

Giới thiệu Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng

Khác với Bán Yêu Tư Đằng, truyện ngôn tình sắc kể về hán đã nhin xuống cái nhu cầu sinh tồn ăn thịt uống máu mà bảo hộ thân nhân cùng ái nhân của mình. Cho đến khi an toàn tới được căn cứ, chính mình lại bị thân nhân cùng ái nhân đó bán đến sở nghiên cứu để đổi lấy áo com và sinh hoạt nhân nhả.

Chờ đợi mười năm tại sở nghiên cứu, mười năm này hán bị các loại thực nghiệm tra tấn sống không bằng chết, mang trong mình một loại cừ hận điên cuồng, hán nhin không được thiêu đốt Hồn tinh, hủy diệt căn cứ đồng thời cũng kết thúc cuộc sống vốn không phải là một con người của hán nữa.

... Nhưng sau lần tự bạo, Mộ Lê Thần hán lại trở về thời điểm vừa mới biến dị... Đối với nhân loại mang theo cừ hận, hán từng bước đạp lên trở thành thống lĩnh tang thi, thực hiện kế hoạch hủy diệt đi nhân loại dơ bẩn!

Cùng đọc truyện Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng để hiểu rõ về Mộ Lê Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mang Theo Cừ Hận Trùng Sinh

Mờ mịt nhìn lồng sắt băng lãnh, tay chân bị xích bạc vậy khốn, Mộ Lê Thần không còn như trước kia, đã sớm từ bỏ ý đồ gây dựa, phảng phất yên lặng như người chết.

Không! Hán vốn chính là một người chết, một hoạt tử nhân!

Hán không có nhịp tim, không có hô hấp, làn da của hán trắng nõn mềm mại hết người thường nhưng đao thương không thể làm tổn hại.

Đôi mắt của hán màu đen, cả tròng trắng mắt cũng tối đen.

Về ngoài hán như vậy, liếc mắt nhìn qua rất giống người thường, hết thấy không như những đặc thù thường thấy ở tang thi, đều không biểu lộ trên cơ thể hán.

Hán không phải người!

Hán không còn là người, hiện tại chỉ là một tang thi!

Thân thể bị tiêm vào một loại thuốc không biết tên có thể khắc chế sức mạnh của tang thi, cả người hán lúc này vô lực, không còn có thể dễ dàng hát văng mấy chục đội lực lượng an ninh, chỉ có thể trở thành con chuột bạch thí nghiệm bị nhốt trong phòng nghiên cứu đến cả thiên nhật địa hạ như thế nào cũng không biết.

Suốt mười năm, nhớ tới mỗi ngày mỗi đêm bị tiêm vào đủ loại dược kỳ quái mà đau đớn, nhớ tới thân thể mình bị tách rời ra sao mà vạn lần thống khổ. Mộ Lê Thần hận đến thấu xương.

“Đáng chết! Tất cả đều đáng chết... Chết đi, chết hết đi!!!”

Mộ Lê Thần nhắm mắt lại, biểu tình chết lặng, miệng chỉ thều thào được như vậy.

Hơn mười năm trước, lúc tận thế bộc phát.

Hán là một trong nhóm người đầu tiên bị lây nhiễm virus, đơn độc nằm trong bệnh viện chờ đợi cái gọi là trị liệu.

Từ trong hôn mê tỉnh lại, Mộ Lê Thần biết hán cùng với mấy người kia đã trở thành quái vật ăn thịt người, chỉ là hán có vài điểm bất đồng, vừa thức tỉnh đã là tang thi cao cấp có trí tuệ, sức mạnh và tốc độ so với tang thi thông thường cường đại hơn, còn lưu lại được ký ức lúc trước, hơn nữa có thể khống chế tang thi có đẳng cấp thấp hơn mình.

Mộ Lê Thần lo cho người nhà và vị hôn thê của hán, mặc kệ có bị người khác phát hiện thân phận mà giết chết, bất chấp nguy hiểm đi tìm bọn họ, còn một đường hộ tống bọn họ về phía Bắc.

Ở Z quốc, căn cứ B thị có số người sống sót cao nhất, hán không dám đi vào, chỉ dám du đãng bên ngoài, khi bọn họ ra ngoài tìm vật tư thì lại đi theo bảo hộ.

Kết quả...

Mộ Lê Thần nhìn các loại dụng cụ bên ngoài lồng sắt, đồng tử tối đen toác ra oán hận dày đặc, khuôn mặt tuần lãng vốn đã tái nhợt trở nên vụn vẹo.

Ngay cả người thân cũng phản bội hắn thì vì cái gì mà hắn còn quyến luyến lũ nhân loại này?

Tuy biến thành tang thi nhưng hắn vẫn có suy nghĩ, cảm xúc của con người, mang cảm giác của nhân loại mà chính hắn vẫn có, nhưng những thứ đó chỉ mang đến cho hắn cảm giác đau đớn tận xương cốt khi bị phản bội và vĩnh viễn trở thành vật thí nghiệm.

“Hắn không phải là người, hắn là quái vật ăn thịt người!”

Chính ái nhân mà hắn vẫn che chở đã thốt ra những lời đó.

Mộ Lê Thần còn nhớ rõ lúc nữ nhân kia đem ánh mắt chán ghét nhìn về phía hắn, hắn thật hối hận, tại sao lúc ấy chỉ lo ổn định tâm tình mà không xông lên một nhát khiến cô ta biến thành quái vật như mình?

Hắn lúc trước không hẳn đứng về phía nhân loại, nhưng chỉ có tang thi mới là đồng loại của hắn.

Mộ Lê Thần suốt mười năm nay không phải chưa từng thử đào thoát, nhưng bởi vì hắn lo lắng người nhà sẽ sợ hãi chán ghét, nên kiên định không chạm vào một miếng thịt của nhân loại, không có năng lượng bổ sung, sức mạnh hắn ngày càng suy tàn.

Nay hắn phát hiện, hắn có thể liên hệ với tang thi thủ lĩnh ngoài căn cứ thậm chí còn ra lệnh được cho nó.

Hiện tại, sở dĩ sở nghiên cứu không có ai mang hắn tiếp tục làm thí nghiệm là bởi vì tình huống bên ngoài rất nguy cấp.

Hắn không những ra lệnh cho tang thi ngoài kia tấn công căn cứ mà còn bắt đầu thiêu đốt Hồn tinh, đem tinh thần lực bao trùm tất cả, trong phạm vi ảnh hưởng của tinh thần lực, tang thi đều nhất loạt hướng tới B thị nuốt sạch con người.

Hồn tinh trong đầu hắn so với tinh thạch trong cơ thể tang thi bình thường có nhiều chỗ bất đồng.

Cho nên bác sĩ Lý sở trường sở nghiên cứu đối với Hồn tinh của hắn rất thèm muốn, thế nhưng Hồn tinh trong đầu hắn lại tự động sinh ra một tầng phòng hộ, năng lượng vì thế mà sút giảm nhưng vẫn chưa khô kiệt nên tầng phòng hộ vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Họ Lý kia định mang Mộ Lê Thần xé ra, chỉ cần Hồn tinh còn trong đầu hắn thì thân thể hắn còn có thể tái sinh.

Nói cách khác, chỉ cần Hồn tinh có đủ năng lượng, Mộ Lê Thần chính là một thân Bất Tử!

Mà hiện tại hắn vì hủy diệt căn cứ đã thiêu đốt Hồn tinh.

Hắn cảm giác rất rõ ràng nguồn sức mạnh của Hồn tinh phảng phất trong cơ thể, nhưng mà quá ít, con mắt nhanh chóng kéo đến.

Nhưng như thế này thì đã sao?! Hắn không có ước nguyện gì về cuộc sống này, hắn chỉ muốn báo thù! Chỉ cần có thể báo thù, Mộ Lê Thần hắn cái gì cũng không sợ, huống hồ này cũng chỉ là chết một lần mà thôi.

Nghe thấy tang thi bên ngoài đã đánh thủng phòng ngự căn cứ, trên mặt Mộ Lê Thần lộ ra nụ cười thản nhiên, ngay sau đó lại gục xuống...

Hắn cứ như vậy nằm trên mặt đất chờ chết.

Tuy rằng đã đem Hồn tinh thiêu đốt, nhưng vẫn không thể đốt hoàn toàn, hắn chỉ có thể đợi cho Hồn tinh tự hao sạch năng lượng, sau đó chết đi.

Linh hồn hắn dần mờ nhạt... một lát sau hắn nặng nề nhắm mắt...

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần khôi phục ý thức, thời điểm mờ mắt, hắn kinh ngạc nhìn trần nhà màu trắng trên đầu, khứu giác không ngửi thấy mùi được kỳ quái trong sở nghiên cứu đã khiến hắn căm thù đến tận xương tủy kia, mà mơ hồ cảm giác được này là hương vị trong trí nhớ hắn từng ngửi qua.

Hắn đánh giá xung quanh, bên cạnh là các loại thiết bị chữa bệnh tiên tiến, trên tủ đầu giường bên trái còn có một bó cảm chương tiên diễm. Mộ Lê Thần hốt hoảng, cái này chính là nơi mà ở thời điểm hắn bị lây nhiễm, phát sốt rồi được đưa vào phòng bệnh cao cấp.

Hắn chậm rãi nhìn sắc trời âm trầm bên ngoài, ngồi dậy, liền cảm thấy tứ chi cùng các bộ phận khác như rời rạc, không có chút tự nhiên. Hắn cũng có chút không dám tin mà vươn tay nhìn, những ngón tay thon dài trắng trẻo trước mặt... hắn xoa ngực, không có nhịp tim, băng lãnh cương ngạnh, đây chính là thời điểm hắn biến dị.

“Ha ha ha ha...” Mộ Lê Thần hai tay che mặt, phát ra tiếng cười thê lương, nơi phòng bệnh u ám trống trải, tiếng cười như vậy thực dễ khiến người khác rùng mình.

Đây là ông trời ban cho hắn cơ hội nữa? Một lần nữa về lại năm hai mươi hai tuổi này...

Hắn chậm rãi xuống giường, hoạt động chân tay một chút liền cảm giác một cổ khí lực cất giấu trong cơ thể mà vô thanh cười.

Nụ cười tinh khiết treo trên gương mặt anh tuấn có phần tái nhợt lại đẹp đến mức khiến người ta không nỡ dời mắt nhưng tại cặp mắt kia lại là một mảnh tối đen, thâm uyên giống như địa ngục.

Mộ Lê Thần mở di động, nhìn một chốc trên màn hình, bây giờ là bốn giờ chiều.

Nửa tháng trước, có rất nhiều người đột nhiên sốt cao rồi hôn mê vô cớ, tất cả mọi người đều tưởng là loại bệnh truyền nhiễm nào đó, không ai nghĩ đến, hôm nay cái gọi là “Nhật thực” sẽ khiến những người hôn mê kia tỉnh lại.

Có những người thức tỉnh được gọi là dị năng giả, nhưng những hoạt tử nhân ăn thịt sống là nhiều, mà phần những người có thể sống sót đều gọi chúng là Tang thi.

Mộ Lê Thần trước hết tỉnh lại một nhóm người, nhưng hắn cũng không phải dị năng giả, mà là Tang thi hoàng!

Kiếp trước không biết bản thân có bao nhiêu năng lực đặc thù, có lẽ là do ý chí cường đại nên sau khi biến dị mới giữ lại được ý thức.

Lúc ở sở nghiên cứu hắn có nghe qua bác sĩ Lý cùng với mấy người khác nhắc đến thân phận của hắn, hắn không bị dục vọng chi phối như tang thi thường, ánh mắt của hắn tối đen, hắn có lực uy hiếp đối với đám tang thi thông thường, nói cách khác, hắn trời sinh là Tang thi hoàng.

Bác sĩ Lý luôn muốn hắn mất đi tự chủ và ý thức, rồi đem đào tạo thành một tang thi hoàng chỉ nghe theo lời mình, thế nhưng không có thành công.

Sau đó bác sĩ Lý lại đổi phương pháp, dùng gen của Mộ Lê Thần cấy vào người sống lại ra thứ có thực lực cường hãn như hắn nhưng không có tư duy, dễ dàng bị bác sĩ Lý khống chế, sai khiến quân đoàn tang thi.

Chỉ là gã bác sĩ đó không biết, hắn tạo tang thi càng nhiều, giờ tử của hắn càng đến gần.

Bởi vì dùng gen của Mộ Lê Thần tạo ra tang thi, những mẫu thể đó sẽ nghe theo mệnh lệnh của hắn vô điều kiện.

Kiếp trước, nếu không phải bác sĩ Lý dùng tài liệu kiến tạo đặc thù áp chế Mộ Lê Thần vào phòng nghiên cứu, nếu không phải hằng ngày đều tiêm cho Mộ Lê Thần loại được vô hiệu hóa sức mạnh của hắn thì trong lúc bọn họ đi chế tạo tang thi hắn đã có thể chạy đi.

Chỉ tiếc, phòng nghiên cứu quá mức chắc chắn...

Mộ Lê Thần đem đồ của bệnh nhân đang mặc trên thân đổi thành quần áo thông thường, lúc mặc vào tay chân có chút lúng túng.

Hắn thật sự là lâu lâu lâu lắm rồi không có mặc quần áo.

Lúc ở sở nghiên cứu, bị đem đi làm thí nghiệm, bị chém đứt tay chân, mổ phanh bụng là chuyện thường xuyên, trong mắt những kẻ điên kia, hắn chỉ là vật thí nghiệm không phải người, như thế nào có thể cho hắn mặc quần áo?

Vội về khoác lên người bộ trang phục thông thường, Mộ Lê Thần đứng trước gương lớn, nhìn người thanh niên tuấn lãng đang cười đến ôn nhu kia mà trong đôi mắt lại là một mảng băng lãnh tối đen, chỉ cảm thấy rất không chân thật.

Hắn thật sự thoát khỏi cái nơi quỷ dị kia? Hắn thật sự thoát khỏi cảnh sống không bằng chết?

Đắm chìm trong hoài nghi một lúc, Mộ Lê Thần khi nghe thấy tiếng tang thi rống cùng tiếng người kinh sợ thế kêu thảm thiết mới phục hồi tinh thần, sau đó từng bước đi ra khỏi phòng bệnh, cất những bước đầu tiên trong một kiếp mới...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cuộc Chơi Bắt Đầu

Mộ Lê Thần ngay trang thành nhân loại bình thường, bình tĩnh đi ngang qua vài hiện trường tang thi đang ngổn ngang nạn nhân của nó.

Được rồi, tại thời điểm này, khi người khác sợ hãi còn hắn thì mang loại biểu tình như vậy mới càng không giống bình thường...

Bất quá, Mộ Lê Thần tùy tiện đưa tay bóp nát đầu một tang thi đã tiến hóa, lấy ra tinh hạch lớn bằng quả nho, bỏ vào trong miệng xem như mút mà nhai đi nhai lại... Hắn không định cùng nhân loại ở chung một chỗ, cho dù có giống người thường như thế nào thì trong đàn tang thi, hắn chính là siêu cấp hoàng giả, chỉ cần hắn không rời khỏi vòng bảo hộ của tang thi thì không ai có thể làm khó dễ hắn!

Mộ Lê Thần đang ở phòng bệnh tầng bốn, hần đứng ở lan can xem xét tình hình, phát hiện phía dưới có rất nhiều tang thi, quân đội cứu viện ở bên ngoài không thể vào được.

Ở N thị, bệnh viện này là bệnh viện tốt nhất, mà tang thi cũng nhiều nhất, chính là khu mà virus bùng nổ mạnh.

Nhưng bệnh viện lại có rất nhiều thuốc và dụng cụ chữa bệnh cần thiết, cho nên bọn họ không thể buông tay, dù quân đội bị tổn thất nặng nề cũng không có ý định quay về mà không lấy được gì.

Nhìn thấy một vài người thả ra phong nhận, hỏa cầu, thủy tên, băng trụ... vân vân, này là những dị năng giả, Mộ Lê Thần có chút rục rịch, hần đói bụng.

Hần vốn khinh thường lũ tang thi, không muốn giống như chúng đi xé xác người sống, nhưng hần vẫn cần ăn, mà thứ hần ăn chính là tinh hạch trong đầu tang thi cùng với dị đan trong đầu mấy dị năng giả kia!

Trong vòng ba ngày đã có tang thi cấp cao, không riêng sức mạnh và tốc độ cường đại mà cũng giống như nhân loại xuất hiện dị năng.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, hần sao lại không có dị năng. Dị năng của hần nói là nghịch thiên cũng không ngoa – thôn phệ*!

(*Thôn phệ: Có thể hiểu là cắn nuốt)

Chỉ cần hần nuốt tinh hạch của tang thi biến dị, năng lực của tang thi đó liền trở thành của hần, dị đan của dị năng giả cũng không ngoại lệ

Chỉ tiếc lúc trước hần chưa kịp nuốt vài cái tinh hạch cùng dị đan đã bị đám người kia bán vào sở nghiên cứu. (=.,=)

Ngay phía dưới lầu có vài dị năng giả, Mộ Lê Thần cảm giác đói ngày càng mãnh liệt, hần quyết định đi săn.

So với tinh hạch của đồng loại mà hần nói gì nghe nấy thì hần rất nguyện ý ăn của mấy dị năng giả kia hơn.

Dù sao hần bây giờ không lo lắng thân nhân sẽ vì hần ăn tinh hạch với dị đan mà có thành kiến.

Khí tức thả ra, tang thi cấp thấp liền giống như khát cái gặp được quốc vương mà lui ra tránh đường, Mộ Lê Thần không một chút trở ngại xuống được lầu hai, ngửi thấy mùi của người sống, hần lập tức giả thành bộ dạng của một thiếu niên thông thường đang vật vã trốn chạy khỏi tang thi.

Nhìn thấy có một tang thi chỉ còn nửa bên mặt, bụng bị thủng thành cái động lớn, ruột kéo lê bên ngoài hướng hần đi tới, Mộ Lê Thần bị khiết phích nặng đến độ nhìn không nổi phải một cước đá bay nó.

Tuy đã quen với mùi hôi thối của tang thi, nhưng nhìn thấy vẻ ngoài của đồng loại rất xúc phạm người nhìn như thế, hần vẫn là không chịu nổi.

“A”- Bên kia truyền đến giọng một nữ nhân kinh hô, Mộ Lê Thần có chút ngoài ý muốn nhìn qua, trong gian tạp phẩm có cửa sổ hình vuông nhỏ, chỗ đó có một thiếu nữ vụng trộm nhìn hần.

Cửa ra vào của gian tạp phẩm đã khóa chặt, có hai tang thi không muốn buông tha vẫn bám riết bên ngoài cửa sắt, phá lệ rống lên khi ngửi thấy mùi thịt sống.

Mộ Lê Thần dừng cước bộ, hần nhớ rõ cô gái này.

Cô ta này gọi là Tống Vũ, còn có một anh trai gọi là Tống Nghị.

Kiếp trước lúc hần rời khỏi bệnh viện đã tiện đường cứu hai anh em Tống Vũ. Khi đó, dọc đường đi hần không chế đàn tang thi, không hề che giấu thân phận chính mình. Ngay cả người thân cùng ái nhân đều sợ hãi chán ghét hần, nhưng cô gái này cố tình không nghe lời khuyên của anh trai mình mà thân cận hần.

Tuy đối với hần có chút e ngại, nhưng lại cố ý nói hần là “người tốt”.

Ở kiếp trước, câu nói này đối với người khác quá mức bình thường nhưng lại khiến hần cảm động.

Tống Vũ.....

Mộ Lê Thần tuy rằng thông hận nhân loại, nhưng hần còn có chút nhân tính, hơn nữa còn giữ lại được ký ức kiếp trước, đối với cô gái này có hảo cảm, hần không thể cứ như vậy trở mặt nhìn cô ta bị tang thi ăn mất.

Thôi kệ, cứ coi như bệnh thánh mẫu của hần lại tái phát đi!!!

Mộ Lê Thần khẽ quát một tiếng, hai tang thi kia nhận mệnh lệnh dừng lại một chút rồi cùng hần rời đi, trước khi đi hần còn thoáng nhìn vào khung cửa sổ chỗ Tống Vũ một cái rồi xoay người chạy xuống cầu thang, thẳng đến thời điểm không ai thấy hần mới ra lệnh cho hai tang thi kia tùy ý du dương.

Nhưng trong mắt Tống Vũ kia lại xem Mộ Lê Thần không màng đến an nguy tính mạng mà giúp bọn họ dẫn dụ tang thi rời đi.

“Anh, cậu thanh niên kia vừa giúp chúng ta dụ tang thi rồi đi” Tống Vũ hai mắt đỏ hồng mà nhìn Tống Nghị.

Tống Nghị ở bên cạnh cũng thấy được, hấn xoa đầu em gái, an ủi nói: “Đừng lo lắng, quần áo người vừa rồi sạch sẽ như vậy, lại dám dẫn tang thi rồi đi, chắc chắn có vài phần bản lĩnh, sẽ không có chuyện gì đâu. Chờ chúng ta sau này gặp lại, chỉ cần báo đáp tốt là được.”

Tống Vũ gật đầu.

Tống Nghị rút hai ống tuýp từ trên chông tạp phẩm, đưa cho em gái một cái, nói: “Chúng ta thừa dịp hiện tại phá vây đi ra ngoài, anh nghe được tiếng súng, nhất định là quân đội tới cứu viện.”

Hai anh em mở cửa ra khỏi quầy tạp phẩm, bắt đầu phóng xuống dưới lầu.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần tìm một nơi ẩn thân gần đó, âm thầm không chế tang thi tăng lớn độ công kích, khiến cho dị năng giả luống cuống tay chân, thậm chí có người còn bị thương.

Bởi vì hiện tại, tang thi chưa tiến hóa nên bọn họ không bị lây nhiễm virus. Sau này tang thi dần tiến hóa, nếu bị tang thi cao cấp hơn mình cắn trúng chắc chắn sẽ bị nhiễm.

Mộ Lê Thần thừa dịp vài quân nhân lo đối phó với tang thi thông thường, dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến chỗ chỉ huy là dị năng giả cao nhất.

Người bị hấn cào qua chưa kịp có phản ứng đã lập tức nhiễm virus, trở thành tang thi biến dị, há miệng cắn mấy chiến hữu xung quanh.

Những người khác không kịp phòng bị, chỉ cần một tang thi biến dị công kích liền tan rã, hiện trường nhất thời một mảnh hỗn loạn.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” _ Một người đàn ông trung niên mang quân hàm thượng tá ngồi trong xe quân đội cảm bộ đàm giận dữ hét lớn.

Trong bộ đàm truyền ra một trận ồn ào, sau đó là tiếng một người: “Thượng tá, chỉ thấy xuất hiện một tang thi, bị tang thi này cào phải các dị năng giả đều sẽ biến thành tang thi.”

Thượng tá giận dữ nói: “Còn không mau giết nó!!”

“Nhưng chúng ta chỉ có thể nhìn thấy một đạo ảnh màu đen lướt đi, không thể nhìn rõ thân thể..... A!! —”

“Này! Này!” thượng tá nghe được tiếng kêu thảm thiết truyền ra, trong lòng thập phần bất an, sau đó lập tức hạ mệnh lệnh, rút lui!

Dưới sự cường đại của virus tang thi hoàng Mộ Lê Thần, không có dị năng giả nào có thể chống đỡ mà không biến thành tang thi.

Tang thi biến dị ngày càng nhiều, dị năng giả ngày càng ít, quân đội bắt đầu thất thủ, cuối cùng người lãnh đạo quân đội phải hạ lệnh rút lui.

Nhìn quân đội với mấy người sống sót được cứu ra đang dần lui lại, Mộ Lê Thần không đuổi theo, hiện tại, điều hắn cần làm chính là lấy trung tâm bệnh viện này thành lập lãnh địa của riêng hắn.

~ ~ ~ ~ ~

Tại Z quốc, N thị là một trong các nơi có kinh tế phát đạt, dân đông nhưng không có nhiều binh lực đóng quân, bởi vậy N thị rất nhanh bị kìm hãm.

Tang thi ở N thị tiến hóa nhanh chóng, quân đội đã sớm rút khỏi, chỉ còn lại vài người bị vứt bỏ vẫn còn đang gầy dựa sống sót trong biển tang thi, nếu vận khí tốt chạy ra khỏi thành thì có lẽ còn một con đường sống, vận khí không tốt thì trực tiếp đem mình cúng cho tang thi còn không thì làm thành viên trong gia đình tang thi luôn.

Các khu biệt thự phía Đông Nam đều là gia tài của các phú hào địa phương, vốn những người này với chính phủ và nhân viên N thị đều rất quan trọng, là mục tiêu chủ yếu của quân đội, thế nhưng muốn từ khu biệt thự mà ra ngoại thành thì tất yếu phải băng qua một quảng trường.

Quảng trường này có số lượng người dân đông nhất địa phương, chung quanh lại dày đặc dân cư.

Quân đội đánh nhau với đàn tang thi bên ngoài cũng đã tử vong thảm trọng, hơn nữa, nhân viên chính phủ quan trọng của N thị cũng đã cứu được, mấy người còn lại ở thời điểm mặt trời này không có bao nhiêu công dụng hữu ích nên bọn phú hào cũng theo lẽ thường mà bị bỏ lại.

Mộ Lê Thần đi lên núi như đi trong sân vắng, vài tang thi còn làm như không thấy hắn, phảng phất như hắn không tồn tại, tang thi đều có tính không đụng tới hắn.

Hắn nhìn khu biệt thự phía xa, khoe môi cong lên thành một nụ cười lạnh, trên mũi lưu một cái kính vàng kim, tròng kính dưới ánh mặt trời phản xạ bạch quang chói mắt, che khuất đi đôi mắt tối đen, thâm uyên như địa ngục.

Ồ đó là những thân nhân từng đối với hắn rất quan trọng... “Tôi đến ‘cứu’ các người đây!”

Nếu làm cho các người cứ như vậy chết đi nhẹ nhàng, thống khoái, tôi sao mà cam tâm chứ? Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mộ Gia

Nhẹ nhàng vén một góc màn lên tạo khe hở nhìn ra bên ngoài.

Tang thi lượn lờ dày đặc, đủ để khiến da đầu người ta run lên, cho dù đóng cửa sổ, tựa hồ vẫn có thể ngửi được cái mùi hôi thối kia.

Rầm... rầm... rầm

“A.. An Dương! Mau tới đây!”

Thanh niên đứng bên cửa sổ bất mãn nhìn cô gái mỹ lệ mặt đầy hoảng sợ đang lùi về phía sô pha, thấp giọng quát: “Câm miệng! Cô định dẫn tang thi lại đây sao?”

Cô ta liền nhích lại gần phu nhân bên cạnh, đối với người tên An Dương kia tuy rằng có chút bất mãn nhưng cũng không dám phản bác gì.

An Dương nhìn thứ bị ngăn tù to tướng chống đỡ phía sau mà điên cuồng phát ra thanh âm gào rú, ánh mắt lộ ra vài phần thương cảm, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền, gia gia*....

(*Gia gia: Ông nội)

Cậu nhóc khoảng mười sáu mười bảy tuổi bất chợt lôi kéo quần áo của phu nhân, làm một bộ đáng thương nói: “Mẹ, con đói bụng.”

Vị phu nhân kia nghĩ nghĩ, do dự một chút, rồi lấy từ trong túi xách hàng hiệu tinh xảo ra một khối socola đưa cho.

Cậu ta vội vàng cầm lấy, xé giấy gói, nhanh chóng nhét vào miệng, động tác hết như sợ bị người ta đoạt mất.

Trong phòng nhất thời tràn ngập cổ mùi hương ngọt ngọt của socola, những người khác không tự chủ được nuốt nước miếng.

Một gã đàn ông tuổi trung niên ngồi ở bàn bên cạnh nhìn thoáng qua vị phu nhân mang khí chất điềm đạm nọ cùng với cô gái thanh lệ nhu nhược kia, rồi quay đầu nhìn lại phu nhân ngồi trên sô pha nói: “Bà có còn thức ăn không? Cho tôi một ít.”

Vị phu nhân nhìn ba người cười lạnh, nói: “Buổi sáng hôm đó, tôi ra ngoài chỉ mang theo mấy khối socola này để cho A Dật ăn. Là một tên đàn ông khỏe mạnh không biết xấu hổ hay sao lại muốn tranh đồ ăn với một con nít?”

Gã đàn ông sắc mặt có chút xấu hổ, gã nhìn thoáng qua thằng nhóc ngồi trên sô pha, không nói gì.

Thấy gã im lặng như vậy, phu nhân kia cho cô gái bên cạnh một ánh mắt sai sử, cô ta liền trưng ra bộ dạng thiếu nữ rung rung ngán lệ đi đến cạnh gã đàn ông, nhỏ giọng nói: “Ba ba, nếu đi không muốn, vậy bỏ đi, dù sao em trai cũng còn nhỏ.”

Thấy bộ dáng cô gái như vậy liền đau lòng, nhẹ nhàng lau nước mắt giúp cô: “Ba biết con là đứa nhỏ ngoan, có đói không?”

Cô gái theo bản năng che bụng mình, sau đó cắn cắn môi dưới lắc đầu nói: “Ba ba... c.. con không đói!”

Nói vậy nhưng ai cũng thấy cô đang rất đói.

Gã đàn ông đi đến bên cạnh sô pha, vươn tay về phía phu nhân ban nãy: “Đưa đây cho tôi!”

Vị phu nhân liền gắt gao ôm túi xách vào trong ngực, trừng mắt nhìn ông ta: “Mộ Dung! Ông có còn là đàn ông không? Chỉ vì con tiện nhân kia mà muốn tới cướp đồ ăn của con trai ông?” Thanh âm trở nên chanh chua, có lẽ vì mặt thể nên áp lực quá lớn mà bất chấp hình tượng mình bỏ công xây dựng: “Ông có phải muốn A Dật đói chết? Ông tưởng cho nó thức ăn thì đến lúc già nó sẽ chăm sóc ông sao? Đừng có quên, hiện tại ông chỉ có một đứa con trai là A Dật này!”

“Im miệng!”

Vừa nói vừa giơ tay bóp chặt cổ của vị phu nhân giống như bóp yết hầu gà mái, âm thanh liên ngưng bật.

An Dương lạnh lùng nhìn người đàn bà miệng lưỡi bén nhọn kia: “A Thần chẳng lẽ không phải con của các người?” Cái gì mà chỉ có A Dật này là con trai?

“An Dương, mày dám nói như vậy với tao? Tao chính là di của mày đấy!” Bị dọa, vị phu nhân kia không biết moi từ đâu ra dũng khí như vậy mà chất vấn An Dương: “Mày cũng đừng quên, mày ở nhờ nhà tao nhiều năm như vậy, tao đối với mày gần như là mẹ đẻ.”

An Dương lạnh lùng nhìn An Như, một câu cũng không nói. An Như bị nhìn như vậy ngẫm nhỏ giọng rủa thầm hai câu rồi cũng im bật, không dám nói thêm cái gì nữa.

Bà ta cũng không dám trả lời câu chất vấn kia của An Dương.

Giờ bà ta mới nghĩ đến, Mộ Lê Thần phát sốt nhập viện, chỉ sợ đã sớm biến thành tang thi, cho dù có giống như An Dương trở thành dị năng giả, thì bệnh viện là nơi mà tang thi tập trung đông đảo nhất, nhiều như núi, chỉ sợ cũng không sống được.

Bất quá, An Như còn có Mộ Lê Dật này từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh, đối với Mộ Lê Thần bị gia gia ôm đi nuôi dạy thành người thừa kế căn bản không có bao nhiêu cảm tình, huống chi nói đến thương tâm.

Cho nên vừa rồi bà ta mới dám nói mấy lời này với Mộ Dung.

Nhưng An Như lại không dám nói như vậy với An Dương, bởi vì An Dương từ nhỏ đã là anh họ tốt của Mộ Lê Thần, là người có quan hệ mật thiết với Mộ Lê Thần, chỉ cần có ai nói xấu Mộ Lê Thần nửa câu, An Dương sẽ là người liều mạng với kẻ đó.

Hiện tại trong những người này, An Dương là dị năng giả duy nhất, muốn an toàn còn phải dựa vào hắn. Cho nên An Như cũng không dám đắc tội.

Thấy một màn như vậy, Mộ Thanh Loan hai mắt sáng lên, làm một bộ dáng liễu yếu đào tơ đi đến bên người An Dương: “Anh An Dương, đừng giận đi, dĩ cương là theo bản năng thốt ra mà thôi, A Thần nhất định không có việc gì đâu.”

Theo bản năng thốt ra đều là những suy nghĩ từ đáy lòng.

An Dương liếc mắt nhìn Mộ Thanh Loan, hẳn hiểu thấu loại tâm tư âm thầm ly gián của cô ta, thế nhưng lại không giống trước kia tỏ ra chán ghét nữa, bởi vì câu cuối cùng kia là đang nói đến người trong tâm hắn.

A Thần ... nhất định không có việc gì!

An Dương nhìn lướt qua hai mươi mấy người trong phòng, khẽ nhủ thầm, nếu không phải vì những kẻ này hắn đã sớm đi bệnh viện tìm Mộ Lê Thần.

Nơi này là biệt thự Mộ gia, hôm nay Mộ Dung tổ chức tiệc mừng sinh nhật hai mươi tuổi cho Mộ Thanh Loan, trong bữa tiệc còn mời không ít người.

Vợ của Mộ Dung vốn là An Như biết được tin tức này, phần nộ chạy đến tìm Mộ Thanh Loan cùng mẹ cô ta là Liễu Như gây phiền toái, thậm chí còn mời Mộ lão gia tới.

Những người khác chủ yếu chỉ đến Mộ gia xem trò hay nhưng sắc trời đột nhiên tối xuống.

Mọi người chỉ cho rằng là nhật thực bình thường, không nghĩ tới, đại bộ phận nhân loại đột nhiên hôn mê vô có.

Người hôn mê, giai đoạn đầu giống như bệnh cảm cúm thông thường, phát sốt. Hơn nữa, sau còn phát hiện, điện thoại di động và các loại thiết bị điện tử khác đều không thể sử dụng.

Sau đó, khi mấy người hôn mê tỉnh lại, có năm người có dị năng, nhưng những người còn lại đều biến thành tang thi ăn thịt người.

Các dị năng giả vừa thức tỉnh nên thực lực còn yếu, năm dị năng giả căn bản không đối phó nổi với mấy chục tang thi, người thường thì bị thương nghiêm trọng sau lại giả nhập thành phần tang thi bổ sung lực lượng cho chúng. Cho nên những người sống sót chưa bị lây nhiễm chỉ có thể lui lên lầu hai của biệt thự chờ đợi cứu viện.

Mà vài người trong Mộ gia coi như may mắn, bởi vì An Dương thức tỉnh Băng hệ dị năng, cho nên ngoại trừ Mộ lão gia bị biến thành tang thi, Mộ Lê Quân là con của Mộ Dung và Liễu Như cũng bị lây nhiễm, những người khác đều an nhiên sống sót.

Lầu hai của biệt thự tuy rằng rất lớn, thế nhưng những người may mắn còn tồn tại lại rất ít, vì đề phòng vạn nhất, tất cả mọi người đều chen chúc trong một gian phòng.

Bọn họ đã bị nhốt trong biệt thự mười ngày nay, thức ăn cạn kiệt, nước coi như sung túc đi, bởi vì trong năm người thức tỉnh dị năng, có một người mang Hỏa hệ dị năng.

Hỏa đem băng của An Dương làm tan ra là có thể uống.

An Dương đợi mười ngày cũng không phải là đợi quân đội đến cứu viện, hơn nữa bởi vì sinh hoạt khổ sở nên các phú hào thường ngày vẫn an nhàn sung sướng trở nên oán giận, khiến hắn càng thêm nôn nóng.

Hắn muốn đi bệnh viện, muốn đi cứu A Thần!

Chỉ là... An Dương quét mắt về phía đám người Mộ gia, A Thần rất quý bọn họ, nếu như hắn mặc kệ...

Hắn nghĩ đến tình cảnh của A Thần, vẫn là quyết định mặc kệ mấy người này đi bệnh viện tìm

Không sợ A Thần sẽ giận hắn, giận hắn so với đề em ấy chết ở bệnh viện vẫn tốt hơn rất nhiều.

Từ khi tận thế đến, trong lòng An Dương không có lúc nào là không hối hận, bởi vì nếu không phải lúc Mộ Lê Thần bị bệnh phát sốt mà hoảng loạn mang đến bệnh viện trị liệu, cũng sẽ không...

Hắn hạ quyết tâm tiến lên vài bước, đối diện người Mộ gia nói: “Tôi muốn tách ra!”

Nghe thấy vậy, bọn họ đều đứng bật dậy.

An Như kinh hoàng, bà ta không dám tưởng tượng nếu không có thằng cháu trai mang dị năng này che chở thì bà cùng Mộ Lê Dật phải làm thế nào?

“Không được, mày không thể bỏ mặc bọn tao, muốn đi thì bọn tao cùng đi!”

An Dương đối với An Như không muốn cho ý kiến, chỉ là thần nhiên nói: “Tôi muốn đến bệnh viện tìm A Thần!”

Tuy thần nhiên nhưng giọng nói vẫn mang kiên định.

An Như làm sao nguyện ý vì một thằng không biết sống chết làm liên lụy đến bản thân và đứa con cục cưng của mình, cất giọng nói the thé: “Nó không chừng đã chết hoặc là biến thành quái vật rồi, mày còn đi làm cái gì?”

An Như không biết tình cảm giữa Mộ Lê Thần và An Dương rất sâu sắc, thế nhưng An Dương một con giận cũng không có, chỉ thấy hắn cứ lẳng lẳng nhìn về phía sau.

Bà ta đang thấy kỳ quái chợt nghe một tràng thanh âm mang theo chút quen thuộc truyền đến từ phía sau: “Tôi không chết bà hẳn rất thất vọng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: An Dương Thầm Mến

An Như quay đầu lại, liền thấy ngoài cửa sổ lầu hai có một người lơ lửng giữa không trung, người nọ tuy mang một cặp mắt kính thể nhưng An Như chỉ nhìn qua liền biết đây là người mà bà cho rằng đã sớm chết đi, thằng con cả của mình, Mộ Lê Thần.

Bà hoàn toàn ngây người, nhất là Mộ Lê Thần lại không hề thay đổi về mặt khiến bà không khỏi hoảng hốt: “A... A... Thần..”

Mộ Lê Thần chạm tay vào cửa sổ thủy tinh, sau đó cửa sổ liền dần dần biến mất, tựa như bị thôn phệ hòa tan, cho đến khi lộ ra một cái lỗ to đủ cho một người đi qua hắn mới dừng tay, nhẹ nhàng tiến vào.

Ánh mắt Mộ Lê Thần xẹt qua những người còn lại, rồi trực tiếp dừng trên người An Dương, thấy An Dương bị hắn nhìn đến chỉ còn một bộ dáng ngây ngốc khóe môi mới gọi lên thành một nụ cười: “A Dương”

An Dương là anh họ của hắn, nhưng chỉ lớn hơn hắn hai tháng, cho nên Mộ Lê Thần chưa bao giờ gọi hắn bằng ‘anh’, mà gọi là ‘A Dương’.

Đối với An Dương, Mộ Lê Thần là cảm thấy áy náy.

Kiếp trước, Mộ Lê Thần đối với sự tình bản thân bị biến thành tang thi vẫn canh cánh trong lòng, cho rằng nếu không phải An Dương đưa hắn nhập viện, hắn sẽ không có khả năng biến thành tang thi.

Hơn nữa, kiếp trước lúc hắn nhìn thấy thân nhân của mình, gia gia kính yêu của hắn chết đi, chính là do An Dương tự tay giết chết, cho dù gia gia đã trở thành tang thi nhưng trong lòng Mộ Lê Thần hắn vẫn cảm thấy oán hận.

Thậm chí, hắn nhìn không được nghĩ, hắn cũng là tang thi, sau này có phải An Dương cũng sẽ giết hắn như vậy?

Vì thế, Mộ Lê Thần luôn cảnh giác khi ở cạnh An Dương, thậm chí còn nghĩ biện pháp ném hắn đi.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng trong số bọn người giả tạo ở đây, người duy nhất bận tâm đến an nguy của hắn vẫn là An Dương.

Mộ Lê Thần vừa nghỉ đến An Dương vì cứu hấn mà bất chấp tất cả chạy đến viện nghiên cứu, cuối cùng lại bị. Liên đau lòng chịu không nổi.

Lần này, hấn đến biệt thự phía Đông Nam là vì An Dương và gia gia của hấn.

.

Mộ Lê Thần đem ánh mắt nhìn đến nơi ngăn cách với tang thi đang gào rống, trong lòng hơi kích động, đó là. . .

Lúc nhìn thấy Mộ Lê Thần từ trong kích động khôi phục bình tĩnh An Dương mới đi tới, nhìn theo hướng của Mộ Lê Thần, âm thầm nói: “Bên trong là. . . gia gia.”

An Dương sống ở Mộ gia hơn mười năm, cùng với Mộ Lê Thần nhận sự dạy dỗ của Mộ gia gia. Đối với An Dương, hấn xem Mộ gia gia giống như cha của mình.

Mộ Lê Thần trầm mặc, hiện tại gia gia biến thành tang thi, nhưng An Dương lại không xuống tay giết như lúc trước. Mà lại cách ly trong phòng, hấn có thể thấy An Dương phải gánh vác bao nhiêu áp lực.

Dù sao nơi này không chỉ có hấn là dị năng giả, hành động dung dưỡng tang thi của An Dương nhất định ở trong mắt người khác sẽ trở thành hành vi chống đối.

Khó trách An Dương cùng với mấy người Mộ gia bị an bài bên ngoài, thậm chí còn ở gần chỗ của gia gia.

Lúc Mộ Lê Thần còn trầm tư, một cái bóng đen hướng lồng ngực hấn đánh tới, hấn theo bản năng tung một cước đá, đá cái sinh vật không rõ kia văng ra ngoài.

Sinh vật không rõ ấy vậy mà vận khí khá tốt, không bị đá thẳng xuống đất hay đập vô tường, mà chỉ dừng ở trên sô pha, cũng không có một điểm thụ thương, nhiều nhất thì nơi trúng một cước kia có hơi đau trong chốc lát.

“A Thần, anh làm sao có thể khi dễ tôi như vậy?”

Nghe thấy thanh âm yếu ớt thâm oán trách, thân thể Mộ Lê Thần căng cứng, bắt buộc chính mình áp chế oán hận trong lòng, mang một mảnh bình tĩnh nhìn lại sinh vật kia.

Mái tóc vốn được chải chuốt tỉ mỉ lại rối rắm như ổ quạ, làn da láng mịn được bảo dưỡng cẩn thận nay khô cằn, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười xinh đẹp lại bị thay thế bằng sâu khổ kinh hoàng.

Chỉ mười ngày, vị hôn thê minh diễm của hấn, vị đại tiểu thư liễu yếu đào tơ trở thành một đóa hoa khô héo.

Mộ Lê Thần trong mắt xẹt qua một tia ngoan lệ nhưng bị thấu kính ngăn trở, chỉ mới bị như vậy làm sao mà đủ?

Phó Nghiên hiện tại so với kiếp trước hấn gặp khi mặt thể tốt hơn nhiều, ít nhất, cô ta không vì sống sót mà bán thân cho bọn cường giả.

Trên sô pha yếu ớt hừ vài tiếng, Phó Nghiên chờ Mộ Lê Thần đến đỡ nhưng lại phát hiện ra có điều gì không đúng. Mộ Lê Thần, vị hôn phu luôn cung chiều, nâng niu cô trong lòng bàn tay vì sao vẫn đứng tại chỗ thờ ơ nhìn cô, khiến cho cô tự biến tự diễn như tên hề.

Lúc Phó Nghiên xấu hổ, An Như giải vây cho cô, theo thói quen lúc trước mà chỉ trích Mộ Lê Thần: “Sao mày lại cư xử như vậy với Tiểu Nghiên? Tiểu Nghiên dù sao cũng là hôn thê của mày.”

Mộ Lê Thần tuy không hề hy vọng xa vời rằng bà ta sẽ đối tốt với hấn giống như đối tốt với em trai Mộ Lê Dật, thế nhưng An Như kia mặc kệ chuyện gì cũng đều chỉ trích hấn trước, đổ lỗi cho hấn, khiến hấn cảm thấy khổ sở. Kiếp trước bị bà ta lấy thân tình làm lợi thế trói buộc mà bán hấn, khiến cho hấn bị ai thống khổ. . .

Đó chính là mẹ của hấn, là thân sinh ruột thịt của hấn!

An Dương đột nhiên nhận thấy chính mình từ đầu đến giờ vẫn đem toàn lực chú ý đặt trên người Mộ Lê Thần. Khi thấy nét bi ai trong đôi mắt người kia, tay phải hấn nhất thời giờ lên một chút sau lại thu trở về.

Hấn thật muốn đem người đang khô sở kia ôm vào lòng, dùng thân nhiệt chính mình mang đến ấm áp cho người kia. Nhưng mà, hấn không có tư cách.

Lúc An Dương lần đầu tiên gặp mộng xuân liền biết người mình muốn là ai, nhưng hấn lại không dám tiếp cận Mộ Lê Thần, chỉ có thể đau khổ thầm mến hấn.

Bởi vì Mộ Lê thần là thẳng, hấn thích con gái, hơn nữa người hấn thích chính là vị hôn thê Phó Nghiên kia.

Trong lòng hấn, An Dương này cũng chỉ là anh em tốt mà thôi.

Mà vị trí anh em tốt đó, chính là đứng ở bên cạnh nhìn hấn hạnh phúc.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần cảm thấy trước kia mình không đáng phải chịu thống khổ, thế nhưng hắn rất nhanh sửa sang lại cảm xúc của mình. Nhắm mắt rồi mở ra, nhìn về phía An Như, ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo cùng cực.

Hắn lúc trước quý bọn họ bao nhiêu, hiện tại căm ghét bấy nhiêu.

Mộ Lê Thần nhìn qua một đám... An Như, Phó Nghiên, Mộ Dung, Mộ Lê Dật... Mấy người các ngươi nợ tôi quá nhiều, mau trả đi!

Trước kia Mộ Lê Thần lúc nào cũng tôn kính nhìn An Như, nhưng hiện tại lại lạnh lẽo âm trầm, hoàn toàn quên mất Mộ Lê Thần bây giờ thực lực cường đại, còn cho rằng hắn vẫn là đứa con ngu ngốc tùy ý răn dạy, nổi giận nói: “Tao đang nói chuyện với mày đây! Chết rồi à? Có nghe không?”

Tính tình An Như phi thường thô bạo, trước mặt người ngoài là một phu nhân đoan trang tao nhã của Mộ gia, thế nhưng đối với Mộ Dung và Mộ Lê Thần lại mắng chửi hơn súc vật, mắng rất khó nghe, quả thật nếu có người ngoài nghe thấy sẽ hoàn toàn không biết bà ta đã được đào tạo giáo dục trở thành phu nhân nhà giàu.

Tính tình bà ta như vậy là lý do Mộ Dung ngoại tình với Liễu Như, Mộ Lê Quân so với Mộ Lê Thần lớn tuổi hơn, còn quang minh chính đại được Mộ Thanh Loan giao quyền quản lý yến hội, tuyệt không giao cho An Như là vì còn muốn lưu lại một chút mặt mũi cho Mộ gia.

Mộ Lê Thần không để ý đến An Như đang phẫn nộ chất vấn, một cái liếc mắt cũng cảm thấy dư thừa nên càng không thèm nhìn tới Phó Nghiên, xoay người đi về phía vật ngăn cách phòng của gia gia hắn.

Cửa phòng được một cái tủ lớn chống đỡ, Mộ gia gia nói như thế nào cũng chỉ là một lão già đã có tuổi, cho dù biến thành tang thi cũng kém hơn mấy tên thanh niên khí lực sung mãn, cho nên nhiều ngày như vậy ông cũng không xông ra được.

Mộ Lê Thần dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, nhẹ nhàng đẩy, đẩy chiếc tủ gần trăm cân ra, sau đó mở cửa phòng.

An Dương thấy Mộ Lê Thần đột nhiên mở cửa phòng như vậy, vội vàng hô: “A Thần, cẩn thận!”

Lúc này, Mộ gia gia bị biến thành tang thi mang một thân hư thối đem lợi trào hướng về phía Mộ Lê Thần quét tới....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chúng Ta Cùng Nhau Đi

Mộ Lê Thần đối diện với công kích như vậy mà vẫn làm như không thấy, vốn tưởng rằng hắn sẽ bị tang thi cào trúng mọi người lại đột nhiên phát hiện, móng vuốt lợi hại của tang thi vậy mà dừng trước mặt Mộ Lê Thần, không nhúc nhích, tựa như ấn nút tạm dừng vậy.

An Dương lo lắng xông tới lại thấy Mộ Lê Thần vẫn vô sự mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn về phía Mộ gia gia đã bị biến thành tang thi: “Gia gia..... Muốn xử lý thế nào đây?”

Mộ Lê Thần trực tiếp đem tinh thần lực cường đại của mình xâm nhập vào tinh hạch trong đại não của Mộ gia gia, sau đó đặt tinh thần dấu vết vào.

Tinh thần dấu vết này là một loại giống như cận vệ trung thành của hoàng đế vậy, tang thi nào bị hạ dấu vết sẽ nghe theo mệnh lệnh của Mộ Lê Thần vô điều kiện, còn tùy thời mà bảo hộ an nguy cho hắn, cái ưu việt nhất chính là dựa theo sự tăng trưởng thực lực của Mộ Lê Thần mà tăng trưởng.

Mộ Lê Thần cấp cho Mộ gia gia tinh thần dấu vết này đương nhiên không phải là muốn xem ông trở thành thủ hạ mà sai sử, mà là muốn trói buộc chính mình với ông để ông gia tăng thực lực.

Tang thi nếu muốn gia tăng thực lực chỉ có vài biện pháp. Ăn thịt tươi sống hoặc là dị đan của dị năng giả, ăn tinh hạch của đồng loại cũng có thể.

Nhưng mà ăn thịt sống thì thăng cấp rất chậm, ăn dị đan cùng tinh hạch cũng không nhanh bao nhiêu, đương nhiên sẽ không giống với Mộ Lê Thần có dị năng Thôn phệ, phi thường nguy hiểm.

Mộ Lê Thần muốn Mộ gia gia trở thành tang thi cao cấp có trí tuệ, lại không muốn ông ăn dị đan cùng tinh hạch mà phát sinh nguy hiểm. Cho nên chỉ có thể hạ cho ông tinh thần dấu vết, như vậy Mộ gia gia có thể an toàn tăng trưởng thực lực.

Có kí ước tinh thần dấu vết, Mộ gia gia dù ngửi được mùi vị của thịt tươi ngon nản cũng không thuận theo bản năng mà nhào lên.

Mộ Lê Thần thấy ông bởi vì bị người sống vây xung quanh trở nên nôn nóng bất an, liền truyền một ít năng lượng tinh thần lực trong cơ thể qua, làm cho Mộ gia gia vốn đang đói bụng được bổ sung năng lượng.

An Dương nhìn ông trở nên an tĩnh, thập phần ngạc nhiên: “A Thần, chuyện gì xảy ra vậy?”

Mộ Lê Thần thân nhiên giúp ông sửa sang lại quần áo hỗn độn, nói: “Là dị năng của tôi, trấn tĩnh tang thi.”

Hắn cứ như vậy giải thích, làm cho những người nghi hoặc hắn tại sao khinh thủ mà xông tới tang thi cũng bưng tỉnh.

Lúc này, có một thằng nhóc trẻ tuổi thoát nhìn cùng Mộ Lê Dật không khác nhau là mấy đột nhiên nói với Mộ Lê Thần: “Nếu anh đã trấn tĩnh được tang thi thì thừa dịp bọn nó không công kích được mà giết hết đi!”

Mộ Lê Thần vẫn sửa sang quần áo của gia gia nhà hắn, không thèm nhìn tới thằng nhóc kia, tiếp tục công việc chỉnh đốn đồ đạc, bộ dáng chính là không để vào tai mấy lời thằng nhỏ nói.

“A——”

Một nữ nhân cách hắn đứng gần thằng nhóc nhất đột nhiên kinh hãi hét lên the thé, tất cả mọi người đều nhất loạt xoay qua nhìn xem, chỉ thấy nữ nhân rất xinh đẹp lúc trước nay trên mặt tràn đầy máu tươi..

Nhưng mà máu đó không phải của nữ nhân kia. Bởi vì bên người của cô ta có một khối thi thể không đầu ngã xuống, đầu của thằng nhóc chết không nhắm mắt ấy lăn vài vòng, lăn đến giữa đám người, bọn họ nhất thời đều né ra bốn phía.

Chỉ còn lại khối thi thể không trọn vẹn cùng với nữ nhân dính đầy máu đang sợ tới mức đại ra.

Ánh mắt kinh hoàng của mọi người đều rơi xuống trên người Mộ Lê Thần.

Tuy rằng không ai thấy hắn động thủ, nhưng tất cả đều cảm giác được cậu nhóc kia chính là bị hắn giết.

Lúc trước, Mộ Lê Thần lơ lửng trên không ngoài cửa sổ, cái đó, hẳn hẳn là dị năng giả hệ Phong, sau đó cũng không biết hắn lại dùng thủ đoạn gì khiến cửa sổ thủy tinh biến mất, đây là một hệ dị năng. Đây chiếc tủ lớn ngăn cửa phòng với khí lực cực đại, đây là lực lượng dị năng. Hơn nữa, vừa nãy hắn còn chính miệng nói ra một cái loại dị năng nữa.... Như vậy, tính ra thì hắn có ít nhất bốn hệ dị năng, khả năng còn có nhiều hơn.

Còn cái thằng nhóc vừa rồi kia chính là dị năng giả hệ Hỏa.

Bởi vì sống sót, mấy người này lại cần dị năng hệ Hỏa của hắn cùng với hệ Băng của An Dương để tạo ra nước uống, cho nên thằng nhỏ bị cái mộng niên ki làm cứu thế chủ vây quanh, không tránh khỏi tự cao tự đại.

Cảm thấy chính mình là dị năng giả, chính mình rất quan trọng, thằng nhóc tội nghiệp liền bởi vì một câu mà mất mạng.

Ngoại trừ An Dương, những người khác đều cảm thấy Mộ Lê Thần quá mức tàn khốc, thế nhưng không ai dám nói ra, bởi vì bọn họ cũng sợ chết.

An Dương đối với hành vi của Mộ Lê Thần chỉ thấy đau lòng.

Từng là một thiếu niên ôn nhu cười như ánh dương quang, đến lúc này cũng vì trải qua bao nhiêu đau khổ và thống khổ mà biến thành tảng băng, tâm can lạnh lẽo, bộ dáng tàn bạo!

Mộ Lê Thần vẫn như trước, giúp Mộ gia gia sửa sang lại quần áo, đem quần áo hỗn độn rách rưới sửa lại cho chỉnh tề.

Rất nhanh, từ một Mộ gia gia hai mắt đỏ bừng, làn da xám xanh, lợi trào biến hình cùng với mùi hôi thối trên người chuyển thành một bộ áo mũ chỉnh tề, đến mức tựa như Mộ lão gia từ cái thời vài thập niên trước, khi còn hoành hành trên thương giới của N thị vẫn còn tại đây.

Mộ Lê Thần quay đầu nhìn về phía An Dương, nói: “Cậu đi thu thập một chút, muốn đi đâu thì chúng ta cùng nhau đi.”

An Dương lập tức minh bạch ý tứ của Mộ Lê Thần, liếc mắt nhìn sang Mộ gia gia, sau đó xoay người đi thu thập quần áo và ít thức ăn

Hắn biết, Mộ Lê Thần lần này chỉ định dẫn hắn cùng với tang thi Mộ gia gia đi, mấy người khác cũng chưa có ý định mang theo.

Tuy không biết chắc, nhưng trong lòng An Dương vẫn cảm thấy cao hứng.

Chỉ có hai người bọn họ....

~ o ~ o ~ o ~

An Dương nghe hiểu được ý của Mộ Lê Thần, nhưng cái đám người “tốt” kia nghe không có hiểu.

An Như cũng vội vàng đi thu thập thứ của mình, còn chỉ huy Phó Nghiên: “Nhanh lên, đừng quên đem cái vòng cổ kia, khoảng vài trăm vạn đó. Bên trong chiếc hộp kia còn có vòng ngọc mấy chục triệu, cẩn thận một chút! Tay chân thật vụng về thật, làm hỏng rồi đền được thứ khác tốt hơn không?”

Phó Nghiên khẽ cắn môi, trong lòng ủy khuất, hai hốc mắt ửng đỏ, nhưng vẫn làm theo lời của An Như đi thu thập đồ đạc.

Phó Nghiên cũng là thiên kim đại tiểu thư, cô cùng Mộ Lê Thần coi như là môn đăng hộ đối đi, thậm chí Phó gia so với Mộ gia còn có chỗ tốt hơn một ít.

Bởi vì cha của cô là thương nhân lợi hại, so với Mộ Dung chỉ biết nháo chuyện xấu đương nhiên giỏi hơn nhiều.

Cho nên đối với An Như, Phó Nghiên này có thể mang đến cho mình đứa con dâu tương lai ưu việt, cũng giống như bản thân mình là một khuê nữ vậy.

Đáng tiếc, mặt thế bùng nổ, Phó gia thế nhưng chỉ còn lại có một mình Phó Nghiên, mẹ và cha cô ta đều biến thành tang thi.

An Như đối với thái độ lập tức thay đổi của Phó Nghiên khi biết Mộ Lê Thần là dị năng giả lợi hại, càng đem cô ta trở thành người hầu mặc sức mà sai sử.

Phó Nghiên hiện tại chỉ là một nữ nhân xinh đẹp thông thường, người duy nhất cô ta có thể dựa vào chỉ có vị hôn phu Mộ Lê Thần, cho nên thời điểm Mộ Lê Thần làm lơ cô ta, điều bây giờ cô làm được cũng chỉ có thể lấy lòng An Như.

Bởi vì trước kia Mộ Lê Thần phi thường kính trọng An Như.

Song, đó cũng chỉ là trước kia...

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng khoa tay múa chân của An Như, cùng cái vị hôn thê Phó Nghiên đang vụng trộm diễn một màn ủy khuất cho mình xem, bên môi liền nổi lên một nụ cười lạnh: “Tôi chỉ nói cùng A Dương đi, các người vội vàng thu thập đồ đạc làm cái gì?”

Đang cao hứng vội vàng đến khí thế ngất trời, người Mộ gia nghe thấy một câu như vậy nhất thời ngây ngẩn cả người...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phủng Sát

Trong lòng còn tràn đầy hoan hỉ đắc ý, nghĩ làm sao mượn khí thế con trai đã kích con hồ ly tinh Liễu Như kia, nghe xong câu nói của Mộ Lê Thần, tươi cười trên mặt An Như trở nên cương ngạnh.

Bà không dám tin nhìn Mộ Lê Thần: “Mày... Mày mới nói cái gì?”

Mộ Lê Thần đối với câu hỏi đó phảng phất như không nghe thấy, hắn muốn bọn người này phải tuyệt vọng thống khổ, làm sao hắn có thể giống như kiếp trước che chở bọn họ?

Mộ Lê Thần lướt qua An Như, trực tiếp đối diện với An Dương đã thu thập xong nói: “Đi thôi!”

Nói xong liền đi đến chỗ cửa sổ thủy tinh đã biến mất lúc Mộ Lê Thần đi vào, không nghĩ tới chỗ đó liền bị người chặn lại.

Mộ Lê Thần nhìn mấy người đứng chắn đường, khóe miệng tươi cười càng phát ra hàn băng.

An Dương cau mày tiến lên một bước: “Các người làm cái gì vậy?”

Trong những người đó, một người tuổi trung niên bị đẩy ra làm đại biểu, hắn trước tận thế là một trong những người hợp tác làm ăn với Mộ gia, hiện tại cũng là dị năng giả.

Nam nhân trung niên kia nói: “Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta bị nhốt ở trong này là bởi vì tham gia yến hội của Mộ gia các người, các người không thể cứ như vậy bỏ chúng ta ở lại!”

An Dương nghe nam nhân trung niên nói mà cười nhạt: “Vay ở chỗ này tốt xấu ra sao các người vẫn sống, so với bên ngoài người ta bị tang thi ăn còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa, nói không chừng bây giờ cả thế giới đều biến thành như vậy rồi.”

Tất cả mọi người bởi vì câu nói cuối cùng của An Dương mà thay đổi sắc mặt.

Mộ Lê Thần đối với những người đó không kiên nhẫn được như An Dương lúc nào cũng tốt tính, nên trực tiếp một cước đạp cái bàn qua bên kia, chiếc bàn đụng vỡ cửa sổ thủy tinh khiến vài người gần đó bị đâm cho đầu rơi máu chảy, chiếc bàn cứ như vậy rớt xuống lầu, mảnh vụn kính vỡ bốn phía cũng khiến không ít người bị thương.

Mộ Lê Thần đối với thảm trạng của bọn họ nhìn như không thấy, nhìn vài người nằm trước cửa sổ thống khổ rên rỉ, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

Mấy người kia bị thương không nhẹ, bọn họ bị Mộ Lê Thần đập ra, cả người lại bị mãnh thủy tinh cắt nát, máu chảy đầy đất.

Bọn họ nghe được giọng điệu lạnh như băng phát ra từ Mộ Lê Thần, cả đám không ai dám khiêu chiến hắn, cứ như vậy chịu đau từ trên đồng thủy tinh vỡ lẫn ra chỗ khác.

Mộ Lê Thần lúc này không khác sắt thần là mấy, ý chí sắt đá, lãnh khốc vô tình... Những người đó trong mắt tựa hồ đều đã muốn xem hắn như thần.

An Dương cũng vì Mộ Lê Thần biến hóa mà cảm thấy khó có thể tin tưởng: “A Thần... cậu...”

Thời điểm Mộ Lê Thần nhìn về phía An Dương, thần sắc hòa hoãn, thấp giọng khẽ cười nói: “Chỉ mới như vậy mà đã không chịu nổi? Bên ngoài người ăn thịt người còn đầy rẫy.”

An Dương nhìn khóe miệng Mộ Lê Thần cười quỷ dị, đáy lòng có chút cảm thấy lạnh.

Người ăn thịt người...?

An Dương biết Mộ Lê Thần là người sống, chứ không phải đã biến thành một hoạt tử nhân.

Nhân Loại bắt đầu ăn chính đồng loại của mình, thế giới này đã loạn đến mức nào rồi?

Nhưng mà sâu trong đáy lòng vẫn còn chút ảo tưởng chính phủ sẽ cố gắng giúp cái xã hội này khôi phục từ từ, An Dương hít sâu một hơi nói: “Bên ngoài hiện tại thế nào?”

Mộ Lê Thần thản nhiên nói: “Chính phủ đầu hàng, N thị thất thủ.”

Một câu nhẹ nhàng bằng quơ này khiến cho vài kẻ còn ảo tưởng quân đội sẽ tới cứu mình liền khủng hoảng không thôi, một đám người cũng không bận tâm có làm Mộ Lê Thần tức giận hay không, bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Mộ Lê Thần mang theo Mộ gia gia cùng với An Dương muốn rời đi, An Như đột nhiên xông đến giữ chặt áo An Dương: “Không được! Tội mày không thể bỏ bọn tao lại rồi đi như vậy! An Dương, mày nhẫn tâm bỏ cô và em mày lại đây cho quái vật ăn luôn sao?”

An Như lần đầu tiên buông xuống thái độ ngạo mạn mà khẩn cầu nhìn An Dương.

An Như không dám làm vậy với Mộ Lê Thần ngoan độc kia, không dám đi cầu hắn, chỉ có thể bắt lấy áo An Dương.

Mộ Lê Thần kiếp trước bị phản bội, đối với hắn mấy cái thân nhân gì đó một chút gọi là ‘không đành lòng’ cũng không có.

Mà An Dương đã sớm bởi vì cách đối xử của bọn họ với Mộ Lê Thần mà lạnh tâm.

Đối mặt với bộ dáng An Như đang khẩn cầu, An Dương nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Tâm tình Mộ Lê Thần đột nhiên biến tốt, An Dương đem quyền quyết định đặt trên tay hắn khiến hắn thực sự cảm thấy rất tốt.

Vì tâm trạng tốt này Mộ Lê Thần quyết định cho đám người An Như, Mộ Dung... sống nhiều thêm một đoạn.

Mộ Lê Thần nhìn nhìn An Như nói: “Tôi có thể đưa các người đến căn cứ H tinh, đến đó rồi, các người cùng bọn tôi sẽ không liên can.”

Loại thủ đoạn phùng sát này, Mộ Lê Thần cảm thấy cũng không tồi.

Dọc đường đi được hắn che chở đến một chút mùi vị của mặt thế cũng không có. Hắn thật sự mong chờ cái tình cảnh mấy lão gia, thái thái, các thiếu gia, tiểu thư nhà giàu đến được căn cứ. Hắn nhất định phải trà trộn vào căn cứ đi xem.

Sau mặt thế, đạo đức tiêu vong, nhục cường thực (kẻ yếu phải chết, kẻ mạnh thì sống), cho dù an toàn trong căn cứ thì cũng phân rõ ràng đẳng cấp.

Trước tận thế, lúc hòa bình cũng là có giai cấp tồn tại, hưởng chi hiện tại.

Kiếp trước, dưới sự trợ giúp của Mộ Lê Thần, Mộ gia thức ăn sung túc, thế nhưng bọn họ lại không có đủ thực lực bảo hộ, cho nên thường xuyên bị dị năng giả cấp cao cướp đồ ăn.

Sinh hoạt ở bên ngoài căn cứ càng khó khăn hơn, cái loại mà một người mỗi ngày đều tìm cách đâm đạp lên người khác để sống sót, rồi cuối cùng họ lựa chọn bán Mộ Lê Thần để đổi lấy sinh hoạt nhàn hạ.

Bọn họ được Mộ Lê Thần đối đãi tốt, cho dù là tại mặt thế, có một tang thi hoàng bảo hộ bọn họ sống sót so với những người khác phải vùng vẫy trên đường biên tử vong là tốt hơn rất nhiều.

Sau khi bọn họ tiến vào căn cứ, không có Mộ Lê Thần hộ tống theo sau, bọn họ chỉ là người thường, đương nhiên chỉ có thể đối mặt với hiện thực tàn

khóc.

Đổi mặt với hiện thực không có nghĩa là bọn họ có thể tiếp nhận hiện thực.

Vì cái thân phận cao cấp và sinh hoạt an nhàn, bọn họ hoàn toàn không đếm xỉa đến Mộ Lê Thần vì bọn họ trả giá cái gì, lựa chọn bán hán để đổi lấy cuộc sống an nhàn về sau.

Thậm chí bọn họ còn nghĩ, bọn họ đây là vì cả nhân loại công hiến, quan pháp bất vị thân, thật cao thượng!

Trùng sinh một lần Mộ Lê Thần thấy rõ bộ mặt xấu xí của mấy kẻ gọi là thân nhân kia, cũng thấy rõ sai lầm mà mình đã phạm.

Mọi người đều coi thường hán vì bọn họ mà trả giá vô điều kiện nhiều lắm, khi vừa mới bắt đầu có thể sẽ có chút cảm động đi, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ chỉ cảm thấy việc Mộ Lê Thần hán làm là tất nhiên.

Mộ Lê Thần không biết kiếp trước mất đi hán bảo hộ, không có năng lực có được thức ăn, mấy kẻ phản bội có hối hận vì đã đem bán hán cho sò nghiên cứu hay không. Hán chỉ biết, sai lầm một lần là đủ rồi!

Cho nên lần này, Mộ Lê Thần không muốn phí sức hộ tống bọn họ đi căn cứ B thị, mà đưa bọn họ đến căn cứ H tỉnh, ở đó, một năm sau sẽ bị hủy diệt.

Hơn nữa lần này hán muốn bảo hộ bọn họ tốt một chút, so với kiếp trước càng tốt hơn. ...(>.<)

Hán muốn nhìn một đám người không biết mặt thế khó khăn ra sao sau khi đến căn cứ sẽ như thế nào, nhất định sẽ là một bộ dáng chật vật cùng thống khổ tuyệt vọng khi bị tình cảnh giằng vò!

Giống như kiếp trước, nỗi tuyệt vọng khi hán cảm giác rõ ràng tứ chi của mình bị chém đứt, bụng bị mổ phanh, làm chuột bạch thí nghiệm.

Khiến những người này cứ như vậy lập tức chết đi làm sao có thể hạ được mỗi hận trong lòng hán!

Sống không bằng chết mới là cái hán muốn!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bức Bách

Nghe được Mộ Lê Thần nói về sau không quản bọn họ, sắc mặt An Như biến đổi liên hồi, môi mấp máy vài cái, ánh mắt vô tình chạm đến thần sắc băng lãnh trên mặt hán mới chột dạ, nhưng vẫn không nói ra được cái gì.

Mộ Lê Dật thanh tú đứng bên cạnh An Như mang bộ mặt không dám tin đối với Mộ Lê Thần nói: “Anh, anh như thế nào có thể cứ như vậy vứt bỏ thân nhân của mình chứ? Anh có còn là người không?”

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng làm bộ làm tịch kia, trong lòng một chút cảm giác cũng đều không có, không có khát vọng của lúc trước muốn đưa em này đồng cảm với mình, cũng như ban đầu muốn đem tên phản bội này nhai sống.

Mộ Lê Thần chỉ như mặt giếng cổ không dao động tâm tình, thân thể không có nửa điểm tăng độ ẩm, trái tim cũng không nhảy lên một nhịp nào. ... Hán đã sớm không còn là người!

Mộ Lê Thần cười lạnh một tiếng: “Tôi một thân bất chấp nguy hiểm vượt qua biển núi tang thi trong bệnh viện, đi ra đến đây chuyện thứ nhất chính là cứu các người, cho nên cậu có tư cách gì giáo huấn tôi?” Hán lạnh lùng nhìn lướt qua An Như: “May mắn tôi tới kịp thời, bằng không làm sao tôi có thể nhìn thấy bộ mặt thật của các người đây!”

An Như sắc mặt có chút không tự nhiên liền né tránh ánh mắt hán, không dám cùng hán đối diện.

Mộ Dung trừng mắt liếc nhìn An Như, sau đó hướng Mộ Lê Thần cười ôn hòa: “A Thần này...”

Mộ Lê Thần liền ngắt lời hán: “Tôi có thể mang mấy người đi, thế nhưng, hai người này thì không được.” Vừa nói hán vừa chỉ hướng Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan.

Khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung liền lập tức cương ngạnh, thanh âm trở nên băng lãnh không kém: “Người là có ý gì?”

Mộ Lê Thần nhìn thoáng qua mẹ con Mộ Thanh Loan cùng Liễu Như đang nước mắt rưng rưng nhìn mình, bất vì sở động hướng Mộ Dung nói: “Ông bây giờ muốn tôi mang ông đi, hay là mang theo hai người kia đi, ông tự mà chọn!”

Hắn nhìn Mộ Dung cùng Liễu Như, Mộ Thanh Loan sắc mặt đại biến, trong lòng không khỏi sinh ra chút khoái trá.

Mau đi tìm cho hắn xem cái gọi là ‘nhân tính’ đi!

Chọn cho chính mình đường sống hay là đem cơ hội này nhường cho ‘Chân ái’ cùng ái nữ của mình?

Mộ Lê Thần cho dù không muốn cũng phải thừa nhận rằng trong lòng Mộ Dung địa vị của Mộ Lê Quân, Mộ Thanh Loan cùng Mộ Lê Dật so với hắn cao hơn rất nhiều.

Thế nhưng, địa vị cao thì được cái gì?

Hắn vẫn biết rõ rằng, vị phụ thân yêu tư lợi này còn cần hắn rất nhiều.

Mộ Dung sủng ái Mộ Lê Quân cùng Mộ Thanh Loan, đó là bởi vì bọn họ chỉ có thể dựa vào hắn mới có được tiền tài địa vị, hắn nói gì nghe nấy, điều này làm cho tính muốn được người khác phụ thuộc mạnh mẽ như Mộ Dung thập phần vui vẻ, cho nên hắn mới như vậy mà cưng chiều đôi con riêng nam nữ này.

Bất quá, khi bọn họ uy hiếp đến hắn, Mộ Dung hẳn lựa chọn cái gì không cần nói cũng biết.

Cho nên, lúc Mộ Lê Thần nhìn Mộ Dung đi đến phía sau hắn, liếc qua mặt của Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan mà làm như không thấy, đó tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn mà là sự lựa chọn của chính hắn.

Khóe miệng Mộ Lê Thần cong lên gọi một mặt trào phúng, đến câu tục ngôn châm chọc cũng lười nói.

Đám người khôn nạn này, cần gì hắn phải quá mức để ở trong lòng.

Nghĩ rồi hắn hướng mắt nhìn về phương Bắc, hai tròng mắt tối đen dưới cặp kính xẹt qua một tia hồng huyết, B thị...

~ ~ ~ ~ ~

Hành vi của Mộ Lê Thần, An Dương không nói lời nào, hiển nhiên là gián tiếp duy trì hắn thành như vậy.

Lúc Mộ Lê Thần tính toán rồi đi, Phó Nghiên đột nhiên chạy đến, quỳ trước mặt hắn khóc bù lu bù loa: “A Thần, anh dẫn em theo cùng, em không muốn ở lại nơi này chờ chết đâu!”

Mộ Lê Thần cúi đầu nhìn, nhớ tới câu nói khắc nghiệt cô ta từng nói: “Hắn không còn là người, hắn là quái vật!” Mà hiện tại, kẻ nói câu này lại làm bộ mặt khóc lóc hoa lệ đầm mưa.... trùng hợp làm sao.....

“A!! A Thần.... khụ khụ!”

Mộ Lê Thần buông tay khỏi cổ cô ta, đối với bộ dáng kinh khủng vừa rồi làm như không thấy, ánh mắt lại rơi xuống chiếc vòng cổ bằng ngọc đeo trên người cô ta, thò tay giật đứt, sau đó xoay người rồi đi, thanh âm thần nhiên truyền đến trong tai Phó Nghiên: “Đuổi kịp!”

Phó Nghiên mừng rỡ như điên, vội vàng thất tha thất thểu đi theo.

An Dương đảo mắt qua gương mặt phản khởi đã nhợt nhạt của Phó Nghiên kia, lại nhìn đến ý vị không rõ của Mộ Lê Thần, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Mộ Lê Thần một mình đi đến gara, đem cái xe hơi sang trọng lái lên đưa cho Mộ Dung. Bất quá tại mặt thế, loại xe nào có gầm xe thấp cho dù trị giá mấy ngàn vạn, cũng không bằng xe tải lớn thông thường, chỉ là khu biệt thự Đông Nam cũng không có lấy một chiếc xe nào rần rần.

Lái xe đến lầu dưới của Mộ gia, Mộ Lê Thần không kiêng nể gì ầm ầm, vài tang thì bị hắn uy áp nên e ngại, căn bản là không dám đến gần.

Đợi hơn nửa ngày, thời điểm Mộ Lê Thần phi thường không còn kiên nhẫn, An Dương mới mang theo bọn họ xuống dưới.

Nhìn thấy hai mẹ con phía sau Mộ Dung đang né tránh, Mộ Lê Thần liền minh bạch, nhưng hắn cái gì cũng không nói, chỉ thúc giục: “Nhanh lên xe!”

Thấy Mộ Lê Thần không có phản đối, Mộ Dung kinh hi đẩy Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên đi!”

Sau khi Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan lên phía sau xe, lúc Mộ Dung cũng chuẩn bị trèo lên, Mộ Lê Thần liền trực tiếp không chừa cửa xe đóng lại.

Mộ Dung thiếu chút nữa bị cửa xe kẹp cho đứt ngón tay liền lùi lại, phản nộ quát lên: “Ngươi làm gì chứ? Đột nhiên đem cửa xe đóng lại, định kẹp đứt ngón tay ta hay sao?”

Còn có tâm tình quan tâm đến ngón tay của mình? Mộ Lê Thần cười lạnh một tiếng: “Ông thật không hổ là người cha tốt, tình nhân tốt, nếu ông đã đem cơ hội nhường cho bọn họ thì ông còn lên xe làm cái gì?”

Hắn tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Mộ Dung sắc mặt lúc xanh lúc trắng, chậm rãi nói: “Tôi đã nói, các người không thể cùng nhau đi, ông

xem lời của tôi như gió thoảng bên tai sao?”

Mộ Dung đứng là xem lời Mộ Lê Thần như gió thoảng, nói: “Trên xe vị trí không thiếu, nhiều hơn hai người có cái gì không thể?”

Chiếc xe này trừ bỏ hàng phía trước có ghế của người lái cùng ghế phụ lái bên cạnh, ở giữa còn có hai chỗ ngồi, mặt sau có ba chỗ nữa, bảy tám người ngồi vào cũng rất nhẹ nhàng thoải mái.

Tính thêm mẹ con Liễu Như cũng chỉ có chín người, chen thêm một người nữa cùng lắm chỉ hơi chật.

Thế nhưng nguyên nhân từ trước đến giờ Mộ Lê Thần làm như vậy không chỉ đơn giản là thế, hắn muốn nhìn bọn họ trở mặt thành thù (bất hòa), muốn nhìn thấy bọn họ ở giây phút giữa sự sống và cái chết bị người thân nhất vứt bỏ, cái hắn muốn nhất chính là nhìn thấy bọn họ xâu xé lẫn nhau.

Thống khổ kiếp trước của hắn như thế nào chỉ cần một người trả giá là đủ?

Mộ Lê Thần nhắm mắt rồi lại mở ra, cảm xúc cuộn cuộn cũng không có nửa điểm lộ ra ngoài.

Hắn đạm mạc nhìn Mộ Dung: “Ông chỉ có một sự lựa chọn.”

Hắn chính là đang bức bách Mộ Dung, buộc ông ta xé đi chiếc mặt nạ dối trá kia, buộc ông ta lộ ra diện mục chân thật nhất, vô tình ích kỷ nhất, buộc ông ta từng bước phải xa lánh chúng bạn.

Mộ Dung nhìn Mộ Lê Thần có điểm dịu đi nhưng một đường sống đều không cho, thần sắc biến hóa mấy phần, cuối cùng vẫn là nhìn về phía mẹ con Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ly Gián Thành Công

Trò chơi này, không riêng gì Mộ Lê Thần đang xem, ngay cả An Như cũng phá lệ thống khoái nhìn Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan mà mở miệng châm chọc: “Tiện nhân, người không phải nói rất thương hắn sao? Vậy sao còn không nhanh chóng mang khoản tiền bồi thường đó rồi cút đi còn ở lại làm gì, chả nhẽ còn muốn ta phải đuổi đi sao?”

Liễu Như chỉ gắt gao nắm chặt tay Mộ Thanh Loan, cúi đầu, phảng phất như không nghe thấy An Như châm chọc, cũng không nhìn đến ánh mắt của Mộ Dung.

Lúc trước còn nghĩ Liễu Như sẽ cùng con mình ở lại, để giữ lại chút mặt mũi cho Mộ Dung hắn, nhưng chứng kiến Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan đã không nhìn ánh mắt ra hiệu của hắn ta mà còn xuất hiện ở trên xe cùng nhau, tức thì liền giận dữ.

Ông lạnh lùng nói: “Xuống xe!”

Liễu Như tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng nghe thấy người đã từng nói yêu cô, yêu đến có thể buông tay hết thảy, chính miệng nói ra hai chữ tại thời điểm này, cô vẫn là không dám tin.

Đối lập với tuyệt vọng còn có kinh ngạc đến không dám tin trong mắt Liễu Như, Mộ Dung có chút chột dạ nhưng vẫn không mềm lòng.

Nếu bọn họ không rời khỏi, ông sẽ phải rời khỏi.

Ở lại chỗ này, chính là chết.

Ông không muốn chết, cho nên chỉ có thể xin lỗi bọn họ.

Ngờ khi Mộ Dung chậm lại: “Cô không phải nói rất yêu tôi sao? Cô không phải nói yêu tôi yêu đến nguyện ý vì tôi đi tìm cái chết sao? Vậy cô mang theo Thanh Loan xuống không phải là tốt rồi hay sao?”

Liễu Như trừng lớn mắt, kích động hỏi ngược lại: “Mộ Dung, ông làm sao có thể nói như vậy? Thanh Loan là con gái của ông! Ông nói mà không suy nghĩ sao?”

Lúc này, An Như liền đổ thêm dầu vào lửa: “Ày, chỉ là một khoản tiền bồi thường mà thôi.”

Mộ Dung giống như trước đây vô dụng phản bác An Như, chỉ biết cam chịu.

Với hắn mà nói, ai cũng không quan trọng, đừng nói là nữ nhân, đến con gái mà khiến hắn vướng chân hắn cũng không chút do dự một cước đá văng ra.

Mộ Dung có chút không dám nhìn gương mặt nữ nhân trấn định đã sớm roi đầy lệ, thanh âm cũng thấp xuống: “Các người ở lại chỗ này, có thể gặp được quân đội cứu viện, sẽ không có việc gì.”

Lời này dùng để lừa một đứa nhỏ ba tuổi cũng không được.

Liễu Như xem như thấy rõ bộ mặt thật của Mộ Dung, bắt đầu sinh khí làm náo loạn: “Ông... không bằng súc sinh, ngay cả con gái mình cũng dám vứt bỏ!”

Ngồi một bên xem trò khôi hài, Mộ Lê Thần cười lạnh, dùng nói là nữ nhân, ngay cả con gái, hán ta cũng không chút do dự bỏ qua một bên.

Thấy bọn họ một mảnh ồn ào, Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực mở ra khiến tang thi trong khu vực bị tiếng ồn thu hút, thành công đem bọn họ đang ‘hết sức chuyên chú’ náo loạn âm ỉ mà giảm bớt.

Thuận tiện còn thêm một thanh củi lửa: “Nếu đi quan tâm em ấy như thế, vậy để em ấy lên xe đi.”

Mộ Thanh Loan kinh hi nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần cười đến thập phần ôn hòa, thế nhưng câu tiếp theo lại đem Liễu Như đẩy đến rìa vách núi: “Như vậy, đi phải xuống xe.”

Vốn tưởng rằng mình có thể cùng nữ nhân kia được ở lại trên xe, gương mặt kinh hi còn chưa thối lui của Liễu Như liền bởi vì một câu này của Mộ Lê Thần mà tràn đầy huyết sắc: “Cái... cái gì...?”

Mộ Lê Thần trào phúng nói: “Vốn là muốn hai người các người đều phải xuống xe, nhưng tôi thông cảm cho đi là một mảnh từ mẫu chi tâm (có trái tim người mẹ) mới để Thanh Loan ở lại. Di như thế nào sao lại có vẻ không hài lòng vậy?”

Nguyên bản ánh mắt mang theo kinh hi của Mộ Thanh Loan hơi do dự nhìn về phía Liễu Như.

Liễu Như nóng nảy, còn hơi đầu chú ý đến ánh mắt của Mộ Thanh Loan, hỏi: “Ta sao?”

Mộ Lê Thần châm ngòi ly gián nói: “Di đương nhiên là xuống xe. Chẳng lẽ đi vừa nói những lời này chỉ là vì làm cho chính mình cũng được ở lại sao?”

Liễu Như bị Mộ Lê Thần chọc trúng tâm tư, đem ánh mắt cầu cứu ném về phía Mộ Thanh Loan.

Mộ Thanh Loan bởi vì mẹ mình đem mình ra làm bè nên cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa cô cũng không nguyện ý thay Liễu Như cầu tình mà chọc giận Mộ Lê Thần nóng lạnh thất thường này, nói không chừng ngay cả chính mình có tư cách được ngồi trên xe cũng bị hủy bỏ.

Cho nên đối với ánh mắt Liễu Như liền xem như không phát hiện ra.

Liễu Như nhìn phản ứng của Mộ Thanh Loan, nhất thời nổi bạo, nguyên lai là bộ dáng nói giọng nhỏ nhẹ tức thời vỡ nát, trở thành một mụ đàn bà chanh chua chữ đồng, tức giận mắng mồm: “Người đứng là thứ con bất hiếu, người muốn nhìn thấy mẹ người chết trước mặt, người mới vừa lòng đúng không?”

Liễu Như tâm tư rất dễ đoán, nàng tự cho là do lúc này nàng diễn phiên bản tình mẫu tử quá cảm động mới khiến Mộ Lê Thần quyết định lưu lại Mộ Thanh Loan, nàng có cảm giác rằng Mộ Thanh Loan đã đoạt đi cơ hội được ở lại của nàng.

Mà Mộ Thanh Loan kia đối với biểu hiện cầu cứu của nàng bỏ mặc không để ý, càng khiến cho Liễu Như tâm tình thấp thỏm lo âu bởi sự tuyệt tình của Mộ Dung mà bạo phát.

Con trai biến thành quái vật, ái nhân phản bội, con gái khoanh tay đứng nhìn, này một chuỗi đã kích liên tiếp khiến cho nữ nhân mềm yếu cần phải dựa vào người khác mới có thể sống sót hoàn toàn tan vỡ.

Thế nhưng, tại thời điểm Liễu Như sắp sụp đổ, Mộ Lê Thần vẫn thờ ơ lạnh nhạt đem cô kéo lại: “Di à, vẫn là ko cần mắng em ấy..... Di cũng lưu lại đi.”

Liễu Như ngây ngẩn cả người.

An Như đang xem trò hay lập tức bắt mắt: “Dựa vào cái gì mà tiện nhân này cũng được lưu lại?”

Mộ Lê Thần lạnh lùng liếc nhìn An Như, bà liền im bật.

Liễu Như nhìn Mộ Lê Thần trên mặt tươi cười ôn hòa kia, đáy lòng tràn lên một nỗi sợ hãi, im lặng ngồi xuống.

Những người khác cũng đều lên xe, chỉ là bầu không khí nguyên bản thân thân mật giữa ba người Mộ Dung, Liễu Như và Mộ Thanh Loan trở nên thập phần cương ngạnh.

Toàn bộ trong xe, trừ ghế của người lái cũng chỉ có ghế hành khách bên cạnh là rộng rãi nhất. Mộ Lê Thần liền gọi Mộ gia gia đang bị khống chế cùng An Dương ngồi vào.

Hắn để Mộ gia gia cùng An Dương ngồi gần mình nhất cũng là bởi vì hắn không an tâm đám người phía sau.

Nếu có tang thì đột kích, hẳn không dám đảm bảo mấy người kia có thể hay không sẽ không do dự đem Mộ gia gia với An Dương trở thành tấm mộc mà đẩy ra.

An Dương đối với sự an bài của Mộ Lê Thần không có ý kiến, ngược lại là Mộ Lê Dật vốn đang im lặng lại cất tiếng: “Anh, A Dương cùng tang. Gia gia ngồi chung không tốt lắm! Vẫn là nên để anh ấy ngồi cùng với em!”

Mộ Lê Thần giữ vô lăng, nhìn thẳng phía trước, phảng phất không nghe thấy gì.

An Dương chỉ liếc mắt nhìn Mộ Lê Dật một cái, lại lơ đãng quét qua ba người Mộ Dung, Liễu Như, Mộ Thanh Loan, cái gì cũng không nói, an phận mang theo Mộ gia gia ngồi ở ghế hành khách bên cạnh Mộ Lê Thần.

Thấy thế, Mộ Lê Dật chỉ ghen ghét liếc mắt nhìn Mộ Lê Thần, sau đó cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Mộ Lê Thần đợi khi tất cả mọi người đã đi lên, liền đạp chân ga, chiếc xe giống như mũi tên được bắn khỏi cung chạy ra ngoài.

Lúc xe đi, những người khác tại biệt thự Mộ gia bị Mộ Lê Thần bỏ lại cũng chạy xuống, thừa dịp Mộ Lê Thần đuổi tang thi vây quanh khu biệt thự phía Đông Nam đi, chạy đến gara, vốn nghĩ lái xe đi theo Mộ Lê Thần phía sau sẽ có thể an toàn rời khỏi.

Thế nhưng đợi đến khi bọn họ đem xe lái ra, không có tang thi hoành uy áp, những hoạt tử nhân kia lại xông đến ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cư Trú

Dưới sự kiểm soát của Mộ Lê Thần, một lá chắn vô hình bắt đầu hình thành xung quanh chiếc xe, tang thi không đến gần được, cứ như vậy, tang thi trên đường dạt ra rìa hết.

Mà bọn người trên xe phía sau tưởng nhất được chút tiện nghi đều chỉ có thể bị tang thi bao phủ.

Ra khỏi được quảng trường mật dịch thì tang thi đã ít đi rất nhiều.

Mộ Lê Thần nhìn đêm đen dần bao trùm sắc trời, liền đem xe đỗ lại trước một tòa nhà: “Đêm nay ở trong này nghỉ ngơi.”

Đoàn người xuống xe, lần lượt đi trên hành lang, đi trước nhất là An Như cùng Mộ Lê Dật.

An Như một bên đi một bên oán giận: “Ngồi xe một ngày trời, cơ thể muốn liệt luôn rồi. Hơn nữa cũng không có gì để ăn, đói muốn chết.”

Mộ Lê Thần đi bên cạnh An Dương cùng Mộ gia gia dùng tinh thần lực kiểm tra tang thi bên trong ngôi nhà, trào phúng nhìn An Như than vãn, ý niệm vừa động, sau đó An Như đi phía trước liền thét lên the thé: “AAA___”

Đó chỉ là một nữ tang thi, đầu tựa hồ bị người chém qua, tuy rằng ko có chém rớt, nhưng não thì cơ hồ muốn rơi ra ngoài, một mớ tóc rối loạn dính bết lên phần não lộ ra trắng bóc, giống như mì đen nấu với sữa vậy. Quần áo đã rách rưới, hai khối thịt treo trước ngực hư thối, gân mạch màu đen gần như phủ kín, cực kì ghê tởm. . .

Tuy rằng mặt thế chỉ vừa mới bắt đầu, thế nhưng truyền thông đã bị ngắt, điện nước cũng bị cúp, khi An Như tiến vào hành lang là một mảnh tối đen.

Dưới thao túng của Mộ Lê Thần, tang thi ghê tởm kia cứ như vậy cùng An Như hiệp lộ tương phùng, mặt đối mặt.

Mà An Như cư nhiên chỉ rít lên the thé chứ không bị dọa cho ngất đi, Mộ Lê Thần cũng không thể không cảm thán tố chất tâm lý của cô ta khá tốt.

An Dương một cái băng tiễn bay qua, đem nữ tang thi dọa An Như sợ tới mức rít lên đâm thủng đầu, ngã xuống.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn An Dương, sau đó liền đối với hành vi giúp An Như của hắn không thêm để ý, dù sao Mộ Lê Thần hẳn cũng không có ý định để tang thi đó giết chết cô ta.

An Như tuy rằng không có bị dọa tới mất đi lý trí, thế nhưng cũng sợ tới mức chân nhũn ra, phải tựa trên cánh tay Mộ Lê Dật mới đứng vững.

Mộ Lê Thần nhìn đám người đang sợ hãi rụt lại phía sau mà trông ngóng hắn liền cười lạnh một tiếng: “Như thế nào? Không dám đi? Vừa rồi không phải còn rất tích cực sao?”

Lúc trước ai cũng nghĩ đi vào đầu tiên nói không chừng còn lấy được vài thứ hay ho, nhưng hiện tại lại phát hiện phía trước không an toàn, ai cũng không

nguyên ý làm tiên phong.

Đối với lời châm chọc của Mộ Lê Thần, đã hiểu được cái gì gọi là có thể thân có thể khuất, những người đó đều lần lượt làm bộ như không nghe thấy, về phần trong lòng nghĩ như thế nào cũng không ai biết.

Mộ Lê Thần đương nhiên biết, hắn châm chọc mấy người vốn đã sống an nhàn sung sướng, thích coi trọng sĩ diện này bao nhiêu thì bọn họ vẫn không thể tức giận, chẳng qua là vì bọn họ còn cần hắn bảo hộ.

Một khi đến nơi an toàn, chỉ cần hắn không còn giá trị lợi dụng, bọn họ nhất định sẽ đâm sau lưng hắn.

Những người này chỉ mang thù, không nhớ đến ân tình. Hắn đã hiểu quá rõ rồi.

Bất quá, hắn không có hứng thú để ý đến lý tưởng của bầy kiến, tận tình phóng thích nỗi oán hận trong lòng, mở miệng chính là mang theo cừu hận cùng chán ghét mà nói: “Phế vật đối trá!”

Giọng nói mang theo hận thù khiến An Dương đứng bên cạnh có chút kinh hãi, ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

An Dương đương nhiên không hiểu, tại sao trước tận thế Mộ Lê Thần đối với gia nhân của mình cực kỳ quyến luyến, như thế nào chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã trở nên như vậy...?

Nếu chỉ vì lời của An Như kia..... An Dương khẽ nhún mày, hắn là không có khả năng đi, A Thần hắn không phải loại người bởi vì vài câu nói mà dễ dàng thay đổi.

Cái cách Mộ Lê Thần nắm cơ hội khiêu khích châm chọc những người đó tựa hồ như đối với bọn họ mang một loại thâm cừu đại hận nào.

Nếu nói vì bọn họ lãnh huyết không muốn đi bệnh viện cứu hắn mới là nguyên nhân khiến hắn hận bọn họ như vậy, An Dương một điểm cũng không tin.

Hắn nhìn Mộ Lê Thần, ánh mắt lộ ra vài phần lo lắng, trước khi A Thần trở về căn biệt thự phía Đông Nam, nhất định đã phát sinh sự tình gì mà hắn không biết.....

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đi vào hành lang trước tiên, có hắn, tang thi du dương trong hành lang đều hoảng sợ hướng lên tầng trên trốn tránh.

Hiện tại, mặt thể đã qua nửa tháng, khớp xương bộ vị của tang thi đã không còn cứng nhắc, lên xuống cầu thang cái gì đều có thể làm được, không gian sinh tồn của nhân loại cũng càng nhỏ.

Mộ Lê Thần không đi lên lầu, chỉ phá vỡ cửa phòng trộm của một hộ nhân gia, đi vào.

Lựa chọn ở tầng dưới, không ít người bất mãn, thế nhưng bọn họ cũng chỉ nhỏ giọng nói thầm vài câu, không dám ở trước mặt Mộ Lê Thần nói toẹt ra.

An Dương lại nghe thấy đám đại gia bất mãn, hơi hơi nhíu mi, quan hệ giữa A Thần và bọn họ thật sự trở nên căng thẳng.

Hắn cũng không hy vọng Mộ Lê Thần cùng những người khác căng thẳng như thế, chung quy cũng vì bản chất tư lợi, ích kỷ của con người. Mộ Lê Thần như vậy nhưng cũng dễ bị người khác đâm một con dao sau lưng, cho dù A Thần có là ân nhân cứu mạng đại gia bọn họ đi chăng nữa.

Vì thế hắn cười hòa giải giúp Mộ Lê Thần: “A Thần lựa chọn ở tầng này cũng là có suy xét, trên lầu có bao nhiêu tang thi không đếm hết, rất nguy hiểm. Hơn nữa, nơi này gần xe hơn, chạy trốn cũng dễ dàng.”

Mộ Dung vẫn rất bất mãn: “Nhưng nếu có một bầy tang thi đi tới thì tầng trệt là nguy hiểm nhất.”

An Dương tươi cười như trước không có biến hóa: “Dung, chúng ta ở tầng trệt, lúc bầy tang thi vây quanh hoàn toàn có thể thoát khỏi.”

Mộ Dung hừ hừ, sau đó liền không nói nữa, đi vào trong.

Vào phòng, tất cả đều lần lượt tóa đi bốn hướng, vào phòng bếp cùng tủ lạnh tìm thức ăn, phòng khách rất nhanh chóng chỉ còn một mình Mộ Lê Thần, Mộ gia gia và An Dương cùng hai cái xác chết.

Những lời An Dương vừa nói, Mộ Lê Thần cũng nghe thấy.

Dụng ý của An Dương, Mộ Lê Thần rất rõ ràng, hắn tuy rằng không để ý bọn người Mộ gia tâm tư nhỏ mọn, thế nhưng đối với An Dương trong lòng vẫn là có chút âm ập.

Mộ Lê Thần thân nhiên nói: “Kỳ thật, cậu hà tất làm như vậy, tôi chọn tầng trệt chỉ là lười đi lên lầu thôi.”

An Dương chớp mắt nhìn, nhỏ giọng cười nói: “Tôi biết.”

Hắn biết Mộ Lê Thần có thói quen không thích leo cầu thang, hồi còn ở đại học, có lần hắn với một đồng học dưới tầng trệt đổi phòng.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương khóe miệng mang ý cười, cũng nghĩ tới chuyện trước kia, hơi hơi nhủ mảy, đột nhiên có chút cảm giác hoảng hốt.

Những ngày hạnh phúc, dường như đã xảy ra vào rất nhiều thập kỷ trước đây.

Nghĩ nghĩ một chút, Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn An Dương, thấp giọng nói: “Cậu đi theo tôi.”

Hắn dẫn An Dương hướng đến một phòng ngủ. Căn hộ này cũng không tính là lớn, chỉ có khoảng hơn một trăm năm mươi mét vuông, ba phòng ngủ, hai phòng khách, hai phòng tắm với phòng bếp.

Mộ Lê Thần dẫn An Dương tiến vào buồng vệ sinh trong một phòng ngủ.

Vào trong, Mộ Lê Thần liền hướng mặt An Dương nói: “Cởi đồ cậu ra.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bí Mật Sợi Dây Chuyện Ngọc Bích

Vào phòng ngủ, Mộ Lê Thần liền hướng An Dương nói: “Cởi đồ cậu ra.”

An Dương nhất thời không dám tin nhìn Mộ Lê Thần, ánh mắt hắn không khỏi rơi xuống chiếc giường đôi rộng, mềm mại thoải mái kia, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc...

Niềm mong đợi sâu nhất trong đáy lòng tựa hồ như sắp xảy đến... Hạnh phúc tới quá mức đột ngột.

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng ngây người của An Dương, nhủ mảy, sau đó thúc giục nói: “Nhanh lên, cởi áo ra!”

Lúc này chính là mùa thu, sắp bắt đầu mùa đông, thế nhưng thời tiết lại quý dị, thập phần nóng bức, giống như trời tháng sáu vậy, cho nên ai cũng mặc tương đối ít.

Bất quá, cho dù ăn mặc ít một chút, cũng là quần áo dài có thể đem thân mình che kín.

Tại mặt thể, virus tang thi tứ phía, ăn mặc rách rưới, nếu da có chỗ trầy xước sẽ rất dễ dàng bị lây nhiễm.

An Dương mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài tay, ngoài cái này, bên trong không mặc thêm áo khác.

Lúc Mộ Lê Thần thúc giục, hắn do dự trong chốc lát, nhưng động tác vẫn nhanh chóng đem quần áo cởi ra, lộ ra đường cong của các bắp cơ trên cơ thể.

Mộ Lê Thần nhìn hắn xích lõa từ đầu tới cuối, không khỏi chuyển mắt đi nơi khác.

Hắn ngược lại không phải bởi vì nhìn An Dương lõa thể mà ngượng ngùng cái gì, dù sao hắn là thẳng, cái An Dương có hắn cũng có, không cần phải thẹn thùng.

Có điều An Dương là dị năng giả, trong mắt tang thi, huyết nhục của dị năng giả so với người thường có điểm hấp dẫn hơn.

Đã vài ngày không ăn gì, Mộ Lê Thần nhìn cơ thể An Dương, nhìn không được muốn ăn hắn, bản năng theo đuổi nguồn năng lượng sung túc từ huyết nhục của một tang thi bắt đầu phát tác.

Mà lúc này, Mộ gia gia ở bên ngoài bị dục vọng của Mộ Lê Thần ảnh hưởng có chút không an phận rối loạn lên, Mộ Lê Thần vội vàng tỉnh tâm, đem Mộ gia gia rối loạn trấn tĩnh.

Hắn áp chế khát vọng của bản thân đối với huyết nhục, chậm rãi đi về phía An Dương.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần từng bước đến gần, nhịp tim đặc biệt tăng nhanh, hắn vẫn là có điểm không thể tin được đây là sự thật, A Thần cũng có cảm giác với hắn sao?

Mộ Lê Thần đi đến trước mặt, sau đó thò tay đem một thứ đeo lên cổ An Dương.

Vốn tưởng rằng Mộ Lê Thần sẽ..... An Dương, trong lòng nhất thời có chút mất mát, nhưng mà như vậy mới bình thường, chỉ mình hắn mới có ý nghĩa

kỳ lạ.

An Dương cúi đầu nhìn cổ mình bị Mộ Lê Thần đeo lên một vật gì, không khỏi vừa khiếp sợ vừa hoan hỉ: “Này... này không phải... Cậu như thế nào có thể đem cái này tặng cho tôi?”

Cái Mộ Lê Thần đưa cho An Dương chính là sợi dây chuyền hắc thu hồi từ chỗ Phó Nghiên, sợi dây chuyền ngọc bích này tuy rằng không quý giá, thế nhưng ý nghĩa của nó không phải bình thường, chỉ có vợ con trai trưởng của Mộ gia mới có thể đeo.

Lúc trước, thời điểm hắc cùng Phó Nghiên định ra hôn ước, An Như vì không để đứa con hoang Mộ Lê Quân chiếm lấy vị trí gia trưởng, dưới sự hiện diện của Mộ gia đem vòng cổ này cho Phó Nghiên, biểu lộ thái độ của mình.

Mộ gia lúc ấy trừ bỏ Mộ Dung không có ai phản đối, ngay cả Mộ Dung dưới sự uy nghiêm của lão gia tử cũng không dám nói chuyện, cho nên đứa con trai trưởng Mộ Lê Quân của gia đình Mộ Dung vẫn không được người Mộ gia thừa nhận.

Thế nhưng Mộ Lê Thần biết, mặt dây chuyền này chỉ nhìn qua tuy không đáng giá nhưng lại là bảo bối.

Kiếp trước, Phó Nghiên không cẩn thận để rơi một giọt máu trên ngọc, ngọc mở ra một thứ bí mật, vậy nên cô ta mới có gan ném Mộ Lê Thần đi.

Mặt dây chuyền ngọc bích này kỳ thật là bảo vật chứa không gian, mở nó ra, chẳng khác nào thức tỉnh dị năng không gian, nhưng không gian này so với không gian của dị năng giả lợi hại hơn nhiều.

Không gian của dị năng giả nếu chứa đồ này nọ, nhất định phải sử dụng tinh thần lực, nếu bên trong không gian còn tồn tại thứ gì, tất yếu phải phát ra dị năng. Một khi dị năng khô kiệt, không gian liền đóng kín, thứ chứa bên trong cũng sẽ rơi ra.

Mà mặt dây chuyền ngọc bích này không như vậy.

Không gian trong ngọc ngay cả người bình thường cũng sử dụng được, vật chất lấy ra lấy vào không cần sử dụng tinh thần lực, không gian bên trong cũng không cần phát ra dị năng để duy trì.

Lúc trước Phó Nghiên chính là dựa vào mặt dây chuyền ngọc bích này mới tại thời điểm bị Mộ gia vứt bỏ ở B thị mà hảo hảo sống sót.

Mộ Lê Thần nhớ rõ kiếp trước hắc canh giữ bên ngoài căn cứ đợi người Mộ gia đi ra thì giết tang thi tìm vật tư, thời thời khắc khắc mà hộ tống bọn họ, An Như từng đem hắc ra mắng, nói là nếu không phải hắc muốn cưới nữ nhân Phó Nghiên này, cô ta cũng không cần phải đem sợi dây chuyền bảo bối đưa cho Phó Nghiên.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, hắc không cần vật tư thiết yếu của nhân loại, cho nên không gian của ngọc đối với hắc mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

Hai người hắc quan tâm vương bản lúc này duy chỉ có Mộ gia gia và An Dương, Mộ gia gia biến thành tang thi không còn khả năng tư duy nên không dùng được, hắc mới đem bảo bối này đưa cho An Dương.

Mộ Lê Thần nghĩ ngọc trên sợi dây chuyền này đối với An Dương có trọng dụng, làm sao còn quản cái gì chỉ có vợ con trai trưởng mới được mang? Cứ như vậy trực tiếp đeo lên cổ An Dương khiến hắc sinh ra hiểu lầm.

Mộ Lê Thần cũng lười giải thích, một phen móc ra con dao nhỏ, đem An Dương đẩy lên tường: “Đừng cử động!”

Hiện trường rất giống một cảnh hành hung.

An Dương ngược lại không có hoài nghi Mộ Lê Thần hành hung hắc cái gì, ngoan ngoãn đứng im.

Mộ Lê Thần cẩn thận dùng dao nhỏ lướt trên ngực An Dương, chảy ra một ít tâm đầu huyết *, sau đó đem ngọc trên vòng cổ ấn lên. ...

(*Máu ở gần tim chứ không phải là nhiệt huyết nha >.<)

Một trận bạch quang ôn hòa chợt lóe lên, miệng vết thương trên ngực An Dương lành lại như lúc ban đầu, không có bất cứ dấu hiệu thụ thương nào.

Quả nhiên.

Mộ Lê Thần có điểm hưng phấn hỏi: “A Dương, cảm giác thế nào?”

An Dương còn đang bị loại tình huống này làm cho mơ màng khó hiểu, hắc như thế nào cảm thấy. “Tôi cảm giác cùng với ngọc trên dây chuyền.. hình như... tâm ý tương thông.”

Cảm giác này thật kỳ diệu, hắc cảm giác hắc có thể lý giải mặt dây chuyền này, không ai có thể rõ hơn hắc, hơn nữa.

An Dương kinh dị nhìn Mộ Lê Thần: “Bên trong này tựa hồ có một không gian rất rất lớn!”

Lúc Mộ Lê Thần vừa định nói gì đó, liền phát hiện An Dương đột nhiên không thấy bóng dáng.

Mộ Lê Thần:

Đây là sao? Kiếp trước, không gian của Phó Nghiên hình như người không đi vào được.

Bằng không, sau khi có không gian, Phó Nghiên tại sao có lần thiếu chút nữa chết dưới trảo của một tang thi biến dị? Cô ta trực tiếp trốn vào không gian không phải tốt hơn sao?

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, đại khác hình như là phương pháp mở không gian không giống nhau.

Hắn khiến An Dương mở ra không gian trong ngọc là phương pháp cao cấp nhất, lúc hắn ở viện nghiên cứu mười năm, vô ý từ bác sĩ Lý học được, giống như mặt dây chuyền ngọc bích, các linh vật cũng giống y vậy, tỷ như sau khi nhận chủ liền có thể biến thành cung tiễn thần, xạ thủ bách phát bách trúng.

Rất nhiều đại linh bảo lưu truyền từ xưa, bởi vì linh khí địa cầu ngày càng thưa thớt mà dần dần rơi vào ngủ say, luân chuyển, hòa nhập vào những phạm vật.

Nay mặt thể bùng nổ, linh khí thức tỉnh, những linh bảo này cũng dần dần khôi phục nguyên bản.

Loại phương pháp tốt nhất để chế luyện linh bảo là dùng tâm đầu huyết luyện thành, bởi vì sử dụng tâm đầu huyết mà linh bảo sẽ cùng với người luyện kết hợp thành một thể, được quyền sở hữu linh bảo, sẽ không bị người khác cướp đi.

Giống như Phó Nghiên thì chỉ là cách luyện máu thông thường, chỉ là đến được mức sử dụng linh bảo, có thể bị người khác mang tinh thần lực mạnh mẽ hơn áp chế rồi cướp mất.

Nghĩ thông suốt nguyên nhân, lúc Mộ Lê Thần đang vui vì An Dương có thể đến được một nơi bảo mệnh tốt, từ trong mặt dây chuyền ngọc bích An Dương cũng đi ra.

Vừa ra tới, An Dương liền cao hứng giữ chặt tay Mộ Lê Thần, đang muốn nói cho hắn về không gian bí mật bên trong liền nghe Mộ Lê Dật từ bên ngoài gọi: “Anh, A Dương! Hai người ở bên trong làm cái gì? Mau ra đây ăn cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ngân Sắc Liên Tử

Mộ Lê Thần nghe được tiếng Mộ Lê Dật gọi, nói An Dương: “Mặc quần áo vào, mau ra ngoài.”

An Dương cũng không nói chuyện về không gian cho Mộ Lê Thần nữa, động tác nhanh chóng đem áo sơ mi vừa cởi ra mặc vào.

Mộ Lê Dật chờ ở ngoài cửa không nghe thấy tiếng đáp, tươi cười vẫn treo trên mặt, thế nhưng đáy mắt đã triệt để trầm xuống.

Hai người ở trong một phòng ngủ lâu như vậy, tột cùng là đang làm cái gì?

Tuổi Mộ Lê Dật tuy rằng không lớn, thế nhưng hắn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nhất là những sự tình liên quan đến An Dương.

An Dương thích Mộ Lê Thần!

Hắn luôn biết.

Trước đây hắn rất thích đi theo phía sau An Dương, tựa như cái đuôi nhỏ vậy, thế nhưng trong mắt An Dương chỉ nhìn Mộ Lê Thần.

Lúc trước, Mộ Lê Thần gây áp lực cho Mộ Lê Dật ở khắp nơi, người anh đáng ghét đó còn cướp đi sự chú ý của An Dương.

Cho nên lúc thấy mình làm nũng trong lòng của mẹ, ánh mắt Mộ Lê Thần mang một niềm hâm mộ. Mộ Lê Dật liền thường xuyên trước mặt người anh này thể hiện mình cùng mẹ thân mật như thế nào, cho đến khi nhìn thấy trong mắt Mộ Lê Thần âm trầm đi, lòng hắn liền có một loại niềm vui kỳ lạ.

Nếu người đoạt đi A Dương, ta đây liền cướp đi thứ người muốn nhất.

Cho nên hắn mới cố ý châm ngòi ly gián, cảm tình An Như đối với tiểu tử Mộ Lê Thần này càng lúc càng mờ nhạt đi, thẳng đến khi trong mắt cô ta chỉ còn lại một mình đứa con trai tên Mộ Lê Dật.

Nhưng Mộ Lê Dật vẫn không cảm thấy vui vẻ, bởi vì Mộ Lê Thần càng ngày càng xuất sắc, ánh mắt An Dương cơ hồ chưa bao giờ từ trên người anh này rời đi.

Ánh mắt người mà mình theo đuổi vẫn luôn nhìn về một người khác, loại cảm giác cầu mà không được này khiến hấn cơ hồ muốn phát điên.

Mộ Lê Dật biết, mình so với anh nhỏ hơn vài tuổi, hơn nữa vẫn luôn được mẹ che chở, dù cho mình có tranh giành gia sản thì người thừa kế vẫn là anh ta, người luôn bên cạnh nhận sự giáo dục của gia gia.

Nên Mộ Lê Dật biết trong lòng Mộ Lê Thần rất khát khao thân tình, coi trọng thân nhân, hấn thập phần ý lại vào người anh này, không sợ anh ta chán ghét mình mà còn cần anh ta theo cách của mình.

Chỉ cần chiếm được vị trí sủng ái của người thừa kế Mộ Lê Thần, tài năng của hấn ở Mộ gia nhất định sẽ càng có một địa vị thực cao, điểm này hấn có thể nhìn ra rất rõ ràng, cho nên ở trước mặt Mộ Lê Thần vẫn luôn sắm vai là một đứa em nhu thuận khả ái có chút nghịch ngợm.

Sau khi được Mộ Lê Thần chân tâm sủng ái, hấn càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với An Dương.

Tiếp xúc càng nhiều, nhìn xem cũng càng rõ ràng.

Điều khiến Mộ Lê Dật cao hứng nhất là, Mộ Lê Thần là trai thẳng, căn bản không nghĩ tới trên đời này nam nhân với nam nhân cũng có thể có tình yêu.

Nên hấn cố ý tạo cơ hội, khiến Mộ Lê Thần rất nhanh liền cùng tiểu thư Phó Nghiên của Phó gia hợp mắt nhau, thậm chí đi đến cả bước đính hôn.

Mộ Lê Dật nghĩ, nếu không phải mặt thế đột nhiên xảy ra, người anh này của hấn sẽ cùng Phó Nghiên kết hôn sinh con, mà hấn cũng có khả năng bởi vì ở bên cạnh An Dương lâu ngày sẽ sinh tình, cuối cùng cũng ở cùng nhau... một kết cục đẹp đến cỡ nào!

Thế nhưng, tạo hóa trêu người, vì cái gì tận thế đột nhiên đến?

Hơn nữa, người anh đó hấn phải chết ở bệnh viện vì cái gì sống trở lại?

Thậm chí còn trở thành dị năng giả cường đại!

Càng nghĩ Mộ Lê Dật càng hận, hấn vì cái gì mà sống trở về? Vì cái gì lại không chết ở bệnh viện?

Mộ Lê Dật nhớ tới Mộ Lê Thần lúc trước thi triển năng lực cường đại, không khôi vừa đồ kị lại vừa sợ hãi, trong lòng không tự chủ nghĩ, nếu năng lực cường đại đó thuộc về mình.....

~ ~ ~ ~ ~

Lúc Mộ Lê Thần mở cửa phòng, Mộ Lê Dật còn chưa kịp thu hồi vẻ mặt, hấn mở một nửa cánh cửa, lạnh lùng nhìn đứa em tâm cơ thâm trầm.

Mộ Lê Dật bị Mộ Lê Thần ‘đột nhiên tập kích’ hoảng sợ, khi hồi phục tinh thần, trên mặt lại đeo lên vẻ tươi cười quen dùng, trong sự thân thiết nghịch ngợm có một chút nổi loạn, vô cùng thích hợp cho lứa tuổi của mình.

“Anh, anh cùng với A Dương nói cái gì thế? Còn thần thần bí bí đóng cửa phòng lại, không thấy đói bụng sao?”

Trong giọng nói mang theo một điểm tự nhiên, gần gũi có chút phàn nàn, tựa như hấn vẫn là đứa nhỏ nghịch ngợm hay làm nũng Mộ Lê Thần ngày nào.

Mộ Lê Dật rướn cổ, nhìn nhìn bên trong phòng ngủ: “A Dương đâu?”

Mộ Lê Thần theo bản năng di chuyển cơ thể, chặn lại tầm mắt Mộ Lê Dật.

Mộ Lê Dật cười, nhỏ giọng than thở hai câu rồi thu hồi động tác, Mộ Lê Thần không nhìn thấy trong đáy mắt hấn lóe lên một tia thâm trầm.

Lúc này, An Dương mặc quần áo xong cũng đi ra.

Mộ Lê Dật nhìn An Dương, gương mặt bỗng tươi cười sáng lạn: “A Dương a~”

An Dương đầu tiên là nhìn về phía Mộ Lê Thần, nghe thấy thanh âm Mộ Lê Dật chào hỏi mới đem tầm mắt chuyển đến chỗ hấn.

Thần nhiên hướng hấn gật gật đầu: “A Dật.”

Sau đó liền quay đầu cùng Mộ Lê Thần nói chuyện.

Nụ cười trên mặt Mộ Lê Dật nhạt dần, miễn cưỡng duy trì, đang định xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, ánh mắt đột nhiên gắt gao nhìn chằm chằm vào cổ An Dương.

Thời tiết nóng bức, tuy không có người nào mặc áo ngắn tay hay hở cổ, thế nhưng áo sơ mi An Dương mặc không có cài nút trên cùng, cho nên Mộ Lê

Dật thấy rõ thứ An Dương mang trên cổ kia là ngân sắc liên tử.

Màu sắc và hình dáng của nó rõ ràng chính là sợi dây chuyền bạc mà Mộ Lê Thần lấy trên cổ Phó Nghiên xuống!

Mộ Lê Thần cứ nhiên đem sợi dây chuyền mà chỉ có vợ con trai trưởng mới được mang đưa cho An Dương?

Mộ Lê Dật cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, trong lòng từng con từng con đau đớn.

Hắn chỉ nghe thấy thanh âm khô khốc của chính mình vang lên: “Anh, sợi dây chuyền trên cổ A Dương trông quen quá, khá giống với sợi dây chuyền của chị dâu mang a!”

Sau đó hắn liền nhìn thấy An Dương có chút bối rối cài lại nút áo trên cùng.

Mộ Lê Thần thần nhiên nhìn thoáng qua, nói với An Dương: “Về sau, mỗi ngày đều làm giống như lúc này tôi làm.”

Loại linh bảo này, chỉ có dùng máu nuôi dưỡng nhiều lần mới có thể cùng chủ nhân hợp nhất.

Khi ngọc trên sợi dây chuyền triệt để dung nhập vào thân thể An Dương, tuyệt đối không ai có thể cướp mất.

An Dương tuy rằng không biết nguyên nhân này, nhưng mọi lời nói của Mộ Lê Thần hắn đều tin tưởng, giảm đi một chút cũng không hề có.

Mộ Lê Dật thấy không ai trả lời câu hỏi của mình, nhin không được liền thô bạo giữ chặt tay áo Mộ Lê Thần đang muốn rời đi, thấp giọng cá giận nói: “Anh, Anh nói đi? Có phải anh đem sợi dây chuyền đó đưa cho A Dương?”

Mộ Lê Thần bị giữ chặt ống tay áo, trong mắt lóe lên một tia hồng quang, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mộ Lê Dật, băng lãnh nói: “Chuyện đó không liên quan đến cậu!”

Tiểu Phiến Ngoại [nhất]: Tác giả xuân manh tự mình xuyên đến mặt thể văn

Hôm nay tôi vẫn theo thói quen bật máy tính mở jj* lên xem bình luận, nhìn một loạt các ý kiến, rồi cười một trận đắc ý vào cái máy tính: “Hắc hắc, cái này là tòa soạn báo sao?”

(*là trang web jjwxc.net)

Sau đó, tôi quả nhiên đặt chân tới tòa soạn báo!

Bởi vì ta phát hiện ra mình xuyên việt rồi!

Tôi không thể tượng tượng được từ trên xuống dưới mình lại mặc một cái váy lõe loét hệt như con gà điên =.,= mông ngồi trên một chiếc sofa, móng tay dài, bên cạnh còn có rất nhiều người.

Nhìn khung cảnh trước mắt có phần quen thuộc mà cũng có điểm xa lạ này, tôi tựa hồ hoán được có một cái gì khó lường sắp xảy đến.

Lúc này, thiếu niên ngồi bên kia sofa đột nhiên đối với tôi làm ra một vẻ đáng thương hề hề nói: “Mẹ, con đói bụng.”

Cảnh tượng này, hơn nữa, từ bên ngoài liên tục truyền vào mấy tiếng té rống, còn có loại lời kịch của thằng nhóc này... Dù có muốn tự lừa gạt bản thân cũng không tự lừa nổi!

Tôi nhất định là đã xuyên vào trong quyển tiểu thuyết [Mạt Thế Trùng Sinh Chi Tang Thi Hoàng Địch Phục Cừu] rồi!

Xuyên việt.. Nhưng tại sao lại xuyên trúng vào cái siêu cấp pháo hôi – vị hôn thê Phó Nghiên của nhân vật chính chứ!!!!!!!

Làm thế nào bây giờ!!! QAQ

Tôi vừa nghĩ đến cái kết cục Phó Nghiên bị ngược cho chết đi sống lại mới xin được một phần com hộp liền hận không thể tự đem tay mình chặt đi.

Cho người tay thối đem nam chính trùng sinh sống lại!

Cho người tay thối đem nam chính hắc hóa !

Cho người tay thối đem chính văn viết thành đam mỹ !

Cho người tay thối.....

Cho người tay thối !!!!

A a a a aa aaa..... Nếu tôi mà xuyên trở về được, nhất định sẽ cấp cho cái pháo hồi này kết cục lưu loát một chút a

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mộ Thanh Loan

Ánh mắt Mộ Lê Thần giống như đang nhìn xem vật chết, khiến Mộ Lê Dật nhìn không được run vài cái, hần rớt cuộc cũng nghĩ tới, Mộ Lê Thần trước mặt này đã không còn là người anh ôn hòa hữu ái trước kia nữa.

Mộ Lê Dật nhớ tới lúc Mộ Lê Thần giết người như mổ gà giết chó ở biệt thự, trong lòng không khỏi một trận sợ hãi.

Mộ Lê Thần nhìn Mộ Lê Dật cúi đầu, giữ chặt tay mình không chút buông lỏng, mà hiện tại cũng lười cùng hần so đo, hướng phòng khách đi vào.

An Dương chỉ liếc mắt nhìn Mộ Lê Dật thần sắc có điểm không thích hợp, sau đó cũng theo đi lên.

Lúc Mộ Lê Thần cùng An Dương vào phòng khách, liền nhìn thấy trên bàn cơm chỉ còn lại cơm thừa canh cặn, Mộ Dung và An Như thì đang ngồi trên sofa thích ý nghỉ ngơi.

“Anh, A Dương, hai anh mau tới đây ăn cơm đi.” Nhìn thấy Mộ Lê Thần cùng An Dương đi ra, Mộ Thanh Loan vội vàng đi vào phòng bếp mang hai chén cơm cùng một đĩa thịt khô ra: “Vừa lúc tìm thấy trong tủ lạnh một khối thịt khô này.”

Mộ Dung cùng An Như đã ăn no bụng nhìn đến đĩa thịt khô, hai mắt liền phát sáng.

An Như không có một điểm cổ kị nói: “Nha đầu chết tiết kia, dám đem thịt khô giấu đi rồi chỉ cho chúng ta ăn hai cái đĩa rau xanh.”

Nguyên danh thân phận cô ta là một phu nhân đường đường chính chính, một đĩa thịt khô giống như vậy trước kia sẽ không chút luyến tiếc gì trực tiếp hất đổ. Chung quy, mọi loại đồ ăn trước kia không phải đều qua chế biến tí mĩ sao?

Nhưng con người chính là như vậy, nếu không nắm giữ loại tư vị của đói khát thì sẽ không biết quý trọng lương thực.

Trong biệt thự nhiều ngày đói muốn chết, đừng nói là thịt khô, ngay cả đĩa rau xanh, đồ ăn chay vừa mang ra cô ta liền cùng Mộ Dung cướp sạch, ăn đến cái đĩa cũng không cần phải mang đi rửa. ㄟ ㄟ

Mộ Thanh Loan tìm lý do, cuối cùng cũng tìm ra một cái hợp tình hợp lý nói: “Anh và A Dương là dị năng giả, đương nhiên phải được ăn ngon ăn no rồi.”

An Như vốn nghĩ muốn đi cướp đĩa thịt khô kia, nhưng bọn họ còn cần đến Mộ Lê Thần cùng An Dương bảo hộ, cô cũng không dám quá mức đắc tội với bọn họ, Mộ Lê Thần lúc trước ở trong biệt thự bày ra thủ đoạn huyết tính thật sự khiến cô khó mà quên được.

Nhìn thức ăn trên bàn cơm cùng ánh mắt lấy lòng của Mộ Thanh Loan, Mộ Lê Thần thức thời đối với cô em này có chút hảo cảm

Hắn biết hành động lần này của cô ta chỉ là để lấy lòng hắn cùng An Dương, là mang theo mục đích và tư lợi.

Thế nhưng Mộ Thanh Loan có thể nhận ra vị trí của mình so với những người không biết thức thời thì làm cho hắn thấy thuận mắt hơn nhiều.

Đối với đứa em cùng cha khác mẹ Mộ Thanh Loan tâm cơ thủ đoạn không nhỏ này, Mộ Lê Thần vẫn chừa lại cho cô ta chút mặt mũi, hướng cô gật gật đầu.

Dù sao, hắn cùng với cô không có ân oán quá lớn. Kiếp trước, bởi vì An Như và Mộ Lê Dật xa lánh, Mộ Dung lại đặc biệt quan tâm tới cô, hắn cũng là phi thường không thích Mộ Thanh Loan, cuối cùng vẫn là Mộ Thanh Loan dựa vào thủ đoạn cùng thân thể của chính mình bám vào một người dị năng giả có thực lực không kém ly khai đội ngũ bọn họ.

Mộ Lê Thần đối trước đối với Mộ Thanh Loan cũng không có quá nhiều chú ý, cho nên lúc hắn bị bắt vào viện nghiên cứu cũng không biết được tin tức của Mộ Thanh Loan.

Mộ Lê Thần đối với cô tuy rằng không thích, nhưng lại không giống đối với Mộ Dung, An Như và Mộ Lê Dật mang cừu hận.

Nhìn thấy Mộ Lê Thần đáp lại cô, trên mặt Mộ Thanh Loan tươi cười đến sáng lạn.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần nhìn thức ăn trên bàn, một chút thềm ăn cũng không có, hấn vẫn là đối với huyết nhục những người này thềm hơn.

Bất quá, Mộ Lê Thần tuy rằng không xem bản thân là nhân loại, thế nhưng hấn lại có kí ức của nhân loại, việc ăn người sống cảm thấy rất phản cảm, nhưng lại không kiềm chế được sinh lý bản năng mà phản ứng.

Nghĩ đến chính mình đã lâu không ăn nên độ mẫn cảm đối với huyết nhục tăng mạnh, Mộ Lê Thần quyết định ra ngoài săn thức ăn, lấy nhiều một chút tinh hạch cùng dị đan phòng hờ.

Mộ Lê Thần ngồi trên một chiếc sofa nhỏ trong phòng khách nhìn mọi người đang chảy nước miếng mà kéo Mộ gia gia đến, nói với An Dương: “Cậu ăn đi, tôi mang gia gia ra ngoài ăn.”

Nghe được chữ ‘ăn’, An Dương cùng những người khác chân mày không khỏi nhảy dựng: “A Thần, chẳng lẽ cậu muốn mang gia gia ra ngoài ăn thịt người?”

Mộ Lê Thần lạnh lùng gọi lên khoe miệng, vân đạm phong khinh* nói: “Chỉ là ăn một ít nhân loại không quan trọng thôi, có thể trở thành thức ăn cho gia gia, bọn họ coi như chết có ý nghĩa đi.”

(*Nhân nhật như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, ko màng đến điều gì)

Tuy rằng năng lượng huyết nhục mang đến để có thể tiến hóa tương đối chậm, nhưng so với ăn tinh hạch cùng dị đan an toàn hơn nhiều. Cho nên, cho dù Mộ gia gia dưới tác dụng của tinh thần dấu vết tăng lên thực lực, nhưng Mộ Lê Thần cũng không nghĩ mình trường kỳ có thể áp chế được dục vọng của Mộ gia gia, dẫn đến phát sinh những vấn đề không cần thiết.

Tang thi đối với huyết nhục truy đuổi là bản năng, áp chế loại bản năng này gây tổn hại không nhỏ đến thân thể.

Mộ Lê Thần không sợ loại tình huống này, nhưng hấn cũng không muốn khiến Mộ gia gia gánh chịu loại hậu quả đó.

Sau khi biến thành tang thi, cho dù có trở thành tang thi trí tuệ cao cấp, cũng không có khả năng giữ được ký ức. Đương nhiên, tang thi hoàng Mộ Lê Thần là ngoại lệ.

Nên Mộ Lê Thần cũng không lo lắng Mộ gia gia sẽ khôi phục ký ức, nhớ đến chuyện mình từng ăn người mà sinh ra ám ảnh trong tâm lý.

~ o ~ o ~ o ~

Nghe Mộ Lê Thần trả lời, An Dương nhủ mày, hấn cảm giác Mộ Lê Thần lần này sau khi từ bệnh viện trở về tính cách tựa hồ càng cực đoan hơn, thậm chí là ngoan lệ.

Hành vi tuyệt diệt nhân tâm mà cậu cũng có thể nói nhẹ nhàng như thế khiến An Dương không khỏi rét run cả người, đoạn thời gian đó, A Thần đến tột cùng đã trải qua chuyện gì?

An Dương đột nhiên đem Mộ Lê Thần kéo vào trong phòng ngủ: “A Thần, tôi có lời muốn nói với cậu.”

‘Bình’ một tiếng, cửa phòng đóng sầm lại ngăn cách đủ loại ánh mắt bên ngoài.

Nhìn bộ dáng Mộ gia gia an phận đứng bất động tại chỗ đối với bọn họ thềm đến chảy nước miếng đầy đất, lại nghĩ đến chuyện Mộ Lê Thần vừa nói muốn dùng người sống nuôi tang thi Mộ gia gia, Mộ Dung cùng bọn người An Như kinh hoàng chạy qua hai phòng ngủ khác trốn đi, chỉ còn lại Mộ gia gia bị Mộ Lê Thần uy áp không dám lộn xộn đứng lẻ loi giữa phòng khách.

Không biết có phải là do trong lòng mỗi người đều có duyên cớ hay không, năm người bọn họ đều tự giác phân thành hai nhóm, mỗi nhóm một phòng.

Mộ Dung, An Như cùng Mộ Lê Dật vào một gian, có lẽ vì lúc trước Mộ Lê Thần buộc hấn phải lựa chọn vứt bỏ mẹ con Liễu Như, Mộ Thanh Loan, Mộ Dung cũng không còn mặt mũi tiếp tục cùng Liễu Như cười cười nói nói.

Mà Liễu Như cùng Mộ Thanh Loan mặc dù có chút mất mặt với nhau, thế nhưng hai người cũng là thân nữ nhân, tâm lý cùng thống nhất, cùng một gian phòng nhưng đều ăn ý không đề cập đến xung đột trước khi lên xe.

Mộ Thanh Loan không nói lời nào nhìn Liễu Như, vẫn là chịu thua trước, mở miệng: “Mẹ, mẹ đang tính toán cái gì vậy?”

Liễu Như không khỏi một trận mờ mịt, ngoại trừ lấy lòng Mộ Dung ra, cô chỉ biết già bộ yếu đuối làm cho nam nhân thương tiếc mà giành lợi thế, cô còn có thể làm cái gì đây?

Bây giờ Mộ Dung khẳng định là không đáng tin cậy, cô nên làm cái gì bây giờ?

Mộ Thanh Loan nhìn mặt Liễu Như ngờ ngợ ngắc ngắc, liền biết bà là loại người chỉ biết dựa vào đàn ông mà không có chủ kiến.

Bất quá, Mộ Thanh Loan cũng không có chủ ý tốt gì, chỉ có thể từng bước bước lên.

“Mẹ, con phát hiện ra một điều rất có lợi cho chúng ta.”

Chương 13: Mạt Thế Là Cái Gì...

Mộ Lê Thần bị An Dương kéo vào phòng ngủ, nhìn ánh mắt phức tạp của An Dương, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cỗ khó chịu.

Bây giờ hắn chỉ có một ý nghĩ: An Dương khẳng định cũng cho rằng tang thi ăn người là sai, tang thi là đáng chết! An Dương nhất định cũng nghĩ hắn đáng ghét!

Suy nghĩ Mộ Lê Thần dần dần không đi theo khuynh hướng bình thường, đôi mắt dưới gọng kính tối đen chợt lóe một tia hồng quang.

“A Thần!” An Dương vỗ vỗ vai hắn.

Mộ Lê Thần bừng tỉnh nhìn ánh mắt lo lắng của An Dương, khó chịu trong lòng thoáng nguôi đi, thấp giọng nói: “Xin lỗi, vừa thất thần, cậu nói cái gì?”

An Dương lo lắng nhìn Mộ Lê Thần, đem lời vừa nói lặp lại một lần: “A Thần, tôi thấy cậu sau khi từ bệnh viện trở về thay đổi rất nhiều, trước kia cậu không có như vậy...” Tâm ngoan thủ lạt*.

(*Lãnh khốc, lạnh lùng, tàn nhẫn)

Mộ Lê Thần trước kia dưới sự bồi dưỡng của Mộ gia gia, mặc dù có sự khôn khéo cùng tâm ngoan sắc sảo của một thương nhân, nhưng bản thân đối với người khác lại rất ôn nhu.

Hiện tại A Thần lại rất khắc nghiệt, thậm chí có thể nói ra những lời như dùng người sống để dưỡng tang thi.

Sẽ không tàn nhẫn, ác độc như vậy chứ?

Mộ Lê Thần nhin không được cười lạnh, biết rằng lời của An Dương là đang lo lắng cho hắn, tuy biết An Dương vẫn chưa thực sự trải qua mặt thể tàn nhẫn, nhưng tâm hắn vẫn không khỏi sinh ra thất vọng.

Hắn trước kia đều đem thân nhân đặt dưới vòng bảo hộ của mình, đã trải qua loại phản bội khốc cốt ghi tâm, bây giờ hắn chỉ đem hai người An Dương cùng Mộ gia gia bảo bọc.

Mộ gia gia đã biến thành tang thi cấp thấp không có tư duy, Mộ Lê Thần chỉ có thể đem hy vọng cuối cùng của mình ký thác trên người An Dương.

Hắn nghĩ, kiếp trước, lúc An Dương biết hắn là tang thi còn liều chết đến viện nghiên cứu cứu hắn, kết cục cuối cùng chính là lưu lạc chết không toàn thây, chuyện đó có phải hay không ý nói An Dương có thể chấp nhận hắn là tang thi?

Nhưng Mộ Lê Thần không dám đánh cược, hắn không dám đánh cược An Dương của kiếp này sẽ giống như An Dương của kiếp trước liều chết đi tìm hắn, đến bây giờ hắn cũng không dám nói với An Dương thân phận của mình.

Hắn không thể cam đoan An Dương hiện tại chưa trải qua mặt thể tồi tệ, đối với tang thi chán ghét có thể thân nhiên chấp nhận thân phận của hắn.

Mộ Lê Thần trầm mặc hồi lâu mới nói: “A Dương, bây giờ đã là mặt thể, cậu biết cái gì là mặt thể sao?”

An Dương nói: “A Thần, cậu không được tuyệt vọng, nhất định sẽ sống sót qua mặt thể mà!” Hắn nói mà không để ý những lời này lại chứng minh ý nghĩ trong lòng hắn.

Nói không chừng, quốc gia sở hữu người sống sót nhiều, có thể chịu đựng được qua mặt thể!

Đây là điều duy nhất còn tồn tại trong tâm trí của những người sống sót.

Mộ Lê Thần khẽ miệng cười lạnh mang theo ý vị trào phúng: “Mặt thể, đại biểu là chính phủ vỡ nát, thành thị luân hầm, đạo đức suy vong, nhân loại ngày càng gần với ranh giới tuyệt chủng.”

Mặt thể lại có thể dễ dàng trải qua như thế?

Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Mặt thể vừa bùng nổ, nhật thực lần đầu tiên, nhân loại biến thành tang thi, dị năng giả xuất hiện.

Ba tháng sau mặt thể, nhật thực lần thứ hai, động vật bắt đầu tang thi hóa hoặc là biến dị, lực lượng tang thi tăng, tang thi cấp cao cũng xuất hiện.

Một năm sau mặt thể, nhật thực lần thứ ba, tang thi thực vật cùng biến dị thực vật xuất hiện. Hoạt tử nhân, tang thi động vật và tang thi thực vật tăng trưởng nhanh, dần dần, dị năng giả không đuổi kịp tốc độ thăng cấp của tang thi.

Về phần nhật thực lần thứ tư có hay không Mộ Lê Thần cũng không biết, bởi vì lúc nhật thực lần thứ ba hắn đã bị đám người Mộ gia lừa, bán vào trong viện nghiên cứu, bên trong viện, bầu trời mặt đất ra sao hắn cũng không thấy thì nói gì đến nhật thực.

Nghĩ đến sau khi xuất hiện biến dị động vật cùng biến dị thực vật, thân sắc Mộ Lê Thần ngưng trọng, bọn chúng không chỉ công kích nhân loại mà còn công kích cả tang thi, hoạt tử nhân.

Kiếp trước, hấn bởi vì không ăn tinh hạch cùng dị đan để tiến hóa, nên thực lực trừ bỏ việc muốn khống chế đàn hoạt tử nhân vẫn phải rèn luyện tinh thần lực thêm. Mặt khác, thời điểm biến dị xảy ra, lúc gặp phải thực vật cùng động vật biến dị hấn vài lần thiếu chút nữa là gặp hạn, vẫn là phải dựa vào đàn tang thi mới thoát thân.

Tại mặt thể, cho dù hấn là tang thi hoàng, nhưng không phải lúc nào cũng có thể an toàn.

Nhớ tới kiếp trước chính mình vì lo lắng cái đám bạch nhãn lang* sẽ không tin tưởng cùng chán ghét mình mà chịu đựng không ăn tinh hạch và dị đan, Mộ Lê Thần cảm thấy mình quả thực rất ngu ngốc, bởi vì cái ngu ngốc đó mà khiến bản thân rơi vào loại kết cục kia.

(*Bạch nhãn lang là cách nói hình tượng, một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

Bây giờ có thêm một cơ hội nữa, hấn sẽ không lãng phí dị năng của mình, không dễ dàng tin nhiệm ai.

Nợ hấn, hấn nhất định sẽ đòi lại!

Mộ Lê Thần vừa nghĩ đến kiếp trước phải ở trong viện nghiên cứu đến hơn mười năm, hấn liền hận không thể đem đám người kia giết chết, sau đó mang một đàn tang thi đến san bằng căn cứ B thị.

~ o ~ o ~ o ~

An Dương nghe Mộ Lê Thần nói mà không có chút lạc quan nào, mới không tán đồng nói: “A Thần, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng phải có tâm hy vọng, chỉ cần toàn nhân loại đồng tâm hiệp lực, mặt thể sẽ qua đi thôi.”

Mộ Lê Thần nhìn An Dương, đối với suy nghĩ ngây thơ của hấn mà bất đắc dĩ nói: “A Dương, cậu thấy có khả năng sao? Chỉ sợ tại mặt thể, bọn người đương quyền kia cũng chỉ nghĩ được làm sao tranh quyền đoạt lợi, chứ không nghĩ được phải hợp tác tiêu diệt tang thi, khôi phục trật tự. Hơn nữa, loạn thế tạo anh hùng, người thường sau khi có dị năng, cậu còn có thể trông cậy vào đám người đó biết tự giác mà an phận sao?”

An Dương trầm mặc xuống, hấn tuy chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học, còn chưa kịp lang bạt trên cái xã hội này, suy nghĩ có vẻ ngây thơ một chút, thế nhưng cũng không phải là hấn ngốc.

Cha mẹ An Dương đều đã mất, từ nhỏ được nuôi nấng trong Mộ gia, cùng Mộ Lê Thần theo Mộ gia gia nhận giáo dục, chờ đến khi hấn trưởng thành sẽ tiếp nhận sản nghiệp của An gia.

Kỳ thật, An Dương so với Mộ Lê Thần không khác nhau mấy, chỉ là hấn so với Mộ Lê Thần được trùng sinh thì thiếu rất nhiều kinh nghiệm, nên lúc Mộ Lê Thần chỉ ra vấn đề hấn liền minh bạch.

Trong cuộc đấu tranh nhân quyền, có lẽ một vài người còn phải cảm tạ mặt thể tiến đến.

Bởi vì mặt thể, đạo đức băng hoại, thế lực quốc gia đánh mất điểm mấu chốt, đây chính là cơ hội cho rất nhiều người.

Thậm chí, trước tận thế, một đám tiểu dân chỉ có thể sống vừa đủ no ấm thức tỉnh dị năng liền đem mấy lãnh đạo quốc gia không có dị năng đập xuống.

Mặt thể và dị năng cùng xuất hiện chỉ thêm phần thúc đẩy tham vọng và xấu xa của nhân loại mạnh mẽ hơn.

Có lẽ vẫn còn một vài người mang hy vọng, mong mọi mặt thể mau chóng qua đi. Tựa như Mộ Lê Thần của kiếp trước đã từng mang loại hy vọng có một ngày nhân loại khôi phục và bản thân mình cũng được nhân loại chấp nhận.

Thế nhưng, trải qua sự phản bội, cho dù có hy vọng, cũng biến thành tuyệt vọng. ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Không Gian

An Dương trầm mặc thật lâu, sau đó không còn nhắc đến chuyện này nữa, hấn hỏi: “A Thần, cậu từ bệnh viện trở về, có phải đã trải qua chuyện gì không tốt không?”

Hấn hỏi rất cẩn thận, tựa như sợ mình sẽ chạm đến chuyện thương tâm của Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần sắc mặt trầm xuống, không tự chủ được lại nhớ đến kiếp trước, dùng một lát, nói: “Không có gì.”

An Dương nhìn bộ dáng Mộ Lê Thần không muốn nói, trong lòng càng phát ra lo lắng, nhưng không dám hỏi nhiều.

“A Thần, cậu thật sự muốn dùng người sống nuôi gia gia sao?”

Mộ Lê Thần lạnh lùng nói: “So với những người không quan trọng càng không liên quan đến chúng ta, gia gia đương nhiên vẫn là quan trọng hơn.”

An Dương cũng không muốn vì một người ngoài mà bỏ mặc Mộ gia gia, tuy rằng dùng người sống nuôi tang thi là đi ngược lại với đạo lý, nhưng so với Mộ gia gia việc đó liền nhỏ bé đến không đáng kể.

An Dương lo lắng nói: “Nếu chuyện chúng ta dưỡng tang thi bị người khác phát hiện, chỉ sợ...” Đó chính là trở thành kẻ thù của nhân loại.

Mộ Lê Thần đối với từ ‘chúng ta’ trong lời An Dương cảm thấy rất vừa lòng, khẽ mỉm cười, nói: “Cậu không cần lo lắng, với thực lực hiện tại, hết thấy đều không là vấn đề.”

Hắn tự tin tươi cười khiến An Dương cũng không khỏi tự chủ an tâm theo, tuy trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng lại không biết mình đang nghi ngờ cái gì.

An Dương chợt nhớ tới sự tình bị gián đoạn mà lúc này định nói với hắn, mất mang hung phấn nhìn Mộ Lê Thần nói: “A Thần, bên trong sợi dây chuyền cậu cho tôi có một không gian rất lớn, còn có thể gieo trồng được!”

Có thể gieo trồng? Mộ Lê Thần trong lòng thập phần sững sốt, kiếp trước, Phó Nghiên mở không gian nhưng không thể gieo trồng, chỉ có thể trữ vật.

Chẳng lẽ lại bởi vì cách mở khác nhau nên không gian mở ra cũng đẳng cấp hơn sao?

An Dương đột nhiên giữ chặt tay Mộ Lê Thần, hắn còn chưa kịp phản ứng, cảnh sắc xung quanh đột nhiên đại biến.

Mộ Lê Thần phát hiện nơi mình đứng không còn là phòng ngủ ấm áp nữa, mà là cảnh sắc tiểu kiều lưu thủy (cầu nhỏ nước chảy).

Hắn đang đứng bên một con suối, nước suối lạnh buốt, có thể nhìn thấy đáy, trong nước lại không có bất cứ cá tôm hay loại sinh vật linh tinh nào đó. Quả nhiên, nước trong quá cá cũng không sống được.

Đầu nguồn con suối có một gian nhà bằng tre, phía trước gian nhà còn có đủ loại cây ăn quả. Nhìn quanh bốn phía, đất đai phì nhiêu trải dài cho đến khi biến mất trong màn sương trắng đục...

Mộ Lê Thần nhìn chăm chăm mặt đất đen màu mỡ dưới chân, hỏi An Dương: “Cái này chính là không gian bên trong sợi dây chuyền?”

An Dương gật gù đầu, sau đó lấy sợi dây từ trên cổ mình cời xuống, có chút lưu luyến đem nó đặt vào tay Mộ Lê Thần: “Đây là đồ của cậu, không gian này đối với cậu có trọng dụng hơn, vẫn là trả lại cậu.”

Lưu luyến trong mắt An Dương Mộ Lê Thần đương nhiên nhìn ra. Bất quá, hành động đem bảo ngọc này trả lại cho hắn khi vẫn luyến tiếc không rời như vậy... khiến hắn càng không khỏi đối với An Dương sinh thêm tín nhiệm.

Mộ Lê Thần đem sợi dây đeo lại lên cổ An Dương: “Tôi đã tặng cho cậu, nó chính là của cậu. Tôi chỉ hy vọng cậu đáp ứng tôi một điều, không được đem nó nói cho người thứ ba biết.”

“Điều này đương nhiên rồi.” An Dương sờ sợi dây Mộ Lê Thần tự tay đeo lên giúp, trong lòng vui sướng.

Kỳ thật, suy nghĩ của hắn cùng Mộ Lê Thần hoàn toàn không giống nhau, hắn sở dĩ lưu luyến không rời không phải bởi vì ham không gian bên trong ngọc, mà là luyến tiếc ý nghĩa của sợi dây chuyền này – tín vật của Mộ gia trưởng.

Trong lòng An Dương, nếu bảo vật này nằm trong tay kẻ khác, cho dù hắn cường đại như thế nào cũng sẽ đến đoạt lấy. Nhưng nếu là Mộ Lê Thần, hắn sẽ không có nửa điểm ham muốn, ngược lại sẽ càng cao hứng vì A Thần có bảo bối hộ mệnh.

Lần này, Mộ Lê Thần lại đem sợi dây chuyền đưa lại cho hắn. Hắn không có cự tuyệt, trừ bỏ ý nghĩa của sợi dây, hắn vẫn là có chút tâm tư ích kỷ.

Thời gian này An Dương đã hoàn toàn minh bạch Mộ Lê Thần đến tột cùng có bao nhiêu cường đại, chỉ bằng hắn vừa mới thức tỉnh Băng hệ dị năng vài ngày, căn bản là không thể giúp Mộ Lê Thần cái gì.

Cho nên hắn liền nhịn không được nghĩ, nếu hắn có không gian của ngọc trên sợi dây chuyền này, có phải hay không hắn đối với A Thần càng thêm quan trọng? Càng thêm không thể thiếu?

Chỉ cần có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người, An Dương cảm thấy cái gì hắn cũng có thể làm!

Trước tận thế, hắn yếu đuối nhất gan không dám tỏ lộ với Mộ Lê Thần, bởi vì sợ một khi nói ra đến cả anh em cũng không thể làm.

Hắn cũng hiểu được, cho dù A Thần có thích hắn, nhưng dưới áp lực của gia đình, nhất định sẽ phải từ bỏ tình cảm của mình mà gánh vác trách nhiệm.

Thế nhưng, mặt thế tiến đến.

Trật tự rối rắm, không có luân lý, nhục nhọc cường thực (cá lớn nuốt cá bé), cường giả vi tôn (kẻ mạnh làm vua), theo đuổi người trong lòng mình?

Cứ như vậy nghĩ, ánh mắt An Dương nhìn Mộ Lê Thần càng thêm nóng cháy.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đi một vòng, hắn phát hiện nơi đầu nguồn của con suối này chảy ra dòng nước rất sạch, hắn thò tay vào trong nước, các ngón tay nhát thò cảm giác một trận đau nhức.

Thế nhưng cổ kị bên cạnh là An Dương, Mộ Lê Thần cắn răng không phát ra tiếng, nhanh chóng rút tay về.

Cảm thấy hơi kỳ quái, rời khỏi dòng suối, tay hắn cư nhiên một chút đau cũng không có.

Mộ Lê Thần cúi đầu nhìn kỹ tay phải của mình, phát hiện hắc khí trong móng tay tiêu tán. Hắn nhìn vào trong nước, quả nhiên, một luồng khí đen vô hình trong dòng suối dần trôi xuống hạ lưu.

Mộ Lê Thần nhìn về phía An Dương, nói: “A Dương, cậu vào gian nhà tre kia xem có cái gì không?”

An Dương vốn đang nhìn mấy cây ăn quả nghe thấy vậy cũng không chần chờ đi vào gian nhà.

Mộ Lê Thần xúi An Dương đi xong, không chút che giấu đưa ngón tay ra, sau đó, móng tay liền nhanh chóng dài ra, cực kì sắc bén, nhìn hàn quang lóe lên từ mũi nhọn của móng tay cũng đủ biết chúng cắt kim loại như cắt đậu hủ vậy.

Bất quá, móng tay trái của Mộ Lê Thần lại tối đen, người khác nhìn qua nhất định sẽ thấy không thoải mái, mà móng tay phải lại là màu trắng tinh khiết. Hai tay giống như hai thái cực đối lập vậy.

Mộ Lê Thần nhìn thoáng qua căn nhà tre cách hắn không quá gần, sau đó tay trái nhẹ nhàng chụp một viên đá nhỏ ven bờ suối. Viên đá bị hắn cầm đến lập tức bị ăn mòn, cuối cùng chỉ còn lại một đồng màu đen không ra hình thù.

Một tiểu đạo gió xoáy đem đồng màu đem kia cuộn lên, thả vào trong nước suối. Mộ Lê Thần gắt gao nhìn chăm chăm thứ đen đen đó, phát hiện nó cư nhiên trong nước suối dần dần rút đi màu đen, cuối cùng chỉ còn lại một chút cặn trắng như bột phấn trôi theo dòng nước.

Chẳng lẽ, nước suối này có thể tinh lọc virus tang thi của hắn?

Mộ Lê Thần trong lòng khiếp sợ, nhìn chăm chăm tay phải của mình, thần sắc khó lường.

Tác giả có lời muốn nói: Truyện này thuộc về tạp chí. Sẽ không có NP, không có H, không quan trọng công thụ luôn.

Chủ yếu là nhân vật chính trả thù xã hội, trả thù nhân loại, cho nên khả năng đến kết cục tâm tư của hắn đối với An Dương chỉ là anh em tốt.

Nói có CP là bởi vì An Dương thích Mộ Lê Thần, hơn nữa Mộ Lê Thần chỉ để ý đến có mỗi An Dương.

Nói là không có CP cũng được luôn, bởi vì đầu mối là nhân vật chính tình cảm không có nhiều.

Nếu không tiếp thụ được nhân X, mong mọi người không đá kích sự ngu ngốc của tác giả và sự nhiệt tình đối với việc viết mạng thế.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Mộ Lê Thần nhìn hòn đá mà bất giác tay phải hạ xuống, hắn kinh sợ phát hiện, hắc khí trên hòn đá kia nháy mắt đã bốc hơi, biến mất không thấy.

Hắn giật giật tay phải, sau đó ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía con suối. Đem tay trái đưa vào.

Lần này, vô luận đau đớn cỡ nào hắn đều cắn răng chịu đựng, không giống như tay phải vừa chạm vào mặt nước của con suối đã vội rút ra, tay trái là trực tiếp nhúng xuống sâu, cảm giác đau đớn ngày càng tăng.

Lúc Mộ Lê Thần sắp không chịu được định thu tay về, hắn đột nhiên đụng phải thứ gì lạnh lạnh, tròn tròn giống như một hạt châu.

Theo bản năng, Mộ Lê Thần liền đem hạt châu kia ra.

Nó giống như một viên ngọc lớn màu trắng sữa, các loại thuần túy bạch sắc thường sẽ khiến hấn khó chịu, bởi vì chung quy, tang thi là những cơ thể do bản. Nhưng mà hạt châu này lại khiến hấn cảm giác rất thoải mái.

Lúc này, Mộ Lê Thần phát hiện hạt châu bị cầm ra khỏi nước suối không còn lạnh nữa.

Nhìn qua dòng nước vẫn như ban đầu, thế nhưng hấn có cảm giác nước không còn ‘sạch sẽ’ nữa.

Mộ Lê Thần đem hạt châu màu trắng sữa nhìn cẩn thận, trừ bỏ cảm giác thoải mái bên ngoài cũng không cảm nhận được nguồn năng lượng dao động nào. Nếu không phải hấn vô tình phát hiện sự việc kỳ lạ, chi sợ sẽ nghĩ nó là một hạt châu bình thường.

Chẳng lẽ hạt châu này thả vào trong nước mới có tác dụng?

Mộ Lê Thần đem hạt châu ngâm vào trong nước, lại phát hiện cảm giác đau đớn lúc này không có, nước suối cũng không có biến hóa gì.

Mộ Lê Thần cau mày nhìn dòng nước, đang muốn đem hạt châu thả lại thử một lần nữa, liền nghe thấy âm thanh cánh cửa của gian nhà tre mở ra, hấn liền nhanh chóng đem khóa châu cất vào túi.

An Dương đi tới, gặp Mộ Lê Thần ngồi xổm trên mặt đất, cười hỏi: “A Thần, cậu đang làm gì vậy?”

Mộ Lê Thần chậm rãi đứng lên, đối với câu hỏi của An Dương, không biết tại sao hấn liền đem sự tình vừa rồi che giấu: “Không có gì, tôi chỉ là thấy nước suối rất sạch nên uống vài ngụm.”

An Dương cũng thấy tay áo bị Mộ Lê Thần làm ướt, không nghi ngờ gì, chỉ cười, nói: “Tôi đã dọn gian nhà kia lại sạch sẽ, đi xem đi!”

Mộ Lê Thần nhớ tới kiếp trước An Dương vì hấn mà trả giá, đối với hành động phòng bị An Dương, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, nhưng áy náy cũng không thể tiêu trừ hết phòng bị của chính mình đối với An Dương.

Được trọng sinh, cái Mộ Lê Thần học được chính là, đối với bất kỳ kẻ nào cũng phải cảnh giác.

An Dương bây giờ không phải là An Dương kiếp trước, Mộ Lê Thần tuy rằng xem hấn như người một nhà, nhưng vẫn như trước mang bản năng phòng bị hấn.

Mộ Lê Thần trong lòng áy náy, cho nên hấn không tự chủ được liền đáp ứng.

~ ~ ~ ~ ~

Gian nhà tre này rất bình thường, bên trong trừ một cái giường làm bằng tre cũng không có thêm gì khác.

Lúc An Dương vào quét dọn, bên trong mạng nhện hay tro bụi đều không có.

Vốn tưởng bên trong gian nhà sẽ có thứ tốt gì đó, Mộ Lê Thần có chút thất vọng, hấn không bỏ cuộc hỏi: “A Dương, bên trong này không có cái gì đặc biệt sao?”

An Dương lắc đầu.

Mộ Lê Thần nhìn chằm chằm An Dương, thấy hấn thật sự không nói dối mình, hứng thú đối với không gian liền giảm xuống.

“Chúng ta ra ngoài đi, vạn nhất bị bọn họ phát hiện thì không tốt.”

Hấn muốn ra ngoài nghiên cứu một chút xem hạt châu kia như thế nào.

An Dương biết ‘bọn họ’ trong miệng Mộ Lê Thần là chỉ đám người Mộ gia, tuy rằng có chút tò mò tại sao Mộ Lê Thần đột nhiên đối với bọn họ lạnh nhạt như vậy, nhưng trong lòng hấn không hẳn là không vui sướng.

Dù sao người Mộ gia ngoại trừ Mộ Lê Thần và Mộ gia gia hấn cũng không để ý đến những người khác.

Lúc hấn còn nhỏ, An Như và Mộ Dung đại khái cho rằng hấn cái gì cũng không hiểu, đối với sản nghiệp cha mẹ để lại cho hấn như hồ rình mồi, dùng các loại thủ đoạn lừa hấn chuyển nhượng cổ phần.

Nếu không phải Mộ gia gia phát hiện, hung hăng cảnh báo bọn họ một phen, chi sợ An Dương đã là một tiểu tử nghèo phải ký túc tại Mộ gia.

Tuy hiện tại là mặt thế, sản nghiệp và danh nghĩa kia không đáng một đồng. Thế nhưng tâm tư xấu xa của An Như cùng Mộ Dung hấn đã sớm nhìn thấu, không có lợi không phải là người thân.

Về phần Mộ Lê Dật, An Dương bản thân đại khái cũng là thâm mền, cầu mà không được, cho nên đối với việc Mộ Lê Dật thâm mền hấn, hấn cũng biết, thậm chí ngay cả khi Mộ Lê Dật đã giấu chân diện mục bên dưới lớp mặt nạ tươi cười nhu thuận bên ngoài hấn cũng nhận ra được.

Hấn đối với hết thảy mọi thứ của Mộ Lê Thần đều cực kỳ quan tâm, cho nên hấn điều tra qua các sự tình liên quan đến Mộ Lê Thần, ai biết được lại tra

ra Mộ Lê Dật tâm địa độc ác.

Bất quá, điều khiến An Dương bất đắc dĩ là Mộ Lê Thần cực kỳ coi trọng thân nhân, hẳn mà nói Mộ Lê Dật không tốt, nhất định sẽ chọc cho Mộ Lê Thần sinh khí.

Nên An Dương chỉ có thể âm thầm đề phòng Mộ Lê Dật gây bất lợi cho Mộ Lê Thần.

Hiện tại, không biết vì cái gì Mộ Lê Thần đột nhiên như thấy rõ ràng chân diện mục của những người đó, đối với bọn họ cực kỳ lạnh lùng, An Dương cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Chung quy vẫn là mặt thế, nếu Mộ Lê Thần vẫn tín nhiệm đám người Mộ gia như vậy, hẳn thật lo lắng bọn họ sẽ đâm lên sau lưng khi không cần A Thần nữa.

Bây giờ Mộ Lê Thần có tâm phòng bị, hẳn cảm thấy rất yên tâm.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần được An Dương mang ra khỏi không gian, liền nghe thấy âm thanh tê hổng có chút nóng nẩy của Mộ gia gia ngoài phòng khách.

Mộ Lê Thần nghe được phần nộ trong âm thanh tê hổng kia, sắc mặt khê biến, lập tức xông ra ngoài.

Sau khi chạy ra ngoài, hắn liền nhìn thấy Mộ gia gia vẫn ở chỗ cửa phòng trộm, tay ý đồ bắt nhân loại bên ngoài, bị ba dị năng giả công kích từ xa, vết thương trên người dày đặc, quần áo thấm đẫm hủ huyết màu đen.

Mà An Như cùng đám người Mộ Dung trốn ở trong phòng ghé vào khe cửa xem.

Mộ Lê Thần lạnh lùng nhìn một vòng, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, đem Mộ gia gia bảo hộ ở sau người, trực tiếp dùng một đạo lỗc xoáy nhỏ đem cửa phòng trộm phá sập, điều khiển nó hướng tới những dị năng giả bên ngoài đang công kích Mộ gia gia.

Mộ Lê Thần dưới con thịnh nộ làm sao có thể chỉ phát ra những lỗc xoáy vô hại?

Bên trong lỗc xoáy nhỏ từng đạo từng đạo phong nhận tạo thành, vài dị năng giả bị kéo đi như lăng trì, bị phong nhận cắt thành đồng thịt nát, không đến một vài phút, không khí tĩnh lặng xuống, thi thể của ba dị năng giả hoàn toàn nhìn không ra.

Mộ gia gia ngửi được mùi máu tươi, hồng quang trong mắt nồng đậm, thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm đồng thịt tươi cùng hai nữ nhân sợ đến hoá đá tại hành lang.

Trong mắt Mộ Lê Thần hồng quang loé qua, sau đó triệt để thu hồi áp chế trên người Mộ gia gia.

Giống như dã thú thoát khỏi vòng vây, Mộ gia gia lập tức cao hứng rống lên một tiếng, xông về phía hai nữ nhân còn sống bên ngoài.

So với huyết nhục người chết, vẫn là người sống hấp dẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Hai nữ nhân nhu nhược bình thường đương nhiên không có khả năng trở thành đối thủ của Mộ gia gia.

Bên ngoài rất nhanh truyền đến âm thanh xé nuốt đủ để khiến sắc mặt người trắng bệch.

Mộ Lê Thần tuy rằng mặt không chút thay đổi, kiếp trước hẳn mang theo một đàn tang thi, cho dù hắn là tang thi hoàng, cũng không có khả năng ngăn cản bản năng ăn thịt của tang thi không có trí tuệ. Cho nên loại âm thanh này nghe nhiều đã sớm trở thành quen.

Nhưng những người khác ở trong phòng lại không bình tĩnh được như hắn.

Ngay cả An Dương đã có chuẩn bị tâm lý trước sắc mặt cũng tái nhợt, những người khác đều nhìn không được nôn mửa trong phòng.

Khứu giác mẫn cảm của Mộ Lê Thần thập phần khó chịu, hắn nhú mày, sau đó lạnh lùng nhìn đám người Mộ Dung, An Như trốn trong phòng nhìn lên: “Bước ra đây hết cho tôi!”

Mấy người trốn trong phòng dưới ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Lê Thần, không có dũng khí cãi lời hắn, lo lắng cho kết cục của mình rồi sẽ giống với đồng

thịt nát ngoài kia.

Mộ Thanh Loan kéo Liễu Như đang không dám đi ra ngoài đến phòng khách, cô nhìn tới sắc mặt không chút thay đổi của Mộ Lê Thần lập tức bán đứng ba người Mộ Dung.

“Anh, cửa là do Mộ Lê Dật mở, mấy người đó tấn công gia gia là do ba và di gọi bọn hắn cách cửa phòng trộm mà công kích, không liên quan đến em!”

Mộ Dung thấy Mộ Thanh Loan cư nhiên dám bán hắn, tức đến hung tợn trừng mắt: “Người nói bậy bạ gì đó? Ta như thế nào có thể bảo người khác xuống tay với.... gia gia?”

Mộ Thanh Loan tính toán đã vắng ông bố không đáng tin tưởng này để lấy lòng người anh cường đại Mộ Lê Thần, cho nên đối với cái nhìn căm tức của Mộ Dung không có chút sợ hãi nào.

Cô cười nói: “Chính mắt tôi nhìn thấy, ngay cả đối thoại của ông với mấy người đó tôi vẫn còn nhớ rất rõ, có muốn tôi lặp lại một lần không?”

Mộ Lê Thần sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Mộ Dung đang cố giấu phần nộ dưới thần sắc hoảng sợ. Tuy rằng hắn đối với Mộ Thanh Loan khoan tay đứng nhìn cảm thấy không vui, nhưng hắn biết lúc đó cô có muốn can cũng không can được.

Cho nên Mộ Lê Thần hận nhất vẫn là đám người Mộ Dung.

Bọn họ chính là muốn giết Mộ gia gia!

Chung quy, Mộ gia gia bây giờ chỉ là tang thi cấp thấp thông thường, dưới công kích của ba dị năng giả, chỉ có một con đường chết.

Mộ Lê Thần không khỏi nhớ tới kiếp trước khi hắn hỏi An Dương Mộ gia gia chết lúc nào, thần sắc An Dương liền do dự.

Kiếp trước, cái chết của Mộ gia gia nhất định không thiếu bóng dáng đám người Mộ Dung này.

Hơn nữa Mộ gia gia chỉ là tang thi thông thường, cho dù là một người vô cùng tâm thường cũng có thể giết chết, đám người Mộ Dung liền không chứa hắn.

Kiếp trước hắn là tang thi hoàng, bọn họ có phải hay không đã nghĩ tới chuyện đẩy hắn vào chỗ chết? Chỉ là bởi vì thực lực không đủ giết hắn còn cần hắn che chở, cho nên đến cuối cùng lựa chọn đem bán hắn vào viện nghiên cứu?

Được! Rất được! Thật sự là rất được!

Lúc này Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy lửa giận từ kiếp trước tràn lên, hắn trực tiếp một tát đem Mộ Dung đánh ngã trên mặt đất, chân đạp lên vai hắn.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết cùng với tiếng xương cốt gãy trộn vào với thịt, Mộ Dung bị Mộ Lê Thần chà đạp dưới chân mà đau đớn ngất đi.

Mộ Lê Thần hừ lạnh một tiếng, tạo một thủy cầu lạnh ngắt ném vào mặt Mộ Dung, khiến cho hắn tỉnh lại.

Tác phong nhanh nhẹn ngày trước của Mộ Dung đều bị tiêu thất (biến mất), cả người chật vật, vẻ mặt vụn vụn.

Bả vai Mộ Dung bị Mộ Lê Thần một cước đạp nát, đau đến mất đi cảm giác, hắn miễn cưỡng há miệng thở dốc, khổ sở phát ra tiếng: “A Thần!”

Hai chữ kia là mang theo thống khổ cùng cầu xin.

Mộ Lê Thần bất vì sở động, mặt không chút thay đổi hỏi: “Điều Mộ Thanh Loan nói là thật?”

Mộ Dung không dám thừa nhận, hắn sợ nếu lúc này mình thừa nhận nhất định sẽ khiến Mộ Lê Thần cuồng nộ một cước đạp chết.

“Không phải... Đương nhiên không phải sự thật, ta như thế nào có thể làm ra loại chuyện đó? Chắc chắn là tiện nhân kia ghi hận ta lúc trước bỏ lại mẹ con cô ta nên bây giờ mới nói xấu ta như vậy! A Thần, người phải tin ba ba, ba ba sẽ không...”

Mộ Lê Thần không kiên nhẫn ngắt lời hắn: “Cái cửa kia cũng là do ông mở?”

Khoé môi Mộ Dung run run vài cái, sau đó không chút do dự nói: “Là em người cùng mẹ người mở ra, ta ở trong phòng không có đi ra ngoài. A Thần, ba ba nói đều là sự thật, ta không có...”

“Ông nói cái gì? Rõ ràng là ông gọi A Dật đi mở cửa, là ông nói nếu lão tang thi trở thành bất tử chúng ta sẽ có nguy hiểm”

An Như nhân lúc Mộ Dung đang đối phó với Mộ Lê Thần, mang Mộ Lê Dật lui qua một bên, tận lực làm giảm sự hiện diện của họ, kết quả nghe được Mộ Dung không chút do dự đem mẹ con họ bán đứng, nhất thời trong lòng vì muốn cứu hắn mà hừ trong Mộ Lê Thần cầu tình liền tiêu thất, phần nộ xông lên cao vào mặt Mộ Dung.

Mộ Lê Thần nhìn Mộ Dung cùng An Như nháo thành một đoàn, đem Mộ Dung bị cào cho nở hoa đạp vào chân, lui về sau vài bước, đối với màn đấu tranh nội bộ cực phẩm mà thờ ơ lạnh lùng, Mộ Dung tuy rằng không có Mộ Lê Thần áp chế, thường xuyên đi phòng tập thể thao tập thể hình giữ dáng,

khí lực so với An Như lớn hơn nhiều, thế nhưng hấn bối vì xương bả vai bị Mộ Lê Thần giẫm nát, tay trái giống như bị phế đi, tay phải bối vì đau đớn mà vô lực, nhưng vẫn làm một bộ bất cứ giá nào cũng không để mụ đàn bà chanh chua An Như chiếm thể thượng phong, mặt bị cào toàn là máu.

An Như cũng là một loại khó xử, quá mệt mỏi, lo lắng mình sẽ không chiếm được chút tiện nghi nào, trước phản kích của Mộ Dung lui ra, chỉ có miệng là hùng hùng hổ hổ.

Mộ Dung lúc trước hấn đã chịu nhiều ủy khuất từ Mộ Lê Thần, chỉ là Mộ Lê Thần quá cường lực, hấn phản kháng không nổi nhưng cơ bản cũng không dám phản kháng.

Lúc hấn bị nữ nhân này cào cho một mặt đầy máu, hấn thật sự không còn nhìn nổi nữa!

Một phen lau mặt, nhìn máu trên tay, cảm giác được trên mặt một trận đau đớn, tức thì sùi bọt mép tiến lên cho An Như một cái tát.

Vốn đang mệt có chút khó thở, An Như không kịp phản ứng, bị một cái tát này làm cho tai ong ong, đầu vầng mắt hoa.

Một cái thành công, lúc Mộ Dung còn muốn tiến lên làm thêm vài cái nữa, An Như vừa hồi phục tinh thần được Mộ Lê Dật đứng bên cạnh vội vàng kéo ra thoát khỏi cái tát thứ hai.

Tinh thần đã kịp hồi phục, An Như gất gao trừng mắt nhìn Mộ Dung cả người đầy máu, tức đến thở kịch liệt, ngực phập phồng không ngừng, tay chộp lấy một chiếc ghế hung hăng đi lên: “Người cư nhiên dám đánh lão nương?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mộ Lê Dật thấy An Như xông lên muốn đem chiếc ghế qua bỏ đầu Mộ Dung liền sợ tới mức vội vàng ôm lấy eo cô, hô lên: “Mẹ! Mẹ! Mẹ bình tĩnh một chút! Cứ như vậy sẽ đập chết ông ta đó!”

An Như bị phần nộ làm cho mụ đầu lúc này mới giật mình phục hồi tinh thần, nhìn chiếc ghế trong tay rồi từ từ buông xuống.

Dù mặt thế đến, nhưng những người này vẫn còn chưa tận mắt chứng kiến sự tàn khốc mặt thế mang lại, trong tâm đối với pháp luật vẫn còn kính sợ, loại chuyện giết người này vẫn là không dám tự tay làm.

An Như đã buông ghế xuống, thế nhưng Mộ Dung, người bị cô cào cho mặt nở hoa, còn thiếu điều bị cô đập cho vỡ đầu lại không bằng lòng nhượng bộ để tránh phiền phức, mặt hấn thành một nhúm hướng An Như đi đến, một tay túm lấy tóc cô mắng: “Tiện nhân!”

Mộ Lê Dật muốn kéo hai người ra, nhưng lại không dám dùng lực, bởi vì tóc An Như còn nằm trong tay Mộ Dung.

“Ba ba, ba đừng làm thế với mẹ, mẹ không phải cố ý đâu...”

Mộ Dung vừa nghe hai mắt đã đỏ lên hung tợn, kéo lê An Như trên mặt đất.

Mộ Lê Thần nhìn một trận khò hòi này, bỗng nhiên tai vừa động, mày cau nhẹ, lạnh lùng quát lên: “Được, để xem các người kéo qua kéo lại thành cái bộ dạng gì? Thay vì ở đây đánh nhau, không bằng nghĩ cách làm thế nào sống sót nổi đi!”

Mộ Lê Thần cười lạnh một tiếng, sau đó đi ra ngoài, Mộ gia gia lúc này đã ăn no, hấn phải đuổi đám người phía trước cách mấy trăm mét kia đi, dĩ nhiên là đem tàn cục bên ngoài thu dọn sạch sẽ.

Nghe Mộ Lê Thần nói, Mộ Dung đánh cái rùng mình, tay phải đang nắm tóc An Như không tự chủ thả lỏng.

An Như vội vàng thừa dịp này thoát khỏi Mộ Dung, đem Mộ Lê Dật bảo vệ trốn vào một bên, sợ Mộ Dung lại nổi điên.

Thấy Mộ Lê Thần vừa mới đối phó với Mộ Dung ngoan kinh, mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, cho nên lời hấn nói không ai dám không nghe.

Hấn nói không rõ ràng nhưng lại làm đám người này không nháo nữa, Mộ Dung cho dù tức đến muốn bóp chết An Như cũng không dám động thủ, chỉ ôm lấy vai trái lui về trên sofa thở hổn hển.

Lúc thân thể đau đớn hoàn toàn không áp trụ được tâm lý sợ hãi.

Thời điểm Mộ Lê Thần giẫm lên hấn, Mộ Dung thật sự cho rằng hôm nay chính là ngày tử của hấn, hấn đối với Mộ Lê Thần chỉ còn lại sợ hãi, oán hận gì đó đều vô lực.

Ngay cả lúc phản nộ với An Như mà ra tay cũng là vì muốn phóng thích nỗi sợ hãi đối với cái chết trong lòng.

Mộ Dung chắc chắn, vừa rồi Mộ Lê Thần thật sự muốn giết hấn.

An Dương vẫn thờ ơ lạnh nhạt hết thảy, hấn xem Mộ Dung cùng An Như làm trò hề mà thấy ghê tởm.

Từ lời nói của Mộ Thanh Loan và phản ứng của An Như cùng Mộ Lê Dật, hấn hoàn toàn có thể đoán ra lúc này đã phát sinh cái gì.

Đơn giản là ba dị năng giả kia thấy bọn họ có cửa phòng trộm kiên cố, muốn vào trong. Mà Mộ Dung đưa ra điều kiện cho bọn họ tiến vào là phải giết chết Mộ gia gia.

Vì thế Mộ Dung liền gọi An Như và Mộ Lê Dật mở cánh cửa kia, để ba dị năng giả bên ngoài công kích Mộ gia gia.

Lo lắng Mộ gia gia đã biến thành tang thi sẽ phát điên đả thương người, An Như cùng Mộ Lê Dật tự nhiên là làm theo, dù sao đợi một hồi Mộ Lê Thần đi ra đem lỗi đặt trên người ba dị năng giả kia là được.

Cho dù Mộ Lê Thần biết bọn họ mở cửa, nhưng cũng không phải bọn họ động thủ... Cho nên bọn họ coi như là không sợ hãi.

Có điều bọn họ không nghĩ tới, Mộ Thanh Loan lại đi cáo trạng với Mộ Lê Thần.

Mà bọn họ càng không nghĩ tới là, Mộ Lê Thần không có nửa điểm thân tình đối với Mộ Dung, nói xuống tay liền xuống tay tàn nhẫn.

Với thương tổn kia, Mộ Dung chắc sẽ bỏ luôn vai người cha mẫu mực, An Dương lạnh lùng khinh bỉ.

Đối với con gái thân sinh của mình ngay lúc khẩn cấp mà quay đầu không chút do dự vứt bỏ, đối với người cha thân sinh không tiếc do dự trừ diệt, đối với thê tử của mình cũng đều không chút do dự bán đứng.....

Mộ Dung như vậy, khó trách lúc trước Mộ gia gia bỏ qua hấn, đem sự nghiệp của Mộ gia đặt vào tay A Thần, khó trách A Thần đối với hấn không có chút lưu tình!

An Dương thần nhiên liếc mắt nhìn bộ mặt đầy máu của Mộ Dung cùng bộ dạng An Như hỗn độn, tóc tai rối mù, sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

~ o ~ o ~ o ~

Thời điểm An Dương đi ra, vừa lúc nhìn thấy Mộ Lê Thần đứng sát tường, Mộ gia gia ngồi xổm trước mặt hấn.

Mộ Lê Thần cúi xuống cứ như vậy chăm chú nghiêm túc dùng một tấm khăn lau thịt vụn và máu trên miệng Mộ gia gia, cho dù cảnh tượng có huyết tinh đến chói mắt, nhưng lại mang một cảm giác ấm áp khiến người không muốn quấy rầy.

An Dương đứng ở cạnh cửa, mang ánh mắt tham lam tựa trên khung cửa lạnh lạnh nhìn Mộ Lê Thần.

Bao lâu?

Hấn đã bao lâu cứ im lặng như vậy mà nhìn A Thần?

Sợ hãi phần tình cảm từng mang đến gánh nặng cho bản thân, bình thường vẫn là thật cẩn thận áp chế xuống. Ngay cả tới gần A Thần hấn cũng không dám, bởi vì sợ không kiềm nén được dục vọng trong lòng mình mà nói rõ tâm ý với A Thần, lúc đó đến cả anh em cũng không thể làm nữa.

Cảm giác Mộ Lê Thần cực kỳ nhạy bén, đương nhiên nhận ra ánh mắt của An Dương, bởi vì hấn biết người đó là An Dương cho nên không lập tức quay lại cảnh giác.

Thẳng đến khi Mộ Lê Thần lau sạch sẽ vết máu trên người Mộ gia gia mới chậm rãi thẳng lưng.

Hấn nhìn về phía An Dương, hỏi: “Bên trong đã an phận hết chưa?”

An Dương gật gật đầu.

Mộ Lê Thần trầm mặc, nhất thời không khí giữa hai người thập phần ngưng trệ.

Không phải xấu hổ mà cũng không phải ái muội...

Đột nhiên, Mộ Lê Thần xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía hành lang bên ngoài.

An Dương thu lại tâm trạng, lo lắng hỏi: “A Thần, làm sao vậy?”

Mộ Lê Thần hơi nghiêng đầu, nhú máy: “Có người đến đây, rất nhiều người.” Có vẻ như là người của quân đội.

Tiếng bước chân chinh tề kia, chỉ có quân nhân trải qua huấn luyện mới có.

An Dương cau mày: “Bọn họ hướng đến chỗ này?”

Mộ Lê Thần gật đầu, nói: “Còn năm sáu phút, bọn họ sẽ tới.”

An Dương nhìn về phía Mộ gia gia đã ăn no ngồi an phận cùng mặt đất đầy một mảnh huyết tinh: “Gia gia phải làm sao đây?”

Nếu như đám quân nhân kia biết Mộ Lê Thần dường tang thi, còn dùng người sống làm thức ăn, khẳng định sẽ gặp phiền toái lớn.

Mộ Lê Thần cũng nhìn về phía Mộ gia gia, trầm ngâm suy nghĩ.

Thật là không dễ giải quyết, nếu Mộ gia gia bị phát hiện, hắn không sợ, cùng lắm thì bại lộ thân phận từ đây làm bạn với tang thi luôn.

Nhưng An Dương thì sao?

Hắn có thể mặc kệ đám người Mộ gia, nhưng hắn không thể bỏ lại An Dương.

Dù sao.... Mộ Lê Thần lại nhớ đến kiếp trước An Dương thống khổ vận vẹo cả người là một bộ dạng đầy máu.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực dò xét xung quanh bốn phía, phát hiện cách nơi này không quá xa có mấy chục cái tang thi đang tập kết, tựa hồ là bị người sống dẫn tới.

Có hai người hình như là người dân chạy trốn ra bên ngoài, tang thi vẫn theo sát phía sau bọn họ, càng ngày tụ càng nhiều.

Trong lòng Mộ Lê Thần linh quang chợt lóe, sau đó dùng tinh thần lực mang theo khí tức tang thi hoàng điều khiển vài tang thi dẫn hai người bọn họ chạy về phía quân đội.

Hai người kia bị tang thi truy đuổi, khi nhìn thấy phía trước là hơn hai mươi quân nhân mặc quân trang, tuyệt vọng trong lòng mới dần dần phai bớt, phảng phất hai chân có đồ đầy chì cũng phải chạy.

Niềm hy vọng nhỏ nhoi lóe lên tựa hồ kích động bọn họ chạy nhanh hơn một nửa, một bên xông về phía quân đội một bên quơ tay hô hoán: “Cứu... cứu mạng... cứu bọn tôi.”

Quân đội này tuy rằng chỉ có hơn hai mươi người, thoát nhìn có vẻ được đào tạo rất tốt, bất quá phần lớn quân trang đều dính đầy vết máu cùng thịt thối, chặt vật không chịu nổi, hắn là vừa trải qua một trận chiến khốc liệt.

Một trung niên trong đội hình như là chỉ huy của quân đội, lúc binh lính phát hiện có hai người đang kêu cứu lập tức đến bên cạnh người này hỏi báo.

Người trung niên liếc mắt nhìn hai người kia phía xa xa, lãnh khốc hạ lệnh: “Bắn chết!”

Binh lính tuy rằng tâm không đành lòng, thế nhưng không có ai dám cãi lại, lập tức liền có hai binh lính mang thương ra phía trước nhắm chuẩn vào hai người kêu cứu.

‘Ba—ba—’ hai tiếng, liền có hai khối thi thể không nhắm mắt ngã xuống.

Ở nơi này, Mộ Lê Thần vẫn đang dùng tinh thần lực có chút kinh ngạc, không nghĩ tới chỉ huy quân đội cư nhiên lại quả quyết như vậy!

Bất quá..... Người vẫn còn nhiều lắm a!

Trong mắt Mộ Lê Thần chợt lóe lên một tia hồng quang, sau đó vài quân nhân kia liền khiếp sợ, tang thi vốn đang muốn chen lên gặm hai khối thi thể lúc này đột nhiên dừng lại cước bộ, còn xoay người hướng bọn họ đi đến.

Chỉ huy của quân đội nhìn năm sáu mươi mấy tang thi hướng bên này đi qua, bản thân biết rõ chỉ có hơn hai mươi người khẳng định đánh không lại, chỉ có thể bỏ đi quyết định qua bên khu dân cư kia nghỉ ngơi một đêm.

Vì thế, hấn hạ lệnh nói: “Bắn vào thi thể, lấy máu! Sau đó lập tức rút lui!”

Thủ hạ hấn nghe được mệnh lệnh, không chút do dự để lại một thiện xạ tốt nhất, bắt đầu rút lui có trật tự.

Hai tiếng súng vang lên, viên đạn ghim vào trên thi thể, một lượng máu tươi ồ ạt chảy ra.

Quả nhiên, tang thi không còn công kích nữa mà bỏ nhào lên người thi thể cắn xé.

Mộ Lê Thần thấy quân đội đã rời khỏi tiểu khu này, liền hạ lệnh cho đám tang thi không được tách ra hành động sau đó thu hồi tinh thần lực.

Hấn không phải không nghĩ đến giết mấy quân nhân này, chỉ là quân đội vũ khí không thiếu, nếu muốn đem hơn hai mươi người lưu lại, phòng chừng số lượng tang thi phải mất đi không ít.

Hiện tại, đàn tang thi đối với Mộ Lê Thần có tác dụng rất lớn, cho nên hấn không thể bỏ rơi chúng nó được.

Hơn nữa, trong tiểu khu này còn có nhiều tang thi rải rác trong nhà dân, muốn tụ tập đến sẽ rất phiền toái, hiện tại có sẵn đàn tang thi này, Mộ Lê Thần không muốn hy sinh chúng nó rồi lại phí tinh lực tụ tập một đàn tang thi khác.

~ o ~ o ~ o ~

Sau khi thu hồi tinh thần lực, Mộ Lê Thần mở mắt ra liền thấy An Dương đang đứng bên cạnh quan tâm nhìn hấn. Trong lòng ấm áp, Mộ Lê Thần hướng An Dương cười cười: “Tôi vừa dùng tinh thần lực kiểm tra, hiện tại đã không có việc gì, nhóm người kia đi rồi.”

An Dương có chút không được tự nhiên nghiêng đầu, lo lắng hỏi: “Tôi chỉ thấy lúc cậu nhắm mắt lại hình như không được thoải mái lắm...” Cho nên thực lo lắng!

Mộ Lê Thần nói: “Tôi chỉ là dùng tinh thần lực, nên cần phải tập trung, không có việc gì đâu.”

Kỳ thật, sau khi trọng sinh, tinh thần lực so với kiếp trước đã mạnh hơn nhiều, nhưng với thực lực hiện tại, muốn cách xa như vậy không chế một đám tang thi quả thực có hơi quá sức.

Đương nhiên, nếu hấn tự mình đi đến, mấy tang thi đó sẽ cảm giác được uy áp chỉ thuộc về tang thi hoàng trên người hấn, không cần hấn động đến tinh thần lực, bọn chúng sẽ tự động thần phục.

Đây là bản năng kính sợ của tang thi thông thường đối với tang thi hoàng.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần sắc mặt có chút tái nhợt, còn lại một điểm không thoải mái đều không có, cũng thoáng yên lòng.

Hấn nhớ tới lời Mộ Lê Thần vừa nói, hỏi: “Cậu nói là cậu vừa dùng... tinh thần lực kiểm tra nhóm người quân nhân kia đã rời khỏi?”

Mộ Lê Thần gật gật đầu, nói: “Ừ, đã rời khỏi.” Còn là chính hấn đuổi đi.

An Dương tuy rằng cảm thấy bọn họ nếu cùng đi với quân đội sẽ an toàn hơn rất nhiều, Mộ Lê Thần cũng sẽ không vất vả, nhưng nhìn đến Mộ gia gia thành thành thật thật đứng một bên, hấn vẫn là không nói ra nên cùng đi với quân đội.

Bởi vì hấn biết rõ, Mộ gia gia tuyệt đối không có khả năng được quân đội chấp nhận, mà Mộ Lê Thần cũng tuyệt đối không bỏ rơi Mộ gia gia.

Cho nên, thay vì nói ra điều gì làm Mộ Lê Thần phiền lòng, chỉ bằng cái gì cũng không nói.

Bất quá... An Dương đột nhiên nghĩ đến một điều, có hơi sốt ruột nhìn về phía Mộ Lê Thần, vội vàng nói: “A Thần, cậu đưa những người khác đến căn cứ H tinh, vậy có phải cậu không có ý định tiến vào căn cứ?”

Lấy tính cách Mộ Lê Thần, hấn sẽ không mặc kệ Mộ gia gia một mình một người ở bên ngoài du dương, nên An Dương đoán, Mộ Lê Thần rất có khả năng sẽ không vào bất kỳ căn cứ nào hết.

Như vậy là cùng tang thi Mộ gia gia ở bên ngoài du dương, A Thần có khả năng sẽ bị tang thi ăn luôn hoặc là bị nhân loại xem như kẻ thù mà giết chết...

An Dương có thể tưởng tượng ra cảnh những người khác phát hiện Mộ Lê Thần dưỡng tang thi mà truy sát.

Làm kẻ thù của nhân loại thật không tốt tý nào.

An Dương vừa nghĩ đến tương lai A Thần chết trong miệng tang thi hoặc trong tay của dị năng giả, tâm liền từng đợt đau đớn.

Mộ Lê Thần đối với lo lắng của An Dương rất rõ ràng, nhưng hấn lại không thể kể chi tiết sự tình, nên hấn chỉ có thể an ủi nói: “Tôi không định làm thủ hạ của người khác, vẫn là tự mình xây dựng một căn cứ thì tốt hơn.”

Thân phận tang thi hoàng hấn không thể nói cho An Dương, nên hấn chỉ có thể vụng về lấy cái cớ này.

An Dương cũng biết Mộ Lê Thần là đang an ủi hắn. Chung quy, một dị năng giả mang theo tang thi, vô luận có cường đại đến đâu cũng sẽ không được nhân loại tín nhiệm, mà còn phải lo lắng có khi nào Mộ Lê Thần dùng họ làm đồ ăn cho tang thi?!

An Dương cũng không bẻ lại cái cố của Mộ Lê Thần, hắn chỉ nghiêm túc nhìn Mộ Lê Thần, nói: “Cậu nếu muốn tự mình lập ra một căn cứ, như vậy tôi hy vọng có thể cùng đi với cậu.”

Mộ Lê Thần bị An Dương nhìn chằm chằm, sợ rằng hắn sẽ nhìn ra bất đồng trong mắt mình liền lập tức cúi đầu.

Nhưng hắn không ngờ tới, lời nói giống như tuyên thệ kia dần truyền vào trong tai.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Mộ Lê Thần nghe được câu nói giống như tuyên thệ kia, trong lòng nhất thời gọn sóng, không còn bình tĩnh nữa.

Một lúc lâu sau mới khôi phục tâm tư, phức tạp nhìn An Dương, không đáp ứng hắn, chỉ thấp giọng nói: “Chúng ta đi vào thôi, đợi lát sau sẽ xuất phát !”

An Dương cũng không để ý Mộ Lê Thần cố tình lảng tránh, dù sao trong lòng đã có chủ ý rồi, về sau cứ mặt dày đi theo hắn là được.

Phía trước cho dù là vạn trượng thâm uyên, chỉ cần cùng A Thần nhảy xuống, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Nghe Mộ Lê Thần nói sang chuyện khác, An Dương cũng không đành lòng khiến hắn khó xử, liền tiếp lời hắn: “Không phải cậu nói muốn ở nơi này nghỉ ngơi một thời gian sao?”

Mộ Lê Thần thấy An Dương không dây dưa cái đề tài kia, cho rằng hắn nói cũng không phải nghiêm túc, trong lòng cảm thấy mát mát nhưng lại nhẹ nhàng thở ra, nói: “Nơi này không còn an toàn, tôi muốn đi mau một chút.”

An Dương nhớ tới thanh âm tê hống của tang thi chưa từng ngưng lại bên tai, liền gật gật đầu.

Mộ Lê Thần cùng An Dương vào phòng, An Dương đi đóng gói đồ đạc này nọ, Mộ Lê Thần lạnh lùng nói với những người còn lại: “Cho các người năm phút, lập tức tập trung trên xe, ai chậm trễ thì ở lại đây không cần đi!”

Không ai dám kháng cự mệnh lệnh Mộ Lê Thần, thậm chí một câu cầu xin cũng không có, nhanh chóng vào phòng thu gom thứ trọng yếu nhất của mình, ngay cả một câu luyện tức ném cái gì đó cũng không ai nói làm cho Mộ Lê Thần cảm thấy thư thả một ít.

Mộ Lê Thần ngồi xem An Như, Mộ Dung mang theo kim ngân châu báu nhét đầy ba lô, thức ăn và đồ uống lại không mang nhiều.

Nhưng hắn không nói điều gì, tại mặt thể còn mang theo vàng bạc đã muốn giảm hết giá trị thành phế phẩm, quả thực chính là ngu xuẩn.

Bây giờ vẫn còn khá tốt, nhiều kim ngân châu báu còn có thể đổi được một ít thức ăn nước uống, đợi đến lần nhật thực lần thứ hai, động vật đều biến thành tang thi, còn có biến dị động vật, thực phẩm đều vô cùng khan hiếm.

Trước mặt thể Ngọc Thạch giá trị trên triệu bạc kia trong mặt thể hiện tại cũng không có khả năng đổi được một gói mì ăn liền.

.

An Dương có dây chuyền ngọc không gian, lúc trở lại phòng ngủ, liền từng kiện từng kiện thu hết vào không gian, thứ gì trong phòng chỉ cần có thể dùng đến đều thu vào.

Cuối cùng An Dương mang theo một cái túi, bên trong là một ít thực phẩm đóng gói, đi ra.

Mộ Lê Thần nhìn thoáng qua cái túi trên tay An Dương, khẽ gật đầu, sau đó xoay người mang theo Mộ gia gia ra ngoài, An Dương theo sát phía sau.

Những người khác sợ bị bỏ lại cũng bất chấp cho qua một vài thứ không mang kịp, vội vã chạy theo phía sau, không dám chạy chậm nửa bước.

Bọn họ không thể coi trọng vật ngoài thân được, cái mạng nhỏ của mình vẫn là quan trọng hơn.

Tang thi ở gần đó đều bị Mộ Lê Thần hạ lệnh cách xa một chút, nên lúc mọi người đi ra, không có xuất hiện tình huống cùng tang thi thành linh đối mặt như lúc An Như tiến vào hành lang.

Mộ Lê Thần nhân nhà đi đến nơi đỗ xe, Mộ gia gia cùng An Dương tự nhiên cũng đi theo sát bên người hắn, về phần đám người Mộ Dung, đều hướng

chiếc xe chạy nhanh, sợ lên xe chậm hơn Mộ Lê Thần một bước liền bị bỏ lại.

Mộ Lê Thần nhìn đám người đó vội vàng như đi đầu thai, trong lòng biết bọn họ không tin nhiệm hắn.

Bất quá, hắn cũng không để ý, dù sao Mộ Lê Thần đã sớm không còn như cái kiếp trước ngu xuẩn tin tưởng bọn họ.

Kiếp này, hắn là vì muốn báo thù mà đến!

Mộ Lê Thần lạnh lùng âm hiểm nhìn gương mặt đám người An Như, Mộ Dung cùng Mộ Lê dật, ánh mắt nhìn qua từng nét, gặt gao ghi tạc trong lòng.

Hắn là may mắn cỡ nào khi được lão thiên gia cho một cơ hội báo thù, may mắn cỡ nào khi không phải là một tang thi tầm thường, có thể đem khuôn mặt cừu nhân ghi rõ trong tim.

Không riêng gì những người này phải chết, căn cứ B thị hắn tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua, đặc biệt là viện nghiên cứu đã vùi lấp vô số tang thi nhân loại!

Phá hủy hết! Toàn bộ đều tiêu diệt hết! Bao gồm cả..... nhân loại dơ bẩn!

“A Thần! A Thần cậu làm sao vậy?”

An Dương vẫn đi phía sau, thấy Mộ Lê Thần đột nhiên dừng lại mới kỳ quái, tay nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn.

Bị An Dương thôi tỉnh Mộ Lê Thần hơi giật mình mới phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía dung mạo quen thuộc mà xa lạ của An Dương, không khỏi có chút hốt hoảng. Kiếp trước, lần cuối cùng mình nhìn thấy gương mặt này, dính đầy máu, đôi mắt sáng lúc nào cũng lo lắng nhìn mình chỉ còn lại hai hố đen thâm tối....

Lúc này, gương mặt ấy vẫn còn tươi sáng, thật tốt.

Mộ Lê Thần nhẹ nhàng cười, nói: “Tôi không sao.”

An Dương cũng không phải loại dễ dàng bị lừa, thừa biết Mộ Lê Thần có điều che giấu, không yên lòng mà truy vấn: “A Thần, cậu có gì khó khăn cứ nói với tôi. Mặc kệ như thế nào, tôi dù sao cũng là..... anh của cậu mà.”

Zombie: Tại sao? Why? Tại sao lại là anh em họ chứ!!!! (ノ益彡)ノ彡——

Mộ Lê Thần áp chế rối loạn ngày càng nảy sinh trong lòng, cười sáng lạn nói: “Anh cái đầu cậu, cậu chỉ hơn tôi có vài tháng, tôi còn lâu mới gọi cậu là anh!”

Nói xong, Mộ Lê Thần hơi ngẩn ra, ngữ điệu quen thuộc này đã rất lâu, rất lâu chưa nói ra..... Không phải là những năm trước khi tận thế tiến đến, mà khi thời thời khắc khắc đều phải vì sinh tồn và giao tranh, hắn cùng An Dương, một người là người thừa kế Mộ gia, một người là người thừa kế An gia, rồi những lo lắng cho tương lai.....

Tình cảm vô cùng tốt giữa hai anh em là mỗi ngày cãi nhau âm ỉ và những trò đùa vô hại, cho dù giận dỗi ngày hôm sau vẫn tự nhiên hòa hảo....

Thế nhưng, lúc mặt thế ập đến!

Hắn biến thành tang thi, An Dương trở thành dị năng giả.

Sau đó là những ngày đầu đá trong thời kì mặt thế, sự tin nhiệm, thân mật khăng khít giữa hai người càng lúc càng xa..... Không! Không phải bọn họ càng lúc càng xa, mà là hắn vẫn sợ hãi thân phận tang thi của mình, trong sự sợ hãi, vẫn cự tuyệt An Dương đến gần, dùng chính sự sợ hãi đó làm mũi thương đâm vào An Dương.

Mộ Lê Thần nhìn về phía An Dương cũng hơi sửng sốt, trong khoảng khắc, trái tim không hiểu sao lại mềm đi một chút. Cuộc sống này, ngoại trừ báo thù, hắn phải chăng còn có thể cứu vớt một chút? Có phải hay không có thể tiếp tục duy trì tình nghĩa anh em này?

Theo bản năng, Mộ Lê Thần không còn muốn nghĩ đến phản ứng của An Dương khi thân phận tang thi hoàng của mình bại lộ, hắn cảm giác, nếu một đời không bại lộ thì thật là tốt....

Một đời là bao lâu?

Trước mặt thế cùng lắm một trăm năm, sau mặt thế không ai biết được, không ai biết tang thi có sinh mệnh hay không? Có thể hay không giống như thi thể nhân loại qua thời gian mà mục nát?..... Cũng không ai biết năng lực sau khi được kích phát của dị năng giả có hay không sẽ lấy đi tuổi thọ của họ hay là kéo dài nó ra...?

Ngay cả khi được trọng sinh trở lại, Mộ Lê Thần cũng không biết.

Nhưng hắn nghĩ, nếu có thể, hắn hy vọng thân phận tang thi hoàng của mình vĩnh viễn chỉ tồn tại trong bóng đêm, An Dương trong lòng hắn là người mà hắn có thể yên tâm giao phó phía sau lưng mình!

An Dương không biết Mộ Lê Thần lúc này còn nhất tâm suy nghĩ sẽ cùng hấn làm anh em tốt, chỉ đột nhiên nghe một A Thần lạnh lùng lại dùng giọng điệu quen thuộc cùng hấn trêu chọc, trong lòng rất vui vẻ.

Nay Mộ Lê Thần, mặc kệ là cỡ nào cường đại, cỡ nào không phải bình thường, chỉ cần A Thần như vậy là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Mộ Lê Thần và An Dương cũng lên xe, tất cả mọi người giống như đều ăn ý mà ngồi vào đúng chỗ của mình.

Có tang thi hoàng Mộ Lê Thần hộ tống, chiếc xe về cơ bản không gặp phải bất kỳ tang thi nào. Bất quá trên đường đi, Mộ Lê Thần thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi hoặc thu thập vật tư, mang An Dương đi theo ra ngoài.

Mộ Lê Thần nhìn thấy một siêu thị lớn xuất hiện trong tầm nhìn, liền đem xe dừng lại, cùng An Dương xuống xe.

Những người khác đều không có ý kiến gì chỉ thành thành thật thật ngồi trên xe.

Lúc đầu, bọn họ còn tưởng rằng Mộ Lê Thần muốn cùng An Dương và Mộ gia gia rời đi, ném bọn họ không có dị năng hỗ trợ qua một bên, đại náo một trận.

Nhưng bị Mộ Lê Thần trấn áp, chỉ có thể tro mắt nhìn hấn cùng An Dương và Mộ gia gia rời đi. Bất quá, lúc nhìn thấy người trở lại, bọn họ mới biết được, Mộ Lê Thần là mang theo người đi thu thập vật tư chứ không phải bỏ bọn họ.

Sau lần đó, Mộ Lê Thần hay mang người rời đi, bọn họ cũng không còn lo lắng như vậy.

Chỉ là biết được Mộ Lê Thần cùng An Dương đi thu thập vật tư, cũng không ai mở miệng nói muốn đi chung, dù sao bọn họ chỉ cần an toàn ngồi trên xe chờ Mộ Lê Thần cùng An Dương mang thức ăn và nước uống về là đủ.

Bọn họ mới không cần đi đối mặt với mấy cái đầu tang thi ghê tởm đó!

Bọn họ tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới, nếu không có Mộ Lê Thần bảo hộ, một tang thi bình thường cũng không dám đối mặt, bọn họ nên làm cái gì bây giờ. Có lẽ, họ căn bản không nghĩ tới Mộ Lê Thần sẽ vứt bỏ mình. . .

.

An Dương đề phòng bốn phía, cùng Mộ Lê Thần đi vào trong siêu thị: “A Thần, chúng ta như vậy có phải quá chiều bọn họ không?”

Đám người đó, Liễu Như cùng những người Mộ gia, chỉ biết dựa vào hấn và A Thần, cái gì cũng không làm.

Không đánh tang thi, cũng không tìm vật tư, thậm chí gặp nguy hiểm cũng chỉ biết sợ tới chân đứng không vững, miệng thì hét lên.

Loại người như thế cũng chỉ có thể trở thành gánh nặng!

Mộ Lê Thần cười lạnh nói: “Bọn họ đã không muốn cùng với chúng ta thì làm sao được?”

An Dương trầm mặc, hấn không biết phản bác thế nào.

Đúng vậy, mỗi lần hấn đưa ra yêu cầu cùng Mộ Lê Thần đánh tang thi, An Như liền khóc bù lu bù loa mà năn nỉ, còn những người khác... Mộ Dung tay trái đã bị Mộ Lê Thần phế bỏ, Mộ Thanh Loan, Liễu Như, An Như, Phó Nghiên lại là nữ nhân trời gả không chặt.

Tuy rằng lời này của Mộ Lê Thần là đúng, thế nhưng An Dương cảm thấy Mộ Lê Thần phảng phất là cố ý chiều bọn họ như vậy.

An Dương nhìn gương mặt Mộ Lê Thần trào phúng cười lạnh, đem suy nghĩ trong lòng về điều này ném ra sau đầu. Hấn cũng không quan trọng được nhiều như vậy, nếu lúc nguy hiểm mà bị những người kia liên lụy, hấn sẽ mang theo một mình A Thần trốn đi!

Mộ Lê Thần không biết tâm tư của An Dương, lực chú ý của hấn hiện tại đều tập trung vào những thứ bên trong siêu thị.

Hấn cảm giác được bên trong có không ít người, còn đều là ‘Người quen’, hơn nữa còn có một kẻ thực lực khá cao.

Mộ Lê Thần khẽ nói với An Dương: “Đi vào phải cẩn thận.”

Kẻ kia bên trong tuy rằng không để ý hẳn, thế nhưng vài ‘Người quen’ kia cũng không phải loại thiện lương gì.

An Dương nghe Mộ Lê Thần nghiêm trọng cảnh báo, đề cao cảnh giác: “Tôi biết.”

Bước vào siêu thị, An Dương liền phát hiện chỗ này không giống với những siêu thị khác. Theo lý thuyết, mặt thể đã qua hơn nửa tháng, dù là những cửa hàng nhỏ hoang vu cũng bị người vor vết hết, huống chi một cái siêu thị hàng hóa phong phú như thế này.

Bên trong siêu thị vẫn giống như lúc mặt thể chưa tiến đến, vật tư đặt ngay ngắn trên kệ, chỉ trừ việc không có khách hàng đến mua sắm, hoang vắng đến mức khiến cho người ta sồn tóc gáy.

An Dương không dám thả lỏng, lượng dị năng trong cơ thể vẫn sẵn sàng chờ vận sức phát động, tùy thời nghênh chiến.

Lúc này, Mộ Lê Thần đã thu liễm khí tức của mình, An Dương phát hiện, nếu không phải ánh mắt bản thân vẫn luôn đặt trên người Mộ Lê Thần hẳn nhất định sẽ không cảm thấy ngoại trừ mình còn có một người khác.

Loại cảm giác này thực huyền diệu, cảm giác của dị năng giả khá nhạy, tựa như đối với nguy cơ có bản năng cảm ứng vậy, không có bất kỳ người nào mang thủ đoạn có thể vô thanh vô tức đến gần trong phạm vi năm mét. Nhưng lần này, lúc An Dương đã mang Băng hệ dị năng cấp hai dời ánh mắt sau liền không còn cảm giác Mộ Lê Thần đang tồn tại.

Không đợi An Dương hỏi Mộ Lê Thần, hắn liền nghe thấy âm thanh tê hồng của Mộ gia gia, quay lại nhìn, nhất thời đại kinh thất sắc (hoảng hốt).

Mộ gia gia lúc này đang cùng một tang thi trẻ tuổi đánh nhau.

Tang thi kia trước tận thể mặc một cái váy kẻ ô vuông xinh xắn, tóc được tết lại cẩn thận tỉ mỉ, nếu không nhìn thấy đôi mắt đỏ màu máu cùng làn da trắng xanh của tang thi này, nhất định sẽ cho rằng đó là một cô tiểu thư xinh xắn của một gia đình giàu có nào đó.

An Dương nhìn nữ hài tang thi động tác nhanh nhẹn tấn công Mộ gia gia, miệng còn không ngừng phát ra thanh âm tê hồng uy hiếp. Hắn không đi qua hỗ trợ, bởi vì hắn nhận thấy được, nữ hài tang thi này không phải muốn quyết tử quyết chiến với Mộ gia gia, chỉ là đang cảnh cáo Mộ gia gia.

Mộ Lê Thần ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích, nói: “Siêu thị này hăng là địa bàn của nó, có lẽ nó cho rằng gia gia đang muốn tranh địa bàn với mình.”

Trong tang thi, nếu có một bên đi lạc vào địa bàn của tang thi khác, trừ phi đẳng cấp tang thi đó so với tang thi chủ cao hơn, bằng không tang thi chủ sẽ đưa ra cảnh cáo, nếu tang thi đó không ly khai, tang thi chủ sẽ công kích.

Mộ gia gia dưới sự trợ giúp của Mộ Lê Thần, đã là cao giai tang thi biến dị cấp hai, mà nữ hài tang thi này hẳn là trung giai tang thi biến dị cấp hai. Tuy đẳng cấp so với Mộ gia gia thấp hơn một ít, nhưng nó cũng không sợ Mộ gia gia.

Bởi vì Mộ gia gia là từ tang thi thông thường mà tiến hóa lên, cùng lắm chỉ là tốc độ tiến hóa nhanh hơn, nỗ lực cũng không có gì hơn.

Thế nhưng nữ hài tang thi lại là dị năng tang thi, nó hẳn là thức tỉnh dị năng từ sớm cho nên mới nhanh như vậy thăng cấp lên vị trí biến dị cấp hai. Mà căn cứ theo suy đoán của Mộ Lê Thần, dị năng của tang thi này nằm ở phương diện tinh thần lực, nhưng phương diện cụ thể nào thì không rõ.

Chung quy, dị năng là thiên kì bách quái*, tinh thần dị năng càng thần bí khó lường. Mộ Lê Thần cho dù là tang thi hoàng cũng không có biện pháp biết rõ mọi thứ.

(* Những thứ kỳ lạ, quái gở)

Nữ hài tang thi thấy Mộ gia gia vẫn cứ không thèm để ý đến cảnh cáo của mình, liền phát ra một tiếng kêu nhọn sắc chói tai, tiếng kêu đâm vào khiến da đầu người đều run lên từng trận.

An Dương nghe thấy tiếng kêu không khỏi hoảng hốt, mà Mộ gia gia thì không có bất cứ phản ứng nào.

Nữ hài tang thi thấy Mộ gia gia không bị dị năng của mình làm thương tổn, phần nộ cao giọng thét lên lần nữa.

Mộ gia gia lại như trước không bị chút thương tổn nào, chỉ tiến lên đem nữ hài tang thi đã tiêu hao dị năng không còn sức mà cắn đứt móng vuốt, lúc định cắn vào cổ nó Mộ Lê Thần đột nhiên khiến ông dừng lại.

Mộ gia gia liền đem nữ hài tang thi giữ lại, không giết đi, Mộ Lê Thần hướng hai người đi đến.

Lần này, Mộ Lê Thần không che giấu khí tức của mình nữa, nữ hài tang thi lập tức cảm nhận được khí tức tang thi hoàng, vốn đang giãy dụa tay chân lập tức đình chỉ, đối mặt với Mộ Lê Thần, thân thể run lên từng trận.

Nó rốt cuộc cũng hiểu tại sao cái tang thi tầm thường mà đẳng cấp so với mình không chênh lệch lắm lại không chịu một chút thương tổn nào từ dị năng của mình.

Nguyên lai, tang thi đó là thủ hạ của tang thi hoàng...

Mộ Lê Thần đã hạ tinh thần dấu vết lên Mộ gia gia, nên chỉ cần hấn muốn, có thể đem thương tổn trên người mình chuyển đến trên người Mộ gia gia, cũng có thể đem thương tổn trên người Mộ gia gia chuyển đến trên người mình.

Công kích của nữ hài tang thi đối với Mộ gia gia mà nói rất lợi hại, thế nhưng đối với Mộ Lê Thần mà nói, chỉ là một cốc nước nhỏ giữa đại dương, lập tức bị tinh thần lực cường hãn của Mộ Lê Thần cắn nuốt.

Mộ Lê Thần cúi đầu nhìn tiểu tang thi, dùng tinh thần lực trao đổi với nó một lúc, thông qua nó biết không ít sự tình.

Nguyên lai, cô bé này đi dạo siêu thị với mẹ, thời điểm nhất thực, mẹ vì che chở cho cô mà bị tang thi phanh thây, cô dù được mẹ bảo vệ nhưng cũng không tránh khỏi bị tang thi cắn trúng, biến thành cái dạng này.

Bất quá, may mắn là, đại khái lúc trực tiếp chứng kiến cảnh mẹ mình bị xé nát, sợ hãi cực độ đã khiến tinh thần cô dao động cường liệt. Cuối cùng, thời điểm tang thi hóa liền trở thành dị năng tang thi.

Cũng bởi vì trong khi tang thi hóa mà thức tỉnh dị năng, cho nên dị năng của cô là khiến người khác như rơi vào ác mộng ảo cảnh, bất quá, năng lực chiến đấu của cô cũng phải quá không mạnh.

Sở dĩ Mộ Lê Thần muốn Mộ gia gia lưu lại cô nhóc tang thi này mà không phải giết chết rồi lấy tinh hạch, là bởi vì cô là dị năng tang thi.

Khi Mộ Lê Thần giúp Mộ gia gia chịu những công kích của cô, cũng đoán ra dị năng của cô là cái dạng gì. Cho nên hấn muốn đem cô nhóc này trở thành thủ hạ.

Ảo cảnh dị năng đối với Mộ Lê Thần mà nói, chính là gân gà, vô vị và vô ích.

Thôn phệ dị năng của hấn tuy rằng có thể thông qua thôn phệ tinh hạch trong đầu cô nhóc sẽ có được loại dị năng này. Thế nhưng, dị năng quá nhiều cũng không mang lại cho Mộ Lê Thần bao nhiêu ưu điểm.

Chung quy, dị năng quá nhiều, thời điểm chiến đấu, có thể có chỗ dùng cũng không nhiều, loại dị năng phụ trợ này Mộ Lê Thần không muốn có, cái hấn muốn là vài loại dị năng mang tính công kích cường đại.

Nhưng dị năng phụ trợ cũng không phải không cần thiết.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, hấn còn sợ không có thủ hạ, đàn em cho hấn sai sử sao?

Cho nên lần này, Mộ Lê Thần không thôn phệ dị năng của nữ hài tang thi, mà là đem cô trở thành thủ hạ của mình. Đường đường là một tang thi hoàng, bên người không thể nào chỉ có một hai tên thuộc hạ thôi.

Mộ Lê Thần cấp cho cô nhóc một mệnh lệnh, khiến cô ly khai.

An Dương thấy Mộ Lê Thần chỉ nhìn nữ hài tang thi kia bị Mộ gia gia đè vài lần, rồi khiến Mộ gia gia thả cô ra, nhìn không được hỏi lại: “A Thần, cậu sao lại thả nó ra?”

Cho dù tinh hạch của tang thi bọn họ không dùng được, nhưng giết một tang thi đối với nhân loại mà nói là điều nên làm.

Nói không chừng, giết sạch hết tang thi, mặt thế sẽ nhanh chóng qua đi?

Ngay cả khi biết rõ điều này thập phần không có khả năng, An Dương lại như trước nhìn không được nghĩ như vậy.

Chỉ là An Dương không biết, một tang thi cường đại, mạnh mẽ nhất vẫn luôn đứng trước mặt mình!

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đối với câu hỏi của An Dương, Mộ Lê Thần chỉ thản nhiên nói: “Tôi có tính toán hết rồi!”

Quả nhiên, nghe câu này An Dương không hỏi thêm nữa.

Mộ Lê Thần nhìn cầu thang của siêu thị, thang máy đã sớm ngừng hoạt động: “A Dương, trên đó có người, chúng ta lên xem!”

An Dương đối với lời Mộ Lê Thần là nghe theo vô điều kiện, vì hấn mà đi phía trước mở đường.

Mặc dù Mộ Lê Thần biết nếu nơi này đã có một dị năng tang thi cấp hai thì tuyệt đối sẽ không có một dị năng tang thi khác, nhưng nhìn bộ dáng An Dương cảnh giác, nghiêm túc vì mình mở đường, Mộ Lê Thần không biết vì cái gì, đem mấy lời giải thích đã đến bên miệng nuốt trở vào.

Cảm giác được người khác quan tâm rất tốt.....

Lên lầu hai*, cảm giác thập phần yên tĩnh.

Lầu hai không giống lầu một bán thực phẩm, ở đây hơn phân nửa là đồ dùng sinh hoạt.

(* Bên TQ cách đếm tầng lầu khác VN, ở mình tầng thấp nhất gọi là tầng trệt rồi mới đếm lên lầu 1, lầu 2, lầu 3.. Nhưng TQ thì gọi tầng trệt là lầu 1, từ đó mà đếm dần lên)

Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực đã phát hiện vị trí nhóm người kia, hần liền mang theo An Dương trực tiếp hướng bên kia đi đến.

Nhưng điều Mộ Lê Thần không ngờ là vào thời điểm tới gần với bọn họ, cư nhiên lại bị phát hiện.

“Ai đó?”

Mộ Lê Thần cau mày dùng tinh thần lực dò xét đám người kia một chút, hóa ra là một tinh thần lực dị năng giả, bất quá dị năng của người này có vẻ không phải là thăm dò hay tạo ảo cảnh gì đó, hần là cùng loại với giác quan thứ sáu.

Hần cảm giác ở đây có người. Cho nên mới bị phát hiện.

Mộ Lê Thần mở rộng tinh thần lực trên người Mộ gia gia, sau đó kéo Mộ gia gia trốn bên dưới một hàng kệ, khoát tay với An Dương.

An Dương lập tức hiểu ý tứ của Mộ Lê Thần, thoải mái đi ra.

Trương Duệ Bá sau khi nghe thủ hạ mang dị năng trực giác của mình gọi một tiếng, liền cảnh giác nhìn bên kia, trong tay ngưng tụ một hỏa cầu, không khí xung quanh hỏa cầu nóng cháy trở nên vận vẹo.

An Dương cũng cảm giác được Hỏa hệ dị năng dao động, bắt đầu điều động dị năng trong thân thể, cảnh giác bước ra. Lúc nhìn một đám quân nhân mặc quân trang cùng với hỏa cầu trên tay Trương Duệ Bá, đồng tử hơi co lại.

Hần hướng Trương Duệ Bá giơ hai tay lên, mặt treo một nụ cười tươi ôn hòa, nói: “Tôi tới đây chỉ để tìm vật tư, không có ác ý gì.”

Trương Duệ Bá cũng nhận ra được trên người An Dương truyền đến một cảm giác áp bách, thấy hần có vẻ cũng không muốn động thủ, hơn nữa còn lẻ loi một mình, liền hủy đi hỏa cầu trên tay, mặt cũng lộ ra tươi cười: “Tiểu tử, cậu đi một mình?”

Lúc An Dương đang muốn trả lời, tiếng Mộ Lê Thần gọi đột nhiên truyền đến: “A Dương, cậu đang làm cái gì?”

Vốn định nói chỉ có một mình, An Dương nghe Mộ Lê Thần gọi liền cao giọng đáp lại, sau đó nhìn Trương Duệ Bá cười cười: “Bạn của tôi đang gọi, tôi đi đây.”

An Dương liền làm giống như bản thân là một người đi lầm đường trong khi tìm kiếm vật tư, cứ như vậy giả vờ, xoay người muốn rời đi.

Thế nhưng Trương Duệ Bá lại gọi hần: “Nếu cậu muốn, có thể gọi bạn của cậu đến đây đi, cùng bọn ta đi căn cứ H tinh.”

Thời điểm hần nói những lời này, mang theo một loại giọng điệu cao cao tại thượng.

Trong suy nghĩ của Trương Duệ Bá, bọn họ mười mấy người đều là quân nhân mang theo vũ khí, còn có vài dị năng giả, những người sống sót bình thường nghe được bọn họ nguyện ý dẫn người, khẳng định là khóc lóc tạ ơn.

Thế nhưng An Dương lại không chút nghĩ ngợi liền muốn cự tuyệt. Bởi vì hần biết, Mộ Lê Thần mang theo Mộ gia gia, không có khả năng sẽ vào căn cứ.

Lúc hần chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, trong đầu đột nhiên truyền đến âm thanh của Mộ Lê Thần: “A Dương, là tôi, đáp ứng hần!”

Lời cự tuyệt đến bên miệng An Dương cứ như vậy đổi thành cảm tạ: “Thật sao? Thật sự là đa tạ các người nhưng đồng bạn của tôi có hơi nhiều.”

Trương Duệ Bá có điểm do dự, lúc này bên cạnh hần, một binh lính trẻ tuổi râu mọc đầy cằm không kiên nhẫn nói với Trương Duệ Bá: “Chú Trương, chúng ta nhiều người như vậy mà còn sợ một cái tang thi, sao lại mang theo một đám liên lụy làm gì?”

Người thanh niên nọ thực sự rất trẻ, cho dù quân trang trên người hần đã cũ nát ô ứ, nhưng vẫn cảm giác hần có điểm giống học sinh, hần là còn chưa tốt nghiệp đã bị cha của mình ném vào quân đội trải nghiệm... Thế hệ thứ hai và thế hệ thứ ba của lực lượng quân sự An Dương gặp qua không ít, cho nên thân phận người thanh niên đoán cũng không sai biệt lắm.

Người thanh niên nọ khinh thường liếc mắt nhìn An Dương, sau đó giống như làm ảo thuật mà đùa bỡn, trong tay chớp qua vài tia lôi điện màu tím.

An Dương kinh khiếp nhìn lôi điện trong tay người thanh niên, kia hần chính là dị năng lôi điện mang tính công kích cường đại mà A Thần đã nói qua với

hắn.

Tuy rằng An Dương bị lời điện dị năng hấp dẫn lực chú ý, nhưng vẫn không bỏ qua điểm cổ quái trong câu nói của người kia.

[Chúng ta nhiều người như vậy mà còn sợ một cái tang thi]

Tại sao lại nói là ‘một’?

An Dương nghĩ đến lúc này vài tang thi có đẳng cấp không thấp được Mộ Lê Thần thả chạy, hơn nữa trong đám người quân đội này có dị năng giả, còn mang không thiếu vũ khí lại co đầu rút cổ trong góc này....

An Dương cảm giác hắn tựa hồ đã minh bạch được cái gì.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần thấy An Dương còn chưa quay lại, nghĩ hắn gặp phải biến cố gì đó, liền phóng tinh thần lực dò xét. Cur nhiên cảm nhận được một trận dao động cuồng bạo dị thường.

Đó là....

Mộ Lê Thần kích động, kia chính là Lời điện dị năng mà hắn đã tìm kiếm từ lâu.

Dị năng có sức công kích mạnh nhất! Tôi cường dị năng! Cho dù dị năng giả này chỉ vừa mới thức tỉnh, thực lực không cao nhưng cũng không ngăn được hắn đối với dị năng này sinh tâm tình.

Lời điện đối với loại sinh vật tang thi hắc ám có tác dụng khắc chế rất cao, thương tổn do Lời điện dị năng gây ra cũng đặc biệt lớn.

Nếu hắn thôn phệ dị đan của Lời hệ dị năng giả kia, Lời hệ dị năng cơ bản sẽ không thể tạo thành thương tổn trên người hắn.

Lời hệ dị năng quả thật rất mê người. Mộ Lê Thần vốn nghĩ không muốn dính dáng đến quân đội, nhưng bây giờ, hắn lập tức dùng tinh thần lực truyền âm bảo An Dương đáp ứng lời mời gã kia.

Lúc tên Lời hệ dị năng giả còn ngao nghễ đứng nghịch dị năng của mình, Mộ Lê Thần không trốn phía sau kệ nữa, đứng dậy, quang minh chính đại đi ra, đến bên cạnh An Dương.

Hắn nhìn nhìn Lời hệ dị năng giả, tay phải đưa lên nhẹ đẩy gọng kính, áp chế khát vọng điên cuồng trong lòng, sau đó nhìn về phía Trương Duệ Bá: “Chào! Tôi là em họ của hắn, tam hệ dị năng giả*.”

(*Mang trong người ba loại dị năng)

Năm chữ ‘tam hệ dị năng giả’ vừa nói ra, không riêng gì đám người Trương Duệ Bá chấn kinh, ngay cả tên mang Lời hệ dị năng trẻ tuổi kiêu ngạo vừa rồi cũng chấn kinh, nhìn Mộ Lê Thần với ánh mắt không tốt ty nào.

Trương Duệ Bá đối với An Dương và Mộ Lê Thần không phải quá mức coi trọng, nhưng nghe một câu ‘tam hệ dị năng giả’ vừa rồi, thái lập tức thay đổi, hòa ái dễ gần mà tươi cười, hướng Mộ Lê Thần nói: “Thật là hậu sinh khả úy, hiện tại là mặt thế, tương lai nhân loại còn phải nhờ vào mấy người trẻ tuổi các cậu, cậu tên gọi là gì?”

Mộ Lê Thần cũng treo lên nụ cười sáng lạn, nhìn qua phảng phất như đối với Trương Duệ Bá đang rất cao hứng: “Tôi gọi là Mộ Lê Thần, đây là anh họ của tôi An Dương, là song hệ dị năng giả.”

Mộ Lê Thần cũng không để ý đến chuyện nói sai sự thật để tăng lớn lợi thế của hai người.

Chỉ có thể khiến Trương Duệ Bá nhận thức bọn họ có giá trị, mới có thể mang theo bọn họ đi cùng. Chỉ có đi cùng, hắn mới có cơ hội xuống tay lấy được Lời hệ dị năng.

Cái tên mang Lời hệ dị năng thấy Mộ Lê Thần và An Dương vừa xuất hiện lại cur nhiên cướp đi nổi bật của hắn, cảm thấy vô cùng khó chịu, giọng điệu bất mãn hướng Mộ Lê Thần nói: “Bộ các người nói mình là dị năng giả nhiều hệ thì là nhiều hệ sao? Tôi cũng có thể nói mình như vậy!”

Mộ Lê Thần nghe hắn có ý biểu lộ cuồng vọng trong lời nói, một chút bất mãn cũng không có.

Bất quá, Mộ Lê Thần hắn cũng sẽ không cùng một tên sắp chết mà so đo!

Mộ Lê Thần cười với Lời hệ dị năng giả kia, nói: “Nếu cậu không tin....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lời còn chưa dứt, một đạo phong nhận liền quét tới, sát qua má tên thanh niên kia, đánh vào bức tường phía sau hắn, lưu lại một cái lỗ hổng sâu hơn mười centimet.

Tên thanh niên mang Lôi hệ dị năng khiếp sợ nhìn Mộ Lê Thần, lời điện còn ngưng tụ trong tay hắn mắt kiểm soát dần dần tiêu tán. Một đạo phong nhận này không thể chứng minh Mộ Lê Thần là tam hệ dị năng giả, nhưng luận về tốc độ phát ra dị năng và sự chính xác, hắn còn thua xa.

Trong lúc hắn chưa tập trung được dị năng của mình, phong nhận của Mộ Lê Thần đã bay về phía hắn, nếu không phải Mộ Lê Thần hạ thủ lưu tình, chỉ sợ thứ đó không phải là vừa sát má hắn mà là trực tiếp xuyên qua não hắn rồi.

Trương Duệ Bá thấy một màn như vậy, đồng tử hơi co lại, ông lập tức xem như không thấy hành vi mạo phạm của Mộ Lê Thần, ra lệnh cho binh lính bên cạnh đang chia súng vào Mộ Lê Thần hạ súng xuống.

Cười cười với Mộ Lê Thần nói: “Tiểu Mộ a, cậu không cần phải so đo với Văn Ngang, hắn chỉ là tuổi trẻ khí thịnh thôi.”

Văn Ngang còn đang muốn lên tiếng phản bác nhưng bắt gặp cái nhìn cảnh cáo của Trương Duệ Bá, chỉ hậm hực cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn về phía lỗ hổng trên bức tường, trong lòng không khỏi run lên vài cái.

Thiếu chút nữa, đầu hắn đã vỡ ra như vậy rồi.

Đối mặt với hành vi uy hiếp cường ngạnh của Mộ Lê Thần, Văn Ngang không dám lỗ mãng không phải vì e ngại cái gì mà bởi vì kiêng kị, sợ hãi cùng ghen tị, càng thêm hy vọng có thể giết chết Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần và An Dương đối đáp trôi chảy với Trương Duệ Bá, ba người hàn huyên, nhìn qua có vẻ rất thân thiết.

Trương Duệ Bá hỏi: “Không phải các cậu còn có đồng bạn sao? Gọi bọn họ tới cho ta trông thấy đi.”

Mộ Lê Thần cười nói: “Bọn họ ở trong xe bên ngoài, đều là người thường.”

Nghe được đều là người thường, trong lòng Trương Duệ Bá có chút không muốn nhận, nhưng lại không muốn bỏ mất hai dị năng giả xuất chúng này.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng bên ngoài Trương Duệ Bá đều không có một điểm gì bất thường, nói: “Yên tâm đi, cho dù bây giờ là người thường, khả năng về sau cũng có cơ hội thức tỉnh dị năng, giống như Văn Ngang, dị năng của hắn chính là sau này mới thức tỉnh được.”

Mộ Lê Thần cười gật đầu.

Đối với thông tin lúc mặt thế hắn biết rất rõ, hiện tại có thêm một đợt dị năng nữa thức tỉnh, chứng tỏ nhật thực lần thứ hai sắp xảy ra, tang thi virus trong không khí càng thêm dày đặc, rất nhiều người bình thường không bị tang thi cào trúng cũng có khả năng bị lây nhiễm.

Đội sau khi lần nhật thực thứ hai xảy đến, năng lực của hắn sẽ tăng cường, hơn nữa tang thi động vật cũng xuất hiện, đến thời điểm này đối tượng hắn có thể không chế không chỉ là hoạt tử nhân thông thường. Tuy rằng động vật biến dị xuất hiện với hắn mà nói cũng có điểm bất lợi, bất quá nói tóm lại, vẫn là lợi lớn hơn hại.

Trương Duệ Bá đã bước đầu tán thành bọn họ, vì thế đem dị năng giả phía mình ra giới thiệu một lượt.

Trương Duệ Bá là Hòa hệ dị năng giả, Lý Văn Ngang là Lôi hệ dị năng giả, còn cái người có thể cảm nhận được Mộ Lê Thần đến gần là Trực giác dị năng giả, phó quan của Trương Duệ Bá.

Tổng cộng có năm dị năng giả, còn Thủy hệ dị năng giả và một người khác là Bách phát bách trúng dị năng giả, dị năng của người này chủ yếu chú trọng ở phương diện mắt và quan sát.

Mộ Lê Thần quét mắt nhìn qua một lượt hơn mười binh lính là người thường phía sau, trong lòng cười lạnh.

Trương Duệ Bá chỉ sợ vẫn còn đề phòng bọn họ, hắn còn giấu ba dị năng giả nữa, đại khái là dùng để làm con bài chưa lật.

Quân nhân có thể chất tốt, dễ dàng kích phát dị năng, đoàn người Trương Duệ Bá hiện tại có tổng cộng mười tám người, có tám dị năng giả, tỉ lệ này coi như thấp, phòng chừng là lúc trước chết mất vài người.

Chung quy, thời điểm vừa mới thức tỉnh dị năng sẽ không có bao nhiêu lợi hại, công kích được vài lần là tinh thần lực hết sạch, nếu như bị tang thi bao vây chỉ có một chữ chết.

Đối với giấu diếm của Trương Duệ Bá, Mộ Lê Thần cũng không để ý, nếu ông ta mà lật hết bài lên thì chính là ngu xuẩn.

Dù sao đối với hắn, tám dị năng giả này cũng chỉ là tiểu nhân vật mà thôi.

Trương Duệ Bá mang theo người của mình cùng Mộ Lê Thần rời khỏi tầng này, An Dương nhìn Trương Duệ Bá cùng thủ hạ của hắn bộ dáng cứ như sắp sửa lâm đại địch, trong lòng suy đoán không khỏi cất tiếng hỏi: “Trương đội trưởng, ông đây là...”

Trương Duệ Bá cũng không biết xấu hổ nói hắn sợ tang thi, hắn nghĩ muốn mượn sức hai người làm bia đỡ đạn, cho nên hắn làm một loại biểu tình chính trực mà cười cười: “Đây không phải là để phòng ngừa vạn nhất sao?”

Mộ Lê Thần biết bọn họ là để phòng nữ hài tang thi, hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Nữ hài tang thi kia đem những người này vây ở lầu hai làm lương thực dự trữ, chỉ cần đám người Trương Duệ Bá có ý đồ chạy trốn, cô sẽ lập tức bắt một người ăn luôn, làm cảnh cáo.

Cho nên lúc xuống cầu thang, đám người Trương Duệ Bá mới làm một bộ dạng như lâm đại địch.

Trương Duệ Bá cứ suy nghĩ làm thế nào vào thời điểm bị công kích khiến cho hai dị năng giả mới nhập bọn đem đi làm bia đỡ đạn. Ai ngờ, bọn họ một đường thuận lợi đi xuống lầu, ra khỏi siêu thị, không bị tấn công một lần nào.

Chẳng lẽ nữ hài tang thi kia đã rời khỏi siêu thị?

Trương Duệ Bá nhìn về phía phó quan của mình.

Phó quan hiểu ý tứ của Trương Duệ Bá, đem ánh mắt ném về phía hai người Mộ Lê Thần cùng An Dương.

Trương Duệ Bá biết, ý phó quan là chuyện này có liên quan đến hai người kia.

Cho dù không biết tình hình cụ thể, thế nhưng Trương Duệ Bá lại càng thêm coi trọng Mộ Lê Thần và An Dương.

Mộ Lê Thần phát hiện, Trương Duệ Bá này tựa hồ rất có quyền lực trong quan quân, về mặt đối với bọn họ càng thêm ôn hòa.

Lý Văn Ngang không được chú ý, trong lòng oán hận nhìn Mộ Lê Thần, trong mắt đều là lửa giận.

Tam hệ dị năng giả có gì đặc biệt hơn người? Nói là tam hệ, cũng chỉ thấy có mỗi Phong hệ dị năng, nói không chừng là vì muốn được chú Trương coi trọng nên mới đặt điều!

Kỳ thật, trong lòng Văn Ngang rất rõ, Mộ Lê Thần sẽ không dễ dàng nhận đó là nói dối, hơn nữa, cứ cho là hắn nói dối đặt điều, Phong hệ dị năng của hắn lợi hại như vậy cũng đủ để áp mình muốn chết rồi.

Nhưng trong lòng Văn Ngang vẫn không cam tâm, muốn hắn thừa nhận bản thân không bằng người đó, tuyệt đối không có khả năng!

Hắn dù có lợi hại như thế nào? Nếu thành người chết, lợi hại cũng vô dụng!

Lý Văn Ngang nhìn bóng dáng Mộ Lê Thần, đem oán hận âm thầm chôn dưới đáy lòng.

Mộ Lê Thần tựa hồ cũng cảm nhận được ánh mắt thôi độc của hắn, quay đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó không chút để tâm mà quay đi.

Bị Mộ Lê Thần đem ánh mắt lạnh lẽo như đang nhìn người chết đặt lên người, sau lưng Văn Ngang không nhận được dâng lên một cỗ khí lạnh, lửa giận trong lòng cũng theo đó mà bốc lên, khiến hắn xem nhẹ sợ hãi trong lòng.

Cái loại ánh mắt này..... Cái loại ánh mắt tựa như đang nhìn xem con kiến này.....

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà một tên tầm thường lại có thể nhìn hắn như vậy?

Đáng chết! Thật sự là đáng chết...

~ ~ ~ ~ ~

Khi Mộ Lê Thần dẫn Trương Duệ Bá đến, nhìn đám người Mộ Dung và An Như, hắn nhận không được nhũn mảy.

Bởi vì hắn thấy nguyên bản bọn người mới lúc trước còn an phận ngồi trên xe cư nhiên đều đi xuống, chỉ còn mỗi mẹ con Mộ Thanh Loan là thành thành thật thật nghe theo lời hắn ngồi ở trong xe.

Vốn trong xe hắn có lưu lại khí tức, tang thi bình thường tuyệt đối không dám tới gần. Thế nhưng, nếu người đều xuống hết, khó tránh khỏi tang thi bị người sống dẫn tới.

Bất quá, điều khiến Mộ Lê Thần kỳ quái là, xung quanh cư nhiên lại có mấy thi thể của tang thi.

Hiển nhiên là bị khí tức của người sống dẫn đến rồi bị dị năng giả giết chết. Nhưng đám người Mộ gia căn bản là không có người thức tỉnh dị năng.

Lúc này, đám người Mộ gia cũng nhìn thấy nhóm người bọn họ, lần lượt đi tới, ánh mắt sáng ngời, Mộ Lê Thần nhận thấy bọn họ nhiều ra thêm hai người, lại còn là người quen.

Là Tổng Nghị cùng Tổng Vũ.

Mộ Lê Thần đi đến bên cạnh xe, đem ba lô đựng thực phẩm của mình đặt ở ghế điều khiển phía trước, lúc này hắn mới phát hiện, túi lớn đựng thực phẩm lúc trước đặt ở đây cứ nhiên không thấy.

Mộ Lê Thần lạnh lùng nhìn về phía bọn người Mộ Dung cùng An Như đang được Trương Duệ Bá hỏi han: “Túi thực phẩm tôi đặt ở đây đâu?”

Túi thực phẩm đó ước chừng cho đám người bọn họ ăn trong ba ngày, hắn và An Dương chỉ rời đi trong chốc lát, túi thực phẩm đó không có khả năng bị ăn sạch đến một ít cũng không còn.

Cho dù ăn xong đi, hắn cũng không thể nào không nhìn thấy rác vứt ra đi.

Nghe Mộ Lê Thần chất vấn, An Như không có chút kinh hoàng hay chột dạ nào, ngược lại còn có chút tự hào, ngừng cảm nói: “Mấy thứ kia đều đặt bên trong không gian của A Dật.”

Mộ Lê Thần theo bản năng nghĩ, chẳng lẽ Mộ Lê Dật cũng có không gian linh bảo?

Trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cỗ sát khí.

Nếu Mộ Lê Dật thực sự có không gian bảo bối, hắn không thể cứ mặc kệ được.

Lúc Mộ Lê Thần còn đang nghĩ làm thế nào giết người đoạt bảo khí, Mộ Lê Dật đắc ý nói: “Em vừa mới thức tỉnh dị năng, là không gian dị năng.”

Mộ Lê Thần nghe Mộ Lê Dật nói, trong lòng có chút thất vọng.

Bất quá, hắn lập tức khôi phục tinh thần, loại không gian giống ngọc trên sợi dây chuyền là bảo bối chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Không gian linh bảo cũng không phải bấp cái, sao nói có liền có thể có.

Mộ Lê Thần biết Mộ Lê Dật thức tỉnh dị năng không gian, không có khả năng tán công, đem sát khí thu lại, hướng Mộ Lê Dật còn đang dương dương tự đắc nói: “Những thực phẩm đó là bị cậu thu vào trong không gian?”

Mộ Lê Dật hơi sùng sốt một chút, hạ thấp giọng xuống, nói: “Em cảm thấy đặt trên xe rất chiếm diện tích, cho nên mới bỏ vào trong không gian.”

Mộ Lê Thần hờ hững nói: “Nếu cậu đã thức tỉnh Không gian dị năng, chẳng lẽ cậu không biết muốn giữ vật bên trong không gian lúc nào cũng phải tiêu hao tinh thần lực sao? Bây giờ cậu dùng hết tinh thần lực, đến lúc cần cậu lấy cái gì để dùng?”

Hắn nhìn đến An Như cùng Mộ Lê Dật muốn phản bác, lại nói tiếp: “Huống chi, tinh thần lực tiêu hao quá độ sẽ gây tổn hại đến thân thể của dị năng giả.”

Nghe thấy việc để vật phẩm bên trong không gian của Mộ Lê Dật sẽ làm hại cơ thể hắn, An Như vội vàng nói: “A Dật, mau đem mấy thứ trong đó để lại trên xe đi!”

Mộ Lê Dật đối với lời nói của Mộ Lê Thần còn hoài nghi, nhưng hắn cũng xác định tinh thần lực của mình bị tiêu hao, chẳng qua mỗi phút tiêu hao không nhiều, nhưng dần dần thì sẽ rất đáng kể.

Vì vậy, Mộ Lê Dật đối với lời Mộ Lê Thần nói, Mộ Lê Dật cũng thà rằng tin còn hơn không tin. Vội vàng đi đến bên cửa xe đem thực phẩm bên trong lấy ra hết rồi bỏ vào.

Mộ Lê Thần xem Mộ Lê Dật vừa nghe đã lập tức đem vật phẩm lấy ra, trong lòng mới yên tâm.

Xem ra, hắn không có không gian linh bảo.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Mộ Lê Dật sau khi thức tỉnh dị năng, tuy rằng tiếc nuối mình không có được dị năng lợi hại như Mộ Lê Thần, nhưng như vậy còn đỡ hơn không.

Chung quy, tại mặt thể khi vật tư khuyết thiếu, không gian dị năng vẫn được hoan nghênh.

Hơn nữa, đâu có ai nói hần không thể thức tỉnh nhiều hệ dị năng giống Mộ Lê Thần!

Cứ như vậy suy nghĩ, Mộ Lê Dật càng cảm thấy lằng lằng, nhất là bên cạnh còn có An Như, người suốt ngày xem hần như bảo bối mà nâng niu.

Mộ Lê Thần lạnh nhạt nhìn Mộ Lê Dật cùng An Như đến làm thân với Trương Duệ Bá.

Trương Duệ Bá biết Mộ Lê Dật là không gian dị năng giả, trong lòng cực kỳ vui sướng, tuy không gian dị năng không có khả năng chiến đấu, thế nhưng có thể chứa đựng vật tư a!

Mỗi lần chiến đấu, vũ khí đều là do hần cùng thủ hạ của mình khuôn, trên đường dù nhìn thấy vật tư nhieu cỡ nào cũng chỉ có thể cắn răng vứt bỏ, bọn họ bây giờ là chạy nạn, không phải đi dạo phố.

Nếu có không gian dị năng giả, mấy chuyện phiền phức cũng giảm đi một ít, muốn mang vật tư đi? Hoàn toàn có thể để trong không gian mà mang đi.

Nghĩ đến đây, vốn còn không thích Mộ Lê Dật, Trương Duệ Bá đối với hần thay đổi, ôn hòa nở nụ cười, nói: “Không gian của cậu rộng bao nhiêu?”

Mộ Lê Dật thấy Trương Duệ Bá tuy là quan quân nhưng đối với mình lại ôn hòa, cơ bản hần chỉ mới vị thành niên, trong lòng không nhịn được nhảy nhót: “Đại khái rộng khoảng hơn mười mét vuông.”

Chỉ có một phòng nhỏ như vậy.....

Trương Duệ Bá không khỏi thất vọng, bất quá, rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm tình, không gian này cũng không hần là quá nhỏ, có thể chứa vật tư là tốt rồi, dù sao không gian dị năng giả nếu thăng cấp, diện tích sẽ được mở rộng thêm.

Trương Duệ Bá cười với Mộ Lê Dật nói: “Tiểu Dật này, cậu có không gian dị năng, vậy lát nữa cậu đi với ta vào trong siêu thị lấy một chút vật tư trở về đi.”

Mộ Lê Dật vốn mong muốn được thể hiện chính mình trước mặt Trương Duệ Bá, không chút do dự gật đầu, thậm chí hần còn nhịn không được đắc ý liếc nhìn Mộ Lê Thần.

Thính giác Mộ Lê Thần nhạy bén, hướng chỉ Trương Duệ Bá cũng không có ý định giấu diếm gì hần, nên mọi chuyện hần đều nghe rõ, còn thấy được Mộ Lê Dật kia ném ánh mắt khoe khoang thị uy với mình.

Mộ Lê Thần trong lòng cười lạnh, thực sự là dốt nát và nông cạn.

Bản thân bị lợi dụng còn làm ra bộ dạng kiêu ngạo đó... Chắc.

Theo như quan sát, Mộ Lê Thần phỏng đoán, cái vị Trương Duệ Bá quan quân cao cấp kia lòng dạ thực hẹp hòi. Mặt thể, dị năng giả ít, bọn hần chính là muốn mượn người mượn sức.

Nhưng mà Trương Duệ Bá này vẫn chưa ý thức được tình hình ác liệt như thế nào. Hần dường như cho rằng mấy cái vũ khí công nghệ cao kia còn có vai trò quan trọng. Bẳng không, tại sao thủ hạ mang dị năng của ông ta lại ít như vậy mà súng ông đạn được thì sung túc, đầy đủ.

Chỉ sợ Trương Duệ Bá kia đối với vấn đề dị năng giả mới thức tỉnh còn không có cường đại không để trong lòng, thời điểm đối phó tang thi, hơn phân nửa là yêu cầu dị năng giả sử dụng dị năng, tiết kiệm đạn được. Bởi vậy mới khiến dị năng giả tiêu hao tinh thần lực quá độ, thể lực cùng lúc xuống dốc, phần lớn đều tử vong.

Sờ dĩ Mộ Lê Thần đi cùng với đám người Trương Duệ Bá, vì muốn thừa dịp không ai chú ý đến lấy dị đan của Văn Ngang. Có Lôi hệ dị năng, thực lực của hần lại tiến thêm một bước.

Hần căn bản không có ý định đi căn cứ H tinh, tự nhiên cũng sẽ không giống Mộ Lê Dật mặt dày mày dạn đi lấy lòng Trương Duệ Bá.

~ o ~ o ~ o ~

Lúc này, hai anh em Tổng Nghị Tổng Vũ cũng nhận ra Mộ Lê Thần, hướng hần đi đến.

Mộ Lê Thần nhìn về phía hai người hỏi: “Các người sao lại ở chỗ này?”

Vốn hai người có chút do dự, nghe Mộ Lê Thần nói vậy, Tổng Vũ vui mừng trả lời: “Thật là anh sao!?”

An Dương vừa hỏi chuyện từ Mộ Thanh Loan đi tới, đúng lúc nghe được Tổng Vũ nói, hần đứng bên cạnh Mộ Lê Thần hỏi: “Ba người biết nhau?”

Mộ Lê Thần chỉ bằng quơ nhẹ đáp một câu: “Mới gặp qua một lần.”

Tổng Vũ không cam tâm, cô rất cảm kích ân nhân của mình liền đem công trạng của Mộ Lê Thần kể lại: “Không phải, là anh ấy lúc trước ở bệnh viện đã

cứu tôi cùng với anh hai.”

An Dương nhìn ánh mắt sáng ngời của Tống Vũ cứ chăm chăm về phía Mộ Lê Thần, trong mắt tình ý ngập tràn, trong lòng chợt cảm thấy rất phiền muộn: “Sao cậu không nói cho tôi biết?”

Mộ Lê Thần hơi hơi quay đầu đi, nhìn về phía An Dương đang có chút nôn nóng, thản nhiên nói: “Chuyện này không có gì quan trọng cả.”

Ngữ khí hần thập phần bình thản, bất cứ ai nghe qua cũng thấy rằng hần không có chút nào để ý.

An Dương thấy thái độ của Mộ Lê Thần liền nhẹ nhõm, thế nhưng Tống Vũ lại cảm thấy buồn.

Vốn còn là một nữ sinh trung học, lại còn trong giai đoạn yêu đương, tại thời điểm nguy cấp liền có một thanh niên tuổi trẻ đến cứu, như thế nào không rung động?

Nhìn đến phản ứng lạnh lùng của Mộ Lê Thần, Tống Vũ liền biết tình cảm thầm mến của mình chưa đơm hoa đã chết.

Tống Nghị tuy rằng cảm thấy đau lòng thay cho em gái mình, nhưng loại chuyện tình cảm này, hần là nam nhân, không nên nhúng tay vào, hơn nữa nhìn qua đã biết Mộ Lê Thần này xuất thân không tầm thường, không phải một thiếu nữ gia đình bình dị như Tống Vũ có thể so được.

Tống Vũ không thức tỉnh dị năng, mà người thức tỉnh là Tống Nghị.

Tống Nghị cảm nhận rõ ràng được Mộ Lê Thần là một kẻ nguy hiểm, không muốn bản thân và em gái cùng một chỗ với hần.

Mộ Lê Thần cũng có chú ý tới Tống Nghị, giọng điệu bình thản hỏi bọn họ một ít vấn đề.

Mà lúc này Trương Duệ Bá từ chỗ An Như biết Tống Nghị cũng là dị năng giả, liền bảo người qua kêu bọn họ.

Tống Nghị cười với Mộ Lê Thần nói: “Được rồi, không nói chuyện nữa, tôi qua bên trường quan!”

Nói xong còn kéo Tống Vũ đang lưu luyến không rời đi về phía Trương Duệ Bá.

An Dương nhìn theo bóng dáng Tống Nghị, không vui nói: “Hần thật đúng là...”

Mộ Lê Thần trong lòng biết rõ.

Tống Nghị thấy Trương Duệ Bá có quân hàm, nghĩ muốn trèo cao, đối với hần mà nói vị ân nhân cứu mạng không có thể lực này không đáng để thân thiết.

Mà chỉ sợ Trương Duệ Bá không đem dị năng giả để vào mắt, bằng không hôm nay Mộ Lê Thần cũng không ngang nhiên đem cái danh ‘tam hệ dị năng giả’ chói mắt ra trưng bày.

Bất quá, hần cũng không thấy phiền gì, trong lòng hần đã sớm nghĩ kỹ, chờ đến khi hần lấy được Lôi hệ dị đan, khiến cho đám tang thi bao vây bọn họ, bất cứ ai cũng không dễ thoát. Bằng không, một người có năng lực không phải bình thường như Văn Ngang cứ vậy mà chết, chỉ sợ gặp phải phiền toái không nhỏ.

Mộ Lê Thần mặt không biểu tình quay đầu nhìn An Dương hỏi: “Hỏi ra sự tình như thế nào rồi?”

Hần chính là gọi An Dương đi hỏi Mộ Thanh Loan, lúc bọn họ vào trong siêu thị rớt cuộc đã phát sinh chuyện gì Mộ Lê Dật mới thức tỉnh không gian dị năng.

Kiếp trước, Mộ Lê Dật không phải như hiện tại thức tỉnh dị năng, cũng không phải thức tỉnh không gian dị năng.

An Dương thấy thần sắc Mộ Lê Thần ngày càng khó nhìn, vội vàng kể lại sự tình.

Nguyên lai, Mộ Lê Thần mỗi lần bỏ bọn họ mang theo An Dương đi tìm vật tư, chính là muốn cho An Dương có cơ hội đem không gian trên sợi dây chuyền tồn trữ vật tư, thuận tiện chỉ cho An Dương cách tự bảo vệ mình.

Mà những người Mộ gia khác, Mộ Lê Thần sẽ không mặc kệ, sẽ không khoanh tay xem bọn họ chết, thù của hần còn chưa trả!

Vì thế, mỗi lần hần rời đi, đều sẽ dò xét xung quanh có người hay không, lưu lại khí tức trên xe, chỉ cần những người đó không ra khỏi xe thì không có tang thi nào dám động đến.

Không ngờ được, bọn họ lúc trước còn nom nớp lo sợ trốn trên xe, bởi vì sau này thấy không có tang thi nào dám tới gần, dần dần lá gan lớn lên, lần này càng là to gan mới dám xuống xe.

Mộ Lê Thần đối với bọn họ cẩn thận cỡ nào, so với kiếp trước chu đáo chiếu cố là một trời một vực.

Trên xe, đói? Chưa tới giờ ăn thì chịu đựng.

Mệt mỏi? Chưa đến lúc cần nghỉ ngơi thì chịu đựng!

Những ngày gần đây, bọn người Mộ gia thò thò khắc khắc đều ngồi trên xe. Sau khi Mộ Lê Thần và An Dương rời đi, nhịn không được mới xuống xe hít thở cho thông.

Không bao lâu, kết quả là dẫn tới một đám tang thi du đảng.

Bọn họ được Mộ Lê Thần chiêu chuộng đến hư, còn có thể mong đợi bọn họ sẽ cầm vũ khí lên cận chiến với tang thi sao?

Trừ mẹ con Mộ Thanh Loan vẫn nhớ kỹ lời Mộ Lê Thần nói không được ra khỏi xe, những người khác đều chạy loạn khắp nơi kêu cha gọi mẹ.

Mộ Lê Dật tương đối xui xẻo, lúc bị một tang thi đuổi, chạy vài bước liền quẹo phải đường cùng, sợ đến mức một chút khí cũng không có, chỉ có thể xụi lơ trên mặt đất, tuyệt vọng chờ chết.

May mắn sao lại thức tỉnh dị năng, mà lại còn là loại dị năng không có tí năng lực công kích, không gian dị năng này cũng không phải như không gian trong ngọc dây chuyền có thể cho người bước vào, thứ không gian này chỉ là vật chết.

Bất quá, Mộ Lê Dật coi như không quá xui xẻo, đúng lúc gặp được hai anh em Tống Nghị cùng Tống Vũ.

Mộ Lê Thần nghe xong, nhìn thoáng qua Trương Duệ Bá tựa hồ như đang trò chuyện rất vui với Tống Nghị, hơi trầm ngâm: “A Dương này, cậu nói dị năng của Tống Nghị đến tốt cùng là cái gì?”

Mộ Thanh Loan không nhìn thấy Tống Nghị làm sao cứu được Mộ Lê Dật, nếu muốn biết dị năng của hắn, cũng chỉ có thể trực tiếp hỏi hắn hoặc hỏi Tống Vũ và Mộ Lê Dật.

An Dương lắc lắc đầu, nói: “Thanh Loan chỉ nhìn thấy một đạo hắc quang, tang thi liền ngã xuống đất.”

Hắn nhìn bộ dáng trầm tư của Mộ Lê Thần: “Có muốn tôi đi hỏi Mộ Lê Dật không?”

Nếu không hỏi Mộ Lê Dật, thì đi hỏi anh em Tống Nghị Tống Vũ. Tống Nghị khẳng định sẽ không nói, còn nếu Mộ Lê Thần muốn đi hỏi Tống Vũ, hắn lại không thích.

Mộ Lê Thần lắc đầu, nói: “Không cần, tôi nghĩ tôi biết dị năng của hắn là cái gì.”

Thời điểm Tống Nghị tới gần, Mộ Lê Thần liền cảm nhận được năng lượng trên người hắn có chút kỳ quái, lúc cùng hắn nói chuyện vài câu đã dùng tinh thần lực tra xét một chút, phát hiện năng lượng trong cơ thể của hắn cùng cơ thể mình có chút tương tự.

Là loại bản chất tương tự, Mộ Lê Thần là tang thi Hoàng!

Hơn nữa, An Dương nói, Mộ Thanh Loan từng nhìn thấy một đạo hắc quang lóe lên. ...

Mộ Lê Thần tin tưởng, nếu hắn đoán không lầm, Tống Nghị hẳn không phải là một dị năng giả thông thường. Như vậy, thái độ muốn lánh xa của hắn cũng dễ hiểu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Dị năng của Tống Nghị, nếu hắn đoán không lầm, hẳn chính là hủ thực dị năng*.

(* Dị năng ăn mòn)

Mộ Lê Thần kiếp trước bị bắt thí nghiệm, cũng từng nghe nói qua dị năng của Tống Nghị phi thường quý dị, thập phần âm độc.

Bất quá, bởi vì thời điểm Tống Nghị thức tỉnh dị năng đã cùng với quân nhân trong quân đội đi làm nhiệm vụ, cho nên Mộ Lê Thần cũng không quan tâm đến tin tức của hắn, cũng không có nghĩ đến.

Sở dĩ, hắn có ấn tượng là vì phút cuối Tống Nghị chết thực sự rất thảm.

Lời An Dương nói, Mộ Thanh Loan thấy một đạo hắc quang, tang thi liền chết, Mộ Lê Thần liền nghĩ đến lời đồn đãi kiếp trước.

Hắn hỏi: “Tang thi bị Tống Nghị giết đâu?”

An Dương biết Mộ Lê Thần sẽ nói điều này, đã sớm hỏi Mộ Thanh Loan rõ ràng: “Ở bên kia.”

Hai người đi qua một ngã rẽ bên trái chiếc xe.

Thi thể tang thi còn nằm ngổn ngang nơi đó.

Mộ Lê Thần thấy An Dương đối với mùi vị hôi thối mà nhũn mảy, liền nói: “Cậu cảm thấy khó chịu thì lui về sau một chút đi.”

An Dương là nhân loại bình thường, nhưng sau khi thức tỉnh dị năng, giác quan cũng trở nên mẫn cảm, khứu giác ngửi thấy mùi hôi thối ngập tràn kia đương nhiên rất khó chịu.

Mà Mộ Lê Thần thì khác, hắn là tang thi hoàng, tuy rằng cùng tang thi bình thường có khác biệt, thế nhưng bản chất vẫn giống nhau. Khứu giác của hắn cũng giống của tang thi thông thường, đặc biệt nhạy cảm hương vị máu tươi, ngược lại đối với mùi hôi thối của đồng loại không có cảm giác gì.

An Dương thấy Mộ Lê Thần không có bộ dáng khó chịu nào, vì thế liền lắc lắc đầu nói: “Không sao.”

A Thần có thể nhìn, hắn vì cái gì không thể nhìn?

Mộ Lê Thần thấy An Dương có ý như thế, không để ý nữa, ngồi xuống kiểm tra thi thể tang thi.

Thi thể này là một mảnh thối rữa, đầu đã bị người cắt rơi một nửa, Mộ Lê Thần nhìn cẩn thận, tiện tay nhặt một que gỗ vụn chọt chọt trên mặt tang thi, phát hiện tang thi này đại khái lúc còn sống bị những con khác xé mất mấy khối thịt, trên đầu cũng từng có vết thương.

Mà bây giờ, đầu bị bỏ làm đôi, não nhũn màu đen chảy ra hôi thối khiến Mộ Lê Thần nhìn có chút buồn nôn.

Thành thật mà nói, tuy rằng kiếp này hắn đã có thể chấp nhận thân phận tang thi của bản thân, thế nhưng trong lòng vẫn là không có vui vẻ gì mà cứ tiếp xúc thân thân mật mật như vậy với mấy cái xác.

Mộ Lê Thần vứt que gỗ dính hắc dịch đi, đứng dậy, ánh mắt liếc đến Tống Nghị bên kia đang như có như không nhìn về phía này.

Sẽ thu hút sự chú ý của Tống Nghị, Mộ Lê Thần cũng không ngạc nhiên, bởi vì hắn và A Dương hành động quang minh chính đại, không hề che giấu, Tống Nghị mà không chú ý đến mới là lạ.

Chung quy là do trong lòng hắn có ‘quý’ mới dấu điểm bí mật đi.

Mộ Lê Thần tuy không tìm được chứng cứ rõ ràng trên thi thể đám tang thi này, thế nhưng, như vậy cũng đủ để chứng minh phỏng đoán của hắn.

An Dương hỏi: “A Thần, nhìn ra cái gì sao?”

An Dương tuy rằng rất tò mò tại sao Mộ Lê Thần lại biết nhiều thứ như vậy, nhưng hắn không dám hỏi, trong lòng hắn có một loại cảm giác, nếu hắn nói, tựa hồ sẽ mất đi thứ gì đó....

Mộ Lê Thần thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Dấu vết đã bị hắn tiêu hủy.”

An Dương nói: “Một chút manh mối đều không có sao?”

Mộ Lê Thần cười lạnh: “Tôi cũng không cần chứng cứ manh mối xác thực gì, chỉ cần nhìn đồng thi thể này cũng có thể xác định.”

Thủ đoạn Tống Nghị tiêu hủy dấu vết cũng không cao minh lắm, hắn chỉ là đem dị năng công kích tang thi lưu lại dấu vết tại nơi cất xuống, hơn nữa cũng không biết hắn ném đi nơi nào mà thôi.

Nếu là người bình thường đương nhiên sẽ không đoán được Tống Nghị giấu điểm cái gì, nhưng Mộ Lê Thần khác, hắn là được trọng sinh, cơ bản có thể hiểu được nhưng thứ lợi hại cùng âm độc trong mặt thế.

Kiếp trước, hắn vì bảo vệ người Mộ gia, chỉ có thể du dương bên ngoài căn cứ B thị, không tránh khỏi gặp phải các nhóm dị năng giả giết tang thi ra ngoài tìm vật tư.

Cùng đủ loại dị năng giả đối đầu vô số lần, đương nhiên sẽ hiểu được dị năng phong phú cỡ nào. Nhất là tại B thị, là căn cứ lớn nhất dành cho những người sống sót, dị năng giả cũng nhiều và cường đại nhất.

Dị năng của Tống Nghị chính là hủ thực dị năng, có thể ăn mòn bất cứ thứ gì, ngay cả sau khi mặt thể bắt đầu được vài năm cũng không nghiên cứu ra được đặc thù chiến đấu của nó.

Một trong số những đặc thù chiến đấu là có thể chống lại được móng vuốt lợi hại của tang thi cấp ba.

Loại dị năng này so với Lôi hệ dị năng còn muốn trân quý hơn, theo như Mộ Lê Thần biết, chỉ vồn vện ba người có hủ thực dị năng.

Loại hủ thực dị năng này kỳ thật gọi là Hắc ám hệ dị năng thì đúng hơn.

Bởi vì phương pháp công kích phi thường quý dị, có thể bắt tri bắt giác tước đi mạng sống đối phương. Phòng chừng Tổng Nghị chỉ mới cấp thấp nên lúc thi triển Mộ Thanh Loan có thể thấy được. Bằng không, với loại hủ thực dị năng kia, tang thi có chết hàng loạt căn bản cũng không ai nhìn ra.

Mộ Lê Thần nhìn thái độ Trương Duệ Bá rất coi trọng Tổng Nghị, trong lòng thầm lắc đầu.

Cái này cũng rõ ràng là đầu não ánh mắt thiên cận.

Tổng Nghị đúng là có chút thông minh, nhưng mà hấn xuất thân từ một gia đình bình thường, đối với kẻ có chức có quyền không thể hiểu, bằng không hấn cũng sẽ không ngu ngốc đem dị năng của bản thân nói cho Trương Duệ Bá biết như vậy.

Tâm tư Tổng Nghị, Mộ Lê Thần đại khái đã nhìn thấu. Chỉ đơn giản giấu dị năng của mình đi rồi nói một vài thứ đáng giá, tranh thủ sự coi trọng, ôm cái đuôi vàng.

Nhưng có điều, hấn không biết dị năng của mình dùng để ám sát, tranh quyền đoạt lợi chính là thứ tốt để tiêu diệt vật ngang chân. Tổng Nghị bị lợi ích trước mắt làm cho mù đầu, đúng là dị năng của hấn rất hữu dụng, nhưng hấn nửa đường gia nhập vào nhóm dị năng giả, không bị phòng bị gắt gao là rất tốt rồi, còn đòi được trọng dụng sao?

Nhất là vài năm sau này, đạo đức tiêu vong, khi mọi người ai cũng biết có thể đạt được dị năng thông qua thôn phệ tinh hạch và dị đan, loại dị đan trong cơ thể của một dị năng giả quý hiếm như Tổng Nghị sẽ khó mà bảo toàn.

Bởi vì tinh hạch bên trong tang thi có virus, thôn phệ loại tinh hạch này để đạt được dị năng chỉ có mười ba phần trăm thành công, nhưng dùng dị đan trong cơ thể dị năng giả thì tỷ lệ thành công là sáu mươi hoặc bảy mươi phần trăm.

Tỷ lệ này đủ để khiến rất nhiều người điên cuồng.

Tin tức này vừa truyền ra, những thực lực cao thấp không riêng gì dị năng giả bắt đầu phân ra đối địch.

Hơn nữa, các vị lão đại ngồi trên cao, quyền hạn cùng địa vị hơn người kia không phải ai cũng có dị năng, mà bạn bè bằng hữu cũng không có dị năng. Kiếp trước Tổng Nghị chính là bị cái lão đại kia xé đầu lấy dị đan để có được sự tín nhiệm tuyệt đối từ bạn bè và những người khác, càng thêm củng cố sự vững chắc cho địa vị của mình.

Nhớ tới kết cục bi thảm của Tổng Nghị kiếp trước, Mộ Lê Thần một điểm thương cảm đều không có, ngược lại còn phi thường hứng thú với dị năng của Tổng Nghị, hứng thú này thậm chí còn hơn cả với Lôi hệ dị năng của Văn Ngang.

Ánh mắt Mộ Lê Thần sáng quắc nhìn Tổng Nghị, nếu có được dị đan của hấn, nhất định có thể nghiên cứu nguồn gốc của mình và phần dị năng tương ứng.

~ o ~ o ~ o ~

An Dương mơ hồ cảm giác Mộ Lê Thần đang dùng ánh mắt không thích hợp lắm nhìn Tổng Nghị, nhưng hấn cũng không nghĩ nhiều, thậm chí ngay cả Mộ Lê Thần lúc này đoán được cái gì cũng không hỏi.

Bởi vì hấn là tuyệt đối tín nhiệm, hơn nữa, ngoại trừ những chuyện liên quan đến Mộ Lê Thần, chuyện của người khác hấn cũng lười để ý.

Lúc này, trong lòng An Dương vẫn còn một nghi vấn, từ lúc gặp đám người Trương Duệ Bá, hấn không nhìn thấy Mộ gia gia đâu nữa.

A Thần rốt cuộc là để Mộ gia gia đi đâu vậy?

An Dương liền hỏi, Mộ Lê Thần trả lời: “Gia gia là tang thi, tôi không dám để ông ấy xuất hiện trước mặt những người này, đã để ông tạm thời ly khai rồi.”

An Dương khẽ nhủ mày: “Chúng ta rời khỏi nơi này, gia gia...”

Thấy An Dương cho rằng hấn muốn bỏ Mộ gia gia, liền không vui nói: “Tôi không có nói bỏ gia gia lại.”

Chẳng qua nơi này đã sớm trở thành địa bàn của hấn.

An Dương cười khò, nói: “Nhưng đi cùng Trương Duệ Bá, chúng ta không có biện pháp mang gia gia theo...”

Mộ Lê Thần thân nhiên nói: “Tôi đã có sắp xếp rồi.”

Nói xong hấn liền hướng chiếc xe bên kia đi qua.

Lúc này đã đến lúc xuất phát.

An Dương nhìn theo bóng dáng cao cao của Mộ Lê Thần, nhúu mày, trong lòng thờ dài.

A Thần đối với hắn vẫn chưa thẳng thắn. Cũng không phải A Thần không tín nhiệm hắn, nếu không nhất định sẽ không đem ngọc dây chuyền tặng cho hắn.

An Dương hiểu, Mộ Lê Thần chính là theo bản năng vẫn đề phòng bất luận kẻ nào, không dám mở rộng trái tim. ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mộ Lê Thần đi cùng đám người Trương Duệ Bá hơn nửa tháng, trong nửa tháng này, mấy người Mộ gia kia đều từ bỏ cái ‘ô’ là hắn và An Dương mà chạy đến nấp dưới ‘ô’ của Trương Duệ Bá.

Bất quá, Mộ Lê Thần cũng không để ý đến, hắn còn đang tìm cơ hội.

Mấy ngày nay, hắn không tìm được một cơ hội thích hợp nào để xử lý Văn Ngang, lấy dị đan.

Thực ra, dị đan của Tổng Nghị ngược lại lấy dễ dàng hơn, nhưng vì không muốn đánh rần động cỏ, Mộ Lê Thần vẫn chưa động tay đến hắn.

Hôm nay, An Dương lái xe, Mộ Lê Thần ngồi bên cạnh, nhìn qua hắn tuy rằng giống như nhắm mắt dưỡng thần nhưng thật ra đang đem tinh thần lực găt gao tập trung trên người Văn Ngang và Tổng Nghị.

Đúng lúc này, biến dị xảy ra.

Trời sáng lạng đầy nắng đột nhiên bị bóng tối bao trùm

“Nhật thực! Là nhật thực! Lại là nhật thực!”

Nghe những âm thanh kinh hãi vang lên, Mộ Lê Thần chậm rãi mở mắt.

Bật đèn pha, phía trước được chiếu sáng, thế nhưng trong lòng mỗi người như bị một tảng đá lớn đè nặng, không biết phía trước con đường mình đang đi có còn bằng phẳng hay không?

Mộ Lê Thần cảm giác được một cỗ năng lượng dừng mãnh tràn vào thân thể, khiến hắn thoải mái cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng.

Tuy rằng kiếp trước ba tháng sau mặt thể mới xuất hiện nhật thực lần thứ hai, mà kiếp này đã đến sớm như vậy, nhưng điều này đối với hắn mà nói là một chuyện tốt.

.

Âm thanh của Trương Duệ Bá ngồi trên một chiếc xe quân dụng khác truyền tới: “Tất cả xuống xe, trốn ra phía sau tòa cao ốc đi!”

Đang đắm chìm trong luồng năng lượng nhật thực mang đến, Mộ Lê Thần nhìn về phía Trương Duệ Bá, tuy rằng biểu hiện của ông ta rất trấn định nhưng trong lòng nhiều người ngồi ở đây vẫn hoảng sợ.

Mộ Lê Thần nghe được vài người và dị năng giả bất an trao đổi với nhau.

“Lần trước cũng bởi vì nhật thực mà nhân loại biến thành tang thi, lần này nhật thực lại xuất hiện.”

“Đúng vậy, không biết sẽ phát sinh cái gì nữa.”

“Chẳng lẽ những người bình thường còn lại sẽ biến thành tang thi luôn?”

“Nói không chừng là biến thành dị năng giả!”

.....

Những người sau khi trải nghiệm mặt thể kéo đến chỉ vì nhật thực, tự nhiên sẽ không còn xem đó là hiện tượng thiên văn bình thường, ngược lại còn nghĩ đó chính là thiên tai.

Bất quá, cũng có những người mong chờ nhật thực để thức tỉnh dị năng, trở thành đứa con may mắn của trời.

Nhưng nếu nói dị năng giả là những người may mắn thì còn phải xem lại.

Mộ Lê Thần nhìn những gương mặt vừa mang sợ hãi vừa mang mong chờ kia, cúi đầu, ngăn chặn bản thân bởi vì sức mạnh ngày một gia tăng mà khiến người khác chú ý đến ánh mắt đen thẫm của mình.

An Dương thấy Mộ Lê Thần cúi đầu, nghĩ hẳn có chỗ nào cảm thấy khó chịu, đem xe dừng lại ở phía sau tòa nhà, lo lắng hỏi: “A Thần, cậu không sao chứ? Không thoải mái sao?”

Mộ Lê Thần không trả lời, Mộ Lê Dật ngồi ở phía sau liền âm dương quái khí* nói: “Anh ấy có gì không thoải mái chứ? Đơn giản là không bệnh mà rên thôi”

(* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.)

Mộ Lê Thần đối với lời của Mộ Lê Dật mắt diếc tai ngơ, chỉ lắc đầu với An Dương, sau đó nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế dựa nói: “Không sao. Chỉ là hơi mệt một chút.”

An Dương yên lòng, nói: “A Thần, đợi lát nữa vào bên trong tòa nhà kia, cậu cứ ngủ tiếp đi.”

Mộ Lê Thần bình thản lên tiếng: “Ừ.”

Nhưng mắt vẫn nhắm lại. Lúc này người ngoài nhìn vào đều thấy hắn đang nhắm mắt dưỡng thần, trên thực tế hắn đang yên lặng chuyển hóa năng lượng trong không khí hòa vào Hồn tinh bên trong cơ thể.

Đáng tiếc hắn hiện tại không thể rời đi, đến một địa phương trống trải nào đó hấp thu năng lượng sẽ tốt hơn.

.

An Dương tập trung tinh thần lái xe, đột nhiên hắn phát hiện một việc, vài tang thi lúc này vốn dĩ đang chạy theo xe bọn họ cứ nhiên đứng bất động tại chỗ.

An Dương chạy qua những tang thi đó, đem xe dừng lại phía dưới tòa nhà.

Xuống xe, đèn xe vẫn bật, đám tang thi bên ngoài vẫn không cử động mà ngửa đầu nhìn trời thật là một cảnh tượng quỷ dị.

An Dương cau mày nói: “Tôi thấy không đúng lắm, chúng nó... hình như đang cử hành một nghi thức gì đó.”

Mộ Lê Thần nhìn hắn một cái, kiềm nén xúc động bên trong, nhẫn nại nói: “Bọn họ vào trong hết rồi, chúng ta cũng nên vào thôi.”

Là nhân loại thì ở bên ngoài nhiều không tốt lắm, cho dù An Dương là dị năng giả, cứ đứng như vậy cũng không phải điều hay gì.

An Dương gật gật đầu, hắn cũng nhận ra được nhật thực này rất quý dị, nhất định cùng việc nhân loại hóa thành tang thi và tang thi virus có liên quan.

~ o ~ o ~ o ~

Tòa nhà này là một khu dân cư, rất cao.

Trương Duệ Bá chọn tòa nhà này, nếu có bảy tang thi công kích đến có thể chạy lên tầng thượng, mà tầng thượng ở đây lại cách những mái nhà khác không xa lắm.

Không có ai dám đi thang máy, hơn nữa điện bây giờ cũng không có.

Tất cả mọi người đều đi thang bộ, tổng cộng hết hai mươi ba tầng lầu, Trương Duệ Bá gọi bọn hắn đi lên xem xét trước.

Các dị năng giả thì không sao, chung quy, sau khi thức tỉnh dị năng, thân thể cho dù là Mộ Lê Dật mang Không gian dị năng không có chút sức chiến đấu nào cũng được cải tạo so với người bình thường khỏe hơn một ít.

Nhưng đám người thường không có dị năng kia thì chính là thống khổ. Nhất là Mộ Dung, An Như, Liễu Như, Mộ Thanh Loan và Phó Nghiên.

Những người của Trương Duệ Bá dù không có dị năng nhưng đều là quân nhân được huấn luyện, thể lực có thể so với Mộ Lê Dật mới thức tỉnh dị năng không gian.

Còn Tống Vũ, tuy là người thường, gia thế cũng bình thường, nhưng lúc chạy trốn mặt thể hơn phân nửa đều là chạy bộ hoặc đi bộ, ít nhiều cũng được tập luyện thành quen, thể chất so với An Như tốt hơn nhiều.

Mà Mộ Dung tuy rằng thường xuyên đi phòng tập gym rèn luyện nhưng trên người hắn rất nhiều thương tích, khả năng chống đỡ cũng giảm đi thấy rõ.

Mộ Lê Thần từng bước từng bước đi lên, trên trán không có lấy một giọt mồ hôi, vẫn khí định thần nhàn (bình tĩnh, an nhàn) như vậy.

An Dương lưng mang hai túi thật lớn đi theo phía sau hắn, mồ hôi ả ả rỉ ra trên trán.

Hắn là Bạng hệ dị năng giả, khiến cho hắn chảy mồ hôi có thể thấy được hai túi to kia thật khiến hắn không thoải mái.

Mộ Lê Thần nghe ra tiếng hít thở có chút nặng nhọc của An Dương, đưa tay lấy hai túi to trên lưng hắn xuống, trong mắt ả ả ý cười: “Cậu còn ở đó thể hiện, mệt rồi kìa, để tôi mang cho!”

An Dương lại không nhìn ra tiểu ý trong mắt hắn, cướp hai cái túi về cống trên lưng, nói: “Tự tôi mang được.”

Mộ Lê Thần nhìn sắc mặt An Dương có chút xấu hổ, khoe môi giương lên, tạo ra một độ cong, thấp giọng cười bảo: “Tốt!”

Những hành động thân thiết của bọn họ đi phía trước cứ nhiên đều lọt hết vào mắt đám người đi phía sau, đã mệt còn phải nhìn mấy chuyện chó chết này thực đáng sinh khí mà, An Như liền hô lên với Mộ Lê Thần: “A Thần, người còn không đến giúp mẹ?”

Mộ Lê Thần nghe An Như gọi, quay đầu nhìn nhìn.

Chỉ thấy bộ dáng An Như mệt đến lợi hại, tay trái được Phó Nghiên đỡ, tay phải được Mộ Lê Dật đỡ.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn, An Như sợ Mộ Lê Dật vất vả, vì thế đem toàn bộ sức nặng đặt trên người Phó Nghiên, Phó Nghiên thân thể tốt nhưng bây giờ so với An Như còn muốn mệt hơn.

Khỏe miệng Mộ Lê Thần cong lên, nhếch cười lạnh lùng, nói: “Mẹ à, tôi thấy bà nói chuyện còn rất nhiều khí lực nha! Nếu thực sự đi không nổi, bên cạnh mẹ chẳng phải còn có con trai yêu dấu sao?”

Nghe thấy lời này của Mộ Lê Thần, Mộ Lê Dật phản bác: “Anh, anh nói cái gì vậy? Anh cũng là con của mẹ mà!”

Mộ Lê Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn Mộ Lê Dật cùng An Như, cười nhạo một tiếng, giọng điệu bình đạm: “Vậy sao?”

Nói xong hắn liền xoay người đi lên, chớp nhoáng đã cùng An Dương bỏ bọn họ sau lưng.

Những lời hắn nói không phải câu nghi vấn, cũng không phải là đang hỏi lại, chỉ là mang theo một mạt trào phúng mà thôi.

An Như thấy Mộ Lê Thần không chút do dự kéo An Dương đi mất, tức giận đến ngực phát đau: “Đồ bất hiếu!”

Con người đều rất dễ quên, bên cạnh An Như có Mộ Lê Dật đã là dị năng giả, hơn nữa còn nhận được sự coi trọng của Trương Duệ Bá, sợ hãi đối với Mộ Lê Thần phảng phất tiêu thất hết rồi.

Mộ Dung chậm rãi đi phía sau bọn họ không có ai dìu, khuôn mặt âm kiết ngẩng lên liếc mắt nhìn An Như hùng hùng hổ hổ, sau đó cúi đầu, tiếp tục chậm rãi đi.

Mỗi một bước đi, vết thương trên tay trái liền đau một thêm một phần, cảm hận trong lòng hắn cũng tăng thêm tầng nữa.

.

An Dương đi bên cạnh Mộ Lê Thần, nhìn thoáng qua bọn người Trương Duệ Bá phía trước, thấp giọng nói: “A Thần, cậu nói bọn họ hiện tại có chủ ý gì?”

Hắn không tin An Như lúc trước đối mặt với Mộ Lê Thần ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên mà bây giờ không có ai chống lưng lại có thể cùng Lê Thần hô to gọi nhỏ.

Hơn nữa hắn không tin An Như sẽ bởi vì Mộ Lê Dật là không gian dị năng giả liền có thể đứng thẳng mà nói. Sau lưng nhất định có Trương Duệ Bá đỡ cho.

Mộ Lê Thần cũng không muốn quan tâm đến chủ ý của Trương Duệ Bá, bởi vì ông ta chắc chắn muốn mượn tài năng của bọn hắn để làm lực lượng cho riêng mình.

Mà hắn, không hề có ý định để cho nhóm người này sống tới căn cứ H tinh.

Mộ Lê Thần thần nhiên nói: “Sẽ không có việc gì.”

An Dương tuy không biết Mộ Lê Thần vì cái gì lại tự tin như vậy, trong lòng có hơi nghi ngờ, nhưng thấy Mộ Lê Thần không muốn nhiều lời, cũng không nói gì thêm.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn An Dương.

Nghi ngờ trong lòng An Dương hắn biết, hắn cũng không phải không muốn giải thích, nhưng thân phận tang thi hoàng của hắn là tuyệt đối không thể bại

lộ. Hắn cũng không muốn lừa gạt An Dương, chỉ có thể lảng tránh vấn đề.

Đi sau một giờ, mọi người đều lên đến tầng hai mươi ba.

Tầng này có kết cấu ba căn hộ hai mặt tiền, đám người Mộ Lê Thần bị Trương Duệ Bá an bài trong một căn hộ phía nam, hai căn hộ còn lại là Trương Duệ Bá và thủ hạ của hắn chiếm.

Mộ Lê Thần bị phân ở cùng Tổng Nghị một phòng sắc mặt liền không tốt. Chỉ nhếch mép, sau đó hắn đem ba phòng ngủ cùng thư phòng xem xét, rồi đi vào hành lang nối giữa một phòng ngủ và thư phòng: “Tôi và An Dương sẽ ở phòng ngủ này, còn lại hai phòng khác và thư phòng các người tự phân chia đi.”

Nói xong, hắn mặc kệ đám người kia còn lo tranh phòng liền muốn kéo An Dương vào phòng mình chọn.

“Đợi đã!”

Mộ Lê Dật vốn đang muốn đứng ra ngăn cản Mộ Lê Thần cùng An Dương cô nam quả nam ở chung một chỗ, không ngờ đã có người hô lên trước hắn, hắn liền im lặng, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

“Chỉ hai người các anh mà đã chiếm hết một phòng có phải rất không hợp lý hay không?”

Mộ Lê Thần chậm rãi xoay người lại, nhìn cái kẻ can đảm phản bác quyết định của hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh: “Sao? Anh nói không hợp lý?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lúc Mộ Lê Thần lạnh lẽo nhìn đến, Tổng Nghị liền không dám nhìn thẳng hắn, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh chạy từ gót chân lên sau gáy, trái tim phảng phất như bị một bàn tay nắm lấy, cảm thấy không thể thở nổi.

Chỉ đến khi hắn đem ánh mắt như đang nhìn người chết kia thu lại mới miễn cưỡng ngẩng đầu, cố gắng nói thẳng, không muốn thua trước khí thế của người này.

Tổng Nghị lại không biết bản thân đang đổ đầy mồ hôi lạnh trên trán, ngẩng đầu ưỡn ngực tựa như một tên hề chỉ biết cậy mạnh trông thật buồn cười. Ai nấy đều thấy được nỗi sợ của hắn đối với Mộ Lê Thần.

Tổng Nghị cảm giác đầu lưỡi khô khốc, nói chuyện không lưu loát nổi: “Tôi... tôi muốn nói... Chúng ta có tám người, hai gian phòng ngủ cùng một thư phòng căn bản không đủ. Có thể hay không... hai người có thể hay không...”

Đề thêm một người ở cùng?

Chỉ là đoạn cuối câu nói kia hắn không kịp có cơ hội nói ra. Mộ Lê Thần đã trực tiếp phóng ra một đạo phong nhận, bay sượt qua đầu Tổng Nghị, tóc trên đỉnh đầu hắn bị cắt đứt rơi xuống là tả.

Tổng Nghị run rẩy đưa tay lên sờ sờ đỉnh đầu, chỉ cảm thấy một mảnh bóng loáng, hiển nhiên là do cường độ cùng góc độ mà Mộ Lê Thần xuống tay là thập phần chuẩn xác, chỉ cạo đi của hắn một mảnh tóc, không một chút thương tổn làm hắn chảy máu.

Loại hành động như vậy, so với trực tiếp làm hắn bị thương càng làm người ta sợ hãi.

Mộ Lê Thần nhướn mi, tựa tiểu phi tiểu hời: “Hiện tại anh cảm thấy ba gian phòng kia không đủ cho tám người?”

Tổng Nghị da mặt hơi run run, kéo ra một nụ cười vắn vẹo: “Đủ... đủ.... ba phòng rất đủ...”

Hắn làm sao dám nói không đủ chứ?!

Bằng không đạo phong nhận tiếp theo nhất định không phải gọt đi một mảnh tóc của hắn mà là gọt đi một mảnh đầu của hắn.

Tổng Vũ nhìn anh hai ‘Địa Trung Hải’* của mình, tình cảm đối với Mộ Lê Thần triệt để tiêu biến, nam nhân hi nộ vô thường này không phải người cô có thể vọng tưởng.

(* Đây là cách nói dành cho mấy người bị hói một mảng tóc a~~~ Zombie cũng không biết dịch làm sao nên để nguyên luôn)

Mộ Lê Thần mang ánh mắt khinh thường lạnh lùng đảo qua Mộ Lê Dật vừa rồi còn muốn rục rịch, sau đó liền kéo An Dương vào phòng ngủ.

Mộ Lê Dật toàn thân lạnh lẽo, cảm thấy trong lòng phiền muộn một phen.

Loại ánh mắt khinh thường kia... dựa vào cái gì? Hắn dựa vào cái gì lại đem loại ánh mắt đó nhìn mình?

Càng nghĩ trong lòng càng hận, sợ hãi lúc trước của Mộ Lê Dật dần dần bị lửa giận cùng ghen ghét thiêu đốt, ánh mắt thoắt độc cứ như vậy nhìn chăm chăm phiến cửa phòng đóng lại.

Hắn nhìn thoáng qua Tổng Nghị đang ngồi bệt trên ghế, nhớ tới lúc người này khi cứu hắn đã dùng một loại thủ đoạn rất quý dị, trong mắt hắn chợt loé lên một tia trầm tư.

Có lẽ... người này có thể dùng được....

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần không quản đám người bên ngoài phân chia ai ngủ giường nào mà nháo lên thành một đoàn, hắn nhìn nhìn chiếc giường lớn duy nhất trong phòng, nói với An Dương: “Cậu nghĩ ngơi đi.”

An Dương vốn đang nghĩ có thể cùng Mộ Lê Thần ở chung phòng, thậm chí còn được ngủ chung giường mà hưng phấn, nhưng nghe đến câu này, vội vàng hỏi: “Vậy còn cậu?”

Hắn cho rằng Mộ Lê Thần không muốn cùng hắn ngủ chung một giường, nói thêm một câu: “Nếu cậu không thích ngủ chung, tôi ngủ dưới đất cũng được mà.”

Mộ Lê Thần lắc lắc đầu: “Cậu hiểu nhầm rồi, ý tôi là hôm nay tôi sẽ không ngủ.”

An Dương nhú mày: “Không ngủ? Không phải lúc trên xe cậu rất mệt sao? Hơn nữa hôm qua cậu thức lái xe cả ngày, người sắt cũng không chịu nổi đâu!”

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, kỳ thật, một điểm mệt mỏi đều không có, lúc trước nói mệt cũng chỉ là thuận miệng tìm một cái cớ mà thôi.

“Đêm nay tôi ra ngoài có chút chuyện, tôi muốn đi tìm gia gia một chút.”

Mộ Lê Thần vừa nói vừa chỉ ra khung cửa sổ lớn trong phòng.

An Dương lúc này mới sáng tỏ: “Gia gia còn đi cùng với chúng ta sao?”

Hắn còn tưởng Mộ Lê Thần giải phóng Mộ gia gia rồi, dù sao Mộ gia gia cũng là tang thi.

Mộ Lê Thần nói: “Đúng vậy.”

Mộ gia gia là tang thi, sẽ không cảm thấy mệt mỏi, cũng không cảm thấy chán ghét, cho nên đối với mệnh lệnh của Mộ Lê Thần, ngày đêm không ngừng đi theo lộ trình của bọn họ, không bị bỏ lại phía sau.

Không riêng gì Mộ gia gia, còn có những tang thi ở N thị bị Mộ Lê Thần khống chế, cũng dựa vào mệnh lệnh mà đi theo đoàn xe.

Nếu lúc này thiết bị vệ tinh quân dụng của Trương Duệ Bá vẫn còn tác dụng liền có thể phát hiện, phía sau bọn họ không xa bao nhiêu là một đám tang thi dày đặc, ước chừng mấy ngàn con. Chỉ tiếc ở mặt thể, vệ tinh cái gì cũng không dùng được nữa, các công cụ truyền thông đều vô dụng.

Cho nên trừ Mộ Lê Thần, những người khác hoàn toàn không biết đi phía sau mình là một đàn tang thi hàng nghìn con.

Ngay cả An Dương cũng chỉ vừa mới biết Mộ gia gia đi theo phía sau.

Trong thanh âm hắn mang theo chút không dám tin: “Gia gia vẫn chạy theo sau chúng ta sao?”

Mộ Lê Thần thấy trong mắt An Dương vì gia gia mà đau lòng, cảm thấy rất vừa lòng, độ hảo cảm với An Dương lại tăng một tầng.

Còn cái đám bạch nhãn lang kia đối với Mộ gia gia một câu cũng không thèm hỏi.

Mộ Lê Thần nói: “Gia gia đã là tang thi, sẽ không thấy mệt mỏi.”

An Dương lúc này mới nhớ đến tang thi không biết đau đớn cũng không biết mệt: “Gia gia hiện tại ở đâu nhỉ? Hay là tôi đi cùng cậu tìm gia gia?”

Mộ Lê Thần từ chối: “Tôi đi một mình được rồi.”

Mộ gia gia hiện tại đang đi cùng mấy ngàn cái tang thi, nếu mang theo An Dương, khẳng định sẽ bị phát hiện.

An Dương thấy Mộ Lê Thần hạ quyết tâm, liền không có chấp muốn đi, chung quy chuyện Mộ Lê Thần đi tìm Mộ gia gia không thể để cho người khác biết, nơi này cũng cần người ở lại trông chừng.

Bất quá... “Bây giờ là nhật thực, cậu đợi nhật thực qua rồi hãy đi.”

Mộ Lê Thần lắc đầu, bởi vì hiện tại là nhật thực hẳn mới đi, hẳn phải tìm một nơi trống trải nào đó để hấp thu nguồn năng lượng nhật thực mang lại.

Thế nhưng hẳn phải nói lý do khác giải thích với An Dương: “Sau khi nhật thực qua, Trương Duệ Bá nhất định sẽ lập tức rời đi, lúc đó tôi sẽ không có thời gian đi tìm gia gia, chỉ có thể nắm chặt khoảng thời gian này.”

An Dương không biết Mộ Lê Thần che giấu, ánh mắt chỉ hàm chứa lo lắng nhìn Mộ Lê Thần: “Đi sớm về sớm, nhớ phải cẩn thận.”

Lúc trước bởi vì mấy con kiến kia làm loạn mà tâm tình không vui. Hiện tại... khoẻ miệng Mộ Lê Thần gọi lên một độ cong vui sướng, hẳn thấp giọng đáp: “Ừ!”

Sau đó Mộ Lê Thần xoay người mở cánh cửa sổ thủy tinh, nhảy ra ngoài, chỉ vài cái nhúng nhảy, bóng dáng liền biến mất trong bóng đêm.

An Dương lo lắng đứng bên cửa sổ, ngả người ra ngoài nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy phía dưới là một mảnh tối đen, rõ ràng chỉ cao có hai mươi ba tầng lầu, vậy mà trong màn đêm dày đặc, lại phẳng phất như địa ngục thâm uyên.

Trong lòng An Dương siết chặt, ngẩng đầu nhìn vầng nhật thực vẫn chưa qua đi, phía trước là một mảnh tối đen, hẳn cảm giác có chút bất an, thời điểm nhật thực A Thần đi ra ngoài, thật sự bình an sao?

An Dương tuy rằng trên đường đi thấy qua những biểu hiện mạnh mẽ cường hãn của Mộ Lê Thần, hẳn lại còn có dị năng, nhưng những điều này cũng không làm giảm bớt lo lắng trong lòng.

Dù là có dị năng thì cũng có lúc mệt, nếu A Thần bị tang thì bao vây thì phải làm sao?

Vào lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

An Dương nhìn nhìn mảnh hắc ám giờ tay không thấy ngón bên ngoài, vẫn là đem cửa sổ đóng lại, sau đó sửa sang chăn gối một chút, khiến cho người nhìn qua thấy như có ai đang ngủ, rồi mới đi mở cửa phòng.

Sắc mặt An Dương có chút không tốt khi nhìn Mộ Thanh Loan ngoài cửa, hẳn chỉ mở cửa hé ra một phần, hoàn toàn thể hiện không có ý mời cô vào: “Chuyện gì?”

Mộ Thanh Loan thấy An Dương ra mở cửa, hơn nữa giọng điệu còn ác liệt, trong lòng lộ bộ, kích động khoát tay: “Không... không có việc gì...”

An Dương nhìn nhìn cô một cái, đang muốn đóng cửa vào.

“A, khoan đã!” Mộ Thanh Loan lập tức giơ tay đặt trên cạnh cửa, chặn An Dương lại.

Thần sắc cô có chút kích động, thanh âm cũng rất thấp: “Anh, anh Thần đâu?”

An Dương bình thản nói, không chút cảm xúc: “A Thần rất mệt, đã ngủ rồi. Có chuyện gì không?”

Mộ Thanh Loan rướn cổ nhìn qua phía sau An Dương, bất quá cô cũng chỉ thấy chắn cuộn lại thành một đoàn, có lẽ Mộ Lê Thần thật sự đã ngủ, cũng không gan đi đánh thức hẳn.

Mộ Thanh Loan thu hồi tầm mắt, nhìn An Dương, thận trọng nhìn xung quanh một chút, những người khác đều ở trong phòng nghỉ ngơi, không có ai chú ý đến cô ở đây, mới thấp giọng thần thần bí bí nói: “Anh và anh Thần nhất định phải cẩn thận Mộ Lê Dật và cái người Tổng Nghị kia, em vừa thấy hai người bọn họ ở trong bếp lén lút nói chuyện gì đó, tựa hồ là suy nghĩ làm sao để đối phó với hai người các anh! Em còn mơ hồ nghe được tên của Trương trưởng quan.”

An Dương thần sắc không có chút biến hoá, nói: “Được, tôi biết rồi, cô có thể đi.”

Nghe vậy, Mộ Thanh Loan liền nóng nảy: “Anh, em nói là sự thật, anh phải tin em!”

Lúc trước cô lúc nào cũng tính toán đối phó với Mộ Lê Thần, mà chuyện đó cũng bởi vì cô là con gái sủng ái của Mộ Dung, đương nhiên sẽ tìm mọi cách đối phó với Mộ Lê Thần bị ghét bỏ.

Hiện tại thì khác.

Hiện tại là mặt thế, cô phải dựa vào kẻ địch không đội trời chung lúc trước, cô chỉ có thể làm hết sức mình để ôm lấy cái phao là Mộ Lê Thần này.

Cho nên vì cái mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, khi biết được Mộ Lê Dật cùng Tổng Nghị muốn gây bất lợi cho Mộ Lê Thần, phản ứng đầu tiên chính là nhắc nhở Mộ Lê Thần.

An Dương không mặn không nhạt nói: “Tôi nói tôi biết rồi, đợi sau khi A Thần dậy, tôi sẽ nói lại cho cậu ấy sau.” Hắn nhìn thoáng qua sắc mặt nôn nóng của Mộ Thanh Loan, lại bỏ thêm một câu: “Sẽ không quên công lao của cô.”

Mộ Thanh Loan lúc này mặt mày hơn hớn, cố gắng áp chế vui sướng mà duy trì bình tĩnh: “Vây là tốt rồi, em quay về nghỉ ngơi.”

An Dương nhìn Mộ Thanh Loan vội vàng xoay người hướng phòng vệ sinh đi, sau đó liền đóng cửa lại.

Lúc này, sắc mặt hắn mới cực kỳ nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thân thủ Mộ Lê Thần linh hoạt, mượn lực trên bệ cửa, hơn nữa còn có Phong hệ dị năng trợ giúp liền dễ dàng từ tầng hai mươi ba đáp xuống mặt đất.

Bởi vì bây giờ là nhật thực, nơi nơi đều là một mảnh tối đen, tại mặt thể nguy cơ trải đầy ko ai dám đốt đèn thậm chí thấp nến, cho nên không có kẻ nào chú ý đến hành động của Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời phẳng phất như không bao giờ sẽ có ánh sáng, sau đó xoay người chạy đi trên con đường lúc trước khi đến.

Lúc này hắn chạy rất nhanh, so với tốc độ khi hắn lái xe còn muốn nhanh hơn nhiều, chỉ có thể cảm giác được một trận gió thổi qua, ngay cả tàn ảnh của hắn cũng không nhìn thấy được.

Không bao lâu sau, Mộ Lê Thần đã đến một ngã tư đường, nơi mà trước tận thế từng rất phồn hoa tấp nập, bây giờ lại dày đặc những ‘bóng người’, nhưng những ‘bóng người’ đó đều không thể xem là người sống nữa, bộ dáng khủng bố của chúng nó đều biểu thị bản chất tang thi.

Bầy tang thi này đã không còn giống những tang thi thông thường trên người treo toàn thịt thối, chúng nó ngoại trừ ánh mắt đỏ sậm và làn da trắng xanh, bề ngoại cũng đã bắt đầu gần giống với nhân loại bình thường, chỉ có điều hành động vẫn còn cương ngạnh và chậm chạp.

Bất quá vẫn có một số con thiếu tay mất chân, hoặc bụng bị khai phá, ruột treo lủng lẳng bên ngoài.

Nơi ngã tư đường đã không còn một người sống nào.

Mộ Lê Thần không muốn tin tức mấy ngàn con tang thi mình vất vả bồi dưỡng bại lộ đã sớm hạ nghiêm lệnh, nếu cảm giác được trong vòng bán kính một dặm có người sống liền giết chết.

Đối với mệnh lệnh của tang thi hoàng, những tang thi chưa có trí tuệ đương nhiên phải tỉ mỉ mà hoàn thành.

Mộ Lê Thần không chút che dấu uy áp trên người, cho nên thời điểm hắn đi đến nơi này, đám tang thi căn bản đang ngửa đầu nhìn trời hấp thu nguồn năng lượng do nhật thực mang đến, lập tức như quân đội có tổ chức huấn luyện đều xếp thành hàng đứng trước mặt hắn.

Nhìn bộ dáng bọn chúng thập phần nhu thuận, đến mức có thể làm cho người ta không khỏi rung mình một cái.

Mộ Lê Thần rất hài lòng nhìn thủ hạ của mình nhờ có nhật thực mà thực lực tăng lên không ít, sau đó dùng tinh thần lực lệnh cho chúng nó cách nhau ra một khoảng mới tiếp tục hấp thu năng lượng nhật thực.

Bởi vì trong không gian nhỏ, năng lượng lưu thông cũng hạn chế, quá nhiều tang thi tụ lại một chỗ sẽ dẫn đến một vài cái không hấp thụ đủ.

Cảm giác được một khối năng lượng mông manh, Mộ Lê Thần nhìn tòa cao ốc phía xa xa, sau đó điều khiển Mộ gia gia và các tang thi khác đang hấp thu năng lượng nhanh chóng chạy về hướng bên đó.

Dưới nhật thực, Mộ Lê Thần phát hiện bản thân sử dụng dị năng cực kỳ thuận lợi, cho dù dùng Phong hệ dị năng trực tiếp nâng chính mình cùng Mộ gia gia lên tầng cao nhất của tòa nhà cũng không cần phải cố hết sức, ngược lại cảm thấy tinh lực còn dư thừa rất nhiều.

Thời điểm Mộ Lê Thần đứng trên tầng thượng tòa cao ốc, nhất thời cảm giác được nguồn năng lượng quanh thân so với dưới đất nơi đám tang thi đứng muốn nồng hậu hơn nhiều.

Nguồn năng lượng không biết tên kia tự động thấm vào cơ thể hắn như một loại chất lỏng, nhẹ nhàng lưu động từ tứ chi đến toàn thân rồi được Hồn tinh trong não hấp thụ.

Mộ Lê Thần một giây cũng không trì hoãn khoanh chân ngồi xuống, lúc hắn chủ động hấp thụ năng lượng, tốc độ hấp thụ vốn đã nhanh nay còn nhanh

hơn. Nguồn năng lượng hắc ám trong cơ thể cứ như vậy lao tới Hồn tinh, Mộ Lê Thần còn lo lắng sẽ xuất hiện tình huống bản thân không chịu nổi sự xâm nhập này, nhưng hắc và loại năng lượng kia phảng phất như cùng một thể, không hề trở ngại mà dung nhập Hồn tinh, Hồn tinh cũng không có hiện tượng không tiếp nhận nổi hay quá tải.

Hiểu rõ điều này, Mộ Lê Thần không kiêng dè đẩy mạnh tốc độ hấp thu, thậm chí còn thông qua tinh thần dấu vết đem một ít năng lượng truyền cho Mộ gia gia đang đứng cạnh hắn.

Có Mộ Lê Thần làm môi giới, tốc độ Mộ gia gia hấp thu năng lượng cũng tăng thêm nhiều phần.

Hơn nữa Mộ gia gia như một cái cửa khẩu nhỏ, Mộ Lê Thần càng không kiêng dè gì lại tiếp tục đẩy mạnh tốc độ hấp thu, xung quanh thân thể hắn bắt đầu sinh ra một màn sương mù cùng gió xoáy màu đen, mà trung tâm của hắc đạo gió xoáy chính là hắn.

Qua vài giờ, Mộ Lê Thần mới từ trong nguồn năng lượng điên cuồng miễn cưỡng tỉnh lại. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, vẫn tối như mực, nhìn cũng không ra là ngày hay đêm.

Mộ Lê Thần biết, nhật thực lần thứ hai so với lần đầu tiên chỉ dài hơn nửa giờ mà thôi, có muốn hay không muốn, nhật thực cũng sẽ đi qua.

Cho nên hắn mang theo Mộ gia gia hiện tại đã là tang thi cấp bốn hạ xuống nơi đàn tang thi đứng.

Mộ Lê Thần nhìn tất cả thủ hạ đi theo mình đều đã trở thành dị năng tang thi cấp hai, rất vừa lòng, hắn cẩn thận nhìn qua một chút, còn phát hiện có vài tang thi đã tiến đến cấp ba.

Hắn nhìn lại Mộ gia gia đã lên cấp bốn, suy nghĩ làm thế nào để Mộ gia gia có được dị năng.

Chung quy, Mộ gia gia khi còn sống vẫn chỉ là một lão nhân sống lâu, biến thành tang thi thì thực lực cùng tiềm lực so với mấy cái thanh niên cùng bọn nhóc vẫn là yếu hơn một chút.

Nếu không phải Mộ Lê Thần trợ giúp, chỉ sợ Mộ gia gia bây giờ vẫn chỉ là một tang thi tầm thường.

Thế nhưng, cho dù có Mộ Lê Thần là tang thi hoàng hậu thuần (hỗ trợ) thức tỉnh dị năng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Cần nhắc một phen, Mộ Lê Thần đợi qua nhật thực, sau khi động vật biến dị xuất hiện, cho gia gia giết nhiều động vật biến dị một chút, rồi để gia gia ăn thịt cùng tinh hạch của chúng, hắn cũng sẽ nâng cao khả năng thức tỉnh dị năng. Mộ Lê Thần quyết định sau này sẽ để Mộ gia gia làm thủ lĩnh quân đoàn tang thi.

Nghĩ rồi Mộ Lê Thần để lại mệnh lệnh cho chúng nó, giống như lúc trước, tiếp tục theo ở phía sau. Sau đó hắn liền xoay người, tốc độ quay về so với ban đầu còn nhanh hơn.

~ ~ ~ ~ ~

An Dương vẫn ở trên giường trần trọc vài giờ, cho dù thức cả ngày lái xe, còn phải đánh tang thi, rất mệt, nhưng hắn một chút buồn ngủ cũng không có.

Hắn khó chịu ngồi dậy, đi đến phía trước cửa sổ đứng, sờ sờ túi, muốn lấy một điều thuốc hút một chút, lại đột nhiên nhớ tới hiện tại đã là mặt trời, hắn căn bản cũng không yêu thích gì loại khói làm tổn thương thân thể này.

Bất an đem tay cho vào túi quần, mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào khoảng tối bên ngoài, phảng phất nếu nhìn mãi liền có thể đem Mộ Lê Thần trở về.

Đột nhiên, bầu trời tựa như bị kéo ra một tấm màn che màu đen, để lộ một tia sáng mỏng manh mờ nhạt giữa bóng tối, thật giống như một tia hy vọng cuối cùng của nhân loại.

An Dương thấy bên ngoài nhật thực đã sắp hết, nhưng A Thần còn chưa trở về.....

Nhật thực qua đi, bên ngoài vẫn là một màu đen, nhưng lại không giống lúc trước, không tối đen đến mức đưa tay không thấy ngón.

Bởi vì lúc này là đêm khuya, trăng trên bầu trời rất sáng, còn có sao nữa.

Những người khác nhìn thấy một màn như vậy, kích động đến mức muốn rơi lệ, có vài người thậm chí đã khóc thành tiếng.

Địa ngục nhật thực, nếu diễn ra lâu hơn nữa, bọn họ có lẽ sẽ cho rằng thế giới này đã không còn ánh sáng tự nhiên. May mà cuối cùng cũng qua.

Chỉ là bọn họ không biết, sau nhật thực, cái gọi là Luyện Ngục thực sự chỉ vừa mới bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nhật thực qua đi, An Dương liền nghe thấy có người gõ cửa, thanh âm Mộ Lê Dật truyền vào: “Anh hai, anh An Dương, Trương trưởng quan nói muốn xuất phát.”

An Dương căng thẳng, đang muốn mở miệng tìm một lý do để kéo dài thời gian sau lưng đã truyền đến một giọng nói quen thuộc khiến hắn mừng muốn chết: “Đội một lát bọn tôi ra.”

An Dương vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy Mộ Lê Thần đang ngồi trên bệ cửa, mi nhãn cong cong nhìn hắn tươi cười, thập phần ôn hoà, sáng lạn. giống như những năm trước.

Tim đập mạnh một nhịp, hắn nhào tới bắt lấy tay Mộ Lê Thần, tựa hồ như chỉ có vậy mới xác định được Mộ Lê Thần đã thực sự trở lại.

Hai người gần như áp sát nhau, An Dương ngẩng đầu nhìn Mộ Lê Thần, hắn đột nhiên cảm giác đôi mắt của người đối diện rất kì lạ, trong sự kì lạ đó tựa hồ là một mảng băng lạnh vô tình, giống như một hắc động thâm uyên khiến nhân tâm run sợ.

An Dương chớp cũng không chớp mắt, càng tập trung nhìn gần hơn, vẫn là bộ dáng cũ của A Thần, chỉ có điều đeo lên một cái mắt kính mà thôi.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi hắn là nhìn lầm đi, có lẽ do khúc xạ của cái mắt kính nên mới.

Mộ Lê Thần thấy An Dương cứ chăm chăm vào mắt kính của mình này giờ, tầm nhìn mãi vẫn chưa rời khỏi, khiến hắn không khỏi chú ý đến. Mộ Lê Thần cười nhẹ: “Làm sao? Không nhận ra tôi hả?”

An Dương liền lắc lắc đầu, nói: “Tôi chỉ thấy kì lạ vì sao cậu lại muốn đeo mắt kính, cậu đâu có cận.”

Mộ Lê Thần đẩy đẩy kính, không rõ ý vị mà nói: “Không phải đã nói qua với cậu rồi sao? Tôi chỉ là phòng hờ thời điểm giết.. tang thi có thứ gì mang virus văng vào mắt.”

An Dương gật đầu: “Tôi nhớ mà, chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Mộ Lê Thần không nói gì, chỉ hơi nheo nheo mắt nhìn An Dương.

Xem ra ánh mắt khác thường của mình khi này đã bị hắn phát hiện. Bất quá, An Dương tựa hồ cũng không quan sát rõ.

Mộ Lê Thần biết An Dương còn cảm thấy có điểm không thích hợp liền đem năng lượng trong cơ thể tập trung về phía Hồn tinh, hắn không chút do dự tháo mắt kính xuống, thoải mái mở to mắt hướng An Dương cười nói: “Cậu xem, mắt tôi thật sự rất tốt.”

An Dương nhìn đôi mắt sáng của Mộ Lê Thần, càng thêm khẳng định khi này mình nhìn lầm, liền cười nói: “Không có việc gì thì tốt rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

Mộ Lê Thần nhìn An Dương xoay người đi, đem mắt kính đeo trở lại, đôi mắt dưới cặp kính lại trở về một mảnh tối đen.

Bởi vì An Dương quay lưng lại với Mộ Lê Thần nên không nhìn thấy, gương mặt Mộ Lê Thần vừa rồi còn cười đến thập phần sáng lạn thoáng cái liền lạnh khốc đến mức khiến người ta run rẩy.

Hắn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng mà phủ phủ khung kính.

Không nghĩ rằng An Dương thiếu chút nữa đã phát hiện sự khác thường của hắn.

Vốn dĩ mắt hắn chỉ là một mảnh tối đen, không có tròng trắng, cho dù đeo mắt kính cũng không có khả năng che dấu. Cho nên hắn liền đặt trên mắt kính một loại tinh thần ám chỉ, để bất kì người nào nhìn vào mắt hắn thì đều không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Thế nhưng An Dương vừa rồi lại chú ý đến. Chẳng lẽ bởi vì hắn hấp thu năng lượng quá nhiều khiến một phần năng lượng tiết ra ngoài phá hỏng tinh thần ám chỉ trên mắt kính?

Cảm giác được tinh thần lực trên mắt kính rất mỏng, vì phòng ngừa vạn nhất Mộ Lê Thần lại đặt tinh thần ám chỉ lên mắt kính lần nữa.

An Dương mở cửa, quay đầu nhìn Mộ Lê Thần còn đứng trên cửa sổ không nhúc nhích, nghi hoặc hỏi: “A Thần, sao vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ đến gia gia.”

An Dương trầm mặc, hắn không biết nên an ủi Mộ Lê Thần như thế nào, khi người thân của mình mà biến thành tang thi, loại cảm giác này nhất định rất khó chịu, rất thống khổ.

Hắn và Mộ Lê Thần cũng cùng một loại cảm xúc, bởi vì từ nhỏ hắn đã được Mộ gia gia nuôi lớn, trong lòng cũng xem Mộ gia gia như người thân của mình.

Mộ Lê Thần nhìn về mặt An Dương buồn rầu vì không biết nên an ủi mình thế nào, trong mắt hiện lên tiêu ý, bước đến bên cạnh hắn, cười nói: “Đi thôi.”

An Dương thấy Mộ Lê Thần tựa hồ không có vẻ gì quá thương tâm, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn không biết cách an ủi người khác, loại sự tình này hắn thật đúng là không biết làm.

~ ~ ~ ~ ~

Vì che giấu không gian trên sợi dây chuyền của An Dương, trong tay Mộ Lê Thần và An Dương đều là một cái ba lô lớn, trong ba lô không thiếu thức ăn nước uống.

Bọn họ đi ra sau cùng, phát hiện những người khác đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ hai người họ.

Nhìn thái độ hai người cứ nhàn nhã chậm chạp như vậy, Mộ Lê Dật nhìn không được phát sinh ghen tị, châm chọc Mộ Lê Thần: “Anh hai, anh làm sao lại để nhiều người chúng ta chỉ vì một người mà phải chờ lâu như vậy?”

Lúc này, lòng Mộ Lê Dật tràn đầy ghen ghét, hoàn toàn bỏ qua An Dương, cứ nhắm vào một mình Mộ Lê Thần mà xả xói.

Mộ Lê Thần đối với đứa em ‘thân thiết’ của mình vốn không có bất kỳ hảo cảm nào, tuy rằng hắn rất kỳ quái vì sao Mộ Lê Dật cứ nhắm vào hắn, nhưng mà bây giờ, một chút tâm tư muốn tìm hiểu cũng không có.

Hiện tại, chênh lệch giữa hắn và Mộ Lê Dật thật sự quá lớn.

Cự nhân chẳng lẽ lại đi để ý đến oán hận của một con kiến sao?

Chỉ sợ một cước giẫm chết nó liền bị bản chân thôi.

Mộ Lê Thần không quan tâm đến châm chọc và khiêu khích của Mộ Lê Dật, nhưng An Dương thì không thể cho qua những ai có thái độ thô lỗ với người trong lòng mình.

An Dương lạnh lùng nhìn Mộ Lê Dật, âm thanh trầm thấp mang theo phẫn nộ: “A Thần lái xe một ngày một đêm, còn vì bảo hộ cho các người mà tiêu hao dị năng quá nhiều, nghỉ ngơi nhiều một chút thì làm sao?”

Nhất là khi này A Thần không ngủ chút nào... An Dương đau lòng nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần trầm mặc, đối diện với ánh mắt đau lòng của An Dương, hắn đột nhiên cảm thấy rất áy náy.

Thế nhưng cho dù hắn có áy náy cỡ nào cũng không thể thay đổi được thân phận của mình, hắn không thể biến trở về thành nhân loại, cho nên không cách nào dám để An Dương biết sự thật.

Nhưng Mộ Lê Thần ngược lại có thể biến An Dương thành tang thi, nhưng sau đó thì sao? Thần kinh đại não sẽ bị virus tang thi phá hủy, cho dù có tiến hoá thành tang thi cao cấp có trí tuệ không khác gì nhân loại, nhưng khi đó sẽ là một An Dương mà hắn không hề quen.

Trừ bản thân hắn là tang thi hoàng, những tang thi khác đều không thể bảo tồn được ký ức nhân loại.

Hắn và An Dương, sớm hay muộn cũng sẽ đứng ở hai mặt đối lập.

Đây là số phận!

Số phận của tang thi và nhân loại!

Ánh mắt Mộ Lê Thần thờ ơ lạnh nhạt đảo qua những con người này, đột nhiên cảm thấy thực nhàm chán.

Hắn tâm tâm niệm niệm muốn báo thù, muốn khiến cho những kẻ phản bội hắn sống không bằng chết, muốn nhìn đám người đó khi không có hắn che chở phải sống một cuộc sống bi thảm... Hắn suy nghĩ hết thảy, chỉ bởi vì hắn đã từng rất xem trọng những người này, hắn không cam lòng, không cam lòng mình trả giá nhiều như vậy chỉ có thể đổi lấy kết cục bị bán vào sở nghiên cứu.

Mộ Lê Thần nhìn qua từng gương mặt, ký ức từ kiếp trước hiện lên như một thước phim quay chậm, khiến hắn vừa phẫn nộ vừa hận, nhưng lại có điểm thoải mái.

Hắn là tang thi hoàng, chỉ có năng lực cường đại mới có thể tồn tại được trong cái thế giới này, không có tang thi nào, cũng không có dị năng giả nào có thể thương tổn được hắn. Chỉ cần hắn muốn, tùy thời đều có thể khiến cho những người này chết không toàn thây, đơn giản giống như việc hô hấp vậy.

Mộ Lê Thần phảng phất như đã buông xuống một gánh nặng, hắn lại nhìn những người đó, tựa như đang nhìn những tên hề. Mặc cho bọn họ nhảy nhót như thế nào, trong mắt hắn cũng chỉ là một hồi tiêu khiển gây hài mà thôi.

Tâm tư hấn đã phóng khoáng hơn rất nhiều, Mộ Lê Thần cũng lười cùng bọn họ chấp nhặt, chỉ cần đến căn cứ H tinh, bọn họ tự nhiên sẽ bị trừng phạt theo sắp đặt của hấn.

Nhân loại thời mạt thế so với tang thi còn đáng sợ hơn.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần và An Dương đi đầu tiên ra khỏi căn phòng, lúc mở cửa chống trộm liền nhìn thấy đám người Trương Duệ Bá đã chờ sẵn.

Mộ Lê Thần gật đầu với Trương Duệ Bá, sau đó ánh mắt đảo đi tìm kiếm con mồi của mình.

Nhìn một vòng, lại không nhìn thấy người mình cần tìm.

Hấn nhìn về phía Trương Duệ Bá, hỏi: “Hình như vẫn chưa đủ người.”

Trương Duệ Bá không cao hứng gì đối với những người đến chậm, mặt không chút biểu cảm nói: “Văn Ngang vẫn chưa đến.”

Văn Ngang không nói lý do hay giải thích gì với Trương Duệ Bá khiến hấn rất bất mãn. Mộ Lê Thần cũng không nói gì, đứng tại chỗ cùng những người khác chờ ‘thiếu gia’ Văn Ngang đến.

Ước chừng nửa giờ sau, rất nhiều người đều đã không còn kiên nhẫn, lúc này, Văn Ngang mới từ từ xuất hiện.

Trương Duệ Bá nhìn Văn Ngang một bộ dáng cùng trang phục như trước ngày tận thế, sắc mặt nhất thời khó coi. Để bọn họ đứng chỗ này chờ hơn nửa giờ, hoá ra là đi tắm rửa, thay quần áo, sửa sang lại kiểu tóc.

Hung hăng trừng Văn Ngang một cái, nộ khí nói: “Xuất phát!”

Ánh mắt Mộ Lê Thần mang ý cười nhìn thoáng qua Văn Ngang đang vuốt keo xịt tóc, kiểu tóc rất thời trang, xoay người cùng An Dương đi theo sau Trương Duệ Bá.

Xuống cầu thang so với leo lên dễ dàng hơn bao nhiêu, nhưng tới hơn hai mươi tầng, cũng đủ khiến người mệt chết.

Bây giờ còn là ban đêm, điện đều bị ngắt, trên hành lang tối cỡ nào cũng biết. Cho nên lúc đi xuống, ngoài đám người Trương Duệ Bá vừa có dị năng vừa được trải qua huấn luyện của quân đội, đám người An Như, Mộ Dung chính là khổ sở, loạng choạng đi xuống, nhưng tốc độ cũng không chậm, bằng không sẽ bị bỏ phía sau, bởi vì không có ai đứng lại chờ cho.

Thời điểm xuống đến tầng thứ ba, Mộ Lê Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, đó là...

An Dương vẫn đi bên cạnh, chú ý tới hành động của hấn, cũng ngược đầu nhìn lên. Nhưng không phát hiện cái gì kì lạ.

An Dương hỏi: “A Thần, cậu phát hiện ra cái gì vậy?”

Mộ Lê Thần thần sắc ngưng trọng hô lớn với Trương Duệ Bá đi phía trước: “Đi mau, có một đàn tang thi chuột đang đến đây!”

Tác giả có lời muốn nói: Nhân vật chính sắp hắc hoá lần thứ hai a! Tôi rút cuộc cũng viết xong phần đệm, phía sau mới chính là đại cao trào _ (: 3 “∠” _

Nhân vật chính chuẩn bị xuất ra con bài của hấn, thân phận tang thi của hấn cũng muốn bại lộ.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Nghe được tiếng của Mộ Lê Thần, Trương Duệ Bá đi phía trước cũng bất chấp phải kiểm tra lời hấn nói là thật hay giả, vội vàng chỉ huy mọi người chạy thật nhanh.

Đám người phía sau tuy rằng vẫn còn nửa tin nửa ngờ nhưng cũng thà rằng tin còn hơn không tin.

Ba tầng lầu cũng không cao, bọn họ rất nhanh đã chạy xuống phía dưới, xông ra ngoài hành lang.

Chạy ở phía trước đương nhiên là Trương Duệ Bá cùng Văn Ngang, hai người bọn họ vừa ra đến hành lang tối như mực, liền nghe thấy phía sau truyền đến vô số âm thanh chỉ chết.

Âm thanh càng ngày càng tới gần với tốc độ cực nhanh.

An Như vốn bởi vì thể lực chống đỡ hết nỗi mà chạy sau cùng cũng nghe được tiếng chi chi càng lúc càng lớn, một cỗ hơi thổi truyền thẳng vào mũi cô, lúc này liền giống như tiềm lực bạo phát mà hướng phía trước chạy, tốc độ thật nhanh.

Nhưng hành lang hẹp, người lại quá nhiều, cho dù có chạy nhanh cỡ nào cũng không có khả năng chen lên phía trước.

Nhưng An Như cũng không cần phải chạy lên trên cùng, chỉ cần vượt qua một vài người là được.

Cứ như vậy. Người rơi xuống cuối dĩ nhiên là người có nhiều thương tích Mộ Dung và thể chất yếu Liễu Như.

Liễu Như bị An Như chen lên, chân chột lảo đảo. Trong bóng đêm, cô phải miễn cưỡng lăm mồi nhìn ra Mộ Thanh Loan trong lúc chen chúc đã bị đẩy lên phía trước.

Liễu Như ngày càng nhìn không tới bóng dáng Mộ Thanh Loan, cũng không có ai nguyện ý giúp cô.

Lúc này, ở phía sau, tang thi chuột đang lao xuống không ngừng, chiếm đầy cầu thang. Thanh âm chi chi bên tai vẫn dày đặc không dứt, mùi xác chết hơi thổi ngập tràn trong không khí.

Liễu Như trong mắt tràn đầy kinh hãi không tự chủ được rơi nước mắt, thế nhưng cô không dám quay đầu lại, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm – chạy mau!

Mất thấy phía trước hành lang đã xuất hiện chút ánh sáng, thế nhưng cô rút cuộc cũng không ra được.

P phía sau bị một trận lôi kéo mạnh, cô không tự chủ được té ngã ra sau, trên vai liền truyền đến tiếng cắn nuốt đau nhức, trong ý thức cuối cùng của Liễu Như là gương mặt hoảng hốt của Mộ Dung và bóng dáng hần chạy ra ngoài cùng với hàm răng nhọn của lũ tang thi chuột cắn xuống đầu mình.

Mộ Dung chạy ra khỏi hành lang, thế nhưng bên tay phải hần lại bị tang thi chuột cắn trúng.

Hần đích xác là một nam nhân tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn ngoan độc).

Cái chết ở ngay trước mắt, hần đã không chút do dự đem nữ nhân chân ái của mình đẩy ra, hiện tại cũng không chút do dự kéo đứt cánh tay của mình. Một chút cảm giác hần đều không quan tâm, trong suy nghĩ lúc này chỉ có chạy trốn, trốn khỏi đám quái vật ghê sợ kia...

Số lượng tang thi chuột rất nhiều, vốn bởi vì hành lang nhỏ hẹp, phía trước thì có tang thi công kích, phía sau thì có tang thi chuột đuổi bám.

Thế nhưng hiện tại đã ra khỏi hành lang, vô số tang thi chuột tràn ra, rậm rạp dày đặc thật khiến cho da đầu người run lên một trận.

Khi thấy Mộ Dung muốn chìm trong biển tang thi chuột, một đạo lôi điện liền bỏ xuống bên cạnh hần.

Bởi vì lôi điện là khắc tinh của sinh vật hắc ám, cho nên sau đạo lôi điện kia, xung quanh Mộ Dung cũng không có tang thi chuột nào dám đến gần.

Thừa cơ hội này, Mộ Dung nhanh chóng thoát ra.

Còn về phần người ra tay cứu Mộ Dung chính là Văn Ngang, hần đương nhiên không tốt đến mức phí công cứu người, đây chỉ là để khoe khoang địa vị của mình mà thôi.

Lúc này đám người quân nhân đã chạy ra rất xa, Trương Duệ Bá chú ý tới hành động của Văn Ngang, tức giận mắng: “Tên ngu xuẩn này!”

Sau đó vẫn để hai dị năng giả đi hỗ trợ.

~ o ~ o ~ o ~

Lúc này vẫn là đêm tối, từng đàn tang thi chuột đuổi theo phía sau, ánh mắt đỏ như máu sáng lên, trong đêm đêm phá lệ khiến người ta sợ hãi.

Mộ Lê Thần vẫn đứng trong đám người, hồng quang lóe qua trên mắt rồi biến mất, tốc độ tang thi chuột cơ bản nhanh hơn rất nhiều so với bây giờ, nhưng hiện tại cứ như vậy chậm rì rì bảo trì khoảng cách đuổi theo phía sau mọi người, mà mọi người đều vội vàng tẩu thoát, lo lắng còn không kịp chứ nói gì đến chú ý điểm bất thường này.

Lần này, chạy ở phía sau chính là Mộ Dung hai cánh tay đều bị phế bỏ và tên Văn Ngang vừa mới khoe khoang địa vị.

Mộ Dung không có tay, tốc độ chạy có thể hình dung ra. Nhưng phía sau chính là tang thi chuột, phảng phất như bị chúng nó trêu đùa vậy. Chỉ cần tốc độ Mộ Dung hơi chậm chút xíu, chúng nó liền chạy vọt lên phía trước, khiến Mộ Dung sợ tới mức đẩy nhanh tốc độ, mặc cho thể lực đã cạn kiệt.

Còn hai dị năng giả được Trương Duệ Bá phái tới bảo hộ Văn Ngang chính là cái người như Thần bách phát bách trúng dị năng giả, người còn lại là một

trong ba người mà ông ta đã giấu Mộ Lê Thần, người này là Sức mạnh dị năng giả.

Sức mạnh dị năng giả đem Văn Ngang xách như con gà nhỏ: “Thiếu gia, đắc tội!”

Mộ Dung thấy có người mang Văn Ngang chạy, trong mắt hiện lên một tia hy vọng: “Thiếu gia, cứu tôi, cậu cứu tôi một lần nữa đi!”

(Zombie: Đó giờ mới thấy kiểu cầu cứu mắc cười này =3=)

Hắn đã cầu cứu người ta còn ý đồ đem tay trái của mình vẫn còn có thể nhúc nhích bắt lấy ống tay áo của Văn Ngang.

Dị năng giả bách phát bách trúng kia vốn đang dùng súng ống đối phó với đàn tang thi chuột phía sau vô tình nhìn đến cánh tay phải bị kéo đứt của Mộ Dung, kinh sợ hô lên: “Hắn bị tang thi chuột cắn trúng rồi!”

Văn Ngang cũng nhìn đến trên tay phải Mộ Dung chảy ra dịch đen, mà Mộ Dung thì mất quá nhiều máu khiến khuôn mặt trắng bệch một mảng, sau đó không chút do dự thả một đạo thiểm điện đánh vào đùi phải Mộ Dung.

Vốn là dựa vào ý thức sinh tồn mới có thể bị cụt tay mà vẫn cố gắng chạy, nay bị lôi điện đánh trúng liền gục xuống đất, không dậy nổi nữa.

Cho dù tang thi chuột không ăn hắn, hắn cũng biến thành tang thi.

Bất quá, Mộ Lê Thần như thế nào sẽ để Mộ Dung êm đềm biến thành tang thi, vì thế đàn tang thi chuột phía sau không bị Mộ Lê Thần áp chế lập tức chen lên.

Ý niệm cuối cùng của Mộ Dung chính là: Thì ra đây là nỗi thống khổ của Liễu Như..

(Zombie: Vậy là anh Thần đã xử xong hai bạn ~^.^~)

Có Mộ Dung kéo dài trong chốc lát, Sức mạnh dị năng giả đã mang Văn Ngang chạy lên phía trước.

Dị năng giả còn lại bắn mười phát cản lại phía sau, khi bắn chết vài tang thi chuột cũng không ham chiến vội xoay người chạy theo.

Không phải do khả năng thiện xạ của hắn có vấn đề, mà là mười phát chỉ có vài phát là bắn trúng được đầu tang thi.

Điểm yếu của tang thi chuột là phía sau đầu, mà cổ tinh khả năng phòng ngự phía trước rất cao, súng ống đối với bọn nó không tạo thành thương tổn quá lớn nào.

Nếu không phải bởi vì dị năng của mình là ở phương diện mắt, có thể khiến hắn bách phát bách trúng, hắn sẽ không thể liên tục bắn đúng vào một vị trí phá vỡ phòng ngự, giết chết mấy con.

Dưới không chế của Mộ Lê Thần, tốc độ đàn chuột cũng không tính là quá nhanh, cho nên Tốc độ dị năng giả do Trương Duệ Bá phái đi lấy xe đã rất nhanh đem xe tới mở cửa cho bọn họ leo lên.

Đây là xe quân dụng, rất lớn, có thể chứa hơn mười người.

Mà nhóm người bọn họ vốn khoảng ba mươi người, nhưng lại chết khá nhiều dưới làn truy đuổi của tang thi chuột, số còn lại cũng vừa vặn có thể chen chúc ngồi.

Trương Duệ Bá nhìn đàn tang thi chuột phía sau ngày càng tới gần, hạ lệnh nói: “Tất cả dị năng giả nghênh chiến, người thường lên xe trước!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Những người khác đều là thủ hạ của Trương Duệ Bá, tự nhiên cũng ăn ý với nhau mà xa lánh bọn người Mộ Lê Thần, để bọn họ ở ngoài.

Ở bên ngoài, áp lực lớn như vậy. Tang thi chuột menh menh vô bờ. Nhìn cả một trời ngập trong đàn chuột, Mộ Lê Dật sắc mặt tái nhợt hô lớn: “Tôi muốn lên xe! Mau để tôi lên xe!”

Thế nhưng hắn lại bị một binh sĩ ngăn lại: “Trưởng quan có lệnh, dị năng giả đều phải nghênh chiến.”

Mộ Lê Dật nghe âm thanh xe khởi động, liều mạng giãy dụa muốn chen lên: “Để cho bốn thiếu gia đi! Bốn thiếu gia là Không gian dị năng giả, làm sao đánh tang thi được?”

Mà binh lính kia cũng chỉ là một người thường, không rõ dị năng của Mộ Lê Dật là cái gì, có chút do dự.

Thời điểm hần do dự, một con tang thi chuột đã tránh thoát được phòng tuyến của dị năng giả mà vọt tới, mục tiêu chính là Mộ Lê Dật.

Chỉ là không gian dị năng giả, Mộ Lê Dật không có năng lực tấn công chỉ biết nhìn con chuột toàn thân hư thối phóng tới chỗ mình, quá hoảng sợ liền theo bản năng đem binh lính đứng bên cạnh kéo qua làm lá chắn.

Binh lính kia bị Mộ Lê Dật xem như tấm mộc còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, cổ đã bị một bộ móng vuốt màu đen cắm vào, tiếng kêu la thảm thiết cũng không kêu ra được, chỉ có thể gất gao trừng lớn mắt nhìn về phía Mộ Lê Dật, chính mình bị máu tươi bắn tung tóe đầy mặt, miệng nhấp nhấp tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng rất nhanh, đầu đã bị tang thi chuột cắn rớt.

Nhìn một màn đáng sợ ngay trước mắt, hơn nữa người chết còn là do mình hại, Mộ Lê Dật cứ ngây ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng, những con tang thi chuột xung quanh đều quên bống.

Thấy Mộ Lê Dật sắp trở thành kẻ thứ hai chết dưới vuốt nhọn của tang thi chuột, đột nhiên con tang thi đó cả người đóng băng, binh lính bị nó giết cũng đông lạnh thành một khối băng.

Tại hoàn cảnh sống chết trước mắt, An Dương vốn đang chống chọi với bầy tang thi chuột bên ngoài quay đầu tìm kiếm bóng dáng Mộ Lê Thần, vô tình nhìn thấy Mộ Lê Dật lúc nguy khốn, thuận tay cứu hần một phen. Thời khắc An Dương cứu Mộ Lê Dật, lại không nhìn thấy hành vi đem người làm lá chắn của hần lúc này.

Vốn chỉ nghĩ đến là em trai của Mộ Lê Thần nên cũng không đắn đo mà cứu giúp. Nhưng An Dương hần không có nghĩ tới chỉ vì một chuyện mình thuận tay làm mà sau này phải thực hối hận...

.

Xe quân dụng khởi động, chậm rãi hướng phía trước chạy đi, các dị năng giả cũng một bên chiến đấu một bên chạy theo chiếc xe.

Dị năng giả cấp thấp cạn kiệt tinh thần lực đều được lên xe trước, nhưng Mộ Lê Thần và An Dương là ‘người ngoài’, cho dù đã muốn cạn tinh thần lực cũng phải lên xe sau cùng.

Mộ Lê Dật sau khi được cứu, thấy bản thân lại bị xa lánh, không có biện pháp lên xe trước, nhìn đám người xung quanh một chút, khề cần môi rồi hướng An Dương chạy đến.

An Dương phóng ra hai đạo băng tiễn giết chết một con tang thi chuột, thấy Mộ Lê Dật chạy lại, giọng điệu khó chịu: “Cậu chạy ra đây làm cái gì? Còn không mau lên xe!”

Mộ Lê Dật sợ hãi nhìn đàn tang thi, âm giọng mang theo nước nở nói: “Anh A Dương, bọn họ không cho em lên xe...”

An Dương nhìn hần như vậy, trong lòng đối với Trương Duệ Bá dâng lên một cỗ nộ khí.

Không phải hần quan tâm thương tiếc gì Mộ Lê Dật, mà là xem hành vi của Trương Duệ Bá như vậy, rõ ràng không đem hần và Mộ Lê Thần để vào mắt.

Nhất là khi thủ hạ của Trương Duệ Bá đã lên xe hết, mà còn muốn hần cùng Mộ Lê Thần và Tống Nghị ở phía sau tiếp tục đánh, rõ ràng muốn đem bọn họ trở thành mấy cái tấm mộc.

An Dương liếc mắt nhìn Mộ Lê Dật, chỉ bỏ lại một câu: “Theo sát, đừng làm tôi vương tay!”

Dị năng trên tay không ngừng công kích tang thi chuột, từng chút di chuyển về phía Mộ Lê Thần đứng bên kia.

Mộ Lê Thần một bên không chể tang thi chuột đối phó với đám người Trương Duệ Bá, một bên giả bộ giết tang thi chuột, vì để giảm bớt số lượng tang thi chuột từ thương, việc hần lo làm chỉ là đi cứu vài dị năng giả yếu kém suýt bị đàn chuột giết. Bất quá, số dị năng giả hần cứu, cũng không trốn khỏi cái chết dưới miệng tang thi chuột.

Lúc An Dương đến gần, Mộ Lê Thần cũng chú ý đến.

Bởi vì hần bây giờ đang bận rộn dùng tinh thần lực khống chế đàn tang thi, không có tiêu hao tinh thần lực để nhìn xung quanh, cho nên việc tại sao Mộ Lê Dật lại đi theo phía sau An Dương hần cũng không rõ, trong lòng rất nghi hoặc.

Mộ Lê Dật là Không gian dị năng giả không có sức chiến đấu, tại sao không lên xe? Còn đi theo phía sau An Dương làm cản trở chứ?

Không sai, chính là cản trở.

Nhìn bộ dáng Mộ Lê Dật khi ở gần đám tang thi liền sợ tới mức oa oa kêu to, nước mắt giàn dụa. Mộ Lê Thần chắc phải không có não mới cho rằng Mộ Lê Dật chạy tới đây là giúp An Dương giết tang thi.

Thấy ánh mắt Mộ Lê Thần nhìn đến trên người Mộ Lê Dật, An Dương theo bản năng có chút chột dạ giải thích: “Trương Duệ Bá không cho cậu ta lên xe, cho nên tôi mới để cậu ta đi theo.”

Mộ Lê Thần nghe, trong lòng vẫn hồ nghi như trước, bởi vì Trương Duệ Bá cho Mộ Lê Dật có không gian chứa bao nhiêu vật tư, làm sao sẽ không để lên xe?

Bất quá, hần nhìn qua cũng biết Mộ Lê Dật có điểm giấu diếm An Dương, trầm mặc một lúc. Mộ Lê Thần xoay người thả một đạo phong nhận cắt tang thi chuột thành hai nửa, quay lưng lại với An Dương nói: “Chúng ta cần phải chuẩn bị xe.”

An Dương gật gật đầu, sau đó quay lưng lại với Mộ Lê Thần, bắt đầu giết tang thi. Hai người cứ như vậy tựa lưng vào nhau, bắt đầu mở đường máu. Bọn họ giao phó phía sau lưng mình cho người kia, giữa bọn họ là một loại tín nhiệm sâu đậm.

Mộ Lê Thần tuy không đem thân phận tang thi hoàng của mình nói cho An Dương, nhưng hần đối với An Dương vẫn là thập phần tín nhiệm. Yên tâm đem phía sau lưng mình giao cho An Dương.

Chỉ là Mộ Lê Thần quên, hần quên mất bên cạnh An Dương còn có một Mộ Lê Dật mà hần hận thấu xương.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật nhân vật chính không đem Mộ Lê Dật để vào mắt, cho nên mới lọt vào âm toán của hần, tuy rằng âm toán này không làm rụng nổi một cọng tóc của nhân vật chính nhưng mà lại cho nhân vật chính có cơ hội thứ hai hắc hóa

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Mộ Lê Dật trốn ở phía sau An Dương, nhìn từng con tang thi chuột lần lượt chết dưới dị năng của An Dương và Mộ Lê Thần, kinh hoàng trong lòng dần dần tiêu tán, ghen ghét sâu sắc lại tăng lên.

Mộ Lê Thần và An Dương phối hợp ăn ý với nhau, giao phó phía sau lưng mình cho nhau, tín nhiệm đến mức khiến cho hần ghen ghét phát cuồng.

Ánh mắt Mộ Lê Dật nhìn lướt qua khoảng cách giữa mình và Mộ Lê Thần, trong mắt lóe lên một tia oán độc.

Hần nhích tới gần An Dương một chút, giọng điệu run rẩy nói: “Anh, em sợ!”

An Dương đang giết tang thi chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, cuối cùng vẫn là để hần kẻ sát bên mình.

Dù sao đi nữa, Mộ Lê Dật cũng là em trai của A Thần, và là em họ của hần, hần không có khả năng trơ mắt nhìn Mộ Lê Dật trở thành thức ăn cho đàn chuột.

An Dương cùng Mộ Lê Thần một bên giết tang thi, một bên mở đường chạy đến chiếc xe gần đó. Lúc đến nơi, Mộ Lê Thần dùng một đạo tường đất ngăn cản tiến công của đàn tang thi chuột, sau đó quay lưng lại nói với An Dương: “Nhanh lên xe!”

Khi hần vừa định xoay người lên xe, liền cảm giác phía sau truyền đến một đạo lực mạnh, hần không có đề phòng, bị đẩy liền lao đảo...

Vốn vài tang thi chuột được hần ra lệnh tiếp tục đuổi theo xe giết chết dị năng giả đang chen chúc bò lên, bóng dáng của hần liền ngã vào trong bầy tang thi.

“A Thần!”

An Dương nghe Mộ Lê Thần nói, muốn chạy lên xe, ai ngờ lúc hần vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến hần hoảng sợ đến tột độ – bóng dáng Mộ Lê Thần bị đàn tang thi chuột bao phủ.

Hần cảm giác tim mình tựa hồ không còn đập nữa, cả thế giới đều như tĩnh lặng, ngập tràn trong lòng và đáy mắt hần chỉ có hình ảnh thân yêu ấy bị từng đàn tang thi nhào lên bao phủ.

Thân thể hần so với suy nghĩ hành động nhanh hơn, An Dương xoay người xông về phía tang thi chuột muốn tìm Mộ Lê Thần, lại bị Mộ Lê Dật bên cạnh hần gắt gao ôm chặt lấy: “Anh, anh không thể đi, anh sẽ chết mất!”

Mộ Lê Dật chỉ là một Không gian dị năng giả, không có thực lực chiến đấu, làm sao có thể ngăn cản An Dương là một Bể hệ dị năng giả?

Hần không cản được, nhưng lại có thể ngăn trong chốc lát.

Bị Mộ Lê Dật dùng hết sức kéo, đàn tang thi chuột lại gần ngay trước mắt, tên thủ hạ Trương Duệ Bá có Sức mạnh dị năng cũng chạy đến trực tiếp bắt

lấy hai người xách lên xe.

Lúc này trên xe đã đủ người, vốn đang chạy chậm liền lập tức tăng lớn tốc độ lao về phía trước, đem đàn tang thi bỏ lại sau lưng.

Không ai chú ý đến, đàn tang thi chuột bị xe bỏ lại căn bản chính là chủ động ngừng truy đuổi.

An Dương vừa bị một màn kịch kích động đến mất đi lý trí, cho dù xe đang chạy trên vận tốc cao hẳn không chút do dự nhảy xuống, miệng lẩm bẩm nói: “A Thần, tôi phải đi cứu A Thần...”

Mộ Lê Dật hao hết tâm tư mới triệt được cái họa lớn Mộ Lê Thần này là vì An Dương. Hẳn làm sao muốn An Dương tự nhảy xuống chịu chết, làm một đôi đồng mệnh duyên ương với Mộ Lê Thần?

Cho nên liền không chút lưu tình hét lên bên tai An Dương: “Mộ Lê Thần hẳn chết rồi! Chết rồi!”

Ha ha, Mộ Lê Thần rốt cuộc cũng chết!

Mộ Lê Dật nhìn An Dương ngẩn ra, nụ cười cùng niềm vui đều không che giấu mà hiện rõ.

(Zombie: Cái thằng bánh chuối dê tiện này! ㄟ益ㄟ 凸)

~ o ~ o ~ o ~

Bị tấn công từ phía sau lưng, lòng Mộ Lê Thần không dám tin. Hắn quay đầu lại, chỉ trừ tầng tầng lớp lớp tang thi chuột dày đặc hẳn thấy qua một khe hở là bóng dáng An Dương bị kéo lên xe quân dụng...

Hắn tin nhiệm An Dương như thế, yên tâm giao phó phía sau lưng mình, thế nhưng kết cục lại bị đẩy vào trong đàn tang thi!

Mộ Lê Thần không tự chủ lại nhớ tới cảnh tượng kiếp trước...

“Hắn là tang thi, là quái vật ăn thịt người!”

“A Thần, người đừng trách ba, ba đây là vì nhân loại nên phải làm như vậy!”

“Chỉ cần người phối hợp cùng giáo sư nghiên cứu, nói không chừng sau này còn có thể trở lại làm người!”

“Ha ha! Quả nhiên là tang thi hoàng, năng lực tái sinh vượt xa đám thực vật biến dị kia!”

....

..

.

Mộ Dung, An Như, Mộ Lê Dật, Phó Nghiên, bác sĩ Lý...

Gương mặt của bọn người khiến hắn sống không bằng chết trong kiếp trước lần lượt hiện lên trong đầu hắn, cuối cùng lại xuất hiện bộ dáng An Dương chết không nhắm mắt... Thế nhưng gương mặt An Dương kiếp trước đó lại thật trùng hợp với gương mặt kẻ đẩy hắn vào đàn tang thi chuột này.

Lúc ấy chỉ có An Dương đứng phía sau hắn, người duy nhất ám toán hẳn chỉ có thể là An Dương!

An Dương..... An Dương..... An Dương.....

Trong đầu Mộ Lê Thần là một mảnh rối loạn, hẳn chỉ biết An Dương ở phía sau hắn, người đẩy hắn cũng ở phía sau, cho nên An Dương... ám toán hẳn... phản bội hẳn...

Mộ Lê Thần vẫn không nhúc nhích, đứng tại chỗ, đôi mắt tối đen nhiễm một màu đỏ sẫm huyết sắc, phảng phất như chỉ cần hắn chớp mắt, máu từ trong mắt sẽ đổ ra.

Quanh thân dần nổi lên một trận tinh thần lực cuồng bạo, tang thi chuột vốn đang truy kích chiếc xe đều dừng lại, đối với Mộ Lê Thần run lên cầm cập.

Trước mắt Mộ Lê Thần phảng phất như bị một tầng huyết sắc bịt kín, nhìn tất cả mọi thứ đều mờ mông lung đồ như máu. Hắn vươn tay đem mắt kính tháo xuống, ném vào trong đồng thịt nát của tang thi dưới đất, không chút do dự đạp lên.

‘Rắc’ một tiếng, chiếc mắt kính mà hắn đã đeo cũng không ít đó bị đập cho khung kính biến dạng, thấu kính vỡ vụn lập tức hóa thành bột phấn, hòa vào bãi máu thịt dưới chân.....

Mộ Lê Thần đem ánh mắt chết chóc nhìn theo hướng chiếc xe chạy đi, tia máu trong mắt ngày càng sậm màu.

“Các người đều đáng chết!”

~ o ~ o ~ o ~

An Dương cứ ngồi ngẩn ra ở trên xe, giống như hình nhân làm bằng gỗ, ánh mắt không có tiêu cự nhìn chăm chăm vào hư không.

Tốc độ xe rất nhanh, thoáng chốc đã cách địa phương lúc nãy rất xa, nhưng An Dương vẫn muốn trở lại tìm Mộ Lê Thần.

Cho dù A Thần thật sự đã chết, hắn cũng phải tìm được thi thể, cho dù chỉ là một phần thi thể cũng được.

Chỉ là An Dương nhìn mấy dị năng giả vẫn thoi thoi khắc khắc chú ý đến mình, bắt quả hắn vẫn chưa có hành động gì.

Tinh thần lực của hắn trong lúc giao chiến với đàn tang thi chuột đã tiêu hao muốn hết, bây giờ hắn căn bản không có cách nào đánh lại năm sáu dị năng giả đang trông coi mình.

Cho nên phải nhẫn!

Chờ tinh thần lực hắn khôi phục, hắn sẽ lập tức đi tìm A Thần!

An Dương vừa nghĩ đến thời gian hắn chậm trễ đó nói không chừng đã có thể cứu được A Thần, Mộ Lê Dật lúc ấy lại đi ngăn cản hắn khiến hắn hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải Mộ Lê Dật cản chân, nếu không phải Mộ Lê Dật khiến Trương Duệ Bá phải người trông coi hắn. . . . Hắn đã có thể sớm cứu được A Thần.

(Zombie: Đứng rồi anh, hận thằng cò hó ấy đi!!! Hấp nó đi, ý lộn, giết nó đi!

Khanhky: Người kích thích quá rồi đó (¬_¬) bênh tềnh)

Dị năng A Thần lợi hại như vậy, nói không chừng lúc hắn ngã vào đàn tang thi tạm thời sẽ không có việc gì, nếu lúc ấy mình không bị Mộ Lê Dật ngăn lại thì đã xông vào bên trong, nói không chừng còn có thể đem A Thần ra. Cho dù cứu không được, hai người cùng chết như vậy cũng tốt.

An Dương cho rằng Mộ Lê Thần đã chết, trong lòng cực kì thống hận kẻ gây trở ngại cho hắn đi tìm Mộ Lê Thần, hắn còn hận nhất là bản thân mình. Hận hận chính mình, hối hận tại sao lúc ấy còn muốn quản chuyện sống chết của Mộ Lê Dật.

Nếu hắn không bận tâm tới Mộ Lê Dật, theo sát A Thần, dù rơi vào giữa đàn tang thi, hắn cũng có thể kéo A Thần trốn vào trong không gian trên sợi dây chuyền.

Bại lộ không gian trên dây chuyền thì sao? A Thần vẫn là quan trọng nhất!

Không! Đáng lẽ lúc trước hắn không nên nhận sợi dây chuyền của A Thần! Nếu sợi dây chuyền này nằm trong tay A Thần, lúc bị tang thi chuột bao vây A Thần khẳng định đã có thể sống sót.

Hắn gất gao nắm trong tay sợi dây chuyền, trong lòng thống khổ đến mức khiến hắn không ngừng thờ dốt.

An Dương lạnh lùng quét mắt qua An Như, Phó Nghiên, Mộ Lê Dật, bọn họ không có lấy một tia thương tâm, hắn chậm rãi khép mắt lại. .

A Thần.

~ o ~ o ~ o ~

Ra khỏi N thị, xe tiếp tục hướng phía trước chạy, dừng lại trước một trạm xăng.

Trương Duệ Bá nhìn trạm xăng không có người sống nào, hạ lệnh dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Phụ cận này ngoại trừ vài tang thi du dương, không có những đàn tang thi khác, cũng không tang thi chuột đáng sợ, xe bây giờ cũng không còn nhiều xăng, vừa lúc bổ sung một chút.

Nơi đây đã cách địa phương có tang thi chuột rất xa, cho nên dị năng giả giám thị An Dương không quản lý hắn nữa.

An Dương làm một bộ tựa hồ đã từ bỏ ý định quay trở lại, mặt không chút thay đổi cùng mọi người xuống xe.

Trạm xăng đã bị người nhanh chân đến trước, thế nhưng Không gian dị năng giả ít, cho nên xăng dầu vẫn còn, ngay cả cửa hàng tiện lợi gì đó đều còn.

Nhìn thức ăn nước uống trong cửa hàng, Trương Duệ Bá không muốn lãng phí, hắn bảo thủ hạ đi giải quyết vài tang thi còn sót trong đó rồi nói với Mộ Lê Dật: “Cậu đem tất cả đồ dùng sinh hoạt cho vào không gian đi.”

Mộ Lê Dật kỳ quái hỏi: “Vậy còn thức ăn thì sao?”

Không gian của hắn cũng không lớn, trang bị đồ dùng sinh hoạt gì đó, không bằng dùng để chứa thức ăn đi.

Trương Duệ Bá nói: “Thức ăn nước uống mỗi ngày đều phải dùng, nên để trên xe, đỡ cho cậu mỗi ngày lấy ra lấy vào rất phiền toái.”

Mộ Lê Dật chớp chớp mắt, cười nói: “Vây cũng được.”

Nói xong hắn liền xoay người đi vào cửa hàng tiện lợi.

Cái người mang Sức mạnh dị năng dưới ánh mắt mờ mịt của Trương Duệ Bá cũng đi theo: “Đề tôi giúp cậu.”

An Dương đứng một bên nhìn, lạnh lùng nhìn người khác thu thập vật tư, một tí hành động đều không có, cả người nhìn tối tăm âm đạm.

Ngón tay hắn cứ mân mê viên ngọc trên sợi dây chuyền, mi mắt vốn đang buông lơi, bỗng nhiên hắn giương mắt nhìn chằm chằm người đến đứng trước mặt, ánh mắt lạnh như băng khiến lòng người run lên từng trận.

Mộ Thanh Loan vốn có chút chột dạ, dưới cái nhìn lạnh lẽo không có cảm xúc, trong lòng trở nên hoảng hốt.

Cô tự sắp xếp lại cảm xúc sợ hãi trong lòng, cố gắng mở miệng nói: “Anh... về... cái chết của anh Thần..... em...” Nói tới đó liền ngưng bặt.

Mộ Thanh Loan hoảng loạn bắt lấy bàn tay đang bóp cổ mình, vì hít thở không thông mà mặt đỏ bừng, từ trong cổ họng miễn cưỡng phát ra vài chữ: “Anh... anh, em có.. chuyện quan trọng..... muốn nói..... cho anh!”

An Dương thả lỏng tay, từ từ buông xuống, mặt không chút thay đổi nhìn Mộ Thanh Loan ngã khụy trên mặt đất ho khan, ánh mắt âm trầm, nói gằn từng chữ: “A Thần chưa chết!”

Cả người Mộ Thanh Loan nhện không được run rẩy, cô có chút hối hận sao mình lại lỡ mồm nói trúng điểm kích thích cơn giận của An Dương.

Nhưng mà cô như thế nào cũng phải nói chuyện với An Dương. Lúc trước vì ‘ôm đui’ Mộ Lê Thần mà đã đắc tội với Mộ Lê Dật, bây giờ Mộ Lê Dật lại được Trương Duệ Bá coi trọng, nếu bây giờ cô không hành động, giờ chết của cô sẽ càng gần.

Đối với tâm ngoan thủ lạt* của Mộ Lê Dật cô hiểu rõ, một chút cảm giác Mộ Lê Dật sẽ hạ thủ lưu tình với mình cũng không có.

(* Thủ đoạn ngoan độc)

Mộ Thanh Loan không cam lòng nhìn về phía An Dương, nay Mộ Lê Thần đã chết, người có thể đối phó với Mộ Lê Dật chỉ có An Dương.

“Anh, Anh Thần không phải bởi vì bất cẩn mà rơi vào đàn tang thi chuột đâu.”

Đồng tử An Dương kịch liệt co rút, thanh âm trở nên sắc nhọn: “Cô nói cái gì?”

Lúc này, vài người ở gần đồng thời nhìn qua.

An Dương cũng ý thức được giọng của hắn quá lớn, lạnh lùng đảo mắt nhìn bọn họ, nhất thời mấy ánh mắt tò mò đều tiêu thất.

An Dương lại nhìn đến Mộ Thanh Loan bị mình dọa sợ, đề thấp âm thanh, nhưng giọng điệu lại không che dấu được sự khản trương, cấp bách: “Là ai? Ai đã hại A Thần?”

A Thần không phải ngoài ý muốn rơi vào đàn tang thi, thì chính là có người hại hắn.

Người hại A Thần..... Trong lòng An Dương đột nhiên nhớ tới Mộ Lê Dật thời điểm đó lúc nào cũng đi bên cạnh, sắc mặt nhất thời vặn vẹo.

Thấy thế, Mộ Thanh Loan liền biết An Dương nghĩ đến ai, thấp giọng nói: “Nếu anh đã đoán được, vậy em đi đây.”

Cô lau tro bụi trên mặt, đứng lên, chậm rãi xoay người rời đi.

Bây giờ, mẹ cô đã chết, cô cũng chỉ còn có một mình, cô muốn mình phải sống sót thật tốt... không từ bất kì thủ đoạn nào!

~ ~ ~ ~ ~

Được Mộ Thanh Loan nhắc nhở, An Dương tuy rằng không nhìn thấy tận mắt Mộ Lê Dật mưu hại Mộ Lê Thần, lại nhớ tới thái độ của hắn khi Mộ Lê Thần gặp nạn...

Chính là loại vui sướng khi cừu địch chết đi....

Đôi mắt An Dương tối đen nhìn về phía cửa hàng tiện lợi, trong mắt đầy tơ máu, sát khí tràn ngập làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn qua tường thủy tinh trong suốt, hắn dễ dàng thấy được Lực lượng dị năng giả đang vội vàng sắp xếp lại vật tư rồi cất vào không gian của Mộ Lê

Dật, người kia cùng với A Thần có khuôn mặt tương tự nhưng thần thái lại không giống nhau một chút nào.

An Dương phăng phất như đã quyết tâm làm điều gì, chậm rãi đi về phía cửa hàng.

Thấy An Dương đi vào, Văn Ngang đang ăn thứ gì nhìn nhìn hẩn vài lần, những người khác cũng xoay sang xác định thân phận hẩn rồi mới bận rộn thu thập vật tư.

An Dương đi vòng qua vài kệ hàng, đi đến trước mặt Mộ Lê Dật.

Mộ Lê Dật hỏi: “Anh A Dương, sao anh lại vào đây?”

Trong thanh âm của hẩn mang theo điểm khó hiểu cùng kinh hi. Đã rất nhiều ngày, An Dương không chủ động qua xem tình hình của hẩn.

Mặt An Dương vẫn như trước, không chút thay đổi, hẩn thật sự không có biện pháp giết chết kẻ đã hại A Thần mà vẫn đứng đây tươi cười này, thanh âm của hẩn đã tận lực ôn hòa: “A Dật, em theo anh ra ngoài một chút được không? Anh có chuyện muốn nói.”

Trong mấy ngày này, đây là lần đầu tiên An Dương đối đãi ôn hòa với hẩn, Mộ Lê Dật vui mừng còn chưa kịp, vật tư dưới đất cũng lười để ý, cao hứng nói: “Anh A Dương, vậy chúng ta ra ngoài.”

Nghe thấy câu này, An Dương hơi cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia sát ý.

Sức mạnh dị năng giả bên cạnh ngạc nhiên nhìn An Dương, chân mày cau lại.

Hẩn cảm giác An Dương hiện tại có chỗ không đúng, vừa nảy bởi vì cái chết của Mộ Lê Thần mà âm trầm lãnh khốc, sao bây giờ lại ôn hòa như vậy.....

Không đợi hẩn tìm ra nguyên do gì đã đột ngột nghe được bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai của Tốc độ dị năng giả: “A————”

Tiếng hét thảm thiết không riêng gì hẩn nghe thấy mà những người khác cũng nghe rõ.

Đang muốn đem Mộ Lê Dật ra ngoài hỏi rõ hành vi giết hại Mộ Lê Thần rồi báo thù, An Dương không vui quay đầu nhìn ra bên ngoài tường thủy tinh, sau đó nhíu mày rồi lại đột nhiên giãn ra, cười.

Nụ cười quý dị của hẩn hoàn toàn đối lập với kích động sợ hãi của những người khác.

Sắc mặt Mộ Lê Dật trắng bệch: “Làm sao có thể? Nơi này làm sao có thể xuất hiện đàn tang thi?”

Bên ngoài lúc này vậy vô số tang thi, toàn bộ cửa hàng tiện lợi đều bị đàn tang thi vây quanh.

Chỉ kỳ quái là, đàn tang thi thể mà không công kích bọn họ, phăng phất đã được huấn luyện như những binh lính bao vây địch nhân, chờ đợi mệnh lệnh của nhà vua.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Liếc mắt nhìn đàn tang thi vẫn đứng bất động bao quanh cửa hàng tiện lợi, ngoại trừ vài người chết ở bên ngoài, những ai còn ở bên trong vẫn hoàn hảo không tổn hại gì.

Đàn tang thi cứ đứng nghiêm bên ngoài tựa hồ phải tuân thủ theo kỷ luật trong quân đội, một chút động tĩnh cũng không có.

Trương Duệ Bá nhìn bọn chúng, khuôn mặt vốn vẫn bình tĩnh cũng trở nên ngưng trọng sợ hãi: “Chẳng lẽ là...”

Câu nói kế tiếp lại phát ra rất nhỏ, không có ai nghe được hẩn nói gì, ngoại trừ một dị năng giả hệ Thủy hẩn vẫn luôn giữ ở bên cạnh.

Lúc này, cái chết đã gần ngay trước mặt, cũng không có ai quan tâm hẩn nói điều gì.

Tất cả mọi người nếu không kinh hãi thì cũng tuyệt vọng, thậm chí khóc cũng có.

Văn Ngang vẫn luôn kiêu ngạo nay run rẩy cơ hồ không đứng nổi, da mặt hẩn co giật, âm giọng run run: “Làm sao.... bọn chúng có thể bao vây chúng ta không một tiếng động vậy?”

Bọn họ chỉ vừa mới đặt chân ở chỗ này, vào trong chưa được bao lâu, lúc quay ra đã bị bao vây. Chung quanh cửa hàng tiện lợi đều là kính, liếc mắt nhìn cũng có thể thấy được trạm xăng bên ngoài. Những người bên ngoài bị giết mà không phát hiện, mọi chuyện cũng quá mức quỷ dị đi.

Nhìn tuyệt vọng cùng sợ hãi trên mặt những người khác, An Dương cười càng vui vẻ.... thật vui.

Ánh mắt hân hân lạnh lùng rơi xuống trên người Văn Ngang, cười nói: “Không phải quá rõ ràng rồi sao? Đền tang thì có tổ chức như vậy, đương nhiên là do tang thì cấp cao thống lĩnh.”

Môi Văn Ngang rung rung vài cái, hân muốn phản bác, nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Tang thì cấp cao?!

Đừng nói gì tang thì cấp cao lộ diện, bao nhiêu đây tang thì thông thường cũng đủ cán nuốt bọn họ đến chút xương cũng không còn.

Cho dù con voi có to lớn thế nào, cũng không thắng được ngàn vạn con kiến. Huống chi đám tang thì bên ngoài đối với bọn họ đều như hồ rình mồi còn lợi hại hơn con kiến gấp mấy lần.

Tuy rằng biết cửa kính của cửa hàng tiện lợi không chống đỡ được bao nhiêu khí lực của tang thì, nhưng bọn họ cũng không muốn đi ra. Vì thế liền xuất hiện giải pháp cách giữa nhân loại và tang thì, bên trong và bên ngoài cửa hàng.

Đột nhiên, đám tang thì trước mặt vốn không cử động bỗng chốc rối loạn lên.

Mọi người bên trong đã chuẩn bị xong tinh thần chiến đấu, bọn họ cho rằng chúng nó muốn tấn công.

Thế nhưng, bọn chúng lại chậm rãi thối lui, chia làm hai tạo ra một con đường giữa bày tang thì.

Tất cả bọn nó đều cúi đầu, dùng một loại tư thế hết sức cung kính, tựa như thần dân đối mặt với đức vua của mình.

Tiếng côn trùng kêu vang xung quanh đều không có, cực kỳ yên tĩnh, tiếng bước chân vang lên trong sự yên tĩnh lại càng rõ ràng.

Một bóng người quen thuộc chậm rãi bước ra từ đền tang thì.

Người này mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần âu đen, sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái, dung mạo tuấn mỹ giống như một sinh viên ưu tú.

Hắn đứng nơi đó, im lặng, đứng trước mặt thế tựa như đứng trong một khuôn viên yên tĩnh, thanh bình, phẳng phất như cái thế đạo khiến người ta tuyệt vọng này lại là thiên đường mộng cảnh.

An Dương vui mừng như điên nhưng cũng không dám tin vào mắt mình, hai tay không nhịn được mà run rẩy: “A Thần...”

Trương Duệ Bá vội giữ chặt An Dương đang định phóng ra bên ngoài, lớn tiếng quát: “Người làm gì vậy? Không thấy hắn đã biến thành tang thì sao?”

Nhưng không phải là tang thì thông thường.

An Dương lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, gương mặt ấy cho dù có hoá thành tro hân cũng nhận ra.

Vẫn không có một chút biến hóa, làn da trắng nõn như ngọc, hoàn toàn không giống màu xám xanh của tang thì.

Chỉ là con người vốn trong trẻo tươi cười lại âm trầm đỏ như máu, nhìn qua liền có thể thấy trong đôi mắt tràn ngập huyết sắc kia mang theo bao nhiêu sát ý.

A Thần như thế nào lại biến thành.....

An Dương ôm mặt, vừa vui mừng vừa đau khổ.

Hắn vui vì A Thần còn sống, tuy rằng ‘sống’ theo một hình thức khác, thế nhưng còn dễ chịu hơn việc hân phải trở về nhật từng mảnh thân vụn của A Thần.

Còn hân đau khổ, là vì A Thần biến thành tang thì sẽ không còn lưu giữ ký ức về hân nữa.

. Ha ha.....

An Dương buông thông tay, trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị bước ra bên ngoài, những người liều mạng muốn ngăn cản hân đều bị hân đánh lui lại.

Hắn một chút cũng không thêm tiết kiệm tinh thần lực, không chút do dự đem dị năng trút xuống bọn người gọi là ‘đồng bạn’.

Cuối cùng, không còn ai dám đi cản hân nữa.

Đẩy cánh cửa bằng thủy tinh bước ra, trong mắt hân bây giờ chỉ có Mộ Lê Thần, đền tang thì xung quanh cũng không buồn để ý, chậm rãi mà kiên định

đi về phía Mộ Lê Thần.

Thậm chí ngay cả dị năng cũng không ngưng tụ, cứ như vậy, không một chút phòng bị đi qua.

Hắn muốn cùng A Thần một chỗ, cho dù A Thần đã không còn nhớ hắn là ai.

Vậy thì.... cách gì là tốt để có thể ở cạnh nhau?

Đem A Thần đã biến thành tang thi giữ ở bên người nuôi dưỡng?

Không

An Dương tuy rằng không biết cấp bậc của Mộ Lê Thần hiện tại, thế nhưng đối mặt với cỗ áp lực khổng lồ kia liền hiểu rõ.

Mộ Lê Thần bây giờ ro với hắn cường đại hơn vô số lần.

Hắn không thể cột A Thần vào bên cạnh.

Vậy thì, để hắn vĩnh viễn có thể cùng A Thần hòa hợp thành một thể.

Tang thi không phải thích nhất là thịt sao? Trong cái đám này hắn là dị năng giả mạnh nhất, như vậy, cơ thể hắn, máu thịt của hắn, A Thần chẳng lẽ không có hứng thú?

Với hắn mà nói, sống chết đã không còn quan trọng.

An Dương đảo ánh mắt tham lam qua mỗi tác da thịt trên người Mộ Lê Thần, niềm vui trong mắt đã không còn có thể che giấu được nữa.

Có thể gặp lại em, thật tốt!

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi nhìn người khiến hắn chỉ cần lướt mắt qua sát ý liền sôi trào chậm rãi đi tới. Điều khiến hắn cảm thấy kì lạ là, người kia thế mà lại không mang một chút phòng bị tới gần hắn.

Hắn có thể cảm nhận được, năng lượng trong cơ thể người kia rất nhiều, chỉ có một vài thủ hạ của hắn mới có thể so sánh. Nếu người kia có ý muốn tấn công, khẳng định sẽ tạo cho hắn thương tổn không nhỏ. Nhưng mà, người kia lại đem năng lượng rải khắp cơ thể, một chút ý đồ ngưng kết để phát động dị năng công kích cũng không có.

Hơn nữa, điều khiến Mộ Lê Thần càng thêm hoang mang chính là, trong lòng rõ ràng rất muốn giết chết người đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hắn dành cho mình, sâu trong thâm tâm phảng phất như có một giọng nói: “Không thể thương tổn hắn, không thể xuống tay....”

Tựa như... hắn là người quan trọng nhất của mình.

Trong mắt Mộ Lê Thần lóe qua một đạo huyết sắc, hắn vừa buông lỏng tay lại nâng lên, một viên Hồng hỏa cầu hình thành trong tay hắn, hung hăng lao đến An Dương.

Mặc dù bị hỏa cầu trong nháy mắt đánh trúng, An Dương vẫn theo bản năng kịp tạo một tầng băng cản trở, nhưng một kích này của Mộ Lê Thần vẫn khiến hắn bị thương rất nặng.

Cả người bị hỏa cầu trùng kích hất bay ngược về phía sau, đập vào vách tường, trước ngực bị đốt thành một mảng.

An Dương bất chấp bản thân bị bỏng nặng, kích động lấy tay sờ sờ trước ngực, đến khi trên tay cảm được một khối tròn nhỏ loáng bóng dính trên sợi dây chuyền mới nhẹ nhàng thở ra.

Giương mắt Mộ Lê Thần giờ đã biến thành một đoàn hắc ám, hắn tuy không thấy rõ thương thế của người nọ ra sao, nhưng khẳng định người nọ vẫn chưa chết.

Tuy rằng hắn đã không tự chủ đem viên Bạch hỏa cầu có khả năng đốt người thành tro bụi đổi thành Hồng hỏa cầu có nhiệt độ thấp hơn, nhưng lấy thực lực của An Dương, cho dù là Hồng hỏa cầu, dưới tình huống hắn không chút phòng bị nhất định phải chết.

Tại sao lại không chết?

Mộ Lê Thần nhớ tới lúc hỏa cầu vừa đánh trúng An Dương một đạo bạch quang chợt lóe lên, khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy đạo bạch quang kia rất quen thuộc...

Thời điểm Mộ Lê Thần còn đang bận nhớ lại đạo bạch quang bảo vệ An Dương là cái gì, ánh mắt vô tình lướt qua một kẻ đứng giữa đoàn người bên trong cửa hàng, trong lòng nhất thời nổi lên một trận lửa vô danh.

Giết! Giết! Giết!

Giết hần!

Mộ Lê Thần không biết kẻ đó là ai, hần chỉ biết kẻ kia là người khiến cừu hận trong lòng hần bị đốt cháy, chính là kẻ mà hần hận nhất.

Hận thù khi hần vừa nhìn thấy kẻ đó chợt như một dòng nước không ngừng xâm nhập tâm hồn, kẻ đó chưa chết thì chưa dừng!

Trong đầu hần xẹt qua mớ ký ức.

“Anh, nhanh lên, mẹ bị bọn họ bắt được rồi, anh nhanh đi cứu mẹ!”

“Nói hoang vu này chính là cứ điểm bí ẩn của bọn họ.”

“Ha ha, tên ngu xuẩn! Chỉ bằng loại biện pháp này đã có thể lừa được mi!”

“Anh trai thân mến, anh nói chúng ta là thân nhân quan trọng nhất của anh đúng không? Đã như vậy, anh giúp chúng ta một lần cuối đi!”

“Ai muốn nhận con quái vật này là anh trai chứ!?”

“Anh yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không chết, chỉ cần anh phối hợp với người làm nghiên cứu một chút mà thôi.”

“Đây là tạo phúc cho nhân loại đó, ta đương nhiên là quân pháp bất vị thân*!”

(* Không thiên vị cho dù là thân nhân)

.....

Những lời nói phức tạp cứ vang lên, khiến Mộ Lê Thần đầu đầu không thôi.

Ánh mắt hần trở nên đỏ sẫm, sát khí dâng lên vô tận trong đáy lòng, nhưng bên ngoài hần lại cực kỳ bình tĩnh, ai cũng không nhìn ra một nét điên cuồng nào.

Mộ Lê Thần nhìn chằm chằm Mộ Lê Dật, không nói gì, thế nhưng trong đầu đám người Trương Duệ Bá lại vang lên giọng nói của hần: “Tất cả bước ra đây!”

Trương Duệ Bá được thủ hạ nghiêm ngặt bảo vệ bên trong, cho dù biết rõ mình hần sẽ chết nhưng vẫn không buông bỏ hy vọng tìm ra con đường sống. Lúc nghe thanh âm vang lên trong đầu, Trương Duệ Bá vừa sợ vừa nghi.

Giọng nói này hần rất quen thuộc, chính là giọng của Mộ Lê Thần.

Thế nhưng hần cũng là dị năng giả, thị lực rất tốt, đương nhiên cũng nhìn thấy Mộ Lê Thần đứng ở bên ngoài không hề mở miệng nói chuyện.

Hơn nữa thanh âm này lại như vang lên từ nơi sâu nhất của trí não.

Tinh thần lực truyền âm?

Trừ cái này, hần không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Quân hàm của Trương Duệ Bá không thấp, cho nên hần có thể sử dụng vệ tinh quân đội nhận được một ít tín hiệu. Tuy rằng tín hiệu đứt quãng nhưng hần cũng biết không ít các tin tức của dị năng giả. Trong đó cũng có tin tức của dị năng giả sở hữu những tinh thần lực quý dị. Mà muốn thi triển tinh thần lực truyền âm thì dị năng giả phải cực kỳ lợi hại, ít nhất là cấp bốn.

Mộ Lê Thần lúc trước tự xưng là tam hệ dị năng giả, thế nhưng lúc trước chỉ dùng Phong hệ dị năng, vừa rồi còn dùng Hỏa hệ dị năng, bây giờ Tinh thần hệ dị năng của hần cũng coi như là một loại đi.

Bất quá, hần không nghĩ tới Mộ Lê Thần không bị đàn tang thi chuột ăn luôn mà lại biến thành tang thi, còn là tang thi cấp cao.

Trong đầu Trương Duệ Bá cứ suy nghĩ, không ai có thể đoán đầu nỗi với Mộ Lê Thần, cho nên phát tay bảo thủ hạ của mình đi dẫn đầu đi ra ngoài.

Vốn hần nghĩ giết giặc thì phải bắt vua, bắt Mộ Lê Thần chạy đi.

Đàn tang thi này là được Mộ Lê Thần khống chế mới không chen chúc nhau xông lên, nếu giết Mộ Lê Thần rồi, đàn tang thi sẽ mất khống chế, bọn họ nhất định sẽ bị giết sạch.

Thế nhưng thấy Mộ Lê Thần đối phó với An Dương, liền có thể hiểu được, thực lực của hần là cực kỳ cường đại, bản thân còn được đàn tang thi bảo hộ.

Bất không được mà giết cũng không được.

Thật bế tắc.

Chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Trương Duệ Bá nhìn nhìn Mộ Lê Thần so với nhân loại bình thường không có bao nhiêu khác biệt, trong lòng nhanh chóng nghĩ biện pháp chạy trốn.

Hành động của Mộ Lê Thần như vậy hẳn là có trí tuệ, nói không chừng còn có thể đàm phán với hắn.

Trương Duệ Bá là lão hồ ly, quanh quẩn trên quan trường nhiều năm, biết rằng chỉ cần là người thì sẽ có dục vọng, liền khẳng định có thể ngồi xuống đàm phán, chẳng sợ đó có là một tang thi cấp cao hay không.

Trương Duệ Bá đi sau ra ngoài, ánh mắt dạo qua một vòng đám người An Như trốn trong góc phòng run cầm cập không dám đi ra, sau đó hạ mắt ra hiệu với thủ hạ.

Thủ hạ của hắn hiểu ý, vội vàng đi qua đem đám người An Như ra ngoài.

Trương Duệ Bá đợi bọn họ đi ra hết mới tươi cười đối mặt với Mộ Lê Thần: “Tất cả đều đã đi ra.”

Hắn nếu quyết định cùng tang thi cấp cao này đàm phán, thì không thể để vài việc nhỏ nhặt chọc cho đối phương khó chịu.

Hiển nhiên, hành động này của hắn, khiến cho Mộ Lê Thần thực vừa lòng.

Mộ Lê Thần gật đầu với Trương Duệ Bá, mắt không chút thay đổi mở miệng nói.

“Tốt.”

Hắn nói rất chậm, đầu lưỡi tựa hồ có chút không linh hoạt, giọng điệu cương ngạnh, thanh âm cũng có chút khàn khàn.

Tươi cười trên mặt Trương Duệ Bá ngày càng rõ: “Cậu trai nếu nguyện ý thả ta đi, những người này có thể mặc cho cậu xử trí.”

Khóe miệng Mộ Lê Thần kéo lên, tựa hồ muốn cười, thế nhưng cơ mặt hắn lại không thể làm ra biểu tình phức tạp, nên nhìn qua vẫn vẻ bất thường. Cho nên hắn chỉ buông ra một tràng cười trào phúng, mắt vẫn không chút thay đổi nói: “Các người hiện tại chính là mặc cho... xử trí.”

Mi mắt Trương Duệ Bá giật giật, hắn không nghĩ tới Mộ Lê Thần biến thành tang thi chỉ số thông minh lại cao như vậy, một chút ngu ngốc cũng không có.

(Zombie: Khinh thường anh không hà!! =.,=)

Mộ Lê Thần căn bản không có hứng thú với Trương Duệ Bá, tuy rằng người hắn muốn giết chỉ có một nhưng hắn cũng không muốn bỏ qua những người còn lại.

Thủ hạ của hắn đã rất đói rồi.

Mộ Lê Thần đem ánh mắt mang theo sát ý đặt trên người Mộ Lê Dật, khiến Mộ Lê Dật sợ tới mức chân đứng không vững, khóc nháo lên: “Anh, anh hai, em là em trai của anh mà, em là A Dật! Anh tha cho em đi, lúc trước không phải em đẩy anh vào đàn tang thi chuột đầu mà, là.....” Hắn kích động nhìn quanh một vòng, rốt cuộc nhìn đến An Dương đang nằm ngất ngoài, không rõ sống chết một bên mà chỉ vào nói: “Là An Dương đẩy anh!”

Hắn gần như điên cuồng mà hô lên: “Chuyện đó không liên quan gì đến em hết! Anh hai, oan có đầu nợ có chủ, người anh muốn báo thù là hắn đó, không phải em.”

Sau đó thân dưới hắn liền truyền đến loại mùi khó ngửi, những người khác đều khinh thường lấy tay che mũi lui ra vài bước.

Mùi Mộ Lê Thần ngoại trừ hương vị huyết nhục người sống, những thứ khác hắn đều không cảm nhận được, cho nên đối với Mộ Lê Dật đã bị mình dọa sợ tới mức tè ra quần cũng không rõ ràng.

Hắn lạnh lùng đảo mắt qua nhóm người này, sau đó bước về sau vài bước, lui vào trong vòng vây của đàn tang thi, nhất thời tang thi đều đi chuyển vừa che chắn hắn vừa bao vây đám nhân loại.

Nhưng đàn tang thi vẫn không động thủ, chỉ giữ khoảng cách mấy mét với nhóm người. Mà đám dị năng giả kia cũng không dám cử động.

Thẳng đến khi một con tang thi có Tốc độ dị năng dưới chỉ thị của Mộ Lê Thần, nhanh chóng xông vào bên trong nhóm người kéo Mộ Lê Dật đã sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất vào đàn tang thi....

Tiếng khóc la thảm thiết của Mộ Lê Dật và thanh âm nhai nuốt, xương cốt rời ra thoát cái truyền đến, làn gió thổi qua mang theo mùi máu tanh tưởi khiến đám người còn lại sợ hãi không thôi.

Có vài dị năng giả không chịu nổi áp lực tâm lý, bắt đầu liều lĩnh tấn công đàn tang thi.

Chỉ là thời điểm công kích tang thi, bọn họ mới phát hiện, làn da những tang thi kia nháy mắt đã hóa thành sắc kim.

Mấy chục cái tang thi vây quanh bọn họ thế mà đều là Kim hệ dị năng tang thi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Mộ Lê Thần đứng giữa tầng tầng lớp lớp tang thi bảo hộ, hấn vẫn như trước nhìn chăm chăm những nhân loại kia, lòng bàn tay tản ra kim quang mờ lung.

Lúc này, mục tiêu của hắn là Văn Ngang.

Văn Ngang là Lôi Hệ dị năng giả, tuy rằng hắn chỉ mới thức tỉnh dị năng không lâu, thế nhưng Lôi hệ dị năng của hắn có thể gây thương tổn phi thường lớn đối với tang thi.

Mỗi khi một đạo lôi điện màu tím quét xuống giữa đàn tang thi, sẽ có một số con mắt đi khả năng tấn công.

Dù những tang thi bên ngoài đã được Mộ Lê Thần cho dùng Kim hệ dị năng phòng hộ, nâng cao khả năng phòng thủ nhưng cũng không ngăn được những đòn công kích của Văn Ngang.

Tang thi rồi tang thi, thật sự quá mức dày đặc, cho dù dị năng của Văn Ngang không có độ chính xác nhưng kết quả vẫn rất khả quan.

Mộ Lê Thần lãnh khốc nhìn từng cái tang thi bị lôi điện của Văn Ngang công kích mà tạm thời mất đi năng lực chiến đấu.

Tuy rằng Lôi hệ dị năng có tác dụng khắc chế tang thi, nhưng kẻ thi triển nó thực lực quá yếu, căn bản không thể giết chết được đàn tang thi đã tiến hóa của hắn.

Mộ Lê Thần tự nhiên cũng không quá mức lo lắng.

Thế nhưng đám người Trương Duệ Bá lại rất kinh hãi.

Trương Duệ Bá cũng nhìn ra, Lôi hệ dị năng của Văn Ngang có tác dụng rất tốt, hắn vừa hỏi Văn Ngang vừa chỉ tay về phía hơn mười con tang thi mang kim quang: “Cậu có thể phá vỡ phòng ngự của chúng nó sao?”

Văn Ngang đối với chiến quả của mình cũng dương dương tự đắc, được Trương Duệ Bá về mặt ôn hòa giao cho trọng trách, lòng hắn càng lâng lâng, cứ như sinh mệnh mọi người đều phải dựa vào hắn cứu vớt.

Loại tư vị được làm ‘Cứu thế chủ’ này cảm giác thực tốt, Văn Ngang cao ngạo hát cảm đầy đắc ý, vênh vao nói: “Xem đây!”

Lôi điện trong tay bổ về phía kim quang tang thi đang vây lấy mọi người. Điều làm hắn không nghĩ tới là, hơn mười con tang thi mang kim quang phòng hộ bắt đầu phân phân (thay phiên) sử dụng Hỏa hệ, Phong hệ, Băng hệ vân vân các loại dị năng mà phản kích.

Dị năng đầy màu sắc bay đầy trời, mĩ lệ chói mắt.

Nhưng loại mĩ lệ này đối với Văn Ngang lại là lưỡi đao đoạt mệnh.

Văn Ngang hoàn toàn không có khả năng chống trả lại sự công kích của vô số dị năng tang thi cấp hai. Thân thể hắn cứ thế bị thiêu đốt hóa thành tro tàn, chỉ duy nhất đầu của hắn được bảo tồn nguyên vẹn. Trên gương mặt ấy còn mang theo nghi hoặc cùng kinh hãi.

Hắn chết cũng không biết tại sao mình chết, vì cái gì mà đám tang thi mang kim quang kia lại là song hệ dị năng tang thi.

Lúc này, một đạo hắc ảnh như chớp lướt qua, cái đầu hoàn hảo của Văn Ngang liền biến mất không thấy.

Vẫn là cái tang thi có Tốc độ dị năng đã đem Mộ Lê Dật tha đi, nó là dị năng tang thi cấp ba, lúc này dựa theo mệnh lệnh của Mộ Lê Thần đi thu hồi đầu của Văn Ngang. Sau đó dưới cái nhìn kinh sợ của đám người Trương Duệ Bá, trước mặt bọn họ, đem móng vuốt cắm vào giữa đầu Văn Ngang, một loại chất lỏng đỏ sậm cùng với màu trắng đậm đặc chảy ra, lần tìm đến cuối cùng cũng đem ra được một hạt châu.

Khóa châu này rất đẹp, màu tím nhạt, long lanh trong suốt, mang theo một loại bí ẩn gì đó, phảng phất như khóa châu này có sinh mệnh vậy.

Nếu là trước mặt thế, loại trần châu mĩ lệ này nhất định là một thứ vô giá.

Thế nhưng, hiện tại lại quý dị không thể nói nên lời. Bởi vì thứ này, là được một tang thi móc ra từ đầu một nhân loại.

~ o ~ o ~ o ~

Khi hạt châu màu tím nhạt được lấy ra, tang thi mang Tốc độ dị năng nhìn khóa châu thềm đến nhỏ dãi, thật vất vả mới miễn cưỡng đem ánh mắt dời đi.

Cứ như vậy, nó ném cái đầu của Văn Ngang như ném dưa hấu xuống dưới chân đám người Trương Duệ Bá, sau đó xoay người cung kính mang khóa châu tím nhạt đáng cho Mộ Lê Thần đang đứng trong vòng bảo hộ của đàn tang thi.

Mộ Lê Thần chán ghét nhìn bộ móng vuốt bẩn hề hề của con tang thi, sau đó tạo một dòng nước chảy qua kẽ móng, cuộn lên bao lấy khóa châu xinh đẹp kia, sau đó phân tán đi. Mộ Lê Thần cảm trong tay khóa châu cần thận nhìn.

Tuy rằng khóa châu tím nhạt này là từ trong đầu Văn Ngang lấy ra, nhưng lại không chút dơ bẩn. Cho dù Mộ Lê Thần không dùng dòng nước kia tẩy rửa cũng rất sạch sẽ, sạch đến mức khiến người ta ngạc nhiên.

Mộ Lê Thần nhìn nhìn, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc, hẳn có cảm giác mình từng thấy qua một vật có hình dạng giống vậy, hình như có màu... trắng?

Hắn tựa hồ nghĩ đến cái gì, đáy lòng cố gắng nhớ ra, nhưng lại giống như xem hoa trong làn sương, luôn có một tầng sương mỏng manh lúc che lúc hở, ko thể nhìn rõ cái gì. Cho dù móng đến mức chỉ cần một làn gió nhẹ liền có thể tản đi, nhưng hắn vẫn không thấy được thứ mình muốn thấy.

Hồng quang chợt lóe trong mắt, Mộ Lê Thần không biết được vừa rồi bản thân lại rơi rắm như vậy, không chút do dự đem khóa châu kia ném vào trong miệng.

‘Rộp rộp’

Âm thanh nhai nuốt viên châu giữa bóng đêm thập phần vang dội.

Ở đây, những tang thi bị hắn uy áp không dám làm ra động tĩnh gì, mà đám người sống thì không phải kẻ điếc, bọn họ cũng không phải người mù.

Cho nên lúc Tốc độ dị năng tang thi lấy khóa châu từ trong óc Văn Ngang ra giao cho Mộ Lê Thần, rồi nhìn động tác Mộ Lê Thần ném vào trong miệng ăn không khác gì ăn chocolate, bọn họ đều thấy rõ.

Âm thanh nhai nuốt vẫn vang lên từng hồi, phảng phất như tiếng đập vào tim bọn họ. Nếu như đầu của mình lại bị thủ lĩnh tang thi đáng sợ này một ngụm lại một ngụm nhắm nuốt thì sao.....

Mãi đến khi âm thanh kia ngưng lại, bọn họ tưởng chừng đầu của mình rớt cuộc cũng biến thành một đồng thịt nát trôi xuống bụng của vị tang thi thủ lĩnh rồi.

.

Mộ Lê Thần sau khi ăn xong Lôi hệ dị đan, liền sử dụng Thôn phế dị năng của mình đem năng lượng trong Lôi hệ dị đan chuyển hóa.

Năng lượng của từng tia sét chạy đi khắp thân thể, tê tê dại dại khiến hắn rất thoải mái.

Sau khi hấp thụ hoàn toàn năng lượng của Lôi hệ dị năng, chậm rãi vươn tay ra, giữa lòng bàn tay trắng nõn ngưng tụ một Lôi cầu, một thâm tử sắc Lôi cầu (lôi cầu màu tím sẫm).

Uy lực lôi cầu này khiến tang thi chung quanh đều lui về sau vài bước.

Lôi điện vốn là khắc tinh của sinh vật hắc ám, uy lực của Văn Ngang không lớn, khi sử dụng chỉ có thể tạm thời khiến tang thi mất đi năng lực công kích.

Mộ Lê Thần bây giờ là tang thi hoàng, thực lực cường đại, lúc ngưng tụ Lôi cầu trong tay, quan sát sắc tím của của Lôi cầu kia đã muốn gần với màu đen liền biết rõ uy lực Lôi cầu này so với Văn Ngang cường đại hơn vô số lần.

Mộ Lê Thần có được dị năng công kích cường đại, rất vui vẻ, nhưng ánh mắt vẫn âm trầm rơi xuống trên đám người Trương Duệ Bá và Tống Nghị.

Hắn cảm giác, trên Tống Nghị, có một cỗ lực lượng khiến hắn rất thèm muốn.

Tuy rằng cỗ lực lượng kia rất yếu ớt nhưng so với Lôi hệ dị năng của Văn Ngang càng làm hắn khao khát. Thậm chí cỗ lực lượng này cơ hồ còn rất quen thuộc với hắn.

Hắn biết rõ, Lôi hệ dị năng của Văn Ngang đã cho hắn khả năng tấn công mạnh mẽ, nhưng dị năng của Tống Nghị, nhất định càng khiến hắn cường đại hơn.

~ o ~ o ~ o ~

Tổng Nghị bởi vì dị năng đặc thù của chính mình, linh cảm khi đối mặt với nguy hiểm so với các dị năng giả khác cũng nhạy bén hơn. Cho nên thời điểm Mộ Lê Thần nhìn chăm chăm hắn, Tổng Nghị lập tức cảm thấy có điểm không thích hợp, mới quay đầu nhìn theo hướng truyền đến cảm giác khiến hắn lạnh sống lưng, tức thì bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng Tổng Nghị liền reo vang cảnh báo.

Không thể đối đầu! Trốn mau!

Nhưng bị vây hãm trong đàn tang thi, làm sao hắn thoát ra được?

Cả người Tổng Nghị căng thẳng, cứng ngắc nhìn Mộ Lê Thần đang như hổ rình mồi, đáy lòng trào lên một cỗ tuyệt vọng.

“Anh hai!” Tổng Vũ lo lắng giữ chặt tay Tổng Nghị.

Cô cũng chú ý đến ánh mắt đáng sợ của Mộ Lê Thần khi nhìn anh mình. Trong lòng thấp thỏm không thôi, nhẹ giọng nói: “Anh, anh nói, Mộ..... Mộ Lê Thần hắn, có phải còn nhớ rõ chúng ta?”

Tổng Nghị run lên, nhú mày quát khê nói: “Làm sao có thể như vậy?”

Bọn họ nhiều nhất chỉ nhìn thấy tang thi cấp thấp căn bản không có trí tuệ, cho dù là tang thi tiến hóa cũng chỉ có tỷ số thông minh bằng một đứa trẻ. Mà Mộ Lê Thần sau khi biến thành tang thi, lại có thể khống chế tang thi khác, chắc chắn là có dính dáng đến Tinh thần hệ dị năng.

Mà Mộ Lê Thần có đẳng cấp rất cao, có thể trở thành thủ lĩnh bày tang thi, còn có trí tuệ, nhưng cũng không có khả năng giữ được ký ức nhân loại.

Nhân loại khi biến thành tang thi tuy rằng còn có thể hoạt động, nhưng đại não đã chết, ký ức cũng không thể tồn tại.

Tang thi cao cấp cho dù có trí tuệ cũng là sau này chậm rãi tiến hóa mới có. Nhưng tiến hóa về phần trí tuệ và tiến hóa về mặt ký ức không giống nhau. Nguyên lai trí óc nhân loại khi bị lây nhiễm đã chết, trở thành tang thi có trí tuệ rồi cũng không phải là người bình thường nữa.

Những điều này đều đã được khẳng định, nghiệm chứng rõ ràng.

Viện nghiên cứu của chính phủ đã nghiên cứu rất nhiều, không có tang thi nào lưu giữ ký ức khi còn sống, cũng không có biện pháp giúp tang thi khôi phục ký ức nhân loại.

Tổng Vũ biết điều này, chỉ là không nhìn được tâm lại sinh hy vọng.

Chung quy chỉ có Mộ Lê Thần vẫn còn ký ức, bọn họ mới có thể rời khỏi đàn tang thi an toàn, bằng không này giờ nhất định đã chết.

“Nhưng mà, anh không cảm thấy Mộ Lê Thần là cố ý nhắm vào Mộ Lê Dật và Văn Ngang hay sao?”

Tổng Nghị gạt mình, đột nhiên nhớ tới lúc trước, khi hắn ngồi ở trên xe quay đầu nhìn qua liền thấy một màn kinh hãi.

Chẳng lẽ Mộ Lê Thần biết hung thủ đẩy mình vào đàn tang thi chuột là Mộ Lê Dật nên trở về báo thù?

Còn về phần Văn Ngang, Tổng Nghị nghĩ có lẽ vì Văn Ngang đã hại chết Mộ Dung, ba của Mộ Lê Thần.

Tổng Nghị nhìn nhìn An Dương đang ngồi tại sát tường dùng dị năng mà chữa thương, hoài nghi trong lòng cũng được giải đáp.

Nếu Mộ Lê Thần không có ký ức, làm sao lại bỏ qua An Dương?

Bởi vì lúc Mộ Lê Thần còn sống, quan hệ của hắn cùng An Dương rất tốt.

Mà hiện tại, An Dương thoát nhìn có vẻ bị thương nặng, nhưng xung quanh hắn lại căn bản không có lấy một con tang thi vây quanh canh chừng.

Giống như tập thể tang thi ở đây đều quên mất An Dương hắn.

Có thể làm điều này, ngoại trừ Mộ Lê Thần, còn có ai chứ?

Hơn nữa Mộ Lê Thần còn đối thoại với Trương Duệ Bá, rõ ràng chỉ số thông minh của hắn rất cao.

Mộ Lê Thần vừa mới biến thành tang thi không bao lâu, cho dù hắn căn bản là một dị năng giả cấp cao khi biến đổi cũng trở thành tang thi cao cấp, nhưng không thể có khả năng giữ lại trí thông minh nhiều đến thế!

Như vậy, chỉ có một cách giải thích, đó là Mộ Lê Thần vẫn còn ký ức nhân loại!

Suy đoán xong, Tổng Nghị liền vui mừng. Hắn cảm giác khả năng này rất cao, bèn muốn liếc một phen.

Tổng Nghị nhìn Mộ Lê Thần nãy giờ vẫn chăm chăm vào mình, cười nói: “Mộ Lê Thần, cậu có còn nhớ tôi không?”

Mộ Lê Thần nghi hoặc nhìn ‘thức ăn’.

Hắn vốn đang nghĩ làm sao để thủ hạ của mình đem ‘thức ăn’ xung quanh ăn hết, bản thân mình cũng ăn luôn ‘món ăn’ khiến hắn thèm thuồng muốn chết mà từ đầu đến giờ vẫn trốn giữa đám người, rất khó giải quyết này.

Không nghĩ ‘món ăn’ lại chủ động đi ra bắt chuyện với hắn.

Mộ Lê Thần cũng lười để ý Tổng Nghị nói cái gì, trực tiếp bộc phát tốc độ đến cao nhất. Tàn ảnh nơi hắn đứng còn chưa kịp tan đi, hắn đã trở lại.

Có điều trong tay hắn lại có thêm một người.

Tổng Nghị bị Mộ Lê Thần bắt lấy mà đại kinh thất sắc, theo phản xạ có điều kiện dùng dị năng công kích Mộ Lê Thần, chỉ là khí tức hắc ám hắn phóng ra rơi xuống trên người Mộ Lê Thần lập tức biến mất, bị hấp thu.

Sau khi hấp thu dị năng của Tổng Nghị, Mộ Lê Thần cảm giác tinh thần lực bị chấn động, ánh mắt đỏ như máu thoáng mờ một chút.

Mộ Lê Thần cũng không thèm để ý Tổng Nghị giãy dụa, trực tiếp dùng móng vuốt đen dài cắm thẳng vào gáy Tổng Nghị, đào qua đào lại ở bên trong, hắn muốn thử đó, cái thứ bên trong chất dịch nhầy nhụa trộn giữa máu và não.

Đột nhiên đem móng vuốt rút ra khỏi đầu Tổng Nghị, sau đó đem Tổng Nghị đã chết hắn ném cho bày tang thi. Thi thể Tổng Nghị cứ như vậy bị tang thi xé vụn.

Mộ Lê Thần lại dùng Thủy hệ dị năng triệu một dòng nước rửa sạch sẽ thứ cầm trên tay, rồi mới cẩn thận nhìn, thứ này là một khóa châu màu đen.

“Anh hai!”

Lúc Mộ Lê Thần đang chăm chú nghiên cứu, bị một giọng nữ nhân đánh gãy hưng phấn. Hắn không vui ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nữ nhân không quần sống chết vọt tới thi thể Tổng Nghị đang bị bày tang thi cắn xé.

Chỉ là một loại ‘thức ăn’ không có năng lực gì!

Mộ Lê Thần giám định Tổng Vũ xong cũng không có hứng thú với cô, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu khóa châu màu đen của hắn.

Rất nhanh, Tổng Vũ liền bị kéo vào trong đàn tang thi.

(Zombie: Ha ha, vừa edit chương này vừa gặm đầu gà, một loại tư vị rất mới lạ nha~~)

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần cầm khóa châu màu đen trong tay, nghiên cứu trong chốc lát, thật sự cường không được loại hương vị dụ dỗ toát ra từ viên châu, hắn không chán chừ cho vào trong miệng.

Trương Duệ Bá bình tĩnh nhìn gương mặt Mộ Lê Thần đầy thỏa mãn ăn dị đan, trong lòng có vô số suy nghĩ, thế nhưng không thể nghĩ ra cách gì để thoát.

Hắn chỉ có thể xác định, khóa châu lấy từ trong đầu dị năng giả đối với Mộ Lê Thần rất có lực hấp dẫn.

Trương Duệ Bá đảo mắt nhìn vài dị năng giả đứng cạnh mình, thần sắc khó lường, cuối cùng ánh mắt dừng trên ba người An Như, Phó Nghiên, Mộ Thanh Loan đang ôm nhau run cầm cập mà khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Mộ Lê Thần sau khi thôn phệ dị năng của Tổng Nghị, không có giống như khi ăn khóa châu của Lý Văn Ngang mà có thêm dị năng mới. Từng tia năng lượng màu đen hướng Hồn tinh mà thâm nhập, tầng sương mù mỏng lung trong đầu hắn như mờ dần, trở nên mỏng hơn, hắn tựa hồ có thể nhớ lại một số thứ rồi rạc.

Mộ Lê Thần cảm giác đoạn ký ức hắn không rõ kia rất quan trọng, nên cố gắng nhớ lại, tâm tình đối với đám người Trương Duệ Bá cũng thả lỏng.

Trương Duệ Bá thấy Mộ Lê Thần không còn quá chú ý đến mình liền âm thầm ra hiệu cho thủ hạ, ý bảo bọn họ hành động.

Nhìn thấy ám hiệu của Trương Duệ Bá, đám thủ hạ còn lại của hắn cũng hiểu được. Sức mạnh dị năng giả cầm ra một cây đao, không chút do dự rạch trên người Phó Nghiên một nhát rồi đập cô vào trong đàn tang thi.

Máu tươi phun ra, lượng máu thơm ngon đối với một đám tang thi khuru giác nhạy cảm là cỡ nào mê hoặc.

Dưới tình huống Mộ Lê Thần không chú ý, đàn tang thi đầu óc đơn giản không chống cự được mùi máu tươi dụ hoặc, nhào qua cắn xé thân thể Phó Nghiên.

Vừa đau đớn vừa tuyệt vọng, Phó Nghiên chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Cô không hiểu? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Tại sao mặt thể lại xảy ra? Tại sao vị hôn phu của cô lại biến thành tang thi? Tại sao.....

Tầm mắt dần mờ hồ, nhiễm lên một tầng huyết sắc mỏng manh, bầu trời phía sau lớp máu đã không còn có thể nhìn rõ nữa...

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Thanh Loan và An Như sau khi thấy cái chết của Phó Nghiên, không tránh khỏi số phận tương tự.

Mang theo miệng vết thương chảy máu đầm đìa bị Sức mạnh dị năng giả ném ra phía xa xa chỗ đàn tang thi, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Nhưng mà bọn họ so với Phó Nghiên may mắn hơn, bởi vì bọn họ là bị ném về phía An Dương.

An Dương đã khôi phục được dị năng, thanh tỉnh không ít, thấy xung quanh An Như và Mộ Thanh Loan đầy tang thi, liền đánh ngất bọn họ rồi thu vào không gian trên dây chuyền.

Khiến hai người đang sống sờ sờ biến mất, không riêng gì Mộ Lê Thần chú ý, cả đám người Trương Duệ Bá đang liều mạng chống cự tang thi cũng chú ý.

Trương Duệ Bá quá vui mừng hô lớn với An Dương: “Người anh em, cậu rút cuộc cũng tỉnh, người cũng giúp chúng ta đi!”.

Hắn không biết An Dương là dùng không gian mà đưa người vào, còn tưởng rằng An Dương là loại đặc thù của hệ Không gian dị năng.

Không gian dị năng giả có hai loại.

Một loại là Không gian dị năng giả thông thường, giống như Mộ Lê Dật, không có khả năng công kích, chỉ có một tùy thân không gian, không gian này dựa theo năng lực của dị năng giả mà mở rộng, chỉ là một không gian chết, hơn nữa chứa đồ cũng phải tiêu hao dị năng. Loại Không gian dị năng giả này cũng chỉ tính là phương tiện vận chuyển, không đáng quý lắm.

Còn một loại Không gian dị năng giả đặc thù, loại không gian này không thể sáng lập không gian, nhưng lại có thể thuấn di*, nâng cấp lên có thể truyền tống những người khác, lợi dụng sự vận vẹo không gian mà công kích, thập phần quý dị.

(* Có thể hiểu là dịch chuyển tức thời, teleport, truyền tống cũng có ý nghĩa tương tự)

Không gian dị năng giả đặc thù so mới Không gian dị năng giả thông thường rất quý..

Trương Duệ Bá cũng thông qua thiết bị cung cấp thông tin liên lạc với căn cứ những người sống sót lớn nhất – B thị, mới biết được một số người trong B thị có Không gian dị năng giả đặc thù, còn được gọi là “Truyền tống trận”.

Thân phận của hắn cũng không phải tầm thường, cho nên hắn có thể thông qua việc các gia tộc tranh chấp, lợi dụng cái dị năng giả mạng không gian đặc thù đi cứu hắn.

Chỉ cần hắn tới được căn cứ người sống sót H tỉnh, dị năng giả đó gặp hắn sẽ trực tiếp truyền tống, đưa hắn về căn cứ B thị, không cần phải trèo đèo lội suối, ngàn dặm xa xôi trở về.

Nhưng không nghĩ đến, hôm nay hắn lại mắc kẹt ở chỗ này.

Trương Duệ Bá thấy An Dương vừa phát tay đã đem An Như và Mộ Thanh Loan biến mất, lập tức nghĩ đến tình huống này. Lão thiên quả thực không ghét hắn mà! Chỉ cần An Dương truyền tống hắn rời khỏi nơi này.....

~ ~ ~ ~ ~

An Dương lạnh lùng liếc nhìn hắn, sau đó dời ánh mắt đi, không quan tâm đến lợi ích từ việc nhận được sự coi trọng của Trương Duệ Bá.

Mộ Lê Thần bị Trương Duệ Bá thừa dịp hắn hơi lơ là mà giết chết vài thủ hạ của mình, lúc này cực kỳ phẫn nộ.

Hắn cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích, nhất là khi Trương Duệ Bá dùng Phó Nghiên làm mồi như tang thi, hắn càng phá lệ giận dữ.

Từ cổ họng hắn phát ra tiếng gầm rống, tinh thần lực trải ra, đàn tang thi vốn đang rối loạn lập tức nghiêm chỉnh trở lại. Đám người Trương Duệ Bá vừa mới tạo ra lỗ hổng nhỏ giữa bày tang thi lập tức bị vây kín lần nữa.

Lần này Mộ Lê Thần không chơi trò mèo vờn chuột để bọn họ có cơ hội thở dốc nữa.

Ra lệnh một tiếng, tất cả tang thi sở hữu Kim hệ dị năng phòng hộ đều không sợ chết, dừng mảnh lao về phía bọn họ.

Các loại dị năng lại giống như yên hoa (pháo hoa) mà nở rộ, đám người Trương Duệ Bá liền bị đàn tang thi vô cùng vô tận bao phủ.

Cảm giác được khí tức của đám ‘thức ăn’ kia tiêu thất, Mộ Lê Thần mới đem lực chú ý phóng tới trên người An Dương.

Người này, trên người y có hương vị của hắn. Cho nên đàn tang thi đối với hắn đều làm như không thấy mà bỏ qua.

Đôi mắt Mộ Lê Thần đỏ ngầu nghi hoặc nhìn hắn, thời điểm An Dương đem hai ‘thức ăn’ đầy máu kia đi mất, hắn cảm giác được một trận dao động quen thuộc.

Cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn cùng bộ móng hắc ám của mình, hắn chậm rãi đem tay sờ soạng trên người chốc lát, sau đó cảm thấy trong túi quần có thứ gì đó nổi cộm lên, tròn tròn.

Ngón tay xoẹt qua một đường, cắt trên túi quần, một viên châu tròn vo màu trắng sữa liền rơi ra.

Viên châu rơi vào trong tay hắn, móng vuốt tối đen hắc ám lập tức hóa thành màu trắng, màu đen dơ bẩn giống như được tinh lọc.

Nhìn khóa châu trắng sữa này so với hắc dị đan lúc nãy vừa ăn không khác nhau lắm, con người đỏ thắm thoáng biến động. Trong lòng Mộ Lê Thần rục rịch.

Khóa châu thần kỳ này, Mộ Lê Thần lúc trước vẫn giữ nó ở trong túi, thế nhưng không chút nào nhớ đến.

Vừa rồi khi An Dương đem An Như và Mộ Thanh Loan thu vào không gian, hắn cảm ứng được một loại dao động quen thuộc từ khóa châu này.

Bản năng cảm giác khóa châu này đối với mình tựa hồ không có hại gì, Mộ Lê Thần cũng muốn ăn nó. Hắn dựa theo bản năng, lập tức đem khóa châu ném vào trong miệng.

Nhưng khóa châu trắng này có điểm không giống những dị đan kia cần hắn nhai nuốt, ngược lại khi vừa vào miệng lập tức hóa thành một loại cảm giác thanh khiết, mát lạnh lan tràn khắp cơ thể, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Trí óc nhất thời rõ ràng, các đoạn ký ức gần gũi xông đến, huyết sắc trong mắt triệt để bị thanh trừ, trở lại một màu thâm uyên như trước.

Mộ Lê Thần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía An Dương, sau đó liền nghe một tiếng gầm rống đinh tai vang lên.

Mộ Lê Thần quay đầu nhìn.

Đó là một con Ngao tạng lớn bằng nửa tòa nhà.

Mắt con chó là màu xanh lục, răng nanh sắc nhọn lộ ra, nước bọt từ răng nanh trượt xuống, rơi trên mặt đất, mặt đất liền bị ăn mòn thành những cái lỗ, còn bốc lên khói xanh. Cơ thể nó thấp phần mạnh mẽ, nhẹ nhàng nhảy lên, từ xa chạy đến gần.

Bộ lông nó đen óng lả thường, cũng không rõ vì sao lại biến dị thành như vậy.

Đây chỉ là một con chó Ngao Tây Tạng biến dị, không phải tang thi chó. Mộ Lê Thần không thể lấy thân phận tang thi hoàng ra lệnh cho con Ngao tạng biến dị, mà nó tựa hồ cố tình đến đây vì hắn và thù hằn của hắn.

Mộ Lê Thần đưa mắt nhìn An Dương, biết trên người hắn có mang sợi dây chuyền không gian, cũng không kiêng dè nữa.

Hắn bỏ qua An Dương đang nói cái gì đó, bắt đầu không chế đàn tang thi vào đội hình phòng ngự, nghênh chiến Ngao tạng biến dị.

Biến dị thú muốn thăng cấp đều dựa vào những biến dị thú khác hoặc ăn thịt nhân loại, và các loại dị đan: Dị đan của biến dị thú, dị đan của dị năng giả và tinh hạch tang thi.

Cho dù là động vật ăn thịt hay động vật ăn cỏ, sau khi biến dị, đều có nhu cầu phi thường mạnh mẽ đối với thịt tươi.

Cho nên dẫn đến tình trạng biến dị thú cùng tang thi tấn công nhân loại.

Biến dị thú không tính là đồng loại của tang thi, tang thi động vật cũng không thể xem là đồng loại của biến dị thú.

Nhưng biến dị thú cũng không phải hay đi treu chọc tang thi. Bởi vì trên người tang thi nhiễm virus rất nhiều, cho dù có là một biến dị thú cường đại cỡ nào, chỉ cần bị cắn một cái, khả năng tang thi hóa vô cùng cao.

Nhưng nó lại có vẻ không sợ hãi gì.

.

Mộ Lê Thần an bài những tang thi có khả năng phòng ngự đứng ngoài cùng, những tang thi chuyên dùng dị năng tấn công từ xa đứng bên trong.

Dưới sự cản trở của tang thi hệ phòng ngự, Ngao tạng biến dị căn bản không làm được gì, mà tang thi bên trong lại có thể dùng dị năng công kích nó.

Ngao tạng biến dị này là biến dị thú cấp năm, chỉ sau mặt thể mới vài tháng, rất hiếm thấy.

Được biết, biến dị thú thăng cấp so với dị năng giả còn khó khăn hơn, thế nhưng lại có khả năng chiến đấu vượt trội.

Mộ Lê Thần được đàn tang thi bảo vệ, nhìn vết thương trên người Ngao tạng, trong lòng khê động.

Nếu đem Ngao tạng biến dị này thành thú cười thì..... tâm tình Mộ Lê Thần phi thường kích động.

Hắn tuy rằng có thể khống chế tang thi động vật làm thú cười, nhưng mà động vật sau khi tang thi hóa khắp người đều hư thối, rất không thẩm mỹ. Hơn nữa còn ngồi cười trên lưng, tiếp xúc như vậy, hắn chịu không nổi.

Hạ quyết tâm, Mộ Lê Thần chỉ thị đám tang thi vây khốn Ngao tạng biến dị, không để nó chạy thoát, nhưng tận lực không đả thương nó.

Hắn chủ động tách khỏi đàn tang thi, đi qua phía Ngao tạng biến dị.

Con chó cảnh giác nhìn chằm chằm Mộ Lê Thần, không thêm để ý đám tang thi xung quanh.

Chỉ số thông minh của nó không cao, tính ra cũng chỉ bằng một đứa nhỏ bảy tám tuổi.

Nhưng bản năng nói cho nó biết, cái tang thi không có chút hư thối nào đang đứng trước mặt nó không phải loại dễ chọc.

Nó vốn chính là bị hương vị cô quái hấp dẫn đến, nay lại người không thấy nguồn gốc phát ra thứ hương vị khiến nó chảy nước miếng kia, lại còn đối mặt với Mộ Lê Thần, nó nhất thời muốn rút lui.

Mộ Lê Thần đã sớm đề phòng nó chạy trốn, một đám tang thi tầng tầng lớp lớp đem con chó vây kín.

Trốn không nổi đâu!

Nó ý thức được điều này, cũng không sợ chết mà cùng Mộ Lê Thần quyết chiến.

Một đoàn khói xanh lục từ trong miệng nó phun ra, chỉ nhìn màu sắc cũng đủ biết làn khói này là thứ kịch độc.

An Dương không yên lòng sống chết cũng không muốn rời đi, nhìn làn khói lúc này lại chậm rãi bay đến phía mình, cảm giác hô hấp bắt đầu khó khăn.

Hắn nhìn thoáng qua động tác Mộ Lê Thần vẫn tự nhiên, một chút cũng không bị làn khói ảnh hưởng mới yên tâm, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, sau đó biến mất tại chỗ.

Một ít tinh thần lực Mộ Lê Thần đặt trên người An Dương dao động, hắn biết An Dương đã vào trong không gian, cũng không còn lo lắng nữa, bắt đầu thẳng tay thu Ngao tạng biến dị thành thú cười.

~ o ~ o ~ o ~

Dị năng của Ngao tạng biến dị này là độc, dị năng này của nó đối với nhân loại và biến dị thú phải nói là thập phần trí mạng, nhưng đối đám tang thi chết rồi này, không có tác dụng.

Con chó thấy Mộ Lê Thần không chút ảnh hưởng, hành động vẫn tự nhiên, liền biết độc đối với hắn vô dụng.

Nó há mồm phun ra một đồng lớn chất lỏng màu xanh, giống như mây đen bắt đầu bao phủ Mộ Lê Thần.

Chất lỏng này nhìn qua là biết không phải thứ tốt lành gì.

Mộ Lê Thần ra lệnh thú hạ tự di tản, bản thân lại nhẹ nhàng nhảy lên, móng vuốt nhọn hoắc cắm sâu vào một cây cột của trạm xăng.

Đám chất lỏng màu xanh kia dưới khống chế của Ngao tạng giống như có rada truy tìm, đuổi theo phía sau Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần vẫn bất động tại chỗ, gương mặt nhìn đám chất lỏng bay tới phía mình, trong mắt là một mảng yên tĩnh.

Thời điểm thứ nhất lông màu xanh gần ngay trước mặt, bóng dáng Mộ Lê Thần lại biến mất.

Ngao tạng biến dị không kịp dừng lại, đám chất lỏng vẫn theo đà lao thẳng vào cây cột.

Cây cột lớn như vậy trong nháy mắt đã bị ăn mòn hoàn toàn. Trạm xăng vốn được bốn cây cột chống đỡ, nay một cái bị ăn mất, cả trạm lung lay như sắp đổ.

Một bãi chất lỏng lục bám dính trên cái cột sắt, nhìn bằng mắt thường cũng thấy cái cột nhỏ đi một vòng.

Ngao tạng biến dị quay đầu, lập tức nhìn thấy Mộ Lê Thần lúc này vốn bị nó truy kích lại đứng bên cạnh bận không chế đàn tang thi xa xa tránh khỏi trạm xăng dầu sắp sụp xuống.

Nó đột nhiên vung móng vuốt về phía con người nhỏ bé đứng bên cạnh.

Mộ Lê Thần chỉ có một mét tám mà đứng kế một con Ngao tạng biến dị cao hơn mười mét, thật sự là rất bé nhỏ. Móng vuốt Ngao tạng biến dị cũng muốn to bằng cả cơ thể hắn rồi.

Nhưng Mộ Lê Thần động cũng không động nhiều, chỉ giờ móng của mình lên.

Hai bộ móng lớn nhỏ thật sự chênh lệch quá lớn, ánh mắt con chó lộ ra vẻ đắc ý, nó cảm giác mình nắm chắc phần thắng rồi.

Nhưng mà... sự thật luôn rất đau lòng...

Con chó khiếp sợ nhìn người nhỏ bé trước mặt vẫn bất động như núi, thân mình nó ngược lại bị hất bay ra xa. Nó thể mà bị một cái nhỏ xíu hất cho bay xa?

Ngao tạng biến dị quay vài vòng trên mặt đất mới miễn cưỡng đứng vững được, thân thể nó vẫn còn dư âm sức mạnh của Mộ Lê Thần mà run run.

Ba chiếc móng vuốt mạnh nhất của nó thể mà chỉ chạm nhau với Mộ Lê Thần có một chút đã đầm đìa máu, không nhìn được run rẩy càng lợi hại.

Mộ Lê Thần từng bước đi về phía Ngao tạng biến dị, phía sau truyền đến tiếng vang chấn động của trạm xăng sụp xuống. Hắn cũng không buồn quay đầu lại.

Ngao tạng biến dị nhìn Mộ Lê Thần, hắn đi tới một bước, nó lùi lại một bước.

Mộ Lê Thần rút cuộc dừng lại, ánh mắt tối đen nhìn chăm chăm con chó, dùng tinh thần lực truyền âm, nói: “Thần phục! Hoặc là chết!”

Bởi vì có tinh thần lực truyền âm, bao nhiêu ý tứ cường đại của Mộ Lê Thần nó đều cảm nhận hết. Chỉ biết kinh sợ nhìn Mộ Lê Thần, mãi một lúc sau mới rít gào một tiếng, sau đó cúi đầu.

Mộ Lê Thần vừa lòng cười, nhẹ nhàng phóng lên lưng con chó, sờ sờ đám lông mượt: “Cho mi một cái tên, gọi mi là... Tiểu Hắc đi!”

Mộ Lê Thần không biết đặt tên gì, suy nghĩ làm sao lại đi gọi ra một cái tên như vậy?

Tiểu Hắc cào cào móng vuốt trên mặt đất, lúc này chỉ số thông minh của nó không đủ, nên không biết tên mình có bao nhiêu ngu ngốc, lại thấy chủ nhân coi trọng mình như vậy, còn đặt tên cho, nó vẫn thấy rất vui nha.

Mộ Lê Thần nhìn về phía trạm xăng bên kia chỉ còn lại một đồng phế tích, khê nhủu mảy.

An Dương lúc này hẳn là ở trong Không gian của sợi dây chuyền... Mộ Lê Thần vừa động tinh thần lực, đàn tang thi liền dùng các loại dị năng đánh vào đồng phế tích, mãi đến khi các khối bê tông cốt thép chỉ còn là một đồng bột vụn mới dừng tay.

Mộ Lê Thần ngồi trên lưng Ngao tạng biến dị, phía sau là một đại quân tang thi trùng trùng điệp điệp, cứ như vậy rời đi.

~ ~ ~ ~ ~

Bởi vì An Dương không chống chọi được khí độc mà trốn trong không gian của sợi dây chuyền nên lúc này nôn nóng khó chịu, đi tới đi lui.

Âm thanh đánh nhau các loại bên ngoài một khắc cũng không dừng lại, hắn muốn ra giúp Mộ Lê Thần, nhưng lại lo lắng bản thân mình vô dụng làm liên lụy đến Mộ Lê Thần.

Liếc mắt nhìn An Như cùng Mộ Thanh Loan còn đang hôn mê, xác nhận bọn họ tạm thời sẽ không tỉnh lại mới dời mắt.

Bên trong không gian, hắn tuy rằng có thể nghe được âm thanh bên ngoài nhưng lại không nhìn được. An Dương cũng không biết tình trạng giao chiến giữa Mộ Lê Thần cùng con thú biến dị kia.

Thẳng đến khi hắn bỗng nhiên nghe một trận vang ầm ầm từ bên ngoài truyền vào, trong lòng cảm giác không ổn.

Thấy An Như và Mộ Thanh Loan sắp bị âm thanh này đánh thức, hấn lại cho bọn họ vài cú khiến bọn họ còn chưa kịp mở mắt đã hôn mê lần nữa.

Hắn đem hai người kéo vào trong gian nhà tre nhỏ, thiết lập lệnh cấm, cho dù bọn họ có tỉnh lại cũng chỉ có thể bị nhốt trong gian nhà này, hấn phong bế cửa ra vào của gian nhà rồi mới rời khỏi không gian.

Vừa ra tới, An Dương đã bị chôn trong một đồng bột đá vụn.

Hắn dùng Băng hệ dị năng mở đường, rốt cuộc cũng dẹp bớt mớ bột đá vụn mà đi ra.

Nhìn xung quanh, mệnh mông bất tận, trạm xăng đã biến mất không còn tăm hơi.

An Dương nhìn nhìn đồng phế tích dưới chân, mới biết, hóa ra đây là nguyên nhân của tiếng âm vang kia.

Hắn bò lên nơi cao nhất của đồng phế tích, nhìn ra xa xa.

Quả nhiên, trong tầm mắt liền thấy rất nhiều những bóng dáng bé nhỏ, chính là Mộ Lê Thần mang đàn tang thi rời đi.

Ánh mắt An Dương mang theo vui mừng, tiện tay vỗ vỗ tro bụi trên người, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất chạy đuổi theo hướng đàn tang thi.

Một cái lưu ý cho chương này đó là thật ra chỗ Mộ Lê Thần ném viên ngọc kia vào miệng ăn, ăn rồi mà không rõ sao khúc sau tác giả viết Mộ Lê Thần vẫn chưa ăn nó, sau này còn đem nó thả lại vào trong ko gian của An Dương. Đây chắc là 1 lỗi thiếu sót đi, nói tóm lại là Mộ Lê Thần vẫn chưa ăn, cho qua chi tiết này đi a~

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Nay khoảng cách giữa hấn và A Thần giống như càng đuổi càng xa!

An Dương lúc này mới hiểu rõ.

Hấn vẫn cho rằng, cho dù A Thần trở thành tang thi, hấn vẫn có thể như trước chọn ở bên cạnh bảo hộ cho A Thần. Thế nhưng...

An Dương tinh thần buộc chặt nhìn chăm chăm con nhện biến dị đang biến lớn biến nhỏ đung đưa trên cây, hấn biết rõ bóng dáng Mộ Lê Thần phía trước đang dần dần biến mất, mà hấn thì không có biện pháp nhìn lần cuối.

Bởi vì chỉ cần hấn sơ suất, liền bị con nhện biến dị cấp ba này giết chết.

Sau khi Mộ Lê Thần trở thành tang thi, hấn dẫn đàn tang thi đi qua đủ loại địa phương nguy hiểm, tỷ như khu rừng vô số biến dị thú hay những thành phố tang thi tràn ngập.

An Dương đi theo phía sau hấn vạn phần nguy hiểm. Đơn giản bởi vì An Dương là nhân loại.

Khóe miệng An Dương nhin không được lộ ra một tia cười khổ, mặc dù hấn có không gian trên sợi dây chuyền làm đường lui bảo mệnh, nhưng cự ly giữa hấn và Mộ Lê Thần càng ngày càng xa.

Thẳng cho đến lúc hấn bị con nhện biến dị này cản chân, triệt để mất dấu Mộ Lê Thần.

An Dương vận động dị năng chuẩn bị phát động.

Hấn lúc này là dị năng giả cấp ba, nhưng phải chống lại một con nhện biến dị đã là cao giai cấp ba sắp đột phá cấp bốn, hấn không nắm chắc được phần thắng.

Vốn dĩ, biến dị thú cùng cấp so với nhân loại còn lợi hại hơn, huống chi nó vốn cao cấp hơn hấn.

Trốn vào không gian? An Dương không muốn.

Bởi vì nhện biến dị khác so với biến dị thú, nếu hấn tiến vào không gian, nó sẽ phi thường kiên nhẫn ngồi đợi chờ hấn bên ngoài, hấn có trốn trong không gian nửa năm nó cũng không chịu rời đi. Mà thời gian dài như vậy, hấn đợi không nổi.

Hấn còn muốn đi theo hướng kia, tiếp tục đuổi theo A Thần.

Hơn nữa, hấn không muốn cứ hờ ra gặp một chút nguy hiểm liền chui vào không gian, đối với việc tăng cường năng lực không có lợi.

Con nhện biến dị cao giai cấp ba mặc dù khó giải quyết chút, hấn không nói là nắm chắc phần thắng, ít nhất có thể bảo đảm tính mạng.

Bởi vậy, chỉ có giết chết con nhện biến dị này mới là phương pháp tốt nhất để hấn có thể tiếp tục lên đường tìm kiếm A Thần.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần không biết An Dương ở xa xa vẫn đi theo mình, lúc này, mục đích của hấn là đi vào thâm sơn cùng cốc.

Trừ thú cười Ngao tạng ra, thú hạ của hấn đều giao hết cho Mộ gia gia, để bọn nó du dương bên ngoài một thôn trang.

Về phần có vài lần để tụi nó vào trong một thôn trang có người sống, như vậy cũng chỉ có thể xem như bọn họ xui xẻo .

Ánh mắt Mộ Lê Thần nóng rực nhìn về phía vùng núi phương Đông, hấn cảm thấy, ở bên trong vùng núi rừng kia, có thứ gì đó làm hấn phi thường khao khát.

Loại khát vọng này cơ hồ còn khiến trái tim đã sớm ngừng đập của hấn nhảy lên một nhịp.

Kiếp trước, hấn cũng từng cảm nhận được loại cảm giác này, bất quá không phải ở đây.

Khi đó hấn hộ tống người nhà Mộ gia đến căn cứ B thì, trên đường đi qua một con sông, liền cảm thấy trong sông có một vật gì đó hấp dẫn hấn.

Loại hấp dẫn này rất mãnh liệt, giống như một thằng nhóc khi nhìn thấy người mình thầm mến vậy. Nhưng loại hấp dẫn này cũng không giống ma túy khiến kẻ nghiện không thể kháng cự.

Bởi vì lúc trước hấn một mực quan tâm người nhà Mộ gia, nên không thèm để ý đến cảm giác hấp dẫn này, chỉ nghĩ chờ khi hấn đưa người nhà đến căn cứ an toàn rồi tính sau.

Đáng tiếc, kiếp trước hấn không có cơ hội tính sau.

May mà lão Thiên gia còn tốt bụng cho hấn cơ hội lần thứ hai.

Nhưng mà hấn còn chưa nghĩ đến chuyện này, bởi vì hấn bây giờ còn cách con sông lớn đó quá xa. Cho nên điểm đầu tiên của chuyến hành trình này là căn cứ H tính.

Không nghĩ rằng, trên đường đi hấn đã cảm giác được loại hấp dẫn này.

~ o ~ o ~ o ~

Mảnh rừng này đã bị con người khai phá. Nhưng sau lần nhật thực thứ hai, thực vật đã bắt đầu từ từ tiến hóa, dấu vết của con người khai phá đã biến mất không còn.

Trước tận thế chỉ có cây cối chừng mười mấy năm, bây giờ thoát nhìn, giống như những đại thụ trăm ngàn tuổi. So với rừng nguyên sinh còn muốn rậm rạp hơn nhiều.

Mộ Lê Thần dùng Phong hệ dị năng nâng mình lên, nhẹ nhàng đi trong rừng.

Bốn phía đều tối như mực, một tia nắng cũng không thể xuyên qua những tán lá dày đặc.

Mặt đất dưới chân rất sạch sẽ, không có lấy một chiếc lá rụng.

Một khu rừng mà như vậy quả thật rất quý dị.

Mộ Lê Thần cũng không quá ngạc nhiên.

Bởi vì nhóm thực vật đang bắt đầu hấp thu chất dinh dưỡng để tiến hóa, bất cứ thứ gì từ thi thể động vật đến mẫu lá rụng cũng là dinh dưỡng tâm bổ cho chúng nó.

Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực cảm ứng, dọc đường đi gặp phải bất cứ thực vật yếu dị tươi tốt nào hấn đều diệt trừ.

Lực sát thương của thực vật biến dị đối với tang thi rất ghê gớm. Chúng nó biến dị sau căn bản không sợ lây nhiễm virus tang thi, thậm chí có vài loài thực vật biến dị chuyên môn ăn tang thi.

May là nhật thực lần thứ ba còn chưa tới, bằng không đám biến dị thực vật này có thêm năng lực công kích sẽ mang đến cho hấn phiền toái lớn.

Trong khu rừng không rõ ngày hay đêm này, Mộ Lê Thần cũng không biết mình đã đi bao lâu, tang thi động vật gặp dọc đường không dám tấn công hấn, chỉ có biến dị thú cấp sáu thỉnh thoảng đến uy hiếp Ngao tạng. Vốn dĩ thực vật biến dị là thứ nguy hiểm nhất, nhưng bọn chúng vẫn còn trong quá

trình tiến hóa, vẫn chưa có đủ năng lực tấn công.

Cho nên Mộ Lê Thần mới thuận lợi tiến vào nơi quan trọng nhất khu rừng.

Hắn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đó là một cây đại thụ cực kỳ to lớn.

Mộ Lê Thần nhìn lướt qua, thế nhưng nhìn không tới toàn bộ thân cây, chỉ có một vòng cung kéo dài.

Trước mặt hắn giống như một khối tượng gỗ lớn bị cành cây bó đầy, hoàn toàn không nhìn ra khối gỗ lớn đó chỉ là một mặt của thân cây đại thụ.

Phải dùng tinh thần lực dò xét mới phát hiện, này thực chất chỉ là một thân cây.

Cái này cũng quá mức kì lạ, cây to như vậy nhưng lại không hề cao.

Cũng không phải là thấp, mà so với những cây khác thì thấp hơn. Nhìn chung thật giống một người chỉ cao một mét tám mà nặng tới hơn sáu trăm cân.

Khiến người khác cảm thấy nó thấp.

Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy thứ hấp dẫn mình đang ở nơi này, nhưng lại không biết cụ thể ở nơi nào. Nhưng hắn biết, thứ đó nằm trên thân cây đại thụ này.

Mà cái cây này biến dị kỳ cục như thế tuyệt đối có liên quan đến thứ đó.

Mộ Lê Thần đi một vòng cái cây, không phát hiện có gì bất thường. Ngoại trừ quá mức to lớn ra so với những thực vật biến dị xung quanh không khác nhau mấy.

Hắn bắt đầu leo lên cây, móng vuốt dễ dàng cắm vào thân cây.

Lúc trước hắn ăn luôn khóa châu màu trắng nên móng hắn lúc này cũng là một màu trắng, không có virus tang thi.

Mộ Lê Thần tuy có thể chuyển thành màu đen có chứa virus tang thi, nhưng móng vuốt màu trắng này lại bén hơn, hắn cũng không muốn chuyển lại làm gì.

Dễ dàng trèo lên đỉnh đại thụ, lúc leo cũng không quên nhìn kỹ mọi thứ. Chỉ tiếc, vẫn không có gì kì lạ.

Trên thân cây không có, cành cây cũng không có, Mộ Lê Thần nhìn về phía nhân tâm của cây, ánh mắt tựa hồ có thể xuyên thấu qua vỏ cây nhìn xem thứ bên trong.

Mà thứ bên trong đâu?

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần không do dự phóng ra một đạo phong nhận về phía tâm cây.

Chỉ nghe ‘keng’ lên một tiếng, phong nhận như cắt vào một khối kim loại. Thân cây vẫn không chút tổn hại gì.

Mộ Lê Thần nhú mảy, dứt khoát tự mình động thủ.

Màu móng vuốt dần thay đổi, biến thành một màu trắng sữa thuần túy, sau đó hung hăng đâm vào giữa cây.

Quá trình đâm vào hoàn toàn không thoải mái như lúc cắm móng tay trên thân để leo lên.

Thân cây này không giống những cây khác, nó chảy ra một loại chất lỏng đậm sệt, chất lỏng đó quấn vào tay hắn, khi móng vuốt hắn xoay chuyển tạo ra một lực cản lớn.

Thời gian giằng co thật dài, Mộ Lê Thần dường như đã muốn cố hết sức, thậm chí còn có khả năng bị nó bức cho lui ra.

Mộ Lê Thần cắn chặt răng, điều động toàn lực, đem dị năng dồn vào móng vuốt, cổ tay xoay mạnh, đi vào càng thêm sâu, xé rách thân cây một đường.

Nơi bị xé ra như rơi lệ mà chảy ra một dòng chất lỏng đặc sệt. Nhưng chất lỏng kia vừa chảy ra lại bị thân cây hấp thụ ngược trở vào.

Mộ Lê Thần không thêm quan tâm đến tình huống dị thường này, bởi vì lúc này hắn cảm thấy tim mình như nhảy lên. Loại kích động này không phải vì hắn có thể sống lại làm người, mà là cỗ hấp dẫn cường đại kia khiến hắn dường như muốn mất khống chế...

Mộ Lê Thần đâm xuyên hai ngón tay vào vết rách, tách nó ra rồi nhìn vào bên trong thân cây, một khóa châu màu lục đang đập từng nhịp bên trong đám chất lỏng. Đồng tử hắn co rút.

Đó là...

Khát vọng điên cuồng tựa hồ đã không còn có thể khống chế được nữa.

Hắn muốn nó! Nhất định phải có được nó!

Hắn nhìn chăm chăm trái tim màu lục đang đập từng nhịp bên trong.

Thứ này hắn đã từng thấy qua, đó là lúc hắn còn ở căn cứ B thị. Bất quá, lúc hắn nhìn thấy lại là màu vàng và không còn đập như bây giờ.

Mộ Lê Thần đang muốn mở rộng khe rách, lấy khóa lục sắc kia ra, đột nhiên nghe phía sau có một đạo kinh phong gào thét bay đến, hắn không thể không rút tay về, nhảy ra xa.

Hắn nhảy ra xa chừng hơn mười mét mới đứng vững lại, nhìn những dây leo tựa như có sinh mệnh đều hướng hắn điên cuồng vọt tới.

Hắn hình thành một Bạch hỏa cầu cực đại, sau đó ‘oành’ một tiếng, hỏa cầu bay thẳng vào đám dây leo mà nổ tung, gỗ vụn bay đầy trời. Một vài đoạn dây leo bị nổ rụng xuống đất vẫn còn ngoe nguẩy như xúc tu.

Mộ Lê Thần bên này đã tiêu diệt được nguy hiểm, nhưng Ngao tạng biến dị bên kia đã bị vô số nhánh cây gắt gao cuốn lấy, nó rống to giận dữ. Rồi bị một đám nhánh cây khác ủa tới bao lại thành một khối màu xanh, tiếng kêu gầm của nó cũng không phát ra nổi nữa.

Khối màu xanh bao bọc Ngao tạng bắt đầu mấp máy, còn giống như dạ dày tiêu hóa thức ăn mà tiết ra chất lỏng đậm đặc.

Mộ Lê Thần thấy thú cười của mình gặp nguy hiểm, vội vàng dùng các loại dị năng công kích vô số nhánh cây đang bao phủ nó, nhưng không biết vì sao dị năng vừa rồi vẫn còn gây thương tổn với đám thực vật này nay lại không còn hiệu quả.

Mộ Lê Thần nhìn nhánh cây cũng bắt đầu hướng mình quăn lấy, muốn dùng phương pháp áp dụng trên người Ngao tạng mà đối phó với hắn.

Nhưng tốc độ hắn rất nhanh, còn có Phong hệ dị năng hỗ trợ, nhánh cây căn bản là đuổi không kịp.

Bất quá, nơi này dù sao cũng là sân nhà của đám thực vật biến dị, dây leo cùng nhánh cây rất nhiều, trốn không nổi.

Mộ Lê Thần dùng móng vuốt chém xuống, móng màu trắng sữa như đao cắt đậu hủ, dễ dàng đem nhánh cây xông tới cắt thành vài đoạn, nhánh cây ấy khôi phục lại thành thực vật bình thường như cũ.

Hiệu quả ngoài ý muốn này khiến Mộ Lê Thần mừng rỡ, hắn trực tiếp phi thân đến đám cây đang vây khốn Ngao tạng, hai móng vuốt đồng thời công kích.

Nhưng, móng vuốt của hắn không thuận lợi như hắn tưởng, bị ngăn trở không ít.

Không biết có phải bởi vì đám chất lỏng sền sệt kia hay không mà nhánh cây bọc Ngao tạng thập phần cứng cáp, móng vuốt hắn chém xuống chỉ để lại một vết rách trên nhánh cây.

Mộ Lê Thần cau mày, sau đó dùng Hỏa hệ dị năng phóng tới vết rách, hiệu quả vậy mà rất cao.

Bởi vì còn phải đối phó với những dây leo và nhánh cây muốn tập kích hắn, Mộ Lê Thần giải cứu Ngao tạng không được thuận lợi. Chờ đến khi hắn phá vỡ được nhánh cây cứng cáp lõi Ngao tạng ra, nó đã hấp hối.

Có khả năng là do đám chất lỏng sền sệt kia có tác dụng ăn mòn, khiến cả người Ngao tạng của hắn bị ăn đến lộ ra lớp thịt bên trong.

Nhìn Ngao tạng bị thâm mất đi sức chiến đấu, Mộ Lê Thần dùng Thủy hệ dị năng xử lý vết thương cho nó, rồi mang nó ra khỏi phạm vi tập kích của đám cây.

Bây giờ còn chưa đến nhật thực lần thứ ba, thực vật còn chưa hoàn toàn biến dị.

Bởi vậy bên trong này khu rừng này chỉ cái cây kia có khóa lục sắc bên trong là hoàn toàn biến dị.

Ngao tạng nằm bên ngoài phạm vi công kích của cái cây biến dị kia thì thực an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Đám thực vật biến dị bây giờ so với khi nhật thực lần ba xảy ra không tính là cường đại lắm, thế nhưng khả năng khôi phục lại khá nhanh.

Những nhánh cây bị Mộ Lê Thần cắt đi lại lần nữa khôi phục như cũ, tựa như khả năng hồi phục của bọn nó không cần tốn chút năng lượng nào.

Thực vật biến dị cũng giống động vật biến dị có thú đan, bọn nó cũng có nội đan, là nơi mà năng lượng dị năng được phát ra.

Theo lý thuyết, năng lượng của thực vật biến dị bây giờ không thể nhiều đến như vậy, làm sao có thể lập tức khôi phục những nhánh cây bị hấn chặt đứt chứ.

Điểm dị thường này, Mộ Lê Thần không khỏi hoài nghi là do trái tim màu lục đang đập bên trong thân cây kia.

Còn chưa tới lần nhật thực thứ ba mà cái cây này đã biến dị thành như vậy. So với những thực vật khác nhất định là do cái thứ đó.

Mộ Lê Thần không muốn khóa tim màu lục trong thân cây tiêu hao quá nhiều năng lượng, hấn chỉ dựa vào tốc độ của mình né tránh những nhánh cây cứ quật tới tấp vào người hấn, chỉ thỉnh thoảng tránh không được mới động thủ chặt đứt.

Hấn gắt gao nhìn chăm chăm nơi bị hấn xé ra lúc nãy. Tuy đã khép lại nhưng hấn vẫn nhớ rõ vị trí đó, cũng nhớ rõ nơi khóa tim nằm.

Hấn đột nhiên đứng lại, bất động, chỉ trong một khoảnh khắc, những nhánh cây cứng cỏi đã đem hấn bao phủ, nhưng mà... nơi hấn vốn đứng đã không còn bóng dáng của hấn nữa.

Nơi gần cái thân cây kia, Mộ Lê Thần đột nhiên xuất hiện.

Đây chính là Không gian dị năng đặc thù – Thuận di.

Dị năng thuận di này Mộ Lê Thần có được là thông qua thôn phệ dị đan hệ Không gian của Mộ Lê Dật.

Dị năng Không gian của Mộ Lê Dật chỉ là không gian bình thường, nhưng khi Mộ Lê Thần thôn phệ, cũng không rõ vì sao lại biến thành Không gian dị năng đặc thù.

Không gian dị năng giả đặc thù là dị năng có được khi không gian biến dị, là loại dị năng dùng để đào thoát tốt nhất.

Nhưng mà Mộ Lê Thần ngược lại thích Không gian dị năng bình thường có thể trữ ‘đồ ăn vật’ – tinh hạch dị đan.

Hôm nay dị năng thuận di xuất hiện khiến hấn có chút kinh hi ngoài ý muốn.

Mộ Lê Thần đột ngột xuất hiện, thực vật biến dị không kịp phản ứng. Móng vuốt của hấn đã hung hăng cắm xuống nơi từng bị hấn xé.

Dưới đạo lực cực lớn của hấn, quá thuận lợi. Mộ Lê Thần lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, xé ra một lỗ rồi đưa tay vào, móc khóa tim màu lục khiến hấn thêm muốn kia ra, tránh thoát những nhánh cây và bộ rễ của nó tập kích đến.

Không có khóa tim, cái thực vật biến dị này không còn khó đối phó nữa.

Một Bạch hòa cầu lớn là có thể thiêu hủy muốn hết đám cành lá của nó, mà nó cũng không thể tái sinh.

Không phải Hóa hệ dị năng của Mộ Lê Thần quá lợi hại, mà là do cái cây biến dị này quá tham lam. Bởi vì có khóa tim kia, cái cây này muốn trước khi nhật thực lần thứ ba xảy ra sớm có thể biến dị nhanh hơn các cây khác. Vì muốn chính mình cường đại hơn nên đã đem nội đan của bản thân dung hợp với khóa tim.

Hai thứ này dung hợp lại, năng lượng có thể tăng lên cực đại, tốc độ tiến hóa cũng rất nhanh.

Thế nhưng khuyết điểm ở chỗ, chỉ cần người lấy đi khóa tim kia, nội đan của nó cũng mất đi, điều đó có nghĩa là dù thế nào nó cũng sẽ chết.

~ o ~ o ~ o ~

Tại mặt thể, số lượng thực vật biến dị so với động vật biến dị ít hơn, nhưng tỷ lệ sống sót của chúng nó phi thường cao.

Bởi vì không ai biết nội đan của chúng nó nằm ở đâu.

Thú đan của động vật biến dị, dị đan của dị năng giả, tinh hạch của tang thi đều là trong não, có một số đặc biệt ở trái tim.

Nhưng nội đan của biến dị thực vật và tang thi thực vật không ai biết ở đâu.

Có thể ở trong nhánh cây, trên phiến lá, trong gốc rễ, thậm chí có thể không nằm trong cơ thể của nó.

Không tìm ra nội đan, cho dù có tiêu diệt sạch sẽ cành lá, thân cây gì đó, chúng nó cũng sẽ rất nhanh khôi phục lại.

Nay cái cây biến dị này lại đem nội đan của mình cùng khóa tim hợp lại, nội đan của nó bị Mộ Lê Thần moi ra, sinh mệnh của nó cũng theo đó kết thúc.

Những nơi bị Mộ Lê Thần chặt đứt vốn đang khôi phục lại đỉnh chỉ, chất lỏng đậm sệt cũng trào ra, bên trong thân cây đã mất đi khóa lục sắc thần bí kia thì cũng không thể chứa được những chất lỏng đó.

Nơi đám chất lỏng kia chảy qua không như lúc trước được cây hấp thụ trở vào mà lại ăn mòn tất cả.

Mộ Lê Thần cũng không thèm nhìn đến cây đại thụ kia bị ăn mòn ra làm sao, chỉ gắt gao cầm chặt khóa tim còn đập lên từng nhịp.

.

Loại cảm giác cầm trên tay thứ này rất kì lạ, như thể đang cầm một loại sinh mệnh mạnh mẽ nào đó trong lòng bàn tay.

Mộ Lê Thần đột nhiên cảm giác trong thân thể chính mình cái loại cảm giác âm trầm sau khi biến thành tang thi cũng tiêu thất.

Phảng phất như sinh mệnh lại một lần nữa trở dậy mạnh mẽ, chỉ là hô hấp..... Khoan đã! hô hấp?

Mộ Lê Thần khiếp sợ phát hiện, chính mình có thể hô hấp ?

Tay hắn run run đặt nhẹ lên ngực trái của mình, sau đó trên mặt hiện rõ một nỗi thất vọng.

Hắn bây giờ có thể hô hấp giống nhân loại, nhưng vẫn chưa có nhịp tim.

Nhưng mà hắn cũng không phải quá thất vọng.

Mộ Lê Thần hiện tại không còn cố chấp với cái thân phận nhân loại như trước kia nữa, hắn coi như thích ứng với thân phận tang thi hoàng của mình.

Nhìn khóa tim màu xanh đập từng nhịp trong tay, Mộ Lê Thần cũng không biết thứ này dùng làm gì, có tác dụng gì.

Chẳng lẽ ăn vào?

Hắn nhìn vật nhỏ đập đập, sắc mặt có điểm không dễ nhìn.

Hắn hiện tại tuy rằng có thể nhìn thủ hạ của mình ăn người, nhưng mà chính mình ăn thứ còn sống này.... vẫn là không thể...

Không phải hắn có cảm tình với nhân loại, mà là bản thân hắn không ăn được loại thực đơn như vậy.

Khóa tim màu xanh này, ngoại trừ kích thước và màu sắc, so với tim của người không khác gì nhau, hắn không thể bỏ vào miệng mà nhai được.

Thôi, đi một bước tính một bước vậy!

Mộ Lê Thần nhớ tới kiếp trước tại viện nghiên cứu đã từng thấy qua khóa tim màu vàng, còn có lần đó đi ngang qua dòng sông thì cảm nhận được...

Chẳng lẽ cái cảm xúc phức tạp này không chỉ có một hai lần?

.

Mộ Lê Thần nghiên cứu một chút khóa tim lục sắc, càng thêm không rõ công hiệu của nó, nhưng hắn lại phát hiện ra tác dụng hữu hiệu đối với hắn hiện giờ nhất.

Nghĩ đến mà trong lòng hắn thoáng chút sợ hãi.

Lần này có thể lông tóc vô thương lấy được khóa tim này, hắn thật sự là rất may mắn. Nếu chờ hai tháng sau mới gặp phải, nói không chừng cái mạng nhỏ này của hắn cũng không giữ được.

Sức sống của khóa tim lục sắc này vô cùng mãnh liệt, lấy nó làm vật liên kết, Mộ Lê Thần có thể đề cao thực lực hoặc điều trị vết thương.

Điều quan trọng nhất là, loại sức sống này đối với bất kỳ giống loài nào cũng có hiệu quả.

Nhân loại, tang thi, động vật, thực vật... Đều có thể dùng thứ này để trị liệu.

Tang thi và tang thi hóa động thực vật đã mất đi sinh mệnh, nhưng chúng nó có thể hoạt động là dựa vào tinh hạch trong cơ thể.

Mà sinh mệnh khóa tim lục sắc này chính là dựa vào việc cung cấp năng lượng cho tinh hạch giúp cơ thể vật chủ khôi phục vết thương.

Bởi vậy khóa tim này đối với Mộ Lê Thần mà nói, chẳng khác nào dị năng chữa lành vết thương.

Hơn nữa, hắn cảm giác rằng, khóa tim này không chỉ có một hai loại công dụng như vậy, mà còn có rất nhiều tác dụng chờ hắn tìm ra.

Mộ Lê Thần cảm thấy rất may mắn, may mắn vì phát hiện thứ bảo bối này trước khi nhật thực lần thứ ba xảy ra. Nếu đợi sau khi nhật thực đến, hẳn cho dù là tang thi hoàng đem theo một đại quân tiến công cũng vô dụng.

Nhật thực lần đầu tiên, nhân loại biến thành tang thi hoặc dị năng giả.

Nhật thực lần thứ hai, động vật biến dị hoặc tang thi hóa.

Nhật thực lần thứ ba, là lúc thực vật biến dị. Còn có thể biến dị thành tang thi thực vật.

Không tính đến rừng rậm xum xuê, chỉ nhìn đám cây bên trong đô thị đều xảy ra biến dị, thì đó chính là đại họa.

Thực vật biến dị cũng có khu vực riêng, bất kể nhân loại, tang thi hay động vật xâm phạm, đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho biến dị thực vật hấp thu.

Nếu không phải bọn chúng không thể đi động, bằng không toàn bộ thế giới bị chúng nó chiếm lĩnh chỉ còn là vấn đề thời gian.

Một đám thực vật biến dị hoặc tang thi thực vật đều tập hợp trong rừng, không khỏi làm người ta nghĩ đến mà khiếp sợ.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, tuy có thể khống chế tang thi thực vật. Nhưng giեն thực vật không giống động vật và nhân loại, biến hóa rất phức tạp, chúng nó tiến hóa so với nhân loại và động vật rất dễ dàng, huống chi còn có khóa tìm trợ giúp.

Chưa kể đến biến dị thực vật so với tang thi thực vật rất nhiều.

Mộ Lê Thần khống chế tang thi thực vật còn khó huống chi là biến dị thực vật. Như vậy, Mộ Lê Thần sân nhà không chiếm ưu thế, năng lực cũng không chiếm ưu thế.

Sau lần nhật thực tiếp theo, rừng tuyết đối là nơi cấm địa. Mộ Lê Thần muốn dễ dàng có được loại bảo bối này, căn bản chính là thiên phượng dạ đàm*

(*chuyện mơ tưởng hảo huyền, chuyện sẽ không xảy ra)

.

Khu rừng này mất đi khóa tìm lục sắc, cũng chỉ còn là một mảnh rừng bình thường.

Trừ lúc bị khóa lục sắc này ký sinh, đám thực vật ở đây chỉ mới ở giai đoạn chưa biến dị xong.

Chuyến đi này Mộ Lê Thần đã đạt được mục đích, hẳn cũng không muốn ở lại quá lâu, liền xoay người đi về phía Ngao tạng biến dị.

Ngao tạng biến dị bị thương nhìn qua có vẻ rất nặng, nhưng chỉ bị ngoài da, nó dựa vào năng lực của mình khôi phục dần dần, không bao lâu cũng không còn chảy máu.

Mộ Lê Thần nhìn miệng vết thương đã khép lại chút ít của Ngao tạng biến dị, khẽ cau mày.

Không có biện pháp, bộ dáng nó hiện tại thật xấu.

Ban đầu uy phong lẫm liệt bao nhiêu, bây giờ bộ lông óng mượt của nó bị ăn mòn lồi lõm, có nhiều chỗ còn trụi lủi, thật xấu khi đem cho người xem.

Mộ Lê Thần chọn nó làm thú cưỡi, một là vì phương tiện, hai là vì thực lực nó cũng khá cao, ba là vì bộ dáng rất uy phong.

Hiện tại lại khó coi thế này, cũng thật mất mặt tang thi hoàng.

Dung mạo của thú cưỡi bị tàn phá thật nghiêm trọng, Mộ Lê Thần lấy khóa lục sắc chữa trị cho Ngao Tạng, hy vọng có thể khôi phục như lúc trước.

Một đạo lục quang rơi xuống trên người Ngao tạng, da lông của nó có thể lấy mất thường thấy được bắt đầu khôi phục thành một bộ óng mượt uy phong như ban đầu.

Cảm giác các cơ thật thoải mái, Ngao Tạng sung sướng kêu một tiếng ‘Ngao ô-’, sau đó cả người được quang mang màu đen bao phủ.

Mộ Lê Thần kinh hi. Không nghĩ rằng Ngao tạng biến dị mà mình dùng thay cho việc đi bộ lại thăng cấp.

Mộ Lê Thần nhìn Ngao Tạng đang bị quang mang màu đen bao phủ, tâm tình rất tốt mà ngồi đợi.

Biến dị thú Ngao Tạng vốn đã cấp năm, bây giờ thăng lên cấp sáu, thời gian cũng không dài, chỉ có ba ngày.

Tang thi mang dị năng thăng cấp thời gian phi thường ngắn ngủi, chỉ cần hấp thụ một chút là có kết quả, hoặc thăng cấp thất bại sẽ thành phế nhân, hoặc là thăng cấp thành công càng trở nên cường đại.

Biến dị thú thăng cấp lại không giống tang thi mang dị năng, chúng nó phải cần thời gian dài hơn, nhưng xác suất thành công lại cao hơn.

Biến dị thú tại thời điểm thăng cấp sẽ xuất hiện quang cầu cùng thuộc tính mà bảo hộ nó, thuộc tính quang cầu này xuất hiện trên mình Ngao Tạng tạo thành một cái trứng màu đen, không cần nghi ngờ gì nữa lực phòng ngự phi thường tốt.

Trừ phi đối đầu với những biến dị thú có đẳng cấp cường đại hơn, bằng không quang mang cự đản không có khả năng bị phá hư.

Lão Thiên rất công bằng.

Cho nhân loại cùng tang thi thời gian thăng cấp nhanh, nhưng xác suất thành công thấp.

Cho biến dị thú xác suất thành công cao hơn nhân loại, nhưng thời gian lại dài ra.

Còn về phần biến dị thực vật và tang thi thực vật thăng cấp, Mộ Lê Thần không rõ ràng lắm.

Bởi vì nghiên cứu về thực vật kiếp trước vẫn chưa có tiến triển.

Thực vật biến dị rất khó khăn, trên thế giới thực vật thông thường chiếm đa số, nhưng sau khi biến dị, khả năng tấn công là phi thường cường đại.

Càng đáng sợ là, không riêng gì khả năng tấn công cường đại, ngay cả năng lực tái sinh và phòng ngự cũng không phải bình thường.

Những nơi có nhiều cây, hơn phân nửa đều trở thành vùng cấm địa.

Mộ Lê Thần nhìn quang mang màu đen chậm rãi tiêu tán, từ trong hư ảo bóng dáng Ngao Tạng từ từ xuất hiện.

Ánh mắt hẩn lộ ra vài phần vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Ngao tạng sau khi thăng cấp hình thể lại rút nhỏ vài phần, nhưng cũng không ai dám khinh thường.

Cả người nó được một ngọn Hỏa diễm màu đen bao bọc, người khác nhìn qua, không có ai hoài nghi sức chiến đấu của một con Ngao tạng biến dị cao chừng năm sáu mét.

Con Ngao tạng biến dị này thoạt nhìn lại không giống chó, bây giờ tiến hóa cấp sáu lại càng thêm không giống một con chó. Bộ dáng uy phong kia, nói nó là báo đen cũng không ai hoài nghi.

Bất quá chó vẫn là chó a, sự thật không thể thay đổi!

Mộ Lê Thần không nói gì, chỉ nhìn đại gia hỏa vừa rồi còn khí phách hiên ngang hiện tại vọt tới bên cạnh hẩn vẫy đuôi nịnh nọt. Sau đó đợi cho ngọn Hắc hỏa diễm xung quanh nó biến mất, hẩn mới leo lên lưng nó đi.

Chỉ số thông minh của thú biến dị cấp sáu đã khá cao.

Đội Mộ Lê Thần ổn định xong tư thế, Ngao tạng biến dị mang tên Tiểu Hắc kia đặc ý vẫy vẫy đuôi ‘Ngao ô’ một tiếng liền nhanh nhẹn phóng đi trong rừng, hướng thôn trang nơi đàn tang thi của Mộ Lê Thần đang dừng chân mà chạy.

~ o ~ o ~ o ~

Vừa bước vào thôn trang đám tang thi tiến hóa tụ tập kia, Mộ Lê Thần liền cảm giác có chỗ không thích hợp.

Quá an tĩnh.

Chỉ số thông minh của đàn tang thi tiến hóa của hẩn so với tang thi thông thường có cao hơn, dưới khống chế của hẩn cũng có thể xem như một đội quân của quân đội có huấn luyện. Nhưng ra khỏi kiểm soát của hẩn, bọn nó cũng chỉ dựa vào bản năng vừa gào rống vừa lang thang đi tìm người sống.

Vậy mà, cái thôn trang này vốn chứa mấy ngàn cái tang thi thể nhưng một chút âm thanh đều không có.

Mộ Lê Thần nhú mày, tinh thần lực giống như lưới đánh cá bung ra bao trùm lên tất thảy.

Rất nhanh, hẩn liền phát hiện nơi đàn tang thi đang ở.

Bọn nó tụ tập phía sau thôn trang, ngay dưới chân núi.

Nhưng kỳ quái là, đàn tang thi thể mà giống như những đứa nhỏ ngoan dễ bảo, cứ đứng ở đó như thể có một tang thi hoàng khác khổng chế vậy.

Chẳng lẽ còn có một tang thi cấp cao mang Tinh thần hệ dị năng khác khổng chế chúng nó?

Mộ Lê Thần tiếp tục tra xét lên ngọn núi, kết quả thực khiến hắn giật mình.

Tinh thần lực của hắn chỉ có thể tra xét đến giữa sườn núi, nhưng trong phạm vi của hắn, trừ đàn tang thi dưới chân núi, trên núi thể mà lại có bốn người.

Trong bốn người này có ba dị năng giả, khí tức của sinh mệnh lớn như vậy, nên đàn tang thi đều bị hấp dẫn qua đó.

Đàn tang thi vì cái gì bị người sống hấp dẫn đến chân núi nhưng ngược lại ngoan ngoãn đứng ở đó không lên núi?

Mộ Lê Thần trong lòng nghi hoặc, nghĩ mãi không ra, hắn quyết định đi qua xem. Lại hạ lệnh cho Tiểu Hắc đứng chờ ở chỗ này. Rồi khai triển toàn bộ tốc độ chạy đến nơi đàn tang thi đứng.

Sở dĩ hắn không sử dụng Thuấn di là vì hắn phát hiện trong ba dị năng giả có một người mang Tinh thần hệ dị năng, hơn nữa đẳng cấp không thấp, đã là dị năng giả cấp ba.

Nếu hắn thuấn di đến, không gian dao động, nói không chừng sẽ bị Tinh thần hệ dị năng giả kia phát hiện.

.

Đối với khí tức của Mộ Lê Thần, đàn tang thi luôn thuận theo tự nhiên mà bị uy hiếp, bởi vì hắn là tang thi hoàng.

Đây vốn là bản chất, không thể dùng thực lực bù lại.

Cho dù Mộ Lê Thần tay có trói gà không chặt, đàn tang thi cũng vô pháp kháng cự uy hiếp của hắn.

Tinh thần lực của hắn cường đại, thể nên hành vi khổng chế tang thi kia cũng chỉ như dẹt hoa trên gấm mà thôi. Nên lúc Mộ Lê Thần vừa xuất hiện, đàn tang thi đều lần lượt hướng về phía hắn,

Đến trước mặt bọn chúng, Mộ Lê Thần mới hiểu được vài phần.

Nguyên nhân tang thi an phận đứng ở đây, dĩ nhiên là do cái dị năng giả hệ Tinh thần kia trấn an.

Tuy rằng chỉ là trấn an, không phải khổng chế, nhưng cũng rất mạnh. Chỉ có một tay, mà đàn tang thi không thể tự nhiên đi lại.

Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực âm thầm lần theo tinh thần lực mà dị năng giả kia để lại, liền tìm ra vị trí của bọn họ. Hắn đem tinh thần lực xâm nhập vào đầu cái dị năng giả hệ Tinh thần cấp ba kia.

Mộ Lê Thần giải tán đàn tang thi rồi mới đem tinh thần lực của mình hóa thành một thanh kiếm, hung hăng chém đứt Tinh thần của dị năng giả cấp ba đó.

.

“A—”

Bốn người đang trốn trong một sơn động trên sườn núi nào đó, một thanh niên diện mạo thanh tú mặc đạo bào (áo choàng) đột nhiên ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, biểu tình đau đớn vận vẹo, mồ hôi theo trán trượt xuống.

Mặt khác, còn có một người nam và hai nữ nhân đại kinh thất sắc, nhìn thấy bộ dáng thống khổ của hắn, không dám động đến sợ khiến hắn càng đau hơn.

“Mục Nhiên, làm sao vậy?”. Một nữ nhân tóc vàng gọn sóng gọi cảm, nôn nóng hỏi.

Nam nhân còn lại khá vạm vỡ, coi như bình tĩnh, bất quá, vẻ mặt hắn cũng rất ngưng trọng: “Hắn là bị tinh thần lực phản phệ.”

Thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh hắn nhẹ giọng hỏi: “Anh hai, vậy phải làm sao? Có thể cứu chữa không?”

Nam nhân vạm vỡ lắc lắc đầu, thở dài: “Không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào bản thân tự chống đỡ.”

Một lần định khổng chế mấy ngàn con tang thi tiến hóa, thật sự quá mức mạo hiểm, phản phệ cũng đúng.

Nhóm người này nghĩ rằng dị năng giả hệ Tinh thần lực cấp ba kia vì một lần trấn an mấy ngàn con tang thi tiến hóa mà dẫn đến bị phản phệ, hoàn toàn không nghĩ rằng có một con tang thi hoàng đang nhìn chằm chằm vào mình.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần yên lặng đi đến trước cửa sơn động, ánh mắt âm lãnh tối đen như mực nhìn chăm chăm bốn người nọ còn chưa nhận ra sự tình.

Trong mắt ủa lên một cổ màu sắc đỏ như máu, nhưng lại nhanh chóng rút đi, khôi phục lại bộ dáng của một nhân loại tầm thường.

Mục Nhiên dù sao cũng là dị năng giả cấp ba, hơn nữa Mộ Lê Thần chỉ đem tinh thần lực hấn kết nối với đàn tang thi cắt đứt, chứ không phải trực tiếp tiến vào Thức Hải phá hư hoàn toàn tinh thần lực của hấn.

Cho nên hiện tại hấn chỉ cần chịu đựng đợi con đau kịch liệt này qua đi, dị năng hao tổn một ít mà thôi, không đến mức mất mạng hoặc bị phê cho thành một kẻ đầu óc ngu si.

Hòa hoãn lại một ít, Mục Nhiên thở hắt hắt, khoác tay với những người khác ý bảo mình không có việc gì.

Nhưng mà ngay lúc hấn ngẩng đầu, liền thấy Mộ Lê Thần đứng ở cửa động.

Trong lòng hấn lộp bộp vài tiếng, da mặt run run, cuối cùng mới khôi phục thần sắc bình thường, trên mặt lộ ra một nụ cười tái nhợt: “Người anh em này là đến sơn động nghỉ chân một chút sao?”

Nhìn phản ứng của Mục Nhiên, ba người còn lại đồng thời quay đầu nhìn.

Lúc nhìn đến Mộ Lê Thần, cái nam nhân vạm vỡ nhũu mảy, chuẩn bị quát lớn định đuổi hấn đi thì đột nhiên bị Mục Nhiên vội vã kéo lại.

Nam nhân vạm vỡ kinh ngạc nhìn Mục Nhiên.

Mục Nhiên chỉ nháy mắt với hấn, sau đó suy yếu cử động thân thể, gương mặt tươi cười chào đón Mộ Lê Thần: “Gặp được chính là duyên. Vừa lúc chúng ta cũng muốn rời khỏi, người anh em ở lại đây nghỉ ngơi tốt nhé!”

Nói xong liền muốn cùng ba người kia rời đi.

Ba người nọ cảm thấy không rõ ràng lắm, bất quá bọn họ tựa hồ rất tin tưởng Mục Nhiên, không nói một tiếng nào, chỉ âm thầm theo sau Mục Nhiên rời đi.

Lúc Mục Nhiên đi lướt qua Mộ Lê Thần, hấn còn tặng cho Mộ Lê Thần một cái tươi cười thần thiết tựa hồ trước mặt thể hai người là hảo bằng hữu. Nhưng mà đáng về cứng ngắc, giọng gào kia lại phản bội hấn.

Mộ Lê Thần đợi bốn người đi qua, rồi mới xoay người, khoe miệng gọi lên một mặt cười lạnh lùng pha lẫn chút suy nghĩ: “Đứng lại!”

Mục Nhiên liền lập tức đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, cả cơ thể cứng ngắc, phải kiềm chế dữ lắm giọng điệu mới không run rẩy, chỉ bình tĩnh nói: “Người anh em còn có chuyện gì nữa sao?”

Thanh âm Mộ Lê Thần trầm thấp vang lên: “Người làm thế nào lại nhìn thấu thân phận của ta?”

Sắc mặt Mục Nhiên nhất thời trắng bệch, hấn không dám xoay người đối mặt với Mộ Lê Thần, chỉ hít sâu một hơi, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Lời anh nói là có ý gì? Tôi không hiểu. Tôi cũng không biết anh là ai.”

Vì Mục Nhiên quay lưng lại nên Mộ Lê Thần không thấy biểu tình của hấn, nhưng ba người đi chung với hấn lại nhìn thấy rõ ràng. Bởi vì thấy rõ ràng nên bọn họ cũng bị dọa cho phi thường sợ hãi.

Những điều không biết mới là đáng sợ nhất. Ba người bọn họ không biết thân phận Mộ Lê Thần, cho nên trong đầu bọn họ, Mộ Lê Thần so với sự tồn tại của Đại Ma Vương còn đáng sợ hơn.

Không phải ai cũng có khả năng bắt động thanh sắc như Mục Nhiên, nữ nhân gọi cảm bên cạnh Mục Nhiên đã sợ tới mức nhuễn cả người chân run run.

Mộ Lê Thần cười nhẹ vài tiếng: “Người giả ngu làm gì? Vị tiểu thư bên cạnh người nhìn có vẻ rất sợ hãi kia.”

Mục Nhiên hung hăng trừng mắt nhìn nữ nhân gọi cảm kia.

Đúng là gia hỏa được việc không có mà bại sự có thừa!

Hấn vất vả dựng cảnh như vậy lại bị cái nữ nhân nhất gan này làm hỏng.

Nhưng hấn cũng biết, cho dù cô ta không lộ ra thần thái kinh hoàng như vậy, bọn họ hôm nay cũng không trốn khỏi một kiếp, con người khi gặp phải tuyệt cảnh thì đều sẽ như vậy, hấn thật là bất hạnh mà.

Mục Nhiên gan dạ xoay người, nhưng ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng Mộ Lê Thần, cúi đầu nói: “Làm sao để anh tha cho chúng tôi đây?”

Có thể có một cái chết tốt đẹp là được rồi, hấn bắt đầu cùng Mộ Lê Thần đàm điều kiện.

Mắt Mộ Lê Thần bắt đầu nhiễm lên những tơ máu: “Nói cho ta biết, làm sao ngươi lại thấy được thân phận của ta?”

Bây giờ thực lực của Mộ Lê Thần đã là cấp chín, dứt khoát không phải một dị năng giả cấp ba có thể nhìn thấu.

Hơn nữa Mục Nhiên này thật quý dị.

Trong đàn tang thi của hắn không thiếu tang thi cấp bốn, lúc trước hắn còn gặp được đám người Trương Duệ Bá đã là dị năng giả cấp bốn mà so ra còn không thu phục nổi một cô bé tang thi cấp hai.

Nhưng mà, toàn bộ đàn tang thi của hắn đều bị dị năng chỉ mới cấp ba của Mục Nhiên trấn an.

Chẳng lẽ hắn không phải dị năng giả cấp ba?

Đối với câu hỏi của Mộ Lê Thần, Mục Nhiên do dự, dường như bí mật này đối với Mộ Lê Thần rất quan trọng.

Mộ Lê Thần nhếch miệng cười, ánh mắt lạnh lẽo rơi xuống trên đỉnh đầu hắn, u ám nói: “Nếu không nói, ta chỉ còn cách Suru hồn ngươi.”

‘Suru hồn’ nghe qua có vẻ thần bí, nhưng kỳ thật cũng chỉ là cách gọi khi một dị năng giả mang tinh thần lực cao cấp tiến vào bên trong đại não đọc ký ức đối phương.

Loại phương pháp này yêu cầu rất khắc nghiệt, tinh thần lực của người Suru hồn so với đối phương phải cao hơn nhiều bậc, hơn nữa người Suru hồn không chế không tốt, thì không những không tìm được ký ức mà tinh thần lực của người Suru hồn còn bị phá vỡ, nội lực tạc cho vỡ đầu, não văng tứ phía.

Loại phương pháp này chỉ sau khi mật thể bùng nổ hơn một năm mới xuất hiện được sáu dị năng giả có khả năng, chính phủ mới biết đến.

Mục Nhiên bây giờ đương nhiên không biết.

Nhưng cho dù không biết, một người sống trong thời đại tin thông tin bùng nổ như vậy cũng hiểu sơ sẩy ý nghĩa của từ.

Mục Nhiên không biết Mộ Lê Thần có phải đang đe dọa hắn hay không, nhưng hắn biết nếu mình không nói, kết cục chỉ sợ sẽ chết không toàn thây.

Nhớ tới thân phận của vị tôn thần này, Mục Nhiên liền run rẩy.

“Thật ra..... tôi là đạo sĩ.”

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn áo choàng trên người hắn.

Vốn chỉ nghĩ rằng hắn mặc để chơi hay là trước tận thế làm trong rạp hát, không nghĩ tới hắn lại là đạo sĩ.

Mục Nhiên tiếp tục nói: “Nhưng tôi không phải đạo sĩ thông thường, từ nhỏ tôi có một đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ, chỉ là thời gian trôi qua, loại năng lực này càng biến mất dần. Cho đến khi mật thể bùng nổ, năng lực của tôi mới trở lại, hơn nữa còn lợi hại hơn. Cho nên tôi chỉ cần nhìn qua liền có thể thấy được dị năng của người khác....”

Hắn chính là nhìn thấy được Mộ Lê Thần làm sao có được nhiều dị năng dọa người cùng với thứ kia..... Cho nên mới bị dọa thành như vậy.

Mộ Lê Thần căn bản không tin Mục Nhiên bởi vì nhìn thấy mình là dị năng giả nhiều hệ nên sợ hãi.

“Ngươi làm sao nhìn ra thân phận của ta?”

Mục Nhiên còn nghĩ rằng có thể qua mặt được Mộ Lê Thần, nhưng đáng tiếc, Mộ Lê Thần không phải dạng dễ lừa.

Hắn có chút gian nan nói: “Bởi vì tôi nhìn thấy tinh hạch trong đầu anh.”

Tinh hạch.....!

Hai chữ vừa mới nói ra, ba người đi cùng Mục Nhiên liền hiểu rõ thân phận của Mộ Lê Thần.

.

Mật thể đã bắt đầu được vài tháng, bọn họ đều biết, chỉ có tang thi mới có tinh hạch trong đầu, tinh hạch này hình thoi. Dị đan của dị năng giả cùng nội đan của thực vật và thú đan của biến dị thú đều là hình cầu.

Chỉ có tang thi cùng tang thi động thực vật mới có hình thoi.

Nếu nói người đứng trước mặt Mục Nhiên này là nhân loại, vậy thì tinh hạch trong đầu hắn là thể nào? Chứng tỏ hắn không phải người, hắn chỉ có bề ngoài là giống người mà thôi!

Nhưng người này một chút mùi hôi cũng không có, chỉ số thông minh đã sánh ngang nhân loại, hẳn dĩ nhiên không đơn giản chỉ là một tang thi.

Chẳng lẽ tang thi đã tiến hóa đến mức này rồi sao?

Mộ Lê Thần nghe Mục Nhiên nói như vậy, ánh mắt sáng lên.

Hắn nhìn về phía đôi mắt Mục Nhiên, thập phần khao khát.... Nếu có thể có loại dị năng này, hẳn đối phó với đám thực vật biến dị không phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?

Đề chắc chắn, Mộ Lê Thần xác nhận lại: “Người nói năng lực này của người đã có từ trước khi tận thế bắt đầu? Hiện tại biến thành một loại dị năng?”

Mục Nhiên đương nhiên cảm giác được ánh mắt Mộ Lê Thần có điểm không thích hợp, theo bản năng đáp: “Không phải dị năng....”

Hắn do dự một chút, nói: “Loại năng lực này không hẳn là dị năng, bởi vì tôi sử dụng cặp mắt Hư Vong, căn bản không hao tổn dị năng.”

Mộ Lê Thần trong lòng rất thất vọng.

Dị năng của hắn là thôn phệ, có thể thông qua thôn phệ dị đan của dị năng giả mà sở hữu dị năng của đối phương, nhưng cặp mắt Hư Vong của Mục Nhiên lại không phải dị năng....

Hắn lại hỏi tiếp: “Vậy người làm thế nào trấn an được mấy ngàn tang thi dưới chân núi?”

Mục Nhiên đã đem bí mật lớn nhất của mình nói ra, rất có ý tưởng đập nôi đập đất theo giặc, trực tiếp tháo tấm bùa hộ mệnh đeo trên cổ xuống ném cho Mộ Lê Thần: “Đây là tấm bùa hộ mệnh mà ông nội đã cho cha tôi, cha tôi lại truyền cho tôi, nó có thể tăng cường dị năng của tôi, bất quá, hiện tại đã bị phế bỏ.”

Mộ Lê Thần cảm tấm bùa được chế tác tinh tế lật xem một chút, lại dùng tinh thần lực kiểm tra một phen, phát hiện được một ít năng lượng còn sót trong tấm bùa, nhưng năng lượng ít như vật cũng chẳng làm được cái gì.

Hắn đem tấm bùa trả lại cho Mục Nhiên, sau đó nói với hắn: “Về sau, người phải đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Được Mộ Lê Thần tiếp nhận, trong lòng Mục Nhiên rất rối rắm.

Đi theo một tang thi cao cấp nhất định rất an toàn, nhưng hắn là nhân loại, trở thành đàn em của tang thi thì thật nhục nhã.

Không đợi hắn tiếp tục rối rắm chính mình cần mặt mũi mà liều mạng chống lại hay vứt bỏ mặt mũi cúi đầu khom lưng, liền nghe Mộ Lê Thần cảnh báo, giọng lạnh như băng: “Nếu người không chịu, ta đây cũng chỉ có thể diệt trừ hậu họa.”

Có thể nhìn thấu thân phận tang thi hoàng của Mộ Lê Thần, nếu Mộ Lê Thần không thể thu phục, cũng tuyệt đối không để hắn sống.

Giữa danh dự và cái mạng nhỏ nên chọn cái nào, Mục Nhiên thực dễ dàng chọn được: “Được rồi, tôi đồng ý.”

Mộ Lê Thần vừa lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía ba người còn lại, đôi mắt tối đen hơi híp lại.

Mục Nhiên vốn đang chuẩn bị giúp đồng bạn của mình cầu tình, hắn chỉ cảm thấy một luồng gió thổi qua, sau đó cả người hắn bị một đồng chất lỏng ấm áp văng lên....

Mục Nhiên cả người đầy máu kinh hoàng nhìn ba khối thi thể trên mặt đất, hắn ngây ngốc quay đầu, nhìn về phía Mộ Lê Thần đang dùng Thủy hệ dị năng tẩy rửa móng vuốt dính đầy máu của mình, môi run run vài cái, cuối cùng vẫn cúi đầu che giấu sợ hãi trong mắt, không nói một lời nào.

Giết ba người này không phải chỉ để uy hiếp Mục Nhiên, mà còn vì phòng ngừa thân phận mình bị tiết lộ.

Đối với nhân loại mà nói, một tang thi cao cấp có trí tuệ không khác con người là một uy hiếp lớn, nếu bọn họ biết được tin tức này, nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để tiêu diệt hắn.

Trước khi hắn còn chưa thu nạp hết được toàn bộ tang thi Z quốc, bại lộ thân phận không phải loại sự tình tốt đẹp gì.

Hắn mang theo Mục Nhiên đang sợ hãi tới run rẩy đi ra ngoài.

~ o ~ o ~ o ~

Phía sau truyền đến âm thanh nhai nuốt rõ ràng, Mục Nhiên khản trương nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy chính mình đi lại không vững vàng.

Ở tận thế, nhìn cảnh tượng những đồng bạn bị tang thi ăn thường xuyên xảy ra, hắn cũng đã quen với chuyện ấy, nhưng mà... làm thế nào hắn có thể làm quen với việc hằng ngày đều phải sinh hoạt giữa một đàn tang thi đây?

Hắn vội trộm nhìn gương mặt băng lãnh của Mộ Lê Thần.

Nhất là khi bên cạnh còn có một tang thi cao cấp đáng sợ như vậy!

Mộ Lê Thần cảm nhận được tầm mắt Mục Nhiên. Xoay đầu nhìn về phía hắn, nhếch miệng, điềm nhiên nói: “Nếu không muốn trở thành thức ăn dự trữ thì tốt nhất là để ta thấy được giá trị tồn tại của ngươi đi.”

Mục Nhiên cuống quýt gật đầu: “Biết rồi! Biết rồi!”

Hắn nhất định sẽ hữu dụng để không bị ăn thịt.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, cố gắng nghĩ coi mình có gì để dùng, đột nhiên nghĩ đến, nói với Mộ Lê Thần: “Anh này”

Mục Nhiên xấu hổ chà chà tay, hắn còn không biết tang thi trước mặt đây tên gì.

Vạn nhất gọi không đúng, còn không phải bị hắn mất hứng mà ăn thịt luôn hay sao?

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn hắn, nói: “Ta là Mộ Lê Thần.”

Mục Nhiên không dám mở miệng hỏi tên, càng không nghĩ đến Mộ Lê Thần biến thành tang thi nhưng vẫn còn mang thân phận nhân loại.

Hắn khản trương nói: “Mộ lão đại, nhà tôi ở trên ngọn núi này, trong đó có một công cụ rất mạnh, lão đại anh nhất định sẽ thích.”

Tổ tiên Mục Nhiên đều là đạo sĩ, cho nên vẫn định cư trên núi.

Bất quá, mặc dù có là đạo sĩ nhưng vẫn muốn học tập, cho nên Mục gia ở trong thành phố vẫn có chỗ ở, thuận tiện cho việc đến trường.

Mục Nhiên mới hai mươi mốt tuổi, chưa tốt nghiệp đại học, khi mặt thế xảy ra là lúc hắn còn ở trường.

Sau khi thức tỉnh dị năng, trải qua thiên tân vạn khổ mới thoát ra được.

Sau khi thoát khỏi, suy nghĩ đầu tiên của hắn là trở về nhà. Bởi vì hắn cùng gia gia sống nương tựa lẫn nhau trong Đạo quan, mà Tam Thanh tượng còn đang trấn áp chuôi ma đạo.

~ o ~ o ~ o ~

Ngọn núi này không cao, không bao lâu sau Mộ Lê Thần đã mang Mục Nhiên lên đỉnh núi.

Trên này cây cối không ít, sau mặt thế lại càng xum xuê, thoát nhìn rất tươi tốt.

Tinh thần lực của Mộ Lê Thần bắt đầu phóng ra tra xét đỉnh núi, nhưng không tìm ra cái gọi là Đạo quan, hắn nhíu mày: “Ngươi chắc chắn là nơi này?”

Mục Nhiên nhìn xung quanh, sau đó gật đầu: “Chắc chắn.”

Tuy rằng cây cối dày đặc muốn đem phần lớn địa hình che khuất, nhưng đại khái vẫn có thể nhìn ra.

Mộ Lê Thần thấy bộ dáng chắc chắn của hắn, trong lòng có hơi do dự, nhưng vẫn cẩn thận bước về phía Mục Nhiên chỉ.

Ở Z quốc, những thứ kỳ lạ bí ẩn là vô tận, Mộ Lê Thần cho dù là tang thi hoàng thực lực cao bậc nhất, cũng không dám lơ là.

Chung quy mà nói, so với những chi sĩ tu hành trăm ngàn năm trước, thực lực của hắn còn chưa đủ.

Tuy rằng Z quốc hiện nay, hệ thống tu luyện đã xuống dốc, nhưng cũng không chắc nhờ đâu còn có cao nhân lưu lại giết hắn thì sao.

Giống như sợi dây chuyền ngọc bích hắn đưa cho An Dương, chính là một linh bảo. Thứ lợi hại mà Mục Nhiên nói, hắn cũng là linh bảo.

Dọc đường đi Mộ Lê Thần chặt đứt vô số cây cối chặn ngang đường, cuối cùng cũng tìm được Đạo quan mà Mục Nhiên nói, nơi đó bị vô số thực vật che phủ.

Trải qua mấy tháng mặt thề, Đạo quan nhìn qua có chút cũ nát, như đã không có người quét dọn từ lâu.

Mục Nhiên nhìn trong quan đạo không có lấy một bóng người, trong lòng nhất thời lộp bộp vài tiếng.

Gia gia.....

Mộ Lê Thần và Mục Nhiên cẩn thận đi vào.

Khi bước vào Đạo quan, trong nháy mắt Mộ Lê Thần có một loại dự cảm không tốt, hắn phát hiện khóa tim lục sắc hắn đặt trong túi áo của mình đập ngày càng nhanh.

Biểu tình hắn ngưng trọng nhìn Đạo quan im ắng tựa hồ không có bất cứ vấn đề gì, móng tay dài ra, dần dần đen lại, có cảm giác làn gió phá vỡ không gian.

Mà Mục Nhiên lúc này ở bên cạnh lại ngã bệt ra đất.

Mộ Lê Thần nhíu mày nhìn vẻ mặt đầy hoảng sợ của Mục Nhiên, thấp giọng hỏi: “Ngươi sao vậy?”

Mục Nhiên run rẩy giơ ngón tay chỉ vào sâu bên trong Đạo quan tối om, thanh âm đứt quãng: “Tôi..... Tôi thấy..... quái vật!”

Quái vật?

Mộ Lê Thần không rõ Mục Nhiên thấy cái gì mà bị dọa thành như vậy, còn nói có quái vật.

Ở mặt thề, có thể gọi là quái vật nhất định là thứ so với biến dị thú và tang thi động vật còn đáng sợ hơn.

Không đợi Mộ Lê Thần xem xét, ‘quái vật’ bên trong Đạo quan tựa hồ không kiên nhẫn chờ đợi con mồi đi vào, phát ra một tiếng gầm: “Grào—”

.

Mộ Lê Thần trầm mặc, hắn cảm giác được uy hiếp trong tiếng gầm đó.

Hiện tại dị năng giả cấp năm đi khắp thiên hạ còn sợ không có đối thủ, mà hắn đã là tang thi hoàng cấp chín, tuyệt đối là bất khả chiến bại. Cho dù đợi cho vài năm sau mặt thề, dị năng cấp sáu đầy trời đầy đất, cấp bảy nhiều như cáu, hắn cấp chín cũng coi như là tuyệt đỉnh cường giả.

Vậy mà, trong một Đạo quan trên cái núi nhỏ này lại có thứ có thể uy hiếp sự tồn tại của hắn.

Mộ Lê Thần cả người căng thẳng, đề phòng nhìn chằm chằm vào vị trí tối om kia, một cỗ sương mù màu đen tràn ra. Nhìn có vẻ chậm nhưng trên thực tế lan tràn với tốc độ cực nhanh, vón vện hai nhíp thờ đã chiếm cứ toàn bộ không gian Đạo quan.

Hai mắt Mộ Lê Thần nhanh chóng bị sương mù bao phủ, mọi thứ tối đen như vực thăm thẳm u huyền.

Hắn là tang thi hoàng, nhìn mọi vật trong bóng đêm kỳ thực rất đơn giản. Nhưng thứ này lại không hề bình thường, hoàn toàn gây trở ngại cho hắn, hắn nhiều nhất cũng chỉ thấy được nơi cách mình mười bước chân.

Tinh thần lực bùng ra, lại như bước chân vào đầm lầy, lúc trước thuận lợi bao nhiêu hiện tại lại không tra xét được cái gì.

Mộ Lê Thần vùng móng vuốt, cảm giác như bị cản lại, quả nhiên, tốc độ bị giảm chỉ còn ba phần.

Thứ này không những cản trở tầm mắt, tinh thần lực của hắn, mà còn hạn chế tốc độ của hắn nữa.

Mộ Lê Thần không dám chủ quan, hắn đem Mục Nhiên bảo hộ phía sau, hỏi: “Ngươi có thể nhìn thấy quái vật kia sao?”

Mục Nhiên biết, nếu hắn không nhìn thấy con quái vật đó, hắn hoàn toàn không có giá trị sử dụng, lúc đó thì đừng hòng Mộ Lê Thần bảo vệ cho. Muốn sống, cũng chỉ có thể liều một phen.

Nghĩ như vậy, Mục Nhiên cắn chặt răng, nhìn về phía Mộ Lê Thần, nói: “Tôi có thể nhìn thấy nó!”

Vừa nói xong, đồng tử Mục Nhiên nổi lên kim quang, đối với hóa nhân kim tinh có điểm tương tự. Hắn rất nhanh liền thấy được quái vật kia mai phục trong sương mù màu đen đang tìm cơ hội muốn dón bọn họ vào chỗ chết, thấy rất rõ ràng.

Chính vì nhìn thấy quá rõ hắn mới khiếp sợ...

Mộ Lê Thần nhìn về mặt của Mục Nhiên, nhíu mày: “Mục Nhiên?”

Mục Nhiên phục hồi tinh thần, thanh âm có điểm run rẩy, thấp giọng nói: “Nó ở bên phải, cách ba mươi mét.”

Mộ Lê Thần tuy rằng không rõ vì sao ngữ điệu Mục Nhiên lại như vậy, nhưng hắn cũng không chậm trễ, tạm thời đem nghi hoặc quăng ra sau đầu, xuất

ra một tia lôi điện bất ngờ tập kích con quái vật.

Lôi điện dị năng đối với sinh vật hắc ám có tác dụng khắc chế tốt nhất. Nơi lôi điện đi qua, sương mù đều tiêu biến bót, Mộ Lê Thần mơ hồ có thể nhìn ra bóng dáng quái vật kia.

Quái vật kia tựa hồ nửa người nửa hổ, có phần giống như thú nhân trong tiểu thuyết ma huyền phương Tây.

Nó có cái đầu hồ thật lớn, nhưng nhìn sơ sơ lại thấy giống như đầu người, cứ như là một cái đầu người ngang ngang ngành ngành mà bị ép biến thành đầu hồ..... Thật sự khiến người ta kinh hoàng.

Lông hồ màu đỏ vàng bao phủ đầy hai tay nó, móng vuốt thập phần sắc bén.

Hạ thân như thế nào Mộ Lê Thần lại không thấy rõ, hắn chỉ biết hổ thú nhân kia bộ dáng đi lại, đứng thẳng như con người, hoàn toàn không giống những con thú bốn chân khác.

Lôi điện xuất hiện bất ngờ trên đỉnh đầu nó bổ xuống. Nó phản ứng rất nhanh, chân đạp một cái, nháy mắt đã nhảy qua một bên, lôi điện chỉ kịp thời đánh trúng bả vai nó.

Ý thức được chỗ mai phục của mình đã bị phát hiện, Hổ thú nhân tựa hồ trí tuệ không thấp, không tiếp tục mai phục mà xông thẳng lại chỗ Mộ Lê Thần.

Hổ thú nhân trí tuệ không thấp, nhưng vẫn hành động theo bản năng.

Bản năng của nó cảm giác được thực lực tối cường của Mộ Lê Thần, mang đến cho nó một uy hiếp lớn, Mục Nhiên phía sau Mộ Lê Thần chỉ là một con gà, nó hoàn toàn không thèm nhìn đến Mục Nhiên.

Mộ Lê Thần một chương đánh bay Mục Nhiên đi chỗ khác, bản thân lui về phía sau nhiều bước, sau đó xoay người giao thủ cùng hổ thú nhân, hai bộ móng cứng va chạm.

Keng một tiếng, Mộ Lê Thần kinh ngạc nhìn Hổ thú nhân bay ngược ra ngoài.

Hắn không nghĩ tới móng vuốt quái vật này cứng đến như vậy, hắn vốn được khóa châu màu trắng lấy từ không gian ra cải tạo, móng vuốt càng thêm cứng cáp sắc bén, vậy mà lại không thể đã thương nó!

Bất quá, móng vuốt hay thân thể nó có cứng rắn đến đâu, sức lực vẫn không bằng hắn.

Mộ Lê Thần trong lòng tính toán, thu hồi bộ móng của mình, muốn đối phó với công kích của nó, chính là sử dụng thủ đoạn con trâu đầm núi, trực tiếp dùng sức đâm xuyên qua cơ thể hổ thú nhân.

Quả nhiên, như hắn dự đoán, nội tạng hổ thú nhân rất yếu ớt, chỉ một chiêu đã chấm dứt trận đấu này.

Thời điểm Hổ thú nhân vừa chết, sương mù đậm đặc xung quanh giống như tìm được một cái lỗ thông khí, điên cuồng lao tới thi thể hổ thú nhân.

Toàn bộ sương mù đều bị thi thể Hổ thú nhân hút vào, đột nhiên trời đất bỗng vang lên một đạo thanh âm du dương sắc bén: “Leng keng——”

Sương mù đều biến mất, Mộ Lê Thần nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, hắn thập phần kinh ngạc nhìn thanh trường đao đỏ như máu trôi lơ lửng bên trên một bộ hài cốt của nhân loại.

Hắn chắc chắn bộ hài cốt kia là của một nhân loại bình thường.

Tại sao hổ thú nhân chết lại để lại hài cốt của con người?

Ánh mắt Mộ Lê Thần nhìn về phía thanh trường đao màu đỏ trôi lơ lửng bên trên.

Mọi duyên cớ nhất định là do thứ này

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Từ xa nhìn thanh trường đao đỏ thẫm, có thể cảm giác được một cỗ khí tức giống như hơi thở của một tên sát nhân hàng loạt, khiến lòng người sôi sục sát ý.

Trên thân Huyết đao có những hoa văn màu đen quý dị, nhìn thấy rõ ràng như vậy, nhưng không cách nào nhớ được, vừa quay đầu liền quên.

Trong mơ hồ, Mộ Lê Thần có thể nghe thấy âm thanh của chiến trường từng tiếng từng tiếng vọng lên: “Giết! Giết! Giết!” cùng âm thanh vũ khí va chạm, phảng phất như vang lên từ chốn sâu nhất của tâm hồn.

Thanh huyết đao này không đơn giản!

“Đây là một thanh ma đao, tên là Huyết ma, là một loại đao rất đáng sợ.”

Mộ Lê Thần nhìn Mục Nhiên ở phía sau, hỏi: “Thanh đao là của gia tộc ngươi?”

Thanh đao này xuất hiện bên trong đạo quan của Mục gia, Mục Nhiên lại biết về nó, hẳn cho rằng thứ này là của Mục gia.

Mục Nhiên lắc lắc đầu, hẳn nhìn hải cốt dưới đất, trong mắt mang theo đau thương nặng nề, thấp giọng nói: “Không phải của gia tộc tôi. Thanh đao này vốn dĩ bị trấn áp dưới tượng Tam Thanh tại đạo quan này, Mục gia chúng tôi kỳ thật là thế gia trấn thủ ma đao này, không nghĩ rằng.”

Hắn nhớ đến sau khi mặt thể bùng nổ, hẳn xuất hiện dị năng đồng thời khôi phục được Hư Vọng chi Nhãn: “Sau mặt thể, năng lượng ma đao này ngày càng tăng, ký sinh trên người gia tộc tôi.”

Mộ Lê Thần nghe thấy lời này, kinh ngạc nhìn ma đao, lại nhìn đến bộ hải cốt mà hồ thú nhân để lại.

Khó trách tại sao hồ thú nhân chết lại biến thành hải cốt của nhân loại. Vốn dĩ nó chính là hải cốt của gia gia Mục Nhiên.

Mục Nhiên khẩn cầu nhìn Mộ Lê Thần, nói: “Mộ lão đại, anh lấy Huyết ma đao này đi, tôi muốn gom hải cốt của gia gia.”

Mộ Lê Thần vốn đã có ý định lấy Huyết ma đao này, lại thấy Mục Nhiên đối với gia gia của mình như vậy liền nhớ tới bản thân và Mộ gia gia, trong lòng có chút đồng cảm, liền gật đầu đồng ý.

Hắn nói với Mục Nhiên: “Nhưng ngươi ra ngoài trước đi đã.”

Hắn không dám để Mục Nhiên ở lại đây, lỡ đâu trong lúc hắn thu phục thanh ma đao xảy ra điểm ngoài ý muốn, để Mục Nhiên thành ngư ông đắc lợi làm sao được.

Mục Nhiên biết Mộ Lê Thần không tín nhiệm hắn, cũng không có dị nghị gì mà ra ngoài. Tinh thần thấp thòm đứng giữa bốn con tang thi cao giai mà Mộ Lê Thần sai đi trông chừng hắn.

Tuy ở bên ngoài, nhưng hắn vẫn có thể dựa vào năng lực thẩm thấu nhìn vào cảnh tượng bên trong đạo quan.

Nó cũng giống như năng lực xuyên thấu mà thôi, chẳng qua là dùng bí pháp làm tăng năng lực thẩm thấu, bất quá thời gian hạn chế.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần lấy đi huyền phù trên bộ hải cốt, mỗi bước đều vô cùng cẩn thận.

Hắn cẩn thận cũng không sai, Huyết ma đao này cùng với sợi dây chuyền hắn đã cho An Dương đều là linh bảo, nhưng một cái là không gian linh bảo, một cái là công kích linh bảo, hoàn toàn khác nhau.

Huyết ma đao nhận chủ so với sợi dây chuyền không gian khó khăn hơn nhiều.

Hắn vừa vào phạm vi cách ma đao hơn mười mét liền cảm giác một loại áp lực lớn như đá tảng đè nặng thân mình.

Cước bộ dừng một chút, Mộ Lê Thần hơi chậm lại, rồi vẫn tiếp tục vững vàng đi về phía trước.

Chỉ là cứ mỗi bước đi về phía trước, thân thể lại càng nặng dần, tốc độ cũng ngày càng chậm, Mộ Lê Thần vội vàng vận dụng dị năng trong cơ thể, giảm bớt áp lực.

Nhưng nếu không vận dụng dị năng thì thôi, vừa vận dụng hắn liền nghe trong đầu vang lên từng tiếng: “Giết! Giết! Giết!”. Tiếng gầm gừ, sát ý tràn ngập, hai tròng mắt vốn tối đen biến thành một màu đỏ sẫm, móng vuốt màu đen nhọn hoắt dài ra.

Cảnh tượng kiếp trước bị tra tấn lần lượt trùng kích tâm trí hắn, về mặt hắn dữ tợn.

Móng vuốt vung lên, từng đạo phong nhận bay ra, lưu lại trên mặt đất, trên vách tường những vết chém thật sâu, lòi điện to cỡ ngón tay cái phảng phất như không biết mệt, bỏ xuống khắp nơi, mọi thứ cháy đen thành một đồng hồ đen.

May mà lúc trước khi Mộ Lê Thần bị Mộ Lê Dật đẩy vào đàn tang thi chuột khiến hắn phát sinh tà tâm, nhưng sau đó Mộ Dung cùng Mộ Lê Dật chết, tà tâm của hắn cũng đã biến mất.

Lần này bị sát khí của Huyết ma đao dẫn dắt khiến tâm thần hỗn loạn, hắn phát tiết trong chốc lát, liền nhanh chóng áp chế xuống.

Sau khi Mộ Lê Thần tỉnh táo lại, bởi vì tiêu hao quá nhiều dị năng, thần sắc có chút mệt mỏi.

Hắn nhìn xung quanh đã vô cùng thâm thẳm, bắt đầu từ bỏ việc dùng dị năng chống cự, chỉ có thể dùng ý chí cường ngạnh và thân thể mình tiến đến.

Mộ Lê Thần lúc này chỉ còn cách Huyết ma đao bốn năm bước, cả người hắn như bị Thái Sơn đè ép, ngay cả dị năng trong cơ thể cũng không điều động được nữa.

Hắn bây giờ âm thầm cảm thấy may mắn khi kêu Mục Nhiên ra ngoài, bằng không, nếu Mục Nhiên có tâm tư xấu, chỉ sợ hắn không thể đối phó.

Mộ Lê Thần ngẩng đầu nhìn thanh Huyết ma đao trôi lơ lửng, bảo bối đã gần ngay trước mặt, cơ hồ như nằm trong tầm tay, nhưng vài bước cuối cùng này lại giống như ngàn bước. Nếu cứ như vậy từ bỏ, hắn hoàn toàn không muốn.

Chân phải hắn nhấc lên vài lần muốn bước đi nhưng cuối cùng vẫn lại trở về vị trí cũ.

Bởi vì cổ áp lực kia khiến hắn mệt mỏi, thời điểm hắn muốn lui lại, đột nhiên cảm giác được một cỗ khí mát nhập vào cơ thể truyền từ dưới thân lên, nhập thẳng vào Hồn tinh trong đại não, áp lực trên người lập tức giảm bớt, dị năng lại khôi phục, trong đầu lại vang lên tiếng gầm “Giết! Giết! Giết!” Nhưng những âm thanh này đối với hắn cũng không có uy hiếp gì.

Mộ Lê Thần đưa tay vào túi quần tìm kiếm, lấy ra khóa tim lục sắc.

Không biết có phải hắn ảo giác hay không, Mộ Lê Thần cảm thấy, nhịp đập của khóa tim so với lúc trước nhanh hơn vài phần.

Khóa tim lục sắc nhẹ nhàng mà tỏa ra vàng sáng nhạt nhòa. Chỉ cảm nó trên tay cũng có thể cảm nhận được một luồng khí thanh thuần đang thẩm thấu vào tận tâm can hắn, làm hắn cho có cảm giác như mình vẫn đang ở trong khu rừng nguyên sinh đó.

Thậm chí sát khí trên Huyết ma đao muốn khiến hắn phát cuồng cũng không thể ảnh hưởng đến trí óc của hắn.

Tay trái Mộ Lê Thần cầm khóa tim lục sắc, ngẩng đầu nhìn huyết ma đao trong không trung, khóe môi gợi lên một nụ cười: “Vũ khí lợi hại như vậy, làm sao có thể bỏ qua?”

Hắn đi nhanh về phía trước, vươn tay cầm lấy chuôi đao của Huyết ma đao. Chuôi đao của ma đao hiển nhiên cũng không phải phàm vật, cho dù bị Mộ Lê Thần cầm trong tay cũng không ngừng gầy dẹt, run rẩy.

Chuôi đao vang lên từng tiếng quy phục, Mộ Lê Thần cảm giác được từng đạo hư ảnh đen từ chuôi đao mang theo sát khí nồng đậm vọt tới hắn, tiếng hò hét, âm thanh trên chiến trường vang lên không ngừng khiến huyết thái dương của hắn đau buốt.

Mộ Lê Thần phóng chừng thanh Huyết ma đao này có khả năng công kích tinh thần cực cao, ngay cả một tang thi hoàng cấp chín như hắn cũng muốn trụ không nổi.

Trong mắt hắn lại nảy lên ý cười, nhìn khóa tim lục sắc cùng Huyết ma đao trong tay, hắn đã có khóa tim này trợ giúp, công kích tinh thần của Huyết ma đao đối với hắn vô dụng.

.

Mộ Lê Thần hiện tại lại có chút khó khăn, hắn gặp một vấn đề lớn.

Huyết ma đao và Không gian trên sợi dây chuyền đều là linh bảo như nhau. Nhưng mà không gian trên dây chuyền có thể cho An Dương sử dụng tâm đầu huyết nhận chủ, Huyết ma đao này nhận chủ có phải cũng cần tâm đầu huyết nhận chủ hay không?

Nếu hắn là nhân loại, dùng tâm đầu huyết nhận chủ đương nhiên không có gì, chung quy thì nhân loại nhiều máu, rất nhanh sẽ khôi phục.

Nhưng hắn là tang thi, là tang thi hoàng.

Hắn tuy rằng nhìn qua rất giống con người, nhưng trên thực tế không có sinh mệnh đặc thù, trong cơ thể ngoại trừ vài giọt máu ở tim cũng không còn chút máu nào, cho dù là mùi hôi thối hay cơ thể máu thịt bầy nhầy như tang thi sơ cấp cũng không có.

Nếu Huyết ma đao là dùng tâm đầu huyết nhận chủ, cơ thể hắn, chỉ sợ sẽ bị vắt cho thành một bộ xương khô.

Bảo bối đã ở trong tay, nhưng không có cách nào để nó nhận chủ, thật lo lắng!

Mộ Lê Thần nhìn hai cốt dưới đất, sau đó kêu Mục Nhiên đi vào.

Mục Nhiên là người trong gia tộc trông coi Huyết ma đao nhất định phải có biết về thanh đao này.

Mấy cái tin tức về linh bảo, Mộ Lê Thần là thương gia so với Mục Nhiên là đạo sĩ không hiểu biết nhiều lắm.

~ ~ ~ ~ ~

Mục Nhiên tuy đứng bên ngoài đạo quan nhưng hắn có được kỹ năng thẩm thấu, nhìn xuyên gì đó đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ. Quá trình Mộ Lê Thần thu Huyết ma đao hắn đều thấy rõ, đối với ý đồ Mộ Lê Thần tìm hắn cũng đoán được nhiều ít.

Bởi vậy không đợi Mộ Lê Thần hỏi, Mục Nhiên đã chủ động trả lời: “Huyết ma đao này sát khí rất nặng, muốn nó nhận chủ có hai phương pháp. Một là dùng tâm đầu huyết nhận chủ, bất quá lượng máu yêu cầu tương đối nhiều, chung quy thì Huyết ma đao cũng không phải linh bảo bình thường. Loại này là phương pháp an toàn nhất.”

Mộ Lê Thần chờ hắn nói phương pháp thứ hai, nhưng Mục Nhiên nói xong phương pháp đầu tiên liền nín thinh, không lên tiếng nữa.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn hắn: “Phương pháp thứ hai là cái gì?”

Mục Nhiên cho rằng Mộ Lê Thần trăm phần trăm sẽ chọn phương pháp thứ nhất vừa an toàn lại đơn giản, không nghĩ tới hắn hỏi loại thứ hai. Hơn nữa nhìn qua có vẻ hắn không có ý định dùng loại thứ nhất.

Mục Nhiên lại nhớ đến thân phận Mộ Lê Thần, dù sao cũng là tang thi a, không thể dùng tâm đầu huyết như nhân loại bình thường.

Mục Nhiên lại nói tiếp: “Loại thứ hai rườm rà hơn và cũng kém an toàn hơn...”

Hắn có chút do dự có nên nói cho Mộ Lê Thần hay không, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì đều tính trên đầu hắn hết.

Mộ Lê Thần kiên định: “Cứ nói đi.”

Mục Nhiên nói: “Loại thứ hai là dùng tinh thần lực hạ tinh thần dấu vết trong hồn đao của Huyết ma đao, phải đợi cho đến khi hồn đao của Huyết ma đao tự động nhận chủ mới thôi.”

Loại phương pháp này căn bản không có người dùng, bởi vì hồn đao nhận chủ quá mơ hồ đi.

Đao không có ý thức của bản thân, nhưng nếu nó đã sinh ra hồn đao, thì nó cũng không phải sắt vụn, phải nói là vô cùng sắc bén.

Tinh thần lực xâm nhập hồn đao, hồn đao tự động phản kích.

Nếu là thanh đao bình thường thì tốt rồi, Huyết Ma đao này đã ngưng tụ vô số sát khí máu tanh, phản kích của hồn đao tuyệt đối đủ để một người ngay cả tại sao chết cũng không biết.

Bất quá, chuyện này cũng không phải vấn đề, Mộ Lê Thần có khóa tìm lục sắc hỗ trợ, công kích tinh thần của hồn đao với hắn mà nói không có gì quan trọng.

Vấn đề là..... hồn đao tự động nhận chủ!

Hạ tinh thần dấu vết trong hồn đao, lúc ấy chỉ có thể nói khi sử dụng sẽ tương đối thuận tay, nhưng mà khoảng cách để hồn đao tự động nhận chủ còn xa lắm.

Vì sao các tiền bối lại đi sáng tạo ra cái phương pháp tốn thời gian lại nguy hiểm này chứ!?

Tồn tại tức hữu lý*, loại phương pháp này tuy rằng so với cách làm kia có một số điểm không bằng, nhưng nếu nó đã được tạo ra thì nhất định cũng phải có ưu điểm nào đó.

(*Mọi thứ tồn tại đều có lý do)

Loại phương pháp thứ hai là tệ nhất nhưng lại có ưu điểm tuyệt đối đó chính là _____ khí linh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Loại phương pháp nhận chủ thứ hai tuy độc nhất vô nhị nhưng lại có thể làm cho người sở hữu khả năng không thể cưỡng cầu.

Linh bảo này có ‘Linh’, nhưng ‘Linh’ này chỉ là linh khí, không phải khí linh. Thứ linh bảo chân chính có thể sinh ra khí linh uy lực tuyệt đối là loại hủy thiên diệt địa.

Tỷ như thanh Huyết ma đao của Mộ Lê Thần, nếu sinh ra linh đao, uy lực kia tuyệt đối là gấp mấy trăm lần hiện tại, cho dù Mộ Lê Thần là tang thi

hoàng, thì cũng bị đánh cho phân phân hợp hợp thành mấy phần.

Linh đao lợi hại như vậy, điều kiện để được sinh ra cũng phi thường hà khác.

Đầu tiên, hồn đao phải lông tóc vô thương, không tổn hại gì, sau đó mới có cơ hội tiến hóa thành linh đao.

Phương pháp đầu tiên mà Mục Nhiên nói để Huyết ma đao nhận chủ tuy rằng đơn giản nhưng thực ra không có khả năng tiến hóa.

Giống như linh bảo không gian Mộ Lê Thần đưa cho An Dương, tuyệt đối không có khả năng sinh ra khí linh, bởi vì nó đã bị An Dương sử dụng tâm đầu huyết để luyện hóa.

Khiến hồn đao cam tâm tình nguyện nhận chủ. Chỉ có như vậy hồn đao mới có thể theo chủ nhân đồng lòng hợp lực chiến đấu, trong chiến đấu linh đao có thể từng bước mà tiến hóa.

Mà điều Mộ Lê Thần phải làm là, kiên trì ngày qua ngày hạ tinh thần lạc ấn vào trong hồn đao, tranh thủ khiến hồn đao tự nhận chủ.

.

Mộ Lê Thần nghe Mục Nhiên giải thích chi tiết, liền đem thanh Huyết ma đao vất ở sau lưng, bắt đầu thoi thoi khắc khắc dùng tinh thần lực câu thông với hồn đao, tranh thủ thời gian biến thứ này thành vật sở hữu của mình.

Bởi vì chưa nhận chủ, nên hắn không thể đem linh bảo Huyết ma đao này nhập vào cơ thể như không gian của An Dương, chỉ có thể chói mắt mà đeo trên lưng.

Bất quá, hắn cũng không sợ có người đến cướp mất.

Chỉ là sau lưng lúc nào cũng tỏa ra hồng quang của thanh đao, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có hơi quý dị.

Mộ Lê Thần hỏi Mục Nhiên: “Có biện pháp nào có thể che giấu thanh đao này một chút không?”

Khi thanh đao chưa nhận chủ, hắn không thể lệnh cho nó biến thành những thứ có bộ dáng bình thường.

Mục Nhiên nghĩ nghĩ, nói: “Chờ một chút, tôi vẽ cho anh mấy tấm bùa.”

Vẽ bùa?

Mộ Lê Thần hiếu kỳ, không nghĩ tới tên Mục Nhiên không đáng tin là đạo sư này lại đi vẽ bùa!?

Kỳ thật, Mục Nhiên như vậy giống như một ngoạn gia đang cosplay sinh viên, có chỗ nào giống với đạo sĩ cơ chứ?

Mục Nhiên đi qua gom hài cốt của gia gia hắn, nhìn bộ hài cốt như vậy, khi ngón tay hắn chỉ vừa mới chạm nhẹ liền hóa thành bột mịn.

Nhìn đồng tro cốt trên mặt đất, Mục Nhiên ngẩn ngơ, sau đó yên lặng tìm một cái hộp đem tro cốt gia gia hắn bỏ vào. Sau khi thu gom thật tốt hắn mới mang Mộ Lê Thần đi vào bên trong đạo quan.

Đường tắt đi rất vắng vẻ, tiêu điều, kỳ thật cũng không nhỏ, trừ bỏ sân trước vì chiến đấu lúc nãy mà thay đổi hoàn toàn, chỉ có một đại điện thờ cúng tượng Tam Thanh lớn hơn hai trăm mét vuông.

Bất quá, nguyên bản nơi thờ phụng tượng Tam Thanh đã sập, phía dưới lộ ra một cái hố to, còn tỏa ra một ít sát khí, nhất định Huyết ma đao lúc trước là bị trấn áp ở trong này.

Mục Nhiên biết rõ hướng đi dẫn Mộ Lê Thần từ bên trái cửa hông đi vào, đi đến một căn phòng: “Đây là nơi gia gia tôi thường vẽ bùa chú, rất yên tĩnh.”

Lúc mở cửa, một cỗ mùi hăng hắc của bụi xông vào mũi, phòng này được mở sau khi sáp nhập hai căn phòng thành một, ước chừng hơn chín mươi mét vuông.

Bên trái căn phòng là những giá sách, giá sách được phân loại, để rất nhiều sách, tất cả đều là bản viết tay, hiển nhiên có thể nhìn ra những bộ sách này cực kỳ trân quý.

Mộ Lê Thần đi qua, tùy tiện cầm lấy một quyển xem thử, nhìn trên mặt giấy đầy những từ ngữ phức tạp, thật sự là xem không hiểu lắm, liền đặt trở về.

Mộ Lê Thần không có hứng thú với đồng sách cổ này lại đem ánh mắt phóng tới một đồng lớn ở trên bàn.

Trên bàn có một đồng giấy nhỏ màu vàng, còn có mực chu sa khô cùng với các loại bút lông...

Mộ Lê Thần cầm lấy một tấm, trên đó những ký hiệu hoàn toàn không thể hiểu, cảm giác được một ít linh khí mỏng manh bên trong, hỏi: “Cái này là bùa?”

Mục Nhiên đang bận thu thập này nọ, nghe Mộ Lê Thần hỏi, vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy, nhưng mà mấy cái này đều có trước tận thế, không còn bao nhiêu linh khí. Nếu bây giờ vẽ một cái bùa, uy lực nhất định so với hồi trước mạnh hơn nhiều.”

Năng lượng của một tấm bùa chủ yếu phụ thuộc vào linh khí chứa trong nó, linh khí càng nhiều, uy lực đương nhiên càng lớn.

Mặt thế bùng nổ, đối với người thường mà nói chính là tai ương, nhưng đối với một số người thừa kế chính là Phúc Âm.

Mặt thế xảy ra, linh khí mỏng manh trên địa cầu đột nhiên trở nên nồng hậu, vài gia tộc truyền thừa nhờ có linh khí đầy đủ của mặt thế, giống như tro tàn bùng cháy trở lại.

Chẳng hạn như Mục gia am hiểu về bùa chú...

Mục Nhiên dưới yêu cầu của Mộ Lê Thần, bắt đầu vẽ bùa liễm tức (bùa dùng để ngưng trang, che giấu khí tức)

Bùa liễm tức cấp thấp, không thể thật sự giúp thu liễm hết tất cả khí tức, chỉ có thể ngưng trang cho người hoặc vật, vừa lúc phù hợp cho yêu cầu muốn ngưng trang Huyết ma đao của Mộ Lê Thần.

Vẽ bùa không dễ, xác suất thành công không cao, dù là bùa liễm tức cấp thấp, Mục Nhiên cũng phải vẽ hơn mười lần mới thành công.

Hắn cười ngượng ngùng với Mộ Lê Thần: “Tôi từng nghĩ vẽ bùa không có tác dụng gì, vì thế học không nghiêm túc, cho nên không có thuần thực.. ha... ha...”

Trước kia linh khí mỏng manh như vậy, đến cả gia gia hắn là một đạo sĩ vẽ bùa thuần thực mà cũng chỉ vẽ ra thành công một vài tấm.

Cho nên hắn cảm thấy học vẽ bùa rất vô vị, không thể kiếm tiền nuôi bản thân, dưới áp bách của gia gia hắn bắt buộc đi học vài năm, sau khi lên trung học thì không vẽ nữa, hiện tại thấy có chút mới lạ.

Ai có thể đoán được bây giờ sẽ là mặt thế chứ!?

Bất quá Mục Nhiên cũng thật may mắn khi lúc trước cùng gia gia học qua mấy thứ này mà lại không quên, bằng không hắn làm sao để sống sót mới là một vấn đề lớn...

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn hắn, sau đó cầm lấy lá bùa, hướng qua thanh Huyết ma đao sau lưng. Quả nhiên, sát khí Huyết ma đao nhất thời bị ngăn cản, thoát nhìn chỉ giống một thanh đao thông thường, không quá chói mắt nữa.

Dùng tinh thần lực kiểm tra, Mộ Lê Thần phát hiện công dụng của tấm bùa áp chế Huyết ma đao chỉ có thể diễn ra nhiều nhất trong hai giờ, sau đó linh khí sẽ bị tiêu hao hết.

Hắn nói với Mục Nhiên: “Lá bùa này chỉ công hiệu trong hai giờ, ngươi mỗi ngày đều phải vẽ nhiều một chút để dự phòng.”

Trong lòng Mục Nhiên nhẹ nhàng thở ra, hắn còn lo lắng Mộ Lê Thần sẽ cảm thấy hắn thật vô dụng sau đó giết hắn chứ, chung quy mà nói, hắn đã biết thân phận của Mộ Lê Thần..... Nếu Mộ Lê Thần còn dùng được hắn, hắn cũng yên tâm, cái mạng nhỏ này cũng tạm thời an toàn.

Mục Nhiên rất có ý thức, hắn biết mình không nên ảo tưởng sức mạnh mà chống lại Mộ Lê Thần.

Cho dù muốn phản kháng, cũng phải nắm chắc tình huống, thiết lập kế hoạch hoàn hảo.

Thực lực hắn bây giờ so với Mộ Lê Thần là một trời một vực, cái mạng nhỏ này hoàn toàn nằm trong tay Mộ Lê Thần, hắn căn bản không dám vọng tưởng có thể giết được Mộ Lê Thần hay là chạy trốn được hắn.

Nếu muốn sống, hắn cũng chỉ có thể tận lực phát huy giá trị của mình, khiến Mộ Lê Thần muốn sử dụng hắn, lý tưởng không muốn giết.

Sống trên đời, không phải là vì phát huy giá trị của mình sao? Chỉ có nhân tài có giá trị lợi dụng mới có tư cách sống.

Mục Nhiên vẫn cho là như vậy.

Đừng nói hắn tham sống sợ chết mà quy phục dưới chân một tang thi, trong lòng hắn cũng không có cái gì gọi là cảm tình của nhân loại, hiện tại đã là mặt thế!

Ít nhất hắn đi theo Mộ Lê Thần không cần phải phòng bị người phía sau phản bội cho một nhát dao, bao nhiêu nguy hiểm gì đó đều không cần thiết phải đẩy hắn lên làm bia đỡ đạn.

Nhưng mà có một điểm, mỗi ngày đều bị một đám tang thi thổi hoắc vây quanh, sau bao nhiêu ngày như vậy Mục Nhiên quả thực có chút thích ý, ít nhất hắn không cần phải liều mạng giết tang thi đi tìm thức ăn, vật tư. Mỗi ngày đói bụng đều có tang thi đến đưa thức ăn tận tay, thật sự là quá tuyệt vời a~~

Bất quá, sau một tháng cứ như vậy, Mục Nhiên tri độn rốt cuộc cũng phát hiện một vấn đề — hắn không có tinh hạch thì làm sao thăng cấp dị năng!?

Mỗi ngày, Mục Nhiên hắn chỉ có vẽ bùa chú, mấy chuyện giết tang thi gì đó đều không có, một viên tinh hạch đương nhiên cũng không có, dị năng mặc

dù trong lúc vẽ bùa không thiếu, nhưng mà không có một chút tăng trưởng nào.

Mỗi ngày đều có đàn tang thi vây quanh hấn chăm nom, hấn hoàn toàn không dám đi giết vài ba con lấy tinh hạch, bộ hấn còn không sợ bị cái tang thi hoàng gia nhai nuốt sao...

Rốt cuộc có một ngày, lúc hấn vẽ bùa xong đưa cho Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần thập phần cao hứng, hấn mới nói ra vấn đề: “Lão đại, tôi... tôi nói như thế nào hiện giờ cũng là thủ hạ đắc lực của anh...” Hấn khần trương chà chà tay.

Tang thi cao cấp nhất trong đàn của Mộ Lê Thần cũng là tang thi cấp năm, chỉ số thông minh ngang với mấy đứa nhỏ, cho nên Mục Nhiên người sở hữu chỉ số thông minh của một người trưởng thành, chính xác là một thủ hạ đắc lực.

Mục Nhiên vẽ đủ loại bùa chú cấp bậc cũng không cao, đối với thực lực Mộ Lê Thần cũng không tăng được cái gì, ngược lại còn có hiệu quả trợ giúp rất tốt, rất tiện lợi.

Bởi vậy, nói ra thì Mộ Lê Thần cũng có phần coi trọng Mục Nhiên, hấn nói: “Có yêu cầu cái gì thì nói đi, thảo được dùng để vẽ bùa hết rồi à?”

Mục Nhiên lắc lắc đầu: “Nguyệt quang thảo mấy ngày trước anh cho tôi còn chưa dùng hết..... Tôi... chỉ muốn nói là, dị năng của tôi đã lâu rồi vẫn không có tiến bộ.... tôi..”

Hấn lại sợ Mộ Lê Thần hiểu lầm cái gì, vội vàng khoát khoát tay nói: “A... Ý tôi không phải là muốn giết tang thi đâu.....”

Mộ Lê Thần nhìn hấn không biết phải nói làm sao, bộ dáng tay chân cứ luống cuống, cũng không tức giận, chỉ nói: “Yên tâm, ta đã sớm nghĩ đến việc nâng cao dị năng của ngươi.”

Hấn gọi một tang thi đầu trọc phía sau, tang thi kia vươn tay ra, trong bàn tay có một cái túi, đưa cho Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần ném cái túi qua cho Mục Nhiên nói: “Trong này là thú đan, đủ để giúp ngươi thăng lên cấp bốn.”

Mục Nhiên mở túi ra, quả nhiên, bên trong là một đồng thú đan tròn vo, từ cấp hai đến cấp bốn đều có, hiển nhiên Mộ Lê Thần là suy xét đến việc cho hấn nâng cao năng lực bằng cách hấp thu thú đan. Cho nên thú đan cấp hai cấp ba rất nhiều, còn có hai viên thú đan cấp bốn, hai viên này là để giúp hấn đột phá bình cảnh.

Nhất thời, Mục Nhiên đối với chuẩn bị của Mộ Lê Thần cảm động muốn khóc.

Zombie: Làm đàn em của anh Thần sung sướng quá, được ăn nà, còn được thăng cấp nà.... Tui cũng muốn làm đàn em của anh!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Mộ Lê Thần tựa hồ còn ngại Mục Nhiên cảm động chưa đủ, nói tiếp: “Ta thấy tinh thần lực của ngươi có chút hơi hụt, cho nên lúc trước để ngươi luyện vẽ bùa, tạo nền tảng, bây giờ đã có thể hấp thu hiệu quả thú đan để thăng cấp rồi.”

Bao nhiêu ám ức của Mục Nhiên vì bị áp bức một ngày một đêm vẽ bùa đều tiêu tan, cảm động đến nước mắt rùng rùng nhìn Mộ Lê Thần.

Hấn mới mặc kệ Mộ Lê Thần có phải hay không thật sự vì tốt cho hấn mới yêu cầu hấn thường xuyên vẽ bùa đến nửa đêm đâu!

Hấn chỉ biết, Mộ Lê Thần có thể nói ra loại lời này có nghĩa là mình rất có giá trị lợi dụng.

Chỉ có tăng giá trị lợi dụng của mình mới không bị Mộ Lê Thần bỏ rơi tại cái mặt thế này. Nếu bị hấn bỏ, khẳng định chỉ có một từ ‘chết’.

Mộ Lê Thần cầm bản đồ nhìn nhìn, nói với Mục Nhiên: “Chúng ta sẽ đến L thị, đợi khi đến đó, ngươi sẽ hấp thụ thú đan để thăng cấp sau!”

Ngoại ô, động thực vật rất nhiều, tang thi động thực vật còn đỡ, cơ bản là có Mộ Lê Thần thì đảm bảo bọn nó không làm hại gì, nhưng quan trọng là biến dị động thực vật còn nhiều hơn.

Khi dị năng giả thăng cấp, năng lượng tăng đáng kể, dễ thu hút sự chú ý của biến dị thú.

Động thực vật trong thành phố khá ít, biến dị cũng ít, hơn nữa tang thi nhiều, khi còn ở trong thành phố, sẽ đủ điều kiện để bảo hộ Mục Nhiên thuận lợi thăng cấp mà không bị quấy rầy.

Mục Nhiên cũng biết Mộ Lê Thần là vì muốn tốt cho hấn, không có dị nghị gì liền làm theo.

~ o ~ o ~ o ~

Bởi vì mục đích của Mộ Lê Thần là căn cứ H tinh, cho nên hắn chọn một khách sạn để nghỉ chân ở L thị nằm trên tuyến đường đến H tinh.

Khách sạn này không lớn, Mộ Lê Thần cho đàn tang thi ẩn nấp xung quanh, không để người phát hiện.

L thị khác với N thị, dân cư L thị so N thị đông hơn, người biến thành tang thi nhiều mà người sống sót cũng nhiều. Trọng yếu nhất là, L thị rất gần với căn cứ H tinh, hơn nữa vật tư phong phú, khó tránh khỏi quân đội H tinh được phái đến thu thập vật tư, nếu bị phát hiện.....

Bởi vì như vậy Mộ Lê Thần mới tình nguyện vào ở trong một cái khách sạn nhỏ chứ không phải khách sạn năm sao.

Trước khi hắn chuẩn bị triệt để đầy đủ có thể trực tiếp cùng toàn nhân loại đối đầu, hắn không muốn thân phận bị bại lộ.

Mộ Lê Thần để Mục Nhiên vào một phòng, mình lại ở phòng bên cạnh: “Ta sẽ giúp ngươi canh chừng, những chuyện khác không cần phải lo.”

Mục Nhiên gật gật đầu, vào phòng liền lấy thú đan ra bắt đầu hấp thụ, hết thầy động tĩnh bên ngoài đều mặc kệ.

Có một tang thi hoàng cấp chín cùng thủ hạ của hắn hộ pháp thì còn lo cái gì?

Tinh thần lực Mộ Lê Thần nhanh chóng trải ra, tránh khỏi phòng Mục Nhiên đang luyện cấp mà theo dõi động tĩnh bên ngoài, phàm là một chút gió thổi cỏ lay đều không gạt được hắn.

Động tĩnh mà năng lượng dị năng giả cùng biến dị thú khi thăng cấp dao động tạo ra rất lớn, người thường có lẽ không cảm giác được nhưng những dị năng giả hoặc biến dị thú khác đều có thể cảm nhận được.

Giai đoạn thăng cấp là giai đoạn phi thường nguy hiểm, xác suất thành công phi thường thấp, một khi bị quấy rầy, chỉ có thể gọi là ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’, cái mạng nhỏ không giữ được cũng không phải chuyện gì lạ.

.

Mộ Lê Thần cảm giác được cách vách phòng truyền đến từng đợt dao động, trong mắt lóe lên một tia huyết hồng, con ngươi bỗng trào lên vô cùng cuồng liệt.

Hắn vội vàng nhét vào miệng mấy khóa dị đan cho đỡ thèm, sau đó toàn lực trấn an đàn tang thi đang rục rịch bên ngoài.

Thăng đến khi tơ máu trong mắt rút đi, hắn mới thở ra nhẹ nhõm.

Khó trách khi dị năng giả thăng cấp, đám tang thi đều sẽ cuồng lên, khí tức cùng năng lượng trên người dị năng giả tản ra lúc ấy đối với bọn nó cực kỳ hấp dẫn, một đám tang thi trong đầu chỉ biết ăn với ăn thì làm sao kiềm chế được!?

Ngay cả Mộ Lê Thần là tang thi hoàng cũng khó lòng cưỡng chế, mặc dù hắn ở bên cạnh là để bảo vệ cho Mục Nhiên thăng cấp thành công.

Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực phát hiện từng đám từng đám tang thi bên ngoài hướng khách sạn đi đến như thủy triều, vội vàng khiến thủ hạ của mình tỏa ra khí tức của tang thi cấp cao, dọa cho bọn kia chạy mất.

Một lượng lớn tang thi cứ hướng nơi này đi đến, thật sự gây rất nhiều chú ý.

Có Mộ Lê Thần trấn thủ bên ngoài, Mục Nhiên thăng lên cấp bốn thập phần thuận lợi, không có bất cứ quấy rầy nào.

Mục Nhiên hưng phấn bừng bừng đi qua phòng Mộ Lê Thần, nói với hắn: “Lão đại, thật sự cảm ơn anh, tôi thăng cấp thành công rồi!”

Hắn bây giờ đã là dị năng giả cấp bốn ha ha!

Mộ Lê Thần vừa lòng gật đầu: “Vậy bây giờ ngươi có thể vẽ ra một lá bùa nhất phẩm thật tốt không?”

Mục Nhiên gãi gãi đầu, không tự tin nói: “Hắn là ... có thể đi.”

Bùa cũng chia cấp bậc, bùa bậc thấp, bùa bậc trung, bùa bậc cao, bùa nhất phẩm, bùa nhị phẩm, bùa tam phẩm... bát phẩm, cửu phẩm.

Theo như Mục Nhiên nói, tổ tiên hắn đã làm ra được bùa ngũ phẩm, Mục gia mới có thể huy hoàng nhiều năm như vậy.

Bất quá, bởi vì linh khí mỏng manh dẫn đến bùa không thể vẽ thành công, hiện tại nghề vẽ bùa này đã xuống dốc.

May mà phương diện vẽ bùa Mục gia đã ghi lại đầy đủ trong những bộ sách, Mục Nhiên hiện tại lại là thiên tài khó gặp, hơn nữa còn là Tinh thần hệ dị năng giả, am hiểu những thao tác nhỏ, xác suất thành công vẫn khá cao.

Mộ Lê Thần không để ý đến giọng điệu của Mục Nhiên, trực tiếp ra lệnh: “Vẽ một lá bùa liêm tức nhất phẩm cho ta!”

Nói xong, hắn kêu một tang thi mang Không gian hệ dị năng đến, đem các loại dụng cụ về bùa chất thành đồng trong phòng, sau đó lòi cái người tên Mục Nhiên kia nhốt vào.

Mục Nhiên trơ mắt éch nhìn cửa phòng đóng lại, mọi lời muốn nói ra đều nuốt trở vào.

Được rồi, cho dù có trở thành dị năng giả cấp bốn đi nữa, hắn cũng không có can đảm cùng Mộ Lê Thần so đo.....

~ o ~ o ~ o ~

Vì bùa liễm tức nhất phẩm, Mộ Lê Thần rất có kiên nhẫn ngồi trong khách sạn tính toán.

Vào giữa trưa hôm nay, Mục Nhiên còn đang phấn đấu trong phòng dùng mực chu sa vẽ bùa, Mộ Lê Thần vẫn thản nhiên ngồi dưới đại sảnh, tựa bên cửa sổ uống trà, bên ngoài xuất hiện cơn mưa nhỏ tí tách.

Tuy rằng uống trà nhưng cũng không cảm nhận được mùi vị gì, bên ngoài, mọi thứ dưới cơn mưa màu đen có chút bị ăn mòn.

Cảnh đẹp ý hay này tồn tại như một ký ức, phẳng phất như trước kia, khi mặt thể chưa xảy ra, lúc này hắn vẫn ngồi trong trang viên của Mộ gia uống xong một ly trà.....

Tâm trí hắn bây giờ, phá lệ yên bình, những oán niệm cùng thù hận thấu xương đã trôi đi, thanh khiết như đêm trăng rằm.

Nhưng rõ ràng là có người cố tình muốn tìm chết.

Từ bên ngoài khách sạn truyền đến một trận ồn ào náo động:

“Phía trước có khách sạn kia, chúng ta mau qua đó tránh mưa!”

“Nhanh lên, Lý ca sắp không chống đỡ nổi nữa!”

Mộ Lê Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trong màn mưa màu đen, hơn mười người bất chấp cơn mưa chạy tới khách sạn, bọn họ đều mặc áo mưa, trên đầu đội một cái lá sen làm ô che.

Hắn là trong nhóm người này có một Mộc hệ dị năng giả, nếu không sẽ không có khả năng lấy thực vật biến dị để che mưa.

Tuy rằng bây giờ vẫn chưa xảy ra lần nhật thực thứ ba, nhưng kỳ thật, biến dị thực vật đã bắt đầu có.

Chẳng qua, bộ rễ của nó hiện tại còn khá thô, không có năng lực công kích.

Tỷ như loại bàn thiên hà*, chỉ là lá sen phi thường lớn, hơn nữa cũng không ngấm nước, thuộc loại thực vật biến dị không có năng lực công kích.

Nhưng đến khi xảy ra nhật thực lần thứ ba, bàn thiên hà sẽ biến thành thôn thiên hà*.

(*Bàn thiên hà, thôn thiên hà: là loài thực vật tựa tựa như sen, ta tìm hoài cũng không có được nên để luôn.)

Thôn thiên hà là loại biến dị thực vật phi thường đáng sợ, nó sinh trưởng trong nước, không có bất cứ vật gì có thể sống được.

Hơn nữa, nhân loại hay bất kỳ loài biến dị thú nào đi qua những khu vực gần nơi nó sinh trưởng cũng đều bị nó nuốt chửng, đàn chim biến dị trên trời bay qua khu vực của nó cũng không tránh khỏi số phận.

Phạm vi săn nuốt của thôn thiên hà khoảng chừng năm trăm mét, thôn thiên hà cấp hai sẽ là một ngàn mét, cấp ba là hai ngàn mét, cấp bốn là bốn ngàn mét, cấp năm là tám ngàn mét..... Lấy số liệu như vậy mà suy ra, khi đạt tới cấp chín sẽ là loại ác mộng gì, nơi nào có bọn chúng chính là một mảnh đất chết.

Bây giờ còn chưa biến dị thành thôn thiên hà, bàn thiên hà chính là dụng cụ che mưa rất tốt. Bởi vậy mà những người kia dưới cơn mưa có tính axit đi đi lại lại cũng không cần e ngại.

Mộ Lê Thần quyết định ẩn nấp, để Tiểu Hắc ra mặt đuổi bọn họ đi.

Mặc dù cơn mưa có tính axit, nhưng đối với cơn Ngao tạng biến dị mang Độc hệ dị năng mà nói, chính là thuốc bổ.

Chỉ là hắn còn chưa kịp triệu hồi Tiểu Hắc đến, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng trọng, gắt gao nhìn chăm chăm cái người đi giữa bọn họ, như cơn mây... không nghĩ tới lại là bọn hắn.

Nhìn cái người kia, gương mặt đó là thứ hắn vĩnh viễn cũng không quên được, hai mắt Mộ Lê Thần phủ đầy tơ máu, tràn ngập đủ loại cảm xúc tiêu cực phức tạp, vừa hận vừa chán ghét.... Hắn thả lỏng tay này giờ vẫn gắt gao nắm chặt ly trà, một nắm bột mịn từ tay hắn rơi xuống, kết cục của cái ly trà cũng thật quá thảm.

Cuối cùng, Mộ Lê Thần vẫn không có kêu Tiểu Hắc đến, mặc cho những người kia cứ chạy về phía khách sạn.

~ o ~ o ~ o ~

Lý Thiên Vận chỉ là một người bình thường, vì đề thi đậu vào đại học ở N thị đã ra sức học tập, cuối cùng cũng đậu, sau này còn tìm được một công việc thật tốt. Lúc tốt nghiệp còn được giáo viên cho phép lưu lại vì thành tích xuất sắc, ai biết được lúc đó vậy mà mạt thế xảy ra..

Cũng may lão Thiên còn quý mến hắn, cho hắn thức tỉnh Mộc hệ dị năng.

Hắn lúc nhận được dị năng còn mừng rỡ cảm thấy mình giống như siêu nhân, muốn đi làm cứu thế chủ. Nhưng thực tế lại cho hắn một bạt tay, dị năng giả thật ra có khá nhiều, trong đám bạn học của hắn có tới năm sáu dị năng giả.

Vì thế hắn liền cùng hơn hai mươi dị năng giả mang theo các sinh viên không có dị năng, cùng hàng trăm người chạy ra khỏi trường học, theo đài phát thanh tìm đến căn cứ của những người sống sót, bọn hắn liền tìm đến căn cứ gần mình nhất.

Đọc đường đi gặp vô số nguy hiểm, tang thi, biến dị thú, còn có cả nhân loại, thậm chí từ đồng bạn cũng có nguy hiểm. . .

Khi đến L thị, mấy trăm người chỉ còn lại hơn mười người, các dị năng giả cũng chỉ còn sáu bảy người.

Bọn họ muốn rời khỏi L thị, bởi vì trong thành phố tang thi thật sự quá nhiều.

Trận mưa này đã phá vỡ kế hoạch của bọn họ.

Tìm được một cái khách sạn nhỏ đi vào tránh mưa.

Sau khi vào trong, Lý Thiên Vận thu hồi dị năng, lá sen che mưa cực lớn trên đầu mọi người rũ héo rồi tiêu thất.

Lý Thiên Vận nhẹ nhàng thở ra, chống chọi đến bây giờ, dị năng của hắn đã sắp tiêu sạch rồi.

Lúc này, hắn mới phát hiện bên trong khách sạn nhỏ này, có một người ngồi bên cửa sổ thoải mái uống trà.

Hơn nữa, người này còn cực kỳ quen mắt!

“Mộ Lê Thần?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Mộ Lê Thần ném ánh mắt hồ hững nhìn về phía Lý Thiên Vận, đối với gương mặt đầy kinh ngạc đang chào hỏi của Lý Thiên Vận hắn chỉ lạnh nhạt gật đầu, sau đó liền giống như không nhìn thấy bọn họ, xoay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cái người này là ai mà lại kiêu ngạo như vậy?”

“Lý ca chào hắn vậy mà hắn lại không thèm để ý?”

“Cái thái độ gì vậy? Thật là không có giáo dục!”

Đám người phía sau cứ thay nhau vì Lý Thiên Vận mà bất bình giúp hắn, nghĩ làm vậy là có thể lấy được hảo cảm của hắn.

Dị năng giả quá ít, còn lại đều là người thường, gần như phải phụ thuộc vào Lý Thiên Vận mà sống sót, chỉ có thể nắm lấy hết mọi cơ hội mà đi theo vuốt mộng ngựa (nịnh bợ).

Nhưng một người như Lý Thiên Vận có thể đi đến nơi này khẳng định cũng không phải loại ngu ngốc gì.

Mộ Lê Thần một thân một mình xuất hiện trong một khách sạn nhỏ ở L thị, mà trong khách sạn lại không có lấy một con tang thi, tất thấy đều chứng tỏ Mộ Lê Thần không đơn giản.

Nhất là sau lưng Mộ Lê Thần lại đeo một thanh trường đao, khiến tim hắn bất giác đập thình thịch.

Lý Thiên Vận cảm thấy chênh lệch thực lực rất lớn, cũng không muốn tùy tiện gây thù hằn, vội vàng quát lớn đám người phía sau: “Im miệng, các người dám nói Mộ thiếu như vậy, còn không mau đi xin lỗi!”

Thái độ Lý Thiên Vận đã rõ ràng, mấy người a dua chuyên đi vuốt mông ngựa, gió chiều nào theo phe chiều ấy kia mới đi xin lỗi Mộ Lê Thần, đồng thời giải thích, còn không quên nịnh nọt vài câu.

Mộ Lê Thần phiền chán lạnh lùng nhìn bọn họ, bọn họ vốn còn đang vây quanh liền lần lượt rời đi, không dám làm càn.

Lý Thiên Vận lại may mắn không bị thái độ Mộ Lê Thần ảnh hưởng, đến gần hắn nói: “Mộ thiếu đi một mình sao?” Hắn hơi nghiêng người, giới thiệu những người đi cùng với mình cho Mộ Lê Thần, “Những người đó đều là bạn học cùng trường với chúng ta, Mộ thiếu có muốn đi cùng với chúng tôi không? Lúc nguy cấp cũng có thể giúp đỡ nhau.”

Mộ Lê Thần quét mắt nhìn hơn mười người kia một lượt, ngoại trừ Lý Thiên Vận là Mộc hệ dị năng giả, trong nhóm còn có năm dị năng giả nữa, hơn nữa năm dị năng giả này có vẻ đều đem Lý Thiên Vận xem như trưởng nhóm, có thể nhìn ra được là vì khi Lý Thiên Vận đến mời hắn gia nhập bọn họ không có bất kì phản đối nào.

Trong năm dị năng giả này có hai người nhìn qua cực kỳ quen mắt, hẳn là đã từng học cùng một lớp.

.

Lý Thiên Vận và Mộ Lê Thần là bạn học cùng lớp, chỉ là việc hai người nói chuyện với nhau ít đến đáng thương.

Lý Thiên Vận không muốn nịnh bợ loại thiếu gia nhà giàu như Mộ Lê Thần, mà Mộ Lê Thần cũng không bận tâm đi kết giao, cho nên quan hệ giữa hai người còn bình thường hơn cả bạn học bình thường.

Hơn nữa, bởi vì Mộ Lê Thần muốn theo Mộ gia học cách quản lý sản nghiệp Mộ gia, ngoại trừ các kỳ thi, hắn hiếm khi đến lớp học.

Bởi vậy đối với bạn cùng lớp chỉ là cảm thấy nhìn quen mắt, trừ một vài người đặc biệt ưu tú, còn không thì đến tên cũng không biết.

Lý Thiên Vận thấy Mộ Lê Thần đánh giá năm dị năng giả kia, hắn mới vội vàng giới thiệu: “Kia là hai bạn học của chúng ta, ba người còn lại có một người ở lớp bên cạnh, người kia là học năm hai, người còn lại là gặp trên đường...”

Năm dị năng giả có bốn nam một nữ.

Hai dị năng giả cùng lớp là một nam một nữ, nam tên Trần Bình, bộ dáng cao lớn thô kệch, là Lực lượng dị năng giả. Nữ tên Vu Lôi, bộ dạng rất xinh đẹp, là hoa khôi của khoa bọn hắn, Thủy hệ dị năng giả.

Người nam bên cạnh Vu Lôi là Sở Mẫn, thoát nhìn trông rất sáng sủa thanh tú, cũng là Thủy hệ dị năng giả.

Nam nhân năm hai là Dương Nghiêu, khá âm trầm, có vẻ không dễ ở chung, là Hỏa hệ dị năng giả.

Còn người bọn họ gặp trên đường là Tần Chiêu, có chút cao ngạo, thực lực rất mạnh, nhưng dị năng lại không rõ, Tần Chiêu phỏng chừng là Lực lượng dị năng giả.

Nghe Lý Thiên Vận giới thiệu Tần Chiêu, Mộ Lê Thần trong lòng cười lạnh, Tần Chiêu. Nhớ đến hai cái tên Tần Chiêu cùng Lý Thiên Vận, Mộ Lê Thần liền hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Tần Chiêu căn bản không phải dị năng giả, mà là cô võ giả, cách thức giết tang thi của hắn không phải dị năng, mà là chiêu thức võ công.

Không biết vì sao Tam thiếu gia của Tần gia tại sao lại xuất hiện ở nơi này, nhưng Mộ Lê Thần không quan tâm, hắn chỉ biết, Tần Chiêu này là cừu nhân của hắn.

.

Kiếp trước Tần Chiêu cũng trên đường đến căn cứ B thị gặp được Lý Thiên Vận, hắn cũng che giấu thân phận đồng thời có được sự chú ý của Lý Thiên Vận.

Lý Thiên Vận tuy rằng chỉ là một Mộc hệ dị năng giả, năng lực công kích không phải là mạnh, nhưng không biết hắn dùng loại thủ đoạn nào có thể dễ dàng có được hạt giống thực vật biến dị cuồng bạo kia.

Một Mộc hệ dị năng giả có thể triệu hoán loại thực vật hung tàn, khẳng định hắn cũng không tầm thường.

Cho nên Tần Chiêu rất nhanh tỏ rõ thân phận đem Lý Thiên Vận thu vào dưới trướng của mình.

Kiếp trước, tuy rằng Mộ Lê Thần bị âm mưu của đám người An Như, Mộ Dung, Mộ Lê Dật mà rơi vào tay viện nghiên cứu. Nhưng với thực lực của hắn, đã có thể gọi tang thi đến trợ giúp, nhanh chóng thoát khỏi.

Nhưng chính bởi Lý Thiên Vận này! Bởi vì hắn có hạt giống của một loại thực vật. Hắn đặt một đồng cạm bẫy bằng dây mây, tang thi căn bản không dám đến gần, thực lực của Mộ Lê Thần cũng vì sương mù dây mây tỏa ra mà suy giảm, rốt cuộc mới bị bắt về viện.

Dây mây là loại thực vật chuyên ăn tang thi và những loài động vật tang thi hóa, thực vật biến dị khác, nó không có hứng thú với nhân loại và biến dị thú, chỉ có hứng thú với tinh hạch của tang thi. Nói cách khác, nó chính là khắc tinh của tang thi.

Nhưng mà, nhân loại không có khả năng đi gieo trồng dây mây để làm phòng ngự, bởi vì dây mây có tính công kích cực mạnh, đừng nghĩ nó không có hứng thú với nhân loại mà lầm, chỉ cần đặt chân vào lãnh địa của nó, liền sẽ bị nó tấn công.

Trừ phi có Mộc hệ dị năng giả khổng chế, bọn nó mới không tấn công nhân loại.

Nhưng mà, một Mộc hệ dị năng giả muốn điều khiển hay triệu hoán dây mây, nhất định phải có hạt giống của dây mây, mà chuyện đó so với giết một gốc dây mây còn khó khăn hơn.

Kiếp trước bởi vì Mộ Lê Thần không nghĩ tới có người có thể có hạt giống của dây mây nên mới không kịp trở tay.

Bây giờ lại gặp phải bọn hắc, Mộ Lê Thần cho dù có hận bọn hắc đến tận xương cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Hắc cũng rất tò mò, làm thế nào Lý Thiên Vận có được nhiều hạt giống của biến dị thực vật như vậy?

Lý Thiên Vận lúc trước cũng chỉ là dị năng giả cấp bốn, vậy mà lại có thể triệu hoán dây mây cấp bảy, thời điểm đó trong toàn bộ những người sống sót ở căn cứ B thị mạnh nhất chỉ có cấp sáu.

Cái bàn tay vàng kia giúp cho Lý Thiên Vận một bước lên tới trời, Mộ Lê Thần quyết định không thể để nó nằm trong tay Lý Thiên Vận, cũng nhất định không để nó rơi vào tay những người khác. Bởi vì đây chính là mối đe dọa đối với hắc, để hắc tự tay kiểm soát thì tốt hơn.

Mà hiện tại khoảng thời gian đến lần nhật thực thứ ba còn hơn một tháng...

Chỉ cần vẫn đi theo bên cạnh Lý Thiên Vận, hắc sẽ có cơ hội đoạt được cái bàn tay vàng kia....

.

Đối với lời mời của Lý Thiên Vận, Mộ Lê Thần nể tình đứng dậy, hướng về phía đám người còn lại cười cười gật đầu.

Ánh mắt hắc lướt qua một vòng, rơi xuống trên người Tần Chiêu đang trưng ra một bộ biểu tình lạnh lùng, sau đó hướng hắc đi đến.

“Tần Chiêu. Không biết vì sao Tam thiếu gia của Tần gia lại xuất hiện ở đây?”

Trong mắt Tần Chiêu xẹt qua một tia kinh ngạc, lúc này mới đánh giá Mộ Lê Thần: “Cậu là ai?”

Trong số gia tộc lãnh đời không có nghe nói tới Mộ Gia.

Bất quá cái tên ‘Mộ Lê Thần’ này rất có khả năng là tên giả, gia tộc lãnh đời không nhất định đều sẽ dùng tên thật.

Đương nhiên, hắc là Tần tam thiếu không thay tên đổi họ là vì khinh thường việc dùng tên giả.

Mộ Lê Thần cười khẽ một tiếng nói: “Nhà tôi không còn ai...” Sau đó hắc không để ý tới bộ dáng kinh nghi bất định* của Tần Chiêu mà trở lại vị trí lúc nãy ngồi.

(* không biết có nên tin hay không)

Biểu tình Mộ Lê Thần vẫn không biến động, trong lòng không biết đang suy tính cái gì, chỉ nói với Lý Thiên Vận: “Tôi còn một người bạn trên lầu, hắc là dị năng giả cấp bốn, không biết có thể cho hắc đi cùng hay không?”

Lý Thiên Vận cơ bản chính là nhóm trưởng của nhóm người này, hắc mời Mộ Lê Thần cũng chỉ vì muốn biết chi tiết về Mộ Lê Thần, nên dùng phương pháp này thử hắc một chút.

Không nghĩ tới truy không ra điều gì, ngược lại còn để người trong nhóm của mình bị thử.

Cái Tần gia kia cũng không biết là gia tộc gì, nhưng nhìn bộ dáng ngạo nghễ của Tần Chiêu cũng biết được là một gia tộc vô cùng hiển hách.

Như vậy..... Lý Thiên Vận nhìn thần sắc khác nhau của mỗi người trong nhóm, cảm giác địa vị trưởng nhóm của mình bị dao động.

Sau lại nghe thấy câu hỏi của Mộ Lê Thần, Lý Thiên Vận không nhìn ra sự tôn trọng nào của hắc đối với ý kiến của mình.

Dị năng giả cấp bốn? Hắc hiện tại chỉ mới là Mộc hệ dị năng giả cao giai cấp ba. Nếu chỉ có thiếu gia của một đại gia tộc nào đó đã có thể làm lung lay vị trí của hắc, thì với một dị năng giả cấp bốn mà nói... những người còn lại vì cái gì còn muốn hắc dẫn dắt?

Đừng nói tới nhân cách, sức quyến rũ hay mang ơn linh tinh gì đó, tại mặt thể này không có giá trị sử dụng.

Nguyên nhân chính bởi vì hắc có thực lực cường đại nhất nên bọn họ mới nguyện ý nghe theo hắc, nguyện ý để hắc đứng đầu. Một khi có cường giả gia nhập, địa vị của hắc chỉ sợ không còn.

Tuy rằng Lý Thiên Vận trong lòng âm thầm hối hận tại sao vừa rồi lại đi mời Mộ Lê Thần, nhưng hiện tại hắn đã đâm lao thì phải theo lao, cũng không dám cự tuyệt, chỉ ha ha cười: “Hoan nghênh! Đương nhiên là hoan nghênh! Cường giả càng nhiều, xác suất chúng ta bình an tới được căn cứ càng cao.”

Mộ Lê Thần tựa hồ không nhìn đến điệu cười không được tự nhiên của Lý Thiên Vận, mỉm cười gật đầu: “Đã như vậy, tôi thay hắn cảm ơn cậu.”

Từ lúc Mộ Lê Thần nói ra thân phận của Tần Chiêu, hắn vẫn chú ý bên này, thẳng đến khi Lý Thiên Vận và Mộ Lê Thần trò chuyện xong, hắn mới đi qua.

Hắn ngồi đối diện Mộ Lê Thần, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Huyết ma đao sau lưng Mộ Lê Thần: “Cậu dùng đao?”

Mộ Lê Thần không trả lời, ngược lại ánh mắt nhìn vào bên hông Tần Chiêu: “Còn cậu dùng kiếm?”

Tần Chiêu thấy Mộ Lê Thần liếc mắt một cái đã tìm ra vị trí vũ khí của mình, trong lòng ngưng trọng, càng xác định Mộ Lê Thần cùng mình là người trong giới.

Hắn để tay lên hông, một thanh kiếm mỏng như cánh ve tựa như nhát hoàng Thu Thủy nhuyễn kiếm liền xuất hiện trong tay hắn. Hắn đem nhuyễn kiếm ném lên trên bàn, nói: “Kiếm này tên là Nhã Ca, chỉ nặng có ba lạng, dài sáu mét ba, chém sắt như chém bùn.”

Sau đó hắn nhìn về phía Huyết ma đao sau lưng Mộ Lê Thần.

Khi các Võ giả giới thiệu binh khí của mình cho nhau chính là biểu hiện của hữu hảo.

Mộ Lê Thần mặc dù không hiểu quy tắc này nhưng vẫn hiểu ý tứ của Tần Chiêu.

Hắn đem Huyết ma đao trên lưng xuống đặt trên bàn: “Đao này tên là Huyết ma, nặng sáu mươi bốn cân, dài tám mét bảy, không thể phá.”

Tần Chiêu hơi nhướn mày, Huyết ma đao? Chưa có cường giả nào đặt tên cho binh khí của mình là Huyết ma bao giờ.

Chẳng lẽ là cao thủ ở ẩn?

Trực giác Tần Chiêu sâu xa, cảm giác được mặc thân hình gầy gò đơn bạc của Mộ Lê Thần vậy mà lại có một cỗ lực lượng cường đại, này tuyệt đối là siêu cấp cường giả.

Không thể đối địch!

Sau khi xác định thái độ phải đối đãi với Mộ Lê Thần về sau, Tần Chiêu thu hồi ngạo khí, bày ra một tư thái thấp bé, đối với Mộ Lê Thần cười đến thân thiết.

“Cậu là người trong Lâm gia sao? Đao pháp của người Lâm gia là như thế này!” Tần Chiêu giơ ngón tay cái lên.

Hắn cho rằng Mộ Lê Thần là nhân tài bí ẩn mới xuất hiện, vì thế trong lúc trò chuyện cố tình thăm dò tin tức Lâm gia, hơn nữa còn không chút che giấu mà tung bốt Lâm gia.

Mộ Lê Thần đối với người của gia tộc lãnh đời Tần Chiêu này ngoại trừ có một chút cừu hận với hắn những mặt khác hoàn toàn vô tri, cho nên đối với mấy chiêu thử người của Tần Chiêu, hắn căn bản đều dễ dàng nói sang chuyện khác.

Tần Chiêu chẳng những hỏi ra tin tức gì, ngược lại còn bị Mộ Lê Thần đào ra không ít tin tức về các gia tộc lãnh đời.

Các gia tộc lãnh đời đều là cổ võ giả, không có tu chân giả.

Tu chân giả rất nghịch thiên, khi tu luyện tất yếu phải có một lượng lớn linh khí chống đỡ, bằng không không có khả năng nhập môn, vào mấy trăm năm trước đã thất truyền, ngay cả người truyền thừa cũng không có..

Cổ võ giả lại khác, bọn họ tu luyện chủ yếu là Luyện thể, tuy rằng bởi vì linh khí mỏng manh nên thực lực được truyền thừa không trọn vẹn, nhưng so với người thường cũng tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa thể chất cổ võ giả rất tốt, cơ bản mỗi cổ võ giả đều có thể thức tỉnh dị năng.

Tần Chiêu cũng thức tỉnh dị năng, chẳng qua là hắn không nói ra, mà Mộ Lê Thần cũng nhìn không ra khẳng định cũng không phải loại bình thường, bằng không hắn cũng không cần phải che giấu như vậy.

Trước tận thế, những cá nhân của các gia tộc lãnh đời đều rất cường đại, nhưng so với lực lượng quốc gia thì hoàn toàn không thể so sánh.

Vì không để bọn họ phá hư trật tự xã hội, chính phủ đã hạn chế bọn họ trước mặt người thường sử dụng mấy cái nội lực khinh công gì đó, thậm chí có rất nhiều gia tộc lãnh đời không dám sinh hoạt giữa người thường, bởi vì bọn họ bị chính phủ nghiêm mật theo dõi.

Nhưng khi mặt thế đến, cổ võ giả tu luyện rất dễ dàng, hệ thống của chính phủ sụp đổ, các loại vũ khí nóng từng đối với bọn họ có khả năng uy hiếp cực đại kia cũng biến thành tài nguyên không thể tái sinh.

Thế giới bây giờ, trật tự tan vỡ, dựa vào thực lực nói chuyện, hiện tại các thế gia xuất thế, bây giờ chính là vũ đài của các gia tộc lãnh đời.

Các gia tộc lãnh đời là nhiều vô kể, đại gia tộc cũng phân thành các nhánh, cộng lại có trên vạn người, các tiểu gia tộc mới một nhà có khoảng ba bốn người.

Các gia tộc lãnh đời đứng đầu, lớn nhất hiện nay là: Tần gia am hiểu kiếm pháp, Lâm gia am hiểu đao pháp và Hứa gia am hiểu thương pháp.

Ba gia tộc này kiềm chế lẫn nhau, duy trì một loại cân bằng vi diệu, ngay cả khi mặt thế tiến đến, cân bằng này cũng không bị đánh vỡ.

Sau mặt thế, tam đại gia tộc này xuất thế, phân chia nơi trấn thủ, phía Bắc có căn cứ B thị, phía Nam có căn cứ S thị, phía Tây là căn cứ X thị.

.

Tần Chiêu nghĩ Mộ Lê Thần là đệ tử Lâm gia, đối với ý tưởng của Mộ Lê Thần cũng không để ý, nói với người trong giới một chút tin tức cũng không có việc gì, chỉ cần không phải đề cập đến tin tức bí mật, hẳn đều sẽ nói ra.

Hắn có chút kỳ quái hỏi Mộ Lê Thần: “Lâm gia ở căn cứ S thị, sao cậu lại không đi về phía Nam mà lại hướng đến B thị ở phía Bắc?”

Chẳng lẽ Lâm gia đang có âm mưu gì?

Tần Chiêu không khỏi hồ nghi nhìn Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần nghe được Lâm gia am hiểu đao pháp đang ở S thị, trong lòng rục rịch. Hắn mặc dù có Huyết ma đao, nhưng ngoại trừ mấy nhát chém bỏ đơn giản ra, cũng không biết được những chiêu thức lợi hại khác.

Nếu có thể có được đao pháp của Lâm gia,

Mộ Lê Thần giương mắt nhìn Tần Chiêu, cười nói: “Tôi không phải người nhà Lâm gia, đi phía Nam làm cái gì?”

Tần Chiêu cười ha ha, cũng không phản bác lại Mộ Lê Thần, dù sao, Mộ Lê Thần có phù nhận thế nào, trong lòng hắn cũng đã nhận định Mộ Lê Thần là người của Lâm gia.

Đối với suy nghĩ ngoan cố của Tần Chiêu, Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy buồn cười lại bất đắc dĩ, đơn giản là không để ý tới nữa, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi. Dù sao, hắn cũng không sống nổi đến căn cứ B thị.

Hiện tại Lý Thiên Vận chưa bị Tần Chiêu thu vào dưới trướng, có lẽ Lý Thiên Vận còn chưa có bàn tay vàng.

Mộ Lê Thần tính toán đợi khi Lý Thiên Vận có được bàn tay vàng, sau đó trực tiếp giết người cướp của.

Về phần những người khác, Mộ Lê Thần cũng không có ý định bỏ qua, đương nhiên sẽ giết sạch trừ hậu họa.

Bằng không nếu để Tần gia biết được vị Tam thiếu gia nhà bọn họ chết trong tay hắn, hắn ngược lại không phải sợ, mà chỉ lo lắng bọn họ giận chó đánh mèo, liên lụy đến An Dương.

Chung quy, mối quan hệ giữa hắn và An Dương khá tốt, có cho có trả, mà mục tiêu cuối cùng của An Dương cũng là căn cứ người sống sót B thị có năng lực phòng ngự tốt nhất, nếu An Dương tới căn cứ B thị, chẳng phải là bị Tần gia tùy tiện gây khó dễ hay sao?

Mộ Lê Thần không phải không nghĩ đến để An Dương bên cạnh giống như Mục Nhiên, có thể toàn lực bảo hộ cho hắn. Hắn có tang thì hoàng che chắn, thế giới lớn như vậy muốn đi đâu chẳng được, làm gì lại đi co đầu rụt cổ trong cái căn cứ kia.

Chỉ là Mộ Lê Thần không dám.

Hắn không chắc chắn An Dương đối với thân phận của hắn sẽ có loại biểu tình nào?

Kiếp trước An Dương có thể vì hắn đến mạng cũng không cần, còn kiếp này thì sao?

Kiếp này An Dương có hay không vẫn giống như kiếp trước?

Mộ Lê Thần nhớ tới lời An Dương ngày đó nói khi mặt thế chỉ vừa bùng nổ, thậm chí thở dài, An Dương bây giờ vẫn là khuyết thiếu so với kiếp trước, nhân tâm hiểm ác còn chưa từng trải qua.

Chờ hắn một chút thôi, chờ khi thực lực hắn đã đủ cường đại, không còn sợ bất cứ uy hiếp nào nữa, hắn sẽ đến B thị tìm An Dương, thuận tiện báo thù rửa hận.

~ ○ ~ ○ ~ ○ ~

Trong lúc lòng Mộ Lê Thần rối rắm như tơ vò, An Dương hẳn lúc này đang hướng căn cứ H tỉnh mà đi.

Lúc trước khi hắn đuổi theo Mộ Lê Thần bị nhện biển dị mặt người cấp cao cản đường, trong lúc hắn giải quyết con nhện, Mộ Lê Thần đã tiến vào khu rừng nguyên sinh thu thập khóa tim lục sắc.

An Dương tìm không thấy bóng dáng hắn, thất lạc, chỉ đành chuyển hướng sang căn cứ H thị mà đi.

Mộ Lê Thần biến thành tang thi, An Dương tuy rằng thống khổ vạn phần, nhưng không giống loại thống khổ khi nghĩ Mộ Lê Thần có khả năng bị tang thi chuột xé thành từng mảnh nhỏ.

Tuy rằng trở thành tang thi, nhưng tốt xấu gì vẫn còn sống, An Dương đã sớm hạ quyết tâm, cho dù có phải dùng người sống để dưỡng Mộ Lê Thần như Mộ Lê Thần đã từng dưỡng gia gia hắn cũng nhất định sẽ làm như vậy.

Hắn mất dấu Mộ Lê Thần, mà đi loanh quanh khắp núi đồi ở đây tìm kiếm cũng không phải biện pháp tốt, thực lực của hắn không đủ để hắn tung hoành ngang dọc.

Suy xét đủ loại, An Dương quyết định đi đến căn cứ những người sống sót trước.

Tin tức trong căn cứ ít ra cũng nhiều một chút, đến lúc đó hắn sẽ điều tra nơi nào có tang thi cao cấp xuất hiện, có lẽ sẽ tìm được A Thần của hắn.

Còn có hai người An Như và Mộ Thanh Loan lúc ở trạm xăng dầu dưới tình huống cấp bách hắn đã thu vào trong không gian. Tuy rằng không ư gì bọn họ, nhưng An Như dù sao cũng là đi của hắn, còn là mẹ của A Thần, Mộ Thanh Loan ít nhiều cũng từng giúp hắn.

Nếu A Thần biết hắn đem An Như, Mộ Thanh Loan vứt bỏ, chỉ lo tìm lối thoát cho mình mà nói. An Dương thật không biết có còn mặt mũi để đi gặp Mộ Lê Thần không. ...

Tuy rằng trong tâm tư An Dương không muốn mang theo mẹ của Mộ Lê Dật – người đã từng làm hại A Thần, cùng em gái tư sinh từng liên tiếp chọc A Thần mất hứng nhưng nếu muốn hắn đem hai người này ném vào trong đàn tang thi... ách... loại sự tình thiếu đạo đức như vậy hắn không làm được.

Dù sao bọn họ cũng là nữ nhân, còn không có dị năng, không giết bọn họ, cứ như vậy vứt bỏ nhất định sẽ chết một cách từ từ, rất thống khổ...

An Dương lại không muốn bởi vì hai cái người này làm chậm trễ việc tìm kiếm Mộ Lê Thần.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cuối cùng quyết định đem An Như cùng Mộ Thanh Loan vào tới căn cứ H tỉnh, còn lại thì mặc kệ.

Tuy rằng không có ai làm điểm dựa, ngày ngày sẽ phải khổ cực, nhưng tốt xấu gì cái mạng nhỏ cũng còn giữ được.

~ ○ ~ ○ ~ ○ ~

An Dương đã có một con đường khác thuận lợi đi đến căn cứ H tỉnh, nhưng Mộ Lê Thần bên này, lại đầy sóng gió...

Dưới tính toán của Mộ Lê Thần, Mục Nhiên không bị bại lộ thân phận là đạo sĩ của mình, chỉ lấy thân phận Tinh thần hệ dị năng giả cấp bốn gia nhập nhóm người của Lý Thiên Vận.

Hơn nữa Mộ Lê Thần cố ý đối nghịch nhiều lần với Lý Thiên Vận, tranh đoạt quyền quản lý của hắn.

Mục Nhiên cũng vì muốn lấy lòng Mộ Lê Thần, vất óc tìm mưu tính kế hộ hắn, đem mọi cái xui xẻo đẩy qua cho Lý Thiên Vận.

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng cừ nhân kiếp trước của mình giống như sắp chết vì nghệt thở, tuy rằng không thể so với loại thống khoái khi giết được hắn nhưng cũng rất vui vẻ.

Tâm tình hắn cũng tốt hơn nhiều, đối đãi với Mục Nhiên phi thường hào phóng, tùy thời cung ứng cho Mục Nhiên các loại thú đan, số lượng bùa chú yêu cầu cũng giảm bớt một nửa.

Được ném vị ngon ngọt Mục Nhiên càng chèn ép Lý Thiên Vận, đem cả đội chia thành ba nhóm.

Một nhóm Lý Thiên Vận quản lý, một nhóm là Mục Nhiên quản lý, nhóm còn lại là Tần Chiêu quản lý. Mà Mộ Lê Thần đương nhiên đứng cùng một bên với Mục Nhiên.

Thủy hệ dị năng giả Vu Lôi cùng Hỏa hệ dị năng giả Dương Nghiêu đều bên nhóm của Tần Chiêu, bọn họ từ cuộc nói chuyện giữa Tần Chiêu và Mộ Lê Thần có thể đoán ra Tần Chiêu có gia thế rất lớn, cho nên quyết định ôm chặt đuôi hắn.

Lực lượng dị năng giả Trần Bình và Thủy hệ dị năng giả Sở Mẫn kia thì đi theo người có thực lực mạnh nhất, là Mục Nhiên.

Bọn họ xem ra không quan tâm thế lực các gia tộc ở B thị có bao nhiêu lớn, bây giờ tìm một người thực lực cao cường đi theo sống sót tới căn cứ rồi nói sau.

Hơn nữa Mục Nhiên là cao thủ, là đệ năng giả cấp bốn, mà Mộ Lê Thần cũng là cao thủ thâm sâu khó lường, có hai cao thủ như vậy, muốn có bao nhiêu cảm giác an toàn thì có bấy nhiêu.

Mà nhóm còn lại, là nhóm của Lý Thiên Vận, thật sự rất đáng thương. Bởi vì hai nhóm kia không chịu tiếp nhận người thường nên nhóm hắn chỉ còn một đám không có đệ năng.

Mà đám người thường này cũng không thật tâm đi theo hắn, đều là do Mục Nhiên cùng Tần Chiêu cảm thấy thật chướng mắt, cho nên bắt đắc dĩ bám víu vào đệ năng giả là hắn.

Đối với loại phân chia này, Lý Thiên Vận tức đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không làm được gì.

Chung quy mà nói, vẫn chưa mất hết mặt mũi, cái nhóm này ở mặt ngoài còn là do hắn dẫn dắt. Vạn nhất làm chuyện gì quá lố, hắn liền đạo mạo khuyên nhủ nhưng một chút tác dụng đều không có.

Lý Thiên Vận âm thầm hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Lê Thần một cái.

Đều tại hắn! Lý Thiên Vận trong lòng thực hối hận, ma xui quỷ khiến như thế nào lại đi mời hắn gia nhập chứ!

Nếu như không đã động gì đến Mộ Lê Thần, thân phận Tần Chiêu sẽ không bị bại lộ, Mục Nhiên cũng không gia nhập, hắn cũng không bị mất quyền lợi đến như vậy.

Đối với oán giận của Lý Thiên Vận, Mộ Lê Thần làm như không thấy, hắn hiện tại đang nhớ lại kiếp trước, cố gắng phỏng đoán bàn tay vàng của Lý Thiên Vận rốt cuộc là thứ gì.

Linh bảo? Pháp bảo truyền thừa? Hay là môn pháp tu luyện nào đó?

Tóm lại, quá mức đa dạng, Mộ Lê Thần hắn thật sự không nghĩ ra Lý Thiên Vận kiếp trước đến tốt cùng vận khí thế nào mà dễ dàng có được hạt giống biến dị thực vật cấp cao.....

Đoàn người ở lại trong khách sạn nghỉ ngơi chỉnh đốn một tuần, màn mưa axit bên ngoài mới chịu tạnh hoàn toàn.

Lý Thiên Vận vẫn cố chấp như vậy, không chịu buông tay, hắn cảm giác mình vẫn có thể cứu vớt một chút gì đó.

Cho nên đối mặt với Mục Nhiên và Tần Chiêu đã không cùng một đội với mình, hắn vẫn như trước làm một bộ giọng điệu như kẻ dẫn đầu: “Mưa tạnh rồi, tránh cho đêm dài lắm mộng, hôm nay chúng ta phải xuất phát. Mọi người thấy con đường kia thế nào?”

Hắn cảm giác mình vẫn còn là chỉ huy nhóm người này, cho nên không cùng người khác thương lượng đã quyết định xuất phát. Nhưng hắn cũng biết, hắn hiện tại không thể chống lại Mục Nhiên và Tần Chiêu, vì không để bọn người còn lại cho rằng hắn độc đoán nên mới cố ý hỏi bọn họ vấn đề của lộ tuyến.

Nếu Mục Nhiên và Tần Chiêu cam chịu hôm nay sẽ xuất phát, có nghĩa hắn vẫn còn quyền quản lý, như vậy việc kiểm soát nhóm người này đối với Lý Thiên Vận sẽ dễ dàng hơn.

Còn nếu bọn họ mỗi người một quyết định khác nhau. Cái nhóm này chỉ sợ sẽ tan rã.

Loại tâm tư nhỏ bé của Lý Thiên Vận, Mộ Lê Thần, Mục Nhiên và Tần Chiêu đương nhiên nhìn ra, nhưng không có ai vạch trần, ngược lại làm theo ý nguyện của hắn, thảo luận về vấn đề lộ tuyến.

Mộ Lê Thần, Mục Nhiên và Tần Chiêu không giống Lý Thiên Vận suốt ngày coi trọng quyền lãnh đạo nhóm người, cái nhìn của bọn họ xa hơn.

Cho nên đối với hành động nhỏ nhặt này của Lý Thiên Vận đều làm như không thấy, hơn nữa cam chịu để hắn dẫn dắt.

Dù sao cũng có thể tùy thời thoát ly cái nhóm này...

Bản đồ là thứ thiết yếu nhất cho mỗi người sống sót, bản đồ càng chi tiết càng có lợi.

Mộ Lê Thần nhìn Lý Thiên Vận lấy bản đồ ra, chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi ném qua một bên, đem bản đồ chính mình đã chuẩn bị trải ra mặt bàn.

Bản đồ của hắn đương nhiên so với Lý Thiên Vận chi tiết hơn, còn có các loại thông tin.

Bản đồ của Lý Thiên Vận, hắn phải thiên tâm vạn khổ mới tìm được trong một tiệm sách nhỏ, còn bị tang thi đuổi giết, hắn có thể tìm được bao nhiêu đồ tốt đây?

Mà Mộ Lê Thần lấy bản đồ thì không như vậy, hắn phải dạo rất nhiều chỗ, lựa chọn xem cái nào chi tiết thì lấy.

Lý Thiên Vận nhìn bản đồ của mình so với của Mộ Lê Thần kém xa, còn bị Mộ Lê Thần ném sang một bên, cảm thấy phi thường xấu hổ, nhưng chỉ có thể nhịn xuống, khó khăn mỉm cười.

Mộ Lê Thần cũng không rảnh chú ý sắc mặt của Lý Thiên Vận, hần chỉ lên một vùng của bản đồ, nói: “Chọn đi, xong thì nói cho tôi biết một tiếng.”

Dù sao mục đích cuối cùng của hần là đến căn cứ H tỉnh, đi đường nào cũng không quan trọng.

Hần không muốn bởi vì sự can thiệp của mình mà ảnh hưởng đến lộ tuyến ban đầu của Tần Chiêu và Lý Thiên Vận, bỏ lỡ bàn tay vàng mà Lý Thiên Vận có được trong kiếp trước.

Lý Thiên Vận mà bỏ lỡ, khả năng người khác cũng sẽ có được nó. Chỉ cần là nhân loại đạt được bàn tay vàng, đối với tang thi mà nói chính là một kiếp nạn.

Chung quy, những thực vật biến dị khác chế tang thi không hề thiếu, nhưng đều phi thường hung tàn. Nếu bọn chúng bị nhân loại điều khiển hay sở hữu thì kết quả như thế nào cũng không cần nói. Cho nên Mộ Lê Thần không từ thủ đoạn muốn đoạt bàn tay vàng kia của Lý Thiên Vận.

Thấy Mộ Lê Thần không tham gia lựa chọn đường đi, Lý Thiên Vận nhẹ nhàng thở ra. Kỳ thật, đối với việc nên đi đường nào, hần đã sớm quyết định, bắt đầu dĩ mới cùng nhau lựa chọn như vậy.

Nếu có thể thuận theo ý của hần thì càng tốt chứ sao, cho nên hần đối với Mộ Lê Thần không nêu ý kiến gì vui như mở cờ.

Mộ Lê Thần không muốn dính líu vào, chính là lo lắng hiệu ứng bướm bướm* này khiến cho đám người Lý Thiên Vận thay đổi hành trình, hần đương nhiên cũng không cho Mục Nhiên dính vào.

(*là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như con lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ con lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra con lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết)

Mục Nhiên được Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực truyền âm, không trực tiếp từ bỏ, mà làm một bộ dáng nghiêm túc xem bản đồ: “Các người cảm thấy con đường đó là an toàn nhất, tốt nhất?”

Bọn họ hiện tại đang ở trong một khách sạn nhỏ trên tuyến đường từ L thị đến H tỉnh. Nhưng ở L thị, ngoài con đường này ra còn rất nhiều tuyến có thể lựa chọn.

Ngón tay Lý Thiên Vận chỉ theo một con đường trên bản đồ, hỏi: “Mọi người thấy đường này thì sao?”

Tần Chiêu chỉ liếc mắt nhìn, thân nhiên hỏi: “Có cần phải đi xa như vậy không?”

Lý Thiên Vận nói: “Những đường khác tuy rằng so ra thì ngắn hơn, nhưng rất nguy hiểm. Con đường kia sẽ đi qua một trại nuôi gà, tôi nghĩ đám gà biến dị và tang thi gà lợi hại ra sao các người đều rõ. Mà dọc con đường này có rất nhiều thôn xóm, người nhiều thì tang thi nhiều, hơn nữa trong thôn có không ít người nuôi trâu cày. Các người ngẫm lại đi, lúc trước chỉ có một con mèo biến dị đã khiến chúng ta mất nhiều người như vậy, huống hồ bây giờ là một đám biến dị trâu.”

Hần lại đem điểm yếu của những con đường khác nêu rõ ra, cuối cùng nói: “Con đường này tuy cây cối nhiều, nhưng bây giờ bọn nó chưa biến dị, chúng ta đi vẫn rất an toàn.”

Kỳ thật, hiện tại mọi người đều biết, động vật biến dị, thực vật sớm hay muộn cũng sẽ biến dị nốt.

Bởi vì đám thực vật bây giờ so với hồi trước mặt thể tươi tốt hơn nhiều, chỉ là không có năng lực công kích mà thôi.

Mộ Lê Thần vừa nghe Lý Thiên Vận nói hần chọn con đường kia vì nơi đó có nhiều cây, hai mắt nhất thời sáng lên.

Tần Chiêu nghe Lý Thiên Vận phân tích, trầm ngâm trong chốc lát cũng không có ý kiến: “Vậy theo ý cậu đi.”

Lý Thiên Vận thấy Tần Chiêu đồng ý, mặt mày liền hớn hờ, sau đó lại nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Hần có thể nhìn ra, hai người Mộ Lê Thần và Mục Nhiên, vẫn là Mộ Lê Thần làm chủ.

Mộ Lê Thần đương nhiên không có ý kiến, chỉ gật đầu.

Nếu mọi phiếu đều chọn con đường kia, vậy Lý Thiên Vận cũng không cần chờ liền phân phó thu thập tốt các thứ chuẩn bị lên đường.

.

Bởi vì Mộ Lê Thần cấp bách muốn có được bàn tay vàng, cho nên một đường này hần âm thầm mở đèn xanh cho đám người Lý Thiên Vận, các tang thi tiến hóa lợi hại cũng không dám xuất hiện, chỉ để một vài tang thi cấp một cấp hai tùy ý xuất hiện, nhưng liền dễ dàng bị giải quyết.

Quá trình ra khỏi thành phố thuận lợi ngoài dự đoán, khiến mọi người có chút hồ nghi.

“Mọi người có cảm thấy chúng ta đi đường rất thuận lợi hay không?”

Mục Nhiên thừa biết vị tang thi hoàng này đã mở ra một lối thoát, nhưng ngoài miệng lại tìm cho Mộ Lê Thần một lý do che giấu: “Lúc trước mưa axit, có lẽ cũng ảnh hưởng đến tang thi, chắc là bọn chúng theo bản năng đã đi tìm chỗ tránh mưa.”

Những người khác cũng nghĩ như vậy, cảm thấy khá hợp tình hợp lý, liền đem nghi vấn ném ra sau đầu.

Dù sao không có tang thi cũng tốt....

Dọc đường đi, Mộ Lê Thần cũng không ra tay, có tang thi đến gần hắn, cơ bản đã có Mục Nhiên lúc nào cũng đi theo bên cạnh thu phục.

Mục Nhiên lúc xuống tay giết tang thi có chút không được tự nhiên, chung quy mà nói ngay phía sau lưng hắn chính là một tang thi hoàng.

Trước mặt tang thi hoàng giết tang thi, cho dù là tình huống bất đắc dĩ phải ra tay hắn cũng cảm thấy sợ hãi, tương lai có thể hắn sẽ bị tính sổ a!!!

Mộ Lê Thần ngược lại không quan tâm tâm tư của Mục Nhiên, ánh mắt hắn vẫn chăm chăm nhìn thanh nhuyễn kiếm cứ được Tần Chiêu vung lên một cái cơ bản đã giải quyết được một tang thi.

Tư thái Tần Chiêu dùng kiếm nhìn qua cũng không quá thuần thực, hình như chỉ là một tân thủ, nhưng Mộ Lê Thần có thể cảm giác được, Tần Chiêu kia rõ ràng còn không biết tên bộ pháp tạo thành.

Nhìn cái bộ pháp của Tần Chiêu cứ hoang mang rối loạn tránh trái tránh phải, cố hết sức né công kích của tang thi, nhưng kỳ thật hắn thập phần thành thạo, không có con tang thi nào chạm nổi đến góc áo của hắn.

Cái này chính là thân pháp võ công?

Trong lòng Mộ Lê Thần bỗng trào lên một cỗ khát vọng, hắn muốn....

Hắn tuy rằng thực lực cường đại, nhưng giống như một đứa trẻ cầm dao để chơi, khi sử dụng có một chút không được như ý muốn.

Hắn còn không có đầy đủ kỹ năng để khống chế nguồn lực lượng đó.

Giống như cỗ võ giả, có thể lợi dụng kỹ năng nào đó khiến thực lực của chính mình gia tăng.

Mà Mộ Lê Thần, có đôi khi thậm chí ngay cả một nửa sức mạnh cũng không phát huy nổi.

So với các chiêu thức đa dạng của cỗ võ giả, Mộ Lê Thần giống như một lực sĩ ngu ngốc, không biết cách sử dụng thực lực cường đại của bản thân.

Tuy nói là sức mạnh tuyệt đối, nhưng có kỹ năng vẫn tốt hơn.

Mộ Lê Thần lúc này đối với cỗ võ giả thập phần hứng thú, hắn nhìn về phía Tần Chiêu bằng ánh mắt sáng ngời trong suốt, phảng phất như muốn nhìn ra bí kíp võ công trong từng quyền đánh của Tần Chiêu.

Loại pháp Stru hồn lúc trước hù dọa Mục Nhiên, hắn cuối cùng cũng có chỗ để dùng một chút.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Đoàn người tìm được vài chiếc xe, có mấy chiếc còn khá nhiều xăng, chạy trên đường.

Ba người Mục Nhiên, Tần Chiêu, Lý Thiên Vận là dị năng giả cấp cao không ngồi trên cùng một xe mà phân ra một người ngồi với vài người thường, để đề phòng khi gặp nguy hiểm ít ra nhóm người thường cũng được bảo hộ.

Mộ Lê Thần ngồi cùng Mục Nhiên, xe của bọn họ do Mục Nhiên lái. Vốn dĩ người thường phải lái xe, dị năng giả luôn chuẩn bị tùy thời chiến đấu. Nhưng Mục Nhiên là Tinh thần hệ dị năng giả, tương đương một cái radar di động, để hắn lái xe là tốt nhất. Hơn nữa, gặp nguy hiểm, có Mộ Lê Thần tọa trấn, càng không đến lượt hắn ra tay.

Mục Nhiên lái xe dẫn đầu mở đường, dọc đường đi có nguy hiểm hay chướng ngại vật nào đều có thể dựa vào tinh thần lực của hắn mà tránh thoát.

Nhưng khi sắp đến đường cao tốc, hán đột nhiên dừng xe. Các xe phía sau cũng tự nhiên dừng theo.

Lý Thiên Vận xuống xe, đi đến gõ gõ cửa ghế điều khiển của Mục Nhiên: “Sao lại dừng xe?”

Mục Nhiên nhú chặt mày, mở cửa xe đi xuống, hán nhìn phía trước, chỉ có thể loáng thoáng thấy một mặt lục sắc: “Phía trước không có đường thông.”

Lý Thiên Vận cười cười, nói: “Làm sao như thế được? Phía trước là đường cao tốc đó.” Hán nhìn Mục Nhiên biểu tình ngưng trọng, tươi cười trên mặt cũng nhạt xuống.

Hán đột nhiên ý thức được vị Tinh thần hệ dị năng giả cấp bốn trước mặt mình, sẽ không đi lừa hán một vấn đề nhỏ nhặt như vậy: “Chẳng lẽ phía trước có biến dị thú chặn đường?”

Mục Nhiên lắc đầu: “Không phải biến dị thú, là thực vật.”

Lý Thiên Vận nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Hiện tại thực vật vẫn chưa biến dị, nhiều nhất cũng chỉ tươi tốt hơn bình thường, đường đương nhiên sẽ khó đi một chút.”

Hán quay đầu vẫy vẫy tay với các xe phía sau, hô lớn: “Không có việc gì, tiếp tục đi!”

Mục Nhiên thấy Lý Thiên Vận cố ý muốn đi trên con đường này, mà Mộ Lê Thần cũng không lên tiếng phản đối, hán mới leo lên xe tiếp tục lái.

Lúc đoàn xe đã gần đến đường cao tốc, nhưng đều không hẹn mà cùng dừng lại, trước mặt bọn họ chính là đường cao tốc... nhưng không ai lại nghĩ đường cao tốc lại thành ra thế này.

Bọn họ nhìn từng nhánh dây leo đan nhau chi tiết trên mặt đường, mà đường cao tốc rộng lớn như vậy lại bị một mảnh lục sắc che lấp, đi qua đây không khác nào chạy xe trong rừng nguyên thủy.

Đi xe khẳng định không thể qua, tất cả mọi người xuống xe.

Sắc mặt Lý Thiên Vận lúc này rất khó coi, nhưng hiện tại đã tới nơi này, muốn quay trở lại bằng đường vòng càng bất tiện hơn.

Mục Nhiên cũng nhíu mày: “Chúng ta chỉ còn cách bỏ xe đi bộ.”

Đám người thường vừa nghe phải bỏ xe, liền lo sợ không yên, bọn họ không phải dị năng giả, thể lực chung quy không bằng... mà không theo kịp khẳng định sẽ bị vứt bỏ...

Hơn nữa đi bộ so với đi xe càng nguy hiểm hơn.

Trong lòng Mộ Lê Thần biết bàn tay vàng kiếp trước Lý Thiên Vận có được nhất định là từ nơi này, tự nhiên cũng không phản đối gì. Còn Mục Nhiên thì tỏ vẻ cam chịu.

Nhưng Tần Chiêu lại rất không nguyện ý: “Chúng ta vẫn nên quay trở lại đường cũ, tôi cảm giác nơi này có điểm không thích hợp.”

Hán thân là võ giả, trực giác nhạy cảm hơn người, loại trực giác này từng liên tiếp cứu mạng hán, bởi vậy hán cũng không muốn đi vào một tình huống không rõ ràng như vậy.

Lý Thiên Vận lại thấy Mộ Lê Thần cùng Mục Nhiên đều đồng ý với ý kiến của hán, càng không muốn chỉ vì một người Tần Chiêu mà yêu cầu quay trở lại, bằng không thì thật mất mặt!

Hơn nữa, hán còn cảm nhận được nơi này có cái gì hấp dẫn đang kêu gọi hán.

Đây chính là một cơ hội lớn.

Nhưng cơ hội lớn thường đi cùng với hiểm nguy lớn, hán nghĩ mang theo vài cường giả đi làm bia đỡ đạn cũng tốt.

“Tần thiếu, thực vật này chẳng phải chỉ xanh tươi hơn hay sao? Chúng cũng không có năng lực công kích, anh cũng biết, bây giờ còn chưa đến thời điểm thực vật biến dị.”

Hai lần nhật thực, tương ứng với hai lần nhân loại tang thi hóa và động vật biến dị, những người sáng suốt đều có thể nhìn ra, thực vật nếu có biến dị, hán sẽ xuất hiện vào lần nhật thực thứ ba.

Mà cũng đúng là như vậy.

Tần Chiêu không biết nhớ tới cái gì, trầm mặc trong chốc lát, liếc mắt nhìn Mộ Lê Thần, không nói gì, hiển nhiên là cam chịu.

Không còn ý kiến bất đồng, Lý Thiên Vận lại kêu tiếp tục đi.

Những người thường và dị năng giả còn lại căn bản cũng không muốn cất tiếng hỏi.

Khó khăn gỡ một đồng dây leo bám cùng một chỗ, cũng không nhìn ra cái nào với cái nào, người đi vào cơ hồ không hề có chỗ đặt chân.

Lý Thiên Vận nói với Dương Nghiêu mang Hỏa hệ dị năng: “Cậu mở đường đi.”

Hỏa khắc Mộc.

Dùng Hỏa hệ dị năng giả không chế mở ra một con đường, so với dùng đao chém từng sợi quả là nhanh hơn nhiều.

Bất quá để ngira Dương Nghiêu thiêu đến phát nghiệm mà đem hỏa diễm đốt cả con đường khiến cả đoàn chết cháy, Lý Thiên Vận kêu thêm Sở Mẫn và Vu Lôi là Thủy hệ dị năng giả đi theo dập tắt lửa.

Dương Nghiêu ngưng tụ ra một cây súng Hỏa mai, không ngừng bắn phá vào đám thực vật, vốn nghĩ rằng có thể đốt cháy ra một con đường. Nào ngờ, ngọn lửa vàng rực kia chỉ liếm láp trên thân đám dây leo để lại cho nó một chút ó vàng, còn cái cảnh tượng bốc cháy diễm lệ kia một chút cũng không có.

Hơn mười phút, những dây leo kia mới rã ra từng chút...

Lý Thiên Vận kêu Dương Nghiêu dừng lại, hần đi qua cẩn thận đánh giá đoạn dây leo bị đốt, còn dùng tay nhéo nhéo, sau đó dùng đao cắt một cái rồi lui về sau, lại bảo Dương Nghiêu: “Tiếp tục!”

Dương Nghiêu không động: “Vô dụng, dị năng của tôi thiêu đến như vậy mà một cái dây leo cũng không hủy được.”

Lý Thiên Vận thật muốn đem cái người dám cùng hần tranh luận mắng cho một trận nhưng lại kiêng kỵ Tàn Chiêu, chỉ đánh ghen khuất giải thích: “Dây leo này rất cứng, chém không đứt, nhưng dùng lửa thiêu qua thì giống như đậu hủ mềm, dễ dàng kéo đứt.”

Tàn Chiêu vừa nghe, lập tức trừng mắt Dương Nghiêu một cái, quát lớn: “Còn không mau đi!”

Tàn Chiêu lên tiếng, Dương Nghiêu cũng không dám không nghe theo, liền lần đi tiếp tục thiêu dây leo.

Lý Thiên Vận nhìn thủ hạ của mình lại nghe rầm rập lời người khác, trong lòng bỗng trào lên loại tư vị khó nói, yên lặng nghiêng mắt qua chỗ khác làm ngơ.

Lần này, dưới sự nhắc nhở của Lý Thiên Vận, Dương Nghiêu không còn ương ngạnh muốn thiêu chết đám dây leo này, chỉ đem bọn nó đốt đến mức đủ để dùng đao chém.

Bởi vậy rất có tiến triển.

Dương Nghiêu ở phía trước dùng lửa thiêu qua, đoàn người phía sau dễ dàng kéo đứt dây leo.

Một đường cứ như vậy, dần dần vào sâu, ngày càng âm u, phảng phất như đang tiến vào địa đạo (đường hầm).

Mộ Lê Thần lại khác, cái gì cũng không quan tâm, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Lý Thiên Vận.

Không bao lâu, liền xuất hiện biến cố, đoàn người thường đi phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Dương Nghiêu vội vàng phát ra vài tiểu hỏa cầu ném ra phía sau, bóng tối trước mặt nhất thời sáng lên một màu da cam.

Chỉ là dưới ánh sáng cái gì cũng nhìn thấy được đó càng làm người ta thêm hoảng loạn.

Không biết từ khi nào, mười người thường bây giờ chỉ còn lại có bốn, ngay cả một dị năng giả phía sau cũng mất tích.

Dị năng giả mất tích kia chính là cái người cao to tên Trần Bình ngốc ngốc mang Lực lượng dị năng.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là do hần phát ra.

Mục Nhiên sắc mặt rất không tốt, bởi vì nhiều người như vậy mặc danh kỳ diệu mất tích mà hần lại không nhận ra.

Mộ Lê Thần ngược lại đã nhận ra, thế nhưng hần lo nhìn Lý Thiên Vận, không thềm đề ý.

Lý Thiên Vận sắc mặt âm trầm, lúc Trần Bình biến mất là khi đi một vòng qua nơi này, sau đó đi hỏi hai người phía trước hần: “Hai người có phát hiện ra làm sao hần mất tích không?”

Trần Bình, Tàn Chiêu và Mục Nhiên là bọc hậu, Dương Nghiêu, Lý Thiên Vận cùng Mộ Lê Thần là mở đường, Sở Mẫn và Vu Lôi là Thủy hệ dị năng giả cấp thấp nên đi cùng với người thường ở giữa.

Bởi vậy đi phía trước Trần Bình là người thường, nhưng ba người thường phía trước đều cùng Trần Bình biến mất.

Mà đi ở phía sau Trần Bình chính là Mục Nhiên.....

Mục Nhiên đối với câu hỏi của Lý Thiên Vận không trốn tránh, hắn tuy rằng có chút cảm thấy rất khó xử, chung quy Trần Bình là ở trước mặt hắn mà mất tích, nhưng hắn vẫn luôn thời thời khắc khắc phóng tinh thần lực tra xét chung quanh, cái gì cũng không phát hiện, có thể thấy được địch nhân hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm, quý dị.

“Tôi vẫn duy trì trạng thái phóng xuất tinh thần lực, nhưng khi bọn họ mất tích..... thật sự không nhận ra.”

Lý Thiên Vận đương nhiên sẽ không tin: “Làm sao như vậy được?”

Tinh thần hệ dị năng tuy rằng phát triển theo nhiều hướng, tỷ như Mộ Lê Thần lúc trước thu phục được cô nhóc tang thi trong siêu thị, mà dị năng của cô nhóc cũng thuộc Tinh thần hệ dị năng, chính là tạo ảo cảnh, còn Tinh thần hệ dị năng của Mục Nhiên là trấn an cảm xúc.

Nhưng có một điểm giống nhau.

Đó là khi mỗi Tinh thần hệ dị năng giả sau khi đạt tới cấp ba đều có năng lực tra xét xung quanh, chỉ khác ở chỗ phạm vi tra xét mà thôi.

Cho nên mới nói Tinh thần hệ dị năng giả không khác cái radar di động là bao nhiêu.

Mục Nhiên nói hắn là Tinh thần hệ dị năng giả cấp bốn nhưng lại không thể nhận ra động tĩnh....

Phản ứng đầu tiên của Lý Thiên Vận chính là, người đang lừa quỷ đây à?

Mục Nhiên cười khổ một cái, hắn cũng biết lời mình nói quá mức vô lý, Lý Thiên Vận không tin cũng đúng, nhưng sự thật là như vậy.

Bất đắc dĩ, hắn đem ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía lão đại nhà mình.

Mộ Lê Thần đương nhiên sẽ không ngồi xem tiểu đệ của mình bị oan mà không nói lời nào.

Hắn đứng dậy, nói: “Mục Nhiên không phát hiện cũng là bình thường, bởi vì đối phương đang sử dụng tinh thần lừa gạt.”

Mọi người liền khó hiểu ngẩng ra: “Tinh thần lừa gạt?”

Đó giờ chưa từng nghe qua từ này....

Mộ Lê Thần lại nói tiếp: “Tinh thần lừa gạt cũng cùng một loại với Tinh thần hệ dị năng. Các người hắn biết Tinh thần hệ dị năng giả cấp cao có thể chặn được khả năng dò xét của Tinh thần hệ dị năng giả cấp thấp? Mà Tinh thần lừa gạt này so với loại đó càng cao cấp hơn. Khi một Tinh thần hệ dị năng giả sử dụng tinh thần lừa gạt liền có thể thay đổi những gì mà Tinh thần dị năng giả khác dò ra được.”

Mọi người nghe Mộ Lê Thần giải thích đều hít một ngụm khí lạnh.

Dị năng thật tốt!

Nếu là như vậy, Tinh thần hệ dị năng giả so với cái đẳng cấp kia chẳng khác nào người mù?

Mộ Lê Thần trấn an nói: “Kỳ thật, cũng không lợi hại như các người tưởng tượng. Tinh thần lừa gạt ý nghĩa đúng như cái tên. Chỉ có thể lừa được những Tinh thần lực yếu hơn, nhưng lại không thể lừa được giác quan của con người. Giống như vừa rồi, sau khi Trần Bình phát ra tiếng hét, Tinh thần lừa gạt của kẻ đó liền mất tác dụng.”

Lý Thiên Vận cũng gật đầu, nói: “Không sai, cũng không quá mức lợi hại như vậy. Chung quy mà nói, Tinh thần lừa gạt nếu không phải gặp được người mang Tinh thần hệ dị năng cũng không dùng được.”

Sau khi hiểu rõ thủ đoạn âm thầm của địch, cảm giác kinh hãi của mọi người cũng được trấn an không ít.

Lý Thiên Vận sắp xếp vị trí của mọi người, sau đó đề bọn họ nhớ kỹ trước sau mình là ai, thời khắc đều chú ý đến người trước sau mình có còn hay không.

Sắp xếp tốt, liền tiếp tục đi.

Về phần bốn người và Trần Bình mất tích, cho dù họ có sống hay đã chết cũng không có ai đi tìm bọn họ.

Hiện thực luôn tàn khốc, tại mặt thế chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không thể bảo vệ tốt chính mình, người khác cũng không rảnh rỗi đi nghĩ cách cứu giúp, trừ phi là bằng hữu cùng vào sinh ra tử.

Mộ Lê Thần đối với sắp xếp của Lý Thiên Vận không dị nghị gì, hắn đứng ở vị trí Lý Thiên Vận an bài, trong bóng đêm, yên lặng nhìn thoáng qua Tần

Chiều từ này đến giờ vẫn không nói gì.

Không biết vì cái gì, hẳn cảm giác Tần Chiêu tựa hồ có cái gì không đúng lắm.

Bốn người Trần Bình mất tích, người khác không biết, nhưng toàn bộ quá trình hẳn đều dùng Tinh thần lực quan sát hết thấy.

Tinh thần lừa gạt quả thật rất lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể lừa được đối phương có đẳng cấp thấp hơn mình, căn bản vô dụng với Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần thấy đến rõ ràng, là một cái dây leo rất dài, thập phần thô cứng yên lặng đem bốn người kia tha đi không một tiếng động.

Hơn nữa, thời điểm đó, dây leo kia tính toán, che miệng nạn nhân lại, nếu không phải Trần Bình là Lực lượng dị năng giả, khí lực lớn có thể gỡ dây leo che miệng mình ra, hẳn căn bản cũng không kêu được tiếng nào.

Lúc bọn họ bị tha đi mất, Mục Nhiên vì không sử dụng kỹ năng đồng thời, bị tinh thần lực lừa gạt, giác quan không còn mẫn cảm. Trong bóng đêm, hẳn chung quy vẫn tin tưởng tinh thần lực dò xét của mình. Mà những dị năng giả thì cách khá xa, không nhận ra, người thường càng không nhận ra được.

Nhưng mà giác quan của Tần Chiêu nhạy bén như vậy, tại sao không phát hiện động tĩnh? Hay là, phát hiện nhưng không muốn nói?

Mộ Lê Thần không muốn nói vì hẳn là tang thi, đối với sống chết của nhân loại không có để tâm.

Còn Tần Chiêu kia là vì cái gì?

Mộ Lê Thần hiện tại còn cảm nhận được nhịp tim Tần Chiêu đang gia tốc, hô hấp cũng tăng lên, hẳn tức hồ đang phản kích. phản kích vì cái gì?

Bởi vì cảm thấy khó hiểu và tò mò, Mộ Lê Thần đặt lực chú ý lên người Lý Thiên Vận một phần, trên người Tần Chiêu một phần.

Thân phận Tần Chiêu không phải bình thường, có thể khiến hắn phản kích như vậy nhất định cũng không phải bình thường, vẫn là nghiêm mật theo dõi hắn.

Mộ Lê Thần không dám để Mục Nhiên thay hắn theo dõi Tần Chiêu, Mục Nhiên vẫn còn yếu, vạn nhất bị Tần Chiêu phát hiện cũng không tốt.

.

Dọc đường đi mọi người đều cảnh giác, nhưng không phát sinh thêm sự tình gì nữa, tựa hồ địch nhân bên kia biết hiện tại không phải là cơ hội tốt để xuống tay.

Cũng không biết đi bao lâu, dị năng Dương Nghiêu đã tiêu hao hầu như không còn, rốt cuộc Lý Thiên Vận mới mở miệng nói: “Nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì đó rồi lại tiếp tục.”

Lời vừa nói xong mọi người đều như hết pin xụi lơ ngồi xuống, lật tìm thức ăn trong ba lô bổ sung năng lượng.

Mộ Lê Thần ngồi xuống bên cạnh Mục Nhiên, lợi dụng bóng tối người khác không thấy rõ, lấy trong chiếc túi vẫn mang theo bên người ra dị đan và thú đan, xem như đồ ăn vặt ném vào trong miệng nhai nhai.

Âm thanh hắn nhai vang rất lớn, khiến Vu Lôi ngồi cách đó không xa hiếu kỳ hỏi một câu: “Mộ thiếu, anh ăn cái gì vậy?”

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn nhìn cái nữ nhân tên Vu Lôi lúc nào cũng ý vào dung mạo nữ lệ lấy lòng xu nịnh Tần Chiêu, lại thản nhiên ném mấy khóa dị đan vào trong miệng, âm thanh nhai nuốt răng rắc lại vang lên, rất bình tĩnh nói: “Chocolate đường đậu.”

Mục Nhiên từ sau khi đám người Trần Bình mất tích liền mở kỹ năng đồng thời, nhìn đến rõ ràng Mộ Lê Thần đem một viên lại một viên dị đan hoặc thú đan giống như ăn đường đậu bỏ vào trong miệng, còn nghe Mộ Lê Thần trả lời Vu Lôi mà trọn trắng mắt.

Vu Lôi tiếp tục dây dưa tìm chết, dùng thanh âm ôn nhu lại triền miên nói: “Mộ thiếu, em có chút tuột huyết áp, anh có thể cho em mấy khóa chocolate đường đậu được không?”

Mục Nhiên nghe âm giọng mềm mềm ngọt ngọt của Vu Lôi mà chỉ cần là nam nhân đều sẽ mềm lòng kia ngược lại phải cố gắng lắm mới không run rẩy.

Ha ha.

Cư nhiên dám giành đồ ăn trong miệng của tang thi hoàng, cái này nhất định là sống nhiều rồi nên chán mà!

Mục Nhiên dùng một loại ánh mắt thương hại cực kỳ trào phúng nhìn Vu Lôi bên kia cứ na lại gần Mộ Lê Thần.

Cô kia, đừng có tìm chết như vậy chứ, có cho cô cô dám ăn sao?

Quả nhiên, tang thi hoàng bệ hạ một chút cái gọi là thương hương tiếc ngọc cũng không biết, trực tiếp một cước đem cái mỹ nữ đang sắp lại gần mình đá ra xa.

May mà Mộ Lê Thần còn nghĩ không thể làm bậy tri hoãn chuyện Lý Thiên Vận tìm thấy bàn tay vàng, bằng không cô Vu Lôi này xác định chút hương ngọc gì đó cũng không còn.

Thình lình bị đập một cước, Vu Lôi phải một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần.

Đây là cái loại tình huống gì? Cự nhiên có nam nhân đối đãi với một mỹ nữ như vậy?

Trước tận thế, Vu Lôi đối với Mộ Lê Thần đã có dã tâm, nhưng lúc ấy trong mắt Mộ Lê Thần chỉ có Phó Nghiên kia. Cho nên lúc gặp lại Mộ Lê Thần, thấy hắn lẻ loi một mình, nữ nhân chúm mắt kia cũng không còn bên cạnh hắn.

Cô liền nghĩ, mặt thế đến, thân là nữ nhân, nữ nhân sống tốt trong thế đạo này rất hiếm, mà cường giả nữ nhân hay dị năng giả nữ nhân lại càng hiếm.

Cô lấy lòng được Mộ Lê Thần còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Chỉ tiếc dọc đường đi không tìm được cơ hội, hiện tại cô liền muốn nhờ vào ‘Chocolate đường đậu’ cùng Mộ Lê Thần gần gũi thân mật, sau đó.....

Ai biết lại bị đập một cước!

Một cái đập này đem giấc mộng của cô đập bẹp.

Zombie: Công nhận đạo này nóng quá nên cô Vu Lôi trong truyện cũng nóng đầu lấm rồi nên mới đi xin chocolate từ tay anh Thần

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Đem một người trưởng thành, cho dù đó là một nữ nhân đáng người thon thả mảnh khảnh hay không đá ra ngoài, động tĩnh đương nhiên không nhỏ.

Nhất là sau tình huống một đám người mặc danh kỳ diệu mất tích, mỗi người đều buộc chặt thần kinh, phạm là một chút gió thổi cỏ lay cũng trở nên khăn trương, huống chi là loại động tĩnh này.

Lý Thiên Vận đi qua xem xét, Mộ Lê Thần yên lặng đem ‘Chocolate đường đậu’ cất lại vào túi.

Mộ Lê Thần tung cước vẫn rất đúng mực, nhiều nhất chỉ khiến đối phương khó chịu một lát, nhất định không để lại thương tích nào khiến đối phương cảm trở lộ trình.

Cho nên chấn thương của Vu Lôi chẳng là gì.

Nhưng bất quá đây cũng chỉ là suy nghĩ của Mộ Lê Thần.

Vu Lôi hiện tại cảm thấy rất đau đớn. Cô chưa từng bị người ta sỉ nhục như vậy.

Cô tức giận đến run cả người, trong bóng đêm gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Lê Thần vẫn xem như không có việc gì. Mộ Lê Thần không thèm nhìn cũng biết cô ta đang nhìn mình với loại ánh mắt gì.

Vu Lôi liền muốn đi tìm Tần Chiêu sẽ vì mình mà ra tay, nhưng cô ta đã quá đề cao bản thân rồi. Tần Chiêu đường đường là Tam thiếu gia của Tần gia, có quyền thế, mỹ nữ còn chưa nhìn qua sao?

Chẳng qua cái chỗ này, không có đãi ngộ gì tốt, thịt tự dâng đến miệng, hử nào mà không ăn.

Nếu nói hắn bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo.... hoàn toàn không có khả năng.

Hắn chẳng qua chỉ xem cô ta là đồ chơi mà thôi. So với việc đắc tội Mộ Lê Thần, hắn càng nguyện ý bỏ cái đồ chơi này.

Huống chi, cô ta chỉ là đồ chơi của hắn, không biết rõ thân phận, còn nghĩ trước mặt hắn thì nịnh nọt rồi lại đi quyến rũ Mộ Lê Thần như vậy.

Cho rằng hắn là người chết sao?

Ngay cả khi hắn có một chút hảo cảm với cô ta đi chăng nữa, xem cô ta tự tìm chết như vậy, hắn cũng không muốn đối tốt với cô ta. Đem hắn như tên ngu mà đùa bỡn, còn tự cho mình là thông minh, hắn không tất yếu phải vì một loại nữ nhân như vậy mà đắc tội Mộ Lê Thần.

Cho nên đối mặt với Vu Lôi đang vừa khóc hức hức hức vừa kể chuyện, Tần Chiêu chỉ phun ra một chữ: “Cút!”

Sau đó Vu Lôi liền hức hức hức cắt đi.....

Vốn cô ta muốn tính toán yên lặng sắp xếp cho Mộ Lê Thần cùng Tần Chiêu xảy ra thù địch, giết lẫn nhau.

Nhưng Lý Thiên Vận lúc này lại thật thân thiết hỏi cô làm sao vậy?

Đối với Vu Lôi, Lý Thiên Vận hỏi chuyện chẳng khác nào hỏi cô đã phải chịu ủy khuất gì?

Cô cũng không quản thực lực Lý Thiên Vận có thể chống lại Mộ Lê Thần hay không, liền xô ra một trận kỹ xảo ngôn từ.

“Đều là em sai, lẽ ra em không nên tìm Mộ thiếu xin một viên chocolate đường đậu, em chỉ là có chút tuột huyết áp, hơi choáng váng nên..... Xin lỗi, xin lỗi.....”

Ở ngoài thì nói mình làm sai, trên thực tế là chỉ trích Mộ Lê Thần thật vô lý bất nhân, chỉ bởi vì cô tuột huyết áp muốn một viên chocolate đường đậu mà một cước đá văng, rất vô nhân tính!

Những người khác nghe lời này của Vu Lôi cũng cảm thấy vì cô mà đồng tình.

Nhưng chỉ là đồng tình vậy thôi, không một ai lên tiếng phân bua thay cô, bọn họ vẫn còn hiểu rõ cái gì gọi là ‘cường giả vi tôn’.

Lý Thiên Vận nghe một lời đó của cô, lập tức xoay người đi.

Ha ha

Có phải coi hấn là thằng ngu mà chơi đùa hay không?

Tưởng hấn nhìn không ra tâm tư cô ta đối với Mộ Lê Thần và Tần Chiêu sao?

Cái gì tuột huyết áp? Hấn và cô ta tổ đội lâu như vậy mà lại không biết cô ta bị huyết áp thấp!

Đừng nghĩ lão tử từng thăm mền mĩ mà liền xem thường nhau như vậy!

Thời niên thiếu ai không phải cũng có vài lần bị mù mắt chó mà nhìn trúng mấy cái cặn bã chứ!

Lý Thiên Vận và Vu Lôi cũng coi như quen biết đã lâu, từ trung học đến đại học, đều cùng một khóa, Vu Lôi lại xinh đẹp như vậy, hấn cũng khó tránh khỏi thăm mền cô ta.

Chỉ tiếc sau một lần thú nhận thất bại, hấn liền không còn hy vọng xa vời nữa.

Mặt thế lại kéo đến, ban đầu Vu Lôi vẫn chưa thức tỉnh dị năng, cái gì cũng phải phụ thuộc vào hấn. Lý Thiên Vận còn cho rằng mình được ông trời đền bù cho, mới toàn tâm toàn ý bảo hộ.

Ai biết được khi cô ta vừa thức tỉnh dị năng liền giờ mặt còn nhanh hơn giờ sách.

Ngay trước mặt hấn mà cùng với Tần Chiêu và Mộ Lê Thần làm vậy.

Má, còn tưởng mình là Tô Đất Kỷ, ha ha, không làm được gì ngược lại còn bị đập một cái!

Lý Thiên Vận biết Vu Lôi quyến rũ Mộ Lê Thần không được sau bị đập một cước, trong lòng có chút sung sướng khi người gặp họa.

Đừng tưởng hấn không biết, lúc trước cô ta cự tuyệt lời thú nhận của hấn chính là bởi vì cô ta đặt mục tiêu ở trên người Mộ Lê Thần – người thừa kế Mộ gia.

Thấy Lý thiên Vận không nói hai lời liền đi, Vu Lôi âm thầm mắng hấn một trận, đồ vô dụng!

.

.

Nghỉ ngơi đủ, mọi người tiếp tục khởi hành.

Mộ Lê Thần ngoại trừ giám thị Lý Thiên Vận và Tần Chiêu, cái gì cũng không thêm quản.

Dây leo lúc trước đại khái cho rằng bọn họ đã thả lỏng cảnh giác, lại âm thầm ra tay.

Lần này đối tượng ra tay của nó là Vu Lôi bị Mộ Lê Thần đá cho đi đứng khập khiễng.

Bất quá, Vu Lôi vận khí rất tốt, Mục Nhiên vẫn luôn mở kỹ năng đồng thị, ngay khi dây leo bắt lấy mắt cá chân, che miệng cô ta hẳn liền phát hiện: “Bọn nó tấn công—”

Lý Thiên Vận lập tức hô: “Đương Nghiêu, mau!”

Đương Nghiêu phóng vài tiểu hỏa cầu đến, xung quanh liền được chiếu sáng, Tần Chiêu nhò vào ánh sáng đem một kiếm bỏ qua, chém đứt mấy sợi dây leo đang cuốn lấy Vu Lôi.

Từ lúc bị dây leo cuốn đến lúc được giải cứu chỉ xảy ra trong nháy mắt, Vu Lôi sợ tới xụi lơ trên mặt đất, thở dốc liên tục, gương mặt xinh đẹp tràn ngập kinh sợ.

Dây leo nhanh chóng rút trở về, đoạn dây leo bị Tần Chiêu chặt đứt rơi xuống đất liền biến mất không thấy tăm hơi, giống như hóa thành không khí vậy.

Mộ Lê Thần thấy một màn như vậy, đồng tử co rút, quả nhiên là như thế này.....

Ngoài hẳn nhìn ra manh mối còn có Mục Nhiên cũng nhìn ra.

Lý Thiên Vận kỳ quái hỏi: “Dây leo bị chặt sao lại đột nhiên tiêu thất thế này?”

Mục Nhiên cười khỏ nói: “Đây là thứ được tinh thần lực thực thể hóa.”

Kỳ thật, lúc Mục Nhiên mở kỹ năng đồng thị đã phát hiện có chỗ không đúng, chỉ là hẳn lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, có chút không xác định, vì thế hẳn chỉ nói với Mộ Lê Thần.

Cho đến khi dây leo bị Tần Chiêu chém đứt đột nhiên biến mất không thấy mới xác định hoài nghi của hẳn.

Mục Nhiên dưới sự cho phép của Mộ Lê Thần, đem chi tiết tình huống nói ra....

Căn bản đường cao tốc có diện tích rất lớn này bị dây leo chiếm cứ không có dày đặc như vậy.

Rất nhiều thứ đã được tinh thần lực gạt thực thể hóa mới khiến người ta cảm giác như vậy.

Cái này không chỉ là tinh thần lực gạt thông thường, mà là lúc mọi người nhìn thấy được cảnh thật, thông tin chưa truyền đến đại não thì bị tinh thần lực gạt che phủ, ảnh hưởng đến nhận thức.

Cùng với thủ đoạn chỉnh sửa bộ nhớ không khác lắm, quả thực rất đáng sợ.

Trừ Mộ Lê Thần cùng Mục Nhiên mở ra kỹ năng đồng thị, những người còn lại chưa cảm nhận được cái gì không đúng.

Ngay cả khi Mộ Lê Thần cùng Mục Nhiên mở kỹ năng đồng thị, cũng chỉ là mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng cự ly nhìn thấu của loại tinh thần lực gạt này còn kém xa lắm.

Địch nhân không biết tên ẩn nấp phía sau kia, nhất định là một kẻ phi thường am hiểu Tinh thần hệ dị năng, nhất là phương diện tinh thần lực gạt.

Lý Thiên Vận hồ nghi nhìn Mục Nhiên, hỏi: “Cậu nói cậu có thể nhìn ra cái nào là dây leo thật và cái nào không phải dây leo?”

Mục Nhiên gật đầu, nói: “Kỳ thực tôi cũng vừa mới nhận ra.”

Tuy rằng đối với lý do thoái thác của Mục Nhiên còn nghi ngờ, hẳn cũng biết Mục Nhiên còn có điều che giấu, nhưng Lý Thiên Vận cũng không dám hỏi, mặc công lại chọc giận hẳn.

Dù sao Mục Nhiên cũng giống như bọn họ bị vây ở đây, nếu muốn thoát, không thể cứ che giấu mãi.

Cho nên hẳn không truy hỏi thêm cái gì, nhẹ nhàng cho qua, nói thẳng vào chủ đề: “Vậy cậu nói chúng ta làm sao rời khỏi đây?”

Mục Nhiên kín đáo nhìn thoáng qua Mộ Lê Thần, sao đó nói: “Cùng đi với tôi.”

Có Mộ Lê Thần tinh thần lực cường đại cùng với Mục Nhiên có kỹ năng đồng thị, cường cường liên hợp, trên đường đi bọn họ mới thuận lợi tránh khỏi những dây leo thật.

Từng chút xuyên qua cái nơi thoát nhìn như bị dây leo lấp kín này, đám người Lý Thiên Vận rốt cuộc cũng tin lời Mục Nhiên không phải giả.

Bọn họ bắt đầu mong chờ có thể thuận lợi ra khỏi tử lộ này.

Nhưng hiện thực làm sao lại như bọn họ ước nguyện?

~ o ~ o ~ o ~

Mọi người đi không bao lâu liền phát hiện có chút không bình thường – xung quanh dần dần trở nên sáng lên.

Mọi người đều rất phấn khởi: “Chúng ta sắp thoát rồi!”

Nhưng mà, sự thật và tưởng tượng chênh lệch quá xa, khắp nơi vẫn như trước đều là dây leo chằng chịt nhìn không thấy hi vọng, bò bò quần quần che lấp cả ánh mặt trời.

Vậy ánh sáng là từ đâu mà tới?

Lúc này có tiếng người kinh hô: “Nhìn này! Thật đẹp!”

Bọn họ liền vây xung quanh cái ánh sáng huỳnh quang nhỏ, hư hư ảo ảo phảng phất như một con đom đóm trong khu vườn.

Thế nhưng cái ánh huỳnh quang đó không phải đom đóm, mà là một loại giống như bột phấn, trong suốt và lấp lánh. Chỉ cần vừa dính vào người, người nọ liền giống như hít thuốc phiện, trên mặt lộ ra biểu cảm như mình đang tận hưởng một cảm giác tuyệt vời. Sức chiến đấu cơ hồ hoàn toàn tiêu tán.

Đôi khi tất cả bọn họ chìm trong mê luyến hưởng thụ mà ngồi bệt xuống đất, một con bướm màu sắc rực rỡ bay tới, từng nhánh dây leo vì nó mà tách ra một con đường.

Kích cỡ con bướm này so với những con khác như nhau, nhưng lại mang ánh lông lánh trong suốt, quanh thân còn mang theo vàng sáng rực rỡ hư hư ảo ảo, tựa như con bướm được phác họa trong anime bay ra ngoài đời thực.

Mộ Lê Thần nhìn con bướm đầy màu sắc đáng lý chỉ xuất hiện trong những câu chuyện ảo tưởng, cả người đều cảm thấy không tốt.

Hắn vốn tưởng rằng trên đường này nguy cơ chỉ là một cái thực vật biến dị mang tính thần hệ dị năng, không nghĩ tới còn có biến dị bướm!

Nhưng chỉ là một biến dị bướm mà đám thực vật lại phải nhường đường cho nó?

Ánh mắt hắn rơi xuống trên người Lý Thiên Vận, chỉ thấy Lý Thiên Vận không giống những người khác rơi vào mộng ảo, mà đôi mắt lại nhìn chằm chằm con bướm, môi còn không ngừng mấp máy, cũng không biết hắn đang lải nhải cái gì.

Chẳng lẽ bàn tay vàng của Lý Thiên Vận chính là biến dị bướm này?

Mộ Lê Thần đột nhiên như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Tần Chiêu đứng phía sau. Quả nhiên, ánh mắt Tần Chiêu cũng sáng quắc, mặt đầy hưng phấn nhìn biến dị bướm màu sắc rực rỡ kia, biểu tình có vẻ kích động, thậm chí còn giống như trút được gánh nặng.

Nhìn phản ứng hai người này, bọn họ hiển nhiên là biết con bướm biến dị này, hơn nữa còn như hồ rình mồi đối với nó.

Mộ Lê Thần nhớ lại các chi tiết dọc đường đi bị bỏ qua, trong lòng có một phỏng đoán – Tần Chiêu này là vì con bướm mà đến.

Cũng chỉ có thể giải thích như thế, Tần Chiêu là Tam thiếu gia của đại gia tộc, vì cái gì lại buông tay cuộc sống an ổn ở B thị mà chạy đến nơi xa này.

Còn Lý Thiên Vận thì sao? Hắn chỉ là một người dân bình thường, vì cái gì lại biết đến biến dị bướm?

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng Mộ Lê Thần đã chuyển hơn trăm suy đoán.

.

Biến dị bướm màu sắc rực rỡ bay qua, nó liền đậu trên đầu một người còn đang mê đắm ảo cảnh, sau đó người này liền dần dần biến thành một cái cây khô.

Đáng sợ nhất là, người này rõ ràng bởi vì bị biến dị bướm hấp thụ tinh huyết mà thống khổ đến sắc mặt vắn vẹo, nhưng trên mặt hắn vẫn mang theo mộng ảo mà tươi cười. Hắn chết mà thân thể thống khổ còn tinh thần lại sung sướng.

Mỗi khi hút xong tinh huyết một người, vàng sáng bao bọc con bướm càng thêm rực rỡ, tuyệt đẹp.

Khi biến dị bướm đậu xuống trên người Dương Nghiêu, hút tinh huyết của hắn, Tần Chiêu mới mở miệng: “Lý Thiên Vận, cậu còn thất thần cái gì? Không mau ra tay!”

Mộ Lê Thần cả kinh, nhưng cũng không quá ngạc nhiên.

Quả nhiên, Lý Thiên Vận và Tần Chiêu là một nhóm, chứ không phải sau khi Lý Thiên Vận có được bàn tay vàng mới thành một nhóm với Tần Chiêu.

Nói vậy ngay từ đầu hai người bọn họ đã có ý định đi đường này, Tần Chiêu sẽ phản đối con đường mà Lý Thiên Vận đưa ra, hắn là diễn trò cho hắn và Mục Nhiên xem.

Nguyên nhân Tần Chiêu mới đầu đã kết nhóm với Lý Thiên Vận thực ra cũng dễ đoán, muốn thu phục biến dị bướm, chỉ có thể nhờ đến Mộc hệ dị năng giả.

Sau khi Tần Chiêu mở miệng, Lý Thiên Vận vội vàng lấy từ trong ba lô ra một chiếc gương để trước mặt biến dị bướm.

Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực xem xét, ngạc nhiên khi thấy chiếc gương này chỉ là một cái gương thông thường, không có bất kỳ dao động năng lượng nào.

Trong lúc hắn đang suy tư có phải chiếc gương này là một Huyền Cơ mà hắn không biết hay không, thì đột nhiên phát sinh một chuyện.

Biến dị bướm rục rờ tựa hồ nhìn thấy một bộ dạng giống mình trong gương, râu giật giật, vỗ vỗ cánh, bột phấn trong suốt sáng ngời theo động tác của nó rơi xuống, thấp phần mĩ lệ.

Biến dị bướm rục rờ duyên dáng bay đến tấm gương trước mặt, sau đó..... chui đầu vào trong gương.

Lý Thiên Vận động tác cực kỳ nhanh chóng dán một lá bùa nhất trưng màu vàng lên mặt gương. Khi biến dị bướm biết mình bị lừa liền muốn lao ra ngoài, lá bùa tức thời phát ra một đạo hồng quang, chặn nó lại.

Hiển nhiên, biến dị bướm rục rờ đã bị Lý Thiên Vận phong ấn trong mặt gương này.

Mộ Lê Thần nhìn thấy hết thấy, thế mới biết, huyền cơ không phải là tấm gương, mà là lá bùa bị Lý Thiên Vận dán trên mặt gương.

Tần Chiêu đi đến bên cạnh Lý Thiên Vận, nhìn con bướm rục rờ bị nhốt trong gương cười đắc ý, vỗ vỗ bả vai Lý Thiên Vận, cười to nói: “Ha ha, làm tốt lắm, cậu mau chóng thu phục nó đi, đến lúc đó Tần gia sẽ có một con át chủ bài trong tay.”

Lý Thiên Vận cũng cười phụ họa.

Lúc này, Mộ Lê Thần mới chậm rãi đứng dậy: “Thật xin lỗi, quấy rầy các người rồi!”

Tần Chiêu và Lý Thiên Vận lúc này mới phát hiện bột phấn của biến dị bướm không mê hoặc được Mộ Lê Thần.

Tần Chiêu sắc mặt ngoan lệ, quát: “Cùng giết hắn!”

Mặc kệ phía sau Mộ Lê Thần có là Lâm gia, hắn cũng không thể để Mộ Lê Thần sống sót rời khỏi chỗ này.

Chuyện hệ trọng này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, bằng không Tần gia nhất định sẽ bị vây đánh.

Tần Chiêu còn chưa dứt lời, Lý Thiên Vận đã triệu hoán một gốc thực vật quần tới Mộ Lê Thần, mà cùng thời khắc đó, bóng dáng Tần Chiêu đột nhiên biến mất.

Mộ Lê Thần dễ dàng đem dây mây đang cuốn lấy mắt cá chân mình giật đứt, ánh mắt thản nhiên quét xung quanh một vòng, lầm bầm: “Xem ra hắn giấu giấu diếm diếm không muốn bại lộ dị năng ẩn thân của mình....”

Loại dị năng ẩn thân này rất khó công, nhưng khắc chế rất tốt.

Nếu thời điểm không phòng bị mà gặp phải dị năng ẩn thân, chỉ có một kết cục thất bại.

Nếu ngay từ đầu có phòng bị, bài trừ dị năng ẩn thân phi thường đơn giản, chỉ cần dùng máy thăm dò sự sống hay một con chó đánh hơi là có thể tìm ra.

Đương nhiên, cái này chỉ có thể áp dụng đối với ẩn thân dị năng giả dưới cấp năm, còn đối với ẩn thân dị năng giả từ cấp năm trở lên thì vô dụng. Bởi vì sau khi đạt tới cấp năm, có thể nói là một sát thủ đáng sợ, lúc ẩn thân, khí tức của sinh mệnh cũng biến mất.

Bất quá Tần Chiêu hiện tại chỉ mới cấp ba, khí tức của một nhân loại tươi sống đối với Mộ Lê Thần là tang thi hoàng mà nói, giống như một ngọn hải đăng chiếu sáng đến rõ ràng.

Mộ Lê Thần lạnh lùng đảo mắt qua chỗ Tần Chiêu, sau đó ẩn vào đám thực vật phía sau Lý Thiên Vận đánh tới.

Vốn Tần Chiêu muốn xông lên ám sát Mộ Lê Thần nhưng khi ánh mắt Mộ Lê Thần đảo qua vị trí của hắn, trong lòng lo sợ bất an, nhất thời không dám hành động.

Nào ngờ lúc hắn do dự, Lý Thiên Vận đã kêu thảm một tiếng, chết triệt để.

Tần Chiêu trợn mắt há mồm nhìn Mộ Lê Thần dùng móng tay màu đen cắm vào đầu Lý Thiên Vận, lấy ra một viên dị đan màu lục nhạt so với thú đan nhỏ hơn một chút, khiếp sợ không thôi: “Cậu.... cậu không phải.....”

Hắn còn chưa nói xong, thân mình đột nhiên cứng đờ, ngã xuống đất. Sau đó mới lộ ra Mục Nhiên đang đứng phía sau hắn.

Trên người Mục Nhiên dán bùa liêm tức nhất trưng, trên tay còn cầm một cái dùi cui điện, cười hi hi với Mộ Lê Thần, sau đó chỉ vào Tần Chiêu nằm trên đất, nói: “Yên tâm đi, hắn không chết, chỉ là bị tôi chích điện một cái hôn mê thôi hà.”

Mộ Lê Thần vừa lòng gật đầu.

Hắn đã sớm đối với loại võ công trong đầu Tần Chiêu như hồ rình mồi, cho nên hắn âm thầm truyền âm bảo Mục Nhiên đánh ngất hắn.

Tần Chiêu bị hôn mê như vậy, đối với Suru Hồn của Mộ Lê Thần sẽ không phản kháng quá mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“A—” Một tiếng thét cao, sắc nhọn quấy nhiễu Mộ Lê Thần đang dùng dị năng hệ thủy tẩy rửa dị đan trong đầu Lý Thiên Vận.

Hắn đem thi thể Lý Thiên Vận đá qua một bên, liếc nhìn Vu Lôi vừa mới tỉnh táo lại.

Bởi vì biến dị bướm bị phong ấn trong gương nên dây leo xung quanh bắt đầu héo rũ, những hư ảnh do tinh thần lực tạo ra cũng biến mất, con đường cao tốc bằng phẳng lại được ánh nắng chiếu vào.

Vu Lôi dưới ánh nắng nhìn đến rõ ràng đầu của Lý Thiên Vận bị khai phá giống như chó chết nằm ở đó, mà Mộ Lê Thần thì lo thương thức khóa dị đan lục sắc đào ra từ đầu Lý Thiên Vận, không chút để ý đến cô.

Nhìn móng tay đen dài cùng với hai tròng mắt tối đen một mảnh của Mộ Lê Thần, Vu Lôi nhin không được run lên, tận lực thu nhỏ sự hiện diện của mình, chỉ hận không thể làm cho mình tàng hình.

Lúc bắt gặp cặp mắt đen thẳm của Mộ Lê Thần chăm chăm nhìn mình, Vu Lôi thật muốn ngất xỉu cho xong.

Cô thật hận mình vì sao vừa nãy lại mất khống chế thét lên một tiếng!

Mộ Lê Thần chậm rãi, thong thả bước đến trước mặt cô, tâm tình rất tốt nhìn cô cười, sau đó trước mặt cô đem cái khóa dị đan lục sắc lấy từ đầu Lý Thiên Vận ném vào trong miệng, giống như ăn chocolate đường đậu mà nhai nhai. Tiếng nhai nuốt vang lên răng rắc.

Hắn cười nói: “Cô không phải muốn ‘chocolate đường đậu’ này sao? Cô cần gì phải đi xin tôi như thế, cô cũng có một viên đó?”

Nói rồi hắn đưa tay vuốt tóc cô.

Chính cô cũng có một viên.

Chính cô cũng có một viên.

Chính cô cũng.

Vốn chỉ là suy đoán không chắc chắn nhưng rốt cuộc Vu Lôi cũng nhìn không được mà sợ hãi, nhảy dựng lên, lớn tiếng hô khóc: “A—a—cứu mạng!”

Mộ Lê Thần không thêm cản, ngược lại còn né ra, thích thú đứng xem Vu Lôi giống như ruồi bọ bay loạn cào cào.

Chỉ là cô ta làm sao có thể chạy khỏi phạm vi khống chế của Mộ Lê Thần?

Rất nhanh đã bị Mộ Lê Thần chơi chán bắt trở về.

Vu Lôi cảm giác có người đang vuốt ve gáy của mình, cả người run rẩy, nước mắt giàn giụa, cầu xin nói: “Mộ thiếu, anh tha cho em đi mà! Em không muốn chết, anh muốn em làm cái gì cũng được hết, chỉ cần anh bỏ qua cho em!”

Móng tay Mộ Lê Thần lại thò ra, chậm rãi cắm vào gáy cô, trên mặt mang theo nét tươi cười ôn hòa, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Không thích, không muốn tha.”

Vu Lôi trong một chốc còn chưa chết, cảm nhận rõ nỗi thống khổ này, cô mở to hai mắt, tròng mắt bởi vì dùng sức trừng lớn mà muốn lộ ra ngoài.

Bản năng cơ thể bởi vì đau đớn mà co rút, run rẩy trong thoáng chốc, thẳng đến khi Mộ Lê Thần đem một viên dị đan màu lam nhạt dính chất dịch trắng trắng đỏ đỏ dơ bẩn móc ra, cô mới không động đậy nữa.

Mộ Lê Thần tạo ra một dòng nước, đem khóa châu tẩy rửa sạch sẽ, sau đó lại bỏ vào trong chiếc túi vải mang theo bên mình.

Không còn cách nào khác, lúc trước ăn hơi nhiều, bây giờ không có đói! ㄟ [ʹ ▽ ʹ] ㄟ

Giải quyết xong Vu Lôi, Mộ Lê Thần xoay đi xử lý Sở Mẫn đang giả chết muốn tìm cơ hội chạy trốn, lại thu thêm một viên dị đan hệ thủy màu lam nhạt.

Về phần Dương Nghiêu bị biến dị bướm hút thành cái xác khô, Mộ Lê Thần bỏ đầu hấn ra, rất thất vọng phát hiện dị đan bên trong đã không còn năng lượng, trở thành một khối phế thạch.

Mà lúc này, Mục Nhiên đã sớm thanh lý hết đám người thường còn lại, hấn lấy ba lô chứa tấm gương phong ấn biến dị bướm trên thi thể Lý Thiên Vận xuống đưa cho Mộ Lê Thần.

Tuy rằng hấn rất hứng thú cái lá bùa trên mặt gương, nhưng không được Mộ Lê Thần cho phép, hấn chết cũng không dám mở ba lô ra xem.

Mộ Lê Thần nhận lấy, kéo khóa kéo, sau đó lấy ra tấm gương được dán bùa, thức ăn, đồ dùng cùng nước trong ba lô còn lại không ít, Mộ Lê Thần liền thuận tay ném ba lô cho Mục Nhiên.

Từ mặt gương nhìn vào, chỉ thấy một sắc thái quanh thân phát sáng rực rỡ, có vẻ biến dị bướm bên trong bay bay lượn lượn như đang khiêu vũ, nhưng dáng điệu không có tuyệt đẹp như lúc trước mà tựa hồ rất vội vàng.

Không gian trong gương có vẻ không lớn, biến dị bướm vẫn bay đi bay lại trong một phạm vi.

Mộ Lê Thần sờ sờ mặt gương bóng loáng, nhìn không ra nguyên nhân: “Vẫn là nên giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp xem.”

Hấn đem gương đưa cho Mục Nhiên: “Lá bùa này là sao?”

Mục Nhiên nhận lấy gương, lật nhìn lá bùa nhất trường màu vàng được dùng mực chu sa vẽ đủ loại ký hiệu quỷ dị.

Nhìn chăm chăm một lúc lâu, chỉ có thể bắt đầu nhìn về phía Mộ Lê Thần: “Không có biện pháp, tuổi tác lá bùa này còn muốn lớn hơn tôi, có vẻ là một loại bùa phong ấn đã thất truyền từ lâu, tôi phải tra bộ sách.”

Mộ Lê Thần nhớ đến một phòng sách trong quan đạo liền kêu tang thi hệ không gian đi về lấy, nhân tiện nói: “Người cứ giữ tấm gương này đi, đợi lát nữa tìm đọc bộ sách rồi nói tiếp.”

Mục Nhiên sáng tỏ gật gật đầu, sau đó đem gương đặt về trong ba lô.

Mộ Lê Thần liếc mắt đến Tần Chiêu còn nằm ngay đơ trên mặt đất, vì thế liền đi qua đem hấn giống như ôm công chúa mà ôm lên. $\Sigma(\circ\Delta\circ|||)$

Mục Nhiên tròn mắt há hốc mồm..... cái này.... cái này.... chính là kiểu bế công chúa mà!

(Zombie: Hự, cái quái j'!! Anh Thần, em đề nghị anh giữ thân a~~~~ Không thì An Dương quảng cho chó gặm sao!!!)

Hấn nhìn dáng người cao gầy của Mộ Lê Thần đem Tần Chiêu như công chúa mà ôm đi, trong lòng nửa điểm cảm giác thích hợp cũng không có được, liền mặc kệ xem như không thấy.

Trên đường cao tốc lúc này đã không còn dây leo che ánh sáng, hết thấy quang cảnh đều có thể nhìn rõ.

Mộ Lê Thần chọn chọn lựa lựa một hồi mới tìm được một chiếc xe sạch sẽ nhất trong số những chiếc nằm ngổn ngang trên đường, mở cửa xe ra sau đó cấp tốc ném Tần Chiêu vào ghế sau.

Mà vị trí của tài xế lại có một tang thi vô cùng hoạt bát, lúc Mộ Lê Thần xuất hiện bên cạnh xe, liền an phận giống như học sinh bị chủ nhiệm lớp giáo huấn vậy, ngoan ngoãn ngồi yên.

Tài xế chiếc xe này hấn là trong lần nhậ thực thứ hai chạy trốn đến trên đường cao tốc, nửa đường biến thành tang thi, cho nên trong xe mới sạch sẽ như vậy, vừa không có máu thịt bầy nhầy của tang thi cũng không có máu thịt của nhân loại.

Chắc là tang thi này bị kẹt ở trên ghế điều khiển ra không được, mà sau lần nhậ thực thứ hai gặp phải biến dị bướm chiếm lĩnh đường cao tốc này. Nên tang thi này vẫn thuần khiết chưa nếm qua thịt người, đẳng cấp rất thấp.

Loại đẳng cấp thấp này, Mộ Lê Thần cũng lười để ý tới, nó còn chưa có tư cách làm tiểu đệ của hấn.

Liếc liếc mắt nhìn nó thực sự rất an phận, Mộ Lê Thần cũng không thèm quản, lực chú ý tập trung hết lên người Tần Chiêu hiện giờ không biết trời trăng mây đất ra sao.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đem Tần Chiêu bị đánh ngất ôm như ôm công chúa vào trong xe, đương nhiên người không có tâm lý như Mục Nhiên còn tưởng là tìm cho hấn một chiếc xe để ngồi, hấn đâu có biết Mộ Lê Thần muốn tìm xe như vậy chẳng qua chỉ muốn có một không gian phong bế để thực thi kế hoạch
__Suru Hòn!

Điều kiện để Suru Hồn rất hà khắc, yêu cầu tinh thần lực của Suru Hồn giả so với tinh thần lực của người xui xẻo nào đó bị Suru Hồn phải cao hơn ba cấp, hơn nữa nếu Suru Hồn giả không chế được không đủ tốt, không những không tìm được đoạn ký ức mình cần mà ngay cả tinh thần lực của Suru Hồn giả cũng sẽ vỡ, đầu nhất định sẽ bị tạc cho óc vắng khắp nơi.

Tần Chiêu là ẩn thân dị năng giả cấp bốn, mà Mộ Lê Thần lại là tang thi hoàng cấp chín, hơn nữa Mộ Lê Thần thường xuyên sử dụng tinh thần lực không chế tang thi, cho nên tinh thần lực của hắn so với một Tinh thần hệ dị năng giả cấp chín còn muốn cao cường hơn.

Suru Hồn Tần Chiêu, thực quá dễ dàng.

Nhưng Mộ Lê Thần dù sao cũng là làm lần đầu tiên, cho nên hắn không thể bất cẩn, vẫn là nên cẩn thận một chút.

Mộ Lê Thần đem Tần Chiêu trôi ở ghế sau, sau đó điều động tinh thần lực thực thâm nhập vào đại não của Tần Chiêu.

Thần kinh não bộ dày đặc dưới tinh thần lực dò xét của hắn không có chỗ nào che giấu được, hắn dần dần tiếp cận khóa châu trong suốt ở trung tâm của đại não Tần Chiêu.

Tần Chiêu tuy rằng hôn mê, nhưng bản năng phản ứng vẫn còn, tinh thần lực của hắn theo bản năng chống cự sự xâm nhập của Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần đẩy mạnh tinh thần lực đưa vào, chỉ có thể dựa vào bản năng chống cự, tinh thần lực của Tần Chiêu rất nhanh liền như quân lính tan rã.

Mộ Lê Thần tập trung dùng tinh thần lực vây quanh khóa dị đan trong suốt kia, sau đó từng bước làm xói mòn tinh thần lực trong đó.....

Mỗi một trình tự Mộ Lê Thần đều phá lệ cẩn thận, e sợ mắc phải dù chỉ một chút sai lầm.

Thời điểm sắp thành công, Tần Chiêu đột nhiên thanh tỉnh lại.

Hắn mở to mắt, gắt gao trừng Mộ Lê Thần, liều mạng giãy dụa.

Hắn chỉ là một võ giả, thân thể đương nhiên có giới hạn, dị năng cũng chỉ là ẩn thân dị năng, đối với tinh thần lực của Mộ Lê Thần còn kém xa.

Hắn chỉ có thể giãy dụa một cách vô vị.

Bất quá hắn vẫn đầu tranh muốn gây phiền toái cho Mộ Lê Thần.

Nguyên bản tinh thần lực trong đầu Tần Chiêu đã không còn chống cự nhưng sau khi hắn thanh tỉnh đã bộc phát ra ý thức cường đại cùng năng lực phản kháng, giãy dụa vào giây phút cuối cùng trước khi chết.

Mộ Lê Thần bất đắc dĩ, chỉ dùng tinh thần lực cấp năm của mình mạnh mẽ trấn áp Tần Chiêu.

Tần Chiêu chỉ cảm thấy từng đợt đau đớn truyền đến trong tiềm thức như bị búa tạ đập xuống, ngất đi lần nữa.

Sắc mặt Mộ Lê Thần cũng xanh xanh trắng trắng chậm rãi thu hồi lại tinh thần lực, sau đó nhắm mắt, từ từ tiêu hóa tin tức nội dung mình Suru Hồn được.

Về phần Tần Chiêu đã ngất đi không biết có bị biến thành một tên phế nhân ngốc tử hay không, thì bị Mộ Lê Thần ném qua một góc.

.

Bởi vì Tần Chiêu phản kháng cường liệt, cộng với thao tác lần đầu tiên Mộ Lê Thần không thuần thục, kết quả Suru Hồn không tính là quá thành công.

Mộ Lê Thần chỉ có được một phần của nội dung hoàn chỉnh và một ít thứ rải rác, bất quá may mà nội dung tin tức hắn muốn biết đều có.

Tỷ như cái biến dị bướm rực rỡ chói mắt kia.....

Màu sắc rực rỡ của bướm biến dị này chính là màu sắc nguyên bản, không phải do bướm bình thường sau khi biến dị mới có.

Nó gọi Mê diệt điệp, am hiểu chế tạo ảo cảnh, tinh thần lừa gạt, là loại dị chủng trời sinh.

Màu sắc thân thể Mê diệt điệp không phải rực rỡ, mà giống như tắc kè hoa dựa theo môi trường và hoàn cảnh mà đổi màu, rất giỏi ẩn nấp.

Loại Mê diệt điệp này trên toàn thế giới chỉ có một con, tại nơi Mê diệt điệp chết, mới có thể sinh ra một con khác.

Cho nên cho dù các gia tộc lãnh đời phi thường khát vọng có loại Mê diệt điệp này trong tay, nhưng lại tìm không thấy, bởi vì căn bản chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Mà hiện tại, Mê diệt điệp lại biến dị.

Sau khi biến dị, Mê diệt điệp mất đi khả năng che giấu ẩn nấp của tắc kè hoa, quanh thân mang theo loại vàng sáng rực rỡ, phi thường khiến người khác

để chú ý.

Vào thời điểm nó bay lại trong đêm bị người nhìn thấy được, sau đó người nọ tới căn cứ B thị nói, vô tình bị người của Tần gia biết được. Vì thế Tần gia liền phái Tần Chiêu có ẩn thân dị năng đi bắt.

Tần Chiêu cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này, trước kia, hắn đến đây muốn bắt biến dị Mê diệt diệt, chỉ là không nghĩ tới, sau khi biến dị Mê diệt diệt lại mang độc phần mê hoặc tư duy cùng năng lực khống chế thực vật.

Tần Chiêu căn bản là không phải đối thủ của nó, chỉ có thể ra về.

Muốn bắt được biến dị Mê diệt diệt này, nhất định phải có một Mộc hệ dị năng giả đến trợ giúp.

Nhưng Mộc hệ dị năng giả rất ít, hiếm như dị năng giả hệ chữa lành, khó tìm như vậy! Toàn bộ căn cứ B thị cũng chỉ có một Mộc hệ dị năng giả vừa thức tỉnh không bao lâu.

Nhưng cái Mộc hệ dị năng giả có năng lực gì hữu dụng đâu? Triệu lên một gốc thực vật nhỏ cũng phải hao tổn nhiều dị năng.

Bất quá cái Tần Chiêu may mắn là, trên đường đi căn cứ H tỉnh, tại một thị trấn nhỏ bên cạnh L thị, hắn gặp được đoàn người Lý Thiên Vận.

Mà Lý Thiên Vận, là một Mộc hệ dị năng giả cấp ba.

Vì thế Tần Chiêu liền gia nhập nhóm của Lý Thiên Vận. Đầu tiên, hắn quan sát Lý Thiên Vận một chút, sau đó lại cân nhắc có nên gọi Lý Thiên Vận cùng thu phục biến dị Mê diệt diệt hay không?

Chung quy bướm biến dị này có quá nhiều người tham dự vào.

Còn chuyện làm sao sau này hai người bắt tay với nhau, làm thế nào tìm ra được phương pháp khắc chế độc phần của biến dị Mê diệt diệt, Mộ Lê Thần đều không Suru Hồn được.

Nội dung tin tức Suru Hồn khi vừa phong ấn được biến dị Mê diệt diệt vẫn đứt gãy rời rạc, chỉ đến được khi Tần Chiêu vì lập được đại công mà có thể trở thành gia chủ kế tiếp của Tần gia mà cao hứng.

Biến dị Mê diệt diệt đến tốt cùng đối Tần gia có ích lợi gì, Mộ Lê Thần vẫn không thu thêm được tin tức cụ thể nào.

Ngay cả cái bí tịch võ công mà hắn tâm niệm muốn có cũng không có, thật khiến hắn có chút thất vọng.

Sau đó lại chính là một ít tin tức về các gia tộc lãnh đời cùng với thể lực Tần gia phân bố và tâm phúc thể lực cá nhân của Tần Chiêu.

Bất quá trong trí nhớ Tần Chiêu Mộ Lê Thần còn tìm được một tin tức khiến tâm tình hắn không còn bình tĩnh nữa — Tần gia đang làm một loại thí nghiệm chế tạo dị năng giả, chủ trì thí nghiệm chính là Lý Hoành Triết !

Lý Hoành Triết là ai?

Nếu nói về cái tên này, Mộ Lê Thần có khả năng không biết, nhưng hắn từ trong đầu Tần Chiêu Suru Hồn ra tướng mạo của Lý Hoành Triết. Đó chính là dung mạo hắn đến chết cũng không quên được.

Quả thực giống như đã được khắc vào cốt tủy .

Lý Hoành Triết chính là kẻ đã tra tấn hắn mười năm, đem hắn trở thành con chuột bạch làm thí nghiệm nghiên cứu suốt cả một thập kỷ — bác sĩ Lý!

Ngay cả An Dương kiếp trước cũng bị hắn hại chết!

Bảo hắn làm sao có thể không hận Lý Hoành Triết thấu xương?

Mộ Lê Thần chậm rãi mở mắt ra, hai mắt căn bản vẫn tối đen một mảnh lúc này đỏ sẫm như máu, Huyết Ma đao phía sau ‘Ong ong’ phát ra âm thanh.

Một cỗ khí huyết làm người ta khiếp sợ từ trong thân thể hắn tràn ra, nếu như có người nhìn đến bộ dạng của hắn lúc này thì sẽ bị sát ý quanh thân làm cho hóa đá, hắn bây giờ chính là một con quái vật chỉ biết giết chóc.

Mộ Lê Thần rút Huyết Ma đao phía sau ra.

Bùa liềm tức dán trên Huyết Ma đao lúc này phát ra hào quang huyết sắc, chói mắt vô cùng, duệ khí sắc bén đảo quanh thân đao.

Mộ Lê Thần vẫn chưa dùng Huyết Ma đao chém bỏ cái gì, nhưng khí tức sát bén của Huyết ma đao từ trong cơ thể hắn tản ra đã chém chiếc xe thành một đồng sắt vụn.

Chậm rãi từ trong đồng sắt đi ra, Mộ Lê Thần nén giận vung đao về phía trước, một khe hở cực đại bị Huyết Ma đao chém vào mở rộng trên mặt đất.

Nhận thấy được nguy hiểm, Mục Nhiên sớm đã tránh đi xa xa, dù là như thế, hắn vẫn bị sát khí của Mộ Lê Thần ảnh hưởng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Đến khi hắn nhìn thấy hậu quả Mộ Lê Thần nén giận vùng đao tạo thành, nhất thời trái tim bắt đầu gia tốc, cơ hồ có chút không thờ nổi.

Một đao này, thật sự quá mức đáng sợ.

Tạo ra hiệu quả địa chấn như vậy, khiến mặt đất nứt lún thành một khe hở.

Mộ Lê Thần chém ra một đao, năng lượng trong cơ thể thoát chốc bị Huyết ma đao hấp thụ hết sạch, khôi phục lại bộ dáng bình thường. Hắn bình tĩnh đứng ở trước hồ, sau đó đem thi thể Tần Chiêu bị hắn vô tình giết chết đá xuống.

Mộ Lê Thần vuốt ve thanh Huyết Ma đao trong tay, nhẹ nhàng lẩm bẩm nói: “Huyết Ma đao à, về sau ngươi và ta phải cùng nhau giết chết đám địch nhân đó đi.....”

Huyết Ma đao phảng phất như hiểu hắn nói gì mà hòa cùng ‘Ong ong’ hai tiếng.

Mộ Lê Thần nhìn Huyết Ma đao trong tay, khóe môi phỉếm cười: “Không nghĩ tới hôm nay đánh bậy đánh bạ như vậy lại khiến cho hồn đao của Huyết Ma đao tự động nhận chủ, nhưng mà.....”

Câu nói kể tiếp lại không có phát ra.

Kỳ thật, Mộ Lê Thần vừa cùng Huyết Ma đao vô tình liên kết, khiến hồn đao tự động nhận chủ, phá hủy phong ấn nguyên bản của Huyết Ma đao, đạt được Huyết Ma truyền thừa.

Huyết Ma là một Ma Tu giả, Huyết Ma đao là linh bảo được tạo ra từ mạng của Huyết Ma.

Sau khi Huyết Ma chết đi, tất cả khả năng của hắn đều bị phong ấn trong Huyết Ma đao, chậm chạp chờ đợi một cuộc gặp hữu duyên.

Huyết Ma đao kỳ thật là một linh bảo truyền thừa, bây giờ may mắn vẫn còn tồn tại. Ở hậu thế, linh bảo chia làm hai loại, một loại là linh bảo bình thường, loại thứ hai chính là loại linh bảo truyền thừa khiến người người tha thiết ước ao.

Bên trong linh bảo truyền thừa này, có một bảo vật truyền thừa của gia tộc tu chân giả xuống dốc thất truyền từ lâu.

Tỷ như Huyết Ma đao của Mộ Lê Thần, chính là linh bảo truyền thừa của một Ma Tu giả lưu lại.

Mộ Lê Thần không khỏi nhớ tới vài món linh bảo truyền thừa trong kiếp trước rất có danh, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Lần này Mộ Lê Thần sưu hồn Tần Chiêu, tuy rằng không đạt được cái bí tịch võ công mà hắn muốn, nhưng lại ngoài ý muốn biết được chỗ dựa sau lưng của Lý Hoành Triết là ai, còn tình cờ biết được truyền thừa bên trong Huyết Ma đao, có thể nói là đại hỉ.

Tu chân mà không có linh khí thì vô pháp nhập môn.

Trước tận thế, linh khí khuyết thiếu, tu chân giả phỏng chừng không có lấy một người.

Sau tận thế, linh khí nhiều hơn, dị năng giả ngang trời xuất thế, cổ võ giả cũng có không thiếu, nhưng vẫn không có tu chân giả.

Bởi vì tu chân truyền thừa trăm ngàn năm trước đã sớm thất truyền.

Nay Mộ Lê Thần có được truyền thừa của Ma Tu giả từ linh bảo, việc này đã là kinh hi ngoài ý muốn.

Huyết Ma đao trong tay Mộ Lê Thần hóa thành một đạo hồng quang chui vào cơ thể hắn, dùng tinh thần lực thăm dò, hắn phát hiện Huyết Ma đao biến thành một dòng tinh khí phi thường tinh xảo chậm rãi xoay chuyển xung quanh Hồn tinh của hắn.

Dựa theo nội dung được truyền thừa bên trong, sau khi Huyết Ma đao nhận chủ, có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ hoặc là thu nhập vào trong Tử Phủ.

Mộ Lê Thần tuy không rõ lắm Tử Phủ cụ thể là vị trí nào, nhưng tuyệt đối không phải trong não mình, cũng không biết Huyết Ma đao xuất hiện ở nơi này có thể có vấn đề hay không.

Chẳng lẽ là bởi vì Hồn tinh của hắn không giống bình thường? Hoặc bởi vì hắn là tang thi, thân thể so với nhân loại bất đồng cho nên không có Tử Phủ?

Mộ Lê Thần suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra lý do nào, chỉ có thể mặc kệ Huyết Ma đao xoay quanh Hồn tinh của mình.

Dù sao Huyết Ma đao đã chủ động nhận hắn làm chủ, hắn cũng có được truyền thừa trong đó, Huyết Ma đao tuyệt đối không có khả năng phản lại hắn.

Mộ Lê Thần quét mắt nhìn tình huống xung quanh một chút, một vài thi thể người bị giết chết còn nằm tại chỗ, liền dùng Phong hệ dị năng thổi tắt cả vào trong hố sâu hủy thi diệt tích.

Cho dù Tần gia có xuất động toàn bộ người tới nơi này tìm kiếm, cũng tìm không thấy dấu vết gì.

Mộ Lê Thần vừa lòng vẫy tay với Mục Nhiên: “Đi thôi.”

Nơi dùng chân tiếp theo – căn cứ của những người sống sót, H tinh!

~ o ~ o ~ o ~

Căn cứ H tinh chính là nơi mà Mộ Lê Thần muốn mang đám người Mộ Dung An Như đến, chỉ tiếc.....

Căn cứ này, hắn đã sớm hạ quyết tâm muốn hủy diệt.

Không có liên quan gì đến việc căn cứ người sống sót này kiếp trước truy nã hắn, nguyên nhân hắn đến nơi này là do nơi này có vật có thể giúp thực lực của hắn tăng gấp đôi.

Chỉ cần chiếm được, ngay cả khi bại lộ thân phận tang thi hoàng, cũng chẳng có gì đáng lo?

Hắn một khi đã có chủ đích, ai cũng không làm gì được hắn!

Hắn được trọng sinh, không phải để tìm kiếm ý nghĩa nhân sinh, cũng không phải để thay đổi kết cục bi thảm của mình thành sinh hoạt nhàn nhã, hạnh phúc mỗi ngày.

Mà chỉ là — báo thù!

Hắn muốn trở nên cường đại, bởi vì chỉ khi hắn cường đại mới có thể đi báo thù.

Kỳ thật cừu nhân của Mộ Lê Thần cũng không quá mạnh, ít nhất lấy thực lực hắn bây giờ cũng đủ để tiêu diệt bọn họ.

Nhưng mà, bởi vì hắn là tang thi hoàng, cho nên địch nhân của hắn là cả nhân loại, hắn không chỉ đối mặt với kẻ thù của mình, mà còn phải đối mặt với sự đuổi giết của toàn nhân loại.

Cho nên hắn nhất định phải đạt được lực lượng cường đại nhất, mạnh nhất, đến cả khi nhân loại đồng lòng muốn giết hắn cũng không thể giết được.

Đừng nói cái gì mà giết phải người vô tội vân vân, Mộ Lê Thần rất rõ ràng, đối với nhân loại mà nói, chỉ cần khác biệt giống loài đều sẽ bị diệt trừ!

Cho dù hắn vì nhân loại cúc cung tận tụy, chỉ cần hắn vẫn là tang thi hoàng, kết cục kia của hắn vẫn như vậy.

Lập trường của hắn và nhân loại, vốn là đối địch, không thể thay đổi.

Mà tâm tình quyến luyến của hắn đối với nhân loại ở kiếp trước trong mười năm bị tra tấn nghiên cứu đã triệt để không còn, chỉ còn lại cừu hận cùng những bi thống vạn vạn tràn ngập.

Giết người vô tội thì sao? Hủy diệt căn cứ thì sao?

Rồi có một ngày, hắn cũng sẽ hủy diệt thế giới này vì cảm thấy chán ghét, cho dù là đồng quy vu tận.

Mộ Lê Thần nhìn về con đường phía trước, cúi đầu cười ra tiếng, đôi mắt thâm uyên chỉ còn lại cừu hận.

Hắn chậm rãi đưa tay vuốt ngực trái, cảm giác được thân thể băng lãnh này vẫn im lặng như vậy, hắn khẽ mỉm cười.

Cừu hận và oán khí tràn ngập trong khối xác không hồn này chính là thứ chống đỡ cho hắn hành tẩu trên thế gian.....

~ o ~ o ~ o ~

Mục Nhiên đi theo bên cạnh Mộ Lê Thần, nhìn bộ dáng như xà tinh bị bệnh của hắn cũng chỉ yên lặng quay đầu giả vờ không thấy.

Từ sau lần đại phát thần uy, đem toàn bộ đường cao tốc chém đứt ngang một phát, cái tang thi hoàng này liền trở nên hết sức kỳ quái, thường xuyên cười một mình đến đặc biệt đáng sợ.

Nhưng đồng thời cũng thu nạp đàn tang thi ở khắp nơi, mặc kệ tang thi cấp cao hay cấp thấp vẫn thu nạp hết, hơn nữa còn dẫn bọn nó đến căn cứ H tinh.

Điều này làm cho Mục Nhiên phi thường bất an.

Chẳng lẽ cái tang thi hoàng này muốn tấn công căn cứ?

Trong đầu vừa toát ra ý nghĩ này, Mục Nhiên lập tức liền đem nó dụi tắt.

Sẽ không Mục Nhiên không tin Mộ Lê Thần sẽ làm như vậy.

Theo như hần quan sát, thời điểm Mộ Lê Thần cùng Lý Thiên Vận là bạn học gặp mặt, có vẻ rất quen thuộc với nhau. Như vậy xem ra, Mộ Lê Thần tuy rằng là tang thi, nhưng vẫn còn lưu giữ ký ức giữ nhân loại.

Mục Nhiên đi theo bên người Mộ Lê Thần, cái gì cũng không dám hỏi, nhưng cũng không có nghĩa cái gì cũng không biết.

Rất nhiều chuyện đều có dấu vết để lại, Mộ Lê Thần cũng không có ý phòng bị hần, cho nên hần có thể đoán ra được.

Mộ Lê Thần tuy rằng là tang thi, nhưng khác với những tang thi thông thường khác, hần có được ký ức của nhân loại.

Chỉ là, hần đối với đồng bào của mình không có lấy nửa điểm thương tâm, ngược lại còn thích ứng rất tốt đối với thân phận tang thi hoàng này, chuyện trước mắt chính là tự tay mang theo một bầy thủ hạ đi tấn công căn cứ của nhân loại.

Mục Nhiên tuy rằng không thể tin được Mộ Lê Thần sẽ thật sự đối với con người từng là đồng bào của chính mình đoạn tuyệt, nhưng sự thật lại không làm cho hần bác bỏ ý nghĩa này được.

Dưới không chế của Mộ Lê Thần, mấy chục vạn tang thi như thủy triều đã đến căn cứ H tinh.

Mục Nhiên nghĩ đến việc Mộ Lê Thần âm mưu loại chuyện này mà không che giấu khẳng định đã thừa nhận hần, không khỏi cười khổ, Mộ Lê Thần quả thật đã nhìn thấu được con người hần.

Mộ Lê Thần không cần phải giấu hay lừa hần, bởi vì cho dù hần biết được chân tướng, cho dù hần có đồng lòng đối với những người sống sót tại căn cứ H tinh, hần cũng không có dũng khí phản bội Mộ Lê Thần, chạy đi mật báo cho lãnh đạo của căn cứ.

Hần chính là như vậy, một tiểu nhân xảo trá lại nhất gan, ích kỷ.

Nhân loại có nguy hiểm, điều hần đầu tiên nghĩ là có liên lụy đến mình hay không, chỉ có khi không liên lụy đến mình, lại nằm trong khả năng của hần, hần mới vì nhân loại mà làm chút cống hiến.

Lần này Mộ Lê Thần tấn công căn cứ nhân loại một cách công khai thoải mái, hần liền biết, y sẽ không đối với hần phòng bị hay che giấu!

Nếu hần dám phản bội, dám mật báo, chỉ sợ căn cứ H tinh vẫn luân hãm như trước, lúc đó cái mạng nhỏ của hần cũng không giữ được.

Nghĩ đến điểm này, Mục Nhiên yên lặng cầm lá bùa cùng chu sa tiếp tục luyện tập vẽ bùa.

Mặc kệ thế nào, hần được sống, cho dù có mang danh là tham sống sợ chết. Chính mình còn bảo vệ không xong, còn muốn làm thánh mẫu quan tâm đến sự sống chết kẻ khác, đi cứu vớt nhân loại làm cái gì?

Hần vốn là kẻ tư lợi như vậy.....

~ o ~ o ~ o ~

Vội vàng chỉ huy đàn tang thi tách nhau ra, tận lực giảm thiểu sự chú ý của con người hướng căn cứ H tinh mà đi, Mộ Lê Thần thấy Mục Nhiên rất thức thời hành động, trong lòng vô cùng vừa lòng.

Hần vốn đạt được truyền thừa Huyết Ma, biết một loại phương pháp có thể cướp đoạt năng lực người khác thành của mình, liền muốn lấy kỹ năng đồng thị của Mục Nhiên.

Hần đối với kỹ năng đồng thị của Mục Nhiên giống như hồ rình mồi đã lâu, chỉ là không có cách nào lấy được.

Hiện tại có biện pháp, hần lại có chút do dự.

Chung quy mà nói, Mục Nhiên là thủ hạ nhân loại đầu tiên mà hần thu, lại rất ngoan, rất nghe lời, còn là người có thể vẽ ra bùa nhất phẩm, là Tinh thần lực hệ dị năng giả cấp bốn, thực lực rất không tồi.

Vì một kỹ năng đồng thị mà giết chết một tiểu đệ như vậy có đáng giá hay không?

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, quyết định thử một chút mức độ trung thành của Mục Nhiên, nếu có thể làm tốt, hắn sẽ tha.

Vì thế hắn có ý đem tin tức mình muốn tấn công căn cứ H tinh tiết lộ cho Mục Nhiên, bắt đầu giám sát nhất cử nhất động của Mục Nhiên. Nếu Mục Nhiên nhân cơ hội chạy trốn đi mật báo, Mộ Lê Thần sẵn sàng khiến cho hắn chết không toàn thây. Nếu Mục Nhiên không đi mật báo, như vậy là thông qua khảo nghiệm của Mộ Lê Thần.

May mà Mục Nhiên lựa chọn chính xác.

Mộ Lê Thần biết, Mục Nhiên không đi mật báo, không hẳn là xuất phát từ lòng trung thành của hắn đối với mình, mà là xuất phát từ bản năng tự vệ.

Nhưng như vậy là đã đủ rồi, hắn chỉ cần Mục Nhiên cũng chấp nhận cùng hắn đứng ở phía đối lập của nhân loại, hắn sẽ có biện pháp khiến Mục Nhiên không thể phản bội hắn.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đứng xa xa thản nhiên nhìn hình dáng căn cứ H tinh.

Căn cứ H tinh được xây bên ngoài thành phố, dựa vào núi mà xây, từ xa nhìn lại tựa như một pháo đài cổ trong chiến tranh vậy, tường thành xây cao.

Dựa vào thế núi xây thành là một biện pháp rất tốt, khi tang thi tấn công chỉ có thể tấn công được ba mặt.

Nhưng mà lãnh đạo căn cứ không hề nghĩ đến, động vật cũng sẽ biến dị!

Vài tiểu động vật dụ ngoạn trên núi kia đều biến thành biến dị thú đáng sợ hoặc thành tang thi động vật, không kịp hạ lệnh phòng thủ, căn cứ phải chịu tổn thất lớn.

Thủ lĩnh căn cứ bắt đầu đi để mọi người đem mặt còn lại đang dựng vào thế núi xây thành một vách tường cao ngăn chặn biến dị thú cùng tang thi thú, còn dựng thêm một lưới điện.

Về phần thực vật biến dị đầy khắp núi đồi, hoặc là tang thi thực vật sẽ tấn công khối thịt mỡ to này, lãnh đạo căn cứ tạm thời quản không được.

Mộ Lê Thần biết, kiếp trước căn cứ H tinh bị hủy diệt dưới công kích của biến dị thực vật, vị trí mà căn cứ H tinh xây dựng không phải là một vị trí tốt.

Vốn Mộ Lê Thần có thể không cần phí một binh một tốt nào cũng có thể hủy diệt căn cứ H tinh, hắn chỉ việc chờ đợi, chờ sau khi nhật thực lần thứ ba xảy ra là có thể.

Nhưng hắn đợi không được.

Thứ đó không phải đang nằm ở một góc nào trong căn cứ còn chưa bị phát hiện, mà là nằm trong tay một người, người này là Không gian đặc thù dị năng giả.

Không gian dị năng giả phân thành hai loại.

Một loại là không gian dị năng giả thông thường. Giống như Mộ Lê Dật, không có năng lực công kích, chỉ có một tùy thân không gian, không gian này theo dị năng giả biến cường mà mở rộng, chỉ có thể chứa vật chết, hơn nữa khi chứa đồ, dị năng đều phải tiêu hao. Loại không gian dị năng giả này không có khả năng chiến đấu, cùng với người làm công việc vận chuyển không khác bao nhiêu, cũng không tính là trân quý.

Một loại khác là Không gian đặc thù dị năng giả. Loại không gian dị năng giả này không thể sáng lập không gian, thế nhưng lại có thể thuần di, nếu mạnh lên còn có thể truyền tống những người khác, còn có thể lợi dụng nó làm thủ đoạn công kích đối phương, thật phần quý dị.

Không gian dị năng giả đặc thù so không gian dị năng giả thông thường càng trân quý hơn nhiều.

Thứ mà Mộ Lê Thần muốn có hiện đang nằm trong tay Không gian đặc thù dị năng giả cấp năm.

Thứ đó là Mộ Lê Thần từ trong trí nhớ Tần Chiêu biết được, Tần Chiêu trong lúc vô tình biết được thứ đó, không biết nó là thứ gì, chỉ biết nó rất thần kỳ.

Vì thế hắn liền đem thứ đó giao cho Không gian đặc thù dị năng giả cấp năm được Tần gia phái tới tiếp ứng hắn, nghĩ sau khi hắn thu phục Mê diệt diệt biến dị, người nọ lại đem hắn truyền tống về căn cứ B thị.

Không gian hệ dị năng giả đặc thù cấp năm có thể nói tương đương với ‘Truyền tống trận’ tồn tại, chỉ cần muốn đi, cho dù là Mộ Lê Thần hay dị năng giả có đẳng cấp cao hơn hắn cũng không thể bắt được.

Bất quá, may mắn là Không gian hệ dị năng giả đặc thù kia chưa biết tin tức của Tần Chiêu đã chết mất xác, vẫn còn ở trong căn cứ không đi tìm.

Hắn chỉ cần thừa dịp tang thi tấn công căn cứ, thời điểm những người khác ồ ồ còn không mang nổi mình ồ ồ trà trộn vào trong, liền có thể dễ dàng bắt được cái Không gian dị năng giả đặc thù kia.

Nhưng xác xuất thành công chỉ có năm phần, Mộ Lê Thần cũng không đến mức mất lý trí mà xông thẳng vào đó.

Hắn không thể không đánh cược là gan Không gian dị năng giả kia đủ to để làm hết phận sự, sẽ không phải khi nghe được tang thi tấn công mà mặc kệ Tàn Chiêu chết sống ra sao đi truyền tống đám người sống sót trong căn cứ.

Mộ Lê Thần nghĩ đến thủ đoạn có thể nói là biến thái của H tinh, tâm tình liền phiền muộn.

Hắn, một tang thi hoàng cấp chín lên vào một căn cứ không có bao nhiêu cao thủ bắt đi một không gian đặc thù dị năng giả cấp năm không có bao nhiêu sức chiến đấu còn không phải chỉ như một bữa ăn sáng sao?

Chỉ là căn cứ H tinh không biết dùng cái biện pháp gì, chỉ cần có người hay là tang thi lên vào căn cứ, lập tức sẽ có báo động.

Kiếp trước hắn từng lên vào một lần, còn chưa đi được vài bước, liền nghe thấy chuông báo động réo vang toàn bộ căn cứ.

Cho nên hắn bây giờ cũng không dám tùy tiện dẫm thảo kinh xà.

Hắn cũng không tin, sau khi công phá tường thành, căn cứ nơi nơi đều là tang thi, còn có thể phát hiện ra kẻ xâm nhập là hắn hay không?

Nghĩ như vậy, Mộ Lê Thần có chút khản cập .

Tinh thần lực tán mát ra ngoài, phạm vi cực lớn, phạm là tang thi được hắn thu đều lần lượt nhận lệnh hắn tập trung lại.

Vừa có tang thi cấp bốn cấp năm cấp sáu, cũng vừa có tang thi biến dị cấp thấp khác.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Mấy chục vạn tang thi dưới không chế của Mộ Lê Thần dần dần hình thành vòng vây xung quanh căn cứ H tinh.

Tang thi cấp thấp làm bia đỡ đạn xung phong, tang thi cấp cao theo ngay sau đó.

Các dị năng giả canh giữ trên tường thành đã sớm sẵn sàng đón quân địch.

Chung quy mà nói, Mộ Lê Thần phải dè chừng cẩn thận, bởi vì hắn không có khả năng giấu được động tĩnh của mấy chục vạn tang thi, lãnh đạo căn cứ H tinh vẫn biết được tin tức tang thi tiến công, làm tốt công tác chuẩn bị.

Mộ Lê Thần đứng trên sườn núi cách chiến trường xa xa, nhìn căn cứ cùng tang thi giao tranh, biểu tình lạnh lùng.

Mục Nhiên đứng ở phía sau hắn.

Mục Nhiên rất không nguyện ý nhìn nhân loại bị tang thi công kích, chết dần chết mòn, một số kẻ bị biến thành tang thi, số khác lại trực tiếp bị xé nhỏ ra ăn mất.

Nhưng Mộ Lê Thần lại hạ lệnh cho hắn – nếu có tang thi tiến vào được bên trong căn cứ phải báo cho hắn.

Cho nên Mục Nhiên không thể không mở ra kỹ năng đồng thị, thời khắc chú ý chiến trường.

Dưới tường thành mấy chục mét căn cứ đào một đoạn chiến hào, bên trong đều là gai nhọn.

Hơn nữa không biết chiến hào này làm sao đào ra được, Mộ Lê Thần không chế tang thi mang Thổ hệ dị năng lấp phẳng nó, thế nhưng không hề có tác dụng.

Phảng phất như bùn đất xung quanh chiến hào đều đã bị cố định, cho dù là tang thi Thổ hệ dị năng cấp bốn cũng vô pháp không chế khỏi bùn đất kia.

Cứ như vậy, tang thi nhất định sẽ rơi vào trong chiến hào, tuy rằng tang thi bị gai nhọn trong chiến hào cắm vào thân thể không bị tử vong, nhưng lại sẽ bị đình chỉ hoạt động, không thể nhúc nhích.

Cái rãnh này vừa sâu lại vừa rộng, trừ phi là tang thi mang Phong hệ dị năng trực tiếp bay qua, còn những tang thi thông thường khác căn bản không qua được.

Tang thi mang Phong hệ dị năng của Mộ Lê Thần có mấy vạn con, nhưng mấy vạn con này lúc bay qua, còn phải đối mặt với đủ loại thủ đoạn khác của

căn cứ, chỉ giống như bồi căn cứ chơi trò chơi mà thôi.

Bất quá, đối mặt với chiến hào sâu kỳ quái này, biện pháp giải quyết của Mộ Lê Thần rất đơn giản, đó chính là dùng tang thi chỉ vừa mới biến dị không bao lâu và tang thi không có dị năng hoặc tang thi cấp thấp lấp đầy hào.

Hắn thu phục đến một đại quân tang thi chừng hơn tám mươi vạn, trong đó, tang thi tiến hóa mang dị năng chỉ có ba đến bốn mươi vạn, những tang thi khác đều dùng làm bìa đỡ đạn đi tiên phong.

Dưới lệnh Mộ Lê Thần, tang thi cấp thấp không chút do dự xông lên dùng thân thể lấp phẳng chiến hào, sau đó đàn tang thi liền đạp lên thân thể chúng nó tiếp tục đổ xô về phía trước.

Mộ Lê Thần không có kinh nghiệm gì đối với việc chỉ huy đội quân tác chiến quy mô lớn thế này, nhưng hắn cũng không cần mấy cái kinh nghiệm đó.

Tang thi cùng nhân loại giao chiến, chung quy không giống chiến tranh của nhân loại thời cổ đại, cần dùng các loại mưu lược.

Cơ bản chính là tang thi công thành, nhân loại thì liều mạng thủ thành, nhân loại không có khả năng sẽ ra khỏi thành cùng tang thi trên đất bằng mà giao chiến.

Bởi vì số lượng dị năng giả của nhân loại và tang thi chênh lệch quá lớn, hơn nữa nhân loại không thể miễn dịch với virus tang thi. Nếu cùng tang thi cận chiến, chỉ cần bị tang thi cùng đẳng cấp hoặc cao cấp hơn cào hoặc cắn một ngụm, kẻ đó khẳng định sẽ giúp cho đội quân tang thi gia tăng thêm quân lực.

Bởi vậy Mộ Lê Thần chỉ cần khống chế tang thi đừng như ong vỡ tổ xông lên, mà phải có đội hình chiến đấu một cách trật tự, như vậy đã có thể phát huy sức chiến đấu đáng sợ của đại quân tang thi.

Đại quân Tang thi đã vượt qua chiến hào, đi tới con sông đào bảo vệ dưới tường thành.

Sông đào bảo vệ thành này được xây giống như sông đào thời cổ đại, dùng để bảo vệ thành, nhưng do đào gấp nên quy mô nhỏ.

Bên trong là thủy chết, màu đen nước ngòm.

Ánh sáng đen thẫm dòng nước phát ra khiến người ta phải run sợ.

Mộ Lê Thần không chế một tang thi cấp thấp tránh thoát công kích của dị năng giả trên tường thành, nhảy vào trong con sông đào đó, kết quả toàn thân đều bị hủ thực sạch sẽ, xương cốt cũng không còn.

Là độc thủy!

Sau khi hiểu ra dòng nước đen ngòm trong sông đào là độc thủy, Mộ Lê Thần để Ngao tạng biến dị Tiểu Hắc nhảy nhót đi ra lập công.

Hình thể Tiểu Hắc phi thường lớn, lúc nó gia nhập chiến trường, đứng giữa bầy tang thi cực kỳ dễ khiến người khác chú ý, vì vậy liền bị các dị năng giả trên tường thành tập trung hết hỏa lực vào xử lý nó.

Đáng tiếc Tiểu Hắc lại được Mộ Lê Thần dùng Phong hệ dị năng hỗ trợ, hình thể tuy lớn nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Cho dù thỉnh thoảng vài đạo dị năng đánh bay đánh bọ đánh trúng nó, đối với biến dị thú Tiểu Hắc hiện tại đã là cấp sáu mà nói, công kích của đám dị năng giả thực lực chỉ mới cấp ba hoàn toàn là dùng để giải ngứa cho nó.

Nó vọt tới bên cạnh sông đào bảo vệ thành, đứng bên mặt nước mà thu khí, từng luồng độc khí màu đen bị nó hấp thụ mà bay lên, sau đó đều bị nó hút hết vào trong dạ dày, cuối cùng thỏa mãn ợ hơi một cái.

Mộ Lê Thần thấy một màn như vậy, tức giận đến nghiến răng, hắn gọi nó đem độc khí phun lên đám dị năng giả trên tường thành, kết quả nó lại đi làm ngược lại, nhịn cũng không thèm nhịn, đem đi ăn hết.

Tiểu Hắc sau khi ăn xong mới nghĩ đến, ủa, hình như mình lỡ đem mệnh lệnh của chủ nhân ném ra sau đầu mất rồi, nhưng muốn nó đem loại mỹ vị bổ dưỡng kia phun ra, nó cảm thấy rất không nguyện ý.

Nhưng mệnh lệnh chủ nhân không thể không hoàn thành.

Tiểu Hắc đột nhiên từ mặt đất nhảy dựng lên, sau đó phun ra một đoàn chất lỏng màu xanh lên tường thành, nhất thời tường thành vốn đã được các dị năng giả mang Thổ hệ, Kim hệ dị năng gia cố qua bị hủ thực thành một cái động lớn.

Không đợi đám dị năng giả trên tường thành hợp kích nhảy xuống, Tiểu Hắc sớm thấy được thời cơ không ổn lập tức chạy ra khỏi chiến trường.

Mộ Lê Thần từ xa nhìn thấy Tiểu Hắc đem tường thành phá ra một cái lỗ, cũng không chấp nó không thèm nghe lời mình mà vội vàng chỉ huy tang thi xông lên phía trước.

Đầu tiên là điều khiển mấy ngàn tang thi mang Băng hệ dị năng đồng thời công kích, đem sông đào bảo vệ thành đã khôi phục trong veo đóng băng, sau

đó lại điều khiển tang thi mang Lực lượng hệ dị năng xung phong, tiếp tục cố gắng hướng bên trên tường thành phóng đi.

Các dị năng giả trên tường thành đột nhiên thay đổi một chút trận hình, mấy chục Hỏa hệ dị năng giả đứng chung một chỗ, cùng nhau sử dụng Hỏa hệ dị năng công kích đàn tang thi bên dưới tường thành.

Tang thi vốn đang thối rữa, cơ thể rất dễ cháy, ngoại trừ Lôi hệ dị năng, Hỏa hệ dị năng đối với bọn nó cũng gây thương tổn lớn.

Đám tang thi vọt tới bên dưới tường thành đều bốc cháy, Mộ Lê Thần thấy thế, vội vàng không chể tang thi bị thiêu cháy vẫn tiếp tục hướng lên trên tường thành, mà tang thi không bị thiêu cháy tức khắc lùi về phía sau nhường đường cho quân đoàn tang thi quả cảm.

Một đoàn tang thi không sợ đau, không sợ chết trên người mang theo ngọn lửa cháy hùng hực vẫn tiếp tục xông lên khiến cho dị năng giả trên tường thành có chút bối rối.

Lúc này một người trung niên mặc quân trang vội vàng hô lớn: “Thủy hệ dị năng giả, dập tắt lửa !”

Các Thủy hệ dị năng giả vội vàng chen với đồng bạn chạy lên trên ném thủy cầu vào tang thi, dập tắt hỏa diễm trên người chúng nó.

Lúc nóng lúc lạnh, sức chiến đấu của đám tang thi bị giảm đáng kể.

Mộ Lê Thần nhìn vài Hỏa hệ dị năng giả không gây ra bao nhiêu thương tích, cũng không để ý.

Khiến đám tang thi Băng hệ dị năng hợp lực triệu hồi ra một bức tường băng cực lớn đặt ở phía trước đại quân tang thi, sau đó không thèm bận tâm đến Hỏa hệ dị năng giả điên cuồng công kích mà xông lên.

Hỏa hệ dị năng ném tới trên tường băng, tường băng nhiều nhất chỉ có chút dấu hiệu bị hòa tan mà thôi, căn bản là không làm gì được mấy ngàn con tang thi mang Băng hệ hợp lực duy trì tường băng.

Đại quân tang thi như tre già măng mọc trùng kích đi qua cái lỗ hổng trên tường thành lúc này bị Tiểu Hắc hù thực, những dị năng giả thủ trên tường thành không thể ứng phó nổi, căn bản là không được rảnh tay để công kích đám tang thi phía dưới, cũng không có biện pháp khôi phục cái lỗ hổng kia, chỉ có thể dùng mạng người chặn lên lỗ hổng đó.

Nhưng mà tang thi nhiều lắm, tuy rằng đại quân tang thi chủ lực đều trùng kích lỗ hổng này, nhưng những nơi khác tang thi cũng không thiếu.

Trên tường thành dị năng giả căn bản phòng thủ không nổi, hơn nữa có vài dị năng giả xui xẻo bị tang thi cào trúng biến thành tang thi tập kích đội hữu của mình. Dị năng giả dần dần giảm bớt, mà tang thi lại theo đó gia tăng.

Rất nhanh tường thành liền bị tang thi chiếm cứ .

~ o ~ o ~ o ~

Mục Nhiên vẫn chú ý chiến trường nhìn thấy tang thi đã chiếm cứ tường thành, liền vội vàng nói cho Mộ Lê Thần: “Tường thành đã bị đánh hạ.”

Hắn mơ hồ có thể đoán được Mộ Lê Thần lợi dụng tang thi công thành để làm gì, hắn không thể giúp đồng bào của mình, nhưng hắn lại hi vọng, Mộ Lê Thần sớm làm xong điều hắn cần, sau đó mang theo đại quân tang thi rời đi.

Cho nên Mục Nhiên cấp tốc đem tin tức này nói cho Mộ Lê Thần .

Mộ Lê Thần thân nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, nói: “Đứng yên đây, đừng chạy loạn.”

Nói xong liền gọi tới hai tang thi cấp năm coi chừng hắn, còn ngầm gọi thêm Tiểu Hắc chạy về ngầm giám thị Mục Nhiên.

Lúc này là thời khắc mấu chốt, hắn quyết không cho phép xảy ra nửa điểm ngoài ý muốn.

Mục Nhiên vội vàng ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, nghiêm túc nói: “Đã biết, tuyệt đối sẽ không chạy loạn .”

Mộ Lê Thần gật đầu, sau đó thân pháp cực kỳ nhanh chóng chạy về phía căn cứ, tốc độ của hắn cực nhanh , mắt thường chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh, thậm chí còn không theo kịp tốc độ của hắn.

Mục Nhiên vẫn mở ra kỹ năng đồng thị vậy mà theo không kịp tốc độ của Mộ Lê Thần, chỉ có tiếc nuối bỏ qua .

Đang chạy nhanh, bóng dáng Mộ Lê Thần cứ như vậy tiêu thất.

Ẩn thân dị năng.

Cái này chính là sau khi giết chết Tần Chiêu, thôn phệ dị đan của hắn rồi đạt được loại dị năng mới.

Chỉ tiếc Ẩn thân dị năng là dị năng mới có được, đẳng cấp chưa cao, chỉ có thể lừa gạt ánh mắt của người khác.

Lúc này lượng lớn tang thi tiến vào bên trong căn cứ, tiếng chuông báo động vang lên một mảnh, nhân loại lúc này liều mạng chống trả tập kích của tang thi.

Nhưng mà tang thi càng ngày càng nhiều, căn cứ ngoại thành đã luân hồi.

Mộ Lê Thần ẩn thân trong đàn tang thi mà đi, không có một con tang thi nào dám cản trở đường đi của hắn.

Hắn dựa theo cảm giác kêu gọi cuồng liệt trong lòng mình mà đi về phía đông, loại khát vọng đến cực điểm này hắn rất quen thuộc. Lần đó, khi gặp được khóa tìm lục sắc cũng cảm thấy như vậy.

Vậy thì, lần này là.....

Mộ Lê Thần đột nhiên nhảy lên cao, trên mặt đất nơi hắn đứng vừa nảy cảm một mũi tên, thân mũi tên còn hùng hực hòa sắc Liệt Diễm đỏ rực.

Nếu không phải hắn phản ứng mau lẹ, chỉ sợ mũi tên kia đã bắn trúng đầu hắn.

Không ngờ lúc này, Liệt Diễm trên mũi tên đột nhiên bạo liệt, những con sóng lửa khổng lồ hướng mặt hắn đổ xô đến.

Mộ Lê Thần vội vàng dựng lên một đạo tường băng dày, ngọn lửa liếm láp đến tường băng, tường băng nhanh chóng bị hòa tan.

Mộ Lê Thần liên tục thả vài đạo tường băng mới có thể ngăn trở Liệt Diễm này.

Sau khi Liệt Diễm biến mất, hắn nhìn nơi kia đã bị đốt cháy thành cái hố to, trong lòng thâm đồ mồ hôi lạnh.

Quá nguy hiểm, chỉ kém một chút đã trúng chiêu.

Hắn không nghĩ tới tại thời điểm rối ren như vậy lại có người có thể nhìn thấu ẩn thân của hắn không nói, còn có thể bắn ra loại tên mang hỏa diễm có sức mạnh cường đại này.

Linh bảo truyền thừa! Cung tên bắn ra thứ này nhất định là linh bảo truyền thừa!

Không nghĩ tới vậy mà sẽ gặp được một truyền thừa giả ở trong này.

Mộ Lê Thần vẫn không hiện thân, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm một nam nhân trên đầu tường đứng cách hơn ba trăm mét.

Bộ dáng nam nhân kia thập phần anh tuấn, tóc khá dài, cầm trên tay một hỏa trường cung hồng sắc, trên thân trường cung có rất nhiều hoa văn thần bí, huyền ảo, trên người hắn còn mặc kỳ trang, cả người thoát nhìn cực táo bạo.

Nam nhân nhìn thấy Mộ Lê Thần lông tóc vô thương tránh thoát được công kích của hắn, rất kinh ngạc. Phải nói, từ khi hắn có được linh bảo truyền thừa tới nay, chưa một ai có thể tránh né được hắn.

Hắn nhìn bóng dáng Mộ Lê Thần mơ mơ hồ hồ, khóe môi gợi lên nụ cười khinh miệt, ngạo cho rằng ẩn thân liền có thể qua được cảm giác của ta sao?

Hắn rút một mũi tên từ bao đựng tên đeo sau lưng ra, cài tên lên, kéo cung, nhắm ngay Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần bị ngắm chuẩn, không có cảm giác nguy cơ bị ngắm bắn. Nhưng trong lòng lại càng cảnh giác.

Hắn không biết người nam nhân này có thể nhìn thấy được hắn ẩn thân hay chỉ là cảm giác được hắn.

Nam nhân kéo cung được một nửa, nhẹ nhàng buông tay..... Mộ Lê Thần dùng Phong hệ dị năng hỗ trợ dưới chân, tốc độ cực nhanh trốn thoát phạm vi của mũi tên.

Nhưng còn không đợi hắn có thời gian dừng lại xem tình huống như thế nào, đã có một mũi tên khác phóng tới.....

Mộ Lê Thần vừa tránh né vừa nghĩ biện pháp trong lòng.

Đáng chết, người này quá khó đối phó.

Thực lực trường thủ này có vẻ chỉ mới cấp sáu, còn thua xa Mộ Lê Thần, nhưng phiền toái là, không biết hắn dùng loại phương pháp gì mà có thể nhìn thấu ẩn thân.

Càng đáng giận là, tầm bắn của người này quá xa.

Hắn đứng ở nơi cách xa hơn ba trăm mét đã có thể bắn trúng mục tiêu, mà trong khi dị năng của Mộ Lê Thần lại không có cách nào công kích được xa như vậy.

Dị năng duy nhất không bị hạn chế cự ly là công kích bằng tinh thần lực, cũng bởi vì Mộ Lê Thần muốn không chế mấy chục vạn tang thi nên tạm thời không có biện pháp sử dụng.

Trong lúc nhất thời, Mộ Lê Thần thực sự không thể làm được gì người này.

Mũi tên Liệt Diễm có thuộc tính bạo liệt, được cho là công kích phạm vi, hơn nữa các đòn công kích của hắn không hề gián đoạn, Mộ Lê Thần thật sự tìm không thấy cơ hội tiếp cận hắn.

Đang lúc Mộ Lê Thần hao tâm tổn trí, vị cung thủ kia không biết gì cũng thập phần nôn nóng, buồn rầu.

Hắn vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng xử lý cái gia hỏa này, ai biết đã dùng hơn mười mũi tên Bạo liệt cũng không đủ thương được một sợi lông của Mộ Lê Thần.

Tên Bạo liệt thuộc phạm vi công kích cũng không có dễ dàng chế tác đâu!

Hắn ở căn cứ H tinh này đã phải tốn gần hết tài nguyên cơ sở cũng chỉ có thể chế tạo ra hai mươi ba cây.

Chớp mắt một cái hắn đã dùng hết mười lăm cây.

Khi dùng hết, uy lực của những mũi tên thông thường căn bản không đủ để ngăn cản gia hỏa đáng sợ này.

Một khi bị người kia đến gần. Hắn là nên thối lui đi.

Nhưng mà hắn muốn rút lui, không có nghĩa là Mộ Lê Thần nguyện ý để hắn rút.

Nhận thấy được màn mưa tên dày đặc giảm đi, Mộ Lê Thần liền biết những mũi tên có thuộc tính bạo liệt đó không đủ.

Biết cơ hội đã tới, Mộ Lê Thần tạo thêm cho mình tầng tầng phòng hộ cứng rắn xuyên qua màn mưa tên xông về phía cung thủ đứng trên đầu tường.

Cự ly ba trăm mét cũng không xa, Mộ Lê Thần triển khai toàn bộ tốc độ chỉ mất vài giây đã tới.

Xuyên qua màn tên không khó, thứ hắn cần chính là thời gian.

Hiện tại số lượng mũi tên tiêu hao hầu như không còn, công kích của vị cung thủ này đối với hắn đã không đủ dày đặc, hắn rất nhanh, rất dễ dàng có thể tiếp cận.

Nhưng có một chuyện ngoài dự đoán, thời điểm hắn vừa tới gần cung thủ kia, còn chưa kịp làm gì, một mũi tên Bạo liệt đã bị cung thủ kia bắn ra phía trước, liệt hóa hừng hực đem bản thân mình thôn phệ.

Mộ Lê Thần đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn vị trí ban đầu của cái cung thủ kia hiện tại bị Liệt Diễm thiêu đốt, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Thất bại trong gang tấc!

Hắn vậy mà lại có lúc thất bại trong gang tấc !

Cung thủ đó nhìn như là tự sát, kỳ thật chính là thoát thân.

Khi hắn bắn ra mũi tên Bạo liệt kia, một đạo bóng dáng đột nhiên xuất hiện bên người hắn, mang hắn đi.

Điểm này, ngoại trừ cái Không gian hệ dị năng giả đặc thù cấp năm kia còn có thể có ai?

Mộ Lê Thần chỉ có thể trở mắt nhìn hai người ngay trước mắt đảo tảo, mặc cho Không gian hệ dị năng giả kia mang theo bảo vật mà hắn khát vọng cực điểm rời đi.

.

Mộ Lê Thần lúc này cực kỳ giận dữ, hắn thật mất hứng, bất kỳ ai cũng đều không thể có hứng.

Vốn đại quân tang thi chỉ đang không nhanh không chậm công kích các dị năng giả đột nhiên giống như rơi vào cuồng bạo, liều mạng công kích nhân loại, mang một bộ tư thế muốn đồng quy vu tận.

Chúng nó đều biết, bệ hạ chúng nó đang phát giận.

Chúng nó chỉ có thể dùng máu tươi của nhân loại đi trấn an lửa giận của bệ hạ.

Tuyến phòng thủ của căn cứ H tinh bắt đầu phá vỡ, đại quân tang thi ồ ạt tràn vào.

Nơi nơi đều có cảnh người chạy loạn muốn trốn thoát Địa Ngục nhân gian, căn cứ nháo thành một đoàn, lãnh đạo căn cứ không có biện pháp chống cự hữu hiệu.

Lãnh đạo cấp cao của căn cứ gặp thể bại không thể vẫn hồi liên mang theo thân tín lên phi cơ rời khỏi nơi này.

Những người thường cùng dị năng giả khi biết người lãnh đạo căn cứ đã buông tay, trong lòng bọn họ tràn đầy tuyệt vọng.

Sự chống cự càng ngày càng ít, cuối cùng tan rã không một chút dư thừa.

Mộ Lê Thần ngẩng đầu nhìn chiếc phi cơ bay trên đầu, âm thanh thực ồn ào, khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc: “Muốn đi? Ai cũng không đi được.....”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Một mảng mây đen thật lớn từ phía chân trời nhanh chóng bay tới bên này, ba chiếc phi cơ bị mây đen hoàn toàn bao phủ, chỉ nghe thấy vô số tiếng gào rú trong từng cụm mây đen. Hóa ra đám mây đen đó không phải là mây, mà là một đoàn tang thi chìm được Mộ Lê Thần gọi đến.

Số lượng tang thi chìm rất nhiều, tuy rằng đẳng cấp rất thấp, nhưng chúng nó dùng phương thức cảm tử mà trùng kích phi cơ, rất nhanh hai trong ba chiếc bị rơi tan tành. Chiếc phi cơ còn lại thì cố gắng chống đỡ muốn xông ra khỏi vòng vây của đàn tang thi chìm.

Mộ Lê Thần nhú mày, sau đó không chể mảy con tang thi chìm cấp cao tiến lên chặn lại.

Những con tang thi chìm cấp cao này lúc đầu không tham chiến, chúng nó được Mộ Lê Thần giữ lại để bắt cá lọt lưới, hiện tại quả nhiên rất có công dụng.

Tang thi chìm cấp cao không có dị năng, nhưng tốc độ lại cực kỳ tốt, tuy cả người đều mang thịt thối, lông vũ cũng thừa thối, xương cốt muốn lộ cả ra ngoài. Bất quá, xương cốt bọn chúng phi thường cứng rắn, thời điểm bay xẹt qua phi cơ đều lưu lại một đường rạch sâu.

Một vài tang thi chìm cơ thể to lớn va chạm vào chiếc phi cơ, bay cực nhanh đến tạo ra một luồng gió xoáy mang theo móng vuốt sắc nhọn công kích. Rất nhanh, chiếc phi cơ còn lại cũng không thể điều khiển mang theo hành khách tuyệt vọng rơi xuống.

Vì không để có bất cứ một con cá lọt lưới nào chạy thoát, Mộ Lê Thần lệnh cho Tiểu Hắc dựa vào khứu giác linh mãnh đi dò tìm những kẻ may mắn sống sót được khi phi cơ rơi, nếu có thì đem về đây.

Mộ Lê Thần nhảy lên tường thành cao ngất, từ trên cao nhìn xuống thăm cảnh của căn cứ, căn cứ lúc bấy giờ đã gần như hoàn toàn bị tang thi chiếm lấy, thậm chí có vài tang thi tìm không thấy con mồi chỉ có thể mặt mồm du đãng, liên cúi đầu rống một tiếng, thông qua tinh thần lực truyền đến trong đầu tang thi.

Lui lại —

Tất cả tang thi đều tự giác ngay ngắn lui khỏi căn cứ đã biến thành một mảnh hoang phế.

Mộ Lê Thần đem tang thi cấp cao giữ ở bên người, những tang thi cấp thấp đều đuổi đi, để cho chúng nó du đãng một mình.

Chỉ có tang thi cao cấp hẳn mới suy xét đến việc để bọn nó ở lại bên cạnh.

Tang thi không phải nhân loại, Mộ Lê Thần không cần đối với bọn nó làm ra loại chuyện ‘có công thì thưởng’, chúng nó vẫn sẽ trung thành, cúc cung tận tụy với hắn.

Mộ Lê Thần đem toàn bộ dị đan của các dị năng giả thu lại, phân một số cho những tang thi cấp cao sắp sửa thăng cấp, những con cấp bậc không cao lắm thì hưởng thi thể của những dị năng giả đó.

Về phân thi thể người thường, Mộ Lê Thần không quản, mặc cho bọn tang thi du đãng khác gặm gặm.

Vào thời điểm Mộ Lê Thần cho tang thi cấp cao ăn dị đan, Tiểu Hắc đột nhiên chạy đến từ bên trong rừng cây, trong miệng còn tha theo một người.

Chỉ số thông minh của Tiểu Hắc không tính là thấp, đối Mộ Lê Thần mà nói như vậy cũng được rồi.

Nó biết chủ nhân của nó không muốn nó giết chết con cá lọt lưới này, liền thu nọc độc lại, đem con cá đó cẩn thận tha về.

Mộ Lê Thần nhìn đến Tiểu Hắc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hẳn há cái miệng toàn máu thật là có chút dở khóc dở cười.

Tiểu Hắc hiện tại đã là biến dị thú cấp sáu đỉnh cấp, rất nhanh sẽ đến cấp bảy, hình thể to lớn, răng nanh cũng rất lớn, cho nên lúc đem cái người may

mấn sống sót này ngấm vào mồm, thật đúng với một câu nói — nhét kê răng cũng không đủ.

Mộ Lê Thần kéo nam nhân đang hôn mê bên trong hàm răng của Tiểu Hắc ra, cẩn thận đánh giá.

Nam nhân mặc một thân áo choàng, rất tuấn tú, bộ dáng ước chừng hơn ba mươi tuổi, chỉ là khuôn mặt trắng xanh, thoát nhìn so với Mộ Lê Thần còn giống tang thi hơn.

Mộ Lê Thần nhìn về phía Tiểu Hắc, hẳn cho rằng sắc mặt nam nhân như vậy là do trong miệng Tiểu Hắc có độc tố, nên muốn Tiểu Hắc giải độc.

Tiểu Hắc làm một bộ vô tội, còn tự cho là manh manh đáng yêu giương mắt nhìn Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần yên lặng quay đầu, cái con Ngao tang biến dị này.... lớn như vậy, hung ác như vậy... lại đi bán manh với hắn, thật sự quá đau mắt đi!

Thấy Tiểu Hắc không có thái độ gì ngoài việc cứ tròn mắt nhìn mình, Mộ Lê Thần liền biết nam nhân này không phải trúng độc của nó.

Hắn lại đưa mắt nhìn về phía nam nhân, cẩn thận nhìn, trong lòng có chút buồn bực.

Nam nhân này rốt cuộc là vì sao lại biến thành bộ dáng như vậy chứ? Lại không giống như bị nhiễm virus tang thi.

Mộ Lê Thần đối với các loại độc dược không có hiểu biết nhiều nhưng nhìn ra được người này trúng độc có thể xem là quá giỏi rồi.

Nghĩ nghĩ, Mộ Lê Thần cũng không rời rắm, một lần nữa ném nam nhân đó vào lại hàm răng Tiểu Hắc, nói: “Mang hắn đến chỗ Mục Nhiên.”

Dù sao sống chết của người này đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì, chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nếu không phải hắn có thể ngồi vào phi cơ rồi đi, rất có khả năng là một trong những người lãnh đạo của căn cứ H tinh, Mộ Lê Thần đã trực tiếp kêu Tiểu Hắc nuốt hắn rồi.

.

.

Sau khi Mộ Lê Thần dẫn đàn tang thi rời đi, trên tường thành ngoại trừ hắn ra, không còn một ai.

Hắn đi xung quanh tường thành, cẩn thận xem xét xung quanh, ngay cả một góc kết mạng nhện cũng không bỏ qua.

Hắn rất có hứng thú đối với thiết bị báo động có thể tra xét ra thân phận tang thi của hắn, hiện tại hắn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm khắp nơi đâu.

Trên tường thành tìm qua một lần, một chút thu hoạch cũng không có, hắn lại đến đại sảnh của lãnh đạo căn cứ thử tìm.

Cuối cùng chỉ có thể không cam lòng rời đi căn cứ H tinh đã triệt để biến thành phế tích.

Mục Nhiên vẫn dựa theo phân phó của Mộ Lê Thần chờ ở tại chỗ, một bước cũng không dám động.

Trận đại chiến tang thi với nhân loại này, hắn làm một người đứng xem nom nớp lo sợ, từ đầu tới đuôi đều thấy rõ ràng.

Chứng kiến một căn cứ của nhân loại bị diệt, Mục Nhiên không khỏi thở dài một tiếng.

Bản năng tang thi vốn biết nên sử dụng dị năng như thế nào mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, phương diện này so với nhân loại rất có ưu thế, hơn nữa tang thi còn có thể khiến cho nhân loại bị lây nhiễm trở thành đồng loại của mình.

Thứ duy nhất mà con người so tang thi có ưu thế hơn chính là có trí tuệ, nhưng ngay cả điểm này, cũng bị Mộ Lê Thần đánh tan.

Mục Nhiên rất khó hiểu Mộ Lê Thần vì cái gì vẫn giữ được ký ức khi còn là nhân loại, nhưng lại không nguyện ý giúp nhân loại.

Cho dù hắn nghi kỵ thân phận không muốn đem chính mình bại lộ trước mặt nhân loại, điều này Mục Nhiên còn có thể lý giải.

Nhưng điều hắn không thể lý giải là, vì sao Mộ Lê Thần mang theo ký ức khi còn là con người đi hủy diệt chính đồng bào của mình, một chút cũng không nương tay?

Mục Nhiên nhìn nhìn con tang thi cấp năm canh giữ bên cạnh, nhìn khuôn mặt trắng xanh của nó có vài phần tương tự với Mộ Lê Thần, lại thở dài.

Tang thi cấp năm nhận được đãi ngộ cao cấp khiến Mục Nhiên ghen tỵ không thôi, chính là gia gia của Mộ Lê Thần.

Mục Nhiên suy đoán, vô cùng có khả năng vì Mộ Lê Thần chỉ còn lại duy nhất một thân nhân chính là gia gia, cho nên Mộ Lê Thần mới có thể đoạn tuyệt, ghét bỏ con người đến như vậy.

Mà Mộ gia gia và Mộ Lê Thần biến thành tang thi, nói không chừng còn có nội tình bên trong.

Tỷ như bị đồng bạn phản bội trở thành tấm mộc đẩy vào trong đàn tang thi rồi bị cắn, sau đó biến thành tang thi, nhưng vẫn lưu giữ ký ức khi còn là nhân loại, vì thế đối với nhân loại này, thế giới này căm thù đến tận xương tủy.....

Mục Nhiên nhất thời náo loạn, loại tình huống bị đồng bạn bán đứng ở trong mặt thế đã gặp quá nhiều.

Hắn tự cho mình đã đoán được chân tướng, đột nhiên liền đối với Mộ Lê Thần hiểu thêm một chút.

Chỉ là khi hắn nhìn đến cảnh tượng tang thi đi loạn khắp nơi trong căn cứ, lại cảm thấy Mộ Lê Thần này quá mức cực đoan đi.

Tuy quá khứ Mộ Lê Thần gặp phải mấy người tuyệt không bằng súc sinh đó, nhưng không có nghĩa toàn bộ nhân loại đều là người như thế, người tốt vẫn có rất nhiều mà.

Nghĩ như vậy, Mục Nhiên lại âm thầm phi nhỏ chính mình chưa trải qua thì đừng có nói, ai biết được sau khi trải qua loại phản bội như vậy trong lòng Mộ Lê Thần có bao nhiêu thống khổ? Mà một khi thống khổ cực độ sinh ra tâm lý vận vẹo muốn trả thù xã hội cũng là bình thường, nhất là khi Mộ Lê Thần còn cường đại như vậy.

Trong lòng Mục Nhiên nổi cuộc đấu tranh nội tâm.

Một âm thanh nói: “Mộ Lê Thần làm như vậy là không đúng, rất vô nhân tính.”

Một âm thanh khác lại nói: “Mộ Lê Thần đã biến thành tang thi, còn nói đến nhân tính cái gì? Người muốn làm thánh mẫu đến như vậy sao? Sao người không đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngắm coi, khi chính mình bị người mà mình tin nhiệm phản bội rồi biến thành tang thi thì mang tâm tình gì hả?”

Tóm lại, trong khi Mục Nhiên đứng một chỗ đợi Mộ Lê Thần, đầu óc không biết đã tự náo loạn bao nhiêu lần. Mà khi Mộ Lê Thần trở lại, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn Mộ Lê Thần, vô thức tiếp xúc với cặp mắt tối đen kia, nhất thời đầu óc liền thanh tỉnh trở lại, chân chó tiến lên hỏi: “Lão đại, anh không sao chứ? Không bị thương gì chứ?”

Hắn hiện tại là một tù binh mà cái chết sự sống của bản thân đã bị Mộ Lê Thần nắm giữ, làm sao có tư cách đi phê phán hành vi của Mộ Lê Thần?

Trước tiên giữ cái mạng nhỏ này rồi nói sau!

Mộ Lê Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn sau đó ra dấu, một bóng dáng màu đen thật lớn dừng lại bên cạnh, Mộ Lê Thần mang theo Mộ gia gia, nhẹ nhàng nhảy lên lưng Tiểu Hắc.

Mộ Lê Thần từ trên cao nhìn xuống Mục Nhiên, nói: “Đi vào!”

Vào? Không phải nên nói hắn leo lên sao?

Mục Nhiên mặt đầy mờ mịt, nhìn Tiểu Hắc hướng về phía hắn há to miệng.....

Chân chợt mềm nhũn, Mục Nhiên trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Hắn lau mồ hôi lạnh, mặt đầy hoảng sợ nhìn hàm răng nhọn đầy máu trước mặt.

Tuy rằng biết không có sự cho phép của Mộ Lê Thần, Tiểu Hắc sẽ không ăn hắn, nhưng một quái vật lớn như vậy há miệng nhe răng với hắn, thật sự chính là một khảo nghiệm năng lực thừa nhận của hắn.

Mặc dù bị dọa cho đầu choáng mắt hoa, nhưng Mục Nhiên cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Hắn nhìn đến một nam nhân đang hôn mê nằm trong kẽ răng Tiểu Hắc, liền ngộ ra.

Nguyên lai ‘Đi vào’ thì ra là ý này.....

Mục Nhiên nhìn gương mặt Mộ Lê Thần biểu hiện không có một chút kiên nhẫn nào, hai chân run run yên lặng bò đến trong miệng Tiểu Hắc, tìm một chiếc răng lớn ngồi xồm xuống.

Sau khi hắn chui vào, Tiểu Hắc giữ nguyên tư thế khép hờ miệng bon bon chạy đi.

Bởi vì Mộ Lê Thần đang ngồi trên lưng Tiểu Hắc, cho nên nó không dám vì thống khoái nhất thời mà làm chủ nhân điên tiết, chạy rất vững vàng.

Mà Mục Nhiên ngồi xồm trong kẽ răng Tiểu Hắc, mặc dù khi Tiểu Hắc khép miệng lại không gian liền tối đen một mảnh, nhưng hắn vẫn như trước nhìn thấy rất rõ ràng cảnh tượng xung quanh.

Lúc Tiểu Hắc động thân, Mục Nhiên nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cái nam nhân kia, đề phòng vạn nhất bản thân cùng với hắn ngồi không vững rồi trượt thẳng vào bụng cầu.

Vạn nhất không bằng nhất vạn, hấn sống nhiều năm như vậy, thật sự không muốn mình phải sống trong bụng cầu đầu.

Bất quá hiển nhiên là Mục Nhiên buồn lo vô có, Tiểu Hắc chạy phi thường vững chắc, Mục Nhiên thân ở bên trong này, một chút cảm giác cũng không có. Đừng nói chi hấn, ngay cả cái nam nhân đang hôn mê nằm bừa bãi bên cạnh cũng vững vàng nhét trong kẽ răng của Tiểu Hắc.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần chỉ Tiểu Hắc mang bọn họ đi đến trung tâm H tinh, nơi tang thi nhiều nhất trong căn cứ.

Ở chỗ này, cơ bản đã không còn người sống sót, số lượng người trong trung tâm căn cứ rất nhiều, tang thi cũng rất nhiều, rất ít người có thể trốn thoát.

Mà những người may mắn sống sót có thể chạy đi cũng bị hấn diệt toàn bộ rồi.

Loại địa phương chỉ có tang thi không có nhân loại này, có thể nói là căn cứ tốt nhất cho Mộ Lê Thần.

Sai khiến tang thi cấp cao cùng Tiểu Hắc thanh lý sạch sẽ tất cả biến dị thú ở trung tâm căn cứ, Mộ Lê Thần bắt đầu tìm kiếm chỗ ở của mình.

Mức sống Mộ Lê Thần từ nhỏ đã rất cao, tuy rằng không phải không thể ăn khổ, nhưng nếu có thể không chịu khổ, hấn tuyệt đối không muốn ủy khuất chính mình, cho nên hấn chọn một khách sạn năm sao tối sạch sẽ mà ở.

Sau đó đem cái nam nhân hôn mê kia ném cho Mục Nhiên, Mộ Lê Thần liền vào một gian phòng tốt nhất bắt đầu bế quan.

Hấn cảm giác được Huyết Ma đao chung quanh Hồn tinh của mình đang có dị biến.

Không biết là nguyên nhân gì, lúc hấn còn ở đường cao tốc phát tiết lửa giận dùng Huyết Ma đao đánh ra một đại chiêu, ngoài ý muốn đạt được truyền thừa Huyết Ma, nhưng Huyết Ma đao chung quanh Hồn tinh của hấn đều bất động, ngay cả truyền thừa đều chỉ truyền thừa một nửa nội dung xuống cho hấn.

Tuy rằng Huyết Ma đao nhận hấn làm chủ, hấn cũng đã cùng Huyết Ma đao thành lập mối liên hệ, nhưng lúc hấn cùng tên cung thủ đáng giận giao chiến, hấn tính triệu Huyết Ma đao ra chém tên kia một phát nhưng lại xuất hiện một vấn đề.

Hấn phát hiện mình tạm thời không thể gọi Huyết ma đao lên!

Hiện tại Huyết Ma đao trong đầu hấn lại không an phận, có động tĩnh, hấn làm sao có thể không sốt ruột?

Cũng không biết động tĩnh này là tốt hay xấu.....

Mộ Lê Thần khoanh chân ngồi ở trên giường, tinh thần lực cẩn thận tìm kiếm Huyết Ma đao đang không ngừng ong ong trong đầu hấn.

Tinh thần lực vừa lúc tiếp xúc với Huyết Ma đao, một đạo huyết quang liền bao phủ thân thể hấn, một cỗ thông tin khổng lồ thô bạo đổ vào trong đầu hấn.

Mộ Lê Thần hơn nửa ngày mới hòa hoãn lại, đầu vô cùng nhức nhối.

Hấn hiện tại đã biết được, Huyết Ma đao khi vừa nhận chủ truyền nhập nội dung cho hấn đều là những thông tin không đáng kể còn bây giờ mới là to lớn.

Nếu không phải tinh thần lực hấn cường đại, chỉ sợ nội dung nhiều như vậy, còn thô bạo nhét vào đầu hấn, tinh thần lực thế nào cũng sẽ nổ tung.

Cho dù Mộ Lê Thần cảm thấy nhức nhối nhưng hấn cũng rất cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Mộ Lê Thần cao hứng là vì cái gì?

Hấn cao hứng là vì lần truyền thừa này rất có ích, vừa lúc bổ sung vào điểm yếu của hấn.

Lúc trước hấn đối với bí tịch võ công của Tần Chiêu như hồ rình mò, còn không phải bởi vì hấn không có đủ kỹ năng sao?

Kết quả Suru Hồn có một số rắc rối, không tra ra, hấn lúc ấy cũng đã quản trí một lúc lâu.

Mà hiện tại hắn có được truyền thừa của Huyết Ma, các loại pháp thuật cùng kỹ năng chiến đấu cần có đều có, thậm chí chủ nhân lúc trước của Huyết Ma đao còn sáng tạo một không gian bên trong Ma đao.

Dùng tinh thần lực tiến vào không gian có thể chuyển hóa tinh thần lực không gian thành của bản thân, thậm chí còn gặp được thần niệm cuối cùng của Huyết Ma tôn giả lưu lại.

Thần niệm không có thực thể, nhưng lại có bản năng chiến đấu của Huyết Ma tôn giả. Mộ Lê Thần hoàn toàn có thể thông qua tinh thần lực của mình giao thủ cùng thần niệm của Huyết Ma tôn giả để đề cao kinh nghiệm chiến đấu.

Bất quá, Mộ Lê Thần lại nghĩ tới cái cung thủ phát ra được Liệt Diễm gặp ở căn cứ H tinh.

Chiếc cung của tên cung thủ đó nhất định là linh bảo truyền thừa giống như Huyết Ma đao, bằng không sẽ không lợi hại đến nỗi Mộ Lê Thần trong trận giao chiến đó bị áp chế mất vài phút.

Chung quy, hắn chưa có nhận được truyền thừa đầy đủ, gặp phải cái loại cung thủ nhận truyền thừa bách phát bách trúng như thần này, nếu không phải đẳng cấp của hắn so với cung thủ đó có chênh lệch lớn, chỉ sợ hắn đã gặp hạn.

Bất quá, hiện tại Mộ Lê Thần cũng không lo lắng, có được truyền thừa hoàn chỉnh, cho dù đẳng cấp của cung thủ kia đuổi kịp hắn thì sao?

Vẫn không phải đối thủ của hắn!

~ o ~ o ~ o ~

Huyết Ma tôn giả để lại cho hắn công pháp truyền thừa là một quyển công pháp Ma Tu phi thường tàn nhẫn — tể huyết đại pháp, rất thích hợp với Mộ Lê Thần.

Tể huyết đại pháp nghe qua đã thấy có máu, còn liên quan đến công pháp tà ác, sự thật cũng đích xác như thế.

Ma công này không cần thể chất quá lợi hại hay linh căn gì đó, chỉ cần dựa theo công pháp bí pháp đi giết người là được, dùng một lượng máu lớn để tăng trưởng công lực.

Mấy vạn năm trước trong giới Tu Chân, tư chất linh căn của vị Huyết Ma tôn giả thuộc hàng số một số hai này rất bình thường, vị tôn giả đó đã dùng các loại thủ đoạn cực kỳ ngoan độc chậm rãi bò lên. Vì tăng cường thực lực mà không từ thủ đoạn, giết người bốn phía để luyện ma công, không phân địch ta.

Mặc kệ là phạm nhân hay tu chân giả, mặc kệ là chính đạo hay Ma đạo, toàn bộ đều giết chết, chỉ để luyện ra ma công.

Bất quá, ma công quá mức lợi hại, thực lực vị tôn giả đó rất mạnh, cho dù toàn bộ giới Tu Chân liên hợp truy sát cũng đều thất bại.

Sau này vẫn là bởi vì sát nghiệt vị tôn giả ấy quá nặng, Thiên kiếp quá cường, không thể vượt qua, hồn phi phách tán.

Mộ Lê Thần cẩn thận đọc công pháp trong đầu, tươi cười trên mặt càng sáng lạn hơn.

Tể huyết đại pháp này cơ hồ làm ra chỉ để dành riêng cho hắn.

Nếu là trước tận thế, có được công pháp lợi hại như vậy cũng tu luyện không được, bởi vì không có đủ linh khí, mà nếu đủ cũng không có khả năng giữa xã hội hòa bình giết chóc bốn phía.

Mà hiện tại..... Hắn đã là tang thi hoàng, như thế nào sẽ không vì sự thống trị của tang thi trên thế giới mà cố gắng chứ?

Nhân loại, vẫn là hôm nay nhượng lại địa vị chúa tể mà thôi!!

Bước đầu tiên của Công pháp là muốn hắn dẫn sát khí nhập vào thân thể — Dẫn Khí kỳ.

Khí huyết chỉ có ở chiến trường, nơi mà rất nhiều người tử trận mới có, cho nên Mộ Lê Thần hiện tại tạm thời không thể dẫn khí nhập thể.

Công pháp tạm thời không thể tu luyện, hắn liền xem các pháp thuật linh thể khác.

Tu chân giả không giống dị năng giả chỉ có thể sử dụng dị năng mình có được. Tỷ như Hỏa hệ dị năng giả cũng chỉ có thể sử dụng hỏa diễm công kích địch nhân, nhưng Hỏa hệ linh căn của tu chân giả, lại có thể có rất nhiều loại pháp thuật, thủy hệ, kim hệ, Mộc hệ..... Đều có thể học.

Chỉ dựa vào điểm này, Mộ Lê Thần có thể thấy tu chân giả so với dị năng giả mạnh hơn rất nhiều.

Cụ thể như linh căn tu chân giả hấp thụ linh khí trời đất để tu luyện, khi chiến đấu duy trì liên tục, mức độ sát thương của họ bỏ xa những dị năng giả dựa vào dị đan mà đấu.

Mộ Lê Thần giản lược tính toán các dị năng đã bị mình thôn phệ, trừ bỏ loại Không gian hệ dị năng đặc thù phi thường hiếm thấy, hắn cơ bản có đầy đủ.

Pháp thuật tu chân lấy Ngũ Hành kim mộc thủy hỏa thổ làm chủ, Mộ Lê Thần cũng có được hết năm loại dị năng này.

Dị năng và pháp thuật cường đại liên hợp. Mộ Lê Thần thật sự rất chờ mong muốn nhìn thấy uy lực của nó.

Mộ Lê Thần ngồi trong phòng khoanh chân bất động bề quan vài ngày, đều là nghiên cứu các loại pháp thuật, sau đó nghiên cứu làm sao để đem pháp thuật và dị năng kết hợp.

Dị năng được sử dụng là từ năng lượng bên trong Hồn tinh rút ra, pháp thuật sử dụng là kết thủ ấn thông qua linh khí trong cơ thể dẫn đường kết hợp linh khí của trời đất phát ra uy lực công kích.

Một cái là nhờ vào năng lượng duy trì trong cơ thể hần, một cái là năng lượng trong ngoài kết hợp, cái nào tốt cái nào kém vừa xem là biết ngay.

Linh quang Mộ Lê Thần đột nhiên vừa hiện, kết thành thủ ấn, linh khí trời đất quanh thân kịch liệt nổi lên sóng gió, một con đại hỏa long xông ra, oanh liệt đập vào vách tường đối diện cửa phòng.

Toàn bộ khách sạn bị một trận lay động kịch liệt.

Mộ Lê Thần nhìn thành quả chính mình tạo ra, phi thường khiếp sợ.

Nên nói, hần bây giờ còn chưa có dẫn khí nhập thể, trong cơ thể không có chút linh khí nào, cho dù kết thủ ấn, cũng vô pháp sinh ra cộng hưởng với linh khí của trời đất.

Nhưng khi linh quang hần vừa lóe, trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy đoán lớn mật — nếu dùng năng lượng dị năng bên trong Hồn tinh thay thế linh khí trong cơ thể, cùng linh khí trời đất thông qua thủ ấn kết hợp sẽ như thế nào?

Hần lớn mật suy đoán, cũng lớn mật thử nghiệm.

Kết quả rất không phụ hy vọng của hần.

Uy lực quá cường đại, lúc trước sử dụng dị năng nhiều nhất chỉ có thể phát ra một tiểu hỏa cầu, hiện tại là trực tiếp phát ra một con đại hỏa long.

~ o ~ o ~ o ~

“Phát sinh chuyện gì?”

Mục Nhiên nghe động tĩnh lớn như vậy liền vội vàng chạy lên, nhìn thấy phòng Mộ Lê Thần, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Mộ Lê Thần nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có gì, ta chỉ làm một thí nghiệm nhỏ thôi.”

Nói rồi ánh mắt hần rơi xuống nam nhân bên cạnh Mục Nhiên đang tái nhợt mặt mày, lạnh nhạt hỏi: “Xem ra ngươi đã không có việc gì. Vậy nói xem, ngươi là?”

Người nọ không có để ý đến giọng điệu lạnh nhạt của Mộ Lê Thần, cảm kích nhìn hần, nói: “Tôi là Ân Phùng, là trận thuật sư của căn cứ H tinh, lần tang thi công thành này đã khiến căn cứ bị chiếm đóng, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Cái người tên Ân Phùng này hần là đem Mộ Lê Thần và Mục Nhiên trở thành ân nhân cứu mạng, hoàn toàn không biết hai vị trước mặt mà hần vẫn đang cảm kích không thôi chính là đầu sỏ làm hại căn cứ bị hủy diệt.

Mục Nhiên thương hại, yên lặng nhìn Ân Phùng, đối với một tang thi hoàng nói cảm ơn vì đã cứu mạng? Là đang làm tốt công tác chuẩn bị bán mình sao?

Lúc Ân Phùng vừa mới tỉnh lại, Mục Nhiên còn chưa kịp nói cho hần tình cảnh hiện tại của hần đã nghe hần tự giới thiệu mình là trận thuật sư, Mục Nhiên vốn từng bị bắt bán mình trong lòng liền biết, Mộ Lê Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhân tài này.

Hoặc là bán mình, hoặc là chết.

Mộ Lê Thần ngược lại đối với Ân Phùng đang hiểu lầm hần là ân nhân cứu mạng cũng không có bất cứ phản bác nào, dù sao hần đã kêu Tiểu Hắc tha Ân Phùng về, gọi là ân nhân cứu mạng cũng được.

Hần đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Trận thuật sư sao? Thiết bị cảnh báo khi có tang thi lên vào của căn cứ H tinh là do ngươi tạo ra?”

Ân Phùng có chút ngại ngừng cười cười, ôn hòa nói: “Đúng vậy.”

Mộ Lê Thần gọn gàng dứt khoát hỏi: “Vậy ngươi tính báo đáp ân cứu mạng ngươi như thế nào đây?”

Ân Phùng ngập ngừng cả người, chẳng phải lúc này lời thoại nên nói là ‘Chút việc nhỏ này không cần phải cảm tạ’ hoặc là ‘Chúng ta đều là con người, thời khắc nguy nan nên tương trợ lẫn nhau’ sao?

Trực tiếp muốn báo đáp như vậy thật sự là đại trượng phu sao?

Tuy rằng cảm thấy có chút không đúng, nhưng Ân Phùng lại không muốn phủ nhận ân cứu mạng này, cho nên hắn rất bối rối: “Cái này.....”

Hắn suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra biện pháp nào có thể trực tiếp báo đáp ân cứu mạng để Mộ Lê Thần vừa lòng.

Vật tư sao? Bánh quy hắn mang theo trên người đã rơi đi nơi nào rồi?!

Vũ khí sao? Hắn là một trận thuật sư vẫn luôn được người bảo hộ ở phía sau, vũ khí moi ở đâu ra đây?

....

Nghĩ đến cuối cùng, Ân Phùng rất thành khẩn hỏi Mộ Lê Thần: “Vậy xin hỏi anh muốn tôi báo đáp như thế nào đây?”

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhìn về phía Mục Nhiên, hơi ngước cằm lên, nói: “Giao cho người.”

Sau đó liền xoay người đi vào một căn phòng hoàn hảo khác không tốn hao gì, tiếp tục bế quan.

Mục Nhiên bị Mộ Lê Thần quăng trọng trách lên người, hắn chỉ biết nhìn theo bóng dáng Mộ Lê Thần biến mất sau cánh cửa, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Cái gì gọi là giao cho tôi a? Muốn tôi như thế nào bịp cái người này đây?

Mục Nhiên nhìn bộ dáng vô hại lại có chút ngốc ngốc của Ân Phùng, tức giận nói: “Cậu về sau cứ đi theo lão đại đi!”

Ân Phùng: “???”

Mục Nhiên quyết tâm nói: “Người vừa rồi chính là lão đại của tôi, về sau cũng là lão Đại của cậu. Lão đại kêu cậu làm cái gì cậu phải làm cái đó, dù có thấy sự tình không thích hợp cũng đừng lẩm miệng hỏi lung tung, biết không?”

Ân Phùng hỏi: “Bao ăn bao ngủ sao?”

Mục Nhiên gật gật khóe miệng, gật đầu.

Ân Phùng lại hỏi: “Có tiền lương sao?”

Trán Mục Nhiên mọc ra gân xanh: “Cậu cũng không phải dị năng giả, đòi tiền lương cái gì?”

Tiền bạc thời mạt thế bây giờ cũng chỉ là giấy, cho nên Mục Nhiên cho rằng Ân Phùng đòi tiền lương chính là đòi tình hạch, thú đàn.

Ân Phùng cảm thấy rất ủy khuất: “Tôi luyện tập trận thuật cần rất nhiều máu của biến dị thú và tình hạch a.....”

Nếu đãi ngộ không tốt, hắn không muốn vì một ân cứu mạng mà đem chính mình bán đi đâu!

Mục Nhiên nghe lý do này, nhất thời nhẹ nhàng thở ra: “Trừ cái này không còn yêu cầu gì khác?”

Ân Phùng chớp mắt: “Ừm, không còn.”

Mục Nhiên biết Mộ Lê Thần muốn lưu Ân Phùng lại chính là coi trọng năng lực trận thuật sư của hắn, duy trì hắn luyện tập trận thuật khẳng định sẽ không keo kiệt mà đầu tư, điểm này có thể chứng minh khi Mục Nhiên hắn luyện tập về bùa.

Cho nên Mục Nhiên thập phần sáng khoái thay mặt Mộ Lê Thần đáp ứng: “Không thành vấn đề!”

Sau khi xác định Ân Phùng và hắn đã trở thành đồng nghiệp, hắn đối với Ân Phùng cũng thêm hòa khí: “Vậy đi, tôi mang cậu đi ăn cơm, đảm bảo một canh hai xào ba mặn đủ cho cậu ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Mục Nhiên mang theo Ân Phùng trở lại căn phòng ban đầu, hắn nói với Ân Phùng: “Cậu chờ một chút, tôi đi lấy đồ ăn.”

Ân Phùng đến gần vài bước: “Tôi với cậu cùng đi đi.”

Ân Phùng cảm thấy một người chờ ở trong phòng, mà cùng một tầng chỉ có hán với cái nam nhân lạnh lùng kia, tâm thật sự có chút hoảng loạn.

Mục Nhiên nghĩ nghĩ, cảm thấy Ân Phùng với mình đều đồng dạng là đàn em của Mộ Lê Thần, đối với thân phận Mộ Lê Thần cũng có thể biết một chút. Như vậy đi cùng hán chắc cũng không sao.

Vì thế hán gật đầu, nói: “Cậu ngàn vạn phải nhớ kỹ những lời lúc này tôi nói, mặc kệ cậu thấy cái gì, cũng không được nói lung tung, biết chưa!”

Ân Phùng thấy Mục Nhiên thận trọng dặn dò như thế, trong lòng ngược lại càng thêm tò mò.

Mục Nhiên mang theo Ân Phùng xuống lầu, ra đến cửa chính của khách sạn, Ân Phùng khiếp sợ phát hiện, ngoài cửa là từng đàn lại từng đàn tang thi vây quanh.

Không đợi hán kêu Mục Nhiên mau chạy trốn, liền trợn mắt há hốc mồm phát hiện, Mục Nhiên làm một bộ quen thuộc chào hỏi một tang thi đầu trọc: “Nè! Mấy hộp đồ ăn lúc trước tôi bảo bỏ vào, mang ra đây đi.”

Tang thi này là một tang thi mang Không gian hệ dị năng cấp năm, chỉ số thông minh không thấp, hoàn toàn hiểu được Mục Nhiên nói gì, ngoan ngoãn đem ra một hộp đồ ăn lớn mà mấy ngày trước Mục Nhiên bảo nó bỏ vào.

Mục Nhiên lấy được hộp đồ ăn, liền xoay người đi vào.

Thấy bộ dáng Ân Phùng ngu ngu ngốc ngốc, liền vỗ vỗ vai hán: “Hồi thần đi, chúng ta trở vào nào.”

Mục Nhiên đương nhiên hiểu được tâm tình Ân Phùng vì sao lại trợn mắt há mồm như vậy. Chung quy mà nói, không phải ai cũng có thể khiến một đám tang thi hầu hạ việc sinh hoạt.

Ân Phùng ngốc lăng cùng Mục Nhiên tiến vào khách sạn, mãi đến khi cửa chính của khách sạn đóng kín lại, hán mới hồi phục tinh thần.

Hán không dám tin một màn chính mình vừa nhìn thấy kia là thật.

“Vừa rồi..... Bên ngoài kia..... Đều là tang thi?”

Mục Nhiên nghiêm túc nói: “Không sai, bởi vì lão đại của chúng ta chính là tang thi hoàng, mấy tang thi đó đều bị lão đại không chế rồi.”

Ân Phùng bình tĩnh hỏi: “Vậy lúc trước, khi căn cứ H tinh bị hủy diệt cũng là do hán dẫn dắt đại quân tang thi làm?”

Mục Nhiên gật đầu, hán lo lắng Ân Phùng sẽ có thành kiến, đang muốn khuyên nhủ Ân Phùng chấp nhận loại chuyện này, bởi vì cùng tang thi hoàng đối nghịch thì cái mạng nhỏ của hán đảm bảo sẽ không còn.

Ai ngờ Ân Phùng thế nhưng mặt đầy hưng phấn kéo Mục Nhiên chạy lên trên lầu: “Vậy thật sự là quá tốt, mau dẫn tôi đi nhìn lão đại một cái, tôi cần mấy viên thú đan cấp sáu, thực lực lão đại lợi hại như vậy, nhất định có thể giúp tôi nha!”

Mục Nhiên nhất thời im lặng không nói gì, hán không nghĩ tới phản ứng của Ân Phùng thế mà khác xa những gì hán tưởng tượng ra.

Chẳng phải Ân Phùng nên thống hận tang thi hoàng vô tình lãnh khốc, tàn nhẫn giết chết đồng bào của mình sao?

Không phải Ân Phùng hán nên lo lắng bản thân đi làm đàn em cho một nhân vật nguy hiểm là rất khó bảo mạng sao?

Vì sao lại có cái phản ứng hưng phấn đến làm rộn như vậy?

Làm một nhân loại thuần chủng, có thể dùng giống như các tang thi bên ngoài chân chó như vậy có được không?

Đáng tiếc Mục Nhiên không biết là, Ân Phùng chính là trận thuật Đại Sư, hoàn toàn si mê với những cái gọi là trận thuật, còn lại đều không quản, không để ý.

Ân gia và Mục gia phát triển không sai biệt lắm, chẳng qua một bên chuyên về trận thuật, một bên chuyên về bùa chú.

Đời Ân gia cũng chỉ còn lại một người, đó là Ân Phùng.

Ân Phùng từ nhỏ đến lớn cùng người nhà ẩn cư sâu bên trong rừng rậm, vô cùng si mê với trận thuật, có thể nói từ trước đến giờ trong Ân gia hán là người có thiên phú nhất.

Hơn nữa trận thuật và bùa chú không giống nhau.

Bùa chú trước tận thế linh khí mỏng manh gần như không có, người dù có chăm chỉ luyện tập cũng chưa chắc có được kết quả.

Mà trận thuật lại khác, năng lượng trận thuật phát ra từ mắt trận, mà không phải phát ra từ linh khí trời đất.

Sau mặt thế, Ân Phùng dùng tinh hạch làm nơi phát ra năng lượng trên mắt trận, mà trước tận thế hắn dùng tới mấy loại Ngọc Thạch Phi Thụy linh tinh gì đó làm nguồn năng lượng của mắt trận.

Bởi vậy, trước tận thế, trận pháp Ân Phùng bố trí không mạnh, là vì linh khí trong Ngọc Thạch không đủ.

Mà sau mặt thế, hắn dùng tinh hạch thú đan cao cấp làm mắt trận, cho dù Mộ Lê Thần là tang thi hoàng cũng không thể thoát được.

Này không phải vấn đề thực lực, mà là trận thuật quá huyền diệu, Mộ Lê Thần muốn phá trận, chỉ có hai phương pháp.

Một là trình độ tạo trận thuật vượt qua Ân Phùng, bất quá loại phương pháp này Mộ Lê Thần đối với trận thuật hoàn toàn không biết gì cả, nói trắng ra chính là quá mức vô nghĩa.

Hai là thực lực phi thường phi thường lợi hại, lợi hại đến có thể dễ dàng bỏ đời trận pháp Ân Phùng bố trí, bất quá thực lực Mộ Lê Thần cũng sắp đạt tới cấp mười rồi.

Đương nhiên, điều kiện bố trí loại trận pháp có thể vây khốn tang thi hoàng cấp chín thật sự rất khó khăn. Điều kiện cơ bản nhất chính là, trên mắt trận dùng nguồn năng lượng từ tinh hạch ít nhất phải cấp tám hoặc cấp chín.

Điều kiện cơ bản nhất này một cái cũng không đạt được. Cho nên nói Ân Phùng muốn dùng trận pháp đối phó Mộ Lê Thần sao? Cơ bản không có khả năng.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần sau khi đem Ân Phùng giao cho Mục Nhiên, đuổi hai người đi, hắn liền bắt đầu ngồi trong phòng tu luyện.

Hắn ngưng tụ một lượng lớn tinh thần lực tiến vào Huyết Ma đao bên trong tinh thần không gian, tinh thần lực vừa đi vào, một cỗ lực lượng thần bí không thể chống cự liền gia tăng trong tinh thần lực của hắn.

Nhất thời hắn liền cảm thấy tinh thần lực của chính mình giống như có được thân thể.

Mộ Lê Thần đứng ở Huyết Hải, có chút ngạc nhiên nhìn nhìn tinh thần lực của chính mình hóa thân, cảm giác hết thấy cùng thân thể của mình giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả Hồn tinh trong đầu cũng giống nhau.

Nhưng mà không đợi Mộ Lê Thần tiếp tục nghiên cứu, hắn liền thấy Huyết Hải trước mặt quay cuồng, sôi lên sùng sục như nước bị nấu.

Một đoàn huyết thủy hội tụ, từng chút từng chút hình thành một nhân hình.

Đầu tiên là đầu cùng tứ chi, sau đó lại là ngũ quan và tóc..... Cuối cùng xuất hiện trước mặt Mộ Lê Thần là một nam tử trung niên huyết mị huyết phát, diện mạo cực kỳ bình phàm, nếu không phải bởi vì lông mi, lông mày và tóc hắn đỏ như máu, chỉ sợ ném vào trong một đám người nhất định sẽ tìm hoài không ra.

Mộ Lê Thần biết, người trước mặt hắn này chính là hóa thân thần niệm của Huyết Ma tôn giả, thì ra diện mạo Huyết Ma tôn giả chính là như vậy.

Đối với người thân phận hèn mọn treo lên đỉnh cao, Huyết Ma tôn giả đứng ở đỉnh phong giới Tu Chân quá nhiều năm, trong lòng Mộ Lê Thần không thể nghi ngờ rất bội phục.

Vào thời đại mà thiên tài ngoài kia nhiều như cỏ, yêu nghiệt đầy đất, tư chất thiên phú của Huyết Ma tôn giả thực sự không bình thường mà chỉ có thể nói là kém đến mức bất thường, nhưng hắn chính là dựa vào tâm tính tu luyện cứng cỏi của mình mà vượt qua tuyệt cảnh.

Khác với nhân vật chính trong tiểu thuyết có được bàn tay vàng trợ thân, Huyết Ma tôn giả lại không có bàn tay vàng, hắn dựa vào kiên định, tín niệm và tâm tính cứng cỏi của chính mình.

Mộ Lê Thần đối với thần niệm hóa thân của Huyết Ma tôn giả phi thường cảnh giác, tuy rằng này chỉ là đạo thần niệm của một kẻ đã chết lưu lại, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường.

Thần niệm hóa thân chỉ có chiến đấu bằng bản năng, không có ý thức tự chủ, cho nên vào một khắc hóa thân hoàn thiện liền ra tay với Mộ Lê Thần.....

Một đạo huyết quang chột lóe, tinh thần hóa thân của Mộ Lê Thần nhanh chóng tiêu tán.....

Ngồi trên giường Mộ Lê Thần chậm rãi mở mắt, trên mặt lộ ra vài phần cười khổ.

Hắn cho rằng mình đã rất thận trọng, nhưng không nghĩ tới, hắn vẫn đánh giá sai thực lực của thần niệm hóa thân.

Một chiêu, hắn liền bị miểu sát.

Dựa theo truyền thừa mà Huyết Ma tôn giả để lại nói, thần niệm hóa thân kia là để trao dồi kinh nghiệm chiến đấu của hắn, cho nên sẽ dựa theo thực lực

của hấn mà tùy ý điều chỉnh, sẽ luôn luôn duy trì một trình độ tương đương với hấn.

Nhưng lần đầu tiên tiến vào liền bị miêu sát.....

Mộ Lê Thần có chút hoài nghi có phải thời gian qua lâu như vậy, cái thần niệm hóa thân kia xảy ra vấn đề, không thể điều tiết được thực lực.....?!

Sự thật kỳ thực rất đơn giản, chỉ là Mộ Lê Thần không biết mà thôi, cái này chỉ là một hồi hiểu lầm.

Huyết Ma tôn giả lưu lại truyền thừa trước khi Độ kiếp, hấn hy vọng ở nơi nào đó sẽ có người nhận được truyền thừa của bản thân, sinh ra ở thời đại khoa học kỹ thuật, thời đại tu chân đã trôi qua mấy ngàn năm, một người tu chân cơ bản nhất cũng đều không thể đạt được tu vi ở mức độ Dẫn Khí kỳ.

Vào thời đại của Huyết Ma tôn giả, cơ hồ chỉ cần có linh căn, là có thể thuận lợi kết được Trúc Cơ.

Cho nên hấn lưu lại thần niệm hóa thân không phải không thể điều tiết thực lực, mà là điều tiết thực lực có phạm vi.

Phạm vi này chính là Trúc Cơ kỳ đến Độ Kiếp kỳ.

Đối với nhận thức của Huyết Ma tôn giả, có thể đạt được truyền thừa của hấn khẳng định là tu sĩ, chỉ cần là tu sĩ, Trúc Cơ kỳ là tu vi cơ bản nhất.

Mà thời kỳ hấn đỉnh phong nhất, thực lực bất quá cũng là Độ Kiếp hậu kỳ, bởi vậy hấn chỉ có thể lưu lại thần niệm hóa thân tối cường tu vi đến Độ Kiếp tiền kỳ.

Mộ Lê Thần không làm được liên dẫn khí nhập thể, làm sao có thể không bị thần niệm hóa thân Trúc Cơ kỳ miêu sát chứ!?

Mộ Lê Thần buồn bực đem Huyết Ma đao nhập lại vào trong cơ thể, sau đó đứng lên, chuẩn bị đi ra cổng thành của căn cứ H tinh.

Lúc trước hấn ở nơi đó thống lĩnh đại quân tang thi đại chiến một hồi với nhân loại, vài chục vạn người tử thương, khí huyết sát hấn là đầy đủ để hấn tu luyện.

Chỉ tiếc hấn còn có chuyện muốn làm, thời gian không nhiều, không thể chờ đợi lâu, khí huyết sát còn chưa hoàn toàn ngưng tụ lại.

Bất quá những khí huyết rải rác rất thích hợp cho lần đầu dẫn khí nhập thể của hấn, ít nguy hiểm hơn một chút.

Mộ Lê Thần vừa mở cửa, liền thấy Mục Nhiên cùng Ân Phùng thở hổn hển chạy tới.

Hấn khẽ nhíu mày: “Làm sao vậy?”

Mục Nhiên thở hổn hển mấy hơi, sau đó trừng mắt nhìn Ân Phùng đang làm một bộ ngượng ngùng trước mặt Mộ Lê Thần, nói: “Lão đại, Ân Phùng nói cậu ta cần thú đan cấp cao để luyện tập trận thuật.”

Mộ Lê Thần nhíu mày, nhìn về phía Ân Phùng: “Muốn cấp mấy?”

Đối với đàn em của mình, Mộ Lê Thần vẫn là rất hào phóng.

Hơn nữa, chờ sau khi hấn tu luyện giai đoạn nhập môn của tế huyết đại pháp xong, là có thể sử dụng bí thuật khống chế được Mục Nhiên và Ân Phùng, không cần lo lắng bọn họ sẽ phản bội.

Ân Phùng ngượng ngùng cười cười: “Tôi muốn cấp năm a.....”

Mục Nhiên nhất thời trừng mắt, khẩu khí thật là mạnh mẽ!

Hấn cũng chỉ được Mộ Lê Thần cho thú đan cấp bốn là cao nhất, hấn còn chưa dám mơ mộng đến cái cấp năm, mấy cái đó đều là đồ ăn vặt của tang thi hoàng đệ hạ mà!

Mộ Lê Thần lạnh lùng nói: “Ta cho ngươi thú đan cấp năm, vậy ngươi có thể cho ta cái gì?” Hấn cũng không muốn bị lỗ vốn.

Ân Phùng nghĩ nghĩ, nói: “Thú đan cấp năm dùng để bố trí trận pháp vậy khôn biến dị thú cấp sáu.”

Mộ Lê Thần nhất thời có chút hứng thú: “Chỉ có thể vậy khôn biến dị thú cấp sáu thôi sao?”

Uy lực trận pháp này cũng quá kém cỏi đi! So với cái trong truyền thừa Huyết Ma đề cập tới uy lực chênh lệch quá xa!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Ân Phùng là trận thuật sư, không phải trận pháp sư.

Nghiêm túc mà nói, trận pháp Ân Phùng bố trí ra không thể xem là một trận pháp chân chính, chỉ có thể xem như trận thuật.

Bởi vì trận thuật Ân Phùng bố trí cần năng lượng nguyên của mắt trận, hơn nữa không thể di động, muốn vây khốn được người trước tiên chỉ có thể ở nơi nào đó bố trí tốt trận thuật rồi dẫn dụ địch nhân đi vào trận thuật.

Mà trong ký ức truyền thừa của Mộ Lê Thần có vài câu nhắc tới trận pháp, uy lực rất lớn.

Trận pháp sư có thể luyện chế mắt trận tùy thân mang theo, khi vây khốn địch chỉ cần xác định phương hướng rồi bày bố mắt trận, trận pháp được triển khai thành một vòng do trận pháp sư giữ trận, dẫn linh khí trời đất vào trận hóa thành công kích duy trì trận pháp.

Ân Phùng là trận thuật sư, cần sử dụng kim loại hiếm để chế tác trận cơ, dùng tinh hạch thú đan đặt bên trong mắt trận để duy trì trận thuật.

Một trận pháp có thể vừa vây khốn địch, có thể vừa chế tạo ảo cảnh giết địch, công năng nhiều mặt.

Nhưng trận thuật của Ân Phùng chỉ có mỗi một công năng, không thể đa năng.

Sự tương phản như vậy, Ân Phùng so ra còn kém trận pháp sư của thời đại tu chân.

Nhưng Mộ Lê Thần không ghét bỏ, tu chân giả cường đại thời mạt thế bây giờ đã đã muốn tuyệt diệt hết, có thể có một trận thuật Đại Sư lợi hại, vậy cũng đủ rồi.

Sở dĩ nguyên nhân trận thuật sư so với trận pháp sư kém một ít, chính là trận thuật sư có thể không có tu vi cũng có thể bày trận, mà trận pháp sư lại muốn lấy thân mình làm trận cơ, tu vi đương nhiên sẽ lợi hại hơn.

Theo suy đoán, có thể trận thuật sư do linh khí mỏng manh không thể bày trận pháp liền thay đổi trận thuật, trận thuật sư là thích ứng cho thời đại không có linh khí.

Tuy hiện tại là mạt thế, linh khí cũng tràn đầy nhưng pháp trận đã thất truyền hết.

Mặc dù trong ký ức truyền thừa của Mộ Lê Thần có liên quan về trận pháp, nhưng chỉ là một giới thiệu đơn giản, hơn nữa chỉ nói cho hắn gặp phải địch là trận pháp sư thì nên ngăn như thế nào, hoàn toàn không nói đến việc bố trí trận pháp ra sao.

Sau khi Mộ Lê Thần hỏi Ân Phùng chi tiết một chút những thứ có liên quan đến trận thuật, hắn cảm thấy đầu tư cho Ân Phùng cũng không quá lỗ vốn, vì thế liền sáng khoái móc ra hai viên thú đan cấp năm: “Hai người các ngươi mỗi người một viên!”

Mắt Mục Nhiên sáng rực lên, hắn không nghĩ tới thế mà còn có phần hắn.

Mục Nhiên lấy một viên thú đan, vui sướng nhìn thoáng qua Ân Phùng.

Người này thật đúng là không tồi, thế nhưng có thể từ trong miệng bệ hạ moi ra đồ ăn.

Mộ Lê Thần đối với hoan hỉ của Mục Nhiên và Ân Phùng đều thu hết vào mắt, hắn rất vừa lòng.

Hắn am hiểu sâu hạ chi thuật, muốn cho thủ hạ bên dưới công tâm cũng không thể quá mức bắt công.

Vốn Mục Nhiên là họa sư vẽ bùa, vừa mới tiến vào cấp bốn, căn bản không dùng được thú đan cấp năm, nhưng Mộ Lê Thần vẫn cho hắn một viên. Đơn giản là Mộ Lê Thần không muốn khiến cho Mục Nhiên cảm thấy hắn đi theo mình lâu như thế mà so ra còn kém hơn Ân Phùng chỉ vừa mới tới, dùng một viên thú đan cấp năm để cho hắn an tâm cũng tốt.

Chờ hắn đem bí pháp tu luyện của Huyết Ma tôn giả luyện được thành thì.

~ o ~ o ~ o ~

Mục Nhiên và Ân Phùng cầm thú đan cấp năm vô cùng cao hứng.

Mộ Lê Thần một mình một người đi ra ngoài, gọi Tiểu Hắc đến, kêu nó đưa mình đến nơi phế tích còn lại của căn cứ H tinh.

Lúc trước không cảm giác nơi chiến trường này có cái gì, hiện tại Mộ Lê Thần dựa theo phương pháp viết trong tế huyết đại pháp đến xem, nơi nơi trên chiến trường này rõ ràng phủ đầy từng tia khí huyết sát du động.

Bởi vì vừa mới ngưng kết, nên vẫn chưa đáng sợ như trong truyền thừa nhắc tới của Huyết Ma tôn giả, nên chỉ có từng tia.

Nơi này nếu vẫn không có nhân khí hòa tan khí huyết sát, chờ thêm vài năm, khí huyết sát sẽ ngưng tụ thành từng cụm từng cụm giống như mây đen bao

phủ khoảng không gian này.

Đến thời điểm nơi này căn cứ không có lấy một ngọn cỏ, trừ bỏ vài con yêu thú thích hấp thụ khí huyết tuyệt đối không có người có thể sinh tồn.

Kỳ thật, muốn tu luyện tế huyết đại pháp đến cảnh giới cao thâm, chính là dựa vào hấp thụ những khí huyết sát này.

Mộ Lê Thần bắt đầu suy xét có nên hay không chiếm lĩnh địa phương này.

Chung quy, tang thi không phải người, không có nhân khí, cũng sẽ không thể hòa tan khí huyết sát.

Bất quá, việc này hắn còn muốn ra kế hoạch cẩn thận một chút, chuyện căn cứ H tinh bị diệt, hắn sẽ gây ra sóng to gió lớn ở các căn cứ khác, khẳng định sẽ có người đến tra xét, nếu hắn chiếm lĩnh nơi này mà nói.....

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Mộ Lê Thần tìm một chỗ bằng phẳng sạch sẽ khoanh chân ngồi xuống, bên cạnh là Tiểu Hắc cảnh giới.

Mộ Lê Thần dựa theo công pháp miêu tả mà dẫn khí huyết nhập thể, một tia khí huyết sát mỏng như sợi tóc từ trong luồng khí huyết sát bị hắn bóc ra, sau đó chậm rãi dẫn nó chui vào trong thân thể mình.

Tia khí huyết sát này chậm rãi chạy đi trong xương và tứ chi hắn, khiến hắn cảm giác được một loại đau đớn liên tiếp không ngừng như bị châm cứu, thật giống như tia khí huyết sát đó đang đào đường hầm trong cơ thể hắn vậy.

Không biết qua bao lâu, tia khí huyết sát rốt cuộc từ thân thể lên đến trong đầu hắn, tiến vào Hồn tinh.

Mộ Lê Thần có thể ‘thấy’ rất rõ ràng Hồn tinh đang trong trạng thái trong suốt nhiều thêm một tơ máu, tơ máu này không ngừng du động (boi), tần suất du động thập phần huyền ảo, khiến hắn có cảm giác nói không nên lời.

Khi tia khí huyết sát tiến vào Hồn tinh liền không di chuyển nữa, hoàn toàn không giống miêu tả trong công pháp.

Trong tế huyết đại pháp nói sau khi dẫn khí nhập thể, khí huyết sát hắn là nằm ở đan điền mới đúng, vì sao lại tiến vào Hồn tinh trong đầu hắn?

Đầu tiên là, Từ phủ Huyết đao chạy đến Hồn tinh của hắn làm ồ không chịu rời đi, hiện tại là khí huyết sát thay vì tiến vào đan điền lại đi chui vào trong Hồn tinh..... Mộ Lê Thần cũng không biết loại biến hóa như vậy là tốt hay xấu.

Nghĩ nghĩ, Mộ Lê Thần tiếp tục dựa theo công pháp miêu tả tu luyện, thẳng đến khi khí huyết sát trong Hồn tinh lớn mạnh được một nửa mới dừng lại.

Hắn cảm giác thực rõ ràng lực lượng chính mình tăng cường rất nhiều, hắn thử phóng thích một đạo lôi điện, phát hiện đạo lôi điện đó so với lúc trước lớn hơn một chút.

Thực lực gia tăng rõ ràng như thế, Mộ Lê Thần cũng không rối rắm vấn đề Huyết Ma đao và khí huyết sát nằm ở vị trí không thích hợp.

Dù sao, mặc kệ thế nào, thực lực gia tăng là thật, cho dù Huyết Ma đao và khí huyết sát chiếm sai vị trí, tương lai sinh ra ảnh hưởng không tốt đối với hắn cũng không để ý.

Chỉ cần có thể tăng cường thực lực, để hắn thuận lợi báo thù, chết thêm lần nữa thì như thế nào? Hắn không ngại cùng nhân loại đồng quy vu tận!

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần vừa thực nghiệm xong, liền thấy lông tóc Tiểu Hắc đang cảnh giới bên cạnh dựng thẳng lên, thập phần cảnh giác nhìn chằm chằm rừng cây bên cạnh, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm đục.

Mộ Lê Thần cũng nhận ra, nhìn chằm chằm phía bên đó, lạnh lùng nói: “Bước ra!”

Gió nhẹ nhàng thổi qua, lá cây bị thổi vang lên tiếng xào xạc, nhưng không có ai đi ra.

Mộ Lê Thần nhếch miệng cười lạnh, thả ra một đạo lôi điện to như cánh tay của nam nhân trưởng thành, bổ về phía một thân cây bên trong rừng cây.

Bên trong rừng cây liền truyền đến vài tiếng kinh hô cùng tiếng kêu đau, sau đó một nhóm năm người ba nam hai nữ chật vật chạy ra, phía sau là Lôi Hỏa hùng hực thiêu đốt.

Mộ Lê Thần chỉ ngấm chuẩn đại thụ bọn họ ẩn nấp, cho nên năm người này trừ hai người xui xẻo bị thương nhẹ, những người khác đều là bộ dáng chật vật.

Mộ Lê Thần nhìn nhìn năm dị năng giả cấp bốn, liền suy đoán ra được bọn họ đại khái là được phái tới điều tra cụ thể tình hình căn cứ H tinh bị hủy diệt.

Hắn không biết cụ thể năm người này đến từ căn cứ nào, cũng không muốn biết.

Ra lệnh một tiếng, Tiểu Hắc xông về phía năm người kia.

Dị năng giả cấp bốn chống lại biến dị thú cấp sáu.

Vốn biến dị thú cấp bốn đã có thể đánh cùng đẳng cấp với ba bốn dị năng giả, huống chi Tiểu Hắc so với năm người này cao hơn hai cấp.

Kết quả không cần nghi ngờ gì.

Chưa đến lượt Mộ Lê Thần ra tay, những người này đã biến thành từng khối thi thể.

Tiểu Hắc hướng về phía Mộ Lê Thần lắc lắc cái đuôi, hưng phấn gầm nhẹ hai tiếng.

Mộ Lê Thần sáng tỏ móc ra dị đan của năm người kia, sau đó mặc cho Tiểu Hắc ăn đám thi thể đó.

Nhìn bộ dáng Tiểu Hắc ăn đến cao hứng, Mộ Lê Thần đột nhiên nghĩ, nếu để bọn Mục Nhiên và Ân Phùng biết bọn họ từng nằm trong miệng Tiểu Hắc vốn đã ăn qua rất nhiều người, có thể hay không sẽ bị dọa cho đứng không nổi?

Hiện tại đã có người ở căn cứ khác đến tra xét, ý nghĩ chiếm cứ nơi này của Mộ Lê Thần cũng chỉ có thể tạm thời mắc cạn.

Hơn nữa ngọn núi phía sau phế tích căn cứ H tinh có rất nhiều biến dị thú, còn sau lần nhập thực thứ ba thực vật đều biến dị, thì đó mới là vấn đề lớn.

Mộ Lê Thần thở dài, thực lực, vấn đề trọng yếu nhất vẫn là thực lực.

Hiện tại tuy rằng hắn rất cường đại, nhưng vẫn chưa đủ, nếu hắn có thể giống cái Huyết Ma tôn giả cường đại kia, hắn cần gì phải tính toán đủ điều chứ?

Hủy diệt nhân loại sẽ chỉ dễ như trở bàn tay.

Bỏ qua vấn đề lật vật, hắn hiện tại hắn là nghĩ nên làm sao để tăng cường thực lực.

Mộ Lê Thần đem ra khóa tìm lục sắc lấy được trước kia, thần sắc khó lường.

Hắn chưa bước vào thời điểm Dẫn Khí kỳ, chỉ cảm thấy khóa tìm lục sắc thần bí này rất không đơn giản.

Nhưng mà khi hắn vừa tiến vào Dẫn Khí kỳ, sau khi chân chính nhập môn giới tu chân, mới có thể biết được khóa tìm lục sắc này lợi hại cỡ nào.

Thiên địa Ngũ Hành diễn sinh vạn vật, kim mộc thủy hỏa thổ tương sinh tương khắc lẫn nhau.

Khóa tìm lục sắc này là Mộc Hoa chi tâm, chương không mộc (điều khiển, không chế cây).

Mà kiếp trước Mộ Lê Thần ở viện nghiên cứu của căn cứ B thị nhìn thấy lại là một khóa tìm kim sắc, chính là Duệ Kim chi tâm, chương không kim.

Lúc trước hắn ở căn cứ H tinh tìm kiếm Không gian hệ dị năng giả đặc thù, chính là vì Duệ Kim chi tâm.

Khi Mộ Lê Thần Suo Hồn Tàn Chiêu, hắn phát hiện Tàn Chiêu từng giết chết một biến dị thú kim hệ thập phần cường đại, phát hiện trong cơ thể nó là khóa tìm kim sắc, Tàn Chiêu cảm giác khóa tìm này không tầm thường, liền để Không gian hệ dị năng giả đặc thù mang trở về.

Ai biết rằng thời điểm truyền tống không gian, khóa tìm kim sắc đột nhiên bộc phát ra khí lực rất mạnh, hai người Tàn Chiêu thiếu chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ.

Chờ sau khi không gian truyền tống bọn hắn hoàn tất, khóa tìm kim sắc liền trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, hơn nữa khóa tìm vốn vẫn luôn đập trở nên rất yếu.

Khó trách cảm giác của Mộ Lê Thần đối với Duệ Kim chi tâm không cường liệt bằng Mộc Hoa chi tâm.

Mộ Lê Thần suy đoán, Duệ Kim chi tâm này suy yếu là bởi vì không gian truyền tống, mà kiếp trước hắn sở dĩ ở trong viện nghiên cứu nhìn thấy Duệ Kim chi tâm là khóa tìm không còn nhịp đập, rất có khả năng vì đã trải qua nhiều lần truyền tống không gian, khiến Duệ Kim chi tâm triệt để rơi vào giấc ngủ.

Trừ bỏ Mộc Hoa chi tâm và Duệ Kim chi tâm, còn có kiếp trước khi hắn đi ngang qua một con sông ở T thị cảm giác được tiếng gọi cường liệt, hắn là Huyền Thủy chi tâm, chương không thủy.

Còn lại chính là Viêm Hỏa chi tâm, Hậu Thổ chi tâm.

Gọi chung là Ngũ Hành chi tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Mộ Lê Thần tuy rằng nóng lòng muốn đi sưu tập Ngũ Hành chi tâm tăng cường thực lực, nhưng quá mức nóng lòng như vậy ngược lại sẽ không có khả năng có được.

Hắn gọi đến một ít tang thi cấp thấp thông thường, để chúng nó đi lang thang trong phế tích còn lại của căn cứ, tránh cho nơi này quá mức hoang vắng khiến người khác nghi ngờ.

Mộ Lê Thần ngồi trên người Tiểu Hắc, về tới khách sạn.

Sau khi trở lại khách sạn, hắn liền gọi Mục Nhiên tới.

“Lá bùa phong ấn biến dị Mê diệt diệt người đã xem qua chưa?”

Mục Nhiên đổi câu hỏi của Mộ Lê Thần về lá bùa phong ấn đã sớm có chuẩn bị: “Tôi tìm đọc tư liệu, lá bùa kia chính là bùa tứ phẩm, tên là bùa Trần Yêu, chuyên phong ấn yêu thú.”

Mộ Lê Thần nhú mày: “Bùa Trần Yêu tứ phẩm? Tàn gia kia có người có thể làm ra một lá bùa tứ phẩm?”

Mục Nhiên lúc này đã là một đạo sĩ có thể vẽ ra bùa nhất phẩm vội vàng nói: “Không phải, bùa Trần Yêu này đã có từ rất lâu rồi, hắn là từ mấy vạn năm trước bảo tồn đến bây giờ.”

Mục Nhiên có thể nói là đạo sĩ họa bùa có thực lực nhất hiện nay, hắn giải thích từng chi tiết cho Mộ Lê Thần về đặc tính của bùa Trần Yêu.

Ngay cả linh bảo đều bởi vì linh khí thiếu thốn mà rơi vào ngủ say, làm sao bùa lại có thể may mắn thoát khỏi?

Cho nên linh khí bên trong lá bùa đã có từ thời đại huy hoàng nào đó cách đây rất lâu lưu lại đều tiêu tan gần hết, chẳng khác lá bùa nhất trường thông thường là mấy.

Nhưng vì cái gì bùa Trần Yêu này có thể bảo tồn công hiệu đến bây giờ?

Nguyên lai bùa Trần Yêu này khác với các loại bùa khác.

Bùa Trần Yêu là bùa phong ấn, nó không chỉ có thể phong ấn yêu thú, cũng có thể phong ấn linh khí của bản thân, cho nên mới có thể kiên trì nhiều năm như vậy linh khí cũng không tiêu tan hết, uy lực vẫn bất phẩm như trước.

Bất quá, bùa Trần Yêu tự phong ấn linh khí của bản thân đồng thời cũng tự tiêu hao linh khí.

Bởi vậy khi trải qua mấy vạn năm, nguyên bản có thể là bùa Trần Yêu bát phẩm hoặc cửu phẩm, nay cũng bởi vì linh khí tiêu hao quá nhiều biến thành tứ phẩm.

Mục Nhiên nói: “Đẳng cấp lá bùa này thực ra khá cao, chỉ là linh khí không đủ, nếu tôi bổ sung thêm linh khí, nó có thể khôi phục lại uy lực nguyên bản.”

Mộ Lê Thần trong lòng bỗng dưng gấp rút, hỏi: “Người mất bao lâu mới có thể khôi phục uy lực nguyên bản của nó?”

Biểu tình Mục Nhiên nhất thời có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Khả năng của tôi vẫn còn thấp quá..... Tôi muốn làm được còn phải chờ đến khi thăng cấp thành công tiến vào cấp bốn của một đạo sĩ họa bùa tứ phẩm.....”

Nghe lời này của hắn, Mộ Lê Thần chẳng những không thất vọng, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vừa rồi chính là lo lắng Mục Nhiên sẽ khôi phục được uy lực của bùa Trần Yêu rồi dùng nó đối phó hắn.

Nên nói, bùa Trần Yêu tuy rằng được nghiên cứu ra để đối phó với yêu thú, nhưng đối với người hoặc ma vật cũng có tác dụng.

Tuy rằng không biết đối với tang thi có tác dụng hay không, nhưng Mộ Lê Thần cũng không dám đi đánh cược.

Vì thế hắn nói: “Vậy người cứ tiếp tục nghiên cứu đi, người đem biến dị Mê diệt diệt bị phong ấn trong gương cho ta, ta sẽ có biện pháp thu phục nó.”

Kỳ thật, đối với việc thu phục biến dị Mê diệt diệt, Mộ Lê Thần cũng không quá mức cao hứng, hắn chẳng qua là tìm có lấy bùa Trần Yêu từ tay Mục Nhiên đem về mà thôi.

Vạn nhất Mục Nhiên lừa hắn, có thể rất nhanh khôi phục được uy lực bùa Trần Yêu. Đến lúc đó, chẳng phải sẽ khiến hắn ăn khổ sao?

May mà Mộ Lê Thần chỉ là suy nghĩ nhiều, Mục Nhiên không có nghĩ biện pháp đi đối phó hắn.

Lúc nghe Mộ Lê Thần muốn lấy lại chiếc gương, Mục Nhiên lập tức ngoan ngoãn đem gương chứa biến dị Mê diệt diệt bị phong ấn giao cho Mộ Lê Thần: “Muốn giải trừ phong ấn chỉ cần đem lá bùa bóc ra là được.”

Lời nói ra rất đơn giản trực tiếp, chỉ cần bóc lá bùa ra liền có thể giải trừ được phong ấn, nhưng bùa Trấn Yêu nào có dễ dàng bóc ra như vậy?

Chỉ có tu chân giả rót linh khí vào bùa, mới có thể bóc được bùa Trấn Yêu.

Nghe Mục Nhiên nói, thần sắc không biến Mộ Lê Thần, hoàn toàn không có loại biểu cảm ngoài ý muốn.

Chung quy bùa Trấn Yêu này là từ thời đại tu chân lưu truyền tới nay, căn tài lực của tu chân giả giải trừ là điều rất bình thường, hơn nữa Tàn gia hẳn là có tu chân giả, tỷ như tại căn cứ H tinh Mộ Lê Thần đã giao thủ với cái thần tiên thủ bách phát bách trúng kia.

Mộ Lê Thần cầm chiếc gương trở lại phòng mình, không có vội vàng giải trừ phong ấn.

Hắn nhìn chằm chằm biến dị Mê diệt diệt không ngừng bay tới bay lui trong gương, thực buồn rầu.

Hắn làm sao thu phục được cái biến dị Mê diệt diệt này đây?

Tàn gia phong ấn Mê diệt diệt vì sao phải dùng gương?

Chính là bởi vì Mê diệt diệt không phải thực thể.

Mê diệt diệt am hiểu nhất là thời không ảo cảnh, cho dù mắt người có nhìn thấy bóng dáng nó, nó cũng không nhất định tồn tại ở cùng một thời không với người này.

Năng lực không gian kết hợp cùng với tinh thần lừa gạt, có thể sinh ra ảo cảnh mạnh mẽ nhất — thật thật giả giả. Vô hình chung khiến cho người ta đi vào chỗ chết.

Đừng nói ở thời đại này, cho dù là thời đại tu chân huy hoàng mấy vạn năm trước, Mê diệt diệt cũng là một tồn tại thập phần cường đại, đều bị cường giả xua đi như xua vịt.

Do đó, muốn phong ấn Mê diệt diệt, chỉ có thể dùng không gian trong gương làm vật dẫn.

Biến dị Mê diệt diệt này so với tổ tiên của nó, thực lực chênh lệch quá xa, cho nên mới bị một lá bùa Trấn Yêu uy lực ngang ngửa bùa tứ phẩm phong ấn.

Mấy vạn năm trước, muốn tương bắt giữ phong ấn một Mê diệt diệt, thì vật dẫn phong ấn nhất định phải là linh bảo thượng phẩm, cấp bậc bùa Trấn Yêu thấp nhất cũng phải đạt tới thất phẩm.

Bất quá, cho dù so với tổ tiên của nó khác nhau quá xa, đối Mộ Lê Thần mà nói cũng là một thứ cường đại.

Ngẫm lại, nếu lúc hắn tiến công căn cứ nhân loại, để cho Mê diệt diệt chế tạo một ảo cảnh, hoàn toàn có thể tránh được công kích bằng vũ khí nóng của nhân loại, thậm chí làm cho bọn họ tự giết lẫn nhau, phía bên hắn cũng giảm bớt rất nhiều thương vong.

Mộ Lê Thần dám lớn mật tiến công căn cứ H tinh, chính là bởi vì căn cứ H tinh là một căn cứ nhỏ yếu, vừa không có gia tộc lãnh đời tọa trấn, số lượng dị năng giả cũng không nhiều, cũng không có quá nhiều quân đội đóng quân, hỏa lực tất nhiên cũng không có bao nhiêu.

Tuy nói hiện tại vũ khí nóng đã trở thành tài nguyên không thể tái sinh, các công xưởng của nhân loại toàn bộ đã ngưng hoạt động.

Nhưng vào lúc dị năng giả đẳng cấp phổ biến, lực công kích cường đại như tên lửa, đầu đạn hạt nhân gì đó, Mộ Lê Thần vẫn là có chút kiêng kỵ.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần muốn đem biến dị Mê diệt diệt về dùng riêng, những thứ để trợ lực chung quy vĩnh viễn đều không ngại nhiều.

Chỉ là hắn biết làm sao để thu phục được yêu thú, nhưng lại không biết như thế nào thu phục được biến dị Mê diệt diệt này.

Thu phục yêu thú bình thường, chỉ cần so thực lực với nó mạnh hơn, đánh bại nó, đánh tới khi nó thần phục thì thôi, tỷ như khi Mộ Lê Thần thu phục Tiểu Hắc.

Nhưng biến dị mê diệt diệt lại cực kỳ am hiểu không gian ảo cảnh, Mộ Lê Thần lại không am hiểu phương diện này, bằng không lúc trước hắn cũng sẽ không tro mắt nhìn Duệ Kim chỉ tâm theo cái Không gian hệ dị năng giả đặc thù kia đi mất.

Mộ Lê Thần muốn thu phục biến dị Mê diệt diệt, cũng chỉ có thể đem bùa Trấn Yêu bóc ra, phóng thích Mê diệt diệt ra ngoài đánh một hồi, đánh cho nó thua.

Nhưng mà hắn không am hiểu Không gian dị năng, rất có khả năng để biến dị Mê diệt diệt chạy mất.

Thấy sự tình rất không khả quan, Mộ Lê Thần liền đem chuyện thu phục biến dị Mê diệt diệt để qua một bên.

Trời không tuyệt đường người, phương pháp thu phục yêu thú khẳng định không chỉ có một.

Mấy vạn năm trước, đám tu chân giả thu phục Mê diệt diệt cũng không phải là người am hiểu không gian ảo cảnh, khẳng định có biện pháp khác.

Còn nếu không còn cách nào khác, Mộ Lê Thần cũng có thể Bắc thượng đi đến căn cứ B thị, cào vài người quyền cao chức trọng trong Tần gia rồi Sưu Hồn, cuối cùng cũng sẽ biết biện pháp.

Hắn không tin Tần gia lớn như vậy, còn nỗ lực muốn bắt giữ biến dị Mê diệt diệt lại không biết làm sao thu phục nó.

Mộ Lê Thần vừa buông chiếc gương trong tay, bầu trời đột nhiên tối sầm.

Tâm trí hắn ngưng trọng.

Nhật thực lần thứ ba.....

Mộ Lê Thần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên thái dương trên trời đã biến mất, một cỗ lực lượng thần bí bắt đầu theo nhật thực bao phủ toàn bộ thế giới.

Cảm giác được năng lượng nhanh chóng tăng trưởng mãnh liệt sục sôi trong cơ thể, Mộ Lê Thần vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ, men theo mái nhà mà đi.

Vào thời điểm nhật thực lần thứ hai hắn phát hiện, vị trí càng cao, càng gần với bầu trời, năng lượng lại càng nhiều.

Mộ Lê Thần lúc trước muốn tìm kiếm Ngũ Hành chi tâm để tăng cường thực lực, muốn thu phục biến dị thú cường đại để tăng cường thực lực, muốn công kích căn cứ của những người sống sót nhiều nhiều một chút, thu thập khí huyết sát tu luyện để tăng cường thực lực.....

Nhưng dựa vào những phương pháp đó để tăng cường thực lực thì có tính phiêu lưu rất cao.

Cho nên trước mắt hắn, nguồn năng lượng lấy từ lần nhật thực thứ ba tuyệt đối chính là phương tiện tăng cường thực lực hiệu quả nhất, tốt nhất.

Mộ Lê Thần ngồi khoanh chân trên mái nhà của khách sạn, vận lên tế huyết đại pháp, một đại lốc xoáy cơ hồ được hình thành cuồng bạo hấp thu năng lượng từ nhật thực.

Lần nhật thực trước hắn chỉ có thể dựa vào bản năng để hấp thu, nhật thực lần này hắn nhất định phải nắm chặt thời cơ mới được.

Tế huyết đại pháp tuy rằng cần hấp thu khí huyết sát mới có thể tiến cấp, nhưng là do hắn sử dụng phương pháp ma công hấp thu năng lượng của nhật thực cho nên không có vấn đề bài xích nào xảy ra.

Mộ Lê Thần vẫn không biết vì sao xảy ra mặt thế, cũng không biết tại sao lại do nhật thực.

Nhưng những điều đó không quan trọng, chỉ cần nhật thực có thể tăng cường thực lực của hắn, hắn ước gì có nhiều nhiều thêm vài lần.

Đối với khát vọng bức thiết muốn nâng cao thực lực, ai cũng không cường liệt bằng Mộ Lê Thần.

Từ khi sống lại đến nay, hắn liền hạ hai mục tiêu vì chính mình mà định: Mạnh hơn! Báo thù!

Về phần sau khi hoàn thành hai mục tiêu này hắn nên làm cái gì tiếp?..... Ai biết được, nói không chừng hắn chưa thể hoàn thành mục tiêu đã phải bỏ mạng.

Mộ Lê Thần biết hắn có lợi thế được trọng sinh, hơn nữa còn có bàn tay vàng cường đại, từ thôn phệ dị năng đến Huyết Ma truyền thừa, đều khiến cho hắn so người khác đã đi trước vài bước.

Nhưng hắn lại chưa bao giờ cho rằng, thực lực như vậy đã cường đại, là tang thi hoàng có thể không chế vô số tang thi, tang thi động thực vật, hủy diệt nhân loại để tang thi có thể đứng đầu thống trị thế giới.

Đánh chim phải đánh con đầu đàn, đạo lý này hắn hiểu rất rõ.

Hôm nay hắn dám đem thân phận tang thi hoàng của mình và năng lực cường đại của bản thân lộ ra, ngày mai nhân loại liền ném cho hắn ở nơi này một viên đạn hạt nhân.

Như vậy mặc kệ hắn có thực lực cường đại bao nhiêu, dưới đầu đạn hạt nhân, cũng chỉ có thể chết mất xác.

Cho nên đợi đến một ngày, khi ngay cả đạn hạt nhân hắn cũng không sợ, hắn còn có một đoạn đường rất dài để đi.

Hơn nữa hắn cũng từng là nhân loại, hắn đương nhiên biết, nhân loại nếu cùng nhau đoàn kết, thực lực sẽ có bao nhiêu cường đại.

Cho nên Mộ Lê Thần tuyệt đối không có khả năng ngu ngốc đem năng lực của chính mình phơi ra trước mặt bọn họ, khiến cho tất cả nhân loại đều bởi

vì kẻ địch cường đại là hấn mà đoàn kết với nhau.

Điều hấn muốn làm, chính là từng bước châm ngòi ly gián, thời điểm nhân loại không thể liên hợp với nhau nữa, khi đó sẽ xuống tay hủy diệt.

Đây là phương pháp tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Lần nhật thực thứ ba diễn ra phá lệ dài, thời gian muốn bằng cả hai lần lúc trước cộng lại.

Hai người Mục Nhiên và Ân Phùng không phải tang thi, bọn họ đứng ở bên ngoài ngược lại cảm thấy rất không thoải mái.

Mà đám thủ hạ của Mộ Lê Thần đưa nào đưa nấy đều hết sức vui vẻ chạy đi tìm địa phương trống trải ở bên ngoài, ngửa đầu nhìn bầu trời tối như mực, bộ dáng hưởng thụ đến cực điểm.

Mục Nhiên nhìn bộ dạng đàn tang thi bên ngoài, đột nhiên nghĩ đến lão đại nhà mình chắc cũng sẽ có cái loại biểu cảm như thế này đi!

Não bỏ nghĩ đến khuôn mặt Mộ Lê Thần tuần nấy lại lạnh lùng mà làm ra biểu tình như vậy....., hấn liền cười phì phì.

Ân Phùng bên cạnh hấn mặt đầy khó hiểu: “Cậu làm sao vậy?”

Đột nhiên cười như một tên ngốc, chẳng lẽ hôm nay không có uống thuốc?

Mục Nhiên không có thuốc uống vẫn cảm thấy mình rất mạnh, nhìn Ân Phùng chớp mắt vài cái, nói: “Cậu nói lão đại hiện tại đang làm gì?”

Ân Phùng không chút do dự nói: “Còn có thể làm gì? Đương nhiên là cùng đám tang thi bên ngoài.....”

Còn chưa nói xong, hấn cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên, hấn nhìn nhìn bộ dáng đàn tang thi bên ngoài, lại nhìn đến điệu cười ngu xuẩn của Mục Nhiên, lặng lẽ quay đi, làm một bộ biểu tình vô cùng chính trực nói: “Tôi nghĩ lão đại nếu biết cậu quan tâm đến anh ta như vậy, nhất định sẽ rất cảm động đó.”

Mục Nhiên nghe ra uy hiếp trong lời nói của Ân Phùng, liền bày ra bộ mặt dữ tợn: “Cậu muốn đi mách lão?”

Ân Phùng mặt đầy thuần lương: “Tôi sao có thể làm ra loại chuyện như vậy chứ? Tôi chỉ là chuyển đạt sự quan tâm của cậu đến lão đại một chút mà thôi, cậu nếu ngại cũng không cần phải cảm tạ tôi đâu.”

Mục Nhiên giật giật khóe miệng, hấn sai lầm rồi, hấn làm sao lại cho rằng người này ngu ngu ngốc ngốc chứ? Rõ ràng là phúc hắc mà!

Hấn vô lực bóp trán: “Nói đi, cậu muốn tôi làm cái gì mới không đi nói cho lão đại?”

Hấn đã chuẩn bị thật tốt mấy trường hợp máu tanh nhất có thể xảy ra, dù sao còn tốt hơn so với bị tang thi hoàng lão đại biết mình rảnh rồi ngồi tượng trưng ra bộ dạng ngu ngốc của anh ta, sau đó bị ném cho tang thi phân thây ăn mất.

Ân Phùng lộ ra một mặt tươi cười ôn hòa, rất truyền cảm nói: “Tôi nghe nói cậu vừa thăng lên thành dị năng giả cấp bốn, hiện tại không cần thủ đan cấp năm có phải không?”

Mục Nhiên oán hận đem thủ đan cấp năm vừa mới tới tay không bao lâu, còn chưa kịp ủ nóng ném cho Ân Phùng, oán niệm nói: “Thật mệt cho tôi còn đem cậu xem là đồng bệnh tương lân mà đối xử như bạn tốt.....”

Ân Phùng cảm thủ đan cấp năm xoay người đi, lười để ý tới cái tên Mục Nhiên ngu ngốc.

Đồng bệnh tương lân cái gì, lão tử ở đây có thể dùng thủ hạ của lão đại để nghiên cứu trận thuật, có được tài nguyên trân quý như vậy là một bước lên trời đó, hoàn toàn không cần phải giống như trong căn cứ mỗi ngày bị áp bức, các loại tài nguyên không kịp cung cấp khiến hấn phải nhịn đau xuất tiền túi ra.....

Lão tử thư thái như vậy, thế mà mỗi ngày cậu đều dùng ánh mắt thương hại đồng tình nhìn lão tử, lão tử thật sự là chán ghét!

Bị chán ghét nhiều ngày như vậy mà chỉ làm cho nguoi xuất một tí huyết là do bản thân tôi niệm tình đồng nghiệp tương lân ấy.

Mộ Lê Thần ngồi một mình ở nơi cao nhất của nhà hàng, tận dụng cơ hội tốt khó gặp, tranh thủ từng giây hấp thu năng lượng từ nhật thực.

Không biết qua bao lâu, bầu trời tối như mực bắt đầu lộ ra một tia sáng nhẹ nhàng, thật giống như màn đêm hắc ám nghênh đón bình minh, tia sáng nhỏ dần dần mở rộng, xua tan bóng tối.

Khi nhật thực hoàn toàn qua đi, ánh sáng mặt trời một lần nữa chiếu xuống, nhưng mọi người không vì thế mà cao hứng.

Bởi vì mặt trời càng ngày càng nguy hiểm hơn, cho dù trốn bên trong những tòa nhà, cũng vô pháp chống cự được loại nhiệt độ đó.

Hơn nữa, sau khi nhật thực qua đi, cũng đại biểu cho thực vật lúc trước bị nhân loại tùy ý tàn phá sẽ biến dị thành sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn.

Nhân loại triệt để bị đẩy đến tầng thấp nhất trong chuỗi thức ăn đó.

Mộ Lê Thần lại không quá lo lắng, tuy rằng biến dị thực vật đối với tang thi và nhân loại đều công kích, nhưng hắn có Mộc Hoa chi tâm trong tay, còn có năng lực khống chế tang thi thực vật, hoàn toàn không cần phải quá lo lắng vấn đề này.

Hơn nữa, hiện tại Mộ Lê Thần đã đột phá cấp mười, cao hứng đến mức hận không thể ngửa mặt lên trời cười dài.

Dị năng đến tốt cùng có bao nhiêu cấp bậc, Mộ Lê Thần không biết, nhưng cấp mười khẳng định không phải là tối cao.

Nhưng để luyện đến cấp mười lại là một cái tuyệt đối lao lực, cấp chín đột phá đến cấp mười thật sự rất không dễ dàng.

Nên nói, Mộ Lê Thần từ cấp một đến cấp chín mất thời gian hơn nửa năm, mà từ đỉnh phong cấp chín đến cấp mười, hắn cũng phải dùng thời gian nửa năm mới có thể may mắn đột phá.

Không sai, chính là may mắn.

Nếu không phải hắn có được Mộc Hoa chi tâm, lại sở hữu Huyết Ma truyền thừa, luyện thể huyết đại pháp, mới vừa có thể dùng năng lượng nhật thực một phát đột phá đến cấp mười.

Từ cấp mười trở xuống cùng thực lực chênh lệch thật sự rất lớn, kẻ cấp thấp hơn cơ bản không có khả năng thắng lợi trong một trận chiến.

Tỷ như nói, thời điểm Mộ Lê Thần vẫn còn ở cấp chín, hơn mười dị năng giả cấp tám liên thủ hoặc là vài người có được linh bảo truyền thừa cấp tám liên thủ đối phó hắn, hắn thật có khả năng đánh không lại mà phải chạy trốn.

Cấp chín vẫn có thể bị địch nhân dựa vào nhân số đè chết, nhưng cấp mười thì không có khả năng.

Tang thi hoàng cấp mười, cho dù mấy trăm đến hơn một ngàn cấp chín liên thủ cũng không làm gì được.

Bởi vì sau khi Mộ Lê Thần tới cấp mười, năng lượng bên trong Hồn tinh cơ hồ cuộn cuộn không ngừng, căn bản không có khả năng bị tiêu hao sạch sẽ, thậm chí hắn còn có thể liên hợp cùng với công pháp hấp thu linh khí trời đất để khôi phục năng lượng.

Cho dù giống như kiếp trước đi thiêu đốt Hồn tinh, nhiều nhất cũng là suy yếu trong chốc lát, căn bản là không có khả năng khiến Hồn tinh suy kiệt.

Hơn nữa khi đạt tới cấp mười, Mộ Lê Thần có thể không kiêng nể gì sử dụng công kích phạm vi trong truyền thừa ký ức.

Lần sau nếu lại gặp được cái thần tiễn thủ bách phát bách trúng, hắn không cần thiết cùng tên kia hao tổn dị năng. Hắn chỉ cần thả một công kích phạm vi lớn đánh xuống, bảo đảm tên kia chết đến không thể nhìn ra thấy, cái Không gian dị năng giả đặc thù cũng đừng mơ tưởng cứu được hắn!

Thực lực tiến nhanh khiến Mộ Lê Thần vui vẻ bỏ ra vài ngày nghiên cứu tác dụng của Mộc Hoa chi tâm, sau đó liền một mình một người chạy ra phế tích của căn cứ H tinh, Tiểu Hắc cũng không thêm mang theo.

Hắn trực tiếp từ nóc nhà của nhà hàng bay đi.

Sau khi hắn tiến vào cấp mười, lợi dụng Phong hệ dị năng, hoàn toàn có thể ở trong không trung bay đi rất nhanh, tốt hơn nhiều so với lúc trước chỉ có thể dùng Phong hệ dị năng hỗ trợ, chậm rì rì trôi đi.

Hắn tới chiến trường lúc trước, thời gian so với cười Tiểu Hắc còn muốn nhanh hơn gấp hai, cái này còn chưa có xuất ra toàn lực.

Đối với năng lực của chính mình rất đắc ý, Mộ Lê Thần nhìn thấy khung cảnh H thị càng thêm cảm giác kinh hi.

Bởi vì trải qua lần nhật thực thứ ba, khí huyết sát đã ngưng tụ ra một mảng lớn.

Trong mắt người thường, nhìn cái phế tích này nhiều lắm chỉ cảm thấy có điểm hoang vu lạnh lẽo.

Mà trong mắt Mộ Lê Thần, khí huyết sát phiêu đảng ở không trung đã đọng lại thành từng phiến, tất cả đều là kinh nghiệm.

Cơ hồ cấp tốc không kịp đem tang thi xung quanh gọi đến bên cạnh làm hộ vệ, chính mình thì lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển ma công hấp thụ khí huyết sát tu luyện.

Hắn vừa mới bắt đầu nên không dám hấp thụ quá nhanh, chỉ hấp thụ từng luồng một, sau này gặp mấy cái tình hạch một chút gánh nặng đều không có, liền tăng lớn cường độ hấp thụ.

Từ hấp thụ từng luồng biến thành hấp thụ từng phiên, hắn tu vi cũng từ Dẫn Khí kỳ tăng một xoát xoát xoát lên tới Dẫn Khí kỳ tầng sáu, nhưng chưa đình chỉ.

Thời điểm Mộ Lê Thần đang chuẩn bị dẫn khí trùng kích Dẫn Khí kỳ tầng thứ bảy, đột nhiên mờ mắt, cảnh giác nhìn ra xa, tạm thời không đột phá.

~ ~ ~ ~ ~

Một cái rẽ màu vàng kim không biết ở đâu ra đột nhiên từ dưới đất trời lên, trực tiếp đem một tang thi hộ vệ bên người Mộ Lê Thần cuốn lên, sau đó kéo vào trong cát mềm, tang thi bị cuốn lên cứ như vậy mà trở về cát bụi.

Loại tình huống này không chỉ phát sinh một lần, bên người Mộ Lê Thần không thiếu tang thi bị cuốn vào trong đất như vậy.

Mộ Lê Thần không để ý tới những tang thi cấp thấp gặp nạn, dưới chân hung hăng nặng nề nện trên mặt đất, một mảnh màu đất khuếch tán ra, mặt đất bị sa mạc hóa lại biến trở về như cũ, nhưng cái cây kia lại không thấy đâu hết, bùn đất đen ẩm ướt lộ ra tỏ rõ những chuyện vừa phát sinh.

Hắn chỉ thực hóa trong phạm vi ba mét xung quanh hắn, những địa phương khác vẫn là sa mạc, thỉnh thoảng trời lên lốm xốm một chút, chứng tỏ dưới đất có cái gì đó đang di chuyển.

Mộ Lê Thần cảnh giác nhìn bốn phía, dưới chân tiếp tục phóng thích Thổ hệ dị năng thực hóa sa mạc, làm cho thứ đó không thể từ mặt đất trời ra.

Vô số nhánh cây dưới nền sa mạc chưa được thực hóa trời lên, sau đó hướng Mộ Lê Thần xông tới.

Thứ này thoát nhìn giống một loại thực vật dây leo màu vàng mang Thổ hệ dị năng.

Loại dây leo này cùng dây leo thông thường hoàn toàn không giống nhau, nó màu vàng, có gai sắc nhọn, có thể mềm có thể cứng.

Thời điểm nó mềm ra khi quần lên cổ chân Mộ Lê Thần, thế nhưng hắn phải dùng lực mạnh mới có thể thoát.

Thời điểm cứng rắn, một trong những chiếc gai nhọn nhất, từ trong đất trời lên liền cắm vào cơ thể một tang thi, kéo vào trong đất.

Biến dị thực vật không biết tên này giao thủ cùng Mộ Lê Thần càng ngày càng có nhiều bộ phận bại lộ trên mặt đất, Mộ Lê Thần mới nhận ra đây là loại thực vật biến dị gì.

Loại thực vật biến dị này không biết là do trước tận thế làm sao mà thành, có song hệ dị năng, là Kim hệ cùng Thổ hệ, thuộc giống biến dị thực vật đặc biệt hung tàn.

Gốc của nó chính là một viên cầu cực lớn, mặt trên của viên cầu phủ đầy thứ giống như con mắt, thứ này chính là hạt giống của nó.

Mà phía dưới mặt cầu lại mọc đầy dây leo sắc nhọn có thể mềm có thể cứng, dùng để công kích địch nhân.

Loại biến dị thực vật này mặc kệ đẳng cấp cao hay thấp, đều là có một trăm mầm hạt giống cùng một trăm cái dây leo.

Cho nên loại biến dị thực vật này tên là Trăm mầm mọc.

Điều khiến Trăm mầm mọc khó giải quyết chính là, nó miễn dịch với công kích của Mộc hệ dị năng, hơn nữa bản thân còn có thể phát ra Kim hệ dị năng và Thổ hệ dị năng.

Bất quá, biến dị thực vật và dị năng giả của nhân loại, tang thi mang dị năng, biến dị thú khác nhau ở chỗ, nhóm trước không thể sáng tạo chiêu thức mà nhóm sau có thể chuyển hóa, biến đổi cách đánh khác nhau.

Biến dị thực vật đối với những ứng dụng của dị năng giống như kỹ năng tự nhiên.

Tỷ như Trăm mầm mọc, nó tuy rằng mang Kim hệ và Thổ hệ dị năng, nhưng nó chỉ biết dùng Kim hệ dị năng để gia cố cho dây leo của mình, và dùng Thổ hệ dị năng sa mạc hóa để vây khốn địch.

Trừ cái đó ra, chỉ số thông minh đáng thương của nó hoàn toàn không thể nghĩ được dị năng còn có cách công kích nào khác.

Đại khái là vì thực vật so động vật càng khó có được trí tuệ đi, bằng không mấy vạn năm trước, ở thời đại tu chân, thực vật tu luyện thành yêu thời gian càng dài càng khó khăn hơn so với động vật.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Mộ Lê Thần tốn tinh lực nhìn ra thân phận loại biến dị thực vật này, sau khi tìm được yếu điểm của nó, cũng không hề lưu thủ nữa.

Hắn không chút do dự phóng ra một bạch sắc hỏa cầu, hung hăng đập đến đám dây leo.

Sợi dây leo kim sắc giương nanh múa vuốt với hắn cứ như vậy bị bạch sắc hỏa cầu đốt thành tro tàn. Hắn vung tay bắt lấy một nhánh dây leo kim sắc khác đánh lên từ phía sau đến, sau đó dùng lực kéo, dễ dàng đem phần gốc của sợi dây leo từ trong đất rút ra.

Mộ Lê Thần nhìn gốc dây leo kim sắc phủ đầy những con mắt làm cho người ta kinh hãi, chỉ cảm thấy da đầu tê cứng.

Tuy rằng hắn đã sớm nhận ra loại biến dị thực vật này, nhưng nhìn thấy tận mắt, vẫn là khó nén khỏi kinh sợ.

Hắn chưa bao giờ gặp qua thứ nào xấu xí đến như vậy.

Bởi vì tính khiết phích nghiêm trọng của hắn, hắn trực tiếp dùng một băng trùy chọc thủng viên cầu gốc của biến dị thực vật này.

Viên cầu đó nhìn qua có vẻ cứng rắn, nhưng chọc thủng vào bên trong ngược lại chảy ra một chất lỏng màu lục nhạt.

Mộ Lê Thần cảm thấy rất nhàm chán, liền dùng một ngọn lửa đem biến dị thực vật thiêu sạch sẽ.

Nhìn mặt đất vỡ nát dưới chân, hắn nghĩ nghĩ, đem Mộc Hoa chi tâm trên người ra, nhìn chăm chăm trong chốc lát, sau đó rót vào Khỏa tim lục sắc ấy một tia linh khí, liền nhìn thấy xung quanh khỏa tim tản ra vàng sáng màu lục. Hắn gắt gao cầm chặt nó, phi thân chạy về khu rừng phía sau ngọn núi nhỏ.

Quả nhiên, giống như hắn dự liệu, có khỏa tim lục sắc này hộ tống, hắn một đường rất thuận lợi, không có một gốc biến dị thực vật nào dám động thủ với hắn.

Mộ Lê Thần dạo qua một vòng trên ngọn đồi, kinh ngạc phát hiện thực vật biến dị nơi này tựa hồ nhiều hơn bình thường, còn là loại đặc biệt hung tàn.

Tang thi thực vật cũng không thiếu.

Tỉ lệ thực vật biến dị nơi này tựa hồ rất cao.....

Hắn tự hỏi tại sao, sau đó đem ánh mắt ném về phía các tia khí huyết sát đang phiêu đảng trong không khí.

Mộ Lê Thần cảm thấy rất có khả năng là bởi lần nhật thực thứ ba, thời điểm đó thực vật biến dị cũng hấp thu khí huyết sát, mới dẫn đến xác xuất biến dị thành công của thực vật cao như vậy.

Lúc hắn định đi xung quanh tra xét một chút, thì nhận được tiếng kêu gọi của Tiểu Hắc dùng tinh thần lực truyền đến.

Không tốt, chẳng lẽ khách sạn xảy ra chuyện?

Ở khách sạn, hắn đã lưu lại một tia sinh lực của tang thi hoàng, mà cái gì mà có thể khiến Tiểu Hắc – một biến dị thú cấp sáu cầu cứu?

Mộ Lê Thần không dám trì hoãn, một khắc cũng không dừng, chạy trở về.

Chỉ là khi hắn đáp xuống trước cửa khách sạn, liền sững sờ.

Vòng tang thi du đang bên ngoài khách sạn, một chút thái độ chuẩn bị đối đầu kẻ địch mạnh cũng không có.

Mà trong cảm ứng của hắn, Tiểu Hắc lúc này dĩ nhiên là ở trong khách sạn.

Mộ Lê Thần nhú mày, chẳng lẽ không gặp phải cường địch, mà là Tiểu Hắc xảy ra vấn đề?

Hắn đẩy cửa đi vào, vừa vào cửa liền thấy Mục Nhiên và Ân Phùng vây quanh trước một cái bàn không biết đang làm gì.

Hai người nhìn thấy Mộ Lê Thần trở về, tựa như nhìn thấy được cứu tinh.

“Lão đại, anh mau đến xem Tiểu Hắc, không biết làm sao nó mà lại rất thống khổ.....”

Mộ Lê Thần đi tới, liền nhìn thấy trái lông nhỏ màu đen xù xù đang nằm sấp trên mặt bàn, chấn kinh.

Đây là Tiểu Hắc cao hơn mười tầng lầu của hắc sao? Như thế nào trở thành cái. mềm mềm đáng yêu này?

Mộ Lê Thần đi đến, dùng tinh thần lực dạo qua một vòng trong cơ thể Tiểu Hắc, phát hiện thủ đan của Tiểu Hắc biến lớn một vòng, lực lượng trong cơ thể có hơi chút rối loạn, ngược lại không có vấn đề lớn đến sinh mệnh, qua một lúc tự nhiên sẽ tốt hơn.

Hắn là trải qua lần nhật thực thứ ba, sau khi hấp thu năng lượng bão hòa, liền đột phá thăng cấp.

Tiểu Hắc cọt nhẹ vào bàn tay Mộ Lê Thần, đầu lưỡi mềm mềm nhỏ nhỏ liếm láp tay hắn.

Mộ Lê Thần loáng thoáng cảm giác được Tiểu Hắc là đang ủy khuất bởi vì thân thể khó chịu, liền có chút buồn cười. Tiểu Hắc hiện tại giống như một đứa nhỏ bị bệnh làm nũng với người lớn vậy. Hình như thân thể bị teo nhỏ thì tâm trí cũng nhỏ theo.

Bất quá, Mộ Lê Thần không biết, biểu hiện của Tiểu Hắc cùng với cuộc sống của nó trước tận thế là có liên quan.

Tiểu Hắc là Ngao tạng, bị mua để giữ nhà, cho nên đãi ngộ so với đám vật nuôi khác của chủ nó thật sự kém xa.

Tuy rằng Tiểu Hắc cảm thấy, chủ nhân yêu sủng chó con bé tí xíu nhỏ hơn cái chén của nó, một cái móng vuốt liền có thể đập chết, không thể so được với uy vũ khí phách của nó!

Nhưng chủ nhân lại thích cái loại không khí phách đó, còn đem bọn kia ôm vào trong ngực âu yếm, có cái gì ăn ngon đều đút cho bọn nó trước.

Tiểu Hắc cùng con chó nhỏ được chủ nhân yêu mến đó có đãi ngộ khác nhau liền dẫn đến nhân sinh bất hòa.

Vì thế Tiểu Hắc ghen tị đồng thời cũng đối với con chó nhỏ khá ái ngại, nếu nó cũng khá ái giống con chó nhỏ kia, vậy có phải hay không chủ nhân sẽ thích nó hơn?

Tuy rằng sau khi mặt thể dùng thực tế chứng minh, hình thể lớn vẫn là chiếm tiện nghi hơn, nhưng ý nghĩ này trong lòng Tiểu Hắc vẫn không thay đổi.

Lần nhật thực này, nó hấp thu năng lượng quá nhiều, hoàn toàn có thể thăng lên cấp bảy.

Biến dị thú cấp bảy có thể tùy tiện biến lớn biến nhỏ.

Bất quá Tiểu Hắc hiện tại đang đứng ở trong giai đoạn tiến cấp, cho nên thân thể nó tạm thời rất là nhỏ, chờ sau khi tiến cấp thành công là có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ a.

Tiểu Hắc hiện tại phát hiện thân thể của nó cũng dễ thương khá ái, nó liền khẩn cấp kêu gọi chủ nhân tới gặp nó phô diễn bộ dáng bán manh của mình.

Vừa rồi Tiểu Hắc đối với Mộ Lê Thần bày biểu tình làm nũng, cầu được sủng trước mặt chủ nhân, nó hiện tại là đang lấy lòng hắn.

Vốn bởi vì Tiểu Hắc vội vàng kêu như vậy làm Mộ Lê Thần hiểu lầm khách sạn gặp chuyện không may mà vội vàng gấp rút trở về, lửa giận đang nổi trong lòng lại gặp phải cảnh Tiểu Hắc ngốc ngốc bán manh liền đều tán đi hết.

Uầy, chỉ số thông minh của nó bất quá cũng chỉ là một đứa nhỏ, không cần phải quá mức so đo?

Mộ Lê Thần nhún nhường, ghé vào trên bàn, đem Tiểu Hắc đang dùng hai chân trước bám chặt tay mình ôm lên.

Ôm vào trong ngực sờ soạng một hồi, mặt hắn không chút thay đổi thâm nghĩ, rất nhỏ, rất mềm, rất đáng yêu.

Ánh mắt Mộ Lê Thần lạnh lùng đảo qua hai gia hỏa một mặt biểu tình như gặp quý, hừ một tiếng: “Các người nhân lắm có phải hay không? Mau đi thu thập đồ đạc, hai ngày nữa chúng ta đến T thị.”

.

.

Qua hai ngày, Tiểu Hắc cũng tiến cấp thành công.

Mục Nhiên do dự nhìn cái thứ mềm mềm mà tang thi hoàng đệ hạ khí phách lãnh khốc vô tình ôm trong ngực: “Lão đại, Tiểu Hắc nó.” Ngài ôm Tiểu Hắc như vậy, phong cách tư thái gì đó rất không đúng a? Hình tượng ngài lãnh ngạnh uy vũ đều tan vỡ mất rồi!

Mộ Lê Thần thân mình hơi cứng đờ, bất quá, ngoại trừ Tiểu Hắc bị hắn ôm trong ngực, không có ai phát hiện.

Hắn nhàu mày nói: “Tiểu Hắc vừa mới tiến cấp, ta lo lắng sẽ xảy ra vấn đề ngoài ý muốn, cho nên hai ngày này Tiểu Hắc ở cạnh ta.”

Nói xong, hắn lập tức ôm Tiểu Hắc đi lên lầu.

Nhìn bóng Mộ Lê Thần rời đi, Mục Nhiên cảm khái nói: “Lão đại đối với đàn em quả nhiên rất quan tâm, thậm chí còn nguyện ý ở cùng Tiểu Hắc.” Hắn

quay đầu nhìn về phía Ân Phùng: “Cậu hiện tại có cảm thấy ở cùng với lão đại rất đảm bảo an toàn không?”

Ân Phùng yên lặng nhìn hần một cái, nhẹ nhàng mở miệng: “Cậu xác định anh ta không phải bởi vì Tiểu Hắc quá mạnh mới mang nó ở cùng sao?”

Mục Nhiên không chút nghĩ ngợi liền cười ha ha: “Làm sao có thể? Lão đại như thế nào sẽ là người cuồng mấy thứ dễ thương.” Còn chưa nói hết câu, điệu cười to kiêu ngạo của hần đã biến thành cười gượng.

Mục Nhiên ngượng ngùng cười cười, trong lòng bắt đầu nghi ngờ, trước kia cũng không thấy lão đại quan tâm Tiểu Hắc như vậy, mà hôm nay..... Chẳng lẽ thật sự bởi vì lão đại bị hình tượng quá mạnh của Tiểu Hắc làm cho ‘rung động’ a?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lão đại nhà mình giữ hình tượng lãnh khốc vô tình vậy thôi chứ thật ra.....

Làm một tang thi hoàng có chí lớn đó là hủy diệt thế giới, lão đại anh cư nhiên lại là một người cuồng mấy thứ cute, thật sự là đại trượng phu sao?

Mục Nhiên ai oán nhìn về phía Ân Phùng: Hức hức hức. Đều tại cậu, nếu không phải cậu nói ra, hình tượng lão đại anh minh thần võ trong lòng tui đâu có tan vỡ đến thế thảm như vậy!

Mà Mộ Lê Thần nãy giờ bị hai người Mục Nhiên Ân Phùng quy cho cái thuộc tính cuồng mấy thứ cute lúc này đang đấu tranh với cái sùng vật kiêu thú cười của mình.

Mộ Lê Thần lạnh mặt trừng mắt nhìn tiểu gia hòa nằm trong lòng mình không chịu xuống: “Xuống!”

Tiểu Hắc liền già chết.....

Mộ Lê Thần không thể nhìn được nữa, thật muốn đem cái con này ném xuống đất, nhưng nhìn đến thân thể yếu đuối với bộ dáng siêu cấp nhỏ bé xinh xinh của Tiểu Hắc, hần vẫn là nhẹ nhàng đem Tiểu Hắc đặt ở góc giường, sau đó cắt đứt tay áo bị Tiểu Hắc gấu gao bám lấy.

Cuối cùng cũng thoát khỏi cái tiểu gia hòa thích dính người này.

Mộ Lê Thần nhẹ nhàng thở ra.

Hần nhìn thoáng qua Tiểu Hắc đang làm vẻ thực an phận, sau đó khoanh chân ngồi ở trên giường luyện công.

Luyện công là một chuyện tối quan trọng, hần một giây một phút đều không muốn lãng phí.

Nhưng mà không đợi hần niệm xong một câu khẩu quyết, liền cảm thấy hai chân nhát thời nặng lên, giống như có vật gì đang đè bên trên.

Mộ Lê Thần mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy một nhúm lông màu đen bóng lờng đang nằm sắp trên đùi mình liếm móng.

Hần chính thức không thể nhìn được nữa, thời điểm hần vừa định đem cái tiểu gia hòa được một tác lại muốn tiến một thước này đạp xuống, tiểu gia hòa đó phảng phất đoán được hành động của hần, liền ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt nhỏ uơn ướt vô hại nhìn hần.....

Mộ Lê Thần cùng nó đối diện trong chốc lát, sau đó yên lặng nghiêng mắt qua chỗ khác, hít sâu một hơi..... Nhắm mắt lại tiếp tục luyện công.

Về phần tiểu gia hòa vẫn nằm sắp trên đùi kia, dù sao cũng không nặng, chỉ cần không gây trở ngại đến hần luyện công, cũng không hề gì.

Nói như thế nào cũng là đàn em của hần, lão đại đối với đàn em hần là nên khoan dung một chút.....

Vị lão đại nào đó tự nhận mình rất rộng lượng khoan dung với tiểu đệ hoàn toàn không biết là, tiểu gia hòa mà hần cho rằng thuần lương lúc này lại mẫn nhãn đắc ý ghé vào trên đùi hần thành thói liếm móng vuốt.

Quả nhiên các chủ nhân đều thích mấy loại sùng vật nhỏ bé đáng yêu, nhất là khi dùng đôi mắt nhỏ nhỏ tội nghiệp nhìn chủ nhân liền không thể chống cự a.

Tiểu Hắc mỗi khi nghĩ đến trước tận thể bản thân vì phải tranh thủ tình cảm của chủ nhân cũ để mình ăn không thiếu mà học hỏi đủ loại thủ đoạn bán manh hiện tại lại khiến cho chủ nhân bây giờ đối với nó càng sùng ái, nó liền kiềm chế không đắc ý một phen.

Nhỏ bé bán manh được chủ nhân sùng ái có gì hay ho chứ? Nó hiện tại có thể biến nhỏ cũng có thể bán manh, chủ nhân cũng thực sùng ái nó, hơn nữa nó còn có thể biến thành thú cười giúp chủ nhân chiến đấu!

Tiểu Hắc ngẫm lại liền có chút đáng tiếc, trước tận thể tình địch tranh sùng cùng mình như thế nào lại bị chủ nhân ăn mất rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Ba ngày trôi qua, Tiểu Hắc thuận lợi đột phá đến cấp bảy, Mộ Lê Thần cũng đột phá đến Dẫn Khí kỳ tầng thứ bảy.

Sau đó, Mộ Lê Thần mang theo các tiểu đệ tang thi của mình đi T thị, mục tiêu là — Huyền Thủy chi tâm.

Vừa lúc bọn họ muốn đi căn cứ B thị thì cũng đi ngang T thị, Mộ Lê Thần quyết định sau khi có Huyền Thủy chi tâm, sẽ đi căn cứ B thị tìm Duệ Kim chi tâm.

Hai viên Ngũ Hành chi tâm này Mộ Lê Thần kiếp trước đã biết vị trí, nhưng Viêm Hỏa chi tâm và Hậu Thổ chi tâm, hắn còn cần phải tra xét tin tức một chút.

Mà Mộ Lê Thần có được Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm là vì suy đoán ra được vị trí của nó, Viêm Hỏa chi tâm nhất định ở nơi có hỏa diễm hùng hực, còn Hậu Thổ chi tâm thì lại không rõ lắm.

Đất đai có ở nơi nọ, hắn làm sao biết đi nơi nào tìm.

Hiện tại trong tay hắn chỉ có một Mộc Hoa chi tâm, muốn thu thập đủ Ngũ Hành chi tâm quả thực còn rất xa xôi, Mộ Lê Thần vẫn là quyết định đến nơi có Huyền Thủy chi tâm rồi nói sau.

T thị cách H tỉnh khá xa, Mộ Lê Thần đi ước chừng có hơn hai tháng mới tới T thị.

Mộ Lê Thần mang theo Mục Nhiên và Ân Phùng ngồi trên lưng Tiểu Hắc, dẫn đầu chạy đi, về đại đội quân tang thi thì chậm rãi đi ở phía sau.

Tiến vào T thị, Mộ Lê Thần thấy Mục Nhiên và Ân Phùng có chút mệt mỏi, liền chọn một cái siêu thị làm điểm dừng chân nghỉ ngơi.

Bởi vì tang thi mang Không gian dị năng đi cùng đàn tang thi nên bị bỏ lại ở phía sau, không theo kịp, thành ra không có đủ thức ăn.

Chỉ có thể lựa chọn một nơi có trữ tồn đầy đủ vật tư để nghỉ ngơi.

Tiểu Hắc không chút nào che giấu đem nguyên bản thân thể cao lớn của mình đáp xuống trước cửa siêu thị, đám tang thi vây quanh siêu thị gào thét nhưng dưới uy áp của Mộ Lê Thần đều lần lượt ly khai.

Ba người Mộ Lê Thần từ trên lưng tiểu hắc nhảy xuống, sau đó Tiểu Hắc nhanh thu nhỏ lại.

Đám người trốn ở bên trong siêu thị khi nhìn thấy một con thú cực đại thì vô cùng khiếp sợ.

Bất quá, lúc bọn họ thấy được ba người Mộ Lê Thần Mục Nhiên Ân Phùng, lại nhìn đến Tiểu Hắc ghé vào trong lòng Mộ Lê Thần liếm móng vuốt, mới cao hứng, vội vàng mở rộng cửa siêu thị.

Những người này đều là muốn đến căn cứ B thị, bọn họ cũng biết, Tiểu Hắc là biến dị thú, muốn phá cửa siêu thị phi thường dễ dàng.

Cho nên không dám đi chọc giận đám người Mộ Lê Thần, bọn họ dứt khoát tự mình thức thời mở cửa hoan nghênh, nói không chừng đám người Mộ Lê Thần tâm trạng tốt, nguyện ý mang theo bọn họ cùng nhau đào vong.

Tiểu tâm tư của những người này Mộ Lê Thần thật lòng để ý tới, bởi vì hắn còn đại quân tang thi ở phía sau, hơn nữa bên người có hai nhân loại hàng thật giả thật, hắn quyết định nguy trang thành một tiểu đội dị năng của những người sống sót.

Về phần Tiểu Hắc, là sủng vật trước khi tận thế được hắn dưỡng nhiều năm, sau đó trung tâm hộ chủ trở thành chiến sủng của hắn.

Loại biến dị thú làm chiến sủng tại các đại căn cứ cũng không hiếm thấy, bất quá chân chính cường đại lại không nhiều.

Biến dị thú cũng như dị năng giả, sau khi biến dị vẫn còn lưu giữ ký ức như trước.

Sau khi nuôi dưỡng động vật biến dị, nó đối với chủ nhân cảm tình sâu sắc, sẽ nhất tề trung thành, vĩnh viễn bất ly bất khí.

Bất quá, tiền đề phải là chủ nhân tình nguyện muốn bất ly bất khí với sủng vật trước cái đã.

Bởi vì động vật biến dị ở thời mạt thế sau lần nhật thực thứ hai mới xuất hiện, nếu chủ nhân trước khi xảy ra lần nhật thực thứ nhất đã vứt bỏ thú nuôi của mình, hoặc là đem thú nuôi trở thành thức ăn dự trữ, vậy thì sau này không cần phải nghĩ tới chuyện này nữa.

Cho nên có rất ít trường hợp nuôi dưỡng động vật biến dị thành biến dị thú, đại đa số đều là chó mèo lưu lạc hoặc là động vật hoang dại biến dị thành biến dị thú.

Tiểu Hắc xem như ngoại lệ đi.

Chủ nhân Tiểu Hắc vào thời điểm mạt thế nhật thực lần đầu tiên bị biến thành tang thi, sau đó ăn luôn chó nhỏ bán manh, Tiểu Hắc thấy thế không ổn,

liền đào thoát, trốn ra ngoài ô, thẳng đến khi xảy ra nhật thực lần thứ hai, mới có sức mạnh tự bảo vệ mình.

~ o ~ o ~ o ~

Đám tị nạn bên trong siêu thị hoan nghênh đón Mộ Lê Thần đi vào, đều lần lượt đem ánh mắt ném về phía Tiểu Hắc trong lòng hân.

Có hăm mộ, có ghen tị, có tham lam, có khát vọng..... Dù loại ánh mắt.

Chung quy vừa nhìn thấy thân thể to lớn của Tiểu Hắc bọn họ thậm chí còn tưởng rằng đám tang thi bên ngoài là bị Tiểu Hắc dọa đi.

Cho nên bọn họ đều nghĩ, nếu như có một biến dị thú cường đại bảo hộ, bọn họ đi căn cứ B thị dễ dàng hơn rất nhiều.

Một nhóm người dám chen lên muốn tìm hiểu thông tin của Tiểu Hắc, Mộ Lê Thần cực kỳ không kiên nhẫn phóng ra hỏa cầu ‘oanh’ một cái đập xuống, thiêu chết một người, tất cả mọi người đều kinh sợ lui về phía sau thật xa, không dám đến gần.

Mộ Lê Thần lạnh lùng nhìn quét qua nhóm người một chút, sau đó mang theo Mục Nhiên và Ân Phùng đi lên lầu hai của siêu thị.

Lầu một có hơn mười người, nhưng bọn họ bởi vì bị Tiểu Hắc hấp dẫn nên mới chạy xuống dưới, tất cả mọi người hẳn là ở trên lầu hai.

Ít nhất khi đám tang thi phá cửa, còn có thể chống cự một chút.

Đám người Mộ Lê Thần đi lên lầu hai, liền phát hiện những thứ trên kệ hàng đều bị người chất vào trong góc, còn kệ hàng thì dùng làm chỗ ngủ.

Vừa bước lên lầu hai, Mộ Lê Thần liền đem ánh mắt nhìn về phía một dụng phụ (người phụ nữ mang thai) đang ngồi tựa vào bên cạnh quầy bán quần áo, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Dụng phụ bị ánh mắt âm lãnh của Mộ Lê Thần dọa, đưa tay đẩy đẩy người đàn ông rìa mép ngủ ở bên cạnh mình: “Mau đứng lên.”

Cô ta cảm thấy ánh mắt người nam nhân mới tới này rất không thích hợp.

Bất quá xem đám người Mộ Lê Thần mang một thân y phục cực kì sạch sẽ, không phải loại người có thể trêu chọc.

Thời điểm mặt thể bây giờ mà có thể giữ được sạch sẽ như vậy, tuyệt đối là cao thủ dị năng giả.

Nam nhân đang ngủ say bị gọi tỉnh rất thiếu kiên nhẫn lẩn qua, ngồi dậy, đối mặt với dụng phụ tức giận nói: “Làm gì?”

Dụng phụ cũng không để ý nam nhân giọng điệu hung ác, cô biết nam nhân ngoài miệng thì hung dữ, nhưng đối với mình vẫn vô cùng tốt, bằng không thời điểm khó khăn vì sao không buông tay một gánh nặng trời buộc là cô.

Nên nói, tại mặt thể, nữ nhân, con nít, lão già đều là trời buộc, bao nhiêu người đã đem bọn họ đẩy vào trong bầy tang thi, lại có bao nhiêu kẻ đem bọn họ trở thành đồ ăn dự trữ?

Huống chi cô còn đang mang thai!

Nam nhân có thể đối với cô bất lý bất khí hiện tại xem như quá tốt rồi.

Cô không ngại nam nhân này xấu tính như thế nào, đến gần bên tai hân, thấp giọng đem chuyện Mộ Lê Thần dùng ánh mắt khác thường nhìn mình nói ra.

Nam nhân cảm thấy cô quá đại kinh tiểu quái (chuyện bé xé ra to): “Bộ dạng cô xấu xí lại khó coi, còn mang chửa, hẳn không có khả năng coi trọng cô đâu.”

Bộ dạng dụng phụ quả thật không dễ coi, sắc mặt xanh lét, gương mặt thanh tú ban đầu bây giờ đã mọc đầy những khối mụn đáng sợ, nếu không phải cô còn có thể nói, có thể chạy, bụng còn bự, người khác đều sẽ cho rằng cô đã biến thành tang thi, mà không phải bởi vì dinh dưỡng cần có trong lúc mang thai không đủ nên sắc mặt mới khó coi như vậy.

Dụng phụ vẫn cảm thấy không yên lòng, cô chỉ cần vừa nghĩ ánh mắt Mộ Lê Thần nhìn mình liền cảm thấy tim đập nhanh: “Nhưng mà.....”

Nam nhân không kiên nhẫn phát phát tay, lại nằm trở lại, lâu bà lâu bầu nói: “Đừng có nhưng mà, hẳn có thể chỉ là cảm thấy ở cái thời mặt thể này mà có người mang bầu nên ngạc nhiên mới nhìn nhiều một chút.”

Dụng phụ do dự trong chốc lát, thấy Mộ Lê Thần quả thực không chú ý đến mình nữa, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy nam nhân bên người nói cũng hợp lý.

Sau nam nhân kia ngủ, dụng phụ mới tựa vào sau kệ, giở áo mình lên, nhìn cái bụng to của mình phủ đầy những đốm mụn ghê tởm cùng gân xanh lộ ra, sau đó nhanh chóng che lại, trong lòng có chút lo lắng.

Tại mặt thể không có điều kiện gì tốt, thức ăn còn không có đào đâu ra dinh dưỡng đầy đủ, mỗi ngày còn phải bôn ba đào mệnh lo lắng đề phòng từ

vong.

Đứa nhỏ này có thể bình an sinh ra sao?

Mà sau khi chào đời? Có thể bình an lớn lên sao?

Dựng phụ vuốt ve cái bụng không có chút động tĩnh của mình, trong lòng nhanh chóng nghĩ còn có thể ăn chút gì bổ sung dinh dưỡng.

Hầu như đến giai đoạn này, đứa trẻ bên trong sẽ bắt đầu máy thai, nhưng của cô lại không có chút động tĩnh, nếu không phải bụng từng ngày lớn lên, cô nhất định hoài nghi mình đang mang một cái thai chết.

Cô nhìn đến nam nhân nằm bên cạnh, trên gương mặt phù đầy đốm mụn đáng sợ lộ ra nụ cười ôn nhu, vươn ra cánh tay gầy như cái chân gà nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nam nhân.

Đời này của cô, điều may mắn nhất chính là bất chấp phản đối của cha mẹ gả cho người nam nhân này.

Nam nhân này cho dù là tại thời điểm khó khăn nhất cũng chưa từng ghét bỏ cô là trói buộc, có cái gì cô có thể ăn có thể uống đều đưa cho cô trước, bao nhiêu lần mạo hiểm sinh mệnh đem cô từ miệng tang thi cứu ra.

Thậm chí không ít lần bị tang thi cào bị thương, nếu không phải hấn thức tình dị năng, sau lại liều mạng thăng cấp, nói không chừng đã sớm bị lây nhiễm.

Nghĩ đến bản thân nay tuy khổ nhưng trong lòng lại ngọt ngào, lại nghĩ đến em gái của mình bị gả cho một tên hào môn tâm cao khí ngạo, trong lòng thở dài.

Gả cho một kẻ có tiền thì có gì hữu dụng? Đến thời khắc mấu chốt, còn không phải trở thành tấm mộc bị đẩy vào trong bày tang thi?

Cô nhớ lại hồi ức trước kia sinh hoạt mỹ mãn cùng chồng mình, tưởng tượng về sau sẽ có ngày bản thân sống một nhà ba người, dần dần nặng nề tiến vào mộng đẹp.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần chọn một vị trí thuận lợi quan sát dựng phụ kia, Tiểu Hắc ôm trong lòng cũng không nhúc nhích, ánh mắt không dấu vết thường thường liếc về phía dựng phụ.

Mục Nhiên và Ân Phùng đi tìm thức ăn mang theo hai túi nilon trở về.

Lại chú ý tới động tĩnh của Mộ Lê Thần, Mục Nhiên kỳ quái nhìn thoáng qua dựng phụ xấu đến không thể xấu hơn, sau đó khiếp sợ nhìn Mộ Lê Thần, làm một bộ biểu tình ‘Lão đại, tôi thế mà không biết khẩu vị của người nặng như vậy’.

Ân Phùng ngồi xuống bên người Mục Nhiên, thần nhiên mở ra một túi thức ăn, khinh bi liếc mắt nhìn Mục Nhiên, ngu xuẩn.

Mộ Lê Thần nhìn thấy biểu tình Mục Nhiên, trên mặt lộ ra thần sắc rất không vui, lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn.

Tuy rằng Mục Nhiên là đứng, Mộ Lê Thần là ngồi, nhưng một ánh mắt này của Mộ Lê Thần vẫn mang lực uy hiếp cường đại.

Mục Nhiên sợ tới mức chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, chân chó thấp giọng nói: ‘Lão đại, tôi biết tôi sai rồi, tôi thật không biết bỏ nào. Lão đại anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như thế, đời nào sẽ coi trọng cái cô mang bầu đại xấu xí như vậy a..... Bla bla bla.....’

Mộ Lê Thần lạnh lùng quát khẽ: ‘Ngậm miệng!’

Mục Nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng.

Mộ Lê Thần nhìn nhìn dựng phụ, thanh âm trầm thấp vang lên, khiến hai người Mục Nhiên và Ân Phùng trong lòng sồn tóc gáy.

‘Ta chú ý đến không phải cái dựng phụ kia, mà là thứ cô ta mang trong bụng.....’

Trong bụng..... Há? Không phải là một đứa trẻ sao?

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Mục Nhiên cảm giác khẳng định là đứa trẻ trong bụng dựng phụ có điểm không đúng.

Hấn thi triển kỹ năng đồng thị nhìn về phía bụng của dựng phụ, sau đó sắc mặt đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Mục Nhiên khiếp sợ nhìn về phía Mộ Lê Thần, nói năng không lưu loát: “Kia. Cái kia. Cái quái vật gì vậy?”

Hắn quả thực không thể tin thứ mà mình nhìn thấy, nếu không phải xác định kỹ năng đồng thị của mình không bao giờ có sai lầm, hắn nhất định sẽ nghĩ mình hoa mắt.

Biểu tình Mộ Lê Thần cũng ngưng trọng, loại quái vật này tồn tại, ngoại trừ nơi này, ở địa phương khác còn cái nào nữa không?

Ân Phùng nhìn Mộ Lê Thần cùng Mục Nhiên thì thì thào thào, thấp phần khó hiểu: “Hai người đang nói gì vậy?”

Loại cảm giác bị bài trừ bên ngoài thật không tốt chút nào.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn hắn, lắc lắc đầu, không giải thích, chỉ nói: “Bảo tồn thể lực, nghỉ ngơi cho tốt.”

Ân Phùng nhìn về phía Mục Nhiên, thấy hắn cũng mang bộ biểu tình vô cùng ngưng trọng, trong lòng liền biết khẳng định là có chuyện lớn gì đó, nhưng lại không hỏi.

Mục Nhiên mở miệng: “Lão đại, hay là chúng ta rời khỏi đây?” Hắn cảm giác rất bất an.

Mộ Lê Thần nói: “Vẫn là xem trước rồi hãy nói.”

Nếu đã gặp được quái vật này, tránh đi là việc làm ngu xuẩn, hắn thực muốn xem xem thực lực của nó như thế nào, là tân biến chủng mật thể hay là.

Mà dụng phụ bởi vì đứa nhỏ trong bụng, muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi mới rời đi nên đám người Mộ Lê Thần liền ở lại trong siêu thị.

Bởi vì lúc đầu gặp mặt Mộ Lê Thần thủ đoạn cay nghiệt, hoàn toàn không xem mạng người là cái gì, nên đám người kia cũng tận lực tránh thật xa bọn hắn.

Bọn họ không đi trêu chọc mình, Mộ Lê Thần cũng không đi để ý tới bọn họ.

Mỗi ngày hắn làm tổ ở một chỗ, thời thời khắc khắc giám thị dụng phụ kia.

Thẳng đến khi Mộ Lê Thần ở trong siêu thị nửa tháng. Vào giữa trưa một ngày nào đó, khi dụng phụ kia đang cùng chồng của mình đi lĩnh vật tư, đột nhiên ôm lấy bụng mình hô: “A — đau quá —”

Nam nhân cho rằng vợ sắp sinh, không riêng gì hắn, những người khác cũng cho rằng như vậy.

“Chị dâu sắp sinh?”

“Mau đem chăn ra để người nằm xuống!”

“Đừng lo lắng, mau kêu người đi tìm lão Lưu, ông ấy là bác sĩ.”

...

Nhưng mà đúng lúc này, dụng phụ kia đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả người ngã xuống đất, bụng ngày càng dựng cao bắt đầu xuất huyết ra bên ngoài.

Trên bụng cô ta bị phá ra một cái lỗ lớn, thấy một đôi móng vuốt nhỏ nhỏ sắc nhọn từ bên trong vươn ra, móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng rạch thêm một đường, đem cái lỗ trên bụng mở rộng ra.

Sau đó một cái đầu tam giác chui ra ngoài. Cái đầu này không khác gì những đứa trẻ khác, chỉ là bất đồng ở kích cỡ ngũ quan.

Miệng nó rộng đến dị thường, thậm chí khoe miệng kéo dài lên tận mang tai, môi mỏng đen đúa.

Da nó xám xanh, phi thường mỏng, thoạt nhìn tựa hồ chỉ cần dùng một ngón tay nhẹ nhàng động cũng có thể khiến da nó rách ra.

Từng mạch máu đen nổi cộm lên dưới lớp da mỏng, cực kỳ khiến cho người ta sợ hãi, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng đoàn máu đen lưu động trong huyết mạch.

“A — quái vật —”

Mọi người nhìn quái vật nhô đầu ra từ trong bụng nữ nhân, sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

Mà một dị năng giả dám tới gần nữ nhân đó chính chồng của cô ta, hắn tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần trước một màn chính mắt nhìn thấy vợ mình bị con quái vật giết chết, quên cả công kích.

Vốn tưởng rằng con quái vật sẽ tiếp tục chui ra khỏi bụng nữ nhân, không ngờ rằng, nó thể nhưng mở lớn cái miệng rộng, lộ ra răng nanh sắc bén, bắt đầu cắn nuốt thân thể nữ nhân.

Thật giống như động vật khoanh khác phá xác mà ra cũng ăn luôn vỏ trứng.

Nam nhân phục hồi tinh thần nhìn thi thể người mà mình yêu nhất bị chính quái vật cũng là con bọn họ cắn nuốt, nước mắt hắn chảy xuống, cầm lên một ống tuýp xông về phía quái vật: “Khốn kiếp— tao giết chết mày!!—”

Hắn là Lực lượng dị năng giả cấp ba, trong nhóm người ở siêu thị xem như là cường giả, bằng không sẽ không thể bảo hộ vợ mình mang thai.

Chỉ là ống tuýp trong tay hắn hướng tới quái vật kia đánh xuống, quái vật đó đột nhiên nhảy ra.

Thoát khỏi thi thể nữ nhân, bộ dạng con quái vật lúc này mới lộ ra hoàn toàn trước mặt mọi người.

Nó gọi là người cũng không phải người, nói là tang thi cũng không phải tang thi.

Nó tuy rằng có ngũ quan giống nhân loại, nhưng lại có sáu cái móng vuốt sắc nhọn, trừ bả vai và hông đều mọc đối xứng thì trên người nó còn mọc thêm một cái bụng.

Móng vuốt cũng không giống nhân loại, tuy có cổ tay, khuỷu tay, nhưng ngón tay thì biến thành lưỡi dao sắc nhọn như móng vuốt.

Con quái vật rút xuống đất liền dùng tứ chi di chuyển, hai chi trước giống nhân loại dùng để cầm và chống đỡ.

Da trên người nó đều là màu xám xanh, mỏng đến mức có thể thấy mạch máu, trên người lại nổi lên vô số thi ban, nhưng lại không có chút mùi hôi thối.

Nam nhân cầm ống tuýp đánh xuống, chỉ đánh trúng thi thể vợ hắn, đem bụng thi thể nữ nhân vốn đang bị ăn đánh thành hai đoạn.

Nam nhân thấy như vậy, sững sờ trong chốc lát.

Trong nháy mắt khi hắn ngậy người, con quái vật đã bỏ nhào vào người nam nhân.

Tốc độ nó nhanh đến mức ngay cả tàn ảnh đều nhìn không thấy, cơ hồ có thể so sánh với dị năng giả tốc độ cấp bốn.

Vừa bỏ nhào vào trên người nam nhân, quái vật liền há khuôn miệng đỏ lòm, lộ ra răng nanh sắc bén, cắn ở trên người nam nhân.

Còn không đợi nam nhân giãy dụa đem nó vứt xuống đất, đứa nhỏ vừa sinh ra giống như quái vật liền nhanh chóng chui vào trong thân thể nam nhân.

Một dị năng giả lực lượng cấp ba vài giây trước vẫn còn sinh long hoạt hổ nay bị ăn chỉ còn lại một tấm da.

Con quái vật lại từ đầu nam nhân chui ra, sau đó nhanh chóng đánh về phía đám người đang chạy trốn.

Tốc độ nó lúc này so với khi đánh Lực lượng dị năng giả kia càng nhanh hơn.

.

Nhìn một màn kinh tâm động phách như vậy, Mục Nhiên nhin xuống ý định muốn nôn mửa một trận, đem ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Mộ Lê Thần: “Lão đại, chúng ta có cần giết quái vật này không?”

Lão đại nếu lại không ra tay, đám người này nhất định sẽ chết sạch. Xét theo tốc độ tiến hóa của quái vật, chỉ sợ một lát nữa hắn cũng đánh không lại nó.

Mộ Lê Thần không để ý đến Mục Nhiên, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm quái vật kia đang đuổi theo đám người mà cắn nuốt, mày nhíu chặt.

Hắn thật không biết quái vật này là cái loại gì.

Lúc nhìn thấy làn da xám xanh cùng đám thi ban trên người nó, hắn còn cho rằng nó là tang thi, nhưng hắn lại phát hiện, uy áp của tang thi hoành đối với nó không có một chút tác dụng.

Nếu đã không thể không chế, vậy phải lập tức trừ bỏ!

Trong mắt Mộ Lê Thần xẹt qua một tia sát khí, sau đó giải phóng tinh thần lực bao phủ con quái vật đó.

Nó tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, hoảng sợ kêu ‘chì chì’ hai tiếng, sau đó chạy xuống dưới lầu.

Nhưng mà còn chưa xuống đến cầu thang, Mộ Lê Thần đã dùng một bức tường lửa ngăn cản nó, quái vật đột nhiên ngừng lại, vận tốc vốn đang cực đại liền giảm xuống cực tiểu, hoàn toàn không thấy có điểm gì khó kiểm soát.

Mộ Lê Thần thấy nó có thể tự thân điều chỉnh lực lượng được như thế, trong lòng càng thêm kiêng kỵ, sau đó phát ra từng đao từng đao phong nhận.

So với phong nhận, tường lửa tựa hồ khiến con quái vật kiêng kị, nó không chút do dự quay đầu xông về phía phong nhận, giống muốn lợi dụng phong nhận phá cửa sổ lầu hai để chạy trốn.

Mộ Lê Thần thả ra phong nhận là vì muốn ngăn cản nó chạy trốn rồi bắt sống, cho nên số lượng nhiều nhưng lực sát thương không lớn.

Đối với Mộ Lê Thần mà nói, lực sát thương của phong nhận ‘không lớn’ này cũng là cường độ của Phong hệ dị năng giả cấp ba.

Nhưng kỳ lạ là, khi từng đao phong nhận cấp ba cắt đến người quái vật, lại vang lên tiếng kim loại va chạm ‘leng keng’ mấy tiếng.

Chỉ thấy để lại trên làn da mỏng xám xanh của con quái vật xuất hiện vài vết trầy màu bạc.

Không đến vài giây, vết trầy màu bạc biến mất không còn dấu vết.

Hai tròng mắt Mộ Lê Thần liền biến thành màu đen thâm trầm, khả năng phòng ngự cùng chữa lành của nó cũng thực lợi hại như vậy.....

Hắn làm gian thương trả giá với nó, Phong hệ dị năng cấp ba không gây ra được thương tổn cho nó, vậy thì cấp bốn? Cấp năm?

Mộ Lê Thần thẳng đến phát ra phong nhận cấp năm mới khiến trên người quái vật vạch ra một vết thương thật nhỏ, chảy ra máu đen đậm sệt.

Khi đám máu đen kia chảy ra khỏi cơ thể nó, Mộ Lê Thần biến sắc, quát to với Mục Nhiên và Ân Phùng: “Mau lui ra sau, đừng thờ!”

Hai người không biết phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn lập tức làm theo Mộ Lê Thần, ngừng thờ thối lui đến góc tường.

Mộ Lê Thần vội vàng phóng ra một bức màn nước bảo hộ hai người bọn họ ở bên trong, còn đem Tiểu Hắc vẫn ôm trong lòng ném vào luôn, nói: “Ngần vịn lần đừng tiếp xúc với không khí nơi này.”

Mục Nhiên tiếp được Tiểu Hắc, cùng Ân Phùng hai mặt nhìn nhau, không hiểu tình huống gì đang xảy ra.

Mà không bao lâu sau, bọn họ liền hiểu.

Đám người không rời đi trốn ở góc phòng lập tức thi biến.

Biến thành một con tang thi chỉ biết cắn nuốt.

Hơn nữa đám tang thi này đáng sợ ở chỗ, chúng nó thậm chí còn cắn nuốt luôn cả đồng bọn của mình, giống như bị cuồng hóa vậy, không còn một chút lý trí.

Mộ Lê Thần tạm thời không để ý đến vài con tang thi cuồng bạo kia, hắn hướng con quái vật phóng ra một đoàn phong nhận lớn, làm cho nó không thể không lui về bức tường lửa phía trước.

Phía trước là phong nhận cấp năm, phía sau là tường lửa cấp bốn, quái vật thấy thế nhưng nhất thời không biết nên làm sao cho phải, đứng ở nơi đó không động đậy.

Nó bất động, Mộ Lê Thần cũng không định nhân cơ hội giết nó, chỉ đem nó vây ở chỗ đó.

Sau đó Mộ Lê Thần mới cúi đầu gầm lên với đám tang thi đang tự giết lẫn nhau, động tác chúng tạm dừng một chút, nhưng không đợi Mộ Lê Thần thả lỏng, lại tiếp cắn xé nhau lần nữa.

Không bị hắn khống chế?

Mộ Lê Thần sắc mặt đại biến, ánh mắt hắn băng lãnh nhìn về phía con quái vật đang bị vây nhốt.

Mà nó ngược lại không kinh hoảng, còn xoay đầu về phía hắn nhếch miệng, lộ ra răng nanh sắc bén, biểu tình cực kỳ châm chọc.

Biểu tình nhân tính hóa như thế..... Mộ Lê Thần hoài nghi, nó vô cùng có khả năng có trí tuệ, hơn nữa trí tuệ không thấp.

Đối với con quái vật này, Mộ Lê Thần cảm thấy rất tò mò, máu của nó có thể lây truyền tang thi virus trong phạm vi lớn, hơn nữa sau khi ăn thịt tựa hồ không cần tiêu hóa, thực lực tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng, thậm chí còn có trí tuệ không thấp.....

Nó đến tột cùng là thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Mộ Lê Thần biết vài con tang thi cuồng bạo kia lại tự giết lẫn nhau không bị hấn không chế liền trực tiếp ném ra một hỏa cầu bạch sắc thật lớn, đem bọn nó thiêu cháy.

Sau đó cười lạnh nhìn về phía con quái vật đang kinh ngạc mà châm chọc.

Dưới không chế của hấn, tổ hợp phong nhận vốn đang bất động hóa thành một tường gió cùng tường lửa chậm rãi ép sát, thu nhỏ không gian sinh tồn của con quái vật.

Hai bên đều không có chỗ thoát, quái vật ‘chi chi’ gọi mấy vài tiếng, bỗng nhiên xông về phía một bên vách tường, tựa như muốn cắn phá vách tường chạy trốn.

Mộ Lê Thần tuy rằng ngạc nhiên trí tuệ quái vật thật cao, nhưng hạ thủ lại như trước không một chút lưu tình.

Vách tường vốn bị quái vật cắn thủng một lỗ đột nhiên nổi lên vàng sáng màu vàng, cái lỗ lập tức đầy lại, hơn nữa vách tường còn trở nên vô cùng cứng rắn, con quái vật cắn như thế nào cũng không ra.

Nó thấy vách tường phá không được, liền xông về vách tường phía bên kia.

Quái vật tuy rằng trí tuệ không thấp, nhưng cũng không quá cao.

Thời điểm nó không cắn nổi vách tường nữa, nó mới biết, Mộ Lê Thần quả thực là một con quỷ.

Chỉ là nó không còn đường để chạy trốn nữa.

Quái vật nhìn tường gió đang từng chút tiếp cận mình, nhớ tới đau đớn khi phong nhận cắt qua người, trong mắt lóe lên tia sợ hãi.

Lần này nó lựa chọn phá vỡ bức tường lửa.

Tuy rằng, nó trời sinh rất kỵ lửa, nhưng nó vừa mới sinh ra, chưa từng nếm phải cảm giác thống khổ khi bị thiêu, bởi vậy so với loại đau đớn vừa trải qua khi bị phong nhận cắt, tường lửa ngược lại không khiến nó sợ hãi như vậy.

Khi thân thể quái vật vừa tiếp xúc hỏa diễm, lập tức bốc cháy, thiêu đến khiến nó ‘chi chi’ kêu to.

Nhưng cho dù thập phần thống khổ, nó cũng kiên trì hướng phía trước chạy đi.

Lao ra khỏi phạm vi công kích của tang thi hoàng.

Một bức tường lửa cũng không dày, quái vật chỉ tốn ba giây đã lao ra khỏi, không tiếp xúc quá lâu với hỏa diễm.

Nhưng mà nó chưa kịp cao hứng, vừa lao ra khỏi tường lửa, quái vật liền phát hiện, trước mắt còn có một đạo tường lửa nữa.....

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần dùng Hỏa hệ dị năng ngưng tụ ra một sợi dây thừng, đem quái vật trói thật chặt, nó bị dây thừng mang Hỏa hệ dị năng thiêu đến thống khổ phát ra tiếng gào thét, hấn cũng không buông ra.

Lúc này Mộ Lê Thần nhận ra được nồng độ virus tang thi trong không khí dần dần mỏng đi, chỉ còn lại loại virus tang thi thông thường.

Sau khi mật thể bùng nổ, virus tang thi đột kích, nhân loại ngoại trừ đợt đầu bị virus tang thi lây nhiễm, những người còn lại không bị lây nhiễm bắt đầu sinh ra một lượng kháng thể mỏng.

Kháng thể này có lẽ không thể giúp cho bọn họ miễn dịch khi bị tang thi cắn, nhưng đủ để cho bọn họ có thể hô hấp trong không khí đầy virus tang thi mà không bị lây nhiễm.

Mà máu từ cơ thể quái vật miệng tràn ra, nồng độ virus dày lên, mà kháng thể của nhân loại không đủ để chống đỡ. Cho nên bọn họ bị lây nhiễm biến thành tang thi cuồng bạo.

Tuy rằng mật độ virus dày đặc bị không khí hòa tan thành virus tang thi thông thường nhưng trước đó lại thực đáng sợ.

Mộ Lê Thần nghĩ, loại biến chủng quái vật này đến tột cùng còn có đặc thù gì?

Có phải hay không khi một người phụ nữ mang thai trong thời kỳ mật thể này sinh hạ sẽ là loại quái vật đó?

Mộ Lê Thần cân nhắc đủ loại, lại không có nghĩ đến trọng điểm.

Kỳ thật, loại biến chủng quái vật lợi hại này có thể nói là phi thường hiếm, bởi vì điều kiện chúng nó sinh ra chính là – nhất định phải hấp thu năng lượng nhật thực.

Ở mặt thể, số lượng phụ nữ mang thai cực kì ít, bởi vì bọn họ sẽ bị coi là trói buộc mà vứt bỏ.

Nếu không bị vứt bỏ, cũng không có mấy người nguyện ý tiếp tục mang thai, rồi lại tiếp tục sinh hạ.

Mà cho dù nguyện ý sinh hạ, cũng sẽ bị điều kiện khắc nghiệt của mặt thể, thiếu thốn dinh dưỡng, thời thời khắc khắc thần kinh đều buộc chặt, vận động mệt nhọc quá độ để có thể sống sót cũng sẽ bị hư thai, mà không phải ai cũng có được một dị năng giả cấp ba che chở.

Hơn nữa thời điểm nữ nhân mang thai, sức chống cự thấp, khả năng trước khi sinh hạ thai nhi, dụng cụ có thể sẽ bị lây nhiễm thành tang thi.

Cho dù không bị lây nhiễm thành tang thi, bình an sinh hạ đứa nhỏ, đứa nhỏ đó nếu không trải qua nhật thực ở trong bụng mẹ, hấp thu nguồn năng lượng nhật thực, cũng sẽ không biến dị thành cái loại quái vật đó.

Mặt thể, nữ nhân có thể mang thai rất ít, có thể bình an mang thai đến kỳ sinh sản càng ít, có thể trong lúc mang thai vừa vận trải qua một lần nhật thực càng ít hơn nữa, cho nên toàn thể giới chắc cũng chỉ có một mình Mộ Lê Thần là gặp được loại tình huống này.

Nguồn năng lượng thần bí của nhật thực rất khó hiểu, nó có thể sinh ra tang thi, sinh ra tang thi hoàng, làm ra biến dị thú, biến dị thực vật..... Còn có cái gì là không thể tạo ra? Ai mà biết được?

.

.

Mộ Lê Thần lúc này làm một vài thực nghiệm trên người quái vật trong chốc lát, trừ phát hiện nó sợ Hỏa hệ dị năng, lực phòng ngự mạnh, không chống đỡ được dị năng cấp năm, miễn dịch với Tinh thần hệ dị năng, trong máu có nồng độ virus tang thi dày, những cái khác đều không có phát hiện thêm.

Lần này, Mộ Lê Thần theo thường lệ, muốn thu phục con quái vật nhỏ thần bí này thành thủ hạ.

Hắn dùng tinh thần lực thâm nhập vào đầu quái vật.

Hắn cho rằng trí tuệ nó không thấp, hẳn là có thể câu thông.

Kết quả không ngờ đến, hắn phát hiện, quái vật nhỏ căn bản không có tinh thần lực!

Tinh thần lực là một thứ phi thường kì diệu, có thể nói là ý chí, có thể nói là ý thức, cũng có thể nói là linh hồn.

Tinh thần lực không riêng gì dị năng giả có, người thường cũng có, ngay cả một tên ngốc cũng có tinh thần lực.

Nếu người không có tinh thần lực, nào đâu đã tử vong, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Tang thi cũng như thế, tinh thần lực của tang thi nằm trong tinh hạch, bởi vậy khi tinh hạch bị lấy ra, khẳng định là chết.

Vậy mà Mộ Lê Thần hắn hiện tại phát hiện cái gì?

Hắn phát hiện con quái vật nhỏ này không có tinh thần lực!

Chẳng những không có tinh thần lực, trong đầu nó cũng không có dị đan hay tinh hạch linh tinh gì đó, trong óc nó ngoại trừ một ít dây thần kinh, cũng chỉ có một đồng não tối đen — tạm thời gọi cái thứ đen đen đỏ đỏ đó là óc đi.

Không có tinh thần lực mà còn có thể hoạt động như vậy, còn có thể lợi hại như vậy..... Không thể giữ lại! Tuyệt đối không thể giữ lại!

Mộ Lê Thần sau khi không thể thông qua tinh thần lực không chế được quái vật, hắn lập tức xác định quyết tâm, giết chết nó, miễn cho lưu lại trên thế giới này một thứ mình không kiểm soát được.

Hắn không chút do dự thả ra một con hỏa long mang lực lượng dị năng cấp chín.

Con quái vật nặc kệ đặc thù như thế nào, lợi hại như thế nào, dưới hỏa long của hắn, cũng chỉ có thể kêu thảm hóa thành tro bụi, thậm chí ngay cả dòng máu đen mang virus tang thi đậm đặc cũng chưa có cơ hội tiếp xúc với không khí đã bị đốt cháy thành hư vô.

Mộ Lê Thần dùng phong hệ dị năng đem không khí bên trong siêu thị và bên ngoài lưu chuyển, sau đó mới để Mục Nhiên Ân Phùng và Tiểu Hắc trốn ở góc phòng đi ra.

Hết thấy chuyện vừa rồi, tuy rằng bọn họ trốn ở góc phòng, nhưng vẫn nhìn đến rõ ràng thấu đáo.

Mục Nhiên hiểu kì hỏi: “Lão đại, quái vật vừa rồi là cái gì vậy?”

Mộ Lê Thần lạnh nhạt nhìn hấn, không nói lời nào.

Mục Nhiên ngưng ngừng sờ sờ mũi, cũng không dám hỏi nữa.

Hấn cảm giác nếu mình mà biết quá nhiều nhất định sẽ bị diệt khẩu.....

Kỳ thật, cái liếc mắt kia của Mộ Lê Thần hàm nghĩa là ‘Người hỏi ta ta hỏi ai?’

Còn Ân Phùng chỉ yên lặng nhìn thoáng qua địa phương mà cái khối kia bị thiêu không còn một mảnh, sợ hãi trong lòng đối với thực lực của Mộ Lê Thần tăng lên một bậc.

Một kích cuối cùng kia, con hỏa long đó không riêng lực công kích cường đại, ngay cả lực khống chế cũng hoàn hảo tinh diệu, thật sự rất mạnh.

Còn nữa, Mộ Lê Thần đem con quái vật đó thiêu đến không còn một mảnh, nhưng sàn nhà lại không bị cháy đen dù chỉ một chút.

Ân Phùng đối với thực lực lão đại của mình lại giống như có thêm nhận thức mới, sau đó hấn yên lặng đem tên ngọc tím chết đang nổ lực cày độ hảo cảm với lão đại kéo lại.

Đừng nháo, không phát hiện lão đại vừa rồi không kiên nhẫn trừng mắt nhìn cậu hay sao?

Ân Phùng tuy rằng không ngại lão đại của mình là tang thi, cũng không để ý lão đại là tang thi hoàng lưu giữ được ký ức nhân loại.

Nhưng hấn căn cứ từ tin tức trong miệng Mục Nhiên, cộng với khoảng thời gian hấn quan sát Mộ Lê Thần, Ân Phùng rất tin tưởng, Mộ Lê Thần là đang muốn hủy diệt thế giới hoặc làm tang thi hoàng thống trị thế giới.

Từ khi hấn hạ thủ đoạn tàn nhẫn hủy diệt căn cứ H tinh và các loại đối đãi với nhân loại liền có thể thấy được.

Ân Phùng cảm thấy thật lo lắng cho tương lai của mình.

Cho nên trước mặt Mộ Lê Thần, nếu có thể giảm bớt cảm giác tồn tại thì nên giảm bớt.

Ân Phùng nhìn Mục Nhiên bên cạnh, nhủ mày, bất quá tên ngọc tím bên cạnh hấn rất thích nhảy nhót trước mặt lão đại để chứng minh độ tồn tại.

Thái độ của Mộ Lê Thần đối đãi với Mục Nhiên và thái độ đối đãi với Ân Phùng hoàn toàn không giống nhau.

Mục Nhiên sớm đi theo Mộ Lê Thần, đương nhiên hiểu rõ sức mạnh cường đại và tính cách Mộ Lê Thần.

Đối với Mộ Lê Thần, lưu lại cái mạng nhỏ của hai người đơn giản vì hai người đều hữu dụng.

Nếu không thể hiện ra giá trị sống của mình, việc vứt bỏ bọn họ chỉ như một câu chuyện qua đường.

Cho nên bản thân phải có giá trị lợi dụng, chứng minh giá trị của mình.

Nếu ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có, vậy thì, nhất định sẽ bị xem như phế vật mà vứt bỏ.

Cho nên Mục Nhiên mới tìm cơ hội ở trước mặt Mộ Lê Thần biểu hiện khả năng và lòng trung thành của mình.

Mà Ân Phùng lại là coi trọng thực lực Mộ Lê Thần, ở cùng có thể cho hấn đầy đủ tài liệu để duy trì nghiên cứu, theo cách nhìn của y, cùng lắm thì đào tẩu đối đối tượng dựa dẫm.

Chung quy một trận thuật sư như hấn cho dù đi đến căn cứ nào thì đều là lão phật gia.

Ân Phùng không có trực quan nhìn thấy được thực lực của Mộ Lê Thần nên hấn chỉ biết Mộ Lê Thần rất cường đại, nhưng cường đại đến mức nào hấn lại không biết, cho nên cảm giác sợ hãi đối với Mộ Lê Thần cũng không giống với Mục Nhiên.

Bất quá, Mục Nhiên và Ân Phùng suy nghĩ cái gì, bọn họ có phải hay không thật sự trung thành với hấn, Mộ Lê Thần cũng không quan tâm.

Bởi vì Mộ Lê Thần từ đầu tới đuôi không tín nhiệm bọn họ, hấn đã sớm tính toán đợi khi hấn luyện thành bí thuật liền đem hai người bọn họ biến thành đàn em đúng nghĩa của mình.

Sau khi Mộ Lê Thần giải quyết êm đẹp cái quái vật kia, chuyện lần này trong siêu thị cũng đã kết thúc.

Không có ai đem nó để ở trong lòng.

Cái Mộ Lê Thần để tâm lúc này là Huyền Thủy chi tâm.

Đã trì hoãn này hơn nửa tháng, cũng không biết Huyền Thủy chi tâm thể nào rồi.

Mộ Lê Thần mang theo Mục Nhiên Ân Phùng ngồi trên người Tiểu Hắc, hướng con sông lớn chứa Huyền Thủy chi tâm ở T thị chạy đi.

Mà đàn tang thì phía sau bọn họ, sớm đã tới đây hơn nửa tháng, hiện tại đi trước bọn họ.

Dưới mệnh lệnh của Mộ Lê Thần, đàn tang thì đi phía trước lo mở đường, đối phó vài biến dị thú và biến dị thực vật, một đường quét sạch.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Đây là một con sông lớn, trước tận thế ô nhiễm rất nghiêm trọng, sau khi mặt thế bùng nổ thế nhưng lại trở nên trong veo thấy đáy.

Không giống như trước tận thế bị nước thải sinh hoạt cùng chất thải công nghiệp, cũng không phải vì tang thi virus mà ô nhiễm nguồn nước, nước sông bây giờ thậm chí còn ngọt lành ngon miệng.

Mộ Lê Thần đi dọc theo con đường bên cạnh, gặp vô số trở ngại, các loại biến dị thú biến dị thực vật cấp cao chỗ nào cũng có.

Nhưng lại nhìn đến con sông, bức bối trong lòng đều tiêu tán.

Mạc danh, Mộ Lê Thần liền nhớ đến con sông lớn được nhân loại xưng là con sông mẹ đã sớm khô cạn thành một mảnh dài. Nói như vậy, con sông mẹ đó, cũng từng mỹ lệ giống như vậy, nó nuôi dưỡng con người, nhưng mà con người lớn lên, liền muốn hút khô sinh mệnh của nó.

Mộ Lê Thần nhin không được nghĩ, mặt thế, có phải hay không là sự trừng phạt của ông trời dành cho loài người?

Nhân loại tự nhận là chủ nhân của đất trời, rốt cuộc bởi vì lòng tham không đáy mà hủy hoại địa cầu, bị trừng phạt.

Nhân loại từ một kẻ đứng đầu trong chuỗi thức ăn rớt xuống tầng thấp nhất.

Các loại động thực vật từng cái chỉ có thể bị nhân loại tùy ý ngược đãi đánh giết biến dị thành cường đại, nhân loại ngược lại trở thành thức ăn cho bọn chúng.

Cây cối từng cái chỉ có thể bị nhân loại tùy ý chặt phá biến dị thành cường đại, nhân loại ngược lại đem khu vực của chúng nó trở thành cấm khu.

Mộ Lê Thần để lại Mục Nhiên Ân Phùng cùng Tiểu Hắc đứng ở xa xa nhìn, chính mình chậm rãi tới gần con sông mỹ lệ này, trong lòng căng thẳng.

Hắn không cho rằng một con sông chứa Huyền Thủy chi tâm ở mặt ngoài nhìn qua mỹ lệ sẽ vô hại như vậy.

Thời mặt thế, càng mỹ lệ thì càng đáng sợ.

Hướng chi đây cũng không phải là một con sông thông thường, nó chứa Huyền Thủy chi tâm.

Nhất định là có thứ gì đó cực kì nguy hiểm.

Bất quá Mộ Lê Thần vẫn đi đến bờ sông, nhưng không phát hiện nguy hiểm gì, cũng không gặp phải công kích.

Hắn đứng trên đám bùn đất ướt sũng bên bờ sông, nhìn đám cá nhỏ bơi trong nước, thần kinh vốn đang buộc chặt hốt nhiên liền thả lỏng.

Hắn chợt cảm thấy, cuộc sống sinh hoạt của mình nếu ở nơi mỹ lệ thế này cũng là lựa chọn không tồi.

Loại cảm giác này tới quá đột nhiên, nhất tâm thâm nghĩ báo thù của Mộ Lê Thần chợt bùng tỉnh.

Sau đó nhanh chóng lùi ra ngoài đến hơn mười mét, sắc mặt không dễ nhìn.

Hắn vừa rời thế mà lại trúng chiêu!

Nếu không phải chấp niệm báo thù của Mộ Lê Thần quá sâu, chỉ sợ vừa vướng phải tinh thần thôi miên, nhất định đã vĩnh viễn trầm mê ở này.

Không hổ là Huyền Thủy chi tâm, quả nhiên không đơn giản.

Mộ Lê Thần lúc trước cho rằng sẽ gặp phải biến dị thực vật giống như khi lấy được Mộc Hoa chi tâm, hoặc có thể gặp phải biến dị thú dưới sông.

Chỉ là không nghĩ tới tư duy mặc định của hắn đã trở thành sai lầm.

Đâu có ai nói công kích hấn phải nhất định là biến dị thú hoặc biến dị thực vật đâu?

Sau khi Mộ Lê Thần hồi phục tinh thần, liền biết, thứ công kích hấn là cả con sông này.

Mộ Lê Thần muốn có trong tay Ngũ Hành chi tâm, sở ngộ đến khó khăn, hấn chính là bị sự tồn tại của Ngũ Hành ký sinh.

Tỷ như Mộc Hoa chi tâm ký sinh trên những đại thụ lớn, nếu không phải lúc trước lần nhậ thực thứ ba chưa đến, trong khu rừng đó tuy thực vật vẫn chưa biến dị, lấy thực lực của Mộ Lê Thần khi ấy, tiến vào bên trong đã phải rất khó khăn mới có thể bảo toàn cái mạng nhỏ mà trở về.

Mà lần này Huyền Thủy chi tâm ký sinh hấn vào trong cả sông ngòi, hoàn toàn không phải một biến dị thú hoặc là thực vật Thủy Sinh biến dị.

Cho nên Mộ Lê Thần vừa đi đến bờ sông, nhìn một cảnh sông nước mĩ lệ, nó chính là tinh thần thôi miên.

Có lẽ phát hiện Mộ Lê Thần thoát khỏi thôi miên, con sông đổi một loại thủ đoạn công kích khác.

Nước sông vốn dĩ đang tĩnh lặng đột nhiên sôi trào, cuộn cuộn, rít gào hướng Mộ Lê Thần đổ tới.

Nước sông ngưng tụ thành vô số mũi tên, Mộ Lê Thần vội vàng tạo ra năm sáu bức tường lửa bạch sắc chắn trước người.

Tên nước còn chưa xuyên qua bức tường đã bốc hơi hết.

Đợt đầu công kích qua đi, những mũi tên nước biến thành băng tiễn.

Từng đạo băng tiễn u lam dưới chiết xạ của ánh nắng chói chang phát ra quang mang hoa mỹ, đâm về phía Mộ Lê Thần.

Trong lòng Mộ Lê Thần biết chỉ một đạo tường lửa này khẳng định không thể ngăn nổi, liền tặc lui về phía sau, tạo thêm từng đạo tường lửa che ở phía trước, đến khi nhìn lại, hấn đã dựng lên mười bức tường lửa trước mặt.

Chỉ là đối mặt với đoàn băng tiễn phô trương thiên địa, hơn mười bức tường cũng vẫn còn ngại không đủ sức chống đỡ.

Dưới công kích dày đặc của băng tiễn phía trước, tường lửa tuy rằng hòa tan không ít băng tiễn, nhưng tự thân cũng tiêu tán dần.

Mộ Lê Thần thấy từng đạo tường lửa che chắn phía trước đang nhanh chóng tiêu tan, không ngừng bồi thêm tường lửa, một cái tiêu tán, hấn lại bổ sung hai cái.

May mà năng lượng của hấn đủ để chống đỡ.

Mộ Lê Thần âm thầm lau mồ hôi lạnh trong lòng, điều may mắn duy nhất là Huyền Thủy chi tâm này không có trí lực, không biết vận dụng nhiều nước sông.

Nếu nó dâng toàn bộ nước sông đánh xuống hấn, không cần đám tên nước băng tiễn gì đó, mặc kệ hấn tạo ra bao nhiêu bức tường lửa cũng phải bị diệt.

Sự thật đã đánh cho Mộ Lê Thần một cái thanh tỉnh, không phải việc gì cũng theo suy tính của mình.

Nếu đoán được nguyên nhân mình sẽ thất bại, nhất định không thể trông chờ vào cái gọi là may mắn, trước tiên phải có một số chiến lược dự phòng.

Mộ Lê Thần vừa rồi nghĩ, nếu toàn bộ nước trong con sông ấy đánh xuống hấn, hấn có dựng bao nhiêu tường lửa cũng vô dụng.

Kết quả, sau một vòng công kích của băng tiễn, nước sông thật sự đổ về phía hấn.....

Có lẽ bị nước sông kéo vào sẽ không quá mức nguy hiểm..... Nhưng Mộ Lê Thần tuyệt đối không đi đánh cược với hai từ ‘có lẽ’ này.

Hấn không chút do dự sử dụng dị năng thuần di, đem chính mình thuần di đến bên người Mục Nhiên đứng xa xa ở ngoài nhìn động tĩnh bên này.

Nơi này, nước sông không tới được.

Dị năng thuần di của hấn có được sau khi nuốt dị đan Không gian của Mộ Lê Dật bị biến dị mà ra, là kỹ năng chạy trốn rất tiện, chỉ là đẳng cấp hơi thấp, nếu gặp phải dị năng giả am hiểu Không gian hệ dị năng liền sẽ bị phát hiện.

Hơn nữa tương đối bị hạn chế, dị năng thuần di này chỉ có thể thuần di một người, không giống đặc thù Không gian dị năng giả có thể mang theo người khác truyền tống, hơn nữa dị năng thuần di nếu muốn tiến cấp, không phải chỉ dùng dị đan hệ Không gian là có thể, còn phải dùng cả của dị đan Không gian hệ đặc thù.....

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đột nhiên xuất hiện, Mục Nhiên và Ân Phùng đều giật mình hoảng hốt, vừa rồi còn thấy hấn bị nước sông nuốt chửng, làm thế nào chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên người bọn họ?

Mục Nhiên cười ha hả hỏi: “Lão đại, anh đây là thuần di sao? Dị năng dùng để bỏ chạy thật tốt nha.”

Ân Phùng cũng lặng lẽ vênh tai nghe Mộ Lê Thần trả lời.

Kết quả Mộ Lê Thần chỉ tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn hai người bọn họ, nói: “Biết quá nhiều, cái chết sẽ đến rất nhanh.”

Mục Nhiên lập tức gất gao ngậm miệng, xoay mặt đi, một bộ biểu tình ‘Người vừa hỏi câu đó không phải tôi’.

Mộ Lê Thần cũng lười so đo với bọn họ, chăm chú nhìn con sông đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, trong lòng tính toán làm sao để tìm được Huyền Thủy chi tâm

Con sông này có thượng lưu cùng hạ lưu, nước sông nhất định là ùn ùn không dứt, hẳn có thể sử dụng Hóa hệ dị năng làm bốc hơi hết một phần nước sông, nhưng không cách nào dùng Hóa hệ dị năng đem cả con sông nấu cạn được.

Nếu Huyền Thủy chi tâm còn có thể khống chế nước sông công kích hắn, hẳn đời này đừng nghĩ cướp được Huyền Thủy chi tâm.

Nhưng nếu nghĩ ngược lại làm sao để có thể tránh được thời điểm nước sông công kích đem Huyền Thủy chi cướp về tay, như vậy nước sông tuy có nhiều nhưng đối với hắn không có lực công kích gì.

Chỉ là, hắn hoàn toàn không biết vị trí của Huyền Thủy chi tâm, thế thì làm sao có cách a?

Lúc trước thời điểm hắn có được Mộc Hoa chi tâm, bởi vì chỉ có một cái biến dị thực vật, cho nên hắn rất dễ dàng có thể tìm được vị trí của Mộc Hoa chi tâm

Nhưng cả một con sông ngòi, muốn hắn như thế nào tìm được đây?

Nên nói, khi Huyền Thủy chi tâm còn ở trong nước, là hòa cùng một thể với nước, trừ phi là dùng mắt nhìn, bằng không dùng tinh thần lực tuyệt đối không có cảm giác gì.

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, nhìn về phía Mục Nhiên: “Ngươi đợi một lát theo ta đến bờ sông, tìm một thứ.”

Mục Nhiên biết Mộ Lê Thần lại có chỗ cần dùng đến kỹ năng đồng thị của hắn, bất quá. “Lão đại, nước sông mà công kích tôi, tôi không có khả năng ngăn cản đâu, anh phải bảo vệ tôi a.”

Vừa rồi, khi hắn nhìn thấy nước sông công kích thật sự rất dọa người, thực lực hắn cũng không biến thái giống Mộ Lê Thần như vậy có thể bình yên vô sự toàn thân trở ra, cho nên chỉ có thể cầu chút che chở.

Đương nhiên, trong nội tâm hắn đích xác thực là nghĩ như vậy, nhưng mà hoàn toàn không dám nói ra.

Mộ Lê Thần gật đầu, nói: “Yên tâm, ta vẫn khẳng định toàn thân ngươi có thể trở ra.”

Nói xong, liền đi đến bờ sông.

Mục Nhiên vốn đang muốn xác nhận lại một chút điều Mộ Lê Thần nói có phải hay không đang lừa hắn, nhưng nhìn thấy Mộ Lê Thần đã bước tới bờ sông, liền đem lời đến bên miệng nuốt trở vào.

Lúc này Ân Phùng mới vội kéo hắn: “Cẩn thận một chút, theo sát anh ta.”

Mục Nhiên gật gật đầu, sau đó đi theo.

Mộ Lê Thần mang theo Mục Nhiên đi đến bờ sông, dùng tinh thần lực ngăn cách khí tức hai người, hắn nói với Mục Nhiên: “Mau tìm xem có thấy một khoả tìm đang đập nào đó hay không, có thể là lam sắc. Ngươi chỉ có thời gian mười phút, sau mười phút chúng ta phải lập tức rời khỏi bờ sông.”

Mộ Lê Thần có thể dùng loại thủ đoạn này ngăn cách khí tức là từ truyền thừa công pháp thu liễm khí tức, thời gian không có bao nhiêu chỉ có mười hai phút, sử dụng được một lần, phục hồi trong một giờ.

Mười phút dùng để tìm Huyền Thủy chi tâm, hai phút dùng để chạy khỏi phạm vi công kích của nước sông.

Không biết chiều dài con sông này là bao nhiêu, muốn tìm kiếm có lẽ phải mất rất nhiều ngày, bất quá vì Huyền Thủy chi tâm, phí chút thời gian rất đáng giá.

Mục Nhiên vội vàng sử dụng kỹ năng đồng thị, cẩn thận xem xét bên trong con sông có hay không thứ Mộ Lê Thần nói.

Bên trong con sông có không ít tôm cá bơi qua bơi lại, còn có các loại tảo, thực vật thủy sinh lộn lờ. Tất cả đều hiện ra trong mắt Mục Nhiên, hắn nhìn không được khẽ cảm thán trong lòng.

Loại cảnh tượng mỹ lệ này trước tận thế rất ít khi xem được, chung quy ô nhiễm môi trường quá nghiêm trọng.

Không nghĩ tới tài nguyên nước hiện nay bị virus tang thi lây nhiễm thành màu đen của mặt thể, thế nhưng còn có thể nhìn thấy cảnh tượng đẹp như vậy.

Bắt quá cảm thán thì cảm thán, Mục Nhiên đều không có một chút nào lơ đãng nhiệm vụ tìm kiếm Huyền Thủy chi tâm Mộ Lê Thần phân phối.

Mười phút rất nhanh qua đi, nhưng Mục Nhiên chỉ có tìm được trong phạm vi hai mươi mét của con sông

Muốn cẩn thận tìm kiếm một khối tim nhỏ, thật sự không dễ dàng, nếu không lưu ý dù chỉ một chút liền có khả năng bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Nhìn đến căn cứ B thị đã gần ngay trước mắt, mấy người Mộ Dung An Như Mộ Lê Dật cùng Phó Nghiên trong lòng thập phần vui sướng, bên ngoài làm bạn với tang thi suốt mấy ngày qua, bọn họ thật sự là quá mệt rồi.

Mộ Lê Thần đi ở sau cùng, xa xa nhìn thấy khu căn cứ to lớn, không dám đi đến phía trước, chung quy, thân phận của hắn không phải bình thường.

Hắn quan tâm mà nói với An Như cùng Mộ Lê Dật: “Con đưa mọi người đến đây, về sau mọi người chỉ có thể tự xoay sở. Nếu như vật tư không đủ thì đi đến ngọn núi bên kia tìm con.”

Mộ Lê Thần đưa tay chỉ chỉ ngọn núi nhỏ cho bọn họ nhìn.

An Như thực không kiên nhẫn, đáp qua loa vài câu: “Được được, biết rồi, người đi nhanh đi.”

Mộ Lê Dật nghe Mộ Lê Thần nói như vậy, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, mỗi ngày cùng ca ca tang thi sinh hoạt với nhau, thật sự đáng sợ.

Phó Nghiên vẫn ngẩn ngơ nhìn quanh căn cứ, căn bản là không nghe thấy Mộ Lê Thần nói gì.

Mộ Lê Thần nghe được phiền chán trong giọng nói An Như, trầm mặc trong chốc lát, lo lắng nhìn thoáng qua Phó Nghiên dung mạo vẫn không khác trước tận thể bao nhiêu, sau đó gọi một tang thi mang Không gian hệ dị năng đem vật tư bên trong không gian mang ra, giao cho bọn họ: “Mọi người vào đi.”

Mộ Dung vội vàng tiếp nhận vật tư, An Như không cam tâm yếu thế cũng đoạt một phần mang theo. Còn Phó Nghiên, khinh thường nhìn thoáng qua số vật tư còn lại, không thèm động đến.

Dù sao cô ta có ngọc vòng cổ mang không gian, rau dưa hoa quả cá tôm bên trong đều rất tươi mới, làm sao lại đi để ý đến đám bánh quy đồ hộp linh tinh gì đó.

Có được vật tư, bọn họ không nói hai lời liền đi về phía căn cứ, biểu tình kích động không phải giống như chạy nạn mà đến, mà là đến du lịch.

Mộ Lê Thần đứng ở một chỗ nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, thẳng đến khi nhìn bọn họ tiến vào phía sau căn cứ mới cất bước.

Đám người Mộ Dung An Như Mộ Lê Dật khẩn cấp muốn thoát khỏi con tang thi hoàng Mộ Lê Thần, sau khi tiến vào căn cứ, Mộ Lê Thần không thể cùng bọn họ vào trong, bọn họ không thể nghi ngờ chính là rất cao hứng, rốt cuộc có thể thoát khỏi con ác mộng lo sợ sẽ bị tang thi ăn vào bụng. Nhưng lại không nghĩ rằng, căn cứ hoàn toàn không thoải mái giống như bọn họ tưởng tượng.

Trừ Phó Nghiên tự xưng là Không gian dị năng giả có thể tiến vào khu B đặc biệt dành cho dị năng giả, ba người không có dị năng còn lại đều chỉ có thể ở khu D.

Khu D vừa dơ bẩn vừa hông đủ chỗ, còn không có thân nhân bảo đảm an toàn, bọn họ ở không bao lâu, vật tư liền bị người khác cướp đi.

Dưới cầu xin giúp đỡ của Phó Nghiên vẫn không có kết quả, Mộ Dung và An Như đều quyết định — ra khỏi căn cứ tìm kiếm vật tư.

Nhưng lần này thay vì nói bọn họ ra ngoài căn cứ tìm vật tư, chỉ bằng nói là tìm Mộ Lê Thần, lấy vật tư từ chỗ hắn.

Chỉ khi cực khổ ập xuống, bọn họ mới có thể nhớ tới còn có người tên là Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Dật không muốn ở lại loại địa phương rách nát dơ bẩn lại nguy hiểm này, cho nên hắn đề nghị dùng thực vật đổi lấy quyền cư trú ở khu C.

Khu A là nơi chỉ có người có quyền có thể sinh hoạt, khu B là dành cho dị năng giả cư trú, khu C cùng khu D là nơi ở cho người thường.

Ở khu D, chỉ cần mỗi tháng nộp lên một chút vật tư là có thể ở, thế nhưng an toàn tài sản hoàn toàn không có bảo đảm.

An ninh ở khu C so khu D còn tốt hơn một ít, ít nhất sẽ không phát sinh chuyện có người trộm đồ, đánh cướp mà không ai thêm quản.

Đề nghị này của Mộ Lê Dật, Mộ Dung và An Như đều rất đồng ý.

Bọn họ rời khỏi căn cứ, đi tìm ngọn núi nhỏ mà Mộ Lê Thần nói, gấp hẩn lấy đủ vật tư liền muốn rời đi.

Mộ Lê Thần nói: “Để con đưa mọi người đi, bằng không vào căn cứ vật tư lại bị đoạt mất, như vậy làm sao được?”

Vốn định cự tuyệt, ba người do dự: “Vậy người bị người ta phát hiện ra thì sao?”

Mộ Lê Thần giấu đi ánh mắt khác thường của mình thật tốt, nói: “Không sao, chỉ cần không bị dụng cụ kiểm tra, nhất định sẽ không bại lộ thân phận.”

Ba người nhìn qua Mộ Lê Thần đích xác so với người thường không quá khác biệt, liền đồng ý.

Bọn họ thực lo lắng mình mang theo nhiều vật tư như vậy sẽ bị người ta dễ mất đến.

Mộ Lê Thần đem bọn họ an toàn trở về căn cứ, sau đó vừa mỗi một vừa thất vọng về lại nơi cư trú tạm thời của mình.

Cha, mẹ, còn có em trai vừa đến đã muốn vật tư, từ đầu tới đuôi đều không quan tâm hỏi hẩn một câu, trong lòng hẩn không phải không khó chịu.

Hẩn an ủi chính mình, có thể là sinh hoạt trong căn cứ không thoải mái đi.

Ba người Mộ Dung An Như Mộ Lê Dật trở lại trong căn cứ, sinh hoạt đích xác rất không thoải mái.

Ba người thường rời khỏi căn cứ, chỉ hai ngày trở lại đã có thể mang về theo một đồng vật tư lớn, làm sao có thể không dẫn đến sự chú ý của người khác?

Rất cuộc khi bọn họ cầm nắm vật tư từ chỗ Mộ Lê Thần chỗ trở về, liền bị người tìm tới cửa.

Sau khi Mộ Dung An Như cùng Mộ Lê Dật tiến bước vị Tần công tử Tần Chiêu, ngồi ở trong phòng không nói lời nào.

Phó Nghiên đến cùng Tần Chiêu vẫn chưa đi, cô khuyên bọn họ: “Chỉ cần mọi người giúp Tần gia làm tốt chuyện này, về sau tại căn cứ B thị hoàn toàn có thể tung hoành cũng không cần lo lắng vật tư của mình bị người đoạt mất.”

An Như vẫn có chút do dự: “Nếu không có Mộ Lê Thần, chúng ta làm sao mà có vật tư?”

Muốn cô buông tay một tấm phiếu ăn cơm miễn phí trường kỳ như vậy, cô thật có chút luyến tiếc.

Phó Nghiên tiếp tục khuyên, Mộ Lê Dật cũng khuyên: “Mẹ, chúng ta hiện tại đi nhiều chuyến, lấy được nhiều vật tư rồi làm theo an bài của Tần công tử”

Mộ Dung và An Như mắt sáng lên, đây là một ý kiến hay.

Chỉ cần tồn đủ vật tư cho bọn họ ăn dùng, khi đó buông tay, cùng Mộ Lê Thần không còn quan hệ. Dù sao tại căn cứ có Tần gia chống đỡ, bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng vật tư bị cướp mất.

.

.

Mộ Lê Thần vẫn ở phụ cận thành thị đã luân hãm gần nhất thu thập vật tư, bởi vì Mộ Dung và An Như cứ vài ngày lại đến tìm hẩn đòi.

Bọn họ nói với hẩn, hiện tại cần có lượng lớn vật tư như thế là để lấy lòng một vị cường giả bảo hộ, bằng không trong căn cứ này nhất định sẽ phải chịu khổ sở.

Mộ Lê Thần có chút lo lắng, như vậy có thể hay không sẽ bại lộ thân phận của hẩn?

Bất quá lo lắng cũng không có biện pháp, cũng không thể cắt đứt cung ứng vật tư cho bốn người bọn họ, chung quy đó là thân nhân cuối cùng còn sót lại của hẩn.

Mộ Lê Thần muốn cho đám người Mộ Dung ở bên ngoài căn cứ cùng hẩn, có hẩn, là tang thi cũng không dám làm càn, hơn nữa đàn tang thi vẫn là một lớp bảo hộ đặc biệt của thiên nhiên đối với hẩn, không giống trong căn cứ phải lo lắng sẽ có tang thi, biến dị thú, biến dị thực vật công phá căn cứ.

Chỉ tiếc bọn họ đều không muốn.

Hôm nay, Mộ Lê Thần vừa mang theo một tang thi Không gian dị năng thu thập vật tư trở về trên núi, liền nhìn thấy Mộ Lê Dật mặt đầy nôn nóng đã chờ ở đó.

Mộ Lê Thần trong lòng bắt đầu cảm thấy không ổn, quả nhiên Mộ Lê Dật mang đến một tin dữ, An Như Phó Nghiên xảy ra chuyện.

Mộ Lê Dật mang Mộ Lê Thần chạy đến một rừng cây bên cạnh căn cứ, Mộ Lê Thần mặc dù có chút kỳ quái An Như cùng Phó Nghiên làm sao lại ra khỏi căn cứ, còn chạy đến chỗ này, nhưng dưới lo lắng nôn nóng, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều.

Thăng đến khi hần lâm vào giữa vòng vây.

Mộ Lê Thần nhìn Mộ Dung An Như Mộ Lê Dật cùng Phó Nghiên mang về mặt lạnh lùng ghét bỏ, tâm dâng lên từng đợt lạnh lẽo.

Vì cái gì? Vì cái gì lại phản bội hần. Vì cái gì bán đứng hần.

.....

Mộ Lê Thần bị bắt đến viện nghiên cứu, đám người Mộ Dung cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Nếu nói đám người hiện tại không muốn Mộ Lê Thần thoát khỏi viện nghiên cứu nhất là ai, bốn người bọn họ tuyệt đối đứng đầu bảng.

Mộ Lê Thần cường đại, trên đường đến căn cứ B thị, bọn họ đã hiểu quá rõ.

Bất quá Tần Chiêu đã cam đoan với bọn họ, viện nghiên cứu sử dụng khoáng thạch đặc thù xây dựng, Mộ Lê Thần tuyệt đối không có khả năng trốn thoát được.

Bọn họ lúc này mới yên tâm đi hưởng thụ sinh hoạt an nhàn thoải mái của mình.

Chỉ là sự tình lại không như bọn họ tưởng tượng tốt đẹp đến vậy.

Thói quen tiêu tiền như nước của bọn họ phải nói là cao siêu nhất, rất nhanh liền đem lượng lớn vật tư lấy từ chỗ Mộ Lê Thần dùng sạch.

Thời điểm vật tư còn dư không nhiều, bọn họ mới đột nhiên ý thức được, phiếu com miễn phí của mình đã bị bọn họ bán cho viện nghiên cứu rồi.

Đám người An Như lúc trước mặt mày hồng hào đảo mắt qua đã trở nên tiêu tụy không chịu nổi, cô đã rất nhiều ngày không được ăn thức ăn tươi mới.

Chỉ là hiện tại thức ăn tươi mới không còn lại bao nhiêu, ngay cả thức ăn rớt dưới đất bọn họ cũng luyện tiếu vứt bỏ.

Mộ Lê Dật đề nghị đi tìm Tần gia đòi vật tư, dù sao bọn họ cũng đã phối hợp với Tần gia bắt giữ tang thi hoàng Mộ Lê Thần, chính là lập công lớn.

Chỉ là trở trêu thay, bọn họ ngay cả đại môn còn không thể vào được.

Mộ Lê Thần đã bị bắt, ba người bọn hần là người thường tự nhiên cũng không có giá trị lợi dụng.

Không lấy đi lượng vật tư ban đầu của bọn họ, Tần gia cảm thấy mình như vậy đã thập phần nhân từ rồi.

Còn hứa hẹn lúc trước? Ha ha, Tần gia bọn họ có hứa hẹn qua cái gì sao, chỉ có nói là thập phần cảm tạ mà thôi.

Mà sau khi bắt được tang thi hoàng, Tần gia không phải đã nói câu đó với bọn họ rồi sao?

Lúc này Mộ Dung An Như Mộ Lê Dật mới ý thức được, những mộng tưởng lúc trước, đều chỉ là một bức tranh nực cười mà Phó Nghiên vẽ lên cho bọn họ mà thôi.

Bọn họ hiện tại có thể nói là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Trường kỳ không có cơm ăn, ba người không có dị năng tại căn cứ này rõ ràng chẳng là cái gì, nghĩ bằng đầu gối cũng có thể nghĩ.

Bọn họ rất nhanh liền dưới hiện thực bức bách không thể không chuyển về khu D, mỗi ngày sinh hoạt trôi qua ăn bữa hôm lo bữa mai, lúc này rốt cuộc mới hết sạch vật tư sở hữu.

Mộ Lê Dật không cam lòng, đi tìm Phó Nghiên, kết quả lúc đang đuổi theo Phó Nghiên bị Tần Chiêu hung hăng giáo huấn một trận.

Mộ Lê Dật bị thương không nhẹ trở lại khu D mới phát hiện phòng ở của gia đình bọn họ có thêm người, lại thấy cha mình ngồi xổm trước cửa, mặt đầy ngây ngốc.

Lúc đến gần, Mộ Lê Dật nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng động dâm mỹ, trong đó một âm thanh chính là của mẹ hần — An Như, hần nhất thời bùng tình đại ngộ.

Mộ Lê Dật đương nhiên rất phẫn nộ, hần phẫn nộ mẹ tại sao có thể làm ra loại chuyện này, càng phẫn nộ hơn cha mình thế nhưng lại ngồi xổm trước cửa, chỉ nghe chứ không thêm đi vào ngăn cản.

Hắn và Mộ Dung cãi nhau một trận, Mộ Dung cười lạnh nói: “Cô ta tự nguyện dùng loại phương pháp hạ lưu này đổi cái ăn, tao còn có thể làm gì được?”

Mộ Lê Dật ngậy ngấn cả người, sau đó trầm mặc nhìn thoáng qua căn phòng nhỏ cũ nát, chậm rãi xoay người rời khỏi.

Mộ Dung tiếp tục ngồi xồm ngoài cửa phòng, tựa hồ không nghe thấy thanh âm rên rỉ của vợ mình dưới thân một nam nhân khác, cũng không thèm nhìn đến vết thương đầy trên người con mình.

Mộ Lê Dật ngồi canh giữ ở nơi Tần Chiêu thường thường xuất hiện, lại tìm tới Tần Chiêu, lần này hắn đối với Tần Chiêu không chỉ trích hán qua sông đoạn cầu, mà chỉ nói một câu: “Tao biết bí mật của Phó Nghiên đến tốt cùng là cái gì.”

Đồng tử Tần Chiêu hơi co lại, phát tay bảo thủ hạ đang ngăn Mộ Lê Dật lui ra: “Cậu đi theo tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Con sông này quá dài, nếu chỉ muốn dựa vào Mục Nhiên từng chút từng chút tìm kiếm, chỉ sợ không biết đến ngày tháng năm nào mới tìm thấy Huyền Thủy chi tâm.

May mà còn có cảm ứng cường liệt của Mộ Lê Thần đối với Huyền Thủy chi tâm, đem phạm vi thu nhỏ lại đến hơn bốn trăm mét trên khúc sông.

Mục Nhiên mỗi ngày có thể tìm năm mươi mét, dự tính khoảng hơn tám ngày là đã có thể tra xét toàn bộ bốn trăm mét sông này một lần.

Cứ như vậy, Mộ Lê Thần đã ở chỗ này được năm ngày.

Ngày hôm nay, Mục Nhiên theo lệ thường tiếp tục tìm kiếm Huyền Thủy chi tâm, hắn đảo qua một đám thủy thảo, đột nhiên dừng một chút, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Mộ Lê Thần ở bên cạnh vẫn chú ý tới Mục Nhiên hỏi: “Có phải tìm thấy hay không?”

Mục Nhiên gật gật đầu, đưa ngón tay chỉ vào mặt sông bên phải, nói: “Là ở chỗ này, giấu dưới một đám thủy thảo, là lam sắc, hình như còn đang đập, thật thần kỳ.”

Trên mặt Mộ Lê Thần lộ ra vui mừng không che giấu, hắn đuổi Mục Nhiên về lại chỗ bên cạnh Ân Phùng Tiểu Hắc, sau đó một mình một người hướng địa phương Mục Nhiên vừa chỉ đi đến.

Hắn chậm chạp vẫn chưa xuống nước, hắn phải làm tốt chuẩn bị.

Muốn lấy được Huyền Thủy chi tâm, nhất định phải xuống nước, hơn nữa động tác nhất định phải nhanh chóng.

Bằng không nếu bị phát hiện, hắn dù nghĩ ra bất kỳ ý tưởng nào nữa chỉ sợ đã không còn dễ dàng.

Mộ Lê Thần ở bên bờ chuẩn bị hơn nửa ngày, cuối cùng tìm được một vị trí tiện lợi tiếp cận Huyền Thủy chi tâm.

Thời điểm mười hai phút sắp qua đi, Mộ Lê Thần không chút do dự chui đầu vào trong nước, đưa tay liền kéo lấy đám thủy thảo đang bọc lấy Huyền Thủy chi tâm theo như lời Mục Nhiên, sau đó một phen nhét vào trong túi làm từ da rắn nước trên người mình.

Là Mộ Lê Thần mấy ngày trước giết được một con rắn nước biển dị, dùng da của rắn nước biển dị chế tạo thành một túi to chứa khí tức nguyên tố nước nồng đậm, vừa lúc có thể ngăn cách được khí tức của Huyền Thủy chi tâm.

Chỉ là Huyền Thủy chi tâm tuy rằng đã lấy đến tay, nhưng Mộ Lê Thần cũng bị một con sóng cực lớn đánh thẳng lên bờ.

Mộ Lê Thần cảm giác được trên thân thể kịch liệt đau đớn, thần sắc không biến, chậm rãi đứng dậy.

Lúc này mặt sông bởi vì Huyền Thủy chi tâm rơi vào tay Mộ Lê Thần mà trở nên tĩnh lặng, chỉ là nước sông trong veo kia lấy mắt thường có thể thấy được bắt đầu nhiễm lên màu đen do virus tang thi trong không khí ảnh hưởng.

Có lẽ là vì lúc trước quá sạch sẽ, cho nên hiện tại tốc độ nhiễm đen cũng quá nhanh.

Không qua bao lâu, con sông vốn trong vắt ngọt lành đã cùng những con sông khác tại mặt thể không khác nhau là mấy, cá tôm trong sông không phải từ vong mà bắt đầu biến dị.

Mộ Lê Thần đối với con sông biến thành cái dạng gì không quan tâm, hấn quan tâm chính là Huyền Thủy chi tâm.

Hấn vừa thoát được một mối hiểm, liền mở túi da rấn đem Huyền Thủy chi tâm ra.

Mộ Lê Thần nhìn thứ này cùng Mộc Hoa chi tâm ngoại trừ màu sắc bất đồng, còn lại đều hoàn toàn giống nhau, cảm giác được năng lượng Thủy hệ trong đó dư thừa, khéo môi hấn chậm rãi cong lên, gọi ra một nụ cười.

Khóa tìm thứ hai, Huyền Thủy chi tâm, đã có trong tay.

.

Mộ Lê Thần nghiên cứu tác dụng của Huyền Thủy chi tâm một phen.

Hấn phát hiện Huyền Thủy chi tâm có thể trở thành Tị thủy châu, hơn nữa đối với Thủy hệ dị năng có gia thành.

Tựa như thời điểm Mộ Lê Thần sử dụng Mộc Hoa chi tâm, có thể tùy tiện sử dụng Mộc hệ dị năng đều lấy năng lượng từ Mộc Hoa chi tâm rút ra, hoàn toàn không cần tiêu hao nguồn năng lượng của chính mình.

Mà Huyền Thủy chi tâm cũng vậy.

Khi hấn sử dụng Thủy hệ dị năng cùng Băng hệ dị năng, hoàn toàn có thể không cần hao tổn một chút dị năng của bản thân.

Hơn nữa có Huyền Thủy chi tâm, Mộ Lê Thần ở trong nước không khác gì so với trên mặt đất.

Loại tác dụng này thực khiến Mộ Lê Thần cao hứng, chung quy thực lực hấn có cường đại như thế nào, nhưng khi ở trong nước khẳng định sẽ suy giảm nhiều.

Hướng chi, tang thi hoàng đệ hạ các phương diện đều phải ưu tú, khó có thể mở miệng nói ra khuyết điểm, hấn chính là vọt lên cạnh.

Tuy rằng hấn đã là tang thi, cho dù bị nước ngập, nhưng cũng không thể chìm chết hấn, hấn chỉ là vọt lên cạnh có tâm lý sợ nước mà thôi.

Thời điểm chuẩn bị đi lấy Huyền Thủy chi tâm, hấn đứng ở bên bờ nửa ngày chưa xuống nước chính là đang làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý.

Mộ Lê Thần đem Huyền Thủy chi tâm đặt về trong túi da rấn, thuận tiện đem Mộc Hoa chi tâm trong túi quần ném vào luôn.

Lúc này chợt phát sinh dị biến.

Còn chưa chờ hấn đóng miệng túi da rấn lại, liền phát hiện trong túi bộc phát ra một đạo quang mang lục lam giao nhau chói mắt.

Mộ Lê Thần kinh ngạc nhắm chặt mắt, nhưng hấn vẫn gắt gao giữ chặt túi da rấn không buông tay.

Không biết qua bao lâu, Mộ Lê Thần chậm rãi mở mắt, sau đó vội vàng kiểm tra Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm.

Hấn mới không hi vọng chính mình hao hết tâm tư mới có được bảo bối liền bởi vì nguyên nhân kỳ quái nào đó mà sinh ra dị biến.

Chỉ là khi vừa nhìn vào trong túi da rấn, Mộ Lê Thần liền ngẩn ra.

Này..... Đây là.....

Hai viên Ngũ Hành chi tâm hợp thể ?

Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm thể mà hợp cùng một chỗ, biến thành một khóa gấp đôi so với ban đầu đại, màu sắc cũng biến thành Thanh Lam sắc, khóa tìm đập cũng trở nên càng thêm hữu lực, tốc độ còn nhanh thêm một chút.

Mộ Lê Thần nghĩ, đưa một đạo năng lượng vào bên trong Mộc Thủy chi tâm hợp thể, quang mang thanh lam lập lòe lên, hấn tùy tay ném ra một đạo Băng hệ dị năng, thể nhưng có thể đem cả con sông màu đen chậm rãi đóng băng.

Một mảnh rêu vừa tối đen vừa xanh sẫm đột nhiên phá vỡ tầng băng, từ dưới đáy sông vọt lên mặt sông, nhẹ nhàng đón gió dao động.

Băng hệ dị năng cùng Mộc hệ dị năng vậy mà có thể kết hợp được, quá tốt, thật quá tốt!

Mộ Lê Thần vô cùng vui vẻ, cao hứng.

Xem ra này Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm kết hợp thành Mộc Thủy chi tâm là một chuyện tốt, hấn có thể cảm giác được bản thân mình khi sử dụng Mộc hệ dị năng cùng thủy hệ Băng hệ dị năng càng thêm thuận tay.

Dị năng ban đầu của Mộ Lê Thần vốn là thôn phệ, cho nên hấn có thể thôn phệ dị năng của những người khác, bởi vậy chủng loại dị năng của hấn cũng

phá lệ đa dạng.

Dị năng quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, bởi vì tiến cấp sẽ khó khăn, cho nên dị năng của hắn rất nhiều đều là cấp thấp.

Hiện tại tuy rằng hắn là tang thi hoàng cấp mười, nhưng chỉ đại biểu dị năng thôn phệ của hắn đạt đến cấp mười, những dị năng bị thôn phệ khác chỉ có thể dựa vào tinh hạch thú đan mà tiến cấp.

Trừ Hỏa hệ Phong hệ dị năng thường sử dụng đã đạt tới cấp bảy, những dị năng khác đẳng cấp đều không cao, giống như loại dị năng thuần di cực kỳ hiếm thấy, hiện tại còn chưa đạt tới cấp ba.

Dị năng quá nhiều không riêng gì khó có thể tiến cấp, trong chiến đấu cũng không thể mỗi một loại đều có thể thuận buồm xuôi gió sử dụng.

Chuyển hoá giữa các luồng năng lượng khó tránh khỏi sẽ có trì trệ, như vậy sẽ tạo cơ hội cho địch nhân.

Nhưng sau khi có Mộc Thủy chi tâm, Mộ Lê Thần phát hiện, chuyển hoá năng lượng Mộc hệ dị năng cùng Thủy hệ Băng hệ dị năng của hắn đã có thể đạt tới không khoảng cách.

Tỷ như một giây trước hắn còn thi triển Thủy hệ dị năng, giây tiếp theo đã dùng Mộc hệ dị năng công kích địch nhân, Thủy hệ dị năng lập tức liền biến thành trời buộc đối phương.

Loại chuyển hoá dị năng này, quả thực làm người ta khó lòng phòng bị, thật sự là phương pháp hoàn hảo.

Ai có thể nghĩ ra được Mộc hệ dị năng quán quanh mình trong nháy mắt liền biến thành Băng hệ dị năng muốn mạng người đây?

Hoàn toàn không có ai lường được.

.

.

Mộ Lê Thần có được thứ mình muốn, tâm tình cũng thật tốt, liền muốn mang theo đàn em của mình rời khỏi nơi này, đột nhiên bị một người gọi lại.

Mộ Lê Thần quay đầu, phát hiện bên bờ sông vốn không có người thế nhưng lại xuất hiện một..... Nam nhân?

Hắn yên lặng nghiêng mắt qua chỗ khác, không thèm nhìn tên kia.

Phi lễ chó nhìn..... Mặt thể quả nhiên có quá nhiều điều kì lạ, thế nhưng còn có người lửa thể chạy rong.

Cái tên lửa thể kia thực tự nhiên đi đến gần Mộ Lê Thần, khi hắn nhìn thấy được ánh mắt Mộ Lê Thần lãnh lệ phòng bị, mới chịu dừng bước.

Mộ Lê Thần muốn xem một chút cái người này định làm gì, nên không động thủ, khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái là, hắn cảm giác người này có điểm không thích hợp.

Nam nhân kia không hề xấu hổ khoe chim, gương mặt thực dương quang tuấn lãng, nhưng biểu tình lại là mặt than.

Nam nhân một bộ mặt than, thái độ thực thần nhiên, hắn nói với Mộ Lê Thần: “Thứ đó là cậu cầm đi sao?”

Ngữ khí của hắn cùng biểu tình mặt than của hắn thực không phù hợp, hợp lại thành một khung cảnh lạ kỳ, cứ như một đứa trẻ già làm người lớn nhưng trong lòng lại mang sự hiếu kỳ nghiêm trọng.

Mộ Lê Thần theo bản năng liền nói: “Thứ gì?”

Nam nhân nói: “Chính là cái thứ còn đập đập kia, tôi mỗi ngày đều nhìn nó, chỉ là tôi tiếp cận nó không được, cậu làm sao tiếp cận được vậy?”

Mộ Lê Thần lạnh lùng nói: “Chuyện đó không liên quan đến ngươi.”

Nam nhân tựa hồ không nghe ra ý không tốt trong lời Mộ Lê Thần, tiếp tục nói: “Bởi vì có thứ đó, con sông này mới đẹp như vậy, cậu cầm đi nó, nơi ở của tôi vậy là mất rồi.”

Mộ Lê Thần lạnh lùng nói: “Chuyện đó không liên quan đến ta.”

Nam nhân tiếp tục không nhìn hắn mà nói: “Cậu có thể hay không đem nó đặt trở về chỗ cũ đi! Tôi một chút cũng không thích sinh hoạt trong loại nước đen ngòm như thế này, đến cả ánh mặt trời cũng chiếu không tới..... Bla bla bla.....”

Mộ Lê Thần nhìn nam nhân không ngừng nói nhảm, khóe miệng giật giật, sau đó mặt không chút thay đổi liền xoay người rời đi.

Hắn hiện tại có thể xác định vì cái gì người này lại có điểm không thích hợp, nguyên lai, người này hắn..... Không! Phải! Con! Người!

Chính là một biến dị thú sống dưới nước hóa thành hình người.

Thủy tộc biến dị thú này có cùng cấp bảy với Tiểu Hắc như thế nào có thể hóa thành hình người?

Ha ha, khẳng định không phải trong truyền thuyết Yêu Tu, bằng không sẽ không thay đổi được vẻ ngoài giống như người.

Yêu Tu trừ phi là sau khi phi thăng Độ Kiếp trùng tổ Tiên Linh chi thể, bằng không đặc thù Yêu tộc tuyệt đối không có khả năng toàn bộ biến mất.

Giống như trong cổ sự linh dị thần quái, yêu quái xen lẫn trong thế gian cùng nhân loại yêu đương hoặc là ăn người, sờ dĩ không bị người thường phát hiện bọn họ là yêu quái, bởi vì bọn họ sử dụng ảo thuật, cũng không phải không có đặc thù của Yêu tộc.

Nếu thật sự trở nên giống hệt nhân loại, trừ bỏ phi thăng trùng tổ Tiên Linh chi thể, còn có một phương pháp, bất quá phương pháp này Yêu tộc tuyệt đối sẽ không dùng.

Đó chính là dùng cò biến hóa.

Cò biến hóa so với cò đại không khác nhau là mấy, phi thường khó tìm, bất quá Yêu tộc cũng sẽ không cố ý đi tìm cò biến hóa.

Đương nhiên, vẫn là không thiếu trường hợp Yêu tộc ăn nhằm cò biến hóa mà biến thành hình người, cái này chỉ có thể tính là bọn họ xui xẻo.

Cò biến hóa có thể khiến Yêu tộc trở nên cùng nhân loại giống hệt nhau, nhưng Yêu tộc dù sao cũng là Yêu tộc, yêu khí trên người vẫn không thể che giấu.

Bởi vậy một Yêu tộc ăn cò biến hóa sẽ bị nhân loại đòi giết, Yêu tộc cũng sẽ không dung nạp, cứ như vậy trở thành bán yêu, bị nhân loại và Yêu tộc bài xích.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Yêu tộc so với nhân loại có ưu thế, ngoại trừ sinh mệnh bọn họ lâu dài, còn có pháp lực cường hãn.

Nếu ăn cò biến hóa biến thành hình người, tuy rằng sinh mệnh vẫn như vậy, nhưng thân thể lại so với nhân loại bình thường yếu ớt hơn hẳn.

Bởi vậy chỉ cần là Yêu tộc, đều không nguyện ý ăn thứ cò đó để biến thành nhân loại.

Hiển nhiên, nam nhân mặt than đang lâm bầm lải nhải này chỉ là một biến dị thú dưới nước ăn nhằm cò biến hóa mà thôi.

Nam nhân thấy Mộ Lê Thần muốn rời đi, vội vàng đi theo, vừa đi vừa nói: “Aiz, sao cậu lại muốn đi chứ? Nếu cậu không muốn đem vật kia để trở lại, vậy cậu cậu phải để tôi theo cậu a!”

Mộ Lê Thần xoay người nhìn về phía hắn: “Người thật muốn đi cùng ta?”

Ánh mắt nam nhân nhìn về phía chiếc túi da rắn trong tay Mộ Lê Thần, vội vàng gạt đầu: “Tôi rất thích ở nơi nào có thứ đó.”

Hắn là Thủy tộc, tuy rằng nguồn nước đã bị ô nhiễm đối với hắn mà nói không có nguy hại gì, nhưng hắn thích dòng nước sạch sẽ lúc trước, cho nên hắn mới có thể từ bỏ đại dương rộng lớn chạy đến con sông nhỏ này.

Mà Mộ Lê Thần lúc này lại phi thường động tâm.

Vì cái gì mà hắn ngay từ đầu không giết con biến dị thú Thủy tộc hóa thành hình người này?

Chính là bởi vì đẳng cấp trí tuệ của tên đó rất cao, hắn là vương giả trong đám biến dị thú Thủy tộc, Mộ Lê Thần không cần phải đi trêu chọc.

Số lượng biến dị thú trên đất bằng so với biến dị thú trong nước, nên nói, sau mặt thể diện tích 80% địa cầu đều là nước.

Trước tận thế, chủng loại động vật trong nước nhiều không đếm xuể, so với động vật trên đất bằng rất nhiều.

Sau tận thế, động vật Thủy Sinh biến dị khẳng định cũng rất nhiều.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng trên đất bằng, tuy rằng cũng có thể khống chế tang thi động vật Thủy Sinh, nhưng điểm mạnh của hắn chung quy không phải dưới nước.

Cho nên hắn không nhất thiết cùng cái biến dị động vật Thủy Sinh này kết thù.

Nên nói, động vật Thủy Sinh biến dị so biến dị thú trên đất bằng mang thù nhiều hơn đoàn kết.

Mộ Lê Thần nếu ở đây giết một trong những vương giả của chúng nó, không chừng một ngày nào đó hắn đến gần khu vực có sông hồ ở căn cứ S thị liền bị biến dị động vật Thủy Sinh theo dõi thì sao.

Hắn cho dù là có đại quân tang thi trăm vạn con cũng đánh không lại ngàn vạn sinh vật Thủy Sinh biến dị, trừ phi hắn vĩnh viễn không tới gần những nơi có nước.

Mà hiện tại, vị động vật Thủy Sinh biến dị này vừa nhìn là biết vương giả lại muốn đi cùng hắn. Thật sự là miếng bánh rơi từ trên trời xuống.

Mộ Lê Thần đã nghĩ tốt nên làm thế nào công hãm căn cứ S thị.

Hắn thật muốn xem xem đám người trong căn cứ S thị khi nhìn một đàn biến dị thú số lượng ngàn vạn, kể cả có biến dị thú dưới nước tấn công căn cứ thì lộ ra biểu tình tuyệt vọng đến mức nào.

Mộ Lê Thần đánh giá cẩn thận một phen cái biến dị thú hình người nhất định muốn đi theo mình, hỏi: “Người tên gì?”

Hắn vẫn mang bộ mặt than mờ to mắt nhìn, nghĩ nghĩ, nói: “Hà Kỳ Tranh, gọi tôi là Hà Kỳ Tranh.”

Hắn nhớ rõ lúc trước hắn nuốt được một tên xui xẻo nào đó, mà cái tên này chính là của tên xui xẻo đó, nếu đã bị hắn nuốt vào bụng, vậy thì cái tên kia cũng thuộc về hắn đi.

Mộ Lê Thần không biết rõ nội tình, còn tưởng rằng chỉ số thông minh người này thật cao, cao đến mức có thể tự đặt cho bản thân một cái tên.

Hà Kỳ Tranh. Cái này. sao lại giống tên của một loại trà vậy?

Mộ Lê Thần yên lặng liếc nhìn cái tên đang còn lửa thể kia, lặng lẽ đánh giá, đáng người không tồi.

Sau đó hắn liền gọi tang thi mang Không gian dị năng đến, lấy ra từ trong đó một bộ quần áo, ném cho Hà Kỳ Tranh: “Mặc vào!”

Không mặc đồ riết thành thói quen, Hà Kỳ Tranh trừng mắt nhìn đồng quần áo, sau đó buồn bực gãi gãi đầu, cái này dùng làm gì vậy?

Hắn một bộ mặt than làm ra này loại trừng mắt này, nhìn qua thật sự là cực kỳ ngu xuẩn.

Mộ Lê Thần không đành lòng nhìn, đem Hà Kỳ Tranh ném cho Mục Nhiên: “Dạy hắn mặc quần áo!”

Mục Nhiên lại bị ủy lầy trọng trách khó khăn nói không nên lời nhìn về phía Hà Kỳ Tranh tỉnh tỉnh mê mê, hai chân run run.

Vì cái gì? Ông trời, ông vì cái gì lại cho tôi một đôi mắt có thể nhìn thấu mọi sự tình chứ hả?

Mama, nơi này có quái vật a —

Mục Nhiên lúc trước bởi vì đứng quá xa, nên thấy không rõ người cùng Mộ Lê Thần nói chuyện là ai, vì thế mới tìm chết đem kỹ năng đồng thị trở thành kính viễn vọng mà nhìn, kết quả cái Hà Kỳ Tranh kia trong mắt người khác thì thật giống một đại soái ca tuấn lãng, nhưng trong mắt hắn liền biến thành một người mang đuôi cá, còn có một miệng đầy máu cùng hàm răng sắc bén, là một đại cự xỉ quái vật.

Mục Nhiên cảm giác răng nanh hắn đều như nhói run rẩy, quá hoảng sợ nên hắn hiện tại đã đóng kín kỹ năng đồng thị, nhưng hình tượng khủng bố của Hà Kỳ Tranh đã xâm nhập vào tâm linh hắn, hắn hoàn toàn không thể đối mặt với bộ dạng anh trai tiêu sái lãng tử như vậy.

Cuối cùng, hắn vẫn là ôm lấy đùi Mộ Lê Thần khóc rống, nước mắt chảy thành sông: “Lão đại, anh tha em đi, em thật sự không dám tới gần hắn a hức hức.”

Mộ Lê Thần cúi đầu nhìn tên đàn em nhân loại ngu ngốc của mình: “Vì cái gì không dám?”

Mục Nhiên thút tha thút thít nhỏ giọng nói: “Bộ dạng hắn rất đáng sợ.”

Mộ Lê Thần nhìn nhìn Hà Kỳ Tranh dương quang soái khí, lại nhìn Mục Nhiên làm bộ mặt của một tiểu tức phụ, ghen hờn, yên lặng đem người một cước đá văng, xoay đi không không đành lòng nhìn thẳng cái biểu tình của hắn, nói với Ân Phùng: “Người đi dạy Hà Kỳ Tranh một ít thường thức đi.”

Lần đầu tiên được Mộ Lê Thần giao cho nhiệm vụ hằng ngày Ân Phùng nghiêm túc gật đầu: “Vâng.”

Ân Phùng không giống Mục Nhiên có kỹ năng đồng thị, nhìn không ra chân thân của Hà Kỳ Tranh, cho nên hắn không có chút chướng ngại tâm lý nào tới gần Hà Kỳ Tranh.

Ân Phùng nhìn đầu tiên không phải mặt Hà Kỳ Tranh, mà là nhìn hành vi hắn cầm một cái quần lót không ngừng khoa tay múa chân.

Bất quá hán cũng không thẹn, bởi vì ít khi nào hán nói liền tư duy với tam quan mà sống a, hán cực kỳ bình tĩnh tiếp nhận quần lót Hà Kỳ Tranh trong tay, mở rộng đai quần, nói: “Nhấc chân, rồi cho chân vào cái lỗ đó.”

Hà Kỳ Tranh mặt đơ, nhìn hai cái lỗ lớn của quần lót, sau đó nhảy Xuyên vào bên trong.

Ân Phùng khoe miệng giật giật, tiếp tục nhấc quần âu lên, đưa cho Hà Kỳ Tranh, dùng ngôn ngữ chỉ đạo hán xỏ chân qua làm sao.

Tuy rằng động tác Hà Kỳ Tranh làm không đúng, nhưng tốt xấu gì cũng đã đem quần áo mặc vào.

Miệng lưỡi khô khốc, trán nổi gân xanh, Ân Phùng bạo phổi nhìn Hà Kỳ Tranh kia mặc ngược chiếc áo thun, yên lặng không nói lời nào, sau đó trở lại chỗ Mộ Lê Thần phục mệnh.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn Hà Kỳ Tranh đã mặc xong quần áo, tự nhiên cũng thấy được cái áo thun mặc ngược, bất quá hán không ra lệnh Ân Phùng sửa lại, thần nhiên gật đầu.

Hán nghĩ dù sao cái này cũng đâu phải chuyện lớn.

Hà Kỳ Tranh hoàn toàn không biết bị người liên thủ khi dễ còn thập phần cảm thấy hứng thú lôi kéo quần áo trên người.

Tuy rằng không biết đây là cái gì, bất quá có thể ngăn được ánh mặt trời nóng rát khiến hơi nước trong cơ thể hán hao tổn chậm một chút, thật sự rất không tồi a.

Hà Kỳ Tranh nhìn về phía Mộ Lê Thần, chỉ vào quần áo trên người mình: “Còn có sao?”

Mộ Lê Thần không hiểu rõ ý tứ của hán, bất quá vẫn gật đầu nói: “Còn.”

Hán lại kêu tang thi mang Không gian dị năng ra lấy thêm mấy bộ quần áo nữa.

Hà Kỳ Tranh nhìn đến đám đồ có thể giúp hán che chắn ánh mặt trời, hưng phấn liền cầm lên một cái, còn muốn trông vào người.

Hán rất thông minh, học được cũng rất nhanh, cho nên trình tự hán mặc quần áo so với lúc Ân Phùng dạy hán giống nhau như đúc.

Mộ Lê Thần nhìn Hà Kỳ Tranh vốn đã mặc một chiếc quần âu nay lại trông thêm một cái quần lót ở bên ngoài, yên lặng bóp trán, sau đó đoạt lại quần áo, kêu tang thi mang Không gian dị năng thu hồi vào.

(Zombie: Vì sao những đứa đi theo anh Thần đều không bình thường như vậy (¯(Ⅰ) ¯)

Hà Kỳ Tranh liền muốn chạy đi bắt tang thi mang Không gian dị năng, Mộ Lê Thần bèn ngăn hán lại, sau đó hung hăng nện một quyền lên mặt hán, gần từng chữ một: “Không được phép!”

Hà Kỳ Tranh bị đập một cái liền khơi dậy tính hung bạo, còn to gan xông lên với Mộ Lê Thần.

Bất quá hán là Biến dị thú cấp bảy, mà Mộ Lê Thần lại là tang thi hoàng cấp mười, hoàn toàn không phải đối thủ.

Mộ Lê Thần đem hán đánh thêm một cái, nói: “Phải nghe lời!”

Hà Kỳ Tranh bám riết không tha tiếp tục xông lên.

Mộ Lê Thần lại một quyền đem hán đập ngã: “Phải nghe lời ta nói!”

Hán lại bò lên.

Mộ Lê Thần lại đập ngã hán.

Mỗi lần đập hán ngã, liền nói một câu “Phải nghe lời”.

Không biết bị đập bao nhiêu lần, Hà Kỳ Tranh rốt cuộc cũng sợ, nhìn về phía Mộ Lê Thần, trong mắt mang theo sợ hãi cung kính.

Mộ Lê Thần vừa lòng: “Ngươi biết mình nên làm như thế nào chưa?”

Hà Kỳ Tranh xoa xoa mặt, cục u trên mặt lập tức tiêu thất, hán cúi đầu, nói: “Phải lời nghe anh.”

Mộ Lê Thần nói: “Rất tốt, đi theo ta.”

Hà Kỳ Tranh không nhúc nhích, hán nói: “Quần áo.....”

Mộ Lê Thần cảm thấy Hà Kỳ Tranh đối với quần áo có một cố chấp kỳ lạ, liền hỏi: “Ngươi đã mặc xong quần áo rồi, còn muốn quần áo làm gì?”

Hà Kỳ Tranh nói: “Quần áo có thể chắn ánh nắng, hơi nước trong cơ thể cũng tiêu hao chậm một chút.”

Mộ Lê Thần búng tỉnh đại ngộ, nguyên lai như vậy.

Hà Kỳ Tranh là động vật Thủy Sinh biến dị hóa thành hình người, nhưng trên bản chất vẫn là không thể rời khỏi nước, bằng không sẽ chết.

Nếu không phải có hạn chế này, động vật Thủy Sinh biến dị chỉ sợ đã sớm xưng bá thế giới, nào còn đến phiên người khác?

Đối phó động vật Thủy Sinh biến dị, biện pháp tốt nhất chính là dùng hòa công.

Tuy rằng khả năng thương tổn không được cường đại, nhưng lại có thể làm bốc hơi hết hơi nước trong cơ thể chúng nó, trực tiếp giết chết chúng nó hoặc là ngăn cản đường lui, không thể chạy đến nơi có nước.

Hà Kỳ Tranh tuy rằng là biến dị thú cấp bảy, còn có thể hóa thành hình người, nhưng vẫn không thể rời khỏi nước quá lâu.

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, ném qua cho Hà Kỳ Tranh một quả cầu nước, khiến hấn cả người ướt sũng.

Hà Kỳ Tranh chẳng những không tức giận, ngược lại còn rất thích, ánh mắt sáng ngời trong suốt nhìn về phía Mộ Lê Thần, phảng phất như chờ mong hấn ném thêm một quả nữa.

Mộ Lê Thần lại ném đến một quả cầu nước lớn hơn lên người hấn: “Cảm giác thế nào?”

Hà Kỳ Tranh gật gù đầu nói: “Rất tốt, nước tinh khiết a, thật sự rất thoải mái.”

Mộ Lê Thần hỏi: “Như vậy có thể bổ sung đủ hơi nước cho người rồi chứ? Có cần mỗi ngày phải ngâm mình trong nước hay không?”

Hà Kỳ Tranh lắc lắc đầu, nói: “Chỉ cần trong cơ thể hơi nước đầy đủ là được rồi, không cần phải ngâm mình.”

Hấn là biến dị thú cấp bảy, dĩ năng là nước, cho nên hấp thu phân tử nước trong không khí bổ sung hơi nước rất dễ dàng.

Cho nên hấn có thể ngốc ở trên bờ thời gian rất dài.

Mộ Lê Thần xác nhận Hà Kỳ Tranh có thể ở trên bờ một thời gian dài, vừa lòng gật đầu.

Rất tốt, thu thêm một đàn em mới, như vậy chờ hấn lấy được Duệ Kim chi tâm, sau khi đến thành phố ven biển – căn cứ S thị, liền có thể mượn lực lượng biến dị thú Thủy sinh, giải quyết cái căn cứ kia.

Bất quá, chuyện trọng yếu trước mắt nhất vẫn là giải quyết Tần gia chiếm cứ hơn phân nửa quyền lực ở B thị.

Tác giả có lời muốn nói: Hà Kỳ Tranh xem như là một bằng hữu tốt của nhân vật chính đi, tuy rằng nhân vật chính hiện tại coi hấn như tiểu đệ của mình a

Thân phận Hà Kỳ Tranh cùng Mộ Lê Thần tương tự nhau, đều là mang bề ngoài giống một nhân loại nhưng trên thực tế là phi nhân loại, một người là tang thi hoàng, một kẻ là vương của biến dị thú Thủy sinh, cho nên cảm giác của nhân vật chính đối với Hà Kỳ Tranh có loại đồng bệnh tương lân....

Tính cách của Hà Kỳ Tranh là: Mặt than, lái nhái, xuẩn mạnh, cố chấp

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thời điểm Hà Kỳ Tranh nhìn thấy Tiểu Hắc, lập tức lại gần làm thân, cùng Tiểu Hắc nói chuyện, chẳng sợ chỉ một mình nói cũng không cảm giác không thú vị.

Khả năng này chính là sự hấp dẫn của đồng loại?

Chỉ là Tiểu Hắc có vẻ đối với thái độ của Hà Kỳ Tranh là bài xích đồng loại.

Tiểu Hắc không muốn để ý tới khí tức trên cái người này cùng nó là đồng loại.

Nó ghét bất cứ thứ gì cùng nó tranh đoạt sủng ái của chủ nhân, tỷ như con chó nhỏ trước kia, lại tỷ như Hà Kỳ Tranh hiện tại đang lái nhái lăm bằm với

nó.

Thời điểm Tiểu Hắc không cần chờ Mộ Lê Thần, cuối cùng sẽ lấy hình tượng Tiểu Hắc nhỏ nhỏ manh manh dụ người.

Cho nên Hà Kỳ Tranh liền ngồi xổm trên mặt đất trêu đùa nó, Tiểu Hắc bị trêu đùa đến không còn kiên nhẫn, thân thể đột nhiên biến lớn, hướng về phía Hà Kỳ Tranh há to cái miệng đỏ như máu, đương nhiên, nó chỉ là muốn hù dọa tên này.

Hà Kỳ Tranh ngược lại không bị miệng Tiểu Hắc làm sợ, mà lại bị Tiểu Hắc đột nhiên biến thân thật sợ hãi.

Hắn thối lui vài bước, hướng về phía Tiểu Hắc nhẩn nhẩn cái mũi, cẩn thận hít ngửi.

Đúng là khí tức của tiểu gia hòa dễ thương lúc này. Bất quá tiểu gia hòa đáng yêu đó như thế nào lại biến thành bộ dáng chiếm diện tích như vậy?

Hà Kỳ Tranh rất thất vọng, hắn mặt không chút thay đổi cúi đầu, cả người tàn mát ra một loại khí tức ‘Tui đang chịu đả kích đừng để ý tới tui’, hướng chỗ Mộ Lê Thần đang nghiên cứu một thủy chi tâm mà đi.

Mộ Lê Thần đang chuyên tâm nghiên cứu, lười để ý đến hắn.

Hắn cũng rất thức thời, đứng ở bên cạnh tò mò nhìn, cũng không quấy rầy.

Nhưng mà có một vị soái ca to đùng đứng ở bên cạnh, đặc biệt khoảng cách còn gần như vậy, tâm cảnh giới mạnh mẽ của Mộ Lê Thần cũng nhịn không được.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hà Kỳ Tranh: “Người sao không đi chơi với Tiểu Hắc đi, ra chỗ này làm cái gì?”

Mộ Lê Thần không nói cho Hà Kỳ Tranh Tiểu Hắc là ai, nhưng hiển nhiên chỉ số thông minh Hà Kỳ Tranh không thấp, lập tức nghĩ nhúm lông đen thui đột nhiên biến lớn trên người mình.

Hắn có chút ủy khuất, mặt không thay đổi nhìn Mộ Lê Thần: “Nó trở nên sợ hãi” mà sợ rồi thì hết thú vị.

Hà Kỳ Tranh tuy rằng là vương giả ở biển, đàn em thủ hạ nhiều vô số, so với Tiểu Hắc càng thêm hung thần ác sát.

Nhưng kỳ thật Hà Kỳ Tranh một chút cũng không thích loại thể hình to lớn của gia hỏa đó.

Bởi vì hắn vốn cũng từng để người nhìn thấy thể hình to lớn của mình mà sợ, sau này không biết làm sao lại biến thành nhân loại nhỏ bé như vậy.

Mặc dù cũng bởi vì thực lực từ cấp năm tăng đến cấp bảy, nhưng cơ thể nhỏ nhỏ này thoát nhìn một chút cũng không khốc, nhất là thời điểm cùng đàn em to lớn đứng chung một chỗ, hắn cảm giác chính mình là lão đại nhưng nhỏ hơn một cái đầu.

Nói thẳng ra thì Hà Kỳ Tranh chính là thích những thứ nhỏ nhỏ.

Bởi vì hình thể so với hắn nhỏ hơn, hắn từ trên cao nhìn xuống sẽ thể nghiệm một phen cảm giác lão đại đến nghiện a.

Nhất là tiểu đệ thân hình nhỏ mà thể lực cực cao, nhìn qua thực giống như vì hắn mà được sinh ra.

Khi Hà Kỳ Tranh vừa phát hiện Tiểu Hắc nhỏ nhỏ vậy mà đẳng cấp cao, hắn liền cảm thấy đây là tiểu đệ mà ông trời đã an bài cho hắn.

(Zombie: Tên này còn mắc chứng hoang tưởng =.,=)

Vì thế hắn liền ở bên cạnh Tiểu Hắc lải nhải lắm bảm tỏ vẻ hắn đây là lão đại anh minh thần võ.

Tuy rằng hắn một chút cũng không biết chính mình bị Tiểu Hắc triệt để ghét bỏ, còn bị Tiểu Hắc cho rằng hắn đến đây là để cùng nó tranh sủng với chủ nhân.

Khi Tiểu Hắc biến lớn, Hà Kỳ Tranh phát hiện, hình thể Tiểu Hắc so với tiểu đệ có hình thể lớn nhất trong biển của hắn thậm chí còn muốn lớn hơn, mới thất vọng từ bỏ mục tiêu này.

.

Mộ Lê Thần một chút cũng không biết cái tên thanh niên mặt than thoát nhìn xuẩn manh dương quang chói lọi trước mắt vừa rồi còn có ý tưởng đào góc tường của hắn, hắn vì giữ lại Hà Kỳ Tranh làm đàn em đắc dụng, gọi Tiểu Hắc tới.

Tiểu Hắc lúc được Mộ Lê Thần gọi, lon ton nhí nhảnh chạy tới, nhanh chóng biến nhỏ, khôi phục bộ dáng manh manh ban đầu, ngóng trông xem xét Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần đem Tiểu Hắc ôm vào lòng, gãi gãi cằm nó, nói: “Đi, mang theo tên bạn mới của người đi chơi đi.”

Nói rồi hắn chỉ chỉ Hà Kỳ Tranh đang vì hình thể mới của nó mà hai mắt phát quang.

Tiểu Hắc không muốn mang theo kẻ đang cùng mình tranh sủng kia đi chơi, tựa như hồi trước nó từng mang theo con chó nhỏ đi chơi bùn sau đó bị chủ nhân hung hăng răn dạy, chính đốn còn không cho ăn cơm chiều.

Bất quá Mộ Lê Thần đã lên tiếng, Tiểu Hắc chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện, thành thành thật thật nghe lệnh.

Tiểu Hắc phát hiện Hà Kỳ Tranh thập phần thích bộ dáng nho nhỏ đáng yêu của mình, lại thập phần căm ghét bộ dáng to lớn, uy vũ khí phách của nó.

Tiểu Hắc đương nhiên sẽ không biết là vì bộ dáng to lớn kia thật sự rất xấu, rất dữ tợn, nó chỉ nghĩ là Hà Kỳ Tranh hâm mộ cùng ghen tị khí phách uy vũ cường đại của nó.

Vì thế Tiểu Hắc thật giáo hoạt liền biến thành bộ dạng to lớn kia khi ở cùng một chỗ với Hà Kỳ Tranh, còn thường xuyên hướng về phía Hà Kỳ Tranh nhìn hân khinh bỉ một phen.

Tiểu bạch kê, người nghĩ người cùng một dạng với chủ nhân thì có thể giống chủ nhân khí phách tuấn tú của ta sao?

Hừ hừ, đừng nói chủ nhân có thể một đầu ngón tay chọc chết người, ngay cả Tiểu Hắc tiểu gia ta cũng có thể một móng vuốt cào chết người!

Hà Kỳ Tranh chỉ cảm thấy, tiểu gia hỏa đen thui này thật sự rất nghịch ngợm.

Rõ ràng có thể biến thành hình thể khá ái dễ thương, vì cái gì cứ thích biến thành bộ dạng khó coi kia?

Bất quá hẳn sẽ không để ý nó xấu xí cỡ nào a.

Tổ tông từng nói cho hẳn, đánh giá người hay thú không thể chỉ nhìn khuyết điểm, còn phải chú ý đến ưu điểm.

Cho nên Hà Kỳ Tranh trên cơ bản chính là thời điểm Tiểu Hắc biến nhỏ thì đi tới, Tiểu Hắc biến lớn liền cách xa.

Tiểu Hắc lại cảm thấy Hà Kỳ Tranh thực phiền, mỗi lần nó biến nhỏ muốn đi tìm chủ nhân làm nũng, bán manh nhiều một chút tìm đồ ăn vặt ăn, hẳn liền đi ra ngăn cản nó đến với ôm ấp của chủ nhân.

Dẫn đến nó không thể không thường xuyên biến thành hình thể to lớn, làm cho nó không thể không rời xa ôm ấp của chủ nhân.

Quả nhiên, tranh thủ tình cảm nhân loại là một quá trình gian khổ.

Hắn nhất định là vì không để nó chiếm được sủng ái của chủ nhân mà bày âm mưu, nó nhất định không thể khiến âm mưu của hắn đạt được.

Vì thế dọc theo đường đi, Tiểu Hắc cùng Hà Kỳ Tranh đấu trí, so đũa khí, hai gã đó chỉ số thông minh đều không cách biệt lắm bắt đầu cãi nhau âm ỉ, cảm tình vậy mà ngược lại tốt lên rất nhiều.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần nhìn nhìn bản đồ, rồi nhìn đến ngọn núi xa xa, chờ bọn hắn đến được ngọn núi kia, lại đi mấy trăm km, là có thể đến được căn cứ B thị.

Tần gia..... Duệ Kim chi tâm.....

Mộ Lê Thần thực mong chờ, đến mức nở ra một nụ cười, hẳn cũng đã lâu không gặp An Dương.

An Dương hiện tại cũng có thể tới căn cứ B thị rồi đi?

Nhớ tới sự tình lúc trước chính mình bị tâm ma khống chế ở trạm xăng dầu hung hăng đã thương An Dương, lòng Mộ Lê Thần nổi lên áy náy.

Thời điểm gặp phải đàn tang thi chuột, hắn bị Mộ Lê Dật đẩy vào trong đàn tang thi.

Kỳ thật hẳn vốn chỉ cần động não một chút liền có thể biết được người ra tay với hắn không phải An Dương mà là Mộ Lê Dật.

Chỉ là lúc ấy bởi vì được trọng sinh, đau khổ, áp lực cừu hận ủa lên trong lòng, cùng tín nhiệm không kiên định đối với An Dương mà dẫn đến tâm ma khống chế được thân thể hắn.

Bị tâm ma khống chế, hắn bắt đầu điên cuồng trả thù, sau khi giết đám người Mộ Lê Dật, thần trí hắn mới khôi phục đôi chút.

Lúc này hẳn đã nghĩ thông suốt chuyện lúc đó, khi gặp phải tang thi chuột đã phát sinh chuyện gì.

Chỉ là hắn cảm thấy chính mình vậy mà đối với An Dương không kiên định tín nhiệm, còn tàn nhẫn đã thương hắn, bất giác khiến lòng hắn cảm thấy rất áy náy, không có mặt mũi đi gặp An Dương, vì thế liền thừa dịp An Dương còn trốn trong không gian bên trong dây chuyền mà rời đi.

Tâm tình Mộ Lê Thần đối An Dương thực phức tạp.

Kiếp trước hắn có đủ loại hiểu lầm An Dương, nhưng An Dương lại vì muốn cứu hắn ra khỏi sở nghiên cứu mà mất mạng, hắn vừa thống khổ vừa áy náy.

Sau khi sống lại, hắn muốn báo thù, hắn muốn báo đáp An Dương, sắp xếp thật tốt cho gia gia.

Chỉ là kiếp trước bị phản bội, thương tích đầy mình, không cách nào đối với An Dương phong phạm lịch lãm mang đầy hoài bão tuổi trẻ, không thể sau khi trải qua kinh hận của mặt thể mà vẫn có thể trao ra toàn bộ tín nhiệm của bản thân.

Hắn lo lắng An Dương còn quá non trẻ sẽ bởi vì hắn sống lại dẫn đến hiệu ứng cánh bướm, lo lắng An Dương hiện tại không giống với trước kia, trở nên xa lạ, trở nên..... Sẽ phản bội hắn.

Bởi vì điều này mà hắn giữ lại tín nhiệm, cũng có lẽ là vì hắn mỗi ngày đều suy nghĩ, An Dương của kiếp này có thể hay không sẽ phản bội hắn..... khi Mộ Lê Thần bị đẩy vào đản tang thi chuột, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ An Dương phản bội mình.

Còn không đợi hắn nghĩ rõ ràng hiểu lầm đơn giản này, hắn đã bởi vì ý niệm cừu hận mà dẫn phát tâm ma, thân thể yếu kém bị tâm ma cướp đi.

Mấy ngày qua, Mộ Lê Thần bắt buộc chính mình chỉ nghĩ việc biến cường, không nghĩ đến chuyện của An Dương.

Mặc kệ thế nào, An Dương cũng phải trải qua hoàn cảnh đáng sợ của mặt thể, hắn không thể nào bảo hộ cho An Dương giống như kiếp trước.

Kiếp trước An Dương có thể rời khỏi bảo hộ của hắn sau trở thành dị năng giả cường đại, bây giờ có thêm không gian của sợi dây chuyền, An Dương hẳn là sẽ càng trở nên cường đại hơn.

Đã sắp đến căn cứ B thị, Mộ Lê Thần cũng không thể không suy nghĩ nên như thế nào đối mặt với An Dương.

Hắn nên như thế nào nói cho An Dương biết, mình kỳ thật có được ký ức khi còn là nhân loại, hơn nữa còn muốn hủy diệt thế giới này?

Nếu An Dương yêu cầu hắn đừng báo thù nữa thì làm sao?

Mộ Lê Thần ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh sau mặt thể, một tiếng thở dài.

Hắn nghĩ mình sẽ không dao động, hắn nghĩ không ai có thể ngăn cản bước chân hắn báo thù.

Bởi vì chút phiền não này, Mộ Lê Thần thậm chí nhịn không được nghĩ, nếu như chưa bao giờ gặp được An Dương, có phải là tốt hơn một ít hay không?

Hắn cũng không phải lo lắng nhìn đến ánh mắt vừa thất vọng vừa đau khổ của An Dương.

Có lẽ vì cự ly đến căn cứ B thị ngày càng gần, cũng là khoảng cách với An Dương ngày càng gần, Mộ Lê Thần lại càng nhịn không được bắt đầu suy nghĩ miên man.

Hắn bắt đầu nghĩ đến khi gặp An Dương nên chào hỏi như thế nào..... Hoặc là giả vờ mình không có ký ức nhân loại?

Hắn lại nghĩ đến kiếp trước An Dương chết trước mặt hắn, nghĩ đến khoảng thời gian trước tận thể hắn còn chưa biến thành tang thi hoàng.

Bởi vì thất vọng của cha, gia gia đem hắn trở thành người thừa kế Mộ gia mà bồi dưỡng, có ý định để cho hắn phụ trách, vượt qua cả người đương nhiệm hiện tại.

Hắn từ nhỏ đã biết trách nhiệm của mình, cho nên hắn vẫn cố gắng làm tốt nhất mọi thứ.

Hắn từng nghĩ tới, nếu không có mặt thể, mình có phải hay không sẽ từ tay gia gia tiếp nhận Mộ gia, sau đó cùng Phó Nghiên kết hôn sinh con, sống một cuộc sống bình thân?

Sống như vậy, so với cuộc sống tại mặt thể nguy hiểm vạn phần, có lẽ sẽ rất nhàm chán vô vị, nhưng ít nhất sẽ không khiến hắn thống khổ như vậy.

Hôn nhân của hắn với Phó Nghiên là dựa vào lợi ích mà kết hợp, có lẽ bọn họ có thể đầu bạc đến lúc già trải qua một kiếp nhân sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Mặc kệ trong lòng Mộ Lê Thần rối rắm như thế nào, khoảng cách giữa bọn họ với B thị chung quy vẫn cứ càng ngày càng gần.

Mộ Lê Thần mang theo Tiểu Hắc, Mộc Nhiên, Ân Phùng, Hà Kỳ Tranh nguy trang thành một tiểu đội dị năng giả, mà đại quân tang thi thì đổi một con đường khác đến B thị.

B thị đã hoàn toàn biến thành một thành phố tang thi, căn cứ B thị không nằm ở trung tâm, mà giống như căn cứ H tỉnh thành lập ở ngoại ô thừa thớt.

Đám người Mộ Lê Thần muốn đi tới căn cứ B thị tất nhiên phải băng qua rừng núi.

Biến dị thú cùng biến dị thực vật trên núi đặc biệt nhiều, đám người Mộ Lê Thần mỗi một bước đi đều phải cẩn cẩn thận thận, lo lắng đám cỏ dưới chân nhìn như mặt cỏ thông thường nhưng thực chất là huyết nhung thảo, bên cạnh nhìn như dây leo thông thường nhưng thực chất là những xúc tu lợi hại của biến dị thực vật dùng để săn con mồi.

May mà trong rừng núi, tang thi động thực vật cũng không thiếu, Mộ Lê Thần trao đổi cùng tang thi động thực vật, địa phương nào có biến dị thú hay biến dị thực vật hẳn đều rất rõ ràng, bọn họ có thể tránh được đám biến dị thú cùng biến dị thực vật đó, tránh không khỏi cũng có thể đối phó được.

Lên núi sau lại xuống núi, thời điểm đám người Mộ Lê Thần sắp ra khỏi ngọn núi này, phát sinh một chuyện ngoài ý muốn.

Mộ Lê Thần nhận được tin tức từ một tang thi chim báo lại, biết được con đường phía trước bị một đám nhân loại chặn, không khỏi nhú mày.

Con đường này là lối đi an toàn nhất, nếu vì né tránh đám nhân loại đó mà đi đường vòng, hẳn tuy rằng không sợ nguy hiểm, nhưng tốc độ sẽ chậm đi rất nhiều.

Hắn cũng không muốn chậm trễ ở trong này.

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, hẳn quyết định nguy trang thành tiểu đội dị năng của nhân loại, nói không chừng có thể xen lẫn cùng đám người này rời khỏi đây.

Đi trên con đường nhiều thêm vài cái pháo phôi cũng có thể khiến hắn bớt nhàm chán.

Còn nếu đám nhân loại đó muốn hạ thủ với bọn hắn, hắn cũng không để ý mà đem đám gia hỏa ấy ở lại chỗ này làm phân bón cho cây.

.

Có chỉ thị của Mộ Lê Thần, những người khác đều theo phía sau hắn đi đến chỗ của nhóm nhân loại kia.

Lúc đến gần, Mộ Lê Thần cố ý làm ra một ít tiếng vang, tránh để lặng yên không tiếng động mà đến gần tạo thành hiệu quả không cần thiết.

Quả nhiên, nghe thấy âm thanh, liền có người đến kiểm tra.

Người đến kiểm tra là một tên xấu xí, dị năng giả tốc độ cấp ba.

Khi nhìn thấy đám người Mộ Lê Thần, tên tiểu tử xấu xí trách mắng: “Chúng tôi là Lôi Hỏa dong binh đoàn ở chỗ này làm việc, người không liên can nhanh rời khỏi đi!”

Lôi Hỏa dong binh đoàn? Đó là thứ gì?

Mộ Lê Thần hoàn toàn không đem cái gọi là Lôi Hỏa dong binh đoàn để vào mắt, hắn nói với tên tiểu tử xấu xí: “Bọn tôi chỉ là muốn đi qua.”

Tên xấu xí cũng không dám làm khó Mộ Lê Thần, chung quy, người nào nếu dám đến nơi tụ tập đầy biến dị thú cùng biến dị thực vật chắc chắn phải có thực lực cường đại.

Hắn vội vàng bỏ lại vài chữ: “Chờ ở đó.”

Sau đó liền xoay người trở về.

Phòng chừng là tìm lão đại xin chỉ thị.

Không bao lâu, hắn trở lại, nói với đám người Mộ Lê Thần: “Đội trưởng nói, các người đi đường vòng đi!”

Mộ Lê Thần không đợi hắn nói hết lời, đặt một sợi dây leo lên cổ hắn, trực tiếp siết chết.

~ ~ ~ ~ ~

An Dương hơn nửa tháng trước đã sớm đến căn cứ B thị, hắn cùng với vài dị năng giả tại căn cứ B thị xin chỉ thị thành lập một dong binh đoàn loại nhỏ, hắn là đội trưởng.

Đối với thế lực thành lập và quản lý dong binh đoàn, An Dương một chút cũng không cảm thấy hứng thú, hắn thành lập dong binh đoàn bất quá cũng là vì muốn mượn sự trợ giúp của đội hữu mà đi một số địa phương nguy hiểm, lấy được tình hạch tăng cường thực lực.

Cho nên dong binh đoàn nhỏ nhỏ của hắn liền giao cho phó đoàn trưởng quản lý.

Lần này hắn mang theo dong binh đoàn tiếp nhận một nhiệm vụ giết sói biến dị cấp bốn, đi lên ngọn núi này.

Chỉ là không nghĩ tới, chờ hắn vừa giết chết bọn sói tiêu hao không ít năng lượng, liền bị người của Lôi Hỏa dong binh đoàn bao vây.

Hơn nữa thoát nhìn có vẻ các đoàn viên cùng đối phương liên thủ tính kế hắn.

An Dương cũng không phải quá sùng sốt.

Loại phản bội này, hắn đã quá quen thuộc, bởi vì như vậy, hắn sớm đã không biết đối bao nhiêu đội hữu rồi.

Đoàn đội hữu này tuy phải đối đi thật là có điểm đáng tiếc, dù sao phối hợp cũng coi như ăn ý.

Hắn có chút tiếc nuối mà nghĩ.

An Dương lạnh lùng nhìn phó đoàn trưởng cùng đoàn viên đã sớm đứng cùng một chỗ với Lôi Hỏa dong binh đoàn, không nói một lời.

Vừa không chất vấn bọn họ vì sao phản bội, cũng không chỉ trích bọn họ, ánh mắt nhìn về phía bọn họ, phẳng phất giống như đang nhìn căn bã dơ bẩn.

Rốt cuộc cái phó đoàn trưởng kia chịu đựng không nổi loại ánh mắt lạnh lùng khinh thường giống xem tên hề của hắn, hướng về phía An Dương ngoài mạnh trong yếu quát: “Anh mà cũng là đội trưởng sao? Chỉ biết lợi dụng chúng ta đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, thu hoạch được thứ gì đều vĩnh viễn bị anh chiếm gần hết!”

An Dương cười lạnh nói: “Không có tôi, các người còn có thể có hôm nay?”

Kỳ thật, vấn đề chính là lòng tham không đáy.

Tiểu dong binh đoàn này, ngoại trừ An Dương thực lực cường đại, là Băng hệ dị năng giả cấp sáu, cũng chỉ có phó đoàn trưởng là dị năng giả cấp ba, những người khác đẳng cấp càng thấp hơn.

Lúc trước cũng là bọn họ bám theo An Dương, muốn mượn tên tuổi hắn thành lập một dong binh đoàn, tại căn cứ B thị cường giả như mây bọn họ cũng chỉ là tôm tép.

Mà An Dương cảm thấy, có nhiều người nguyện ý làm bia đỡ đạn như thế cũng gât đầu đáp ứng.

Bởi vì An Dương bức thiết muốn đề cao thực lực, cho nên thường xuyên tiếp nhận một ít nhiệm vụ khó khăn, nên dong binh đoàn khó tránh khỏi quá nhiều tử thương.

Mà thời điểm đối phó với tang thi cấp cao hoặc biến dị thú biến dị thực vật, đám pháo hôi kia cũng có tác dụng cầm chân nhưng chủ yếu vẫn là An Dương ra tay.

Bởi vậy mỗi lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tính hạch thú đan cao cấp đều vào tay An Dương, này kỳ thật cũng là dựa theo công hiến mà phân phối, xem như tương đối công bình.

Chỉ là khó tránh khỏi lòng người lang sói.

Mất thấy An Dương từ dị năng giả cấp năm thăng lên cấp sáu, tâm lý đám người còn đậm chân ở cấp ba liền không cân bằng, cảm thấy An Dương cảm đi thu hoạch đáng lý thuộc về bọn họ.

Vì thế bọn họ liền dưới sự dẫn dắt của phó đoàn trưởng, đem bán An Dương cho đội trưởng Lôi Hỏa dong binh đoàn Hạng Vân vẫn luôn nhìn chăm chăm vào An Dương.

Bọn họ ngu xuẩn cho rằng không có An Dương, bọn họ liền có thể có được thật nhiều thu hoạch, phần thuộc về An Dương liền trở thành của mình.

Lại không nghĩ tới, nếu không có An Dương là dị năng giả cấp cao chống đỡ, bọn họ làm gì có cơ hội hoàn thành những nhiệm vụ khó khăn như vậy, làm sao có tư cách có chỗ đứng tại B thị cơ chứ.

Có lẽ có người nghĩ tới, nhưng lại vì lợi trước mặt khi mà Hạng Vân ưng thuận liền lựa chọn trầm mặc.

Nói đến Hạng Vân, kỳ thật còn cùng Mộ Lê Thần có thể có một chút quan hệ.

Hạng Dương _ em trai Hạng Vân chính là thân tiền thù có Liệt Diễm tại căn cứ H tinh ngăn cản Mộ Lê Thần, Hỏa hệ dị năng giả, là phó đoàn trưởng của Lôi Hỏa dong binh đoàn.

Lôi Hỏa dong binh đoàn sở dĩ gọi như vậy, chính là bởi vì Hạng Vân là Lôi hệ dị năng giả, Hạng Dương là Hỏa hệ dị năng giả.

Đặc biệt là Hạng Dương, còn là một truyền thừa giả.

Hạng Vân sờ đi muốn xuống tay với An Dương, chính là bởi vì Hạng Dương.

Hạng Dương có linh bảo truyền thừa Liệt Diễm thần cung chỉ có thể xem như bán linh bảo truyền thừa, tuy rằng truyền thừa bên trong Liệt Diễm thần tiền thủ rất lợi hại, nhưng không phải bản truyền thừa hoàn chỉnh.

Còn có một nửa truyền thừa của linh bảo còn lại nằm bên trong Băng Sương thần cung, bên trong Băng Sương thần cung có Băng Sương thần tiền thủ truyền thừa.

Hai cái hợp nhất mới có thể đạt được đỉnh cấp truyền thừa thần tiền thủ.

Thậm chí còn có thể có thêm một loại hình dị năng.

Tỷ như nếu Hạng Dương chiếm được truyền thừa bên trong Băng Sương thần cung, trở thành Băng Sương thần tiền thủ, kia hẳn liền có thể trở thành băng hỏa song hệ dị năng giả.

Mà Băng Sương thần cung cùng với truyền thừa Băng Sương thần tiền thủ này đều ở trong tay An Dương.

Cho nên Hạng Vân cùng Hạng Dương liều mạng cũng muốn giết An Dương đoạt được Băng Sương thần cung.

~ ~ ~ ~ ~

An Dương cầm trong tay một đại cung lam sắc phiến hàn băng, phía sau không giống Hạng Dương trên lưng mang một túi tên.

Chỉ thấy hắn xuyên qua rừng cây cứ như vậy kéo dây cung, cũng không thấy hắn cài tên, thời điểm hắn buông tay, lại có một mũi băng tiễn bắn ra cướp đi tính mạng một người.

An Dương khác Hạng Dương, hắn không phụ thuộc vào điều kiện tốt như Tần gia hay Hạng Dương, hắn không có người giúp hắn tạo ra mũi tên Bạo liệt lợi hại.

Thậm chí một mũi tên hoàn chỉnh hắn cũng không có.

Trước kia An Dương chỉ lợi dụng cây cối cắt ra hình mũi tên, nhưng bởi vì lực công kích lại không cao, hắn hao hết tâm tư nghĩ biện pháp, cuối cùng nghĩ ra dùng Băng hệ dị năng ngưng tụ thành băng tiễn thay thế tên.

Như vậy, không riêng uy lực mũi tên biến lớn, hơn nữa chỉ cần dị năng hắn không bị hao sạch, mũi tên hắn lấy hoài cũng không hết, dùng mãi cũng không cạn, không giống Hạng Dương dùng hết tên liền bó tay bó chân.

Không ai biết An Dương luyện bắn cung tốn bao nhiêu thời gian, hao phí bao nhiêu sức lực, nhưng chỉ nhìn tên của hắn như mưa trút xuống cùng số lượng địch nhân tử vong là có thể tưởng tượng ra được.

Ngay khi An Dương hướng cung về phía Hạng Dương bắn, hắn cũng cùng An Dương đối chiến, nhưng tiễn pháp hắn lại xa không bằng An Dương.

An Dương có thể vừa chạy đồng thời giương cung bắn tên, mà Hạng Dương lại chỉ có thể đứng ở tại chỗ độ chính xác mới tương đối cao.

Nếu không phải như thế, thời điểm lúc trước cùng Mộ Lê Thần giao thủ, Hạng Dương cũng sẽ không vì Mộ Lê Thần rút ngắn cự ly thì chặt vật chạy trốn, mà không dám lui về phía sau tiếp tục bắn tên.

Hai người đều là thần tiền thủ truyền thừa trình độ không khác nhau mấy, thậm chí dị năng Hạng Dương còn khắc chế Băng hệ dị năng của An Dương.

Nhìn đến Hạng Dương bây giờ lại có trợ giúp của nhiều người như vậy, còn bị tiễn thuật của An Dương ép tới gắt gao, Hạng Vân chỉ cảm thấy thật mất mặt.

Hắn muốn chặn lại Hạng Dương đang tiếp tục làm hắn mất mặt, phái người bao vây An Dương.

An Dương thực lực rất cao, tuy rằng lúc trước đối phó mấy con sói biến dị cấp bốn dị năng tiêu hao không ít, cũng không phải dễ dàng bị bắt như vậy, hắn còn là viên công thần tiền thủ.

Tại thời điểm hắn phản kích, người của Lôi Hỏa dong binh đoàn chết dưới mũi tên của hắn thật sự không ít, ngay cả đám đoàn viên dám phản bội hắn, ngoại trừ phó đoàn trưởng giao hoạt núp ở phía sau, người khác cũng đều thành vong hồn dưới mũi tên của hắn.

Bất quá đáng tiếc là, vận khí An Dương không tốt lắm, thời điểm hắn chạy trốn lại trêu chọc phải một gốc biến dị thực vật.

Không có thời gian giết chết gốc thực vật biến dị, còn bị Lôi Hỏa dong binh đoàn nhân cơ hội bao vây.

An Dương gắt gao nắm Băng Sương thần cung trong tay, hắn thực rồi rầm, khả năng có thể chạy ra quá thấp, muốn bảo mệnh, cũng chỉ có trốn vào không gian bên trong dây chuyền.

Nhưng khó tránh khỏi sẽ không bại lộ không gian của hắn, dẫn tới hậu quả khôn lường.

Chung quy không gian linh bảo có thể để người sống lẫn trốn bên trong chính là một linh bảo bảo mệnh, cực kỳ khiến người ta đỏ mắt, sức quyến rũ so linh bảo truyền thừa Băng Sương thần cung còn lớn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Thực lực cho dù cường đại thế nào nhưng khi bị dồn ép tới bước đường cùng đều sẽ liều mạng.

Cho nên linh bảo không gian là thượng đẳng nhất lưu, mặc dù chỉ cần một linh bảo thông thường cũng đủ để cho người người giành giật tới sứt đầu mẻ trán.

Tuy rằng An Dương đã sử dụng tâm đầu huyết để luyện linh bảo ngọc không gian, căn bản sẽ không bị người cướp đi, nhưng người khác làm sao biết.

Một khi bại lộ ngọc không gian, phiền toái kéo đến chỗ hấn nhất định rất lớn, chỉ sợ sẽ phải đối mặt với việc bị đuổi giết vô cùng vô tận.

Thời điểm An Dương đang do dự có nên hay không liều một phen lao ra khỏi vòng vây, đột nhiên cách đó không xa truyền đến động tĩnh không nhỏ.

Tựa hồ có một tiểu đội đang đi đến chỗ này.

Hạng Vân cho thủ hạ mang Tốc độ dị năng một ánh mắt, cái Tốc độ dị năng giả cấp ba bộ dạng xấu xí lập tức hiểu ý, thân mình chợt lóe lên, hướng nơi truyền đến thanh âm mà chạy.

Âm thanh nói chuyện loáng thoáng truyền qua bên này, không bao lâu, dị năng giả tốc độ kia liền trở lại.

Hắn nói với Hạng Vân: “Đội trưởng, là một tiểu đội dị năng giả từ căn cứ khác muốn đến căn cứ B thị.”

Hạng Vân hỏi: “Có bao nhiêu người?”

“Có bốn người, cũng không rõ tất cả bọn họ có phải hay không đều là dị năng giả, nhưng khẳng định có hai người là dị năng giả. Một dị năng giả còn ôm một con chó nhỏ trong lòng, rất có khả năng là một biến dị thú.”

Bộ dáng tốc độ dị năng giả này tuy rằng không được tốt lắm, nhưng hấn lại là thám báo của Lôi Hỏa dong binh đoàn, tìm hiểu tin tức cơ bản đều là do hấn đi, chính là bởi vì hấn cẩn thận, có thể quan sát đến những chi tiết mà người khác không chú ý.

Hạng Vân nghe hấn nói vậy, cũng không quá mức để ý.

Chỉ có bốn người, cứ cho tất cả bọn họ đều là dị năng giả, cũng không có gì đáng phải lo lắng.

(Zombie: Bời dậy, ngu thì chết, bệnh tật gì...=,=)

Về phần biến dị thú, hấn cũng không để trong lòng, trong căn cứ hấn gặp không thiếu sủng vật biến dị, lực công kích không cường đại.

Hạng Vân nói: “Nói với bọn họ, Lôi Hỏa dong binh đoàn đang làm việc ở nơi này, đi đường vòng đi.”

Tốc độ dị năng giả cũng không ngoài ý muốn Hạng Vân gật gật đầu lại hướng con đường đó chạy đi.

Hạng Vân cho rằng bốn người bên kia đã đi, tâm liền đặt trở về trên người An Dương.

Hắn nhất thời không dám hành động bừa bãi, hấn đối với An Dương rơi vào vòng vây nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước có chút kiêng kỵ.

Nên hấn khiến thủ hạ của mình công kích, còn bản thân thì ở một bên gây rối một bên khuyên An Dương buông tay đừng chống cự, nhiễu loạn tập trung của An Dương.

Thời điểm hai người đánh nhau kịch liệt, đột nhiên một khối thi thể bị một sợi dây leo quăng từ trên trời xuống.

Hạng Vân ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thi thể của Tốc độ dị năng giả được mình phái đi làm việc, nộ khí trong lòng mãnh liệt sôi sục.

Lúc này hung thủ giết chết thủ hạ hấn thể nhưng còn hào phóng đi ra, một chút cũng không đem Lôi Hỏa dong binh đoàn của hấn để vào mắt.

Hạng Vân nhìn thanh niên lạnh lùng đứng giữa bốn người đi ra đang ôm một con chó đen đen, khi muốn quát lớn, đã thấy An Dương mặt đầy kinh hi kích động xông về phía thanh niên lạnh lùng: “A Thần.”

Thấy An Dương người vẫn luôn nhất quán lạnh lùng không đem bất luận kẻ nào để ở trong lòng kích động như vậy gọi tên thanh niên kia, Hạng Vân cực kỳ sửng sốt.

An Dương chỉ là một tân binh ở căn cứ B thị, Hạng Vân đương nhiên đối với hắn thập phần nắm rõ bản chất lạnh lùng của nam nhân này.

An Dương ngay cả người thân của mình đều không thêm đề ý tới, hôm nay thế nhưng.

Rốt cuộc thanh niên lạnh lùng này cùng An Dương có quan hệ gì?

~ ~ ~ ~ ~

Bất ngờ không kịp chuẩn bị đã gặp lại An Dương, Mộ Lê Thần lúc này cũng ngạc nhiên không thôi.

Hắn chẳng qua là đem thi thể của cái Tốc độ dị năng giả kiêu ngạo kia ném qua, muốn cho đội trưởng của Lôi Hỏa dong binh đoàn một đòn cảnh cáo, lại không nghĩ tới, vậy mà gặp được An Dương đang ở đây.

Mộ Lê Thần lúc trước vốn định giả vờ như không còn ký ức của nhân loại, hiện tại lại gặp được An Dương, tay chân không khỏi có chút luống cuống.

“A. A Dương? Anh sao lại ở đây?”

Mộ Lê Thần sau khi trấn định lại, nhìn chung quanh một chút, liền đoán được bảy tám phần sự tình.

Hắn là đám Lôi Hỏa dong binh đoàn này đang đuổi giết An Dương.

Ánh mắt Mộ Lê Thần rơi xuống trường cung thần bí màu băng lam trong tay An Dương, lại nhìn đến Hạng Dương cũng cầm trường cung một màu hỏa hồng giống nhau như đúc, liền minh bạch.

Đây là hai cực linh bảo truyền thừa.

Khó trách đám Lôi Hỏa dong binh đoàn này làm to chuyện như vậy.

Hai cực linh bảo truyền thừa chia làm hai phần, thuộc tính của nó chia làm hai cực đối lập, nhưng nếu là một thể kết hợp sẽ có năng lực hỗ trợ lẫn nhau.

Chỉ riêng một cái cũng có thể làm người phát cuồng huống chi là hai cái hợp thể sẽ càng là cực phẩm linh bảo truyền thừa.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương có được cực phẩm linh bảo truyền thừa, trong lòng cũng vì hắn vui vẻ.

Nên nói, kiếp trước An Dương là một Băng hệ dị năng giả cấp bảy, nhưng căn bản không có linh bảo, đến kiếp này lại vừa có không gian linh bảo cùng một linh bảo truyền thừa.

Xem ra, hắn sống lại, cũng mang đến không ít biến hóa cho An Dương.

Mộ Lê Thần nói với An Dương: “Nếu muốn ôn chuyện gì đó thì để giết sạch đám người này rồi nói sau.”

An Dương vốn đang muốn chạy tới chỗ hắn hảo hảo biểu đạt một phen tình cảm nhớ nhung của mình cũng dừng lại.

Ánh mắt Mộ Lê Thần lãnh lệ rơi xuống trên người Hạng Dương, hắn rốt cuộc lại nhìn thấy người này, thù mới thêm thù cũ thật sự là nhiều quá rồi.

Hắn trực tiếp đem Tiểu Hắc tung ra, Tiểu Hắc rơi vào trong đám người Lôi Hỏa dong binh đoàn, thân thể nhanh chóng biến lớn, sau đó đại khai sát giới.

Mộ Lê Thần hai tay nắm chặt, một đạo hồng sắc quang mang trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ thành một thanh trường đao đỏ như máu.

Hắn nhẹ nhàng dùng đao hướng phía trước quét qua một đường, thân thể vài dị năng giả đang định tấn công hắn liền hóa thành xương khô, huyết nhục đều bị Huyết Ma đao hấp thụ sạch sẽ.

Thấy một màn như vậy, đám người mới hoảng sợ lui về phía sau, không ai dám tiến lên ngăn cản hắn.

Mộ Lê Thần trực tiếp hạ thủ với Hạng Dương.

Hạng Dương cùng Hạng Vân đứng chung một chỗ, tất cả mọi người đều cho rằng Mộ Lê Thần là vì giết tặc phải giết vương, toan tính xử lý đội trưởng Hạng Vân của Lôi Hỏa dong binh đoàn trước.

Bởi vậy Hạng Vân căn bản là không định tránh né, ngược lại sử dụng từng đạo lôi điện công kích về phía Mộ Lê Thần.

Hạng Dương cũng đứng ở phía sau anh mình giương cung bắn Mộ Lê Thần.

Bất quá Hạng Dương không nhận ra Mộ Lê Thần.

Chung quy thời điểm hắn ở căn cứ H tinh cùng Mộ Lê Thần giao chiến, Mộ Lê Thần đang ở trạng thái ẩn thân.

Hạng Dương có thể phát hiện vị trí Mộ Lê Thần, là bởi vì nhãn lực đặc thù của cung tiễn thủ, nhưng không giống Mục Nhiên có kỹ năng có thể nhìn thấu hết thảy, chỉ có thể nhìn được bóng dáng mơ mơ hồ hồ của Mộ Lê Thần, xác định được vị trí hắn đứng mà thôi.

Còn bộ dạng Mộ Lê Thần như thế nào, hắn hoàn toàn không thấy rõ.

Bởi vậy Hạng Dương cũng không nhận ra Mộ Lê Thần.

.

Hạng Vân là Lôi hệ dị năng giả, đối với Mộ Lê Thần có khả năng phòng ngự cao, hơn nữa còn có Lôi hệ dị năng giống hắn mà nói, chính là dâng thức ăn, hắn căn bản không phá nổi phòng thủ của Mộ Lê Thần. Công kích của hắn đối với Mộ Lê Thần thật giống như cào ngứa.

Mộ Lê Thần trực tiếp không thèm nhìn đến mấy đòn công kích của Hạng Vân, hắn hướng thẳng mũi dao vào Hạng Dương.

Cự ly giữa Hạng Dương và Mộ Lê Thần không quá gần, khoảng hơn một trăm mét, nhưng cũng không tính là xa.

Tựa hồ là vì lúc trước hắn chưa từng thử viễn công (công kích tầm xa) với lại hắn sợ Hạng Vân vì hắn tới quá gần mà chạy trốn, nên hai tay cầm dao, hung hăng bổ tới Hạng Dương.

Từng đạo dao cương ngưng tụ ra thực chất, màu sắc đỏ như máu, tốc độ nhanh như sấm bay về phía Hạng Vân cùng Hạng Dương.

Theo đường bay phạm là có vài người cản trở, nhưng dưới dao cương trước mặt hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Hạng Vân phóng ra từng đạo lôi điện đánh tới dao cương, Hạng Dương cũng sử dụng mũi tên Bạo liệt bắn đến dao cương, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Huyết hồng dao cương thậm chí ngay cả màu sắc cũng không có nhạt bớt, tốc độ một chút cũng không giảm.

Hạng Vân cùng Hạng Dương thấy ngăn cản không được, vội vàng bỏ chạy.

Chỉ tiếc cho dù bọn họ có tránh né như thế nào, dao cương này là được Mộ Lê Thần khống chế, giống như máy định vị, truy sát bọn họ.

Thậm chí Mộ Lê Thần cố ý vui đùa một chút, điều khiển tốc độ dao cương hơi chậm lại, vừa vờn bay sát mũi bọn họ, đuổi bọn họ chạy loạn khắp nơi.

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng chật vật đó, buồn bực trong lòng lúc trước bởi vì Hạng Dương mà không thể lấy được Duệ Kim chi tâm cũng tiêu tán không ít, cười vài tiếng, sau đó lại trầm mặt, cảm giác hứng thú cũng mất luôn.

Cảm thấy vui đùa với bọn họ hiện tại lại không có gì thú vị, Mộ Lê Thần trực tiếp điều khiển đạo dao cương chém đứt cổ Hạng Vân Hạng Dương, cho dù trong Lôi Hỏa dong binh đoàn có người mang dị năng hệ chữa lành cũng không có cách nào đem đầu bọn họ một lần nữa dán dính trở về.

Mộ Lê Thần hướng thi thể Hạng Dương cùng Hạng Vân đi đến, không chút kiêng kỵ đưa tay moi ra dị đan trong não hai người, thu lên.

Sau đó lấy đi thần cung Liệt Diễm còn nằm trong tay Hạng Dương.

Liệt Diễm thần cung mất đi chủ nhân quang mang trở nên âm đạm, hoa văn thần bí phía trên cũng ảm tàng, thoát nhìn vô cùng bình thường.

Ngay cả dây cung lúc trước còn có thể phát ra quang mang màu đỏ cũng biến thành một đoạn dây cung bình thường.

Hiện tại, nếu đem Liệt Diễm thần cung đặt trong một đồng cung tiễn thông thường, tuyệt đối sẽ tìm không ra.

Mộ Lê Thần cầm Liệt Diễm thần cung, nhìn về phía An Dương bên kia.

Những người khác trong Lôi Hỏa dong binh đoàn đều đã chết gần hết, lực sát thương của Tiểu Hắc cùng An Dương quá cường đại.

Tiểu Hắc một ngụm có thể nuốt vào một đồng người, nước miếng phun phì phì cũng có thể độc chết không ít người.

Mà An Dương kéo dây cung, đem băng tiễn trở thành tên mà sử dụng, trên cơ bản là một tên giết một người, thậm chí còn có thể một tên xuyên hai người cùng lúc, không có lần nào thất bại.

Người của Lôi Hỏa dong binh đoàn thấy đồng đội mình bị giết mà tè ra quần, hoảng loạn muốn tìm đường chạy trốn, Mộ Lê Thần đã sớm điều khiển tang thi thực vật bên ngoài bao vây khu này, đề phòng đám cá chết lọt lưới.

Chung quy nhân số của Lôi Hỏa dong binh đoàn so với bọn hán nhiều hơn mấy chục lần, khó tránh khỏi việc chú ý không hết để cá lọt lưới, bơi ra ngoài.

Không bao lâu, rốt cuộc ngay cả một người sống sót của Lôi Hỏa dong binh cũng không còn.

Mộ Lê Thần đi về phía An Dương.

An Dương đã bắt được phó đoàn trưởng muốn chạy trốn kết quả bị Tiểu Hắc phun một ngụm độc dính vào trên đùi, gãy chân.

Đối với phó đoàn trưởng đang không ngừng cầu xin tha mạng nói là mình bất đắc dĩ, An Dương cảm thấy rất không kiên nhẫn.

Lại nhìn đến Mộ Lê Thần đang đi về phía mình, hai mắt sáng lên.

Làm sao còn để ý đến người này, trực tiếp ném gã đó vào trong miệng Tiểu Hắc, nhanh nhanh chạy tới bên cạnh Mộ Lê Thần, ngóng trông xem xét hán: “A Thần.....”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

“A Thần.....”

An Dương cảm thấy hán có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Mộ Lê Thần, nhưng lại chỉ gọi ra một tiếng.

Nam nhân vẫn luôn giữ bình tĩnh này bắt đầu đỏ hốc mắt.

Hán đột nhiên ôm mạnh lấy Mộ Lê Thần, hai tay dùng lực ôm thật chặt, lo sợ phảng phất như thể vừa buông tay ra, bóng dáng người trong lòng sẽ biến mất không thấy.

Mộ Lê Thần cũng rất ngạc nhiên, hán không nghĩ tới khi gặp mặt, An Dương lại kích động đến mức này.

Không khỏi cảm thấy xấu hổ vì mình từng nghĩ muốn lừa gạt An Dương rằng bản thân không có ký ức nhân loại, cũng vì tín nhiệm của mình đối với An Dương không đủ kiên định mà áy náy.

Mộ Lê Thần do dự trong chốc lát, sau đó vòng tay ôm lấy An Dương, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hán.

“Tôi không phải không có việc gì sao? Đáng giá khiến anh khóc thành như vậy sao?”

Nói xong, lời cuối giọng điệu Mộ Lê Thần còn mang theo ý trêu chọc.

An Dương cơ bản chỉ là hốc mắt hơi đỏ, khi cảm nhận được thân thể băng lãnh trong lòng mà ngày đêm đều nhớ mong, phảng phất thật sự rất muốn khóc.

Hán rất hối hận: “Đều do anh, anh không nên cứu Mộ Lê Dật, anh như thế nào không nghĩ đến hán lại.....”

Đối với Mộ Lê Dật, An Dương tuy rằng biết hán ghen tị với Mộ Lê Thần, mang tâm tư bất chính.

Nhưng An Dương lại chưa bao giờ nghĩ, khi hán chỉ là một học sinh trung học còn chưa trưởng thành, thế nhưng lại dám mưu sát người thân của chính mình.

An Dương nghĩ tới Mộ Lê Dật ở sau lưng Mộ Lê Thần sẽ giờ trò, sẽ bán đứng A Thần, sẽ phản bội A Thần..... Nhưng hán tuyệt đối không nghĩ tới Mộ Lê Dật can đảm đến mức tự tay đẩy Mộ Lê Thần vào cái chết.

Tự tay giết người, bốn chữ đó không hề đơn giản.

Một người có thể mượn dao giết người, có thể thuê mướn giết người, nhưng muốn tự tay giết người, nhất định sẽ không dám.

Ngay cả An Dương, cho dù hán không thiếu thủ đoạn âm độc bởi vì sản nghiệp An gia mà dùng qua, trên tay cũng dính qua mạng người, nhưng mạng người đó không phải do hán tự tay lấy đi.

Bởi vậy muốn hán tự tay giết người, hán nhất định không hạ thủ được.

Huống chi Mộ Lê Dật chỉ mới là một đứa nhỏ còn học trung học.

An Dương xem trọng thân phận Mộ Lê Dật là em trai Mộ Lê Thần mới cứu hắn, nhưng hắn không nghĩ tới, hắn cho rằng Mộ Lê Dật không phải là mối đe dọa lớn, vậy mà lại hại A Thần.....

Hắn như thế nào cũng nghĩ không ra, Mộ Lê Dật lúc ấy bị tang thi chuột làm cho sợ tới mức chân đứng không vững, đến tột cùng lấy từ đâu ra lá gan to như vậy đẩy Mộ Lê Thần vào trong đàn tang thi?

An Dương chậm rãi buông Mộ Lê Thần ra, cúi đầu nói: “Xin lỗi.....”

Mộ Lê Thần cũng thờ dài, hắn cũng không tốt lành gì, hắn cũng không nói cho An Dương biết thời điểm nhất thực lần đầu tiên hắn đã sớm biến dị thành tang thi hoang, mà không phải bởi vì lần đó bị Mộ Lê Dật đẩy vào trong đàn tang thi chuột.

Hắn đành an ủi nói: “Cho dù anh làm gì, chung quy, anh cũng nghĩ không đến Mộ Lê Dật nhất gan ngay cả tang thi cũng không dám tới gần lại có lá gan này.”

Kỳ thật ngược lại không phải lá gan Mộ Lê Dật đột nhiên biến lớn, chỉ là hắn không bình thường

Từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn sinh hoạt dưới chiếc bóng vừa to lớn vừa ưu tú của Mộ Lê Thần, ngoại trừ An Như, không ai để ý đến hắn.

Chỉ là so với có được sự nuông chiều của một khuê nữ, Mộ Lê Dật hi vọng có được sự tán thành của trưởng bối hơn.

Mộ Dung nhất tâm chỉ có đứa con gái riêng của hắn mà bản thân hắn cũng là công tử phong lưu, không có năng lực gì, muốn Mộ Lê Dật chờ mong gì ở hắn tuyệt đối không có khả năng.

(Khanhky: Tất cả là do thằng cha)

Cho nên Mộ Lê Dật cũng rất chờ mong được gia gia uy nghiêm khí thế khích lệ, tựa như gia gia khích lệ anh của mình vậy.

Chỉ tiếc, mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, đều kém hơn Mộ Lê Thần.

Nhất là dưới sự nuông chiều của An Như, cái gọi là cố gắng của Mộ Lê Dật bất quá cũng chỉ là một trò cười cho gia gia mà thôi.

Nhưng Mộ Lê Dật lại không cảm giác được, hắn thấy mình rất nghiêm túc, rất cố gắng, trả giá nhiều như vậy, nhưng đều kém hơn Mộ Lê Thần.

Vì thế khi tuổi còn nhỏ, từ sùng bái đối với anh trai đã biến thành hâm mộ, sau cùng là biến thành ghen tị.

Nhất là An Như còn vẫn ở bên tai hắn truyền bá tư tưởng hắn nhất định phải đánh bại anh hắn để có được quyền kế thừa Mộ gia.

Mộ Lê Dật cứ như vậy vẫn sinh hoạt dưới bóng Mộ Lê Thần, nhìn không ra ưu tú mà Mộ Lê Thần có thể đạt được thì sau lưng đã phải trả giá bao nhiêu, chỉ biết một mặt ghen tị.

Loại ghen tị này, sau khi An Dương đến ở Mộ gia đã triệt để bộc phát.

An Dương cũng rất ưu tú, nhưng có lẽ vì không phải là anh ruột nên Mộ Lê Dật đối với An Dương càng sùng bái càng yêu thích.

Thế nhưng An Dương lại thích Mộ Lê Thần hơn so với hắn.

Chính mình làm cái gì đều kém hơn anh hai, thân phận anh hai là người thừa kế, ngay cả người mình thích cũng thích anh ta.

Vì cái gì anh ta luôn cướp đi thứ thuộc về hắn?

(Zombie: Lạy hồn, A Dật, em thiệt dzui tính quá, An Dương mà là đồ của em sao~ *vuốt mồ hôi* ~)

Bị An Như sùng thành loại tính tình như vậy, Mộ Lê Dật đối với Mộ Lê Thần càng căm ghét, chán ghét còn sâu đậm hơn đối với người anh tư sinh Mộ Lê Quân.

So với một tên không được thừa nhận, Mộ Lê Dật càng chán ghét nhất chính là thân anh trưởng quang mang vạn trọng đặt ở trên đỉnh đầu hắn.

Mà ngày đó thời điểm bị đàn tang thi chuột bao vây, Mộ Lê Dật bị An Dương bảo hộ ở sau người.

Được người mình thích dùng thân thể rộng lớn che chở, hắn quả thực cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Thế nhưng cái người tên Mộ Lê Thần này lại muốn cướp đi hạnh phúc thuộc về hắn.

Mộ Lê Dật nhìn Mộ Lê Thần cùng An Dương giao phó phía sau lưng cho nhau, đồng tâm hiệp lực tác chiến, nhìn bộ dáng tràn đầy ỷ y kia, thâm tâm đau đớn.

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy chính mình không giống như bình thường nữa, nhìn bóng dáng Mộ Lê Thần, trong đầu tựa hồ có thanh âm đang không

ngừng lượn vòng: “Đẩy một chút, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy, kẻ đáng ghét nhất sẽ biến mất, hết thấy thứ kẻ đó sở hữu đều sẽ là của mình, không còn ai có thể cướp đi thứ thuộc về mình nữa.....”

Chờ khi hấn hồi phục tinh thần, Mộ Lê Thần đã bị hấn đẩy vào trong đàn tang thi, bóng dáng hoàn toàn bị che lấp.

Hấn kinh hãi đồng thời cảm thấy phản kích không thể che giấu.....

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần an ủi An Dương nói: “Anh đừng quá để ý, Mộ Lê Dật đã chết, tôi hiện tại cũng rất tốt.”

Hấn không dám nói cho An Dương bí mật mình là tang thi hoàng, chỉ có thể dùng loại phương thức ngốc nghếch này an ủi An Dương.

Bí mật đó của hấn nếu tiết lộ ra ngoài, so với việc nhân loại biết hấn là một tang thi cao cấp thì hoàn toàn nằm ở hai đẳng cấp khác nhau.

Tang thi cao cấp chỉ có thể khống chế tang thi đẳng cấp thấp hơn so với mình, mà tang thi hoàng lại có thể không quan tâm đến đẳng cấp, có thể khống chế sai sử bất kỳ một sinh vật tang thi nào.

Nếu bí mật hấn là tang thi hoàng bị tiết lộ cho lãnh đạo của nhân loại, chờ đợi hấn chính là cảnh tượng toàn bộ nhân loại đuổi giết hấn.

Bí mật này, cho dù hấn mang vào trong Địa Ngục, cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Chuyện này cùng việc hấn tín nhiệm An Dương không quan hệ.

Ít đi một người biết, liền ít đi một phần nguy hiểm.

An Dương cũng biết, có thể gặp lại Mộ Lê Thần, hơn nữa Mộ Lê Thần còn nhớ rõ hấn là ai, đã là ông trời ưu ái rồi.

Hấn hỏi: “Em từ khi nào thì khôi phục ký ức nhân loại? Gia gia đâu?”

Hấn cho rằng tang thi cấp cao đều có thể khôi phục ký ức nhân loại.

Mộ Lê Thần nói: “Gia gia không thể khôi phục ký ức, ông ấy hiện tại đang ở bên trong đàn tang thi, tôi không dám để ông đi một mình.”

An Dương kỳ quái hỏi: “Gia gia không thể khôi phục ký ức? Tại sao?”

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, nói: “Tang thi sẽ không khôi phục ký ức nhân loại, tôi là ngoại lệ, cụ thể tại sao thì tôi cũng không biết.”

Mộ Lê Thần hàm hồ bỏ qua chuyện hấn khôi phục ký ức nhân loại, An Dương trong lòng biết hấn nhất định đang muốn che giấu điều gì, cũng không truy vấn nữa.

An Dương nói sang chuyện khác: “A Thần, em làm sao lại đến chỗ này? Rất nguy hiểm” Nói cách này căn cứ B thị rất gần.

Hấn nhìn về phía bọn Mục Nhiên, Ân Phùng với Hà Kỳ Tranh, ả ả có chút không vui: “Bọn họ là ai? Vì sao em lại để bọn họ đi chung?”

Hấn còn chưa được A Thần mang theo bên người, ba cái gia hỏa này có tư cách đi gì theo bên người A Thần sao?

Bọn họ có thể lợi hại giống biến dị thú kia giết người, hỗ trợ cho A Thần hay không?

Tinh thần lực của Mộ Lê Thần thập phần cường đại, đối với cảm xúc của người khác cũng thập phần mẫn cảm, hấn thấy An Dương nhìn về phía đám Mục Nhiên ánh mắt một chút cũng không có ý tốt, cười nói: “Bọn họ là thù hạ của tôi, vẫn là có thể dùng được.”

Nghe giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ giới thiệu, An Dương mặt mày hơn hờ trở lại.

Ở bên người Mộ Lê Thần dạo một vòng, An Dương một bên khen Tiểu Hắc uy vũ khí phách giúp đỡ thật tốt, một bên thập phần lộ liễu tỏ vẻ anh cũng rất tốt nè cầu thu nhận vào hậu cung, cam đoan đánh quái hay làm ấm giường gì đó đảm bảo đều rất tốt.

Đối với yêu cầu đi theo của An Dương, Mộ Lê Thần tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hấn vốn tín nhiệm An Dương hơn đám người Mục Nhiên, có một số việc cũng có thể nhờ An Dương xử lý.

Mộ Lê Thần cảm ra một thủy chi tâm, nói với An Dương: “Cái này là khóa tìm Ngũ Hành chi tâm, trên tay tôi là hợp thể của Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm. Ngũ Hành chi tâm đối với tôi rất quan trọng, trước mắt tôi biết được có một viên Duệ Kim chi tâm đang nằm trong căn cứ B thị, cho nên tôi mới ngàn dặm đến đây.”

An Dương ngạc nhiên nhìn khóa tìm Thanh Lam sắc trong tay Mộ Lê Thần không ngừng đập, gật gật đầu, nói: “Anh ở trong căn cứ có một ít mối quan hệ có thể nhờ vả, để anh giúp em tìm.”

Hắn tuy rằng không biết Ngũ Hành chi tâm này cái gì, có bao nhiêu thần kỳ, cũng không biết chúng nó có tác dụng gì, nhưng nếu Mộ Lê Thần đã nói với hắn rất quan trọng, hắn đương nhiên muốn đạo nghĩa bất dung mà hỗ trợ.

Mộ Lê Thần đem một thủy chi tâm cất vào, cười cười với An Dương, nói: “Duệ Kim chi tâm không có nằm ở Tần gia mà là ở sở nghiên cứu của căn cứ, phiền toái anh rồi.”

Được An Dương đã có không ít thời gian lẫn lộn trong căn cứ B thị hỗ trợ, dù sao cũng tốt hơn hắn lén vào căn cứ lén lút tìm tin tức.

An Dương khẽ nhún mày: “A Thần, em không cần nói những lời khách khí đó với anh, chuyện của em cũng chính là chuyện của anh.”

Trong lòng hắn thoáng chưa xót nhìn Mộ Lê Thần, vẫn là không dám nói ra tâm ý của mình.

Hắn biết, A Thần hiện tại đối với hắn chỉ là tình cảm anh em, hoàn toàn không pha tạp loại tình cảm cảm kị kia.

Nếu hắn bây giờ lỡ mồm nói ra tâm ý của mình, chỉ sợ A Thần sẽ chạy đến không thấy bóng dáng, hắn có tìm cũng không tìm được.

Mộ Lê Thần nghe lời này của An Dương, ngăn cách vô hình trước kia trong lòng đối với An Dương cũng biến mất, trong mắt nổi lên ý cười thoải mái chân thật.

Tác giả có lời muốn nói: Ta phân tích một chút tâm lý khi An Dương cứu Mộ Lê Dật và tâm lý Mộ Lê Dật khi mưu sát anh trai mình, miễn cho có người cảm thấy An Dương thánh mẫu hay cái gì đó, kỳ thật không phải a.

An Dương cứu Mộ Lê Dật, bắt quá cũng vì hắn là em trai của nhân vật chính, trước tận thể nhân vật chính phi thường coi trọng Mộ Lê Dật, hắn không muốn nhân vật chính thương tâm, lại cảm giác Mộ Lê Dật không có bao nhiêu uy hiếp, cho nên mới cứu người.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, Mộ Lê Dật thế nhưng không bình thường, hơn nữa hiện tại Mộ Lê Thần đã là tang thi hoàng sống lại tất cả vì báo thù.

Nếu là tại nhân vật chính trước khi sống lại, hành vi này của hắn tuyệt đối có thể tạo độ hảo cảm trong lòng nhân vật chính rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Mắt thấy trời đã sắp tối, ở trong đêm đen mà đi cũng không phải ý hay, An Dương liền đề nghị tìm một chỗ trống trải dựng lều nghỉ ngơi.

Mộ Lê Thần là tang thi, không chịu ảnh hưởng của màn đêm, nhưng bên người cũng không thiếu nhân loại thuần chủng, buổi tối đi đường rất không tiện, liền đồng ý.

An Dương vung tay lên, một xấp lều trại liền xuất hiện trên bãi đất trống, Mục Nhiên cùng Ân Phùng đều có chút sững sờ.

Mộ Lê Thần thân nhiên giải thích một câu: “An Dương, anh họ của ta, là song hệ dị năng giả Băng hệ cùng Không gian hệ.”

Mộ Lê Thần thân là tang thi có ký ức nhân loại, chuyện này Mục Nhiên cùng Ân Phùng luôn đi theo bên cạnh hắn không lâu đều biết, cho nên hắn mới tùy tiện nói ra quan hệ của mình với An Dương.

Dù sao hai người bọn họ đã lên thuyền tặc của hắn, hắn tất nhiên sẽ không để cho bọn họ có cơ hội trở lại trận doanh của nhân loại.

Mục Nhiên và Ân Phùng nhìn nhìn Mộ Lê Thần đang dựa thật gần vào An Dương, liền biết An Dương trong lòng Mộ Lê Thần nhất định có địa vị rất cao, vì thế liền rất tự giác chủ động đem chuyện lều trại ôm vào người.

Tiểu Hắc thì bị Mục Nhiên xách gáy mang đi: “Tiểu Hắc, khí lực của mi lớn như vậy, lại đây giúp đỡ một chút đi.”

Về phần Hà Kỳ Tranh, Mục Nhiên có chút không dám sai bảo hắn.

Trong tất cả bọn họ, chỉ có hắn nhìn thấu chân diện mục của cái thanh niên nhìn qua có vẻ rất vô hại này, thực sự quá mức dữ tợn, quá mức đáng sợ.

Hà Kỳ Tranh cũng không có tự giác đi hỗ trợ, hắn tò mò nhìn An Dương.

Thân là thú, dị năng lại là Tinh thần hệ, bản năng hắn cảm giác được cảm xúc của Mộ Lê Thần khi gặp được nam nhân tên An Dương này có dao động rất lớn.

So với những người khác, Mộ Lê Thần tựa hồ rất coi trọng nam nhân tên An Dương đó.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần lúc trước là người thừa kế cũng quen với việc được người hầu hạ, cảm thấy Mục Nhiên và Ân Phùng chủ động ôm đồm chuyện dựng lều trại là việc đương nhiên phải làm.

Hắn liền kéo An Dương ngồi dưới tàng cây cổ thụ không bị biến dị.

Cảm giác được cỏ dưới chân đã biến dị thành huyết nhung thảo, Mộ Lê Thần nhẹ nhàng chà chà chân, lặng yên không một tiếng động khiến bùn trên mặt đất tối sẫm.

Huyết nhung thảo đều trở thành phân bón trộn lẫn trong bùn đất, tạm thời không dám chui ra.

Mộ Lê Thần hôm nay tâm tình vô cùng tốt, vốn không định đuổi tận giết tuyệt, cứ như vậy kéo An Dương ngồi ở trên một tảng đá.

Tảng đá không lớn lắm, hai nam tử trưởng thành ngồi có hơi chen lấn.

Nhưng An Dương lại cảm thấy chen lấn một chút cũng rất tốt, hắn còn hi vọng có thể chen nhiều thêm chút nữa, để cho hắn cùng người mà hắn ngày đêm mong nhớ được gần thêm một chút.

Người ngồi bên cạnh, không có hô hấp, không có nhịp tim, không có nhiệt độ cơ thể, hắn thậm chí nếu không quay đầu nhìn sẽ không có cảm giác bên cạnh mình còn có một người.

Nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, lỗ hổng lớn trên trái tim dường như cuối cùng cũng được lấp đầy.

An Dương nhìn chằm chằm cơ thể hoàn hảo của Mộ Lê Thần bên cạnh, ánh mắt vừa chuyên chú vừa tham lam.

Biến thành tang thi cũng không sao, cho dù A Thần của hắn phải dựa vào việc ăn người mà sống cũng không quan trọng.

Chỉ cần A Thần khỏe mạnh ở bên cạnh hắn, có thể nói chuyện với hắn, có thể cười với hắn một cái, này đã là ông trời ban cho hắn một cái ân lớn.

Ánh mắt nóng cháy của An Dương, Mộ Lê Thần như thế nào sẽ không nhận ra?

Hắn chỉ là có chút không dám đối mặt với An Dương, ánh mắt ấy khiến hắn cảm thấy bối rối.

Trong lòng hắn có kích động, có áy náy, có thoải mái. Càng có một ít cảm giác kỳ quái phức tạp không nói nên lời khiến trong lòng hắn hoang mang rối loạn.

Mộ Lê Thần rốt cuộc chịu đựng không được khung cảnh chỉ có tiếng côn trùng kêu vang, hắn mở miệng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Anh. Không ngại tôi là cái loại này sao?”

An Dương thì lại tương phản với Mộ Lê Thần, hắn lúc này rất hưởng thụ cảm giác được ngồi sòng vai yên tĩnh cùng người trong lòng.

Bao nhiêu ngày đêm hắn trần trọc trần trờ, mỗi thời mỗi khắc đều nhớ mong đến mức khiến hắn sắp phát điên rồi.

Chỉ có vào lúc này, hắn mới cảm giác linh hồn chịu đủ loại dằn vặt của mình được cứu chuộc.

Khi nghe Mộ Lê Thần hỏi, An Dương lo lắng hắn nghĩ nhiều, cơ hồ lúc lời A Thần còn chưa nói hết đã lập tức trả lời: “Không ngại!”

Dừng một chút, An Dương phát hiện mình trả lời có phải cấp thiết quá rồi không, hắn hoãn lại, nghiêm túc nhìn Mộ Lê Thần, thanh âm trầm thấp lại kiên định, giống như đang tuyên thệ: “Mặc kệ em có biến thành cái dạng gì, em vẫn vĩnh viễn là A Thần của anh. Cho dù em biến thành tang thi, hay em muốn lấy việc ăn người mà sống, anh cũng sẽ nuôi dưỡng em.”

Tựa như lúc trước A Thần nói muốn dùng người sống nuôi gia gia vậy, lúc này An Dương cũng mang loại tâm tình đó.

Mộ Lê Thần vốn chỉ là thuận miệng hỏi một câu đánh vỡ cái không khí yên tĩnh khiến tim người ta đập nhanh này, không nghĩ tới thế mà nghe được An Dương nghiêm túc trả lời.

Hắn tuy rằng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng cảm giác cảm động làm cho hắn xem nhẹ việc đó.

Hắn nhìn An Dương mặt đầy nghiêm túc, biểu tình chột dạ lòng, thần nhiên tươi cười.

An Dương thấy trên mặt Mộ Lê Thần lộ ra tươi cười nhu hòa, ma xui quỷ khiến vрон tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của mình.

Xúc cảm nơi tay vô cùng tốt, một chút dấu vết khi phải trải qua mặt thể tàn bạo cũng không có.

Chỉ là rất lạnh, không hề ấm áp, lạnh đến mức đầu ngón tay hấn đều phỉm đau.

An Dương không chút nào để ý, hấn nói: “A Thần, em biết không? Lúc ở trạm xăng dầu, khi anh thấy em đến, em có biết trong lòng anh vui cỡ nào không? Anh thậm chí còn nghĩ, nếu em đem anh ăn luôn cũng tốt, như vậy chúng ta sẽ không phải tách ra.”

Mộ Lê Thần vốn muốn đẩy cái tay đang ở trên mặt mình sờ tới sờ lui kia ra, kết quả nghe thấy những lời này của An Dương, tâm liền mềm nhũn, liền mặc kệ tay hấn tiếp tục làm càn trên mặt mình.

Lâu như vậy không gặp, khó tránh khỏi sẽ rất kích động, mặc kệ một hồi cũng không sao.

Mộ Lê Thần nhớ lại hồi ức trước tận thế ở bên cạnh An Dương như cá không rời nước, chim không lìa cành, phảng phất như cảnh tượng kia chỉ vừa phát sinh ngày hôm qua.

Hai người từ khi còn nhỏ đã biết nhau, lúc An Dương mười tuổi, cha mẹ hấn đột ngột qua đời, từ đó trở đi hấn sống ở Mộ gia.

An Dương cùng Mộ Lê Thần đều nhận giáo dục từ Mộ gia gia để trở thành người thừa kế, rất tiến bộ, quan hệ vô cùng tốt.

Mộ Lê Thần còn nhớ rõ, chính mình lúc trước tâm cao khí ngạo, từng thấy khuôn mặt hấn lúc nào cũng một bộ tươi cười, dễ nói chuyện, nhưng tính tình tuyệt đối không để ai vào mắt.

Mỗi lần bởi vì một ít việc nhỏ lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau với An Dương, đều là An Dương cúi đầu trước.

Mộ Lê Thần nghĩ như vậy, An Dương tựa hồ đối với hấn thật sự rất dung túng, hấn nói cái gì An Dương đều tận lực thỏa mãn hấn.

Bất quá. tươi cười trên mặt Mộ Lê Thần chậm rãi thu liễm. Mọi thứ đều đã không thể trở lại được nữa.

Hấn đã không còn là Mộ Lê Thần trước đây, mà An Dương. Mộ Lê Thần nhìn gương mặt An Dương trong bóng đêm, đột nhiên cười ra tiếng. thay đổi hay không thay đổi, ai biết được?

Mộ Lê Thần chậm rãi đem bàn tay còn đặt trên mặt mình kéo xuống, sau đó đứng lên nói: “Đi thôi, lều đã dựng xong rồi.”

An Dương tuy rằng cảm thấy giọng điệu Mộ Lê Thần vẫn như lúc trước, nhưng hấn vẫn cảm giác có chỗ nào đó không giống nhau .

Điều này làm cho hấn có chút bất an, nhưng nghĩ đến hôm nay được gặp lại Mộ Lê Thần, có thể bởi vì hai người cách xa đã lâu nên có chút xa lạ, cũng không hỏi kỹ, đuổi kịp bước chân Mộ Lê Thần, đi qua chỗ lều trại đã được dựng.

~ o ~ o ~ o ~

Hà Kỳ Tranh đang ngồi xổm bên ngoài lều nhìn qua khe, cũng không biết đang nhìn cái gì mà nhìn đến thích thú.

Mộ Lê Thần nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Mục Nhiên cùng Ân Phùng, ánh mắt liền rơi xuống trên người Hà Kỳ Tranh đang rình coi trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ tò mò.

Hấn đi đến bên cạnh Hà Kỳ Tranh, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy Mục Nhiên cùng Ân Phùng không biết đang khắc khẩu cái gì, Mục Nhiên cả người đều bốc lên lửa giận hừng hực, phi thường sinh khí.

Ân Phùng lại là một bộ thản nhiên, đối với Mục Nhiên nói hai câu, khiến hấn tức tới mức giơ chân.

Mộ Lê Thần không thèm để ý hai tên đàn em nhân loại của mình ồn ào cái gì, cái hấn để ý là, hấn phát hiện chính mình cách hai người kia không đến mười mét lại không nghe thấy âm thanh của bọn họ.

Ánh mắt hấn rơi xuống góc lều trại hẻo lánh đặt ba khối kim loại khảm ba viên thú đan cấp bốn.

Sau đó thoải mái xốc lều trại lên đi vào.

Nhìn thấy lão đại đã tới, Mục Nhiên liền yên lặng, Ân Phùng cũng không lên tiếng.

Mộ Lê Thần không để ý tới bọn họ, đi đến góc lều trại đem khối kim loại lên xem, quan sát cẩn thận trên chỗ hoa văn bị lõm.

Phía sau truyền đến tiếng Ân Phùng: “Cái này là mất trận.”

Mộ Lê Thần không hỏi vấn đề liên quan đến trận thuật, ngược lại hỏi: “Các người vừa rồi ồn ào cái gì?”

Ân Phùng nói: “Tôi vừa bố trí trận pháp cách âm, trên mất trận gia cố thêm bùa cách âm, đây là kết quả của việc trận thuật sư kết hợp với họa bùa sư. Tôi vừa mới cùng Mục Nhiên tranh luận, hai người chúng tôi khác nhau chỗ nào.”

Mộ Lê Thần nhìn nhìn tức giận trên mặt Mục Nhiên vẫn còn, hiện tại lại đỏ lên, trong lòng biết liền biết Ân Phùng nói sai sự thật, cũng không ép hỏi bọn họ.

Theo hấn, chỉ cần khống chế tốt hai người này làm việc cho mình là được rồi, mặt khác hấn không rảnh tâm quản, cũng lười quản.

Mộ Lê Thần thả mắt trần trong tay xuống đất, xoay người đi ra ngoài: “Các người lo nghiên cứu cho tốt đi.”

Ân Phùng đưa Mộ Lê Thần đi ra, cho đến khi nhìn thấy Mộ Lê Thần cùng An Dương vào một lều trại khác mới trở về.

Hấn xoay người vào lều, nhìn Mục Nhiên ngồi đó khó chịu, cười cười: “Như thế nào? Còn giận?”

Mục Nhiên cười lạnh một tiếng: “Cậu nói như vậy, cậu cho rằng lão đại nghe không biết cậu đang nói dối sao?”

Ân Phùng thân nhiên khoanh chân ngồi xuống trên mặt đất, không chút nào để ý nói: “Anh ta đương nhiên nghe ra được, chỉ là, anh ta để ý mấy cái đó sao?”

Mục Nhiên cứng người lại.

Ân Phùng nói tiếp: “Cậu cũng biết, lão đại chỉ để ý kết quả, quá trình là cái gì anh ta chưa bao giờ quan tâm.”

Mục Nhiên hừ lạnh nói: “Cậu dám lừa lão đại, cái này chính là phạm vào kiêng kỵ của lão đại.”

Ân Phùng trầm mặc một lúc, hôm nay hấn cũng thấy có chút khó hiểu, Mộ Lê Thần đối với việc hấn nói dối làm như không thấy, đến tốt cùng là vì cái gì?

Suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra vì sao Mộ Lê Thần lại bỏ qua hấn, Ân Phùng cũng không thêm nghĩ nữa, ngã mình ra phía sau nằm xuống, nhắm mắt: “Ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

An Dương lấy ra ba túp lều trại, Mục Nhiên cùng Ân Phùng ở một cái, Tiểu Hắc cùng Hà Kỳ Tranh ở một cái.

Mà Mộ Lê Thần cùng An Dương đương nhiên là ở cái còn lại.

Hai người ngồi khoanh chân, tư thế bạn hữu cảm nể dạ đàm.

An Dương hỏi qua Mộ Lê Thần khi bị tách ra sống như thế nào.

Mộ Lê Thần chọn lựa nói một lần, còn những chuyện không tốt, tỷ như chuyện hấn hủy diệt căn cứ H tinh, chỉ hàm hồ nói qua một chút.

An Dương cũng mơ hồ đoán được, nhưng đối với chút việc này, hấn cũng không để ý, cái hấn để ý là Mộ Lê Thần trong mấy ngày qua có sống tốt hay không.

Khi nghe Mộ Lê Thần nói tới Hạng Dương phá rối khiến chuyện của hấn không như mong muốn, An Dương liền hỏi hận tại sao lúc trước không tự tay hành hạ cái tên đó đến chết chứ!

Lại nghe xong lai lịch của Mục Nhiên cùng Ân Phùng còn có Hà Kỳ Tranh, Tiểu Hắc, An Dương nhìn không được khuyên như: “A Thần, tâm phòng người không thể không có, người tên Mục Nhiên kia là vì em bắt hấn thỏa hiệp, không thể không đề phòng. Còn có Ân Phùng, cứ như vậy sáng khoái đáp ứng giúp em làm việc, có thể trong lòng cũng có tính toán. Em đừng quá tin nhiệm bọn họ.”

Hấn do dự trong chốc lát, lại nói thêm: “Thân phận của em tương đối miễn cảm, bọn họ đều là nhân loại, sẽ không thành tâm đối với em.”

An Dương nhìn thật cẩn thận thần sắc Mộ Lê Thần, lo lắng lời mình nói có khiến hấn suy nghĩ nhiều hay không, sợ hấn sẽ nghĩ mình để ý thân phận tang thi của hấn.

Mộ Lê Thần thoáng nhìn qua ánh mắt bất an của An Dương, trong lòng có chút thấp thỏm, hiện tại cũng đã biến mất.

Hấn cười nói: “Không sao, tôi có được bí pháp trong truyền thừa, có thể khiến bọn họ tuyệt đối trung tâm với tôi.”

Mộ Lê Thần chưa nói bí pháp kia có bao nhiêu tàn nhẫn, lo lắng An Dương sẽ để ý trong lòng.

An Dương không nghĩ nhiều như vậy, hấn ngược lại còn cao hứng: “Vậy tốt quá, A Thần, sau khi em luyện thành bí pháp, thi triển với anh đầu tiên đi.”

Đối với loại bí pháp này, An Dương cũng là có biết một chút, hấn dù sao cũng là một truyền thừa giả.

Tuy rằng trong truyền thừa của hấn không có bí pháp gì, nhưng lại có một hai câu giới thiệu về bí pháp.

Loại này có thể khống chế nhân loại vì mình mà nô bộc, chỉ có vài vị ma tu hoặc tu sĩ nửa chính nửa tà mới biết.

Người bị khống chế vẫn như trước có thể bảo trì kỷ ức cùng tình cảm của mình, đồng thời sẽ đối với chủ nhân của mình mang sự phục tùng phát ra từ nội tâm linh hồn, tuyệt đối sẽ không bao giờ có nửa điểm ý nghĩ muốn phản.

Một khi người bị khống chế bị địch nhân bắt giữ, bị bắt Suru Hồn, bí pháp cấm chế bên trong linh hồn nô bộc lập tức kích phát tử vong, khiến địch nhân không thể Suru Hồn.

An Dương muốn Mộ Lê Thần thi triển loại bí pháp này với hấn, là vì nguyên nhân cuối cùng.

Có khế ước bức thúc, hấn cho dù bị người Suru Hồn, cũng sẽ không để lộ ra tin tức bất lợi đối với A Thần.

Mà trong lòng Mộ Lê Thần hiện tại không rõ đang có loại tư vị gì.

Hấn luôn cố kỵ An Dương là nhân loại, bản thân là tang thi, lập trường trận doanh của hai người đều đối lập, đối với An Dương giấu giếm điểm điểm.

Tuy rằng không đến mức lừa gạt hấn, nhưng đối với hấn cũng có không ít bí mật.

So sánh với nhau, thái độ thân nhiên của An Dương cơ hồ khiến Mộ Lê Thần vô cùng xấu hổ.

Có lẽ..... Hấn có thể lại thử đem tín nhiệm của mình một lần nữa giao cho?

Mộ Lê Thần nghĩ như vậy.

Hấn không phải người thiếu quyết đoán, Mộ Lê Thần nếu đã quyết định muốn tín nhiệm An Dương, hấn nghĩ liền làm.

Mộ Lê Thần nghiêm túc nhìn về phía An Dương, nói với hấn: “Tôi có vài việc muốn nói cho anh.”

An Dương cũng thực nghiêm túc nghe: “Em nói đi, anh đang nghe đây.”

Mộ Lê Thần nói: “Anh hấn là biết tôi có thể khống chế rất nhiều tang thi, mà căn cứ H tính chính là do tôi dẫn đại quân tang thi tiến đến hủy diệt.”

Ngữ khí hấn thập phần nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trong lòng hấn lại phi thường khản trương.

An Dương hết sức kinh ngạc: “Vì cái gì?”

Mộ Lê Thần quay mặt sang một bên, không nhìn hấn: “Không vì cái gì cả, tôi chỉ muốn giết người, tang thi cùng nhân loại vốn là thiên địch.”

An Dương nghe ra trong giọng Mộ Lê Thần nói mang theo vài phần xa cách, trong lòng hoảng hốt, vội vàng giữ chặt tay hấn, lo lắng nói: “A Thần, anh không có ý chỉ trích em, cũng không phải để ý thân phận của em. Anh..... anh chỉ là trong lòng hiếu kì thuận miệng hỏi một câu. Em nếu muốn giết người cứ giết, em muốn hủy diệt căn cứ cứ hủy diệt, không cần phải để ý cái nhìn của anh.”

Thời điểm An Dương nói ra lời này, không có một chút do dự, đối với hấn mà nói, tồn vong của toàn nhân loại đều không quan trọng bằng việc A Thần của hấn vui vẻ.

Hấn chính là ích kỷ, hấn ngoại trừ cha mẹ đã qua đời, cũng chỉ để ý duy nhất đến người có công giáo dưỡng hấn Mộ gia gia và A Thần – người mà hấn yêu thương.

Có lẽ tại thời điểm mặt thể vừa mới bắt đầu, hấn còn có thể làm một thánh mẫu, cứu một mạng người bằng xây bảy cái chùa.

Nhưng hiện tại..... Tại trải qua bao nhiêu lần cứu người lại bị người tính kế, tâm An Dương đã sớm lạnh.

Ám áp duy nhất chống đỡ để hấn cố gắng giãy dụa sinh tồn tại mặt thể, chính là A Thần của hấn.

Trên đời này không phải không có người tốt, người An Dương cứu cũng có người mang chân tâm cảm kích hấn.

Nhưng mà vậy thì sao? Những người đó không quan trọng.

Bọn họ cho dù thật sự có tâm cảm kích, nhưng đối với hấn mà nói, bất quá cũng chỉ là người xa lạ.

Bọn họ cũng có điều quan trọng nhất của mình, trong lòng bọn họ, cái ân cứu mạng của hấn cũng không đáng gì.

Tựa như, hắn sẽ không vì báo đáp ân nhân cứu mạng mà đi bán đứng A Thần.

Thậm chí, nếu có người nói cho hắn, chỉ cần bán đứng ân nhân cứu mạng hắn liền có thể cứu được A Thần, hắn khẳng định sẽ không chút do dự làm.

Ít đi một phần ân cứu mạng, so với người trọng yếu nhất của mình vẫn tồn tại, thật sự không đáng nhắc đến.

Lăn lộn ở mặt thế lâu như vậy, An Dương sớm học xong cái gì gọi là ý chí sắt đá. Nguyên vọng lớn nhất của hắn chính là vĩnh viễn có thể giữ A Thần ở bên cạnh.

Về phần ý tưởng có thể nói là làm càn kia, hắn cơ hồ không dám để cho nó nảy sinh. Đó là ảo tưởng tốt nhất trong đáy lòng hắn, thậm chí tốt đẹp đến mức hắn không dám nói ra.

An Dương nhìn ngắm khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Lê Thần, tựa hồ muốn đem dung mạo hắn khắc sâu vào cõi lòng.

Hắn đến nay vẫn không dám tỏ rõ tâm ý với Mộ Lê Thần, chính là lo lắng sẽ khiến hắn e sợ, vẫn nên từng bước mà tiến, hắn nghĩ đầu tiên sẽ trở thành người tồn tại không thể thiếu bên cạnh A Thần.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đối với An Dương mà nói thập phần khiếp sợ, hắn thậm chí không thể tin được lời này là từ An Dương trước đây còn vì cứu người mà sinh ra mâu thuẫn với hắn nói ra.

“Anh. Anh nói thật? Anh không ngại tôi.”

Không ngại tôi cứ như vậy điên cuồng trả thù nhân loại sao?

An Dương vòng tay lại ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói: “Không ngại, anh cái gì cũng không để ý. A Thần, anh chỉ có em.”

“Nếu em muốn hủy diệt thế giới, anh với em sẽ cùng nhau đi hủy diệt thế giới này, vĩnh viễn không xa rời nhau, như vậy không tốt sao?”

Mộ Lê Thần chớp mắt nhìn, hắn thấy mình sắp cảm động đến khóc rồi, chỉ tiếc sau khi trở thành tang thi đã sớm mất đi khả năng rơi lệ.

Hắn có chút tiếc nuối nói: “Anh thật biết dỗ người, đáng tiếc tôi tuyệt đối sẽ không bị anh cảm động mà khóc.”

An Dương nghĩ đến Mộ Lê Thần đã không thể khóc nữa, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, sau đó buông hắn ra. Cười nói: “Vậy xem ra anh nói còn chưa đủ cảm động đi.”

Mộ Lê Thần lắc lắc đầu: “Anh nói cũng rất cảm động rồi, đáng tiếc, tôi đã không còn là người.” Mấy từ cuối cùng nhỏ dần đến không thể nghe thấy.

An Dương nhìn đôi mắt tối đen không chút cảm xúc của Mộ Lê Thần, trầm mặc trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “A Thần. Em trong lòng anh mặc kệ biến thành cái dạng gì, đều là A Thần của anh.”

Mộ Lê Thần bị lời này của An Dương chọc cười: “Anh có phải hay không xem quá nhiều phim thần tượng rồi? Mấy lời này là thú nhận với bạn gái của mình mà, sao lại đi nói với tôi chứ?”

An Dương chưa xét nhìn biểu tình vui vẻ trên mặt Mộ Lê Thần, im lặng không nói gì.

Hắn còn có thể nói cái gì? Chẳng lẽ nói: ‘Anh chính là đang thú nhận với em’?

Hắn mà nói ra thì thật lo lắng chính mình hôm nay chỉ vừa gặp A Thần đã bị đá ra ngoài.

Mộ Lê Thần vừa để ý tới thời gian đã rất muộn, liền nói với An Dương: “Anh mau nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm lên đường.”

Hắn là tang thi, không ngủ không thành vấn đề, nhưng An Dương là nhân loại, nghỉ ngơi không tốt tinh thần lực sẽ rất tệ.

An Dương cũng rất rõ ràng điểm này, nhưng hắn vẫn mang ý tưởng không thể để ai biết nói với Mộ Lê Thần: “A Thần, em cũng nghỉ ngơi đi.”

Cho dù còn chưa thể xác định quan hệ tình nhân, nhưng quan hệ bạn hữu đồng giường cộng chằm một phen cũng là vô cùng tốt.

Ngủ chung giường nha~. Nghĩ mà thật kích động

Đáng tiếc Mộ Lê Thần một chút thỏa mãn ảo tưởng của hắn cũng không có, trực tiếp cự tuyệt.

“Không sao, anh ngủ đi, tôi không cần ngủ.”

Nói xong, hắn liền triệu hồi Huyết Ma đao, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Mộ Lê Thần đối với việc tăng cường thực lực thập phần bức thiết, cho nên hắn cơ hồ là tranh thủ từng giây tu luyện, đừng nói thời gian ngủ buổi tối, ngay

cả ban ngày đi đường hần cũng không quên tu luyện.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần đã bắt đầu tọa thiền, trong lòng thất vọng, lại có chút cảm giác cấp bách.

Thực lực của mình vẫn là quá thấp, nếu muốn theo bên người A Thần, trợ giúp hần một tay, muốn chiếm cứ một vị trí không thể thiếu, nhất định phải có kỹ năng, thực lực phải đủ mạnh mới có thể.

Nghĩ đến thực lực của mình còn thấp, An Dương cảm thấy chính mình cần phải càng thêm cố gắng mới được.

Vì thế hần dứt khoát không ngủ, cùng Mộ Lê Thần khoan chân tu luyện.

An Dương tu luyện trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới Liệt Diễm thần cung của Hạng Dương còn đặt bên trong ngọc không gian.

Lúc trước Lôi Hỏa dong binh đoàn vì Băng Sương thần cung của hần mà đuổi giết khắp thiên hạ, tựa hồ nó cùng Liệt Diễm thần cung của Hạng Dương có quan hệ.

Nghĩ đến đây, An Dương nhìn thoáng qua Mộ Lê Thần đang chuyên tâm tu luyện, sau đó vào không gian.

An Dương vừa tiến vào không gian, Mộ Lê Thần liền mở mắt.

Hần nhìn nơi An Dương vừa ngồi ban nãy nay trống không, biểu tình trên mặt trầm trầm.

Hần đưa tay lấy ra từ trên người một khóa châu màu trắng sữa, lúc này khóa châu tản ra một vầng sáng trắng.

Khóa châu này chính là Mộ Lê Thần lấy ra từ con suối bên trong không gian của An Dương khi lần đầu tiên hần mở không gian, An Dương dẫn hần tiến vào.

Khóa châu màu trắng sữa này đến tột cùng là cái gì, cụ thể còn có công năng gì, Mộ Lê Thần không biết.

Nhưng hần biết, khóa châu này tuyệt đối không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Khóa châu màu trắng sữa này đến tột cùng là cái gì, có công hiệu gì, Mộ Lê Thần không biết.

Nhưng hần biết, khóa châu trắng sữa này tuyệt đối không đơn giản.

Chỉ riêng hần tìm ra được hai công năng cũng đã phi thường giỏi rồi.

Công năng thứ nhất là tinh lọc virus tang thi.

Lần đầu tiên khi hần tiến vào không gian phát hiện.

Công năng thứ hai cụ thể là thế nào hần cũng không rõ, nhưng có thể nói là biết một ít.

Thời điểm hần lúc trước bị tâm ma chiếm cứ thân thể cùng thần trí mà đại khai sát giới, hần đã phải dựa vào khóa châu thần bí này mới có thể khôi phục thần trí, tiêu diệt tâm ma.

Bằng không hiện tại nói không chừng hần vẫn là một tang thi vô tri vô giác chỉ biết giết chóc không có ý thức.

Tiêu diệt tâm ma..... là loại năng lực lợi hại cỡ nào!

Mấy vạn năm trước, ở thời đại tu chân, thiên tài xuất hiện lớp lớp, nhưng bao nhiêu cao thủ tài năng chết vì tâm ma?

Có thể thấy được tâm ma này rất đáng sợ.

Mà khóa châu tử lại có thể tiêu diệt tâm ma, nếu là thời đại huy hoàng của tu chân, chỉ sợ vô số cao thủ sẽ đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán chỉ vì nó.

Chỉ là không biết vì sao lại rơi vào con suối bên trong Ngọc không gian mà Mộ Lê Thần may mắn có được.

Mộ Lê Thần đang nghĩ tới lai lịch khóa châu thần bí cùng với việc có nên hay không lại tiến vào không gian của An Dương một chuyến. Lúc này An Dương đã bắt đầu nghiên cứu Liệt Diễm thần cung.

An Dương trong không gian tùy tiện tìm chỗ trống trên đất ngồi xuống, trước mặt là hai thanh đại trường cung.

Bên trái là băng lam sắc, trên thân mang theo hoa văn xinh đẹp lại thần bí, sắc băng lam lưu chuyển, thập phần mỹ lệ chói mắt, vừa nhìn đã biết không phải phàm vật.

Bên phải màu sắc lại âm u, trên thân nếu nhìn kỹ, còn có thể nhìn ra hoa văn đen tuyền lộ bên trái cùng hoa văn trên trường cung băng lam giống nhau như đúc.

Hai thanh trường cung này đặt bên cạnh nhau, vô luận là hoa văn hay kích thước lớn nhỏ, đều hoàn toàn giống nhau.

Chỉ có quang mang mà chúng nó phát ra thì khác biệt lớn, bên trái là phẩm vật hoa lệ, bên phải thì giống như đã chết, không phát ra tia sáng nào.

An Dương cầm lấy Liệt Diễm thần cung đã mất đi chủ nhân mà trở thành một thứ thoát nhìn vô cùng bình thường.

Hắn vừa cầm trên tay, liền cảm giác được một cổ kêu gọi cường liệt.

An Dương kinh nghi bất định nhìn Liệt Diễm thần cung diện mạo xấu xí trong tay, loại cảm giác được kêu gọi này..... Có lẽ muốn nhận hắn làm chủ?

Hắn nhìn hai thanh thần cung khề cán môi, quyết định liều một phen — nhận chủ!

~ ~ ~ ~ ~

An Dương khác với Hạng Dương phải phụ thuộc vào Tần gia, không giống Hạng Dương biết nhiều thứ về hai cực linh bảo truyền thừa.

Hắn là một kẻ cô độc, mặc dù có các mối quan hệ trong căn cứ, nhưng so ra vẫn kém hơn Tần gia nội tình thâm hậu.

An Dương tuy rằng tiếp nhận truyền thừa bên trong Băng Sương thần cung, nhưng hai cực linh bảo truyền thừa có một đặc tính đặc biệt gat người, đó chính là chỉ có thể có được trong đó một nửa linh bảo truyền thừa mà truyền thừa giả căn bản là không biết còn có một nửa linh bảo truyền thừa khác.

Băng Sương thần cung là một linh bảo truyền thừa độc lập hoàn chỉnh, truyền thừa bên trong cũng là hoàn chỉnh, cho nên khi truyền thừa giả lấy được linh bảo truyền thừa tương tự căn bản không thể nghĩ ra cái này mới chỉ là một nửa.

An Dương không biết hai cực linh bảo truyền thừa là cái gì, cho nên khi nhìn đến Liệt Diễm thần cung của Hạng Dương cũng chỉ cảm giác hơi quen thuộc, cũng không quá quan tâm.

Lại chưa từng nghĩ, Hạng Dương sẽ bởi vì vậy mà lúc nào cũng chú ý đến hắn, muốn mạng của hắn, đoạt bảo vật của hắn.

Hai cực linh bảo truyền thừa còn có một cái đáng hận, chính là: Nó có thể bị cướp đi!

Linh bảo truyền thừa thông thường nếu đã nhận chủ, cho dù chủ nhân chết đi, nó cũng chỉ tìm kiếm một truyền thừa giả thích hợp khác, nhưng không có nghĩa là nó thừa nhận truyền thừa giả đó, cho nên linh bảo truyền thừa khi ấy cũng chỉ giống như vật phẩm thông thường. Bởi vậy, cơ bản không có người nào sẽ bởi vì nóng mắt linh bảo truyền thừa mà giết người đoạt bảo.

Nhưng hai cực linh bảo truyền thừa không giống nhau, nó tuy rằng không thể bị người khác cướp đi, nhưng lại có thể bị một truyền thừa giả khác cướp mất.

Tỷ như Liệt Diễm thần cung của Hạng Dương, nếu là bị Mộ Lê Thần lấy được, liền trở thành một thứ thông thường, nhưng nếu rơi vào tay An Dương.....

Hai cực linh bảo truyền thừa kết hợp làm một thể, liền trở thành cực phẩm linh bảo truyền thừa, so với Huyết Ma đao của Mộ Lê Thần còn muốn tốt hơn một ít.

An Dương không biết cái gì gọi là hai cực linh bảo truyền thừa, nhưng hắn cũng không phải tên ngốc.

Hạng Dương đối với Băng Sương thần cung của hắn như hổ rình mồi, Lôi Hòa dong binh đoàn tiêu phí vô số khí lực đuổi giết hắn, vì cái gì, trong lòng hắn cũng biết rõ ràng.

Hai thanh thần cung trừ thuộc tính và màu sắc bất đồng, những mặt khác đều hoàn toàn giống nhau.

Hơn nữa Liệt Diễm thần cung đối với hắn lại có lời kêu gọi kỳ dị.....

An Dương liền đoán được vài phần.

Muốn có được lực lượng cường đại, các loại cơ ngộ cùng vận khí là không đủ, còn nhất định phải có đủ thực lực cùng dũng khí.

An Dương có vài phần cân nhắc, sau đó liền lập tức hạ quyết tâm.

Sử dụng tâm đầu huyết luyện linh bảo, hắn đã làm rất thuận thực.

Một giọt tâm đầu huyết vừa tiến vào Liệt Diễm thần cung liền bị hấp thu, quang mang hồng hỏa chói mắt lóe lên.

Băng Sương thần cung nằm một bên trên mặt đất tựa hồ cảm nhận được cái gì, liền bay tới.

Hai thanh thần cung thuộc tính hoàn toàn tương khắc thế nhưng liền hòa thành một thể.

Không phải một thanh thần cung dung nhập vào bên trong thanh thần cung còn lại, mà là hai thanh thần cung giao hòa lẫn nhau, nước và lửa dung hợp cùng một chỗ, quả thực khó có thể tin được.

Chỉ là một màn này không phải điều khiến An Dương sửng sốt, càng làm cho hắn sửng sốt chính là, trong cơ thể hắn xuất hiện loại dị năng thứ hai.

An Dương ở bên ngoài là song hệ dị năng: Băng hệ dị năng cùng Không gian hệ dị năng.

Nhưng trên thực tế hắn chỉ có Băng hệ dị năng, Không gian dị năng là để che giấu ngọc không gian.

Nhưng nay hắn phát hiện trong cơ thể chính mình xuất hiện một cỗ năng lượng nóng cháy.

Này rõ ràng chính là Hỏa hệ dị năng!

Trong cơ thể một Băng hệ dị năng giả mạo danh kỳ diệu xuất hiện Hỏa hệ dị năng?

Rất khó có thể tin tưởng.

Mà càng thêm khó có thể tin hơn chính là việc lúc sau.

An Dương phát hiện Băng hệ dị năng của hắn cùng năng lượng Hỏa hệ dị năng phân biệt rõ ràng, vừa không giao hòa, cũng không như trong tượng tượng thủy hỏa bất dung.

Lúc này hai thanh thần cung trước mặt An Dương đã hợp thành một.

Thanh thần cung nguyên bản hoa mỹ rực rỡ cùng cái đã không còn sức sống trở nên kỳ lạ, không còn chói mắt giống như lúc trước, ngược lại trở nên càng thêm nội liễm.

Thanh thần cung biến lớn không ít, An Dương cảm lấy thanh thần cung cao đến nửa thân mình, dây cung cũng trở nên rất thô. Hắn đưa tay kéo dây cung, dùng hết toàn lực lại chỉ kéo được nửa vòng.

An Dương lại nhỏ tâm đầu huyết vào Băng Hỏa thần cung, tiếp tục tế luyện.

Quả nhiên, trong đầu liền xuất hiện nội dung truyền thừa mới.

Hai cực thần tiên thủ!

Đây là truyền thừa thuộc về hai cực thần tiên thủ.

An Dương thế mới biết, cái gì gọi là hai cực linh bảo truyền thừa, cũng biết Hạng Dương vì cái gì bức thiết muốn cướp Băng Sương thần cung của hắn.

Nếu hắn sớm biết hai cực linh bảo truyền thừa lợi hại như vậy, hắn đã âm thầm xử lý cái tên Hạng Dương kia, cướp Liệt Diễm thần cung.

Nghĩ đến chính mình có Băng Hỏa thần cung, trở thành hai cực thần tiên thủ thực lực cường đại, có thể canh giữ ở bên người A Thần, vì hắn trừ bỏ hết thảy chướng ngại, An Dương liền mừng rỡ ôm lấy đại cung ngồi cười hề hề đến ngốc.

Thẳng đến khi hắn đột nhiên phục hồi tinh thần, nhìn nhìn đồng hồ trên tay, phát hiện hắn đã ở trong không gian được vài giờ, bên ngoài hắn đã sáng.

An Dương vội vàng ra khỏi không gian.

Vừa ra ngoài, An Dương liền phát hiện trong lều không có người, Mộ Lê Thần không biết đã đi đâu.

Hắn đem Băng Hỏa thần cung đeo ở trên lưng, chui ra khỏi lều.

Nhìn đến Mục Nhiên cùng Ân Phùng đang vây quanh một nồi lớn nấu mì, Tiểu Hắc mặt đầy tham lam ngồi xổm bên cạnh.

Mà Hà Kỳ Tranh cùng Mộ Lê Thần thì không thấy bóng dáng.

An Dương đi qua hỏi: “A Thần đi đâu vậy?”

Mục Nhiên thấy người đến là An Dương, vội vàng đứng dậy đáp lời, vị này thân phận chính là anh họ của lão đại nha, hắn không dám đắc tội.

“Lão đại cùng Hà Kỳ Tranh có chuyện đi ra ngoài một chuyến, cũng không nói là chuyện gì.”

Nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu: “Lão đại cố ý dẫn tui tui không được vào trong lầu quấy rầy anh, cho nên mới không gọi anh ra ăn bữa sáng.”

Mục Nhiên lo lắng vị anh họ có quan hệ đặc biệt với tang thi hoàng đệ hạ này sẽ không bởi vì mình không gọi hắn ra ăn sáng mà ghi hận trong lòng về sau làm khó dễ cho mình đấy chứ?!

Đừng nghĩ rằng hắn đang chuyện bé xé ra to, hắn cái này gọi là phòng ngừa chu đáo.

Nên nói, tại mặt thể vật tư rất trân quý nha.

Nếu đổi lại là Ân Phùng không gọi hắn dậy ăn sáng, hắn xác định vững chắc trong lòng sẽ ghi hận.

Lòng dạ hẹp hòi cái gì, ăn cơm mới là quan trọng nhất!

Mà nào An Dương đương nhiên không cùng một đường với Mục Nhiên.

Mục Nhiên quan tâm là ở nửa câu sau ‘Không gọi ăn bữa sáng’, mà An Dương thì chỉ chú ý tới nửa câu đầu ‘Lão đại cố ý dẫn tui tui không được vào trong lầu quấy rầy anh’.

Cái này chính A Thần cố ý quan tâm chăm sóc hắn. Khẳng định là muốn giúp hắn che giấu bí mật hắn có không gian.

An Dương vui sướng nghĩ thầm.

Tâm trạng buồn bã sáng sớm đi ra không được thấy Mộ Lê Thần cũng bởi vì câu này mà lập tức tiêu tán, hắn cảm giác tâm tình mình nhanh chóng tốt đến hoàn toàn có thể ăn nhiều thêm một chén mì.

Chờ bọn hắn ăn xong bữa sáng, Mộ Lê Thần cùng Hà Kỳ Tranh mới cùng nhau trở lại.

An Dương sớm đã rất chú ý bóng dáng Mộ Lê Thần có xung quanh hay không, bởi vậy hắn là ‘người’ đầu tiên biết Mộ Lê Thần trở lại.

Sở dĩ gọi là ‘người’ đầu tiên là vì con cầu manh sùng Tiểu Hắc có cái mũi thính đặc biệt của Mộ Lê Thần mới là đứa biết Mộ Lê Thần trở về đầu tiên.

Mộ Lê Thần còn chưa xuất hiện trong tầm mắt An Dương, Tiểu Hắc manh manh vốn đang bị Mục Nhiên ôm lập tức thoát tay khỏi hắn, chạy về hướng Mộ Lê Thần.

Tiểu Hắc tuy rằng biến nhỏ, nhưng tốc độ lại không hề chậm đi, thậm chí càng thêm linh hoạt.

An Dương cơ hồ chỉ vừa nhìn thấy bóng dáng Mộ Lê Thần, nó đã vọt tới trong lòng Mộ Lê Thần làm trò.

An Dương gắt gao nhìn chăm chăm cục lông đen thui Tiểu Hắc nằm trong lòng Mộ Lê Thần đang cọ tới cọ lui, trong lòng dâng lên một cổ axit, thật hận không thể cùng nó đổi vị trí.

Bất quá rất nhanh hắn liền đổi mục tiêu.

So với Tiểu Hắc bán manh vẫn là hình thú chỉ có thể lăn lộn làm nũng, cái thanh niên bộ dáng đương quang soái khí bên người A Thần càng có uy hiếp hơn.

Tuy rằng An Dương đã biết Hà Kỳ Tranh là một biến dị thú biến hóa, nhưng chính bởi vì biết, hắn càng cảm thấy có nguy cơ.

Chung quy Hà Kỳ Tranh cùng Mộ Lê Thần đều là phi nhân loại mang hình người, hắn lại là một nhân loại thuần chủng đương nhiên không thể chiếm ưu thế.

Tác giả có lời muốn nói: Về sau An Dương đi theo bên người Mộ Lê Thần, mỗi ngày đều là ghen vô lý do!

Mộ Lê Thần: Anh họ à, anh có thể hay không đừng cố tình gây sự nữa?

An Dương: Có thể, chỉ cần em cách xa đám gia hỏa của em ra một chút!

Hà Kỳ Tranh [tĩnh tình mê mê]: ???

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

An Dương thâm mến Mộ Lê Thần rất nhiều năm, nhưng nay hai người đều đã không còn cùng là một giống loài.

Chuyện ái tình vượt giống loài thấy thế nào cũng có cảm giác rất huyền huyền.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần cùng Hà Kỳ Tranh đều là phi nhân loại, trong lòng thập phần đề phòng.

May mà Hà Kỳ Tranh không phải cái loại yêu quái mấy trăm năm thành tinh, tư duy tỉnh tỉnh mê mê, thật lừa người.

Hắn cảm thấy mình nên tìm cơ hội đem cái người không đáng tin tưởng này cách ly A Thần xa xa một chút.

Về phần đem Hà Kỳ Tranh cách ly làm sao?

An Dương chưa nghĩ ra.

Nhưng thực lực Hà Kỳ Tranh không thấp, có hắn ở cạnh A Thần cũng nhiều thêm một tấm bia đỡ đạn, An Dương cảm thấy như vậy cũng tốt.

An Dương yên lặng nhìn thoáng qua Hà Kỳ Tranh, bước nhanh đi đến bên cạnh Mộ Lê Thần, không dấu vết chen vô giữa đem Hà Kỳ Tranh đẩy ra.

Thực lực Hà Kỳ Tranh so An Dương cao hơn, làm thế nào có thể dễ dàng bị An Dương đẩy ra như vậy.

Nhưng mà buổi sáng hôm nay, Mộ Lê Thần đặc biệt cảnh cáo hắn một phen, hạ giọng bắt hắn ghi nhớ cho kỹ đừng đi trêu chọc An Dương, còn cố ý đem hắn đánh một trận.

Mộ Lê Thần đủ tư cách là một Thuần Thú sư.

Xem ra, muốn khiến một động vật thành thành thật thật ngoan ngoãn nghe lời mình, chỉ có thể đem nó đánh tới khi chịu phục mới thôi.

Thú đoạn đơn giản thô bạo lại dùng được.

Hà Kỳ Tranh cứ như vậy bị đánh phục.

Hắn quyết định không đi trêu chọc cái nhân loại thoạt nhìn ăn rất ngon kia.

Nhưng đối mặt với Mộ Lê Thần, hắn vẫn là nhịn không được mà muốn lại gần.

Ở cạnh Mộ Lê Thần, hắn cảm giác không khí đều trở nên ướt át, thoải mái hơn rất nhiều.

Hiện tại lại bị người mà mình không thể trêu chọc chen vào, buộc phải đứng xa Mộ Lê Thần, trong lòng Hà Kỳ Tranh thật bất mãn.

Nhưng có kỳ nắm đầm Mộ Lê Thần mạnh hơn hắn liền chịu đựng không dám phản kháng.

Từ việc đi cạnh Mộ Lê Thần biến thành đi theo sau bọn họ.

.

An Dương đi bên cạnh Mộ Lê Thần, tâm tình thực tốt, tuy rằng nhìn quả cầu lông Tiểu Hắc trong lòng Mộ Lê Thần rất khó chịu.

Nhưng xem ra nó vẫn chỉ là một con cầu ngu xuẩn, hắn nhịn.

An Dương đối với người trong lòng ân cần hỏi han, trong chốc lát hỏi hắn có ăn sáng không, trong chốc lát hỏi hắn ăn ngon không, trong chốc lát hỏi hắn ăn no không.

Mộ Lê Thần nghe mà hết chỗ nói: “Anh ngoại trừ hỏi tôi ăn không thể hỏi cái khác sao?”

Lão tử hiện tại đã trở thành tang thi hoàng, mỗi ngày đều đem thú đan với dị đan trở thành thức ăn mà ăn, ăn cơm cái gì. Ha ha, sớm tám trăm năm đã không còn biết mùi vị cơm ra sao nữa rồi.

Nếu không phải bởi vì sớm hiểu tính tình An Dương, hắn nhất định cho rằng người này đang châm chọc hắn.

An Dương cũng chú ý tới lời nói của mình, vội vàng giải thích: “A Thần, anh. anh không phải nói. Anh là nói em muốn ăn cái gì thì ăn cái

đó.....” Đứng bởi vì hấn mà không đi ăn người, vạn nhất đói bụng thì người đau lòng chính là hấn a.

Mộ Lê Thần khó được nhìn thấy bộ dáng An Dương lấp bắp nói chuyện như thế, liền trêu chọc hấn một phen: “Tôi ăn người anh không để ý?”

An Dương lắc đầu: “Không để ý, người ăn thịt người anh cũng đã gặp qua, em là tang thi ăn người đương nhiên là.....”

Hấn do dự nhìn Mộ Lê Thần, nghĩ nghĩ, hấn còn định hỏi nhưng lại không nói ra.

Kỳ thật hấn muốn hỏi, Mộ Lê Thần cùng tang thi thông thường cứ như vậy ăn người hay là..... nấu chín ăn?

Mộ Lê Thần thấy An Dương muốn nói lại thôi, liền nói: “Có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Nói đi!”

Khi nghe được An Dương nói không ngại mình ăn người hay ăn cái gì, trong lòng hấn rất vui.

Cái này có phải hay không chứng minh An Dương không ghét bỏ hấn?

An Dương do dự một hồi, nói: “En ăn người..... vẫn là đừng nên ăn sống.....”

Mộ Lê Thần bật cười nói: “Làm sao? Anh sợ tôi ăn bị đau bụng, khó tiêu hay sao?”

An Dương nói: “Anh chỉ là cảm thấy..... không sạch sẽ.....”

Kỳ thật không sạch sẽ chỉ là một nguyên nhân nhỏ, nguyên nhân lớn nhất là, hấn rất không hy vọng A Thần của hấn nhìn người khác lóa thể.

Cho dù có là thức ăn đi chăng nữa cũng không muốn.

Tâm chiếm hữu là một chuyện, chuyện khác là, hấn lo lắng về sau A Thần nhìn hấn lóa thể cũng chỉ sẽ nghĩ đến thức ăn..... Loại so sánh này chỉ vừa nghĩ đến, hấn liền cực kỳ ảm ức.

Tuy rằng An Dương hoàn toàn không biết Mộ Lê Thần đã sớm đối với thân thể mình thêm nhỏ dãi ba thước, nước miếng giàn giụa. Hấn nghe An Dương nói, càng nhin không được cười ra tiếng.

Hấn đã rất lâu không thể cười vui vẻ như vậy, cười xong, nhất thời cảm giác một trận thoải mái.

Mộ Lê Thần nói với An Dương: “Vừa rồi trêu anh thôi, tôi không ăn người, tôi chỉ ăn thú đàn cùng dị đàn.”

An Dương mở to mắt nhìn, hấn liền nhớ tới lúc trước ở trạm xăng dầu, Mộ Lê Thần chỉ đào ra dị đàn của dị năng giả rồi ăn, thi thể đều đưa cho đàn tang thi của mình.

Mộ Lê Thần cảm thấy chính mình cùng An Dương cách xa lâu như vậy, ngày hôm sau sau khi gặp lại, lại đi đàm luận vấn đề ăn người với vệ sinh thực phẩm, thật sự rất dễ khiến người ta cảm thấy 囧 囧 hữu thần.

Vì thế liền chuyển hướng đề tài: “Sáng sớm nói cái này làm gì? Anh ngày hôm qua thu hoạch thế nào?”

Mộ Lê Thần biết An Dương vào trong không gian nhất định là nghiên cứu Liệt Diễm thần cung của Hạng Dương.

Hiện tại thấy thần cung trên lưng An Dương thay hình đổi dạng, cũng khẳng định vài phần suy đoán của mình.

An Dương nghe thấy Mộ Lê Thần đem đề tài chuyển đến Băng Hỏa thần cung trên lưng mình, trong lòng liền nổi lên vài phần muốn khoe với người trong lòng của mình, đem Băng Hỏa thần cung cầm trên tay, tinh thần rạng ngời nói: “Băng Sương thần cung cùng Liệt Diễm thần cung dung hợp làm một thể, trở nên lợi hại hơn. Anh cũng có thêm Hỏa hệ dị năng.”

Mộ Lê Thần nhận Huyết Ma truyền thừa do Huyết Ma tôn giả lưu lại trong truyền thừa, Huyết Ma tôn giả bởi vì có rất nhiều kẻ thù, cho nên phương pháp ứng đối với các loại người tu hành cũng rất nhiều, trong truyền thừa cũng có truyền thụ phương pháp này.

Cho nên hấn đối với hai cực linh bảo truyền thừa cũng biết một chút.

Linh bảo truyền thừa cường đại là không thể nghi ngờ, Mộ Lê Thần cũng vì An Dương mà cảm thấy cao hứng.

Tại thời mạt thế, có sức mạnh để tự bảo vệ mình là rất tốt.

Hấn chung quy không thể giống như nuôi dưỡng Mộ gia gia mà nuôi dưỡng An Dương.

Cho nên hấn đối An Dương tỏ vẻ cổ vũ: “Lại có thêm Hỏa hệ dị năng, rất tốt. Có Băng Hỏa thần cung, Băng hệ dị năng cùng Hỏa hệ dị năng cũng sẽ không phát sinh xung đột khiến anh nổ tan xác a, anh cũng nên tìm hiểu tri thức truyền thừa trong thần cung cho tốt.”

Tuy rằng chỉ là cổ vũ không phải khen ngợi, nhưng cũng khiến lòng An Dương cảm thấy rất đủ.

Hắn vội vàng gạt đầu đồng ý, cùng Mộ Lê Thần thảo luận vấn đề tu hành.

Hai người đều là truyền thừa giả, tu hành khó tránh khỏi có chỗ giống nhau, cuộc thảo luận không tránh được nói hoài không hết.

Thẳng đến khi Mộ Lê Thần nghe được bụng An Dương truyền đến thanh âm cô cô, kinh ngạc nhìn bụng hắn, hai người đang thảo luận cũng phải dừng lại.

An Dương xấu hổ cười ngượng ngùng, sau đó từ bên trong không gian lấy ra một ổ bánh mì cùng một lọ nước sốt thịt bò, ăn.

Đêm qua hắn vội vàng dung hợp Băng Hỏa thần cung, quên cả chuyện ăn cơm.

Buổi sáng hôm nay Mục Nhiên và Ân Phùng cho rằng hắn sẽ không đến ăn sáng, nên không chuẩn bị một phần cho hắn, hắn chỉ là tùy tiện ăn bữa nửa bát mì, lại không cảm thấy đói.

Sau đó cùng Mộ Lê Thần nói chuyện nửa ngày, tự nhiên cũng nhịn không được đói bụng.

Mộ Lê Thần nói: “Anh ăn đi, tôi đi gọi bọn họ thu dọn một chút, chuẩn bị xuất phát.”

An Dương gật gật đầu.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đi đến liền thấy Mục Nhiên cùng Ân Phùng đang ngồi trên ghế nhỏ trước lều vừa nói chuyện phiếm vừa cắn hạt dưa.

A, hai gã này quả thật rất biết hưởng thụ, hai cái ghế kia hắn nhớ rõ là bên trong ngôi nhà trúc trong không gian của An Dương, ngồi lên rất mát mẻ.

Bên cạnh còn có bồn tắm, hắn là bọn họ nhờ An Dương hỗ trợ ngưng tụ ra khối băng đi.

Trong những ngày nắng, dưới bóng mát của lều, ngồi trên ghế trúc mát mẻ, bên cạnh là bồn tắm, cùng người nói chuyện phiếm cắn hạt dưa, thật là một loại hưởng thụ.

Mộ Lê Thần nhìn mà mắt hững.

Cũng không phải bởi vì bọn họ không đi nghiên cứu trận thuật cùng bùa chú, mà là bởi vì bọn họ dám hưởng thụ, còn dám sai sử An Dương.

Ghế trúc này là bên trong không gian của An Dương, khối băng là An Dương ngưng tụ ra, hạt dưa cũng là vật tư An Dương trước kia thu thập được.

Hai gã này thì có tư cách gì hưởng thụ mấy thứ ấy của An Dương?

Hắn còn chưa có hưởng thụ đâu!

Cũng không xem xem thân phận mình là cái gì?

Đi theo bên cạnh hắn thời gian lâu như vậy, thật cho rằng chính mình là nhân vật quan trọng đi?

Bất quá chỉ là nô bộc!

Đối với Mục Nhiên và Ân Phùng, Mộ Lê Thần chính là ôm tâm tư lợi dụng, ngay cả đối với bọn họ sử dụng bí pháp kia khiến bọn họ triệt để trung tâm trở thành nô bộc của mình cũng không chút do dự.

Mộ Lê Thần trầm mặt, đi đến trước mặt bọn họ, giọng điệu lạnh như băng: “Các ngươi hưởng thụ thật vui nhỉ? Cũng không xem xem hiện tại là lúc nào? Còn không mau đi thu dọn chuẩn bị xuất phát!”

Mục Nhiên cùng Ân Phùng bị sắc mặt âm trầm của Mộ Lê Thần làm cho sợ tới mức không dám nói hai lời liền lập tức đứng dậy đi dỡ lều trại.

Hai người yên lặng nhìn thoáng qua An Dương đang ăn bánh mì với nước sốt thịt bò, trong lòng vừa chua vừa làm việc.

Aiz, quả nhiên là có mới nói cũ a. Không đúng, là có anh họ liền quên đàn em.

Bất quá bọn họ cũng không dám oán giận nhiều, thân phận An Dương chung quy cùng bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Chỉ nhìn liền biết, An Dương cùng Mộ Lê Thần rất thân thiết.

Cái mạng nhỏ này của bọn họ đều nằm trên tay Mộ Lê Thần, nơi nào có tư cách oán giận chứ!

Trong lòng có nghĩ gì cũng không dám biểu hiện ra ngoài, còn phải làm một bộ trung thành và tận tâm tận lực đối với Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần mắt thấy bọn họ thành thật làm việc, liếc mắt nhìn ghế trúc cùng bồn tắm dưới đất, liền gọi tang thi mang Không gian hệ dị năng đến thu

hỏi.

Tốc độ ăn của An Dương rất nhanh, ăn xong liền đến bên cạnh Mộ Lê Thần, tựa hồ như không ở cùng hán một lát cả người liền không được tự nhiên.

Hán làm một bộ anh em tốt mà khoác vai Mộ Lê Thần, thực tế là đang lén lút ăn đậu hủ.

Trên mặt vẫn nghiêm trang như trước: “A Thần, chúng ta hiện tại xuất phát đi căn cứ B thị sao?”

Mộ Lê Thần không nhận ra động tác nhỏ của An Dương.

Cũng bởi vì thói quen, trước kia rất hay bị An Dương mượn về anh em tốt khoác vai mà ăn đậu hủ, tự động đem loại hành vi này phân thành hành vi thân mật của anh em tốt, căn bản không nghĩ quá nhiều.

Thần sắc hán rất tự nhiên trả lời mà An Dương: “Tôi không vào được, tuy rằng bề ngoài của tôi không khác nhân loại bao nhiêu, nhưng qua công cụ kiểm tra liền bại lộ.”

Muốn tiến vào căn cứ phải thông qua kiểm tra, ở căn cứ B thị đã sớm nghiên cứu ra một loại máy có thể kiểm tra trên người có mang theo virus tang thi hay không.

Chỉ cần nhẹ nhàng đảo qua hán, thân phận của hán lộ ngay tức khắc.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật Mộ Lê Thần tuy rằng không thích An Dương như An Dương thích hán nhưng dục vọng chiếm hữu vẫn có a.

Đối với Mộ Lê Thần mà nói, An Dương chính là người trọng yếu nhất trong lòng hán, cho nên sau này phát triển mối quan hệ trở thành tình nhân cũng rất thuận lợi.

Hán không phải cái loại tính cách khác người nhần nhần nhỏ nhỏ, khi Mộ Lê Thần biết mình cùng An Dương không có huyết thống, quan hệ của hai người đã có thể định ra từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

An Dương cũng biết công năng của cái máy dò xét kia, thân phận tang thi của Mộ Lê Thần tất nhiên không thể tránh khỏi.

Nếu nói buổi tối vụng trộm lên vào..... Khả năng cũng rất thấp.

Căn cứ B thị phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, ngoại trừ lãnh đạo tối cao của căn cứ, ai cũng không biết trong căn cứ có bao nhiêu lực lượng phòng thủ.

Đừng thấy Mộ Lê Thần đã là tang thi hoàng cấp mười, nhưng hán nếu không muốn kinh động bất luận kẻ nào lên vào căn cứ B thị cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dị năng ẩn thân, dị năng thuần di, dị năng hệ Thổ có thể lên từ mặt đất..... những loại thủ đoạn lặng yên không một tiếng động lên vào căn cứ, tầng lớp lãnh đạo đều đã nghĩ đến, cũng đã có biện pháp phòng bị.

Chỉ riêng căn cứ H tình mà có thể có Ân Phùng là một trận thuật sư thiết trí hệ thống cảnh báo, huống chi B thị còn có Tần gia tọa trấn chứ!

Mộ Lê Thần đối với những gia tộc lãnh đời này vẫn có chút kiêng kỵ, chung quy nội tình bọn họ quá mức thâm sâu, ai cũng không biết bọn họ còn con bài kinh người nào chưa lật.

Mà hán, trước kia bất quá chỉ là một công tử nhà giàu, tương đối có tiền mà thôi.

Đôi khi thực lực mạnh cũng không thể đại biểu được gì.

Tỷ như kiếp trước, dị năng của hán tuy rằng không cao, nhưng tinh thần lực hán lại đạt tới cấp chín, xem như Tinh thần hệ dị năng cũng đạt tới cấp chín, mà khi đó thực lực nhân loại cao nhất cũng chỉ là dị năng giả cấp sáu.

Kiếp trước hán gặp nạn rơi vào tay Tần gia, mặc dù nguyên nhân chủ yếu là bị ám toán, nhưng cũng là bởi vì con bài mà Tần gia chưa lật còn nhiều, hán đầu không lật.

Mộ Lê Thần nói với An Dương: “Tần gia là gia tộc lãnh đời, tổ tiên đều là tu chân giả, hiện tại cũng có rất nhiều cổ võ giả, nội tình thâm sâu, ai cũng không biết bọn họ có còn thứ kinh người nào chưa đưa ra, tôi tạm thời không thể vọng động.”

An Dương gật gù: “Quả thật nên như thế, em nhất định phải cẩn thận.”

Mộ Lê Thần nói: “Anh lần này trở về, thả tin tức ra, nói Lôi Hòa dong binh đoàn muốn giết anh, lại bị anh diệt đoàn, phỏng chừng Tần gia sẽ cho người đến tìm anh.”

An Dương hiểu ý nói: “Em là nói muốn anh mượn cơ hội này trà trộn vào trong Tần gia?”

Mộ Lê Thần nói: “Không sai. Lôi Hòa dong binh đoàn tuy rằng phụ thuộc vào Tần gia, nhưng lại là âm thầm dựa vào, không có người nào biết. Anh diệt Lôi Hòa dong binh đoàn, trong mắt người khác cũng không cảm thấy anh khiến Tần gia mất mặt. Tần gia đối với anh là dị năng giả cường đại như vậy, sẽ luôn luôn là thái độ mời chào, cho nên chắc chắn sẽ có người của Tần gia ngầm đến tiếp xúc với anh. Chỉ là Tần gia ở căn cứ B thị có thể lực lớn nhất, bằng không chúng ta hoàn toàn có thể tìm địch nhân của bọn họ mà hợp tác.”

Tục ngữ nói rất hay, kẻ thù của kẻ thù là bạn.

An Dương nghe Mộ Lê Thần nói, trong lòng liền động: “Ai nói Tần gia tại B thị là thể lực lớn nhất?”

Mộ Lê Thần kinh ngạc: “Sao? Ở căn cứ B thị còn có người có thể chống lại Tần gia?”

Hắn nhớ rõ kiếp trước ở sở nghiên cứu nghe được Lý bác sĩ đề cập qua một hai câu, lúc ấy Tần gia ở căn cứ B thị đã là thể lực độc nhất.

An Dương nói: “B thị là đô thị lớn nhất trong quân đội trực thuộc trung ương, đương nhiên còn có chế độ quân đội quân thức Tần gia, bất quá quân đội tuy rằng có số lượng vũ khí lớn, nhưng hiện tại vũ khí đã trở thành tài nguyên không thể tái sinh, cho nên quân đội mới bị nhiều dị năng giả của Tần gia áp một phía.”

Mộ Lê Thần mở to mắt nhìn, nghĩ nghĩ, hắn suy đoán phỏng chừng là vì chính mình trọng sinh mà xảy ra một chuỗi biến hóa khác đi.

Kiếp trước Tần gia có thể đem căn cứ B thị biến thành sở hữu riêng của bọn họ, vì hắn tang thi hoàng bị bọn họ bắt nghiên cứu, Lý Hoành Triết lợi dụng ghen của hắn cùng người sống tạo ra quân đoàn quái vật có thực lực cường hãn nhưng không có tư duy lại dễ dàng bị khống chế.

Dựa vào quân đoàn quái vật này, Tần gia triệt để áp chế được quân đội, nắm trong tay toàn bộ quyền lực điều hành căn cứ B thị.

Mà kiếp này, hắn không bị Tần gia bắt đi nghiên cứu, địa vị Tần gia đương nhiên còn ngang với quân đội.

Nghĩ đến điểm này, Mộ Lê Thần liền cảm thấy rất cao hứng, đối với thể lực quân đội cũng có nhiều hảo cảm.

Tuy rằng hắn biết thể lực quân đội nếu nghe tin hắn là tang thi hoàng, nhất định cũng sẽ không từ thủ đoạn chạy đến bắt hắn, nhưng bọn họ hiện tại không phải không biết sao?

Trước mắt hắn cùng thể lực quân đội tạm thời không có xung đột gì, ngược lại còn có chung một địch nhân — Tần gia.

Mộ Lê Thần cảm giác, có thể hợp tác với thể lực này.

Hắn đem ánh mắt nhìn về phía An Dương, hợp tác này còn phải dựa vào An Dương cùng quân đội đàm phán.

An Dương lại tuôn ra một bí mật lớn cho Mộ Lê Thần: “Lôi Hòa dong binh đoàn ở mặt ngoài tuy lệ thuộc trực tiếp với quân đội, bất quá đã bị Tần gia thu mua.”

Hạng Vân, Hạng Dương là người Hạng gia trong quân đội, mà Hạng gia bởi vì quyền lực trong căn cứ không đủ, vì thế liền nhập vào Tần gia, tính toán có thể thu được một số ích lợi.

Mộ Lê Thần nhẹ nhàng cười nói: “Như vậy càng tốt, quân đội biết tin tức này không?”

An Dương nói: “Không rõ.”

Hắn tại căn cứ B thị mặc dù có nhân mạch, nhưng nhân mạch lại không nhiều, loại chuyện cơ mật này chưa đến lượt hắn hỏi thăm.

Về phần Lôi Hòa dong binh đoàn bị Tần gia thu mua, An Dương lần đó không cẩn thận phát hiện một ít dấu vết để lại, tra xét vài phần liền có thể suy ra.

Mộ Lê Thần biết tình cảnh một mình một người của An Dương tại B thị, cũng không thất vọng.

Hắn nói: “Nếu quân đội không biết, vậy thì anh tiết lộ cho bọn họ biết. Anh cùng quân đội tiếp xúc, sau đó lại tiếp xúc với người của Tần gia.”

Muốn chơi thì phải chơi cho lớn.

Ý tứ trong lời nói của Mộ Lê Thần, chính là muốn An Dương cung cấp tin tức Lôi Hòa dong binh đoàn là thể lực của Tần gia cho quân đội, sau đó cùng

quân đội liên minh.

Lại cùng Tần gia tiếp xúc, làm bộ như không biết Lôi Hỏa dong binh đoàn là thế lực của bọn họ, nhận cảnh oliu mà bọn họ ném đến, thâm nhập vào Tần gia.

Tần gia nhất định sẽ cho rằng, An Dương bởi vì giết sạch người của Lôi Hỏa dong binh đoàn, lo lắng quân đội trả thù, mới chịu đầu nhập vào Tần gia, khẳng khái một mực vì Tần gia bán mạng.

Chung quy chuyện Tần gia thu mua Lôi Hỏa dong binh đoàn, chỉ có người có địa vị cao trong Tần gia mới biết, chỉ cần bọn họ không nói cho An Dương, An Dương một đời đều sẽ vì bọn họ bán mạng.

An Dương cũng không ngờ, hần nghĩ nghĩ, liền hiểu rõ tính toán của Mộ Lê Thần, liền tục gật đầu.

“A Thần, kế hoạch của em thật tốt, em thật sự là quá thông minh, so với anh còn thông minh hơn nhiều.” Biểu tình muốn có bao nhiêu chân chó liền có bấy nhiêu chân chó.

Mộ Lê Thần không nói gì nhìn hần một cái, loại mưu kế vô cùng đơn giản này, có tất yếu phải khen ngợi như vậy không?

Hần phát hiện, thời gian dài không gặp An Dương, gã anh họ của hần da mặt đã dày lên rất nhiều.

Xem ra những ngày trước được rèn luyện không ít, bằng không da mặt cũng không dày đến loại tình trạng này.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần cùng An Dương ngồi trên lưng Tiểu Hắc, đi đến căn cứ B thị, địa hình chung quanh bằng phẳng, coi như là quan sát một chút chiến trường về sau đi.

Sau đó Mộ Lê Thần chọn một ngọn đồi nhỏ cách căn cứ khá xa, dự định làm cứ điểm tạm thời của mình.

Hần cùng An Dương, lại thêm Tiểu Hắc cùng nhau đem đám biến dị động thực vật trong cứ điểm dọn sạch sẽ, chỉ để lại cho hần một số tang thi động thực vật có thể khống chế làm thú vệ, tránh cho đám người trong căn cứ chú ý đến.

Mộ Lê Thần nhìn khoảng đất trống trước mặt, bắt đầu hao tổn tâm trí.

Hần vốn muốn xây một ngôi nhà ở đây, mặc kệ nói như thế nào, hần đường đường là một tang thi hoàng sao lại cư trú trong sơn động chứ!

Nhưng dù sao thủ hạ của hần đều là tang thi suốt ngày chỉ biết ăn, một nhân tài về kiến trúc cũng không có a.

Chính hần ngược lại mang Thổ hệ dị năng, nhưng hần cũng không thể xây nhà.

Hần là tang thi hoàng, hần rất thông minh rất lợi hại, nhưng không có nghĩa là hần còn có thể kiêm chức kiến trúc sư.

An Dương nhìn bộ dáng Mộ Lê Thần đang phiền não, thực nghĩa khí đi đến hỏi: “A Thần, em làm sao vậy? Có chuyện gì khó khăn nói cho anh biết, anh nhất định giúp em nghĩ biện pháp.”

Hần vì gia tăng giá trị tín dụng của mình trong lòng Mộ Lê Thần mà chụp ngực vỗ bộp bộp.

Mộ Lê Thần nhìn hần, lắc lắc đầu, thờ dãi: “Anh là kiến trúc sư sao?”

An Dương ngẩn ra một chút: “Không phải.”

Hần liền hiểu được, thì ra A Thần muốn xây nhà a.

Đây chính là một vấn đề.

Hoàn toàn không thể đi đến căn cứ nhân loại thông báo tuyển kiến trúc sư, mà tang thi cũng sẽ không thể làm việc này.

Bất quá, nếu hần giúp A Thần giải quyết nan đề này, A Thần nhất định sẽ thật cao hứng cho hần một phần thưởng cực cực cực lớn.

Còn phần thưởng là gì?

An Dương trong lòng nhộn nhạo một phen còn vờ xấu hổ bụm mặt.

An Dương suy nghĩ biện pháp, khẩn cấp kéo Mộ Lê Thần đi: “Anh nghĩ ra một phương pháp rất tốt.”

Mộ Lê Thần đối với An Dương cũng rất chờ mong, liền đi cùng hần.

Mộ Lê Thần đối với gã anh họ An Dương này vẫn là hiểu nhất, nếu hần nói là phương pháp tốt, liền nhất định là phương pháp tốt.

An Dương tìm ra một đồng biệt thự để trước mắt Mộ Lê Thần, nói: “Bên cạnh em có tang thi nào mang Thổ hệ dị năng cấp năm không?”

Mộ Lê Thần mở to mắt nhìn, nói: “Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.”

An Dương kinh ngạc nhìn Mộ Lê Thần: “Em là Thổ hệ dị năng giả cấp năm?”

Mộ Lê Thần gật gật đầu.

An Dương không dám tin hỏi: “A Thần, em đến cùng có bao nhiêu hệ dị năng vậy?”

Chưa có người nào có thể thức tỉnh nhiều dị năng như vậy đi. Rất khó có thể tin được.

Mộ Lê Thần không muốn lại tiếp tục nói dối An Dương, liền nói thẳng: “Kỳ thật tôi chỉ có một loại dị năng, đó là — thôn phệ ! Tôi thôn phệ dị năng tinh hạch tang thi hoặc dị đan dị năng giả hoặc là thú đan biến dị thú. Liền có thể có được dị năng bọn chúng.”

An Dương nghe được liền hít một ngụm khí lạnh, thật là một dị năng nghịch thiên.

Nhưng mà trong lòng hắn rất cao hứng, người trong lòng của mình lại lợi hại như vậy. An Dương liền làm một bộ biểu tình thật tự hào.

Mộ Lê Thần nhìn mà dở khóc dở cười, vỗ vào tay hắn một cái: “Nói đi, muốn Thổ hệ dị năng cấp năm để làm gì? Anh cứ nói, tôi đây không dám không theo.”

An Dương nghe được này câu ‘Anh cứ nói, tôi đây không dám không theo’, trong lòng liền giống như bị vuốt mèo cào a cào, ngứa ngáy cực.

Nếu A Thần lúc nào cũng có thể ngoan ngoãn nghe lời hắn như vậy, cái gì cũng thuận theo hắn như vậy. Khụ khụ.

An Dương yên lặng áp chế vài suy nghĩ không thực tế trong đầu, nói với Mộ Lê Thần: “Em dùng Thổ hệ dị năng đem biệt thự bao lại, cô lập nó, như vậy biệt thự sẽ ít bị nguy hại.”

Mộ Lê Thần vừa nghe An Dương nói lời này, lập tức minh bạch hắn muốn làm cái gì, hai mắt sáng lên, đẩy bả vai An Dương một chút, cười nói: “Ý kiến hay!”

Sau khi nói xong, liền động thủ.

Quang mang màu vàng nâu của đất đem toàn bộ biệt thự trước mặt ôm trọn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Quang mang màu vàng nâu của đất đem toàn bộ biệt thự trước mặt ôm trọn, dần dần, dưới tác dụng của Thổ hệ dị năng, biệt thự cùng với mặt đất bên dưới được phân cách.

Lúc này, An Dương đã sớm chuẩn bị tốt ở bên cạnh liền tiến lên, đặc biệt khí phách vung tay một cái, căn biệt thự được quang mang của đất bao phủ liền biến mất.

Mộ Lê Thần nói: “Chúng ta vào xem đi.”

An Dương gật đầu, sau đó mang Mộ Lê Thần cùng mình vào trong không gian.

Trên một bãi cỏ lớn trong không gian, một căn biệt thự hoàn hảo không tổn hao gì tọa lạc ngay đó, quang mang màu vàng nâu bao xung quanh biệt thự không hề tán đi.

Cái này chỉ có năng lực của Thổ hệ dị năng giả cấp năm mới làm được.

Chỉ có Thổ hệ dị năng giả cấp năm mới có thể khiến dị năng có tác dụng trên một vật trong thời gian dài.

Mộ Lê Thần dạo một vòng nhìn căn biệt thự được quang mang của dị năng hệ Thổ vây quanh, vừa lòng gật gật đầu, sau đó nói với An Dương: “Chuyện chỗ ở giải quyết xong rồi, nhân dịp vào bên trong không gian, anh dẫn tôi đi một vòng đi. ”

An Dương vui vẻ đồng ý, thậm chí còn mang theo một loại hoan hỉ nói không nên lời.

Hắn có cảm giác mình đang mang Mộ Lê Thần đi xem tân gia của hai người.

Mộ Lê Thần đối với thái độ đặc biệt vui sướng của An Dương không nhận ra, tâm trí hắn lúc này đều bị khóa châu màu trắng sữa trong túi ỉn ỉn nóng lên hấp dẫn.

Khóa châu này là hắn lấy ra được từ con suối khi lần đầu tiên tiến vào không gian.

An Dương mang theo Mộ Lê Thần đi dạo một vòng.

Mộ Lê Thần phát hiện, không gian nơi này so với lần trước hắn tiến vào có vẻ rộng hơn nhiều.

Lần trước chỉ cần ngẩng đầu liền có thể thấy sương mù rõ ràng, hiện tại sương mù lại trở nên thấp phần xa xôi, thậm chí nhìn không tới.

Mộ Lê Thần nói: “Bên kia sương mù là.....”

An Dương nói: “Sương mù hẳn là không gian chưa được giải phóng, khi anh thăng cấp, sương mù sẽ thối lui một ít. Lúc trước không có ngọn núi này, thời điểm anh đột phá cấp sáu mới xuất hiện.”

Mộ Lê Thần gật gù đầu, sau đó nói: “Tôi nhớ rõ lần đầu đến xem còn có một con suối mà.”

An Dương nói: “Anh mang em qua, con suối kia không biết vì nguyên nhân gì, lại giống như sắp khô cạn.”

An Dương tuy rằng là chủ nhân của không gian, nhưng không thể thuần di trong không gian, cho nên hắn cùng Mộ Lê Thần đi qua.

Không gian rất lớn, có núi có rừng, có ruộng có nước.

Trong rừng núi không hề thiếu động vật, cho dù là động vật ăn thịt hung ác đều có thể ở chung với động vật ăn cỏ phi thường tốt, hài hòa lại vui vẻ, những con vật đó cũng mang bộ dáng như hồi trước tận thế.

Chẳng qua theo lời An Dương giới thiệu, động vật là sau khi giải phóng không gian thì có điều đã mở linh trí, có chút linh tính, có thể nghe hiểu được tiếng người, chỉ ở bên trong không gian hấp thu linh khí mà sống, không ăn thức ăn.

Mà An Dương thì nuôi vài con gà, gà đều là do hắn mang từ bên ngoài vào, là động vật thông thường.

An Dương muốn ăn thịt tươi, mà đám động vật đã mở linh trí lại không thể tùy tiện giết, nên mới nuôi vài động vật thông thường giết lấy thịt.

Chuyện quy hoạch đất đai không quá tốt, vừa nhìn liền biết là người ngoài nghề làm.

Nhưng rau dưa lúa mạch trong đó đều sinh trưởng phi thường tốt, chỉ là hơi thừa thớt, Đồng một cây Tây một cây, nhìn qua có chút buồn cười.

Mộ Lê Thần cũng biết, An Dương sờ soạng làm vài cái những thực vật này đều không thể sống sót, chỉ có thể dựa vào mảnh đất phì nhiêu cùng linh khí thật nhiều bên trong không gian.

An Dương cũng chú ý tới điều Mộ Lê Thần đang nhìn, hơi chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Anh nghĩ cũng không thể ăn thức ăn đóng hộp mãi, nên tìm hạt giống các loại dê trồng, không thể trồng được tốt,A Thần, em có muốn ăn thử không?”

Mộ Lê Thần nhìn An Dương dùng ánh mắt chờ mong như đang hiến vật quý mà nhìn mình, chậm rãi gật đầu.

Tuy rằng hắn đã biến thành tang thi, hoàn toàn không cảm nhận được hương vị thức ăn của nhân loại, nhưng nhìn bộ dáng An Dương chờ mong đến vậy, hắn cũng không muốn cự tuyệt.

Dù sao cũng là lần đầu tiên An Dương lấy thứ gì đó tự tay mình làm chiêu đãi hắn.

Hai người tạm thời đều đem mọi việc ném ra sau đầu, dù sao thời gian vẫn còn dài.

An Dương đưa tay ra nghĩ đến dụng cụ làm bếp cần sử dụng.

Hắn dù sao cũng là chủ nhân của không gian, tuy rằng không thể thuần di trong không gian, nhưng nếu hắn muốn lấy thứ gì, chỉ cần dùng ý nghĩ nghĩ đến hình dáng của nó, vậy tay, thứ đó liền sẽ tự động xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cái này cũng coi như rất tiện lợi.

An Dương tự mình vì Mộ Lê Thần xuống bếp nấu ăn.

Mộ Lê Thần trong lòng biết An Dương đang muốn thể hiện, hắn liền thành thành thật thật ngồi xổm một bên nhìn, không có định trợ giúp.

Được Mộ Lê Thần dùng ánh mắt chăm chú như vậy nhìn chằm chằm, An Dương cảm thấy tâm hồn hắn đều bay tuốt lên mây rồi, động tác cũng càng

nhanh chóng.

~ o ~ o ~ o ~

Trước tận thế, An Dương chính là một đại thiếu gia, mười ngón không dính nước.

Hắn thích Mộ Lê Thần, nhưng cũng chỉ gọi đầu bếp làm đồ ăn mà Mộ Lê Thần thích, bản thân lại chưa bao giờ xuống bếp .

Bởi vì..... Hắn là sát thủ trong phòng bếp.

Có thời điểm Mộ Lê Thần từng sinh bệnh, Mộ gia gia không có mặt, Mộ Dung cùng An Như ai cũng đều lười khỏi cần phải hỏi đến, nên chính mình phải tự ra tay.

An Dương muốn chăm sóc Mộ Lê Thần thật tốt, để an ủi ‘trái tim nhỏ bé’ của mình đang không khỏe, hắn liền tự mình xuống bếp nấu cháo, vẫn là nấu cháo hoa đơn giản nhất, kết quả phòng bếp kém chút nữa đã nổ banh như bị bom tạc.

Từ đó về sau, An đại thiếu gia không bao giờ vào bếp nữa.

Mà bây giờ..... Mộ Lê Thần nhìn động tác An Dương đầu vào đấy, khóe môi chậm rãi gọi lên một nụ cười.

Hồi ức ngày xưa, thật đẹp.

Hắn đến bên người An Dương, hảo kì hỏi: “A Dương, nhìn động tác anh thuần thực như vậy, khẳng định là từng đem phòng bếp tạc qua không ít lần đi?”

An Dương động tác thoáng ngừng, chớp mắt nhìn hắn một cái: “Nói vậy! Anh rõ ràng là tập nấu com trên bãi đất trống, như thế nào có thể làm nổ phòng bếp chứ?”

Nụ cười trên môi Mộ Lê Thần cứng lại, sau đó bất ngờ cười phá lên, muốn dừng cũng dừng không được, nói: “Thì ra anh thật sự tạc qua không ít lần a ha ha!”

An Dương nhìn Mộ Lê Thần tùy ý cười đến nghiêng ngả, hơi giật mình, loại cảnh tượng này..... Đã lâu không thấy, thật sự rất hoài niệm.

Động tác của hắn vẫn tiếp tục, trong lòng đột nhiên tràn đầy một loại hạnh phúc ngọt ngọt.

Bọn họ cứ ở chung như vậy, chính là bước tiến triển cho hình thức phu phu ở chung sao?

Mộ Lê Thần bộ dáng làm như đại gia ngồi trước bàn com, dùng đũa gõ gõ lên bát, thúc giục: “Tiểu nhị, nhanh đưa đồ ăn lên!”

Bộ dáng như công tử phong lưu ăn com ở tửu lâu.

An Dương bung một khay ớt xanh xào thịt, phóng tới trước mặt Mộ Lê Thần: “Đây đây!”

Mộ Lê Thần ghét bỏ dùng đũa chọt chọt ớt xanh xào thịt phi thường khó coi nói: “Tôi thật vất vả mới đến một lần, anh liền lấy cái này đãi tôi? Tôi còn nghĩ trù nghệ của anh tiến bộ rồi chứ.”

An Dương cười nói: “Chẳng lẽ không tiến bộ? Nếu trù nghệ của anh thật không tiến bộ, em còn có thể ngồi ở chỗ này ghét bỏ đồ ăn anh làm sao? Nhất định đã bị nổ tung rồi!”

Mộ Lê Thần phi cười một tiếng, mặt có ý lộ vẻ ghét bỏ hướng hắn phát phát tay: “Nhanh đi xào rau tiếp đi, đừng nghĩ có thể chỉ dùng một món này mà chiều đãi bản thiếu gia.”

An Dương thấy Mộ Lê Thần bắt đầu động đũa, cười cười, xoay người tiếp tục đi xào rau.

Mộ Lê Thần gấp đồ ăn bỏ vào miệng, đầu lưỡi hắn tuy rằng không thể nếm được mùi vị gì, nhưng hắn lại cảm giác ngọt ngọt, chính là ngọt từ trong đáy lòng.

Hắn một tay chống cằm, nhìn An Dương luống cuống tay chân đổ dầu vào nồi.

Bởi vì trong nồi còn có nước, dầu đổ vào, liền vẩy ra xung quanh.

Bất quá An Dương cũng có biện pháp đối phó, hắn phi thường thuần thực bình tĩnh dùng một tường băng nhỏ che ở trước mặt, dầu bắn ra rơi xuống trên tường bằng một cái lỗ cũng không lưu lại.

Nhìn An Dương đem Băng hệ dị năng dùng trong trường hợp này, Mộ Lê Thần nhìn không được bật cười.

Một chút khí than cuối cùng đã dùng hết, An Dương khó xử nhìn nhìn thức ăn đang nấu đến một nửa, sau đó quyết đoán đổi bếp lò.

Hắn ngược lại không dùng bếp lò xào rau, mà là dùng Hỏa hệ dị năng ném hỏa cầu vào trong bếp, đang chuẩn bị đem nồi để lên bếp liền phát hiện bếp

đã bị nung thành một bãi nước thép.

Không có biện pháp, ai kêu hấn ném hỏa cầu nhiệt độ cực cao vào chứ! Ai kêu hấn dùng Hỏa hệ dị năng có thể thiêu cháy biến dị thú ném tới bếp lò chứ!

Cho nên bây giờ, hấn chỉ có thể trừng mắt nhìn thức ăn nửa sống nửa chín trong tay.

Mộ Lê Thần hạnh phúc tới hai mắt cong cong, hấn vẫy vẫy tay với An Dương, nói: “Quên đi, cũng không thiếu đồ ăn, đủ để hai chúng ta ăn.”

Dù sao hấn có ăn cũng không no, ăn nhiều như vậy làm gì?

An Dương không cam tâm, lắc đầu nói: “Không sao, còn hai món cuối cùng, lập tức xong ngay.”

Mộ Lê Thần thấy hấn cứng rắn muốn thể hiện, cũng không khuyên nữa, hấn ngược lại muốn xem, người anh họ chỉ số thông minh hạ thấp của hấn đối với chuyện bếp núc sẽ làm như thế nào.

An Dương cũng có biện pháp của hấn.

Không có bếp, hấn liền trực tiếp vươn tay, trong lòng bàn tay dấy lên một đóa hỏa diễm nho nhỏ, hấn đem tay trở thành bếp lò, đặt bên dưới cái nồi.

Đáng tiếc nhiệt độ không khống chế tốt, đem nồi nấu đến thức ăn bên trong ngay cả cận cũng tìm không ra.

Thất bại liền đổi phương pháp khác không phải sao?

Nhưng không biết là vì không thể nghĩ được biện pháp khác hay là cảm thấy nồi quá nhiều xài không hết, An Dương liền dùng loại phương pháp này lần nữa.

Hấn lấy ra một cái nồi mới, lại xào rau.

Hấn thật cẩn thận khống chế được nhiệt độ của Hỏa hệ dị năng, sau đó từ từ gia tăng nhiệt độ thật chậm rãi.

An Dương không hổ là cao thủ dị năng, khắp nơi tung hoành, rất nhanh hấn đã có thể khống chế tốt nhiệt độ Hỏa hệ dị năng.

Mộ Lê Thần vốn muốn khuyên hấn đổi biện pháp cũng cho qua khi thấy cảnh này.

An Dương vừa mới có được Hỏa hệ dị năng, không quen, dùng loại phương pháp này làm quen việc khống chế nhiệt độ Hỏa hệ dị năng một chút cũng tốt.

Món cuối cùng là canh cà chua trứng.

Thời gian nấu canh cần khá lâu, An Dương cứ như vậy một tay bưng nồi, một tay dùng Hỏa hệ dị năng nấu canh.

Mộ Lê Thần xem đến vui vẻ.

Đương nhiên thời điểm An Dương đem canh cà chua trứng lên bàn ăn, Mộ Lê Thần cười hỏi: “Anh sao lại ngốc như vậy? Đâu nhất thiết phải lấy tay a? Không biết lại dùng bếp lò sao?”

An Dương rõ ràng đã có thể khống chế nhiệt độ Hỏa hệ dị năng rất tốt, như thế nào lại ngốc đến nỗi còn dùng tay cơ chứ?

An Dương cũng không để ý Mộ Lê Thần giễu cợt, múc cho hấn một chén canh, đưa tới trước mặt hấn: “Không có bếp lò, chỉ có một cái thôi, còn bị anh nung chảy mất.”

An Dương nhìn khuôn mặt tươi cười của Mộ Lê Thần, biểu tình trên mặt không hề thay đổi.

Kỳ thật, hấn đang nói dối.

Bếp lò đương nhiên không chỉ có một cái, hấn cũng không phải tên ngốc.

Chỉ là hấn muốn thời điểm Mộ Lê Thần ở bên cạnh mình có thể cười vui vẻ, mà mỗi khi hành động của hấn hơi ngốc một chút Mộ Lê Thần liền cười, vì thế hấn nhịn không được cố ý làm vài chuyện ngu ngốc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

An Dương mỗi lần làm chuyện ngốc gì liền có thể nghe được tiếng cười vui vẻ của Mộ Lê Thần, thật sự là khiến tim hắn run lên từng hồi.

Chuyện xấu hổ làm ra một đồng bát quá cũng vì khiến người trong lòng cười nhiều một chút.

Hắn hoàn toàn không cảm thấy mình làm ra hành động như vậy có tổn hại hình tượng hay không.

Còn Mộ Lê Thần đối với tâm tư của An Dương không nhận ra, hoặc là nói hắn có nhận ra, nhưng cố ý bỏ qua.

So với báo thù, những chuyện khác không lo lắng nhiều.

Hơn nữa, Mộ Lê Thần là một tên thẳng thắn thẳng nam, hắn hoàn toàn không nghĩ tới hai nam nhân còn có thể nói chuyện yêu đương.

Hành vi thăm men yên lặng mà ân cần chăm sóc của An Dương cũng chỉ có thể đổi lấy một câu của Mộ Lê Thần: “Thật không hổ danh là anh em tốt của tôi!”

An Dương nhất tâm chuyển thành chính cung nghe thấy lời này của Mộ Lê Thần, chỉ có thể một ngụm máu nuốt chút nữa phun ra đã yên lặng nuốt vào bụng.

Mộ Lê Thần không đành lòng khiến một mảnh hảo tâm của huynh đệ mình phải đổ sông đổ biển, chỉ có thể cắn răng đem đồ ăn trên bàn ăn hết sạch.

Ăn xong, hắn yên lặng sờ bụng, âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn công năng dạ dày hắn đủ cường đại, chung quy vẫn có dịch vị tiêu hóa để tiêu hóa tinh hạch, nên một ít thức ăn của nhân loại vẫn có thể tiêu hóa được.

Thế nhưng điểm bất đồng giữa giống loài này, ăn một bữa cơm thật khiến Mộ Lê Thần cảm giác mình sắp bệnh.

Mà An Dương lúc này vốn dụng tâm chăm sóc Mộ Lê Thần đau lòng không thôi.

A Thần của hắn ở bên ngoài mấy ngày qua nhất định rất khô, khẳng định ngay cả cơm nóng cũng không đủ ăn, bằng không như thế nào sẽ đem đồng thức ăn không quá ngon mà hắn làm ra ăn sạch sẽ?

Cái người này hình như đã quên mất thân phận tang thi của Mộ Lê Thần.

Nếu không phải ngọc không gian đã nhận chủ, An Dương dù thế nào cũng phải đem không gian linh bảo này trả lại cho Mộ Lê Thần.

An Dương đau lòng nhìn Mộ Lê Thần, nói: “A Thần, nếu như em thích đồ ăn anh làm, về sau mỗi ngày anh đều làm cho em ăn.”

Mộ Lê Thần: “.....”

Hắn yên lặng mài răng: “Không cần.”

An Dương kiên trì không ngừng nói: “A Thần không cần lo lắng sẽ phiền toái đến anh, dù sao hiện tại thời gian bên trong không gian so với bên ngoài khác nhau, hoàn toàn không bị thời gian trì hoãn.”

Mộ Lê Thần sâu sắc hối hận vì chính mình nhất thời mềm lòng, hắn thật muốn cho mình vài cái tát, cho cái tật hay mềm lòng!

Tên An Dương kia tâm cứng như kim cương còn cần mình tới che chở? Cho dù bàn ăn này cứng chết hắn cũng có thể vui vẻ mà nuốt vào.

Mộ Lê Thần không muốn phải ủy khuất chính mình như vậy, ăn một bữa ăn giống tra tấn như vậy là đủ rồi.

Hắn quay mặt đi, không dám nhìn về phía biểu tình nghiêm túc của An Dương: “Tôi là tang thi, không cần ăn thức ăn của nhân loại.”

An Dương chợt nhớ đến thân phận tang thi của Mộ Lê Thần, cả người đều ảm đạm: “Xin lỗi..... anh quên.....”

Bởi vì bên ngoài Mộ Lê Thần cùng nhân loại, từ cách nói chuyện cho đến hết thấy đều giống như trước tận thế, như thế hoàn toàn không có điểm gì thay đổi.

An Dương bởi vì niềm hạnh phúc vui vẻ nhất thời mà liền quên mất sự thật Mộ Lê Thần là một tang thi.

Hoặc là nói, hắn theo bản năng muốn xem nhẹ sự khác biệt giống loài giữa hai người.

Mộ Lê Thần ngược lại không để ý: “Không sao, chỉ cần anh đừng bức tôi ăn cơm nữa là được rồi, tôi so với ăn những thức đó lại thích ăn đồ ăn vặt hơn.”

Nói rồi, hắn liền đưa tay vào trong chiếc túi da rắn nước đeo bên hông, lấy ra một viên thú đan đưa cho An Dương: “Cho anh, dùng để tiến cấp.”

Sau đó chính hắn lại lấy ra vài cái, giống như ăn đường đậu mà ném từng cái từng cái vào trong miệng, cảm giác như đang nhai viên đường đậu giòn tan. An Dương nghe được mà cảm nín.

Hắn ngẩn ra nhìn thú đan trong tay, lại nhìn tới nhìn lui Mộ Lê Thần làm một bộ dáng ăn thú đan hết như ăn đường đậu. Sau đó yên lặng cầm thú đan trong tay cất đi, hắn lo lắng nếu mình còn cầm như vậy, nhìn A Thần đối diện lại ăn ngon lành, hắn nhất định sẽ nhịn không được cũng đem thú đan bỏ vào trong miệng mà nhai.....

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần ăn xong đồ ăn vặt, nói với An Dương: “Chúng ta đi tìm con suối lúc trước xem đi.”

An Dương không biết vì sao Mộ Lê Thần lại có hứng thú với một con suối sắp khô cạn như vậy, nếu là muốn uống nước, không phải bên này còn có một con sông nhỏ sao?

Bên cạnh bãi ruộng có một con sông nhỏ nước trong veo như con sông lớn được Huyền thủy chi tâm tinh lọc, đều có thể trực tiếp uống.

An Dương trong lòng nghi hoặc, liền hỏi.

Mộ Lê Thần chỉ cười mà đáp: “Trước tiên mang tôi đi xem cái đã.”

Hắn còn chưa nghĩ tốt làm sao để nói với An Dương chuyện về khóa châu màu trắng sữa kia, chẳng lẽ muốn hắn nói với An Dương rằng, hắn vào lần đầu tiên tiến nhập không gian đã vụng trộm lấy đi khóa châu từ thoát nhìn hoàn toàn không đơn giản này sao?

Mộ Lê Thần biết An Dương sẽ không trách móc, thế nhưng hắn sẽ rất mất mặt a.

An Dương thấy Mộ Lê Thần hiện tại không muốn nói cho hắn, cũng không để ý, mang theo Mộ Lê Thần tiếp tục đi về phía con suối sắp khô cạn.

Nhìn đến con suối xa xa, Mộ Lê Thần phát hiện, quang cảnh xung quanh thay đổi không ít.

Ban đầu bên cạnh con suối này cũng không có cây cối xanh um tươi tốt gì.

Hỏi An Dương, An Dương liền nói: “Bởi vì con suối sắp cạn, cho nên anh đem cây đều dời đi chỗ khác”.

Dù sao này đất đai bên trong không gian thổ nhưỡng đều giống nhau sẽ không vì vấn đề khí hậu linh tinh mà có chuyện gì, có thể tùy tiện di chuyển.

Mà trên núi vừa lúc ruộng núi có một con sông, cây ăn quả được trồng ở đó bảo đảm tốt hơn.

Mộ Lê Thần đối với chuyện cây cối chuyển đi không có hứng thú, tùy ý gật gật đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nơi ngọn nguồn của con suối tinh tế nọ.

Nguyên bản chiều rộng tới vài mét, nay chỉ còn lại có nửa mét, so với một con mương nhỏ không khác biệt lắm, nhưng vẫn là một con mương đặc biệt.

Mộ Lê Thần thập phần có mục đích đi về phía đầu nguồn của con suối, An Dương không nói một lời đi theo phía sau.

Vẫn là con suối quen thuộc kia nhưng không giống lần đầu tiên hắn thấy phun ra một lượng lớn nước mà bây giờ chỉ chậm rãi chảy ra từng dòng nhỏ.

Mộ Lê Thần ngồi xổm xuống bên cạnh, nhìn dòng nước giống hết như nước bị ô nhiễm trước khi tận thế, ánh mắt lộ ra một tia sâu xa.

Con suối này sắp khô cạn, đến cùng có phải hay không bởi vì hắn lấy đi khóa châu màu trắng sữa kia?

Nếu là vì hắn lấy đi, như thế nào không phát hiện ra nước chảy lúc đó có xu thế ít đi?

Nếu không phải, vậy vì sao lại sắp khô cạn?

Mộ Lê Thần hỏi An Dương cùng ngồi bên cạnh: “Từ khi nào mà con suối này bắt đầu cạn đi?”

An Dương lắc lắc đầu: “Anh cũng không xác định, bởi vì không thường chú ý. Sau nhật thực lần thứ ba anh mới phát hiện điều này.”

Bởi vì sau khi hắn tiến cấp, rất nhanh liền xuất hiện một con sông nhỏ, trọng tâm của hắn cũng liền chuyển qua con suối bên ruộng kia, nên con suối bên này bị hắn xem nhẹ, cho đến khi hắn phát hiện tán lá của cây ăn quả dần biến thành màu vàng, mới biết được con suối sắp khô cạn rồi.

Mộ Lê Thần không nói gì, chung quy hắn cũng hoàn toàn không biết rõ thời gian cụ thể từ khi thì con suối bắt đầu khô đi.

Bất quá hắn cũng không trách An Dương, dù sao An Dương cũng không thể có thời gian mỗi ngày ngồi xổm ở đây nghiên cứu con sông rồi ghi chép lại.

Nghĩ nghĩ, Mộ Lê Thần vẫn là từ bỏ ý định đem khóa châu thần bí thả trở lại con suối. Bởi vì, hắn thật sự không thể đưa ra một lời giải thích tốt, vạn nhất mất mặt với An Dương chuyện như vậy, hắn rất xấu hổ a.

Vì thế hôm nay Mộ Lê Thần liền tạm thời buông tha chuyện nghiên cứu vấn đề này.

Hắn hỏi An Dương: “Thời gian bên trong không gian so với bên ngoài nhanh hơn, nhưng cụ thể là nhanh hơn bao nhiêu?”

An Dương đáp: “Bên trong không gian không phân chia ngày đêm, tỉ lệ dòng chảy thời gian là 10:1, nếu anh tiến cấp, dòng chảy thời gian hẳn là còn có thể nhanh hơn nữa.”

Mộ Lê Thần gật gù đầu, nói: “Tôi đã ở giai đoạn Dẫn Khí kỳ tầng thứ chín đỉnh phong, sắp đạt đến Trúc Cơ, vốn đang vì tìm không thấy địa phương thích hợp để tu luyện Trúc Cơ mà phát sầu, hiện tại xem ra, bên trong không gian của anh luyện Trúc Cơ có vẻ rất tốt.”

An Dương vẫn luôn ước gì Mộ Lê Thần có thể cùng hắn ở trong không gian, một thế giới chỉ có hai người, vừa nghe Mộ Lê Thần nói ra lời này, mặt mày liền hớn hờ: “Rất tốt đó, linh khí bên trong không gian so với bên ngoài cũng tinh thuần hơn.”

An Dương cũng là một tu chân giả thừa nhận truyền thừa, thời điểm tu luyện không chỉ thử tu luyện bên ngoài, cũng thử tu luyện trong không gian, hắn tự nhiên cũng rất rõ ràng vấn đề linh khí của không gian cũng bên ngoài.

Linh khí bên ngoài tuy rằng bởi vì mật độ đến mà trở nên thập phần nồng đậm, nhưng không biết có phải hay không lại là duyên cớ khiến tang thi biến dị, bên ngoài phi thường hỗn tạp, muốn đưa vào đan điền, trước hết phải trải qua tinh luyện một phen, thật sự rất phiền toái.

Mà linh khí bên trong không gian lại tinh thuần hơn rất nhiều, chỉ cần tinh luyện một chút là có thể đưa vào đan điền, thậm chí trực tiếp hấp thu cũng không có vấn đề gì.

Bất quá linh khí tinh thuần hay không tinh thuần, Mộ Lê Thần ngược lại không cần để ý.

Bởi vì thức hắn tu luyện là ma công, là lấy khí huyết sát dẫn khí nhập thể.

Hắn bình thường tu luyện hấp thu khí huyết sát tiến cấp phi thường nhanh chóng, nhưng nếu là hấp thu linh khí cũng có thể, chỉ là so với hấp thu khí huyết sát sẽ chậm hơn nhiều, bất quá cũng an toàn hơn hẳn.

Khí huyết sát chính là thiên địa sát lục chi khí, được ngưng tụ tự nhiên, uy lực rất lớn, hấp thu khí huyết sát tu luyện, cho dù Mộ Lê Thần tu luyện là tế huyết đại pháp cũng không thể thường xuyên làm như vậy.

Cho nên Mộ Lê Thần nhiều nhất cũng là hấp thu linh khí.

Hắn tu luyện ma công rất bá đạo, khí huyết sát cũng đủ bá đạo, sau khi linh khí nhập thể, trực tiếp bị khí huyết sát thôn phệ hơn phân nửa, mới lưu lại từng sợi linh khí cực kỳ tinh thuần tiến vào trong Hồn tinh của hắn.

Hoàn toàn không cần hắn luyện hóa đám linh khí loãng lỏng tạp chất kia.

Bất quá An Dương nói với hắn như vậy dù sao cũng là có ý tốt, Mộ Lê Thần cũng không cố ý giải thích linh khí tinh thuần hay không tinh thuần đối với hắn hoàn toàn không quan trọng. Dù sao hắn đã nhìn trúng thời gian mà không gian lưu chuyển, khẳng định sẽ ở trong không gian mà tu luyện.

Mộ Lê Thần đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hắn nhìn về phía An Dương: “Những động thực vật từ bên ngoài lấy vào đều dựa theo thời gian lưu chuyển của không gian mà sinh trưởng sao?”

An Dương gật đầu, có chút hoang mang Mộ Lê Thần hỏi cái làm gì: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Mộ Lê Thần nhìn chằm chằm An Dương, sắc mặt trở nên không quá dễ nhìn.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn An Dương: “Ngu ngốc, còn hỏi tôi cái gì? Có phải anh thường xuyên ở bên trong không gian không ra ngoài?”

An Dương vẫn là không rõ Mộ Lê Thần vì cái gì lại sinh khí, bất quá nghe thấy Mộ Lê Thần hỏi, hắn vẫn thành thành thật thật gật đầu: “Trong không gian tốc độ tu luyện rất nhanh.” Bằng không hắn cũng sẽ không nhanh như vậy đã đạt tới cấp sáu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Mộ Lê Thần vừa nghe, sắc mặt lại càng không tốt, giọng điệu có chút hận chỉ rên sắt không thành thép: “Anh hoàn toàn không nhận ra một chút khác thường sao?”

An Dương nghĩ nghĩ, sau đó sững sờ một chút: “Ý em là..... thời gian bên trong không gian trôi nhanh hơn.....”

Mộ Lê Thần lạnh lùng ngắt lời: “Không sai, thời gian bên trong không gian trôi nhanh hơn so với bên ngoài, anh cứ ngốc ngốc ở bên trong không gian càng lâu, thọ mệnh sẽ càng ngắn.”

Mà thật ra cũng không phải là bị rút ngắn tuổi thọ, mà là khi An Dương ở bên ngoài một ngày, thọ mệnh sẽ giảm bớt một ngày là chuyện thường, nhưng trong không gian một ngày, tương đương với ở bên ngoài qua hai ngày, như vậy thọ mệnh của hắn giảm bớt hai ngày.

Dòng chảy của thời gian trong không gian vẫn sẽ tác dụng trên người hắn.

An Dương cũng nghĩ đến điểm này, hắn đột nhiên cảm giác tay chân lạnh đi.

Nếu hắn tiếp tục đề cao thực lực, dòng chảy thời gian bên trong không gian sẽ càng lúc càng nhanh, hắn đối với không gian ý lại càng ngày càng nhiều, phải chăng.....

An Dương đột nhiên nghĩ đến vật tư mình thu thập, lại kỳ quái: “Nhưng mà vật tư anh thu thập được đâu có bị hư thối đâu?”

Mộ Lê Thần liền giải thích: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bên trong không gian không có vi khuẩn gây hư thối thức ăn. Vì vậy thức ăn được giữ tươi, bảo đảm chất lượng, đây là thủ đoạn rất đơn giản của tu chân giả.”

An Dương gật đầu, hắn lúc này mới hiểu được. Thức ăn có thể thông qua một cách khác để tăng hạn sử dụng, nhưng thọ mệnh lại chỉ có thể theo thời gian trôi qua.

Mộ Lê Thần thấy An Dương rút cuộc cũng minh bạch, giọng điệu liền chậm lại, an ủi nói: “Anh cũng đừng quá lo lắng, đừng quên, anh hiện tại đã là tu chân giả.”

Tu chân giả thọ mệnh so với phàm nhân dài hơn, cho nên chỉ cần An Dương cố gắng tu luyện, cũng không bị không gian ảnh hưởng nhiều.

Chung quy, không gian linh bảo này có khả năng được một đại năng giả nào đó luyện ra, dòng chảy thời gian bên trong không gian so với thế giới bên ngoài nhanh hơn, cũng là vì tiết kiệm thời gian, đại năng giả kia chắc cũng không để ý tới điểm này khiến cho thọ mệnh nhân loại ngắn đi.

Có thể so với người khác thời gian tu luyện ngắn hơn một ít, có thể so với người khác thực lực mạnh hơn một ít, đây mới điều mà vị đại năng giả luyện ra linh bảo này muốn.

Sớm xối mòn thọ mệnh, chỉ cần có thể kéo dài tuổi thọ, đan dược có thể bù lại.

Bất quá, tại mặt thế, loại đan dược có thể gia tăng thọ mệnh này lại vô cùng trân quý, không biết nơi nào có mà tìm.

Mộ Lê Thần dặn dò hắn: “Anh trước khi đạt đến Trúc Cơ thì ít vào không gian một chút, biết chưa?”

Sau khi đạt đến Trúc Cơ liền có ba trăm năm thọ mệnh, cho dù thời gian bên trong không gian nhanh hơn mười lần, cũng không có gì đáng lo lắng.

Bất quá An Dương tu luyện so với Mộ Lê Thần lại chậm hơn nhiều, chung quy hắn không giống Mộ Lê Thần, tu luyện luôn luôn lấy tốc độ của ma công mà áp dụng, chỉ cần hấp thu khí huyết sát, hoàn toàn có thể bình thân tiến cấp.

An Dương nghe Mộ Lê Thần an ủi quan tâm, trong lòng thập phần dễ chịu, tâm tình vốn hoảng sợ cũng yên ổn xuống.

Hắn giương môi nở nụ cười: “Ừ, anh đều nghe lời em.”

Mộ Lê Thần vừa lòng gật đầu, nhưng thấy hắn sau một lúc lâu vẫn không có động tĩnh, liền trầm mặt: “Nói nghe lời tôi sao còn không mau đi ra ngoài?!”

An Dương vô tội nhìn hắn: “Em không phải nói muốn ở trong không gian đạt đến Trúc Cơ sao? Anh ở cùng em.”

Giảm bớt một ít thọ mệnh thì tính cái gì, vẫn là A Thần của hắn quan trọng hơn, vạn nhất khi hắn không ở bên cạnh A Thần, lúc luyện Trúc Cơ xảy ra sai lầm gì, hắn thế nào cũng sẽ hối hận đến chết.

Mộ Lê Thần vô lực bóp trán: “Anh lo lắng cái gì? Anh quên chúng ta đến đây để làm gì sao?”

An Dương được Mộ Lê Thần nhắc nhở, lúc này mới nghĩ đến, bọn họ là đi tìm phòng ở, sau đó trở về xây dựng cứ điểm lâm thời.

~ o ~ o ~ o ~

Hai người ra khỏi không gian, dọc theo toà núi nhỏ là cứ điểm lâm thời kia chạy đi.

Thời điểm hai người đi ngang đại lộ, liền bị một nữ nhân trên tay ôm một đứa bé chặn đường.

Bộ dáng nữ nhân kia có một chút tư sắc, quần áo rách rưới, lộ ra vài phần cảnh xuân, một bộ thật điềm đậm đáng yêu.

Đứa nhỏ trong lòng cô khoảng một hai tuổi, bị cô ta dùng từng tảng vải rách bao lấy chỉ lộ ra một cái đầu.

Đứa nhỏ hai mắt gắt gao nhắm tịt, tựa hồ như đang ngủ.

Nữ nhân ôm đứa nhỏ quỳ trước mặt bọn họ đau khổ cầu xin: “Van cầu các anh, cho tôi một ít thức ăn đi, đứa nhỏ này đã đói đến sắp chết rồi.”

An Dương lúc này lại đi ở phía trước, nói cách khác, nữ nhân vừa lúc quỳ trước mặt An Dương.

Mộ Lê Thần lo lắng An Dương sẽ mềm lòng cứu thêm một cái tai họa về, liền chuẩn bị khuyên nhủ, nhưng chưa kịp đã phải ngạc nhiên nhìn An Dương phóng ra một đạo băng tiễn dứt khoát ghim vào ngực trái nữ nhân.

Mộ Lê Thần nhìn thi thể nữ nhân ngã xuống đất chết không nhắm mắt, có chút tò mò hỏi: “A Dương, anh như thế nào.” Đột nhiên từ một người tốt dễ dàng mềm lòng biến thành đao phủ, tốc độ này quả thực khiến hắn rất kinh ngạc a.

An Dương mặt không đổi sắc nói: “Nữ nhân này phỏng chừng là cướp đường phải tới làm mồi nhử.”

Mộ Lê Thần nói: “Vậy nếu không phải thì sao? Vạn nhất cô ta thật sự đến xin giúp đỡ.”

An Dương bình tĩnh hờ hững nói: “Vậy cô ta chết cũng tốt.” Hắn liếc mắt nhìn thi thể nữ nhân dưới đất cùng đứa nhỏ cô ta ôm trong ngực, nói tiếp: “Huống chi đứa nhỏ này đã chết rồi, thân thể đều cương ngạnh, bất quá là bị lấy đi làm đạo cụ tranh thủ tình thương của người khác mà thôi.”

Mộ Lê Thần nắm tay lại che miệng, cúi đầu cười ra tiếng.

An Dương mặc danh kỳ diệu nhìn hắn: “Sao lại cười?”

Mộ Lê Thần buông tay, thu liễm lại một chút: “Tôi chỉ là thấy rất vui.” Vui vì anh rốt cuộc cũng được mặt thế tàn khốc rèn luyện.

Hắn không nói hết, An Dương cũng rõ ràng.

An Dương nhớ tới khi vừa bắt đầu mặt thế, chính mình vì cứu người mà sinh ra tranh chấp với Mộ Lê Thần. Vội vàng ngược ngung nói sang chuyện khác: “Phụ cận có khả năng bị người mai phục, chúng ta nên giải quyết đi.”

Mộ Lê Thần đối với cách An Dương vung về nói sang chuyện khác chỉ cười mà không nói, cũng không vạch trần, đi theo hắn: “Người ở bên kia, chúng ta đi.”

Mùi vị máu thịt tươi sống kia, đối với Mộ Lê Thần mà nói chính là ngon hải đăng trong đêm tối, rất dễ khiến người khác chú ý.

An Dương cùng Mộ Lê Thần hai người tốc độ cực nhanh truy đến đám cướp đường đang cướp bóc kia.

Đạo cụ đi ăn cướp còn rất đầy đủ, kính viễn vọng cũng có, khi nữ nhân kia vừa bị An Dương giết chết, bọn chúng liền biết.

Chỉ là bọn chúng cho rằng Mộ Lê Thần cùng An Dương không biết hành tung của mình, mới không chạy trốn.

Chung quy cự ly của bọn chúng với Mộ Lê Thần cùng An Dương thật sự rất xa.

Không nghĩ tới Mộ Lê Thần lại là tang thi hoàng, rất dễ dàng tìm được phương hướng của bọn chúng.

Nhóm cướp bóc nhìn thấy Mộ Lê Thần cùng An Dương hướng nơi ẩn náu của mình mà phóng tới nhanh chóng, mới biết được hóa ra hành tung của mình đã bại lộ, hoảng hốt không ngừng trốn chạy.

Chỉ là bọn chúng làm sao trốn được dưới sự truy sát của hai người Mộ Lê Thần và An Dương?

Sau một phút đã chết sạch sẽ.

Giết sạch bọn cướp xong, Mộ Lê Thần liền cùng An Dương trở về, tiếp tục dựa theo lộ tuyến ban đầu đi đến cứ điểm lâm thời.

Hôm nay, nhóm cướp đường lần này, đối An Dương mà nói, chỉ là một nốt nhạc đệm, bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng đối Mộ Lê Thần mà nói, lại là một tin tức tốt — An Dương của kiếp trước rốt cuộc đã trở lại.

~ o ~ o ~ o ~

Thời điểm hai người trở lại cứ điểm lâm thời, đều cẩn thận lưu ý hành tung của mình, tránh cho người trong lúc vô tình thấy được, bại lộ vị trí cứ điểm, đưa tới không ít người của căn cứ B thị bao vây diệt trừ.

Mộ Lê Thần lựa chọn địa phương này thành lập cứ điểm có cự ly cách căn cứ B thị khá gần, chính là vì thời điểm An Dương tiến vào căn cứ có thể bị mai phục, sẽ liên hệ được với hắn, và tất nhiên là phải nơi nơi cẩn thận.

Sau khi trở về, liền thấy hai người Mục Nhiên cùng Ân Phùng đang tụ lại một khối không biết nói cái gì.

Mộ Lê Thần tới cạnh Ân Phùng, nói: “Người có thể thiết trí một trận thuật dùng để che dấu biệt thự hay không?”

Ân Phùng kinh ngạc nhìn thoáng qua Mộ Lê Thần, nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Tôi phải xem xem biệt thự lớn cỡ nào cái đã.”

Chung quy biệt thự có lớn có nhỏ, trận thuật thiết trí cũng cần suy xét theo độ lớn nhỏ mà làm.

Mộ Lê Thần hướng An Dương hơi gật đầu, An Dương cũng hiểu rõ, sau đó đem cái tên Hà Kỳ Tranh đang cùng Tiểu Hắc lẫn lộn trên bãi đất trống đến vui vẻ đuổi sang một bên.

An Dương vung tay lên, một đồng biệt thự thật lớn liền xuất hiện trên bãi đất trống.

Mộ Lê Thần cũng không chế quang mạng của Thổ hệ dị năng bao xung quanh biệt thự dần dần cùng phiên đất bên dưới dung hợp thành một.

Sau đó đồng biệt thự thoát nhìn liền giống như được xây nên tại nơi này.

Ân Phùng cùng Mục Nhiên còn có Hà Kỳ Tranh đều tròn mắt há mồm, cực kỳ kinh ngạc.

Mộ Lê Thần lại hỏi Ân Phùng: “Thế nào? Có thể làm hay không?”

Hiếm khi mới có thể hữu ích, Ân Phùng đương nhiên sẽ không nói mình không làm được, hơn nữa sự thật hắn cũng có thể làm.

Ân Phùng ôn nhã cười, cam đoan nói: “Yên tâm, tuyệt đối cho ngài một kết quả vừa lòng.”

Sau đó hắn liền kéo Mục Nhiên rời khỏi.

Hắn làm mất trận còn cần cái tên đạo phù sư Mục Nhiên này hỗ trợ về bùa.

Mộ Lê Thần sau khi xác định Ân Phùng có thể hoàn thành nhiệm vụ liền không để ý tới nữa, hắn đem ánh mắt ném về phía Tiểu Hắc còn cùng Hà Kỳ Tranh ở trên người mình hai đứa hài hòa ở chung.

“Hà Kỳ Tranh, người có thể không chế biến dị thú cấp thấp hơn so với người trên lục địa không?”

Hà Kỳ Tranh tuy rằng đơn thuần, nhưng không ngốc, đối với lời Mộ Lê Thần nói đương nhiên hiểu được, hắn lắc lắc đầu: “Tôi chỉ có thể không chế biến dị thú của Thủy tộc, cho dù là cấp cao hơn tôi cũng có thể không chế.”

Sau khi hắn biến hóa, tinh thần lực so với biến dị thú cấp tám còn muốn cao hơn, miễn cưỡng có thể không chế biến dị thú của Thủy tộc so với hắn cao hơn một hai bậc.

Tuy rằng hắn là biến dị thú, nhưng cũng chỉ có tí xíu tâm hư vinh, năm phần thực lực muốn thổi thành mười phần, từ trong miệng hắn nói ra, liền thành mọi biến dị thú cấp cao của Thủy tộc hắn đều có thể không chế.

Hà Kỳ Tranh chung quy không giống Mộ Lê Thần mạnh đến biến thái, hắn có thể không chế nhiều Thủy tộc biến dị thú như vậy, đã xem như không tồi rồi.

Biến dị thú là chủng tộc phi thường có quan điểm, loại chủng tộc này chủ yếu phân thành ba loại lớn.

Loại có thể bay trên trời: Phi cầm loại.

Loại có thể chạy trên đất: Tẩu thú loại.

Loại có thể bơi lội trong nước: Thủy tộc loại.

Về phần biến dị thú lưỡng cư tạm thời chưa phân rõ.

Phi cầm loại tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ tẩu thú loại hoặc Thủy tộc loại xâm đến địa bàn của chúng nó, hai loại còn lại cũng không muốn tộc khác động đến nơi ở của mình, chẳng cần biết thực lực chênh lệch như thế nào.

Mộ Lê Thần lại là ngoại lệ, hắn là tang thi hoàng, có thể coi là người sở hữu mọi loại tang thi từ động vật đến thực vật, cấp bậc của hắn không quan trọng, nói cách khác hắn chính là thứ tối cao độc nhất vô nhị.

Ra lệnh một tiếng, mọi tang thi động thực vật đều vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Mộ Lê Thần nghe Hà Kỳ Tranh nói chỉ có thể ra lệnh cho biến dị thú Thủy tộc, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Tuy rằng hắn đã sớm nghĩ tới khả năng này, nhưng hắn thỉnh thoảng có một vài ý tưởng, hiện tại ý tưởng thất bại, liền hơi chút thất vọng.

Mộ Lê Thần vốn đang tự hỏi làm sao để khiến Hà Kỳ Tranh phát huy được tác dụng lớn nhất, ông quần liền bị thứ gì đó kéo kéo hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn Tiểu Hắc đang cắn ống quần mình, cúi người, đem Tiểu Hắc ôm vào lòng: “Tiểu gia hỏa làm sao đó?”

Tuy rằng hắn biết rõ hình thể Tiểu Hắc rất lớn, nhưng vẫn nhìn không được cảm thấy nó thật sự là một tiểu gia hỏa.

Ánh mắt Tiểu Hắc ngập nước nhìn Mộ Lê Thần, tinh thần lực cùng hắn câu thông.

Trên mặt Mộ Lê Thần lộ ra vài phần vui vẻ.

Hắn như thế nào lại quên mất còn có Tiểu Hắc chứ?

Tiểu Hắc tuy rằng không am hiểu khống chế biến dị thú hệ tinh thần, nhưng cái giá của nó lại đặt ở chỗ đó, hoàn toàn có thể khống chế biến dị thú cấp bậc thấp hơn nó.

Bất quá có một điểm tương đối phiền toái.

Tiểu Hắc không giống Mộ Lê Thần trời sinh đã là hoàng giả, nó không giống hắn đối với tang thi có lực uy hiếp cường đại.

Tiểu Hắc nếu muốn khống chế biến dị thú cấp thấp, còn phải đem bọn nó thu phục dưới trướng mới được.

Nghĩ đến là làm.

Mộ Lê Thần đem công tác ở cứ điểm lâm thời vừa thành lập tạm thời đều giao cho Hà Kỳ Tranh, Mục Nhiên cùng Ân Phùng, còn hắn thì mang theo An Dương, Tiểu Hắc đi dạo xung quanh, đem vài con biến dị thú cấp thấp thu phục thành đàn em cho Tiểu Hắc mới được.

Như vậy cứ điểm lâm thời của hắn cũng sẽ nhiều thêm vài thú vệ.

An Dương đối với hành vi mặc kệ đám người Mục Nhiên quản lý chuyện cứ điểm lâm thời của Mộ Lê Thần có chút lo lắng.

“A Thần, vạn nhất bọn họ.....”

Mộ Lê Thần ngắt lời hắn, nói: “Tôi biết anh lo lắng bọn họ sẽ vụng trộm liên hợp với nhân loại gây bất lợi cho tôi. Nhưng không sao, tôi không phải nói với anh rồi sao? Tôi có bí thuật có thể khống chế bọn họ.”

An Dương như trước vẫn không thả lỏng, hắn nhíu chặt mày: “Nhưng em phải đợi tới khi đạt được Trúc Cơ kỳ mới có thể tu luyện bí thuật kia, hiện tại.....”

Mộ Lê Thần nói: “Hiện tại bọn họ còn không dám phản bội tôi..... Thôi được rồi, xung quanh đây tôi đã sắp xếp các tang thi cấp cao canh giữ, bọn họ tuyệt đối không thể rời khỏi ngọn núi này. Cái này yên tâm đi!”

An Dương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hắn cẩn thận nhìn thần sắc Mộ Lê Thần, nói: “A Thần em đừng trách anh quá nhiều chuyện, anh chỉ là rất lo cho em.”

Hắn biết chính mình cũng hay dính bên người A Thần, còn đối với chuyện của A Thần khoa tay múa chân đưa ra dị nghị, trong lòng A Thần khẳng định sẽ mất hứng.

Đâu có ai nguyện ý để một người bắt tuân suốt ngày dính theo bên cạnh mình đâu?

Nhưng hắn thật sự không thể kiềm chế được, hắn với A Thần chia xa đã lâu như vậy, vừa gặp nhau, lại sắp phải chia xa..... Nếu không phải vì giúp A Thần có được Duệ Kim chi tâm, hắn thật không muốn trở lại căn cứ B thị chút nào.

Cứ như vậy canh giữ ở bên cạnh người trong lòng, không có những người khác, thế giới chỉ có hai người..... Thật là loại sinh hoạt tốt đẹp cỡ nào, quả thực hắn có nằm mơ cũng không mơ nổi.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần không nghĩ quá nhiều, tâm tư mẩn cảm của An Dương hắn cũng không để ý tới được.

Hắn không ngại nói: “Tôi cũng không phải không biết nhìn người như vậy, tôi biết anh là tốt với tôi, làm sao sẽ trách anh chứ?”

Nếu là Mộ Lê Dật, An Như, những người đó, khẳng định sẽ không có cơ hội đi theo chứ nói gì đến chuyện chất vấn hắn, bọn họ sẽ ước gì số mình xui xẻo còn hơn.

Cũng chỉ có An Dương..... Chỉ có An Dương mới ở dưới tình huống hắn không vui, vẫn có thể như trước kiên trì đưa ra vấn đề hay yêu cầu vì tốt cho hắn.

Mộ Lê Thần hiểu rõ, khiến An Dương nhìn không được lộ ra nụ cười ngốc ngốc vui tươi.

Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy nhìn thật đau mắt, nếu để cho người ta thấy được cái vị tinh anh ưu tú của xã hội trung ra loại nụ cười ngớ ngẩn này, hình tượng nhất định sẽ vô cùng thâm trầm.

Nhưng mà hắn chỉ để trong lòng thỏ tào một hồi, cũng nhìn không được tiểu ý nổi lên trong mắt.

Có một người chịu vì hắn nói một câu liền cười ngu như vậy, cảm giác cũng khá tốt.....

Mộ Lê Thần cùng An Dương tìm đến mấy biển dị thú để Tiểu Hắc đi thu phục chúng nó, rất nhanh phía sau bọn họ liền có thêm một đám đàn em là biển dị thú.

Có thỏ biển dị, sóc biển dị, mèo biển dị, chó biển dị..... Dù sao Mộ Lê Thần cũng rất rộng lượng, cho dù là một biển dị thú cấp thật thấp hắn cũng không để ý.

Đâu có ai ngại bia đỡ đạn qua nhiều đâu?

Đội ngũ đàn em biển dị thú dần dần lớn mạnh lên, động tĩnh hành động tự nhiên sẽ không nhỏ.

Mộ Lê Thần lo lắng động tĩnh này sẽ dọa các biển dị thú khác chạy mất, hắn liền tùy tiện khống chế một tang thi ven đường, khiến nó dẫn theo đám biển dị thú trở về cứ điểm lâm thời.

Còn hắn thì tiếp tục cùng An Dương, Tiểu Hắc đi tiếp.

~ o ~ o ~ o ~

Thời điểm tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, Mộ Lê Thần cùng Tiểu Hắc nhận thấy được động tĩnh ở một địa phương khá xa.

Hắn thấp giọng nói với An Dương: “Có tiếng súng.”

An Dương biến sắc: “Chúng ta qua xem xem, cẩn thận một chút.”

Một tang thi một người một thú hành tung ẩn tàng chạy về phía phát ra động tĩnh.

Càng đến gần, bọn hắn đều có thể cảm giác được mặt đất rung động.

Mộ Lê Thần thấp giọng nói: “Là rắn biển dị, có người đang giết rắn biển dị.”

Tiểu Hắc cũng đã ngửi được mùi rắn.

Mộ Lê Thần đem ra bùa liễm tức nhị phẩm Mục Nhiên vẽ, dán một tờ lên người Tiểu Hắc, sau đó lại cho An Dương một cái nhất trưng.

Còn hắn thì dán lên người mình một tờ liễm tức nhị phẩm.

Mục Nhiên hiện tại đã vẽ được bùa liễm tức nhị phẩm, cấp bậc này đã có thể xem như bùa liễm tức chân chính, có thể thu liễm khí tức hoặc mùi, không bị dị năng giả hay biển dị thú nhận ra.

Bất quá nếu là nhân loại dùng mà nói, vẫn có thể bị tang thi nhận ra.

Bởi vì bùa liễm tức này không có cường đại đến mức thu liễm được khí tức của sinh mệnh.

An Dương cũng dán bùa liễm tức lên người mình, Mộ Lê Thần lại như trước có thể cảm giác được khí tức khổng lồ của sinh mệnh vẫn khiến hắn thêm nhỏ dãi ba thước, bất quá Tiểu Hắc lại nhận không ra khí tức của An Dương.

Mộ Lê Thần lúc này mới yên tâm mang theo An Dương lên đến gần chiến trường.

Bọn hắn cẩn thận trốn ở một bên nhìn tình huống nơi chiến trường.

Tổng cộng có ba chiếc xe, là xe việt dã đã được gia cố.

Đạn được trên xe không hề thiếu, bất quá đám người này lại không phải quân đội.

Bọn họ chỉ là một đoàn thể dị năng giả thông thường, cũng chính là dong binh đoàn.

Dong binh đoàn này có hơn năm mươi người, dị năng giả cấp cao nhất là một Kim hệ dị năng giả cấp năm, mặt khác dị năng giả cấp bốn được chia đều ở hai cánh trái phải, so với dong binh đoàn nhỏ nhỏ lúc trước của An Dương, dong binh đoàn này có thể nói là không tồi.

Mộ Lê Thần nhìn một đám người vây chặt thành vòng bảo hộ một thiếu nữ váy trắng, trong lòng liền hiểu rõ.

Dong binh đoàn này có thể mời chào nhiều cao thủ như vậy, chắc hẳn có quan hệ với thiếu nữ mang dị năng hệ chữa lành kia.

Dị năng giả hệ chữa lành phi thường hiếm có, khi mà một dị năng giả hệ chữa lành cấp thấp, liền có thể so với một hòm thuốc đơn giản.

Còn cấp bậc cao mà nói, thậm chí có thể khiến da thịt người lành lại nhanh chóng, ngay cả miệng vết thương bị tang thi cào cũng có thể thanh lọc virus rồi chữa khỏi.

Loại dị năng giả hệ chữa lành này, có thể xem như một vũ em.

(Zombie: Vũ em giống như một loại chức nghiệp trong mấy cái vòng du văn có kỹ năng hồi máu á.)

Mộ Lê Thần nhìn được điểm này, trong thời mạt thế mà thiếu nữ kia còn có thể mặc một thân váy trắng thanh thuần không chút dính bẩn, còn rất vương động của mọi người kia hẳn là cấp bậc không thấp, thực lực ít nhất cũng đã vào giai đoạn giữa của cấp bốn.

Có cô ta, người của dong binh đoàn muốn chết cũng không chết được, khó trách vì sao bọn họ lại dám khiêu chiến rắn biến dị cấp sáu trung cấp.

Vốn biến dị thú so với dị năng giả cùng cấp bậc cường đại hơn. Mà một con rắn biến dị cấp sáu trung cấp đã có thể quật chết một đám dị năng giả cấp sáu rồi, huống chi là đối mặt với đoàn dị năng giả cấp bậc cao nhất cũng chỉ là cấp năm mà thôi!

Rất nhiều công kích đánh vào thân rắn đều không thể phá vỡ nổi chiếc váy chắc chắn của nó.

Ngược lại bọn người nọ thương tích đầy mình, đều dựa vào khả năng chữa lành của thiếu nữ váy trắng kia trong nháy mắt chữa khỏi.

~ ~ ~ ~ ~

An Dương cúi người dán bên tai Mộ Lê Thần, nhẹ nhàng nói: “Đây là Lạc Vân dong binh đoàn, cái kia là đội trưởng Tiêu Lạc – Kim hệ dị năng giả cấp năm, phó đoàn trưởng là Tiêu Vân – dị năng giả hệ chữa lành cấp bốn, bọn họ là anh em”

Mộ Lê Thần cảm nhận được rõ ràng hơi thở An Dương khi nói chuyện phả từng đợt nhẹ lên tai mình, sau đó không chút lưu tình đem đầu hắn đang dựa vào quá gần mà đẩy qua một bên: “Cách xa một chút, bộ có thể hô hấp là rất giỏi sao?”

Mỗ tang thi hoàng bệ hạ không thể hô hấp tỏ vẻ hắn không có hãm mộ ghen tị hận gì với An Dương đâu.

— Lời tác giả: Các bạn trẻ có nghĩ rằng lúc hắn cảm giác được hơi thở phả bên tai, thì troái tym có bị rung động không a? Hai người này thật sự là rất ngọt ټ ▽ ټ

An Dương vừa nhân cơ hội thân mật một phen thất vọng nhìn Mộ Lê Thần biểu hiện không có chút khác thường, suy sụp cách xa một chút, lại tiếp tục nói: “Lạc Vân dong binh đoàn là dong binh đoàn đứng thứ ba ở căn cứ B thị, cũng nằm trong Top 10 các dong binh đoàn duy nhất không có bị mua chuộc bởi bất cứ thế lực nào.”

Mộ Lê Thần nhú mày trầm tư: “Không bị mua chuộc? Tôi cũng không tin những người đó sẽ bỏ qua một dị năng giả hệ chữa lành quý hiếm như vậy.”

An Dương cười nói: “Chính là bởi vì dị năng giả hệ chữa lành rất ít, cho nên bọn họ mới không muốn đi theo bất cứ thế lực nào, đối với bọn họ đó mới là lựa chọn tốt nhất.”

Mộ Lê Thần chớp mắt.

An Dương nói: “Tiêu Vân mỗi ngày đều sẽ trong căn cứ tiến hành thu phí trị liệu, không quan tâm là thế lực nào, chỉ cần cấp tính hạch và thú đan, liền được cô ta trị liệu.”

Mộ Lê Thần búng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Khó trách. Thật là một nữ nhân thông minh.”

Dị năng giả hệ chữa lành thật sự quá ít, Tiêu Vân cho dù đầu nhập vào thế lực nào, đều sẽ bị thế lực khác coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Cho dù có được bảo hộ của thế lực mà mình gia nhập, cô ta cũng khó tránh khỏi sẽ gặp đủ loại ám sát, cái mạng nhỏ đó cũng khó mà bảo toàn.

Chỉ có sử dụng loại phương pháp này, sinh tồn giữa các kẻ hờ của những thế lực đó.

Không ai sẽ đi giết chết một dị năng giả hệ chữa lành cả, chỉ cần cô ta vẫn bảo trì tình trạng trung lập, vài thế lực kia sẽ duy trì một trạng thái cân bằng. Thậm chí khiến địa vị cô ta cao lên rất nhiều.

Đương nhiên, loại phương pháp này chỉ áp dụng vào hiện tại khi các loại thế lực duy trì cân bằng ở căn cứ B thị.

Một khi người trong căn cứ bắt đầu hỗn loạn, các thế lực thôn tính lẫn nhau, cô ta liền tương đối nguy hiểm, lúc đó Tiêu Vân sẽ không thể không lựa chọn một nơi cường đại nào đó để dựa dẫm.

Mộ Lê Thần nói: “Căn cứ B thị rất nhanh sẽ loạn lên, anh nói Tiêu Vân sẽ đầu nhập vào thế lực nào?”

Đám thế lực nhỏ chỉ có thể có tác dụng kiềm chế một chút Mộ Lê Thần cơ bản không để vào mắt, cái hấn để mắt chính là hai đại thế lực: Quân đội cùng Tần gia.

An Dương lắc lắc đầu: “Anh cũng không biết, nghe nói hai thế lực đó đều có người từng tiếp xúc với Tiêu Vân.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Trong mắt Mộ Lê Thần chợt lóe lên một tia lãnh quang rồi biến mất, cười lạnh một tiếng: “Nếu xác định không được, vậy dứt khoát giết chết.”

Hắn tuyệt đối sẽ không khoan nhượng đối với một nhân tố không xác định cứ an nhiên mà sống làm cho tương lai của hắn càng thêm náo loạn.

An Dương đối với quyết định của Mộ Lê Thần không có chút phản đối, lập tức gật đầu nói: “Giết như thế nào?”

Giết người cũng phải có kỹ thuật.

Ở nơi này đem nhóm người đó diệt khẩu, hay là đợi về sau vào trong căn cứ tìm cơ hội mượn đao giết người?

Mộ Lê Thần nhìn nhóm người Lạc Vân dong binh đoàn kia, sờ sờ Tiểu Hắc da lông bóng loáng đen thui trong lòng, thấp giọng nói: “Tiểu Hắc, nhìn!”

Sau đó hắn nhẹ buông tay, Tiểu Hắc trong lòng nhảy ra ngoài, khôi phục hình thể khổng lồ của mình, vọt tới trong đám người Lạc Vân dong binh đoàn bắt đầu đại khai sát giới.

Mộ Lê Thần quay đầu nói với An Dương: “Đến phiên anh lên sân khấu.”

An Dương dấy đưa một lúc lâu vẫn không nhúc nhích, lòng hắn có chút luyến tiếc.

Hắn biết mình khi đi ra, nhất định sẽ lại cùng Mộ Lê Thần tách biệt, lần gặp mặt tiếp theo sẽ là một ngày xa, mà cũng không rõ là ngày nào.

Mộ Lê Thần lại không như hắn do do dự dự, một tay vỗ hắn, đẩy hắn đi ra: “Nhanh lên!”

An Dương nhảy xuống đất, sau đó đem Băng Hòa thần cung trên lưng ra, giương cung cài tên, một mũi tên vừa bắn đi, đúng lúc cứu một dị năng giả dưới móng vuốt Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc vốn chính là dựa theo mệnh lệnh của Mộ Lê Thần cùng An Dương diễn trò, cho nên sau khi An Dương xuất trường, liền chuyên tâm cùng hắn diễn một màn đối chiến.

Mà Lạc Vân dong binh đoàn đã chết rất nhiều người lại chống đỡ không nổi công kích mãnh liệt của rắn biển dị cấp sáu.

Đội trưởng Tiểu Lạc của Lạc Vân dong binh đoàn ngăn lại một đợt tấn công của rắn biển dị, hướng An Dương la lớn: “Người anh em, mau triệt!”

Sau đó Tiểu Lạc liền mang theo thủ hạ của mình bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, lúc này phát sinh dị biến.

Nguyên bản Tiểu Hắc vốn đang chuyên tâm cùng An Dương đối chiến thế nhưng buông tay mục tiêu là An Dương, xông về phía đám người chuẩn bị rút lui, phun ra một ngụm độc lớn, trực tiếp độc chết hơn mười người.

Mà trong đó có cái dị năng giả hệ chữa lành – Tiêu Vân.

Tiêu Vân tuy rằng là dị năng giả hệ chữa lành cấp cao, trên cơ bản mọi vấn đề đều có thể cứu được, nhưng không thời gian cho cô ta chữa lành thì cũng chỉ có một con đường chết.

Mà An Dương vì không để đám người Tiêu Lạc giận chó đánh mèo hấn không kiềm chế tốt Tiểu Hắc, liền cố ý ngênh chiến rắn biến dị cấp sáu.

Cấp sáu cùng cấp bảy chênh lệch vẫn rất lớn, nhất là một cái là cận chiến một cái là viễn công.

An Dương cứ như vậy vẫn dùng phương pháp chơi đùa mà đánh rắn biến dị, vừa không giết nó cũng không để nó đào tẩu.

Dù sao người của Lạc Vân dong binh đoàn lúc này cũng không nhân rồi chạy tới giết rắn biến dị, hấn hoàn toàn có thể mang rắn biến dị làm tiểu đệ của Tiểu Hắc đồng thời thu phục đám người này.

Để Tiểu Hắc thu phục biến dị thú nhiều một chút, coi như là giảm bớt áp lực cho Mộ Lê Thần.

Mà bên này, đám người lui lại, Tiêu Lạc nhìn thấy em gái của mình chết, thống khổ đến mức sắp phát cuồng, hóa điên công kích Tiểu Hắc.

Trong nỗi thống khổ hấn đột phá đến cấp sáu.

Vốn công kích của hấn nhìn như không thể nào gây nguy hại cho Tiểu Hắc, thế nhưng trong lúc nhất thời Tiêu Lạc đột nhiên đột phá, khiến cho Tiểu Hắc bị thương.

Miệng vết thương trên người Tiểu Hắc dần dần mấp máy khép lại, nó đã bị khơi dậy hung tính.

Mỗi một biến dị thú đều có hung tính, đừng thấy Tiểu Hắc mỗi ngày nằm trong lòng Mộ Lê Thần làm nũng lặn lộn bán manh. Nhưng trước khi bị Mộ Lê Thần thu phục, Tiểu Hắc chính là một con mãnh thú giết chóc không động tâm.

Tiểu Hắc phẫn nộ cúi đầu rít gào một tiếng, con kiến đáng chết đó, dám tổn thương đến nó! Nó muốn nhai nuốt người này!

Tiểu Hắc hướng Tiêu Lạc vọt đến. Mộ Lê Thần thấy một màn như vậy, nhưng không thêm ngăn cản Tiểu Hắc.

Hấn vốn chỉ muốn Tiểu Hắc giết chết vài tên dị năng giả cấp thấp không trọng yếu, cũng xử lý luôn cái đứa mang dị năng hệ chữa lành – Tiêu Vân.

Chỉ là không nghĩ tới, Tiêu Lạc đối với cái chết của Tiêu Vân có phản ứng lớn như vậy, còn dưới con phẫn nộ mà đột phá cấp sáu.

Để một tên mà hấn không thể khống chế biến mất, chết đi càng tốt.

Khi Tiêu Lạc chết, vừa lúc để cho An Dương tiếp nhận vị trí của hấn.

Cũng đỡ cho An Dương thực lực quá cao, không được Tiêu Lạc tín nhiệm, không thể dung nhập Lạc Vân dong binh đoàn, đến thời điểm vào căn cứ B thì gặp phải nhiều phiền toái.

Hấn vốn nghĩ, Tiêu Lạc là dị năng giả cấp năm, An Dương là dị năng giả cấp sáu, có thể ngăn chặn Tiêu Lạc, chậm rãi khiến Lạc Vân dong binh đoàn cải danh đổi họ.

Vậy mà Tiêu Lạc đột phá đến cấp sáu, An Dương liền không còn khả năng đó nữa, cho nên Mộ Lê Thần nhất định phải để hấn chết.

Để phòng ngừa Tiểu Hắc vốn đang nổi điên lại đột nhiên nhớ tới chủ nhân của mình không phân phó mình giết Tiêu Lạc mà ngừng lại, khiến cho Tiêu Lạc chạy mất, Mộ Lê Thần còn cố ý truyền âm cho Tiểu Hắc, giọng đầy phẫn nộ: “Hấn cũng dám thương tổn đến người, Tiểu Hắc, không cần bận tâm, giết hấn trả thù đi!”

Như vậy khiến Tiểu Hắc cảm động không thôi, chỉ số trung thành của nó càng được nâng cao một bước.

Mộ Lê Thần luôn luôn hiểu rõ, phải nói như thế nào mới có thể đạt được lợi ích cực đại.

~ ~ ~ ~ ~

Sau khi Tiểu Hắc giết chết Tiêu Lạc, liền một móng vuốt đem rắn biến dị đánh choáng, sau đó ngậm nó treo lưng lửng trước miệng chạy vào trong rừng cây, biến mất không thấy bóng dáng.

An Dương nhìn phương hướng Tiểu Hắc bỏ chạy, không dấu vết liếc nhìn về phía Mộ Lê Thần ẩn nấp, sau đó đi về chỗ đám người sống sót còn lại.

Hấn quan tâm hỏi: “Các người không có việc gì chứ?”

Đám người sống sót có khoảng ba đến bốn mươi người, dị năng giả trên cấp năm đều đã chết, chỉ còn lại duy nhất một người vừa mới tiến lên cấp năm chưa bao lâu.

Lạc Vân dong binh đoàn nhất thời như rắn mất đầu.

Nội bộ Lạc Vân dong binh đoàn cũng không ít người có tính toán, nhưng càng nhiều người là vì chính mình về sau mà lo lắng.

Các dị năng giả cấp cao chống đỡ Dong binh đoàn đều chết gần hết, Lạc Vân dong binh đoàn chỉ sợ sau này nếu không bị thôn tính thì chính là bị chèn ép.

Lúc An Dương đi tới, người đại biểu mà Lạc Vân dong binh đoàn đẩy ra trò chuyện với hắn chính cái vị vừa mới lên cấp năm còn sót lại kia.

Dị năng giả cấp năm này nhìn qua dường như là nông dân ở nông thôn, không am hiểu giao tiếp, đối mặt với An Dương thực lực cùng khí thế đều hơn xa hắn, có vẻ có chút hụt hối.

“Xin chào, tôi là Trương Đại Hữu, rất cảm tạ anh đã cứu chúng tôi.”

An Dương ôn hòa cười cười: “Chào, tôi là An Dương. Ở bên ngoài đều là anh em đồng tộc, giúp đỡ là chuyện nên làm.”

An Dương rất am hiểu các loại xã giao, chung quy hắn là thương nhân.

Hắn biết rõ nên dùng phương thức nói chuyện nào để có thể khiến người sinh ra hảo cảm, nói lòng phòng bị.

Đây là giáo dục bắt buộc mà trước kia hắn phải học vì vị trí người thừa kế.

Trương Đại Hữu nghe An Dương nói, quả nhiên thả lỏng một ít, không khẩn trương phòng bị nữa.

An Dương rèn sắt khi còn nóng, nói cho những người này mình như thế nào lại xuất hiện ở đây, miễn cho bọn họ nảy sinh lòng hoài nghi, ngược lại sẽ làm hỏng chuyện của hắn.

“Tôi vốn là đội trưởng một dong binh đoàn nhỏ, mang theo đoàn viên đi giết sói biển dị, không ngờ phó đoàn trưởng mang lang tâm cầu phệ gì đó, cầu kết với Lôi Hỏa dong binh đoàn giết tôi.”

“Tôi lúc ấy vừa giết mấy con sói biển dị, dị năng tiêu hao rất nhiều, nên bị bao vây.”

“Bất quá tôi cũng không để cho bọn họ dễ chịu, giết không ít người, sau đó liều mạng trốn ra. Đường thương tốt vốn định trở về căn cứ, thế nhưng lại vô tình gặp các người ở đây.”

“Tôi cùng đội trưởng Tiêu Lạc có vài phần giao tình, liền ra tay giúp, nghĩ có thể cùng nhau trở về căn cứ.”

“Không nghĩ tới..... việc này, thật sự để người khờ sờ. Thôi thật thế, ai cũng không biết có thể sống tới khi nào, nói không chừng ngay sau đó thế giới liền bị hủy diệt đi. Có thể sống lâu một ngày thì sống một ngày, người chết đi thì an táng cho tốt, nhân tài còn sống mới là trọng yếu nhất.....”

Vài câu của An Dương khiến cho tâm lý đám người Lạc Vân dong binh đoàn thoải mái không ít.

Trương Đại Hữu nói: “An Dương, anh nếu là bạn tốt của đội trưởng chúng tôi, không bằng anh theo chúng tôi cùng nhau trở về căn cứ đi.”

Hắn cố ý nói sai lời An Dương, tự đem ‘có vài phần giao tình’ trở thành ‘bạn tốt’.

Mà những người còn lại cũng luân phiên tán thành.

Hiện tại lộ trình trở về căn cứ B thị còn khá dài, ai biết trên nửa đường sẽ xuất hiện nguy hiểm gì?

Có thể có An Dương là một cao thủ đồng hành, trong lòng bọn họ khẳng định kiên định không ít.

Mà An Dương tự nhiên cũng đồng ý, hắn phí nhiều lời như vậy nói chính mình vừa giết đoàn người Lôi Hỏa dong binh chính là vì biểu hiện lực bản thân cường đại thực, muốn đi cùng bọn họ, cuối cùng tìm đến cơ hội thu phục bọn người này.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần vẫn ở chỗ tối chú ý hành động của An Dương, thấy hắn thập phần thuận lợi đánh vào bên trong Lạc Vân dong binh đoàn, cũng âm thầm vui mừng.

An Dương mang theo Lạc Vân dong binh đoàn một đường trở về căn cứ B thị.

Mộ Lê Thần cũng lười quản sự tình Tiểu Hắc thu phục biển dị thú, theo đuôi đám người An Dương.

Hắn dọc theo đường đi cố ý ném mấy biển dị thú ra ngoài, hoặc là phái một đội tang thi đi ra ngoài, hù dọa đoàn người một chút, thuận tiện để An Dương phô ra thực lực cường đại của mình, làm phương tiện cho An Dương thu phục bọn người này.

Quả nhiên, liên tiếp được An Dương cứu vớt trong giây phút sinh tử, đám người sống sót còn lại của Lạc Vân dong binh đoàn đều lần lượt sùng kính không thôi, thậm chí đã bắt đầu đối với hắn nói gì nghe nấy.

An Dương hiện tại tuy rằng không mang danh đội trưởng, những lại rất giống với một đội trưởng thực sự.

Phía sau có lẽ còn có người đang làm trò quỷ, nhưng chút thủ đoạn đó, đều bị An Dương không dấu vết giết chết.

Không ai hoài nghi hấn hạ thủ, chung quy những người này đều bị biến dị thú cùng tang thi giết chết.

Ra khỏi căn cứ làm nhiệm vụ nào có một ai không có nguy cơ chết chứ!?

Cho nên không ai hoài nghi đám người chết ở dưới vuốt biến dị thú cùng tang thi thực chất là bởi vì An Dương mà chết.

Dọc đường đi đám người phát hiện bọn họ lần này làm nhiệm vụ thật đúng là xui xẻo, ba ngày thì hết hai ngày đầu gặp phải biến dị thú cấp cao cùng đại quân tang thi.

Lộ trình trở về liền thập phần nguy hiểm, nhưng nhân số từ thương so với lúc trước đã ít hơn rất nhiều.

Mọi người không khỏi dùng ánh mắt kính nể nhìn về phía An Dương.

Thực lực cao, tính tình tốt, gặp nguy hiểm dám đứng đầu làm gương, còn không lấy chiến lợi phẩm của bọn họ.

So với đội trưởng Tiêu Lạc tốt hơn rất nhiều.

Nên nói, đội trưởng Tiêu Lạc lúc trước mang bọn họ ra ngoài, dọc đường đi có Tiêu Vân là dị năng giả hệ chữa lành, bọn họ cũng đã chết hết hai đến ba mươi người.

Thậm chí lúc rắn biến dị cùng con cá biến dị màu đen công kích thì chết đến chỉ còn lại có hơn ba mươi người.

Nhưng lúc trở về, dọc theo đường đi lại càng nguy hiểm, hơn nữa còn không có dị năng giả hệ chữa lành, mà bởi vì có An Dương, thương vong của bọn họ thể mà chỉ nằm ở hàng một chữ số.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Những người trong Lạc Vân dong binh đoàn may mắn còn tồn tại cơ bản đều bị An Dương thuyết phục.

Bọn họ cũng không biết hết thảy đều do Mộ Lê Thần cùng An Dương liên thủ thiết kế, cho nên bọn họ đều làm theo những gì Mộ Lê Thần dự kiến, tất cả đều nhất trí để An Dương trở thành đội trưởng của Lạc Vân dong binh đoàn.

An Dương cố ý từ chối một chút: “Tôi chung quy cũng chỉ là một người ngoài, cùng mọi người ở chung thời gian không dài, muốn tôi làm đội trưởng, có phải không thích hợp hay không?”

Trương Đại Hữu làm đại biểu, ra mặt thuyết phục An Dương: “Anh cứu vớt Lạc Vân dong binh đoàn trong lúc nguy nan, còn là bạn tốt của đội trưởng Tiêu Lạc, thực lực lại cao cường, hoàn toàn có tư cách làm đội trưởng của chúng tôi.”

An Dương trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Vậy được rồi, tôi tạm thời đảm nhiệm chức đội trưởng, nếu như có sai lầm gì, mọi người không cần phải nề mặt mũi tôi, cứ nói thẳng.”

Những lời này đương nhiên là khách sáo, cũng sẽ không có ai coi là thật.

An Dương liền chính thức họp nhất Lạc Vân dong binh đoàn, bước tiếp theo liền nên đánh nhập vào bên trong căn cứ B thị.

Chuyện thứ nhất sau khi An Dương trở thành đội trưởng, chính là đổi tên.

Danh tự Lạc Vân dong binh đoàn là từ hai anh em Tiêu Lạc, Tiêu Vân mà đặt, nếu không thay đổi, sẽ khó tránh khỏi có người nhắc tới thời điểm lúc trước khi Tiêu Lạc còn là đội trưởng cùng với dị năng giả hệ chữa lành – Tiêu Vân còn ở dong binh đoàn.

Bình thường thì không sao, nhưng một khi dong binh đoàn xuất hiện nguy cơ nào đó, cái danh tự của binh đoàn dễ dàng khiến đoàn viên hoài niệm đến Tiêu Lạc cùng Tiêu Vân, nhân tâm bất ổn, khiến hấn bất lợi trong việc quản lý dong binh đoàn.

An Dương dù sao cũng là đội trưởng mới, thực lực lại cao, bởi vậy hấn đưa ra chuyện thứ nhất, không ai phản đối.

Chung quy chỉ là sửa tên mà thôi, dù sao hai anh em Tiêu gia đã chết, sửa lại tên cũng không có gì.

Bất quá sửa tên gì mới tốt đây?

Các đoàn viên vội vã thảo luận, bất quá cuối cùng vẫn là nhìn về phía An Dương, dong binh đoàn đến cùng nên đặt tên là gì, bọn họ có thể đề ý kiến, nhưng người quyết định đương nhiên là An Dương.

An Dương nói: “Gọi Tinh Thần dong binh đoàn đi.”

Có người hỏi: “Tên này có hàm nghĩa gì?”

An Dương cười cười, hàm hồ nói: “Kỷ niệm cá nhân thôi.”

Kỷ niệm ai thì hần chưa nói, nhưng cơ hồ ai nấy đều thấy được hần là đang kỷ niệm người nào, một đám đều ồn ào trêu chọc vị đội trưởng mới nhận chức trẻ tuổi.

“Đội trưởng, anh đây là kỷ niệm ai vậy?”

“Còn cần phải hỏi sao? Khẳng định là kỷ niệm người trong lòng! Tôi nhớ rõ có câu tình thoại là nói như thế này, người trong lòng giống như ngôi sao tỏa sáng đến chói mắt vậy.....”

“Nói vậy, khẳng định là vì bên trong có tên người trong lòng của đội trưởng.”

“Đội trưởng, người trong lòng của anh tên gì vậy?”

“...”

An Dương mặc cho bọn họ đoán tới đoán lui, cũng không thèm bác bỏ, tâm tình lại rất tốt.

Hần thích loại cảm giác này, hắn thích người khác đem hắn cùng A Thần đặt ở một chỗ rồi dùng giọng điệu ái muội nhắc tới.

Chẳng cần quan tâm những người này biết hay không biết A Thần là ai, nhưng loại cảm giác này, khiến hắn cảm thấy A Thần là thuộc về hắn, là của riêng hắn mà thôi.

Tuy rằng lý trí nói cho hắn biết mình đang nằm mơ, nhưng cảm tình lại nói cho hắn, trầm mê trong đó nhiều một chút cũng không sao.

~ o ~ o ~ o ~

An Dương mang theo Lạc Vân dong binh đoàn, không đứng, hiện tại là Tinh Thần dong binh đoàn.

An Dương mang theo Tinh Thần dong binh đoàn tới căn cứ B thị, đoàn xe tiến vào căn cứ rất nhiều, đội ngũ bọn họ phải xếp hàng thật dài ở phía sau.

Đội từ giữa trưa đến khi mặt trời lặn mới đến phiên bọn họ, nhưng không ai dám có câu oán hận hoặc là chen ngang, chung quy đám người canh gác đeo một thân súng đạn đứng trước cửa căn cứ cũng không phải vật bài trí.

Kiểm tra đoàn xe là đội tự vệ của căn cứ, loại đội tự vệ này người bình thường đều cùng quản lý cấp cao của căn cứ có quan hệ không tầm thường, dựa vào quan hệ như dầu với nước này mà làm không ít chuyện.

Nếu đội tự vệ không dựa vào bọn họ bảo vệ vài người của căn cứ, bằng không mấy cái quân nhân được trang bị đến tận răng cùng đội ngũ dị năng giả kia làm ăn kiểu gì đây?

Người của đội tự vệ đứng ở cửa căn cứ kiểm tra đoàn xe, phàm là đoàn xe muốn tiến vào căn cứ thì phải cung cấp cho bọn họ vài thứ tốt tốt một chút. Bằng không bọn họ sẽ chỉ dùng một câu nghi có người bị lây nhiễm tang thi virus, toàn bộ đoàn xe liền có thể bị khóa lại.

Cái gọi là Diêm Vương dễ chọc tiểu quỷ khó chơi, chính là đạo lý này.

Cho nên rất nhiều người sống sót vì tránh cho bị chop tới khu cách ly, thời điểm tiến vào căn cứ trực tiếp cấp cho nhân viên đội tự vệ đang kiểm tra mấy thứ tốt, xem như hao tài tiêu tai.

Bằng không bị bắt đi cách ly, thời gian lãng phí quá nhiều không nói, còn phải bị người ta đoạt xuống một tầng da mới xong.

Nếu vậy, còn không bằng hiện tại chủ động đưa một chút, anh tốt tôi cũng tốt, mọi người đều tốt.

Bất quá loại đãi ngộ này cũng chỉ giới hạn ở vài đội ngũ dong binh đoàn thường thường, còn các dị năng giả thực lực cao cường, đám người đội tự vệ ngược lại còn phải chủ động chạy đi nịnh bợ.

Chung quy bọn họ cùng quản lý cấp cao mặc dù có quan hệ, nhưng so với chuyện đám tầng lớp cao cấp trong căn cứ đều vô cùng coi trọng sức mạnh của dị năng giả cấp cao, bọn họ đến cả cái rắm cũng không bằng.

Đến phiên Tinh Thần dong binh đoàn, lúc Trương Đại Hữu muốn ra mặt đi theo người của đội tự vệ ‘đảm chuyện tốt’, thì bị An Dương cản lại.

Nực cười, hắn nếu muốn được quân đội cùng Tần gia coi trọng, như thế nào có thể hạ mình chạy đi lấy lòng một đám người như vậy?

Hắn nếu thật sự làm thế, ngược lại sẽ cho người ta một loại cảm giác khí khái không đủ.

An Dương trực tiếp xuống xe, nói với đám người đang kiểm tra: “Yên tâm, đoàn xe chúng tôi không thành vấn đề, lúc trước chẳng phải quân đoàn của tôi cũng đều không có phiên toái sao.”

Tên cầm đầu nhìn đến An Dương, sắc mặt hơi đổi, sau đó vung tay lên, vốn định tiến lên cướp đoạt một chút thì thành viên đội tự vệ bỗng lui về phía sau.

Người nọ cười tủm tỉm tiến lên, đối với An Dương gật đầu nói: “Thì ra là An đội trưởng, ngài lần này trở về khẳng định là thu hoạch không nhỏ đi?”

Hắn cùng An Dương cũng coi như quen biết, chung quy An Dương cũng thường xuyên ra vào căn cứ làm nhiệm vụ của dị năng giả, cho nên số lần gặp hắn ở cửa lớn của căn cứ phải nói là rất nhiều.

An Dương gật gật đầu, nói: “Vậy tốt, cũng đã diệt Lôi Hỏa dong binh đoàn, bất quá thủ hạ ban đầu của tôi cũng chết sạch, thu hoạch không tính là lớn.”

Người nọ nghe vậy thần sắc liền ngưng trọng, hắn lúc này mới chú ý tới, những người đi cùng An Dương trở về căn cứ đều không là những đoàn viên ban đầu.

Hắn ngưng ngưng cười nói: “Những người này là.....”

An Dương nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có gì, chỉ là được bầu phiếu chọn mà thôi.”

Hắn nói rất đơn giản thoải mái, song người nghe được lại đầu đầy mồ hôi lạnh.

Đoàn dị năng giả này đẳng cấp không thấp mà lại cùng nhau bỏ phiếu chọn người?

Nhân mạch này, thủ đoạn này..... Không bái phục không được a.

Người nọ nào dám lấy của An Dương một khối bánh quy, chỉ vội vàng đề người cho đi.

An Dương cười cười, sau khi lên xe, tùy tay mở cửa sổ xe ném cho người nọ một khối thú đan cấp ba.

Thái độ tùy ý kia giống như cấp cho người ta một cái phí nhỏ.

Tiếp được thú đan cấp ba, người nọ một chút cũng không cảm thấy An Dương là khinh thường hắn, hắn mới lười quản nhiều như vậy, vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không chiếm được thứ gì từ An Dương, không nghĩ tới lại được một viên thú đan cấp ba.

Ánh mắt hắn sáng ngời trong suốt nhìn thú đan trong tay, đem nó xem như bảo bối mà cất trong lòng.

Nguyên nhân An Dương làm như vậy vẫn là vì câu nói kia — Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi.

Nếu cái gì cũng không cho, khó tránh khỏi đối với người này sẽ sinh ra chuyện không hay, về sau nếu không cẩn thận để hắn ngáng chân liền làm hỏng kế hoạch thì không được.

Nhưng nếu mặc cho hắn vơ vét tài sản, An Dương sẽ rất mất mặt, sau khi dễ dàng tiến vào căn cứ sẽ bị người xem nhẹ.

Cho nên hắn dứt khoát khiến người nọ thức thời mở miệng cho hắn đi, sau đó lại ném cho người nọ một quả táo ngọt.

Đám người xe An Dương chậm rãi tiến vào căn cứ, lúc đi ngang qua cửa lớn của căn cứ đại môn, cạnh cửa có một cái đài thoát nhìn cùng âm hưởng với máy móc phát ra âm thanh ‘tích tích’, sau đó đèn màu xanh sáng lên.

Dụng cụ này chính là để tra xét virus tang thi, chỉ cần có sinh mệnh đi đến trước mặt nó, đều sẽ bị tra xét.

Không có lây nhiễm virus tang thi thì sáng đèn xanh, bị lây nhiễm tang hoặc ở thời kỳ ủ bệnh thì sáng đèn đỏ.

An Dương mở cửa sổ nhìn về phía cái máy đang sáng lên đèn xanh xem xét, thần sắc có chút khó lường.

...

An Dương vào căn cứ, liền để các đoàn viên đi hậu cần căn cứ, sau đó mang theo Trương Đại Hữu đi đến đại sảnh hành chính.

Nói đi đại sảnh hành chính, kỳ thật chính là đến văn phòng làm việc, mọi sự tình đều được giải quyết ở chỗ này.

Tỷ như tìm phòng ở, hoặc dùng tinh hạch thú đan đổi lấy các loại phiếu, hay đăng kí dong binh đoàn, còn có tiếp giao nhiệm vụ.....

An Dương hiện tại tới nơi này là vì giao nhiệm vụ, đăng kí dong binh đoàn.

Lúc trước hẳn dẫn dắt cái dong binh đoàn nhỏ kia lĩnh nhiệm vụ giết sói biến dị còn chưa giao, nhiệm vụ giết rắn biến dị của Lạc Vân dong binh đoàn cũng là muốn giao, bất quá cái này là do Trương Đại Hữu đến làm.

An Dương hẳn đại biểu dong binh đoàn nhỏ của mình lúc trước đã bị diệt đi giao nhiệm vụ, Trương Đại Hữu thì đại biểu Lạc Vân dong binh đoàn giao nhiệm vụ.

Vốn dĩ nhiệm vụ giết rắn biến dị bị người khác tiếp được lại biến thành trạng thái không người nhận.

An Dương nhìn khung nhiệm vụ một cái, sau đó kêu nhân viên công tác gạch bỏ dong binh đoàn của hắn.

Hắn đem dong binh đoàn nhỏ của chính mình gạch bỏ, lại gia nhập Lạc Vân dong binh đoàn, đem bản thân thiết lập thành đội trưởng, cuối cùng sửa Lạc Vân dong binh đoàn thành Tinh Thần dong binh đoàn.

Yêu cầu của hắn thực phiền toái, bất quá em gái thực hiện cho hắn ngược lại rất nhiệt tình, một chút cũng không ngại phiền toái giúp hắn giải quyết.

Em gái nhỏ cầm ra hai cái bảng giao cho An Dương: “Điền vào bảng đi.”

Một cái bảng là dùng để loại bỏ dong binh đoàn, để làm vậy ngoại trừ tính danh cơ bản, còn cần điền thân phận của mình vào trong dong binh đoàn, dĩ năng và đẳng cấp của bản thân, cùng với có muốn gạch bỏ dong binh đoàn hay không.

Cái bảng còn lại là để gia nhập Lạc Vân dong binh đoàn, tám bảng trước mặt không khác gì so với cái đầu tiên, thậm chí nội dung cần điền còn muốn thiếu một ít.

Cuối cùng đến thời điểm quyết giải chuyện đổi tên của Lạc Vân dong binh đoàn, em gái công tác hỏi: “Cái này phải để đội trưởng hoặc là phó đội trưởng Lạc Vân dong binh đoàn đến giải quyết.”

Trương Đại Hữu đứng bên cạnh chờ đợi nói: “Anh ấy chính là đội trưởng của chúng tôi.”

Em gái công tác sững sốt, thanh danh Lạc Vân dong binh đoàn tại căn cứ không nhỏ, danh tiếng hai anh em Tiêu gia càng lớn, cho nên cô ta biết đội trưởng Lạc Vân dong binh đoàn là Tiêu Lạc.

An Dương chỉ thân nhiên nói: “Tiêu Lạc đã chết dưới vuốt biến dị thú, tôi hiện tại là đội trưởng mới.”

Em gái công tác nhìn về phía Trương Đại Hữu, cô ta đối Trương Đại Hữu vẫn là có ấn tượng, nhận ra hắn thật sự là thành viên của Lạc Vân dong binh đoàn.

Thấy Trương Đại Hữu gật đầu, em gái công tác lại cầm ra một tấm bảng khác, bảo An Dương điền.

Đây lại là bảng dùng để đăng kí dong binh đoàn mới.

An Dương kinh ngạc giờ tấm bảng nhìn: “Sao lại là cái này? Tôi cũng đâu không phải đăng kí dong binh đoàn mới.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Em gái công tác mỉm cười giải thích nói: “Bởi vì đội trưởng cùng phó đoàn trưởng Lạc Vân dong binh đoàn đều đã tử vong, mà anh vừa gia nhập Lạc Vân dong binh đoàn, lại muốn đem Lạc Vân dong binh đoàn đổi tên thành Tinh Thần dong binh đoàn, cho nên được một lần nữa điền bảng tư liệu này.”

An Dương gật gật đầu, không hề nói cái gì, điền bảng.

Sau khi ở văn phòng hành chính giải quyết xong chuyện này, An Dương liền mang Trương Đại Hữu đi tìm đoàn viên của Tinh Thần dong binh đoàn.

Nơi ở của các đoàn viên nguyên lai là chung cư trong khu B do Tiêu Lạc thuê, mấy chục người cùng sinh hoạt phi thường chật chội, bất quá hiện tại chết không ít người, ngược lại không còn phải chen lấn nữa.

Không phải Tiêu Lạc luyện tiết trả giá cao để bản thân cùng các đoàn viên vào sinh ra tử sinh hoạt tốt một chút, mà là những người của dong binh đoàn đều luôn đứng ở bờ vực sinh tử, trọng yếu nhất vẫn là thực lực, không phải hưởng thụ.

Đương nhiên, lập luận này của Tiêu Lạc khiến không ít người cười nhạt.

Lạc Vân dong binh đoàn tuy rằng so ra kém kia những dong binh đoàn có tiền có thế lực lớn khác, nhưng bởi vì có Tiêu Vân và dị năng giả hệ chữa lành, tài chính của bọn họ vẫn rất sung túc.

Chỉ là Tiêu Lạc không nỡ đem tiền tiêu lung tung chỉ để bọn họ hưởng thụ.

Nói Tiêu Lạc keo kiệt cũng không đúng, hẳn đối với các đoàn viên mỗi khi cần tinh hạch hay dược vật để tu luyện đều rất hào phóng, bằng không cũng sẽ không có nhiều người nguyện ý đi cùng hắn như vậy.

An Dương đi đến nơi này, nhìn hoàn cảnh các đoàn viên sinh hoạt, nhất thời nhủ mảy.

Sau đó hắn liền tiếp đón bọn họ cùng hắn đi đến khu biệt thự.

An Dương chưa bao giờ để người của mình ủy khuất, hẳn đối với đám đoàn viên lúc trước của mình cũng không để bọn họ chịu ủy khuất, sinh hoạt đều là ở biệt thự xa hoa.

Vừa lúc đám gia hỏa vong nghĩa kia chết sạch, đem nơi ở dư ra đưa đoàn viên Tinh Thần dong binh đoàn vào ở cũng được.

Các đoàn viên nghe An Dương nói hai tòa biệt thự xa hoa trước mặt này đều thuộc về bọn họ, có thể tùy tiện ở, nhất thời đều hoan hô, phấn khích muốn chết.

Nghẹn khuất chen lấn trong chung cư đã đủ rồi, tuy rằng cái này là hai người cùng ở một gian phòng, nhưng so với năm sáu người chen vào một gian tuyệt đối là tốt hơn nhiều.

Vừa đổi đội trưởng mới, điều kiện sinh hoạt mọi người liền tăng gấp đôi, tất cả bọn họ đều đối với An Dương càng có tôn kính sâu sắc.

Bên môi An Dương phỉếm cười, vừa lòng nhìn bộ dáng cao hứng của mọi người, sau đó bổ nhiệm Trương Đại Hữu làm phó đoàn trưởng, bảo hắn quản lý tốt các đoàn viên, bản thân mình thì tạm thời ly khai.

Hắn một mình một người ra khỏi căn cứ, lúc này trời vừa chạng vạng tối, vẫn chưa hoàn toàn hắc ám.

Mộ Lê Thần đứng bên ngoài căn cứ bồi hồi đã lâu nhưng vẫn không rời đi, hắn biết sau khi An Dương an bài tốt hết thảy nhất định sẽ đến tìm hắn.

Quả nhiên, hai người tránh khỏi các đợt tuần tra của căn cứ rồi gặp nhau cách đó không xa.

Mộ Lê Thần đánh giá cẩn thận An Dương một phen, hỏi: “Không bị thương chứ?”

Hắn tuy rằng không chế được đàn tang thì, nhưng lại không không chế được biến dị thú, khó tránh khỏi An Dương sẽ vì thu nạp nhân tâm chạy đi cứu người mà khiến bản thân bị thương.

Hắn tuy rằng đi theo một bên nhìn, nhưng không thể đi quá gần, lại không giống với Mục Nhiên có năng lực thấu thị so với kính viễn vọng không khác nhau là mấy, hắn căn bản không thấy rõ nhất cử nhất động của An Dương.

Được Mộ Lê Thần trước tiên là quan tâm hỏi han, An Dương trong lòng giống như được ăn mật, ngọt muốn chết, tươi cười trên mặt càng không thể kiềm nén.

Hắn cười nói: “Không có việc gì đâu, anh làm sao có thể ngốc đến mức tự để bản thân bị thương chứ?”

Muốn thu nạp nhân tâm còn không phải dễ dàng sao? Không tất yếu phải đem chính mình làm cho bị thương đâu.

Tuy rằng đem bản thân để cho có vài vết thương sẽ khiến A Thần nhìn mình nhiều hơn một chút, nhưng nhất định sẽ để lại ấn tượng không tốt cho A Thần rằng mình không hữu dụng.

Cho nên An Dương mới không sử dụng khổ nhục kế.

Mộ Lê Thần biết suy tính và mưu đồ của An Dương, đối với an bài của hắn trong căn cứ không có khoa tay múa chân, chỉ nói: “Anh ở bên trong căn cứ mọi sự phải cẩn thận, chuyện thất bại hay không cũng không quan trọng, bởi vì tôi còn có phương pháp khác.”

Tuy rằng loại phương pháp này là bớt tổn sức nhất, nếu thất bại hắn còn có thể sử dụng biện pháp sai khiến tang thi công thành, có hơi phiền toái một chút. Nhưng trong lòng Mộ Lê Thần, kế hoạch gì, so ra vẫn là An Dương quan trọng nhất.

An Dương là người duy nhất trên đời này nguyện ý tin nhiệm hắn, che chở hắn, chăm sóc hắn.

Có thể nói, hiện tại trong lòng Mộ Lê Thần, ngoại trừ báo thù, còn có An Dương, có thể thấy An Dương trong lòng hắn chiếm cứ phân lượng bao nhiêu.

Mà An Dương được Mộ Lê Thần dặn dò, trong lòng tràn đầy kích động, quả nhiên hận không thể làm Mộ Lê Thần đến mệt mới ngừng tay.

(Zombie: Ai ya, ‘làm’ cái j` a?? (☹'▽'☹))

Chuyện Mộ Lê Thần đối với hấn phá lệ quan tâm mà nói, khiến An Dương hấn càng thêm muốn ra sức, càng thêm khát vọng giúp hấn có được Duệ Kim chi tâm, đánh vào bên trong Tàn gia.

Hoàn toàn không biết ý nghĩ trong lòng An Dương, Mộ Lê Thần nhìn hấn trở về căn cứ.

Tầm lung kia..... Khiến hấn hoảng hốt nhớ tới kiếp trước, lúc trước hấn cũng đứng ở tại chỗ nhìn đám người Mộ Dung, An Như, Mộ Lê Dật cùng Phó Nghiên tiến vào căn cứ như vậy.

Chỉ là đám vong ân phụ nghĩa đó vĩnh viễn cũng không xuất hiện nữa.

Mà An Dương lại là lưu luyến mỗi bước đi không rời quá nhanh.

Mộ Lê Thần nhớ tới nhóm người đã chết kia đến cùng chỉ còn lại có một mình An Như, thật sự là tiện nghi cho bọn họ mà.

Hấn vốn định để cho bọn họ tiến vào căn cứ sinh sống, nếm thử tư vị cay đắng thống khổ mà mặt thế mang lại, hung hăng giày vò bọn họ, kết quả không nghĩ tới bọn họ đều chết dưới tay hấn khi bị tâm ma khống chế thần trí.

Về phần An Như..... Còn có Mộ Thanh Loan, lúc trước tại trạm xăng dầu hấn là được An Dương đưa vào trong không gian đi.

Lúc ấy trạm xăng dầu bởi vì hấn cùng Tiểu Hắc giao thủ mà sụp nát, nếu An Dương không đem bọn họ quăng vào không gian, nhất định đã biến thành một đồng thịt nát.

Bất quá ngẫm lại An Dương lúc ấy tính tình mềm mỏng, khẳng định là vờ tay giúp đỡ.

Mộ Lê Thần nghĩ đến An Dương tính tình lãnh khốc hiện tại, không khỏi có chút sung sướng khi người gặp họa mà nghĩ đến kết cục của An Như.

An Dương sẽ không đem An Như cùng Mộ Thanh Loan trên đường đi mà cho tang thi cùng biến dị thú ăn, khẳng định là mang vào căn cứ.

Lấy tính cách An Dương hiện tại mà nói, hấn khẳng định là đem hai nữ nhân này sắp xếp trong căn cứ, sau khi cho lương thực vài ngày liền không quản nữa.

Mộ Thanh Loan tuổi trẻ xinh đẹp lại đủ khả năng diễn trò yếu điệu thực nữ, giống như bản tính kiếp trước, hoàn toàn có thể dụ dỗ được một dị năng giả đến thượng mình đối lấy sinh hoạt vui vẻ.

Mà An Như..... cô ta vốn thích bắt nạt người, tính cách lại lười biếng cao ngạo, khẳng định sẽ thống khổ đến thảm.

Giày vò không được toàn bộ đám người đó, nhưng có thể giày vò một mình An Như, cũng thực hả giận.

Mộ Lê Thần cười lạnh nghĩ.

Kiếp trước Mộ Lê Thần đối với cái người tên An Như mang vị trí mẹ của hấn có bao nhiêu chờ mong, hiện tại liền có bấy nhiêu chán ghét thống hận.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần vốn đang suy tưởng cảnh tượng An Như sống bi thảm ra làm sao, thời điểm An Dương trở về căn cứ khi đi ngang qua khu d, vừa vặn cũng bị người quán lấy.

An Dương nhìn thứ trước mặt một thân bản hề hề miễn cưỡng có thể gọi là người, khẽ nhíu mày, lui về phía sau một bước.

Mùi vị thật sự quá khó ngửi, khó ngửi đến mức hấn không biết dùng từ gì để tả.

An Dương rất không vui hỏi: “Người là ai?”

Từ quần áo rách rưới đến không che đậy hoàn toàn thân thể của người này có thể thấy được đây là một nữ nhân, dáng người cũng là của nữ nhân.

Bất quá thảm trạng của cô ta, hiển nhiên dáng người không tồi, nhưng có lẽ cô ta chịu đựng rất nhiều thảm cảnh rồi.

Mặt mày cô ta bản đến nhìn không ra ngũ quan, An Dương một chút cũng không có cảm giác bản thân mình ở nơi nào gặp qua cái loại dơ bẩn này.

Thời điểm hấn đang định rời đi, nữ nhân đột nhiên lên tiếng: “An Dương, con không nhớ cô sao?”

An Dương dừng bước, nhìn về phía nữ nhân: “An Như?”

An Như chậm rãi cử động, cô ta tựa hồ rất vô lực, chỉ làm mấy động tác đơn giản như vậy lại có vẻ phi thường khó khăn, vậy mà so với loại tốc độ nhào tới ngăn cản An Dương quả thực như hai người khác nhau.

An Như không giống trong tưởng tượng của An Dương mà cuồng loạn, cô ta thực bình tĩnh, hoặc có lẽ ả cũng không phải bình tĩnh, mà chỉ là đối đến

không có khí lực cuồng loạn.

“An Dương, cô là cô của con đây, con như thế nào có thể mặc kệ cô? Van cầu con, mang cô rời khỏi nơi này đi.”

An Dương thờ ơ.

Kỳ thật, đây không phải lần đầu tiên An Như tìm đến hắn, nhưng hắn một lần đều không có mềm lòng.

An Dương lạnh lùng nói: “Vậy khi nguoi nguyên rủa A Thần đi chết có nghĩ đến một ngày bản thân sẽ như vậy.”

Một nữ nhân có thể nguyên rủa đứa trẻ do chính mình sinh ra đi chết, vậy thì còn tìm hắn nói chuyện thân tình ư? Thật sự nực cười!

An Dương vĩnh viễn đều không quên được, sau khi Mộ Lê Dật bị A Thần giết chết, An Như tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là nguyên rủa Mộ Lê Thần, dùng lời lẽ thật ác độc mà nguyên rủa, những lời ấy tựa hồ còn vòng quanh bên tai hắn.

Nếu không phải bởi vì chút tình cảm lúc trước cô ta quan tâm hắn, hắn đã không liều mạng với cô ta, mà là tự tay giết chết.

Hắn không thể khoan nhượng cho người dám đối đãi với A Thần của hắn như vậy, không cần biết người này có là thân sinh của A Thần cũng vậy.

Lúc trước khi gặp được Mộ Lê Thần, An Dương một câu cũng không đề cập đến An Như, chính là bởi vì hắn không muốn Mộ Lê Thần biết tình cảnh hiện tại của An Như. Hắn lo lắng A Thần đối với thân tình mẫu tử vốn cực kỳ khát vọng sẽ mềm lòng.

Bất quá may mà A Thần không hỏi hắn tin tức liên quan đến An Như, khiến hắn nhẹ nhàng thở ra, bằng không hắn thật sự không biết nên đối mặt với A Thần như thế nào.

An Như vừa nghĩ đến Mộ Lê Thần, liền nhớ đến Mộ Lê Dật – con của mình bị tang thì phân thây mà nhai nuốt, nhất thời đau lòng không thôi.

An Dương lạnh lùng nói: “Nguoi đối với con trai do chính mình sinh ra lại có thể nguyên rủa độc ác như vậy, còn chạy theo ta nói chuyện thân tình làm cái gì?”

Hắn còn chưa quên lúc cha mẹ hắn vừa mới chết khi tuổi hắn còn nhỏ, sắc mặt An Như tham lam lừa gạt hắn chuyển nhượng cổ phần.

Ai ngờ, những lời này của An Dương thể nhưng không biết động vào cái dây thần kinh nào của An Như, nguyên bản ả đang im lặng thể nhưng đột nhiên điên cuồng.

“Mộ Lê Thần? Hắn căn bản không phải con tao!”

“Cái thứ đó là tiện chủng! Dã chủng! Làm sao so được với A Dật của tao!?”

.....

Mấy câu nói đó mang theo lượng tin tức cực đại, An Dương nhất thời đứng ngẩn ra.

Hắn chú ý tới chung quanh có không ít người bắt đầu vây xem, vội vàng giữ chặt An Như: “Đi theo ta!”

An Dương lúc này nóng lòng muốn biết tin tức liên quan đến Mộ Lê Thần cũng bất chấp An Như một thân kinh tởm, hắn gắt gao kéo lấy tay An Như, hướng khu vực nơi mình ở mà đi.

Tuy rằng An Như thần trí chỉ vừa không rõ nói vài câu, nhưng hắn đã từ trong mấy câu nói đó phỏng đoán ra không ít tin tức.

A Thần tựa hồ căn bản không phải con ruột An Như, chẳng lẽ A Thần là con riêng?

Zombie: Ai nha, ta nói, An Dương, anh nghĩ nhiều rồi, để Mộ Lê Thần biết được tình cảnh của An Như, anh vui mừng còn chưa kịp mà nói cái j` đến đau khổ với mềm lòng a!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Không có khả năng, nếu A Thần là con riêng, Mộ gia gia tuyệt đối sẽ không bồi dưỡng để hắn trở thành người thừa kế, bởi vì chung quy còn có một đích

tôn là Mộ Lê Dật mà.

Tư tưởng Mộ gia gia có chút cổ hủ, đối con ngoài giá thú đương nhiên không thể yêu thích, chỉ xem trọng cháu đích tôn mà thôi.

Cho nên nếu A Thần là con riêng, Mộ gia gia không có khả năng đối tốt như vậy, An Như cũng sẽ không đồng ý.

An Dương trong lòng xoay chuyển rất nhiều suy đoán, nhưng không thể xác định.

Hắn liếc nhìn An Như một thân bản hề hề, hôm nay dù cho thế nào cũng phải đem chân tướng từ miệng An Như móc ra hết.

Nhất là An Như nói Mộ Lê Thần không phải con ruột cô ta, trong lòng hắn không thể áp chế được vui sướng.

Vào trong khu b, bề ngoài của An Như cùng An Dương quá mức chênh lệch, cực kỳ khiến người ta chú ý.

Bất quá An Dương thân là dị năng giả cấp cao, danh tiếng không nhỏ, cho nên đội tuần tra cũng không tổng cổ An Như ra ngoài.

An Dương đem An Như vào trong biệt thự của mình.

Trong biệt thự, đoàn viên Tinh Thần dong binh đoàn đang chuẩn bị cơm chiều, nhìn thấy An Dương trở về, đều lần lượt ra chào hắn một tiếng.

Mà điều khiến bọn họ phải nhìn nhiều thêm vài lần chính là An Như bên cạnh An Dương, bất quá cũng không ai dám lăm miệng đi hỏi.

Trong khoảng thời gian ở chung, bọn họ cũng biết đội trưởng bọn họ thân thiện để nói chuyện trên thực tế lại không thích người khác tìm hiểu chuyện riêng của hắn.

An Dương hướng các đoàn viên gật gật đầu, thả lỏng tay vốn đang nắm chặt An Như, trong lúc nhất thời để An Như tránh thoát được, xông về phía bàn ăn, giống như quỷ chết đói túm lấy thức ăn nhét vào miệng.

Mọi người nhìn thấy thức ăn của mình đều bị một bà điên góm ghệch làm bắn không tránh khỏi nổi nóng, nhưng lại cố kỵ bà điên này là do đội trưởng An Dương dẫn đến.

Bởi vậy chỉ có thể tro mắt nhìn An Như một người cơ hồ ăn sạch cả một bàn thức ăn lớn.

An Dương nhìn thấy An Như đã đói tới mức độ này cũng không thêm ngăn cản, chỉ lạnh mặt nhìn.

Hắn vung tay lên, dưới đất liền xuất hiện không ít rau dưa hoa quả thịt hộp linh tinh các loại, hướng các các đoàn viên hai mắt đang tỏa lục quang mà nói: “Cái này bồi thường cho mọi người.”

Nhất thời, tâm tình bất mãn của các đoàn viên chỉ hận không được bà điên này đến nhiều thêm vài lần.

Bọn họ vừa chuẩn bị bữa tối, bất quá chỉ là cơm canh thô ráp mà bọn họ đã nỗ lực hâm nóng, căn bản chưa nói tới không có bao nhiêu dinh dưỡng, ăn cũng chẳng ngon miệng.

Nhưng An Dương bồi thường thức ăn cho bọn họ, lại còn là rau dưa hoa quả thiên kim khó mua, thậm chí còn có cả thịt hộp.

Thịt hộp rất tốt, hiện tại thịt của biến dị thú xử lý một chút cũng có thể ăn, mặc dù đôi khi có chút độc tố, nhưng loại độc tố này dị năng giả hoàn toàn có thể dựa vào bản thân mà tự đào thải, cho nên dị năng giả cũng không thiếu thịt ăn.

Nhưng còn rau dưa cùng hoa quả lại là hiếm có khó gặp.

Bên trong cửa hàng của căn cứ cũng có bán rau dưa hoa quả, bất quá đều rất ít, mùi vị đáng đắng, màu sắc cũng không tốt, đương nhiên càng không đạt chuẩn tươi tốt, nhưng cho dù như vậy, giá cả vẫn đắt muốn chết.

Ngoại trừ thời điểm thân thể các dị năng giả thiếu vitamin cần được bổ sung, những thời điểm khác đều không muốn mua.

Mà một đồng trước mặt này đều thật phong phú, hương vị cũng ngon, rau dưa mới mẻ hoa quả tươi tốt, đều là thứ cung cấp cho các lãnh đạo cấp cao trong căn cứ.

Các khu phố bên ngoài cũng chưa bán, bởi vì thật sự là quá quý hiếm.

Hiện tại, đất trong căn cứ có thể gieo trồng rau dưa rất ít, còn được bảo vệ chặt chẽ, cơ hồ không có khả năng chảy tới bên ngoài mà bán.

Mà bọn họ hiện tại lại nhìn thấy rau dưa hoa quả mà chỉ tại thời điểm chưa xây ra mặt thể hơn một năm trước mới có, làm sao bọn họ có thể không vui mừng?

Thời điểm An Dương nói cái này là cho bọn họ, bọn họ cơ hồ muốn dùng tốc độ như đi đầu thai mà xông lên.

May là bọn họ còn nhớ rõ đội trưởng của mình còn ở nơi này, cũng không dám bởi vì một mảnh rau xanh mà ra tay tàn nhẫn, một đám thành thành thật

thật phân phối công bằng.

Sau đó vui sướng ôm thức ăn trong lòng như là ôm con của mình vậy, ai nấy vui vẻ trở về phòng của mình.

~ o ~ o ~ o ~

Trong phòng khách hiện tại không có một ai, An Dương đem mắt trợn của trận pháp cách âm mà Mộ Lê Thần đưa cho hắn ra, dựa theo phương pháp Ân Phùng nói bố trí trong phòng khách.

Hắn ngồi ở trên ghế, nhìn An Như vẫn còn đang ăn uống, kiên nhẫn đợi ả ăn xong.

An Như ăn mãi đến khi bụng trưởng đau không chống đỡ được nữa mới dừng lại, leo lên ghế thở ra một hơi thật dài.

An Dương thấy ả ta đã ăn xong mới bắt đầu hỏi: “Nói đi, thân thể A Thần rốt cuộc là như thế nào?”

An Như rất rõ ràng thằng cháu của mình đã trở nên rất lãnh khốc, cũng không dám làm bộ làm tịch, cô ta còn tưởng có thể sử dụng tin tức này tranh thủ hảo cảm của An Dương, như vậy về sau mới có thể lưu lại bên người An Dương.

Cô ta không muốn phải trở về cái khu d – địa phương như ác mộng kia, chỗ đó thậm chí so với tang thi còn đáng sợ.

An Như bình tĩnh trở lại, thời điểm đang chuẩn bị nói, đột nhiên ợ hơi, ả ngượng ngùng cười cười, nhìn thần sắc An Dương, thấy hắn thờ ơ, lúc này mới yên tâm một chút.

Ả nói: “Mộ Lê Thần không phải con cô, hắn là con của chú nó.”

An Dương nhíu mày: “Chú?”

An Như làm gì có chú, đừng nói trong miệng cô ta ‘chú’ chính là chỉ anh hai của Mộ Dung đi.

An Dương nghĩ như vậy, bản thân trước đây tựa hồ cũng nghe nói qua Mộ gia gia có hai người con.

An Như cho rằng An Dương không biết sự tình trong đó, liền nói: “Sự tình là như vậy…….”

Vậy ra, khi Mộ gia gia tuổi còn trẻ, cùng với sự hỗ trợ của Mộ nãi nãi mà cùng nhau trải qua đoạn thời gian khó khăn nhất, lập được gia nghiệp.

Chỉ tiếc, Mộ nãi nãi lại không có phúc khí, cùng Mộ gia gia qua hơn mười năm gian khổ, vậy mà khi gần đến thời điểm được hưởng phúc, thân thể dần yếu đi, không lâu sau cứ như vậy buông tay ra đi, chỉ để lại một đứa con.

Người con này chính là anh hai của Mộ Dung — Mộ Trường Sinh.

Thời điểm Mộ nãi nãi mang thai Mộ Trường Sinh, còn cùng Mộ gia gia mỗi ngày đều thức đêm công tác, quá mức vất vả dẫn đến sinh non, cho nên thân thể Mộ Trường Sinh không tốt.

Cái tên Mộ Trường Sinh này, cũng là kỳ vọng tốt đẹp mà Mộ gia gia cùng Mộ nãi nãi ký thác đối với đứa con duy nhất của mình, hi vọng con bọn họ có thể khỏe mạnh Trường Sinh.

Chỉ tiếc không như mong muốn.

Mộ Trường Sinh khi hơn ba mươi tuổi kết hôn không bao lâu liền chết, chỉ để lại người vợ đang mang thai.

Mà đứa con mồ côi ngay từ trong bụng mẹ này chính là Mộ Lê Thần.

Mẹ ruột Mộ Lê Thần là một nữ nhân ôn nhu, nhưng đối với tình yêu là trên hết, trong lòng bà, người quan trọng nhất chính là chồng của mình.

Cho nên sau khi sinh hạ Mộ Lê Thần, vì muốn đi theo chồng, bà liền tự sát.

Chỉ để lại một mình Mộ Lê Thần cha mẹ song vong.

(Zombie: Mẹ kiểu gì vậy trời, để xong quãng đó (¬_¬))

Mộ gia gia sinh ra ở nông thôn, tư tưởng vẫn là của một ông già lạc hậu, một đứa nhỏ không cha không mẹ ở nông thôn đều sẽ bị người khác nói là sao chổi xui xẻo, cuộc sống khó khăn.

Ông lo lắng Mộ Lê Thần sẽ bởi vì không cha không mẹ mà bị người khinh thường, dẫn đến tư tưởng trong quá trình trưởng thành trở nên cực đoan.

Vì thế liền đem Mộ Lê Thần trên danh nghĩa Mộ Dung, trở thành con trai trưởng của Mộ Dung và An Như.

Mộ Dung và An Như đều đồng ý, vẫn là bởi vì Mộ gia gia nói, chỉ khi Mộ Lê Thần trở thành con trưởng của bọn họ, Mộ Dung mới có tư cách nhận tổ

quy tông.

Không sai, Mộ Dung chính là con riêng.

Mộ gia gia cùng Mộ nãi nãi tình cảm vô cùng tốt, tự nhiên sẽ không xuất quỷ, Mộ Dung sinh ra, là do mẹ của hắn tính kế.

Mẹ của Mộ Dung là con gái của một tập đoàn thiên kim, cô ta lúc ấy tuổi trẻ lại thích Mộ gia gia, thế nhưng Mộ gia gia đã có vợ, đây đưa một đoạn thời gian liền buông tay.

Thế nhưng lúc này gia tộc cô ta xuất hiện nguy cơ, để có thể cứu gia tộc mình, ngoại trừ vài tập đoàn lão làng kia, cũng chỉ có Mộ gia mới quật khởi.

Đám tập đoàn lão làng kia chỉ còn chờ gia tộc cô ta chống đỡ không nổi nữa, sau đó chen lên mặc sức mà xâu xé, cho nên cô ta bởi vì bất đắc dĩ, liền đi tìm Mộ gia gia.

Mộ gia gia đương nhiên không muốn trả cái giá lớn như vậy chỉ để cứu vớt một tập đoàn cùng ông hoàn toàn không có quan hệ, vì thế cự tuyệt.

Lúc này Mộ nãi nãi mắc bệnh nặng, Mẹ của Mộ Dung liền nghĩ ra một hôn chiêu, cô ta cảm thấy nếu mình gả cho Mộ gia gia rồi trở thành nữ chủ nhân mới của Mộ gia, như vậy sự tình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Vì thế cô ta tính kế Mộ gia gia, thành công hoài thai một đứa trẻ.

Cô ta tiết lộ tin tức này cho Mộ nãi nãi, thành công khiến bệnh tình Mộ nãi nãi tăng thêm, không bao lâu sau đó, Mộ nãi nãi qua đời.

Mà lúc này, Mộ Trường Sinh – cha của Mộ Lê Thần mới năm tuổi, đã có hiểu biết.

Mộ gia gia bị cái chết của Mộ nãi nãi đã kích không ít, đối với mẹ của Mộ Dung ý hận sâu sắc, nhưng cố tình cô ta lại mang thai đứa trẻ của ông, muốn ông nhẫn tâm tiêu trừ đứa trẻ, ông thật sự không làm được.

Vì thế Mộ gia gia đối gia tộc mẹ của Mộ Dung bỏ đá xuống giếng, triệt để khiến gia tộc cô ta nhanh chóng lụn bại.

Sau khi cô ta sinh ra Mộ Dung, đem hắn giao cho Mộ gia gia, sau đó biến mất.

Mộ Dung tuy rằng là con ruột của Mộ gia gia, nhưng ông đối với đứa con riêng này thật sự thích không nổi, vì thế ông liền để Mộ Dung tùy tiện tìm một chỗ nuôi dưỡng ở bên ngoài.

Không quan tâm cho dù thân thể Mộ Trường Sinh rất kém cỏi, nhưng Mộ gia gia cũng không nghĩ tới việc để cho Mộ Dung nhận chủ quy tông mà kế thừa Mộ gia.

Ông nhớ rất rõ, Mộ gia là do ông cùng Mộ nãi nãi gây dựng, Mộ nãi nãi có thể lưu lại cho ông một đứa nhỏ cùng huyết mạch. Mộ Trường Sinh tuy rằng thân thể không tốt, nhưng cuộc sống hằng ngày lại rất hạnh phúc, hẳn đối với cha mình ngoan ngoãn nghe lời, cùng vợ của mình tình đầu ý hợp.

Tuy rằng hắn không thích công việc kinh doanh, nhưng Mộ gia gia từ sớm đã đem đại bộ phận cổ phần chuyển tới trên danh nghĩa hắn, mời nhân viên chuyên môn quản lý thay, hắn chỉ cần ngồi lấy tiền là được rồi.

Hắn mãi cho đến lúc chết, đều không biết còn có một Mộ Dung, cùng địa vị của hắn đối lập.

Chỉ là bị Mộ gia gia nuôi dưỡng ở bên ngoài, chưa bao giờ hỏi đến Mộ Dung được nuôi dưỡng trong hoàn cảnh nào.

Thẳng đến khi Mộ Trường Sinh chết đi, Mộ Lê Thần được sinh ra, cần có cha mẹ, Mộ gia gia lúc này mới đem Mộ Dung về.

Tư tưởng Mộ gia gia trước giờ như vậy, hắn đón Mộ Dung về, chỉ là muốn cho hắn cưới vợ, hai người làm cha mẹ Mộ Lê Thần trên danh nghĩa, Mộ gia vẫn chỉ có thể để Mộ Lê Thần – đứa con của Mộ Trường Sinh kế thừa.

Nhiều nhất cấp cho Mộ Dung một chút cổ phần, để hắn ăn uống không lo là được.

Mộ Dung cũng biết ý định của Mộ gia gia, hắn không cam tâm cái gì cũng không có, nhưng bất quá cũng chỉ là một đứa con nít của những kẻ đã chết rồi.

Vì thế hắn nghĩ mọi biện pháp cùng thiên kim của An gia — An Như xây dựng quan hệ tốt.

Chỉ tiếc, Mộ gia gia cùng An gia gia quan hệ không phải bình thường, là lão bằng hữu, cho nên An gia gia đối Mộ gia gia đem gia sản giao cho đứa nhỏ mang huyết mạch của hắn cùng Mộ nãi nãi phi thường tán thành.

Suy tính của Mộ Dung căn bản là không thành.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Người cảm quyền của An gia không muốn giúp đỡ Mộ Dung, nhưng nề hà An Như lại rất để ý Mộ Dung.

Một là Mộ Dung có vẻ tốt, hai là Mộ Dung sẽ nói lời ngon tiếng ngọt đối với nữ nhân, ba là An Như thấy Mộ gia chỉ có Mộ Dung là con trai duy nhất, cho rằng nếu mình gả cho Mộ Dung liền trở thành nữ chủ nhân của Mộ gia tương lai.

Chỉ là không nghĩ tới, sự thật và tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Mộ Dung tốt như vậy, cho nên hẳn trên hoa ghẹo nguyệt.

Mộ Dung sẽ nói lời ngon tiếng ngọt đối với nữ nhân, cho nên hẳn ở bên ngoài đường bao nhiêu tình nhân nhiều không đếm xuể.

Mộ Dung là con trai duy nhất Mộ gia gia, không sai, nhưng trên hẳn lại có một thằng cháu đích tôn Mộ Lê Thần đã được xác định quyền thừa kế.

An Như gả vào Mộ gia sinh hoạt không như ý muốn.

Mộ Dung thấy An gia không giúp đỡ hẳn, vì thế hẳn rất không vừa mắt với An Như, nên ở bên ngoài phong lưu.

Nữ nhân ở bên ngoài không thiếu, thậm chí còn muốn đem tình nhân mình thích nhất là Liễu Như cùng hai đứa con bên ngoài là Mộ Lê Quân cùng Mộ Thanh Loan về nhà.

Nếu không phải Mộ gia gia cực kỳ chán ghét chuyện con riêng, gắt gao tạo áp lực cho Mộ Dung, nếu không chỉ sợ Mộ gia đã sớm trở thành trò cười trong N thị.

Chỉ là Mộ gia gia dù sao cũng là chân đất mà được sinh ra, Mộ gia tuy rằng hùng hậu, nhưng chỉ là một nhà giàu mới nổi.

Mộ gia gia dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, ở trên thương trường cực kỳ anh minh, nhưng đám người trong nhà lại bày ra hôn chiêu.

Ông không hiểu rõ lòng ghen tị của con người có bao nhiêu đáng sợ, ông cho rằng bản thân mình cấp cho Mộ Dung cái gì đó sẽ khiến Mộ Dung thấy đủ, nhưng không biết, càng có nhiều lại càng tham lam hơn.

Mộ gia gia thăm nghĩ cha mẹ Mộ Lê Thần song vong, lo lắng đồn đãi sau lưng hẳn sẽ khiến hẳn khó khăn, liền đem hẳn gắn với danh nghĩa Mộ Dung cùng An Như, che giấu thân thế hẳn.

Mộ Lê Thần không biết thân thế mình, ở bên người Mộ gia gia nhân dưỡng dục, rất ít khi gặp mặt ‘Cha mẹ’ nên liền có bản năng tôn kính.

Ngay cả khi Mộ Dung và An Như đối với hẳn thái độ rất không tốt, hẳn nhớ đến nếu là cha mẹ thân sinh của mình, nhất định vẫn sẽ có vài phần tình cảm.

Mộ Dung cùng An Như, cũng dựa vào thân phận là ‘Cha mẹ’ Mộ Lê Thần, dựa vào Mộ Lê Thần đối với ‘Cha mẹ’ tôn kính, bọn họ không biết đã âm thầm hạ bao nhiêu độc thủ xuống người Mộ Lê Thần, làm bao nhiêu chuyện để ngăn chân hẳn.

Mộ Lê Thần cho dù biết, cũng bởi vì nguyên nhân này mà làm như không biết.

Hắn khát vọng thân tình của cha mẹ, hẳn đối với ‘Cha mẹ’ của mình còn có niệm tưởng.

Loại khát vọng này, loại niệm tưởng này, đã hủy mất một kiếp của Mộ Lê Thần, mới tạo nên kiếp này của hẳn.

Nếu Mộ gia gia lúc trước không giấu diếm Mộ Lê Thần về thân thế hẳn, có lẽ hết thảy những chuyện này có phải hay không đã không xảy ra?

Kiếp trước Mộ Lê Thần nếu biết Mộ Dung, An Như không phải cha mẹ thân sinh của mình, hẳn nhất định sẽ không có loại tâm tình khát vọng đối với bọn họ, càng sẽ không hoàn toàn tin nhiệm bọn họ.

Có lẽ hẳn sẽ bởi vì thân phận tang thi hoàng của mình mà thống khổ, oán hận, nhưng tuyệt sẽ không bởi vì tin tưởng người khác mà rơi vào kết cục bị đem đi giải phẫu nghiên cứu, cuối cùng oan uổng tính mạng của mình.

Cũng sẽ không có chuyện sống lại một kiếp, nhất tâm mong muốn báo thù.

Nhưng mà, thế sự vô thường, ai có thể nói trước được chứ?

Không ai cả.....

~ ~ ~ ~ ~

An Dương nghe xong An Như thuật lại cố sự, liền rơi vào trầm mặc.

Hắn suy nghĩ có nên nói cho Mộ Lê Thần biết chân tướng.

Mộ Lê Thần đối cha mẹ mình khát vọng thân tình, An Dương đương nhiên biết rõ.

Thời gian ở cùng Mộ gia gia lâu dài, Mộ gia gia phải quản lý công ty của Mộ gia, còn phải chỉ bảo Mộ Lê Thần cùng An Dương, khó tránh khỏi tình thân sẽ không tốt.

Cho nên dù trong lòng Mộ Lê Thần có bao nhiêu buồn bực, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài trước mặt Mộ gia gia.

Loại sự tình này, Mộ gia gia cũng mất đi cơ hội nói cho Mộ Lê Thần biết sự thật.

Nếu là Mộ gia gia biết Mộ Lê Thần mang loại tâm tình khao khát như vậy đối với Mộ Dung và An Như, ông nhất định sẽ không giấu diếm Mộ Lê Thần.

Chỉ tiếc, Mộ Lê Thần ở trước mặt ông vẫn biểu hiện cẩn thận, Mộ gia gia cũng cho rằng Mộ Lê Thần là do hắn một tay nuôi lớn, cùng Mộ Dung, An Như không thân cận, nên có biết thân thể mình hay không cũng không quan trọng.

Cứ như vậy thẳng đến khi mặt thể tiến đến, Mộ gia gia cũng không có cơ hội nói ra chân tướng với Mộ Lê Thần.

An Dương lần này ngoài dự liệu biết được chân tướng, hắn phi thường muốn nói cho Mộ Lê Thần nghe.

Không riêng gì chuyện hắn không muốn nhìn Mộ Lê Thần bởi vì hai người Mộ Dung và An Như mà ôm kỳ vọng, mà là bởi vì tâm tư trong lòng hắn không thể cho ai biết.

Nhưng An Dương vẫn không dám nói là vì sao?

Chính là bởi vì hắn là cháu của An Như, Mộ Lê Thần là con trai An Như, hắn thân là anh họ Mộ Lê Thần, hai người là có quan hệ huyết thống.

Mộ Lê Thần nhất định sẽ không tiếp nhận loại quan hệ loạn luân đáng ghê tởm này.

Hắn không thể chịu đựng được khi thấy trên mặt Mộ Lê Thần là biểu tình chán ghét mỗi khi nhìn hắn.

Nhưng hiện tại, hắn biết cái gì?

Hắn thế nhưng biết Mộ Lê Thần không phải con ruột của An Như!

Vậy nên hắn liền cùng A Thần của hắn nửa điểm huyết thống quan hệ cũng không có, hắn phải chăng có thể quang minh chính đại cùng A Thần của hắn tỏ rõ lòng mình?

Không có huyết thống ràng buộc, trong lòng An Dương cứ như đã thú điên cuồng đã không còn bị lồng sắt giam cầm, khoái hoạt mà tru lên.....

Chỉ cần sẽ không bởi vì loạn luân sẽ khiến Mộ Lê Thần chán ghét, An Dương có thể nắm chắc sẽ đoạt được một vị trí trong lòng Mộ Lê Thần.

Rồi một ngày.....

An Dương nhin không được cúi đầu cười ra tiếng.

Thật sự là quá tốt..... Hắn dùng hai tay gắt gao che mặt..... Thật sự là quá tốt, ông trời thật chiều có hắn.

An Như nhìn An Dương cười như bị động kinh, trong lòng có chút sợ hãi, cô ta thật cẩn thận hỏi: “A Dương, cô có thể hay không..... ở lại nơi này với con?”

An Dương buông hai tay, khôi phục biểu tình bình thường, hắn nhìn An Như mang bộ dáng cẩn thận, nhếch môi cười: “Đương nhiên, cô cứ ở nơi này đi, ngày mai cùng tôi ra ngoài làm một chuyện.”

An Như tuy rằng cảm thấy kỳ quái mình cùng An Dương đi ra ngoài có thể làm cái gì, nhưng cô ta biết, lúc này mà hỏi, chọc giận An Dương cũng không phải quyết định sáng suốt.

Cô ta không ngừng gật đầu: “Được được được, cô ngày mai đi với con, con muốn cô làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần con đừng đuổi cô đi.”

An Dương lạnh lùng nhìn cô ta một cái, đứng dậy, đem mắt trợn trợn pháp cách âm thu lại, xoay người đi lên lầu.

Thanh âm hắn truyền xuống: “Cô ở lầu một tùy tiện tìm một phòng trống mà ở đi.”

Dù sao An Như cũng chỉ ở trong này một đêm, trong lòng An Dương lúc này kích động đến khó tả, cũng lười quản cô ta.

~ o ~ o ~ o ~

Sáng sớm hôm sau, cơ hồ trời vừa tờ mờ sáng, An Dương liền dậy.

Hắn một đêm lẫn lộn trên giường không ngủ, muốn tu luyện cũng không tinh tâm được, đầu đều suy nghĩ hôm nay nhìn thấy Mộ Lê Thần nên nói như thế nào, nên nói gì cho mở đầu.

Cơ hồ là vừa qua thời điểm giới nghiêm của căn cứ, hắn đã rời giường.

An Dương không để ý An Như còn nghỉ ngơi, cãi nhau một trận.

An Như trong lòng thực bất mãn, nhưng ngoài miệng cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể rời giường cùng An Dương chuẩn bị đi ra ngoài.

An Dương hôm nay tâm tình thật tốt, hắn không chỉ để An Như đổi một thân quần áo sạch sẽ, còn cho cô ta ăn một bữa sáng mỹ vị.

Bữa sáng này khiến An Như ăn mà nom nớp lo sợ, thấy thế nào cũng giống bữa ăn cuối cùng của mình.

Cô ta dậy đưa ăn bữa sáng, An Dương thật không kiên nhẫn quát: “Ăn nhanh lên!”

An Như sợ tới mức tay run lên, suýt tý nữa đã làm rơi đĩa xuống đất, cô ta thật cẩn thận nhìn An Dương hỏi: “Chúng ta ra ngoài làm cái gì?”

An Dương không chút để ý nói: “Ra căn cứ cô liền biết.”

Hắn bây giờ không thể để lộ tin tức về Mộ Lê Thần, bởi vì An Như cũng biết Mộ Lê Thần đã biến thành tang thi.

An Như nghe hắn trả lời, trong lòng càng hoảng.

Lúc trước cô ta còn tưởng rằng An Dương là mang nàng ra ngoài biệt thự làm cái gì, không nghĩ tới lại là muốn dẫn cô ra ngoài căn cứ.

Chẳng lẽ là muốn đem cô ném cho tang thi ngoài căn cứ ăn?

Bất quá ý nghĩ này liền bị An Như lập tức phủ định, chung quy lúc trước một đường đến căn cứ B thị, An Dương cũng không đem hai trói buộc là cô ta cùng Mộ Thanh Loan ném vào trong đàn tang thi, huống chi là hiện tại.

Nếu An Dương nếu nhìn cô không vừa mắt, hoàn toàn có thể tiếp tục đối với cô chẳng thèm quan tâm, không tất yếu mang cô ra khỏi căn cứ cho tang thi ăn.

Nghĩ đến đây, trong lòng An Như nhẹ nhàng thở ra, cô ta lại thử hỏi: “Ra căn cứ làm cái gì? Cô cũng không phải dị năng giả, con mang theo cô ra căn cứ làm nhiệm vụ chính là trói buộc.”

An Dương liếc mắt nhìn, hắn đương nhiên hiểu An Như chính là trói buộc, bất quá cũng không phải làm nhiệm vụ, hắn thân nhiên nói: “Gặp một người..... Đừng có thử kiên nhẫn của tôi, ăn nhanh, ăn xong thì đi!”

An Như nghe ra trong giọng An Dương mang theo vài phần không kiên nhẫn, lập tức yên tĩnh.

Cô biết bản thân dù thế nào cũng không có một chút cơ hội phản kháng, cho dù cô biết An Dương mang cô ra ngoài căn cứ là để làm hại mình, vậy thì thế nào?

Cô phản kháng cũng không được..... An Như vui đầu ăn bữa sáng, trong mắt tích tụ nước mắt.

Nước mắt trong hốc mắt đảo quanh cũng không dám để nó rớt xuống, An Như trừng mắt nhìn, đem nước mắt ghen ép trở về.

Đoạn thời gian ở bên trong khu d, cô ta đã minh bạch tình cảnh hiện tại của bản thân, cô không còn là quý phu nhân cao cao tại thượng lúc trước.

Không có dị năng, không có kỹ năng sống, tại đây người ăn người, chỉ có thể trở thành tầng chót bị xã hội giày vò.

~ o ~ o ~ o ~

An Dương mang theo An Như đang thấp thỏm bất an ra khỏi căn cứ, dọc đường đi cắt đứt mấy cái đuôi đang theo dõi mình, sau đó hướng cứ điểm lâm thời của Mộ Lê Thần mà đi.

Trên người hắn mang theo khí tức mà Mộ Lê Thần lưu lại, cho nên An Dương tiến vào cứ điểm lâm thời hoàn toàn không có bất cứ ngăn trở nào.

An Như đi theo phía sau hắn, dọc đường cứ luôn kinh hoàng luống cuống, gắt gao cắn môi dưới, lo sợ bởi vì bản thân có thể không kiểm được mà rít lên the the, sau đó bị An Dương ghét bỏ vứt đi.

An Dương mang theo An Như xuyên qua tầng tầng lãnh địa của tang thi thực vật, đến lúc trước mặt hắn là nơi mà hắn đặt một đồng căn biệt thự.

Bên ngoài biệt thự là một đám tang thi cấp cao du đẳng .

An Như nhìn đồng biệt thự trước mặt, tròn tròn mắt, có người ở nơi này xây một đồng biệt thự?

Trước tận thế nơi này không có khả năng có người xây biệt thự, chẳng lẽ là sau tận thế mới xây?

Mà sao bên ngoài đều có tang thi thực vật, tang thi động vật cùng biến dị thú nhiều như vậy?

Bất quá nhìn An Dương hoàn toàn không mang bộ dáng muốn công kích, An Như trong lòng ần ần có suy đoán đáng sợ, tang thi động thực vật cùng biến dị thú vốn luôn làm cho người ta sợ hãi rất có khả năng bị người khổng chế.

Mà người khổng chế đó, hẳn chính là chủ nhân của đồng biệt thự này.....

Không đợi cô ta tiếp tục nghĩ miên man, liền nghe thấy An Dương đứng trước hàng rào biệt thự, la lớn với bên trong: “A Thần! Anh đã trở về –”

Tìm An Như cơ hồ đình chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

An Như chỉ cảm thấy tim mình cơ hồ như đình chỉ.

Có thể bị danh xưng thân mật mà An Dương gọi cái người tên ‘A Thần’ kia, ngoại trừ Mộ Lê Thần, còn có thể là ai?

An Như nhớ tới Mộ Lê Thần lúc ở trạm xăng dầu dễ dàng khổng chế vô số tang thi khiến cho bọn họ cùng đường, trong lòng liền có thể khẳng định suy đoán vừa nảy của mình vô cùng có khả năng là sự thật – những biến dị thú, tang thi động thực vật kia đều do Mộ Lê Thần khổng chế.

An Như vốn dĩ chịu đủ kinh hách lúc này càng sợ tới mức chân nhũn ra, cơ hồ nhìn không được muốn tề ra quần.

Cô ta không thể tưởng tượng được bản thân rơi vào tay Mộ Lê Thần sẽ có loại kết cục gì. Hình ảnh đám người Phó Nghiên, Mộ Lê Dật chết thảm không ngừng hiện lên trong đầu cô ta.

Lúc này, đại môn biệt thự mở ra, một nam nhân mang nụ cười ôn hòa chậm rãi đi ra.

Hắn đi đến trước mặt An Dương, cuối người: “An thiếu gia, mời vào.”

An Dương nhìn Ân Phùng, chỉ chỉ An Như phía sau, nói với hắn: “Canh chừng tốt cô ta.”

Sau đó hắn liền khẩn cấp đi vào trong biệt thự.

Mộ Lê Thần đang ngồi trên sofa vừa thích ý xem phim vừa ăn đồ ăn vặt.

Tuy rằng hiện tại không có tín hiệu cũng không có nguồn điện, nhưng Mộ Lê Thần muốn, tự nhiên sẽ có biện pháp làm được một cái máy phát điện cùng đầu đĩa đọc DVD.

An Dương nhìn lướt qua TV trên vách tường, TV đang chiếu một bộ phim truyền hình Anh, hắn không cảm thấy hứng thú liền dời mắt.

Mộ Lê Thần vẫy vẫy tay với An Dương: “Mau tới đây ngồi.” Mộ Lê Thần vừa nói vừa chỉ vào vị trí trống bên người.

An Dương cười đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Mộ Lê Thần nhìn TV, An Dương nhìn hắn.

Có lẽ sau khi biết bản thân cùng A Thần không có quan hệ huyết thống, không có gông xiềng của luân thường đạo lý, tình cảm hắn dành cho A Thần ngày càng thêm lộ liễu.

Cảm giác của Mộ Lê Thần rất miễn cưỡng, đương nhiên sẽ nhận ra tầm mắt An Dương.

Lúc đầu hắn cũng không để ý, nhưng mà ánh mắt An Dương cứ sáng quắc nhìn theo từng cử động của hắn một thời gian dài, khiến cho hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Mộ Lê Thần bắt đầu nhìn về phía An Dương, nghĩ hoặc nhưn mày: “Làm sao?”

Dùng ánh mắt nóng rực như vậy nhìn mình, khiến mình còn cho rằng hấn ta có phải rất thích mình hay không chứ?!

[Tác giả nói: Tang thi hoàng đệ hạ cùng chân tướng sự việc đã gặp thoáng qua nhao~~]

An Dương mở miệng, muốn nói chuyện về thân thể của Mộ Lê Thần, chỉ là lời ra đến bên miệng lại biến thành: “Em đã sắp đến Trúc Cơ, chúng ta vào không gian đi.”

Hấn cảm thấy vẫn là đợi sau khi A Thần đạt đến Trúc Cơ rồi bàn vấn đề này cũng không muộn, miễn cho A Thần bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm cảnh, dẫn đến việc thăng lên Trúc Cơ xảy ra trở ngại.

Mộ Lê Thần cảm giác được An Dương không nói lời thật, hấn hơi nheo mắt, nhưng không vạch trần An Dương, gật gật đầu: “Được, vậy vào không gian đi.”

Vừa lúc hấn cũng muốn đạt Trúc Cơ, bên trong không gian đạt đến Trúc Cơ càng an toàn hơn.

Mộ Lê Thần cùng An Dương tiến vào không gian, do An Dương không chế, hai người liền xuất hiện trong căn phòng tre nhỏ.

An Dương nói: “Căn phòng này có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, A Thần em ở trong này hiệu quả đạt được Trúc Cơ càng tốt.”

Mộ Lê Thần gật gật đầu, sau đó khoanh chân ngồi ở trên giường tre, nhắm mắt tu luyện.

An Dương thấy Mộ Lê Thần nhanh như vậy đã tiến vào trạng thái tu luyện, hấn lặng lẽ ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại.

Mộ Lê Thần sau khi An Dương rời đi liền mở mắt, hấn nhìn phương hướng An Dương ly khai trầm ngâm suy nghĩ.

An Dương đang giấu hấn chuyện gì đó, Mộ Lê Thần có thể xác định điều này.

Bất quá tín nhiệm đối với An Dương của Mộ Lê Thần lại không hề dao động, bởi vì hấn biết, An Dương chỉ là chưa nghĩ ra làm sao để nói rõ với mình mà thôi, không phải là cố ý giấu hấn.

Từ trạng thái An Dương cứng ngắc đưa ra ý kiến muốn đưa hấn vào không gian tu luyện liền có thể nghe ra, An Dương vốn không phải muốn nói cái này, nhưng không biết vì sao hấn lại đột nhiên sửa miệng.

An Dương đối với hấn không lộ ra nửa điểm tin tức, Mộ Lê Thần nghĩ muốn như thế đầu cũng nghĩ không ra rốt cuộc là chuyện gì.

Hấn cũng lười đoán mò, liền nhắm mắt lại, bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Trúc Cơ không giống ở thời điểm dẫn khí cần sử dụng khí huyết sát, mà chỉ cần ngưng tụ đầy đủ linh khí đưa vào đan điền là được.

Nhưng cái khiến Mộ Lê Thần buồn bực là, đan điền của hấn căn bản vô dụng thì sao làm được?

Đan điền Tử Phủ của hấn tựa hồ đều dùng Hồn tinh trong đại não hấn thay thế.

Nó hấn là tiến vào Tử Phủ của Huyết Ma đao, chạy đến Hồn tinh của Huyết Ma đao đi; Vậy khí huyết sát hấn là tiến vào đan điền, chui vào bên trong Hồn tinh của hấn đi.

Vậy cái gọi là xoáy tụ khí Trúc Cơ đâu?

Chẳng lẽ cũng ở bên trong Hồn tinh sao?

Mộ Lê Thần chậm chạp không đạt đến Trúc Cơ, không riêng gì bởi vì ma khí trong cơ thể mình cùng khí huyết sát không đủ để tu luyện, mà bởi vì hấn đang rất buồn bực vấn đề này.

Hấn nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra đáp án.

Dùng tinh thần lực dò xét đan điền Tử Phủ của mình, chỉ phát hiện những khối thịt tái nhợt cùng nội tạng và mạch máu khô héo, trong tế huyết đại pháp có viết chưa phát hiện đan điền Tử Phủ thần kỳ dị trạng.

Mộ Lê Thần nghĩ không ra phương pháp, nhưng lại không muốn cứ dậm chân tại chỗ.

Hấn đối khát vọng có được thực lực cường đại vượt qua bất luận kẻ nào, cho dù lần đạt đến Trúc Cơ này có khả năng muốn mạng của hấn, hấn cũng bất chấp.

Chỉ có Trúc Cơ, thực lực của hấn mới tăng thêm một tầng, hấn mới tính là bước vào điện phủ tu chân.

Mộ Lê Thần chìm vào trong suy nghĩ, dựa theo nội dung có miêu tả trong tâm pháp ma công, tự động đem đan điền thay thành Hồn tinh, bắt đầu vận chuyển công pháp, chuẩn bị đạt Trúc Cơ.

~ o ~ o ~ o ~

An Dương chờ ở bên ngoài, không thấy được động tĩnh, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Hắn cũng là tu chân giả, đương nhiên biết tu chân giả khi đạt đến Trúc Cơ sẽ xuất hiện dị tượng lốc xoáy linh khí, nhưng lâu như vậy, sao vẫn im ắng lạ thường?

Tuy rằng không có động tĩnh, nhưng ánh mắt An Dương vẫn như trước nhìn chăm chú gian phòng.

Không biết qua bao lâu, trong phòng rốt cuộc có động tĩnh.

Một cỗ cường lực truyền đến, linh khí chung quanh giống như bị cái gì đó nhai nuốt hấp thụ, hướng gian phòng tre cuộn cuộn lao tới.

Linh khí là vô hình, nhưng linh khí lại nhiều như vậy còn chen chúc lao đi, nhiều đến mức ngưng tụ thành một màn sương mù trắng.

Phía trên gian phòng là sương mù trắng cuộn lại như hình cái phễu, đầu nhỏ hướng xuống phía dưới, sương mù bắt đầu ngưng tụ ra những giọt nước trong suốt, đó chính là linh khí thể lỏng.

Mỗi giọt linh khí sau khi ngưng tụ ra liền biến mất không thấy, đều đã được Mộ Lê Thần hấp thụ.

Tình hình của Mộ Lê Thần bên trong gian phòng An Dương không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể đoán được hết thảy đều thuận lợi, bằng không sẽ không hấp thu nổi biển linh khí nhiều như vậy.

An Dương nhớ rõ trong truyền thừa có nói, sau khi hấp thụ linh khí càng nhiều, xoáy tụ khí Trúc Cơ sẽ càng lớn càng ổn định.

Hắn cảm nhận được không gian chung quanh mỏng manh có rất nhiều linh khí, trên mặt lộ ra tươi cười vui mừng.

An Dương nhìn nguồn linh khí vẫn được hấp thụ không ngừng, nhưng lốc xoáy linh khí ngày càng nhỏ lại, hắn đột nhiên nghĩ có thể do linh khí ở vùng phụ cận của không gian bị hấp thụ hết, dẫn đến linh khí không đủ.

Hắn vội vàng không chể nhai khác trong không gian gia tốc cho linh khí hướng bên này chảy qua.

Sức hấp thụ linh khí của Mộ Lê Thần tuy rằng đủ lớn, nhưng hắn chung quy không phải chủ nhân của không gian, chỉ có thể từng chút từng chút dựa vào lực hấp thụ của bản thân mà dẫn linh khí từ xa đến đây.

Nhưng An Dương lại là chủ nhân của không gian, hắn chỉ cần một ý nghĩ, liền có thể khiến linh khí trong không gian từ bốn phương tám hướng chủ động hướng bên này vọt tới.

Có An Dương trợ giúp, linh khí chủ động hướng bên này chảy qua, Mộ Lê Thần hấp thụ linh khí cũng càng thoải mái, tốc độ càng nhanh chóng.

Lốc xoáy linh khí phía trên gian phòng tre càng chuyển càng nhanh, linh khí ngưng tụ càng nhiều.

Sương mù trắng xóa dần biến thành hơi nước trong suốt, nơi phía cuối của chiếc phễu lốc xoáy ngưng tụ không còn là hình thái giọt nước nữa, mà là những khối băng nhỏ trắng tinh.

Một khối nhỏ ẩn chứa rất nhiều linh khí, hơn nữa được nén ra, thập phần tinh thuần.

Không biết lốc xoáy linh khí ngưng tụ ra bao nhiêu khối băng nhỏ, cũng không biết Mộ Lê Thần hấp thụ bao nhiêu linh khí.

An Dương chỉ cảm thấy thời gian qua thật lâu thật lâu, lâu đến linh khí bên trong không gian mỏng dần, lốc xoáy linh khí phía trên gian phòng mới chậm rãi nhỏ đi, sau đó tan ra.

An Dương mặc kệ linh khí trong không gian cạn kiệt, thực vật cùng động vật đều không có tinh thần, bước nhanh đến trước cửa gian phòng, yên lặng chờ đợi Mộ Lê Thần.

Không để hắn đợi lâu, cánh cửa gian phòng ‘két’ một tiếng được mở ra.

Mộ Lê Thần chậm chậm bước ra.

Hắn nhìn An Dương, khoe môi phiếm cười: “Tôi thành công rồi.”

Đúng vậy, hắn thành công.

Tuy rằng xoáy tụ khí của Trúc Cơ kỳ xuất hiện ở trong đầu rất kỳ quái, nhưng hắn dù sao cũng đã thành công.

Đạt tới Trúc Cơ kỳ, chẳng khác nào bước vào tu chân điện phủ, hần liền có thể tu luyện các loại bí pháp, thực lực nhất định tăng mạnh.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần chậm chậm đi đến trước mặt mình, nhin không được vươn tay đem người ôm lấy, cười nói: “Thành công rồi.”

Mộ Lê Thần đẩy đẩy hần ra, sau đó chủ động đưa tay ôm chặt vai hần, cười đẩy vai hần một chút: “Buồn cười, tôi làm sao có thể thất bại chứ, cũng không xem xem bốn thiếu gia là ai à!”

Vừa nói Mộ Lê Thần còn cố ý hất cằm lên, làm một bộ ngạo nghễ.

Chưa bao giờ thấy qua Mộ Lê Thần có sức sống như thế, An Dương bỗng bật cười, trong mắt tiểu ý tràn đầy.

A Thần thật sự rất vui về.....

~ ~ ~ ~ ~

Cười đùa một phen, Mộ Lê Thần kéo An Dương vào trong phòng, mặt đối mặt nhìn nhau.

Hần nghiêm túc nhìn chăm chăm đối phương, cất tiếng: “Nói đi, anh còn có điều muốn nói với tôi mà.”

An Dương sờ sờ mũi, cũng không quá ngạc nhiên, hần biết mình đâu thể nào gạt được A Thần thông minh sâu sắc, về điểm này nếu như A Thần nhận không ra tâm tư nhỏ bé của hần thì không ai nhìn ra cả, bản thân hần thì có cái gì có thể giấu được A Thần chứ.

Hần nói: “A Thần, anh nói em đừng quá kích động. Nhé!”

Mộ Lê Thần cũng ý thức được sự tình An Dương sắp nói ra có khả năng tác động lớn đối với hần, nghiêm túc gật đầu nói: “Ừ, tôi sẽ không kích động. Anh nói, tôi chịu được mà.”

An Dương hít một hơi rồi mở miệng: “A Thần, kỳ thật hai chúng ta không có quan hệ huyết thống.”

Hần đề ý nhất vẫn là chính mình cùng A Thần về sau có thể sinh ra loại quan hệ loạn luân cảm kị hay không, cho nên câu đầu tiên nói hần liền nhấn mạnh hai người không có quan hệ huyết thống.

Mộ Lê Thần sững sờ: “Chẳng lẽ tôi không phải con ruột của An Như?”

An Dương nghiêm túc gật đầu: “Không sai, em không phải con ruột của cô ta, cũng không phải con của Mộ Dung, nhưng em vẫn là cháu đích tôn của Mộ gia gia.”

Mộ Lê Thần nhú mày, vội vàng thúc giục An Dương nói: “Nói chi tiết chút đi, đừng có như vậy làm tôi phải đoán tới đoán lui a.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Mộ Lê Thần thật sự rất bức thiết muốn biết thân thế của mình đến tột cùng là sao thế này.

Hần không phải con ruột của Mộ Dung và An Như, kiếp trước, hần nhiều năm chờ mong như vậy cùng kiếp này mang cừu hận thấu xương như vậy, là vì cái gì?

An Dương đem lời lúc trước An Như nói cho hần biết nói lại với A Thần.

Sau khi Mộ Lê Thần nghe xong, liền lâm vào trầm mặc, vốn dĩ trên mặt mang theo tươi cười vì thành công đạt đến Trúc Cơ nay hoàn toàn thu liễm.

An Dương có chút lo lắng nhìn hần: “A Thần, em.....”

Mộ Lê Thần ngắt lời hần, nói: “Chúng ta ra ngoài đi, anh không phải nói anh mang An Như đến sao? Tôi muốn nhìn thấy cô ta.”

An Dương gật đầu, sau đó mang Mộ Lê Thần ra khỏi không gian.

Mộ Lê Thần gọi Ân Phùng, kêu hần dắt An Như lại đây.

An Như vừa đến liền bắt gặp cái nhìn lạnh lùng âm hiểm của Mộ Lê Thần liền chỉ có thể ngồi ngay ngắn trên sô pha, kích động cúi đầu, không dám nhìn vào hai tròng mắt tối đen của hần.

Mộ Lê Thần lạnh lùng hỏi: “A Dương nói, ta không phải con ruột của ngươi?!”

Những lời này hẳn tựa hồ là đang hỏi An Như, lại tựa hồ chỉ đang trình bày một sự thật.

An Như cũng không dám không trả lời, cô ta khẽ cắn môi, nói: “Không sai, con thật sự không phải con của mẹ cùng tên Mộ Dung kia, con là con của Mộ Trường Sinh.”

Mộ Lê Thần có nghe An Dương từng nhắc đến tên Mộ Trường Sinh, người này chính là cha ruột của hắn.

Hắn ở trong lòng yên lặng lẩm nhẩm mấy lần cái tên ‘Mộ Trường Sinh’ này, trong lòng không rõ mang tư vị gì.

Hắn cảm thấy hết thảy mọi chuyện mà mình làm tựa hồ đều đã trở thành trò cười.

Hắn khát vọng có được tình thương và sự chú ý của ‘Cha mẹ’ Mộ Dung, An Như, nhưng sự thật bọn họ căn bản không phải cha mẹ ruột của hắn.

Hắn lúc trước đối với ‘Cha mẹ’ của mình toàn tâm toàn ý tín nhiệm, nhưng sự thật là tín nhiệm mà hắn trao cho căn bản là trao nhầm người.

Hắn oán hận ‘Cha mẹ’ mình đối với hắn vô tình vô nghĩa, nhưng sự thật bản thân vốn dĩ không phải là con ruột bọn họ.

Khát vọng của hắn, tín nhiệm của hắn, oán hận của hắn. Toàn bộ đều bởi vì loại quan hệ giả dối này mà trở nên nực cười.

Thì ra người sai từ đầu tới cuối chính là hắn, đơn giản là hắn sai lầm đem Mộ Dung và An Như trở thành cha mẹ của mình.

Mộ Lê Thần lạnh lùng cười ra tiếng: “Tôi đây làm hết thảy điều này là vì cái gì đây?”

Oán hận của hắn tựa hồ đã không còn lý do để tiếp tục.

Hắn căn bản không phải là con ruột của hai người bọn họ, bọn họ vô tâm vô tình với hắn, bán đứng hắn, không phải là theo lẽ thường nên làm sao?

Mặt thế này, thời đại mà đạo đức tiêu vong, hắn thế nhưng lại hi vọng bọn họ có thể đem chân thành hồi báo tín nhiệm của mình, thật sự là nực cười đến cực điểm

An Dương lo lắng nắm chặt tay Mộ Lê Thần: “A Thần, em đang nói cái gì vậy?”

Mộ Lê Thần có chút mờ mịt nhìn về phía hắn, sững sờ trong chốc lát, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, thời điểm mở mắt ra, hắn trở lại như trước, vẫn là một tang thi hoàng lãnh khốc vô tình.

Hắn nhìn về phía An Như, mệnh lệnh một tiếng, một tang thi tiến vào đem An Như tha đi.

Mặc kệ An Như có khóc nháo cầu xin tha thứ như thế nào, hắn đều mất điếc tai ngơ.

Chết đi, tốt nhất là chết đi, nếu ngươi không phải mẹ ta, như vậy ta tự mình hạ thủ ngoạn độc thì có làm sao?

Sở dĩ thời điểm Mộ Lê Thần vừa mới trùng sinh không trực tiếp giết chết đám người nọ, không phải chỉ bởi vì muốn cho bọn họ nếm thử tư vị sống không bằng chết, mà còn bởi vì hắn luôn có cảm giác, tự tay giết cha giết mẹ là hành vi bất hiếu, đó là những lời răn dạy của Mộ gia gia.

Cho nên hắn chọn thủ đoạn gián tiếp báo thù.

Chỉ là hiện tại, sau khi biết thân thế của mình, căn bản sẽ không cần bận tâm đến An Như là cái gì của mình nữa, trực tiếp gọi tang thi tha cô ta ra ngoài làm cơm trưa cho bọn chúng.

~ ~ ~ ~ ~

Sau khi An Như bị tha đi, Mộ Lê Thần cùng An Dương đều lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, Mộ Lê Thần mới đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Khó trách tại sao hồi đó tôi ở trước mặt gia gia lạnh nhạt với bọn họ, gia gia cũng chưa bao giờ nói gì.”

Gia gia chính là người giáo dưỡng hắn, đương nhiên muốn hắn đối với cha mẹ phải có lòng biết ơn, bởi vì bọn họ là người cho hắn sinh mệnh, cái ơn đó lớn hơn trời.

Chung quy, người sống trên đời, mặc kệ là sống hạnh phúc hay thống khổ, tóm lại vẫn phải sống qua một lần.

Mà sinh mệnh để sống một lần này là do cha mẹ trao cho.

Cho dù bọn họ có bao nhiêu vô tâm vô tình, không tận chức, không trách nhiệm, chỉ cần bọn họ cho sinh mệnh mình, thì chính là ân tình lớn như biển.

Mộ Lê Thần vẫn luôn nhớ rõ chỉ bảo của Mộ gia gia.

Trước kia hẳn cho rằng, thời điểm Mộ gia gia lộ ra vẻ mặt khác thường khi nói đến bọn Mộ Dung cùng An Như là vì bọn họ không tận chức, là vì đối với hắn chẳng quan tâm.

Hiện tại hắn mới biết được, thì ra gia gia đã sớm biết được chuyện mẹ hắn vì muốn theo cha hắn mà tự sát bỏ lại hắn.

Mộ Lê Thần trong lòng không khỏi có chút oán giận Mộ gia gia tại sao không nói cho hắn biết thân thể chính mình sớm một chút, bằng không hắn cần gì phải coi Mộ Dung cùng An Như là cha mẹ thân sinh mà hiếu thuận?

Hắn chỉ cần vừa nghĩ đến bản thân từng muốn hiếu thuận với bọn họ là trong lòng liền nổi lên một trận chán ghét.

Nguyên bản hắn oán hận cha mẹ đối với hắn vô tình vô nghĩa, đem hắn lợi dụng triệt để, nhưng hiện tại. cô oán hận kia dần mờ nhạt, lại cảm giác được bao nhiêu ghê tởm.

An Dương nghe thấy Mộ Lê Thần thở dài, cũng nhin không được muốn thở dài.

“Có lẽ, Mộ gia gia chỉ là chưa kịp nói cho em sự thật.”

Chung quy, ở thời điểm kia Mộ gia còn chưa hoàn toàn nằm trong tay Mộ Lê Thần, hắn còn chỉ là một người thừa kế lịch lãm đang đứng ở trung tâm mà thôi.

Mà Mộ gia gia thân thể vẫn còn khỏe, còn có thể sống thật lâu.

Có lẽ Mộ gia gia muốn đợi khi Mộ Lê Thần tiếp quản sự nghiệp Mộ gia, hoặc là thời điểm bản thân sắp ra đi mới đem chân tướng nói cho Mộ Lê Thần biết.

Chỉ là không nghĩ đến, mặt thể ập xuống.

Hai năm trước cũng đã có những dự đoán về tận thế, thế nhưng ai biết hai năm sau sẽ đột nhiên bùng nổ chứ.

Mộ Lê Thần trong lòng mặc dù có chút oán giận Mộ gia gia không sớm nói cho hắn biết chuyện thân thể, nhưng cũng chỉ nghĩ như vậy mà thôi.

Hắn đối với Mộ gia gia là người một tay giáo dưỡng hắn lớn lên rất tôn kính.

Tuy rằng bị kịch kiếp trước của hắn có một chút nguyên nhân là do Mộ gia gia, nhưng nguyên nhân căn bản vẫn là đám người Mộ Dung, An Như tâm tư bất chính.

Nếu Mộ Dung cùng An Như thật tâm đem Mộ Lê Thần đối đãi như con mình, hoặc là thành tâm cảm ơn việc Mộ Lê Thần đối với bọn họ tín nhiệm mà bảo hộ, cũng không bán hắn.

Mộ Lê Thần vẫn sẽ dựa vào thân phận tang thi hoàng của mình bảo hộ cho bọn họ.

Đó sẽ là một kết cục tốt đẹp.

Nhưng hết thấy đều bởi vì tâm tư thối tha của bọn họ, mà dẫn đến bị kịch, để hắn có thể sống lại mà báo thù.

Mộ Lê Thần hiện tại có chút mờ mịt, trong lòng trống rỗng.

Hắn sống lại, là vì báo thù, vì trả thù đám người Mộ Dung đã lợi dụng hắn, bán hắn, thậm chí mang theo cừu hận muốn kéo cả nhân loại tuyệt diệt.

Thế nhưng hôm nay lại có người nói cho hắn biết, nơi phát ra cái gọi là cừu hận của hắn không phải là cừu nhân thật sự.

Mộ Lê Thần vì cái gì mà oán hận như vậy? Không phải là vì bị người mà mình tín nhiệm nhất phản bội, bán đứng sao?

Hiện tại hắn biết những người đó cũng không phải người thân cận nhất, thậm chí cha mẹ đã mất sớm của mình cùng với bọn họ có một đồng quan hệ phức tạp, đều do bản thân hắn tin nhầm người. Oán hận trong lòng hắn vì thế mờ nhạt.

Cừu nhân đã chết, Mộ Lê Thần cảm thấy tâm cảnh trở nên bình thản, không còn cực đoan như lúc trước.

Vốn dĩ muốn trả thù cả nhân loại, hủy diệt thế giới, nay suy nghĩ đó cũng nhạt.

Mộ Lê Thần âm thầm thở dài một tiếng, tốt, vậy đem sở nghiên cứu của căn cứ B thị phá hủy, lấy Duệ Kim chi tâm, sau đó sẽ tùy tiện tìm một nơi mà nhân loại không thể đặt chân đến, an tâm tu luyện thật tốt.

Nói không chừng hắn cứ tu luyện công pháp như vậy, có thể sẽ có một ngày hắn phi thăng thành công.

Hủy diệt nhân loại gì đó, dù sao tang thi động thực vật cùng biến dị động thực vật nhiều như vậy, nói không chừng không đến lượt hắn ra tay, nhân loại

cũng sẽ diệt vong hết.

Trong lòng thả lỏng không ít, Mộ Lê Thần cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Hắn đứng lên, nói với An Dương: “Vào không gian của anh đi, tôi muốn tu luyện bí pháp một chút.”

Sớm luyện được bí pháp, sớm không chế được Mục Nhiên cùng Ân Phùng, hắn cũng sớm yên tâm.

Tuy rằng hắn buông bỏ chuyện trả thù đối với nhân loại, nhưng cũng không có nghĩa hắn bắt đầu tín nhiệm nhân loại.

Bài học kiếp trước đã quá đủ, kiếp này chỉ trừ một mình An Dương, những người khác hắn sẽ không tín nhiệm.

An Dương đối với trạng thái của Mộ Lê Thần vẫn là có chút không yên lòng.

Mộ Lê Thần thấy bộ dáng hắn muốn nói lại thôi, cười nhẹ: “Anh yên tâm đi, tôi đã nghĩ thoáng, thậm chí cảm thấy rất vui khi bọn họ không phải của cha mẹ ruột của mình. Tôi nghĩ nếu cha mẹ ruột của tôi còn sống, bọn họ nhất định sẽ yêu tôi.”

Biết rõ chấp niệm của Mộ Lê Thần đối với cha mẹ mình, An Dương rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, sau đó mang Mộ Lê Thần vào trong không gian.

Mộ Lê Thần tiến vào không gian, liền đuổi An Dương ra ngoài: “Anh nhanh đi ra ngoài, cẩn thận ở trong không gian ngốc một hồi lại biến thành lão già đây.”

An Dương bật cười, theo ý hắn ra khỏi không gian.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương biến mất trong không gian, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vỗ tay lên trán mình một cái: “Minh như thế nào lại quên mất phương pháp này chứ!”

Mộ Lê Thần vội vàng gọi An Dương tiến vào lần nữa.

Nghe thấy Mộ Lê Thần gọi mình, An Dương kích động tiến vào không gian: “A Thần, làm sao? Xảy ra chuyện gì?”

Mộ Lê Thần khoát tay nói: “Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Sao?”

Mộ Lê Thần nói: “Tôi ở trong không gian của anh, anh ở bên ngoài, có thể di chuyển sao?”

An Dương gật đầu: “Đương nhiên có thể đi.” Còn chưa nói dứt lời, hắn cũng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “A Thần em có thể trốn trong không gian của anh tiến vào căn cứ B thị a.”

Bọn họ làm sao lại quên mất phương pháp này?

Mộ Lê Thần cho rằng An Dương không thể để người khác đơn độc ở trong không gian, bởi vì mỗi lần Mộ Lê Thần tiến vào không gian, An Dương đều cùng tiến vào.

(Zombie: Bởi vì An Dương rất chi là dính người, thiếu điều chỉ hận không thể đeo theo bên người anh 24/24 đó anh à ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩)

Mà lần này, Mộ Lê Thần theo bản năng đuổi An Dương ra ngoài, An Dương thế mà thật sự có thể ra khỏi không gian, Mộ Lê Thần bây giờ mới bừng tỉnh, nghĩ đến biện pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Có không gian này chính là có một lợi khí lớn, phòng thủ nghiêm mật của căn cứ B thị đối với Mộ Lê Thần mà nói khác nào thùng rỗng kêu to, hiện tại, chuyện Mộ Lê Thần lấy được Duệ Kim chi tâm càng thêm chắc chắn.

An Dương cũng nghĩ như vậy, hắn hỏi: “Vậy kế hoạch lúc trước có cần cải biến một chút hay không?”

Mộ Lê Thần trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Anh vẫn tiếp tục đánh vào nội bộ Tàn gia, tốt nhất là có thể đánh vào bên trong sở nghiên cứu.”

Chỉ cần có thể đi vào sở nghiên cứu, hắn liền có thể phá hư sở nghiên cứu từ bên trong.

Kiếp trước hắn bị nhốt ở sở nghiên cứu trốn không thoát là vì cấp bậc của hắn vẫn rất thấp, hơn nữa còn bị các loại thuốc khống chế.

Nhưng nay..... Hắn đã là tang thi hoàng cấp mười, thế giới này, chỉ cần không phải dùng đầu đạn hạt nhân gì đó công kích hắn, tuyệt đối không ai có thể giết được hắn.

Mặc dù là rơi vào chiến thuật biển người bao vây, hắn cũng có thể thông dong toàn thân trở ra.

Sở nghiên cứu ngầm là dùng kim loại cùng khoáng thạch đặc thù chế tạo thành, bên ngoài so với bên trong khó công phá hơn, cho nên Mộ Lê Thần chọn biện pháp thoải mái một chút, công phá từ bên trong ra.

Nhất là có thể giết chết đám nghiên cứu viên khủng khiếp trong đó, sở nghiên cứu có vũ khí mang tính sát thương lớn đối phó với ngoại địch cũng không công kích được hắn.

An Dương không biết suy nghĩ của Mộ Lê Thần lẫn vào sở nghiên cứu là muốn hủy diệt nơi đó, hắn còn tưởng rằng Mộ Lê Thần chỉ là muốn lẫn vào sở nghiên cứu để xem xét tình hình, vì thế không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

An Dương nói: “Lực lượng phòng ngự của sở nghiên cứu nhất định rất cường đại, chúng ta tốt nhất phải bàn bạc kỹ.”

Mộ Lê Thần khẽ gật đầu, bất quá hắn cũng không khẩn trương như vậy: “Cho dù thế nào, cũng đã có không gian làm đường lui của chúng ta.”

Cho dù bị phát hiện, trốn không thoát, bọn họ cũng có thể trốn trong không gian.

Những người đó nhất định không thể nghĩ ra được bọn họ thế mà còn có một cái không gian linh bảo, bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng có không gian truyền tống rồi đi mà chạy ra ngoài lưng bắt bọn họ, như vậy ngược lại càng tạo cơ hội cho bọn họ thoát thân.

Bất quá Mộ Lê Thần cũng không thấy cần thiết, cho dù bị vây quanh, bằng năng lực bản thân hắn, giết ra giết vào cũng không khó.

Hắn nhìn thoáng qua An Dương đang nhíu mày trầm tư, nghĩ nghĩ, vẫn là không nói ra những lời này, để tránh cho An Dương thấy hắn quá tự tin, thời điểm hành động sẽ mang theo bất cân ảnh hưởng đến an nguy của bản thân, cản trở hắn tiến vào sở nghiên cứu.

An Dương cũng biết, không gian có thể nói là một chỗ tránh nạn thiên nhiên, tránh thoát người của sở nghiên cứu tuyệt đối không thành vấn đề, vì thế cũng không lo lắng nữa.

Hắn hỏi Mộ Lê Thần: “Vậy lúc nào em vào căn cứ?”

Mộ Lê Thần đáp: “Không vội, tôi trước tiên tu luyện một chút bí pháp, sau đó khống chế Mục Nhiên với Ân Phùng, như vậy tôi mới yên tâm đem sự tình ở đây giao cho bọn họ.”

An Dương nhấn mạnh hỏi: “Còn cái tên gọi là Hà Kỳ Tranh kia.”

Bây giờ hắn còn nhớ rõ cái tên Hà Kỳ Tranh kia chính xác là rất thích đeo bám bên người A Thần, nói không chừng hắn là muốn tiếp cận Phi, là tiếp cận người ăn cắp cơ mật.

Nhất định phải sử dụng thủ đoạn khống chế hắn, đem hắn biến thành đàn em đắc lực.

Mộ Lê Thần lại lắc đầu: “Bí pháp này của tôi khống chế một người cũng không phải dễ dàng, Trúc Cơ kỳ chỉ có thể khống chế hai người, nếu muốn khống chế được nhiều, chỉ có thể đợi tôi đột phá đến Kim Đan kỳ. Hơn nữa không nhất thiết phải khống chế Hà Kỳ Tranh, hắn chung quy không phải nhân loại.”

Trong ký ức truyền thừa của hắn, bí pháp khống chế nô bộc không phải là cưỡng chế nô bộc không được phép phản bội hắn, mà là khiến từ chỗ sâu nhất của linh hồn kẻ đó đối với hắn phục tùng cung kính.

Người bị hắn dùng bí pháp khống chế, sẽ cam tâm tình nguyện vì hắn làm bất cứ chuyện gì, cho dù hắn nói tự sát, người đó nhất định sẽ cảm thấy rất vinh hạnh mà đi tự sát.

Loại bí pháp này có thể nói là thượng thượng thượng phẩm, tự nhiên cũng sẽ có yêu cầu nghiêm khắc với người thi triển bí pháp.

Đạt đến Trúc Cơ kỳ mới có thể bắt đầu tu luyện, chỉ có thể khống chế hai người; đạt đến Kim Đan kỳ có thể khống chế mười người, Nguyên Anh kỳ ba mươi người..... Nội dung về sau do thực lực Mộ Lê Thần không đủ, nên không biết được cụ thể nội dung truyền thừa.

Chỉ có khống chế hai người, Mộ Lê Thần đương nhiên đầu tiên sẽ chọn khống chế Mục Nhiên cùng Ân Phùng.

Bởi vì bọn họ là nhân loại, lòng trung thành không được bảo đảm.

Tiểu Hắc là triệt để trung thành với hắn, chỉ cần hắn không chết, Tiểu Hắc sẽ không phản bội.

Mà Hà Kỳ Tranh..... Hắn có trung thành hay không, cũng không quá quan trọng, bởi vì Hà Kỳ Tranh không giống nhân loại giả dối, hơn nữa nếu Hà

Kỳ Tranh muốn phản bội hắn, cũng không có khả năng liên thủ cùng nhân loại gây bất lợi với hắn.

Hà Kỳ Tranh không phải nhân loại, cho dù hắn dùng cô biến hóa biến thành hình người, cũng không phải nhân loại bình thường.

An Dương nghe Mộ Lê Thần nói, đành phải tiếc nuối từ bỏ ý nghĩ.

Dù sao đến thời điểm A Thần cũng sẽ cùng hắn tiến vào căn cứ, không có khả năng sớm chiều ở chung với Hà Kỳ Tranh, càng không có khả năng phát sinh chuyện gì.

Vừa nghĩ như vậy, An Dương liền thoải mái lên nhiều.

“Vậy anh đi gọi Mục Nhiên với Ân Phùng đến.”

Mộ Lê Thần nói: “Không vội, tôi tu luyện trước một chút bí pháp đã.”

Bí pháp này độ khó không nhỏ, hắn vừa đột phá Trúc Cơ kỳ, còn cần dành thời gian tìm hiểu một phen.

An Dương lại kéo Mộ Lê Thần vào không gian: “Dù sao anh cũng sắp đến Trúc Cơ, lúc đó thọ mệnh sẽ rất dài, cho nên anh ở trong không gian nhiều thêm vài ngày cũng không sao.”

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng cột nhà kia của An Dương, bắt đầu dĩ lạc đầu, trong lòng biết hắn nhất định không muốn đi ra ngoài, đành phải thỏa hiệp, tùy hắn thôi.

Thời gian lưu túc trong không gian cùng bên ngoài là 10:1

Cho nên Mộ Lê Thần ở trong không gian nghiên cứu một tháng, bên ngoài chỉ vừa mới qua ba ngày.

Vừa ra khỏi không gian, An Dương liền nói: “Anh gọi Mục Nhiên và Ân Phùng đến.”

Mộ Lê Thần gật đầu: “Ừ.”

Sớm giải quyết xong sự tình bên này, sớm vào căn cứ B thị cũng tốt.

Miền cho khi hắn nhìn thấy Duệ Kim chi tâm, lại giống như kiếp trước, chỉ là một viên đá không còn nhip đập.

Cước bộ An Dương có chút cấp bách đi ra ngoài.

Hắn đương nhiên rất nóng vội, bởi vì chỉ sau khi Mộ Lê Thần khống chế được hai người Mục Nhiên, Ân Phùng, hắn mới có thể cùng Mộ Lê Thần đi vào căn cứ.

Ngẫm đến thế giới hai người không ai quấy rầy thật tốt đẹp biết bao nhiêu!

Bởi vì mấy ngày nay, Mộ Lê Thần đều cùng An Dương ở chung một chỗ, hơn nữa nội dung hai người nói chuyện đều không thể để bất luận kẻ nào biết đến.

Cho nên Mộ Lê Thần gọi một đám tang thi cấp cao tạm thời vây quanh biệt thự.

Mục Nhiên cùng Ân Phùng khổ bức chỉ có thể ở bên ngoài biệt thự cắm trại dựng lều.

May mà lúc trước Mộ Lê Thần hạ lệnh đem An Như thả ra ngoài cho tang thi ăn, nên bọn họ biết lúc này tâm tình Mộ Lê Thần có khả năng cực kỳ không tốt, bọn họ cũng không dám nhích tới gần biệt thự một bước.

Bởi vậy khi An Dương đến tìm bọn họ, bọn họ thực lo lắng chuyện gì sắp sửa phát sinh đây!

An Dương tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện nói lung tung chuyện bọn họ sẽ bị Mộ Lê Thần khống chế.

Mục Nhiên với Ân Phùng thường bị Mộ Lê Thần kêu đi làm cu ly, cũng không nghi ngờ chuyện gì, chỉ cảm thấy An Dương thoát nhìn tâm tình thực không tồi, nói vậy tâm tình tang thi hoảng hốt hạ lúc này cũng sẽ không tồi đi ha.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần nhìn hai người đi theo sau An Dương, hai tròng mắt biến thành màu đỏ hồng ngọc, cực kỳ chói mắt.

Mục Nhiên cùng Ân Phùng theo bản năng chống lại cặp mắt đỏ sẫm tà mị kia, sau đó ngây ngẩn cả người.

Cả người đều giống như con rối gỗ mất đi linh hồn, ngốc lăng đứng tại chỗ.

Mộ Lê Thần dựa theo phương pháp trong bí pháp, đặt dấu vết linh hồn vào trong Thức Hải* của hai người.

(*Thức Hải chắc là biển tiềm thức ấy mà, cũng không rõ nữa)

Khi ánh mắt hần khôi phục lại sắc tối đen ban đầu, Mục Nhiên cùng Ân Phùng nhất tề đi đến trước mặt hần, quỳ một gối xuống, vô cùng cung kính nói: “Chủ nhân!”

Mộ Lê Thần nhìn sùng kính sâu sắc trên mặt hai người, vừa lòng gật đầu: “Các người về sau ở trên lầu hai đi.”

Nói xong, liền để bọn họ rời đi.

An Dương nhìn bóng dáng hai người rời đi, cười nói: “Sao anh lại cảm thấy bọn họ giống như mấy tên tín đồ cuồng tín hơn là bị tẩy não vậy.”

Mộ Lê Thần nói: “Vốn chính là vậy mà, hiệu quả bí pháp này là làm cho bọn họ đem tôi trở thành tín ngưỡng duy, trở thành thần duy nhất mà sùng kính. Chẳng qua khác với tẩy não ở chỗ, bọn họ vĩnh viễn cũng không có khả năng khôi phục hay từ bỏ. Tôi chết, bọn họ cũng sẽ lập tức chết.”

Cái này chính là khế ước nô bộc.

Chủ nhân có nguy hiểm, thân là nô bộc liền bảo hộ chủ nhân mà không màng đến sống chết của chính mình; Chủ nhân chết, thân là nô bộc tất yếu cũng phải lấy trung thành mà chết cùng.

Đáng sợ nhất là, sau khi bị khống chế, vô luận chủ nhân đối đãi với bọn họ như thế nào, cho dù đem bọn họ trở thành súc vật ngược đãi, hay làm kẻ chết thay, bọn họ cũng sẽ đối chủ nhân bảo trì tôn sùng cùng với tư tưởng tự hào vì đã chết cho chủ nhân.

Mộ Lê Thần nói với An Dương: “Sự tình nơi này hiện tại đã có hai bọn họ, tôi cũng yên tâm, chúng ta đi thôi.”

An Dương hỏi: “Em có muốn mang theo Tiểu Hắc không?”

Tiểu Hắc rất trung tâm hộ chủ, An Dương đối với nó rất có hảo cảm.

Chủ yếu là bởi vì tiểu gia hỏa này ở bên người Mộ Lê Thần chỉ có thú hình, cho dù có bán manh như thế nào Mộ Lê Thần cũng không phát sinh cái gì gì đó, đối với hần không có uy hiếp a. Tuy rằng Tiểu Hắc cứ hay chiếm cứ ôm ấp của A Thần, điểm này rất là đáng ghét.

Mộ Lê Thần lắc đầu: “Không cần mang Tiểu Hắc theo, đừng quên, chúng ta lúc trước là bảo Tiểu Hắc tập kích Lạc Vân dong binh đoàn.”

An Dương cũng nhớ tới đám thú hạ của mình đều đã gặp qua Tiểu Hắc, mang theo nó khó tránh khỏi phiền toái.

“Vậy không cần mang đi. Anh vốn muốn mang biến dị thú theo để em có thể nguy trang thành Thuần Thú sư.”

Trong dị năng giả, có một loại dị năng giả mang dị năng thập phần cổ quái, hần không có năng lượng của dị năng, không thể công kích, nhưng lại có tinh thần lực cường đại.

Bất quá loại dị năng giả này không thể sử dụng tinh thần lực công kích người khác, nhưng tinh thần lực của dị năng giả này đối với biến dị thú phi thường có lực tương tác, thậm chí có thể thu phục biến dị thú vì chính mình mà chiến đấu.

Sau này, loại dị năng giả đặc thù này được gọi là Thuần Thú sư.

Thuần Thú sư rất yếu, tùy thời đều cần người khác bảo hộ, ai cũng ghét bỏ.

Nhưng Thuần Thú sư một khi cường đại lên, đám dị năng giả kia tuyệt đối không theo kịp.

Mộ Lê Thần nghe đề nghị của An Dương, hai mắt sáng lên.

Nguy trang thành Thuần Thú sư?

Cái này thật là một phương pháp tốt nha, chung quy nguy trang thành Thuần Thú sư chỉ cần để biến dị thú của mình chiến đấu, hần hoàn toàn không cần ra tay, tránh để lộ ra sơ hở.

Hơn nữa rất nhiều người đều biết, Thuần Thú sư là một sự tồn tại quái gở, chỉ có những người thân thích hay biến dị thú phục tùng mình mới hiểu, còn người khác nếu tùy ý chạy đến làm thân, rất dễ dàng dẫn tới một trận đánh nhau.

Mộ Lê Thần thân phận không tầm thường, hần không có hồ hạp không có nhip tim, vừa lúc không thể cùng người khác tiếp xúc.

Thuần Thú sư là chức nghiệp thích hợp nhất để hần nguy trang.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Đề nghị của An Dương nguy trang thành Thuần Thú sư, khiến Mộ Lê Thần có chút động tâm.

Hắn liền gọi Tiểu Hắc đang cùng Hà Kỳ Tranh chơi đùa một chỗ lại, bảo Tiểu Hắc nói chuyện với đám biến dị thú của mình.

Sau khi nói xong, Mộ Lê Thần liền mang theo một hàng biến dị thú: Một con sói biến dị cấp năm, một con chim biến dị cấp bốn, một con rắn biến dị cấp sáu.

Sau đó giao bọn chúng cho An Dương mang vào căn cứ, còn mình thì tiến vào bên trong không gian.

Ba con biến dị thú được Tiểu Hắc đặc biệt ‘nói chuyện’ phi thường nhu thuận đi theo phía sau An Dương.

An Dương ở bên ngoài căn cứ, bắt được một dị năng giả cấp bốn.

Dị năng giả cấp bốn kia hoảng sợ nhìn đồng bạn của mình chết thảm dưới miệng sói biến dị, còn có một con rắn biến dị chỉ to bằng chiếc đũa đang quần trên cổ tay mình, chỉ cần hắn động một cái liền có thể cắn chết hắn.

An Dương cẩn thận đánh giá thân hình dị năng giả cấp bốn này, không tồi, có đường nét khá giống A Thần.

Hai chân dị năng giả cấp bốn run rẩy, nom nớp lo sợ chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Nhưng ai biết được, cái nam nhân có nhiều biến dị thú hung tàn phục tùng vậy mà không có ý định giết hắn.

An Dương chỉ nói: “Nhớ kỹ, từ giờ trở đi, cậu tên là An Thần, là Thuần Thú sư cấp sáu, tôi là An Dương, anh trai của cậu. Đã hiểu chưa?”

Dị năng giả cấp bốn nhanh chóng hồi phục tinh thần, vội vàng gật đầu: “Đã biết, tôi hiện tại là An Thần, Thuần Thú sư cấp sáu, em trai của anh.”

Hắn mặc kệ nam nhân đáng sợ này muốn làm cái gì, nhưng chỉ cần hắn có thể bảo trụ cái mạng nhỏ bé của mình là được.

An Dương nhìn bộ dáng thành thành thật thật của dị năng giả cấp bốn, vừa lòng gật đầu, sau đó đem tro bụi trên mặt đất trét đầy mặt hắn, nhìn bản một chút, cố gắng che giấu gương mặt hắn để người khác khó mà nhớ được diện mạo của hắn.

Sau đó An Dương liền mang theo Thuần Thú sư cấp sáu ‘An Thần’, cùng hai biến dị thú phía sau hướng căn cứ B thị đi.

Nhưng mà, sao lại thiếu mất một con biến dị thú?

Bởi vì An Dương lo lắng dị năng giả cấp bốn này không nghe lời, vì thế liền để rắn biến dị cấp sáu quần quanh cổ tay tên dị năng giả kia, vạn nhất hắn làm ra chuyện gì bất thường, lập tức cắn chết hắn.

Rắn biến dị cấp sáu này cùng rắn biến dị lúc trước Lạc Vân dong binh đoàn gặp phải hoàn toàn không giống nhau.

Rắn biến dị mà Lạc Vân dong binh đoàn gặp phải là Hóa hệ dị năng, tiến hóa chủ yếu là thân thể khổng lồ cùng vảy giáp cứng rắn.

Mà rắn biến dị cấp sáu này, tiến hóa chủ yếu là độc tố, nó là rắn biến dị mạng kịch độc, bị cắn trúng một ngụm, cho dù là dị năng giả cao hơn nó vài cấp cũng phải chết.

Cũng chính Tiểu Hắc là biến dị thú mang dị năng hệ độc mới có thể thu phục nó.

~ o ~ o ~ o ~

Đổi tiếp với An Dương vẫn là đội trưởng đội tự vệ lúc trước.

Nam nhân kia nhìn thấy An Dương, tươi cười trên mặt trở nên sáng lạn thêm mấy phần, chỉ là lúc nhìn thấy ‘An Thần’ phía sau có hai biến dị thú đi theo, nguyên bản cước bộ khá nhanh liền dừng lại.

Cái tên gia hỏa này, lợi hại như vậy, đến biến dị thú cũng đi theo phục tùng, cái này chắc chắn là một Thuần Thú sư rất lợi hại a.

Nam nhân dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía ‘An Thần’.

‘An Thần’ dựa theo phân phó của An Dương, làm ra một bộ quái gở lạnh lùng cúi đầu, không để người khác thấy rõ tướng mạo.

An Dương chủ động lên tiếng, chỉ vào ‘An Thần’ nói: “Em trai của tôi, An Thần, là Thuần Thú sư cấp sáu, anh giúp tôi đăng ký một chút đi.”

Nói xong, hắn đưa cho cái đội trưởng kia một ổ bánh mì chà bông mềm mại.

Tại mặt thế, loại bánh mì chà bông mới mẻ không có móc meo giá trị là vài khóa tinh hạch cấp ba.

Gã đội trưởng nhất thời mặt mày hớn hờ, lập tức hỗ trợ giúp người đăng ký.

Chuyện đăng ký cũng chỉ là ghi lại một chút tính danh, tuổi tác, dị năng, vân vân. Về phần ảnh chụp đương nhiên không có.

Dù có bịa đặt một thân phận giả cũng không tra ra được, cho nên An Dương cũng rất vui vẻ đem tên Mộ Lê Thần sửa thành An Thần, để hắn mang họ của mình.

Gã đội trưởng đội tự vệ còn có vài phần năng lực, vì lấy lòng An Dương, thậm chí ngay cả giấy phép cư trú của ‘An Thần’ cũng xử lý tốt.

Sau khi An Dương lấy giấy phép cư trú, liền mang ‘An Thần’ vào căn cứ, lúc đi ngang qua cửa chính của căn cứ, máy dò xét bên cạnh chớp lên một ánh đèn xanh.

Hai người thuận lợi tiến vào căn cứ B thị.

An Dương đưa ‘An Thần’ đi một góc hoang vu trong căn cứ, đem người đánh ngất sau đó ném vào trong không gian, Mộ Lê Thần mới từ bên trong không gian đi ra, thay thế hắn.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần, trong tay cầm giấy phép cư trú đưa cho hắn: “Đây là giấy phép cư trú, cái này coi như là chứng minh thư.”

Mộ Lê Thần nhận lấy, nhìn tờ giấy phép không có ảnh chụp, chỉ có tính danh tuổi tác cùng loại hình dị năng và cấp bậc, còn có khu vực cư trú, ánh mắt hắn rơi xuống cái tên ‘An Thần’, nhin không được cười: “Sao anh lại đem tên của tôi đổi thành như vậy?”

Hắn vốn tưởng rằng An Dương sẽ trực tiếp đem tên của hắn nói ra, chung quy, ngoại trừ An Dương, Mục Nhiên cùng Ân Phùng, không có ai biết Mộ Lê Thần là một tang thi, không cần thiết phải đổi tên.

An Dương sờ sờ mũi, không nói lời nào.

Hắn không thể nói với Mộ Lê Thần rằng, mình đặc biệt muốn A Thần mang họ của mình!

Còn không bị ăn luôn mới là lạ.

Cho nên An Dương bảo trì trầm mặc.

Mộ Lê Thần thấy An Dương đánh trống lảng, hắn lười truy vấn, dù sao cũng không phải vấn đề gì lớn, tên sửa lại cũng không sao.

Mộ Lê Thần nói: “Anh hiện tại đang ở chỗ nào? Mang tôi đi qua đi.”

An Dương lắc đầu nói: “Chỗ anh ở người nhiều, hai chúng ta vẫn là thuê một căn hộ khác ở lại đi.”

Hắn không muốn thế giới hai người của mình với A Thần bị nhiều cái bóng đèn như vậy quấy rầy.

Mộ Lê Thần ngẫm lại thấy cũng đúng, nhiều người bắt lợi cho hắn che dấu thân phận.

Hắn nói: “Vậy tùy tiện thuê một căn phòng đi, không quá đắt, dù sao chúng ta cũng có không gian.”

Mộ Lê Thần một chút cũng không muốn đem tinh hạch, thú đan cấp cho nhân loại.

Mà An Dương lại chỉ thuần túy nghe được hai chữ ‘Chúng ta’ có không gian.

‘Chúng ta’.

A Thần không khách khí với hắn, cảm giác thật sự là quá mỹ diệu Giống như không gian là đứa nhỏ đáng yêu của bọn họ a.

An Dương đang trong vui sướng nhộn nhạo đột nhiên nghĩ đến, chính mình vừa rồi tựa hồ đem một thứ rác rưởi ném vào bên trong ‘đứa nhỏ đáng yêu’ của mình cùng A Thần, sau đó sắc mặt thoát một cái liên khó coi: “Vậy cái gia hỏa kia làm sao đây?”

Mộ Lê Thần cũng nghĩ đến cái dị năng giả cấp bốn bị An Dương đánh ngất sau đó ném vào trong không gian, hắn nói: “Trước cứ để hắn ở đó đi, nói không chừng còn có thể dùng tới hắn.”

Vạn nhất thời điểm hắn cùng An Dương trà trộn vào Tàn gia, không thể không ra ngoài căn cứ làm nhiệm vụ, còn phải dựa vào người này vượt qua máy dò xét kiểm tra.

An Dương cũng nghĩ đến vấn đề này, vì thế để tương lai về sau dễ xử lý hơn, hiện tại hắn đành phải nhẫn.

Mộ Lê Thần vì muốn đi năng giả cấp bốn kia về sau hỗ trợ cho mình, để người khác không nhận ra sơ hở trong thân phận của hắn, hắn cố ý gọi An Dương cầm ra từ trong không gian một áo choàng đen, đem bản thân bao từ đầu đến chân, không cho người khác nhìn rõ mặt, chỉ cảm thấy thập phần thần bí.

Tuy rằng về sau có người giả trang thay mình, nhưng trong căn cứ, loại tư thái thần bí này đặc biệt khiến người khác chú ý. Chung quy thời tiết bốn mươi độ cực nóng, còn có người ăn mặc thành bộ dạng này, không sợ bị nấu chín, quả thực là kì ba.

Bất quá người đi đường nhìn đến phía sau cái người kì ba này có một con sói biến dị cấp năm cùng một con chim biến dị cấp bốn, lập tức liền dời ánh mắt đi chỗ khác.

Biến dị thú cấp cao có thể phục tùng người này, vậy thì hắn tuyệt đối không phải loại dễ chọc.

Vì thế nguyên bản cái người mặc áo choàng đen trong mắt người ta vốn ngu ngốc kì ba, hiện tại liền biến thành cường giả cao nhân thần bí.

Quả nhiên vẫn là cường giả vì tôn.

An Dương mang Mộ Lê Thần đi thuê một căn hộ nhỏ, cũng ở khu B, cách biệt thự của An Dương không quá xa.

An Dương đầu tiên là đưa Mộ Lê Thần đến biệt thự, đem đoàn người Tinh Thần dong binh tập hợp lại, sau đó dùng danh tính ‘An Thần’ giới thiệu cho bọn họ.

“Đây là em trai của tôi – An Thần, là Thuần Thú sư cấp sáu, mọi người làm quen một chút. A Thần tính cách có chút quái gở, mọi người đừng để ý. Tôi muốn cùng A Thần thuê một căn hộ, cách nơi này không xa, nếu có chuyện gì thì đến đó tìm tôi.”

Đoàn viên Tinh Thần dong binh đoàn không một dám bắt kính với Mộ Lê Thần, thậm chí còn có chút câu nệ, chung quy phía sau Mộ Lê Thần có một con sói biến dị cực cùng một con chim biến dị cứ nhìn bọn họ như hổ rình mồi.

Mộ Lê Thần chỉ là chậm rãi gật đầu, cố ý đè thanh âm, nói: “Chào, tôi là An Thần.”

Thanh âm trầm thấp lại mang theo vài phần khàn khàn, lời nói ngắn gọn, để lộ ra vài phần cao ngạo không dễ tiếp cận, hơn nữa còn ăn mặc quái gở, càng không ai dám tiếp cận hắn.

An Dương thấy các đoàn viên Tinh Thần dong binh đoàn đều không dám làm khó dễ Mộ Lê Thần, cực kì hài lòng, xem ra chọn biến dị thú hình thể khổng lồ làm uy hiếp là một lựa chọn tốt.

An Dương nhanh chóng đuổi các đoàn viên Tinh Thần dong binh đoàn đi hết, mang theo Mộ Lê Thần hướng căn hộ bọn hắn vừa thuê đi.

Trong căn hộ đương nhiên không có gia cụ, mà đám gia cụ đó, đều đã bị căn cứ cướp đoạt không còn.

Nếu muốn, cũng chỉ có thể đem tinh hạch đi đổi.

Mộ Lê Thần cùng An Dương ngược lại là không phải để ý căn hộ này có trống rỗng hay không, vừa vào cửa liền kiểm tra xung quanh một chút có thiết bị theo dõi hay không, nhất là phòng ngủ của bọn họ.

Bởi vì Mộ Lê Thần và An Dương đều quyết định chỉ bố trí một chút trong phòng ngủ, cố gắng làm cho phòng ngủ giống như có người ở.

Mà nơi bọn họ chân chính ở, vẫn là bên trong không gian.

Chẳng qua bọn họ bình thường đều vào phòng ngủ rồi mới tiến vào bên trong không gian, bởi vì không muốn không gian bại lộ, phòng ngủ tất nhiên cần phải cẩn thận sắp xếp.

An Dương không quá am hiểu chuyện này, nhưng hắn cũng có biện pháp.

Hắn trực tiếp đem mấy khe hở, mọi chỗ có thể trang bị máy ghi hình ngưng tụ thành băng, sau đó khiến nước vẫn duy trì trạng thái kết băng vĩnh viễn.

Như vậy cho dù có máy ghi hình, cũng không có cách nào sử dụng.

Mà Mộ Lê Thần phòng ngừa vạn nhất An Dương còn để sót, dùng tinh thần lực đem toàn bộ căn hộ cẩn thận kiểm tra một lần.

Đúng là trong phòng khách cùng chỗ hành lang gần cửa ra vào có hai máy ghi hình, những nơi khác không có.

Hắn là căn cứ thống nhất trang bị, chứ không phải cố ý nhắm vào bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Mộ Lê Thần nhìn căn hộ có thể nói chỉ có bốn bức tường, bảo An Dương lấy từ trong không gian ra một ít vật dụng sinh hoạt cần thiết.

Cho dù, bọn họ không thường ở nơi này, nhưng cũng phải làm ra vẻ mình đang ở chứ, bằng không nếu để bại lộ không gian, phiền toái sẽ rất lớn.

Dưới yêu cầu của An Dương, phòng ngủ do hắn đi bố trí, còn lại là phòng bếp và phòng khách do Mộ Lê Thần bố trí.

An Dương đem vật dụng của phòng bếp cùng phòng khách từ bên trong không gian ra, đặt ở trong phòng khách, bản thân sau đó thì đi vào phòng ngủ.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương sau khi đi vào phòng ngủ, còn thần thần bí bí đóng cửa phòng lại, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn chẳng lẽ không biết chỉ một cánh cửa này căn bản không ngăn được tinh thần lực của mình dò xét sao?

Bất quá An Dương nếu làm ra vẻ thần bí như vậy, không muốn để hắn nhìn thấy, hắn cũng sẽ không cố ý dùng tinh thần lực đi dò xét đâu, hắn vẫn là tôn trọng ý nguyện của An Dương.

Nghĩ như vậy, Mộ Lê Thần liền không quản hành động của An Dương bên trong phòng ngủ nữa, hắn một bàn tay nhấc tủ lạnh lên, tay còn lại đem số pha đầy đến một vị trí trong phòng khách, sau đó đi vào phòng bếp, đem tủ lạnh đặt dựa sát vào tường.

Hành động ngẫu nhiên của hắn, tựa như thứ hắn nhấc lên không phải vật nặng gì, mà chỉ là một khối gỗ xộp nhẹ.

Mở tủ lạnh ra, nhìn bên trong nhét đầy nguyên liệu nấu ăn, cầm ra một lon Coca, mở nắp, uống một ngụm.

Chậc lưỡi, phát hiện một chút hương vị cũng không cảm giác được, hắn có chút không vui đem lon coca vẫn còn đầy nếm vào bên trong thùng rác.

Mộ Lê Thần tiếp tục đem những vật dụng mà An Dương để bên ngoài, sắp xếp từng thứ dựa theo công dụng của chúng vào đúng vị trí.

Lúc Mộ Lê Thần vừa bố trí xong phòng bếp cùng phòng khách, An Dương cũng mở cửa phòng ngủ đi ra.

Mộ Lê Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn An Dương: “Bố trí tốt chưa?”

An Dương có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, hắn cũng biết hành động nhỏ này của mình trong mắt Mộ Lê Thần thật giống như con nít, nhưng hắn vẫn nhận không được.

Chung quy, phòng ngủ vẫn là nơi bất đồng với những phòng khác, bởi vì bọn họ ở đây có khả năng sẽ thường xuyên tiến vào không gian, nhưng phân nửa thời gian trong không gian là để tu luyện.

Mà bọn hắn cũng chưa phải là một tu chân giả thực sự, vẫn cần dựa vào giấc ngủ để bổ sung thể lực, ngủ trong không gian lại không tiện, bởi vì trong không gian không có ban đêm.

Cho nên bọn họ khó tránh khỏi việc sẽ nghỉ ngơi ở đây, bao nhiêu cơ hội đồng giường cộng chằm a, hắn mà không đem phòng ngủ bố trí cho thật đặc biệt, không khí thật ái muội thì quá lãng phí cơ hội đi.

Mộ Lê Thần cũng rất tò mò An Dương đem phòng ngủ bố trí thành cái dạng gì, cũng không thèm dùng tinh thần lực kiểm tra, mà tự mình đi vào phòng ngủ.

Mộ Lê Thần vừa vào cửa liền ngây ngẩn cả người, giấy dán tường màu sáng, rèm màu lam nhạt, còn có một tủ quần áo màu nâu thật lớn, tất cả đều dựa theo sở thích của hắn mà sắp xếp.

Trong lòng Mộ Lê Thần bỗng nhiên thực cảm động, sau đó liền 囧, loại đèn màu da cam ái muội này thật sự thích hợp đặt trong phòng ngủ của một nam nhân sao?

Còn có cái giường đôi rộng rãi mềm mại nữa!

Hắn lúc nào thì quyết định muốn cùng người này ngủ chung một phòng ?

Mộ Lê Thần nhìn hai cái gối đầu màu trắng mềm mại, sau đó một phen đi qua tắt cái đèn màu da cam ái muội kia, đen mặt nhìn về phía An Dương: “Sao anh lại đem phòng ngủ sắp xếp thành như vậy chứ? Người không biết còn tưởng là phòng cho tình nhân ở đấy!”

An Dương vô tội mở to mắt nhìn, nhỏ giọng nói thảm một câu: “Vốn chính là.....”

Tại Mộ Lê Thần đặc biệt thánh, đương nhiên nghe được ba chữ này, nhưng không phản ứng lại, ‘Vốn chính là’ là cái gì? Sau đó liền bị An Dương đòi đi lực chú ý: “Dù sao chúng ta cũng không ở đây nhiều, không cần phải sắp xếp lại đâu ha?”

Mộ Lê Thần cũng không định bảo An Dương sắp xếp lại lần nữa: “Tùy anh, bây giờ tôi.....”

“Cốc cốc cốc”

Lời Mộ Lê Thần còn chưa nói xong, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hắn cho An Dương một ánh mắt, An Dương gật đầu, đi đến sau cửa hỏi: “Ai đó?”

Mộ Lê Thần thừa dịp lúc này một lần nữa khôi phục bộ dáng lúc trước dùng áo choàng đen bao kín bản thân.

Bên ngoài truyền đến thanh âm trầm thấp của một nam nhân: “Xin hỏi đây có phải chỗ ở của An tiên sinh không? Tôi là tổ trưởng tổ một của tổ dị năng”

Tổ dị năng là cái gì, phỏng chừng tại căn cứ B thị không ai không biết.

Vài cái dong binh đoàn kia là cái gì, mặc dù dong binh đoàn có chút phụ thuộc vào một thế lực nào đó, nhưng ở mặt ngoài, bọn họ đều là đoàn đội độc lập, không chịu quản hạt của cấp cao trong căn cứ, làm việc cũng là lấy phương thức làm nhiệm vụ nhận thù lao.

Mà tổ dị năng, lại chính là lực lượng độc quyền thuộc về quân đội.

Nếu nói dong binh đoàn là nhân viên ngoài biên chế làm việc lấy tiền, vậy tổ dị năng chính là nhân viên công tác làm công lấy tiền lương.

Tổ dị năng là lực lượng vũ trang của quân đội, thành viên trong đó đều là dị năng giả, nhưng lại là dị năng giả được vũ trang đến tận răng, các loại vũ khí lạnh vũ khí nóng, chỉ cần quân đội có, đều trước hết trang bị cho bọn họ.

Tổ dị năng tổng cộng có mười tổ, tổ một đến tổ năm đều là những quân nhân vốn ở trong quân đội thức tỉnh dị năng, độ trung thành đối với quân đội cực cao; Mà tổ sáu đến tổ mười, đều là những dị năng giả được tuyển nhận từ bên ngoài, sức chiến đấu bình thường, so với những quân nhân vốn được thừa nhận huấn luyện thức tỉnh dị năng kém hơn một chút.

Mà cái nam nhân bên ngoài lại tự xưng là tổ trưởng tổ một của tổ dị năng, vậy địa vị tuyệt đối là rất cao trong quân đội.

Mộ Lê Thần cùng An Dương khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó An Dương mở cửa ra.

Nhìn người này mặc một thân thường phục, dung mạo tuấn tú, làn da trắng nõn, so với sinh viên thông thường không khác nhau mấy, An Dương đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng.

Lúc hắn nghe thấy thanh âm của nam nhân này, vốn tưởng rằng là một người mặc quân trang hết sức nghiêm túc, đã qua độ tuổi mới trưởng thành, là một nam nhân rất có uy nghiêm, kết quả lại là..... một cái tiểu bạch kiểm?!

May mà tố chất tâm lý An Dương rất tốt, chỉ ngăn ra một chút, liền bình thường trở lại, hướng thanh niên mỉm cười nói: “Xin chào, xin hỏi cậu là.....”

Hắn cười đến thực thân thiện, nhưng thân thể lại chặt chẽ ngăn cản ở cửa, một chút ý tứ để thanh niên vào cửa cũng không có.

Thanh niên cũng không để ý hắn đề phòng, cười đến phi thường sáng lạn, nhưng mở miệng vẫn là tông giọng trầm thấp cực kỳ sức quyến rũ thường có ở những nam nhân thành thực, rất không thích hợp, “Chào, tôi gọi là Lý Văn Dương, tên của chúng ta giống nhau một chữ cuối đấy.”

Thanh niên gọi là Lý Văn Dương cũng không để ý An Dương sẽ điều tra bản thân hay không, rất hào phóng nói ra.

Loại thái độ thân thiện này, thành công khiến An Dương đối với hắn có nhiều thêm vài phần hảo cảm.

Bất quá này vài phần hảo cảm này chỉ là nhất thời, An Dương vẫn không có ý để hắn đi vào.

Lúc này, thanh âm khàn khàn mà Mộ Lê Thần cố ý đề thấp từ phía sau truyền tới: “Anh hai, để cậu ta vào đi.”

An Dương trong lòng sững sốt, nhưng không quay đầu nhìn Mộ Lê Thần, chỉ dựa theo lời hắn nói, khẽ nghiêng người, để Lý Văn Dương vào trong.

Lý Văn Dương cười: “Cảm ơn.”

Sau đó liền tiến vào trong căn hộ.

An Dương đóng cửa lại, liền đi đến bên người Mộ Lê Thần đang ngồi trên sofa ngồi xuống.

Lý Văn Dương ngồi ở sofa đối diện hai người bọn họ.

Lý Văn Dương vừa vào cửa, đầu tiên chính là theo bản năng đánh giá tình hình xung quanh, sau đó ánh mắt mới rơi xuống người Mộ Lê Thần một thân áo choàng đen thần bí ngồi trên sofa.

Hắn nhất thời cảnh giác.

Người này thật sự chỉ đơn giản là Thuần Thú sư cấp sáu như trên tư liệu viết sao?

Hắn vừa rồi rõ ràng nghe được thanh âm của người áo choàng đen thần bí này, vừa vào cửa hắn thể nghiệm theo bản năng liền đi đánh giá tình hình xung quanh, cuối cùng mới chú ý tới người mặc áo choàng đen ngồi trên sofa thấp phần để khiến người khác chú ý tới.

Loại thủ đoạn thần không biết quỷ không hay này làm người ta xem nhẹ sự tồn tại của mình, thật sự khiến người sợ hãi.

Nhưng cái Thuần Thú sư cấp sáu này không quá quan trọng, mục đích chuyến này chủ yếu là nhắm về phía cái dị năng giả hệ Băng sở hữu thần tiễn thủ truyền thừa, Lý Văn Dương thoáng thu liễm ngạo khí cùng khinh thường trong lòng.

Mộ Lê Thần nhìn Lý Văn Dương bị mình hạ uy sợ tới mức không dám lại gần, rất vừa lòng, sau đó liền đem chuyện đàm phán giao cho An Dương, bản thân không thêm mở miệng.

Mộ Lê Thần không nói lời nào, An Dương tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, chủ động tiếp nhận tra xét: “Lý tiên sinh đến chỗ chúng tôi là có chuyện gì vậy? Tôi không nhớ rõ mình từng cùng Lý tiên sinh xảy ra chuyện gì.”

An Dương nói chuyện cũng không quá khách khí, bởi vì hắn thật sự không hoan nghênh người của quân đội đến đây, chung quy, lúc này hắn vẫn chưa bắt đầu kế hoạch châm ngòi quân đội cùng Tần gia, quân đội trước tiên lại tìm tới hắn, này cũng không phải chuyện khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Hắn là lo lắng, nếu như kế hoạch xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có thể hay không chọc A Thần mất hứng?

Tươi cười trên mặt Lý Văn Dương nhạt đi, nói: “An tiên sinh giết sạch Lôi Hỏa dong binh đoàn, không tính cho quân đội chúng tôi một lời giải thích sao?”

An Dương cười nhạo một tiếng: “Cậu khẳng định là cho quân đội một lời giải thích, mà không phải là cho Tần gia sao?”

Sắc mặt Lý Văn Dương không biến, nhưng trong lòng đã như có bão quét qua.

Hắn không rõ An Dương làm sao lại biết Lôi Hỏa dong binh đoàn ngầm bị Tần gia thu mua? Hắn cũng là vừa mới biết được.

Xem ra kế hoạch ban đầu không thể thực hiện được.

Vốn dĩ Lý Văn Dương tính toán mượn chuyện này kéo An Dương gia nhập vào quân đội, bởi vì thực lực An Dương rất cao, loại dị năng giả cấp cao này vẫn là mục tiêu mà quân đội muốn mượn sức.

Hắn đầu tiên muốn đe dọa An Dương, giết sạch Lôi Hỏa dong binh đoàn đương nhiên phải chịu lửa giận của quân đội, nếu không chịu được, cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần anh trở thành người của chúng tôi, liền không bị truy cứu nữa, còn có thể hưởng đãi ngộ tốt.

Kết quả nói còn chưa nói xong, liền bị người ta phát hiện.

Bất quá Lý Văn Dương cũng không phải đồ ngu, đương nhiên còn có phương án thứ hai.

Sắc mặt hắn không biến nhìn An Dương cười cười: “Vậy không biết An tiên sinh định cho Tần gia một lời giải thích gì đây?”

An Dương lạnh lùng nói: “Cái này không cần cậu quản.”

Tươi cười trên mặt Lý Văn Dương cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ, An Dương này quả nhiên giống y như trên tư liệu nói, cùng mấy tảng đá dưới cống không khác nhau mấy, vừa thối vừa cứng, khó trách lúc trước nhiều người muốn mượn sức hắn đều bị hắn tổng đi.

Đang lúc Lý Văn Dương có chút nổi giận, nỗ lực suy nghĩ thì Mộ Lê Thần ngồi một bên vốn không nói lời nào đột nhiên mở miệng: “Anh hai.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Mộ Lê Thần cái gì cũng không nói, chỉ là gọi An Dương một tiếng, thái độ An Dương từ mặt mũi ánh mắt đối với Lý Văn Dương vốn dĩ không có bao nhiêu tốt đẹp lập tức liền trở nên nghiêm túc, một chút cũng không giống với lúc này làm khó dễ người ta.

“Lý tiên sinh, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, chẳng lẽ quân đội muốn chúng tôi gia nhập vào?”

Lý Văn Dương nhìn thoáng qua Mộ Lê Thần có vẻ mang sức ảnh hưởng rất lớn đối với An Dương, sau đó gật đầu, cười: “Chỉ cần các người gia nhập tổ dị năng giả, chúng tôi có thể đảm bảo Tần gia sẽ không cách nào động đến các người.”

An Dương hỏi: “Vậy Hạng gia?”

Lý Văn Dương nói: “Hạng gia đã phản bội, đương nhiên sẽ cắt bỏ cái khối u ác tính Hạng gia này.”

Mộ Lê Thần đột nhiên xen vào: “Không biết cậu có thể nghe phương pháp của tôi một chút hay không, cái này tuyệt đối mang đến hiệu quả tốt cho quân đội và tất cả mọi người.”

Lý Văn Dương đối với Mộ Lê Thần không dám chậm trễ: “Xin cứ nói.”

Mộ Lê Thần chậm rãi nói: “Nếu chúng tôi cứ như vậy gia nhập quân đội, chỉ bằng tự mình lập công rồi chính thức gia nhập, chúng quý chúng tôi cũng không muốn làm một dị năng giả thông thường.”

Lý Văn Dương nhưn mày, hưng trí dạt dào nói: “Sao? Vậy lập công như thế nào?”

Mộ Lê Thần nói: “Các người tạm thời không nên động đến Hạng gia. sau lưng Lôi Hỏa dong binh đoàn là kháo son quân đội, chúng tôi giết sạch Lôi Hỏa dong binh đoàn, vì trốn tránh quân đội đuổi giết, không thể không gia nhập vào Tần gia. So với toàn bộ Lôi Hỏa dong binh đoàn đã bị diệt, nói như vậy chúng ta hẳn là càng được Tần gia bảo hộ đi?”

Lý Văn Dương trầm ngâm trong chốc lát, sau đó cười khỏ với Mộ Lê Thần, nói: “Cậu thật đúng là cho tôi một nan đề mà.”

Phương pháp Mộ Lê Thần nói đối với quân đội chính xác rất có lợi, nhưng tiền đề là, bọn họ phải trung thành với quân đội.

Vạn nhất bọn họ đã sớm là người của Tần gia hoặc nửa đường thật sự gia nhập vào Tần gia, đến lúc đó quân đội chẳng phải là có muốn khóc cũng không tìm được chỗ khóc sao?

Mà nếu bọn họ thật sự gia nhập vào Tần gia. Chuyện này đối với quân đội không thể nghi ngờ chính là một khó khăn lớn, nhất là khi ám tuyến của quân đội chết không ít, bọn họ còn biết được Tần gia hiện tại đang làm một nghiên cứu gì đó, nhưng mặt thám căn bản lại không thể lên vào trong cái gọi là sở nghiên cứu đó.

Nếu là An Dương, một dị năng giả cường đại làm nội tuyến, muốn đánh vào bên trong Tần gia, hẳn là tương đối dễ dàng.

Thực lực An Dương cùng Mộ Lê Thần tại căn cứ B thị chắc chắn nằm trong top ba, nếu không quân đội cùng Tần gia cũng sẽ không tìm mọi cách mời chào.

Tần gia hẳn là cũng không nghĩ đến, quân đội sẽ có dị năng giả cường đại như vậy đến nằm vùng.

Lý Văn Dương càng nghĩ càng động tâm, nhưng hẳn cũng không dám tùy ý, chỉ có thể nói với An Dương và Mộ Lê Thần: “Chuyện này tôi phải hỏi lãnh đạo cấp trên, hy vọng hai vị có thể chờ đợi một chút.”

Hắn sợ dĩ nói bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, chính là lo lắng về sau người của Tần gia đến gặp bọn họ, bọn họ liền đổi ý gia nhập với Tần gia.

Nên nói, hẳn có thể tìm được chỗ ở của An Dương cùng Mộ Lê Thần trước Tần gia là bởi vì An Dương tạm thời đổi chỗ ở, mà phương diện tình báo ở đây, Tần gia bất quá không thể so với quân đội đã hoạt động ở B thị khá lâu.

Tần gia chẳng qua chỉ là sở hữu số lượng cỡ vũ giả cùng dị năng giả nhiều nên chiếm ưu thế mới có thể cùng chiếm một địa vị ngang hàng với quân đội có trong tay các loại vũ khí nóng.

An Dương gật đầu, nói: “Được, vậy chúng tôi làm sao liên hệ được với cậu?”

Thái độ hắn hiện tại so với lúc trước tốt hơn nhiều, có lẽ là vì kế hoạch vẫn dựa theo quỹ đạo ban đầu mà đi, cũng có thể là vì Mộ Lê Thần.

Tay Lý Văn Dương vốn trống rỗng bỗng xuất hiện một thứ so với viên gạch không khác nhau là mấy, đem nó đặt ở trên bàn, nói: “Đây là thiết bị liên lạc mới được nghiên cứu ra, sử dụng năng lượng từ tinh hạch hoặc thú đan, bên trong đã dãy số thông tin có thể liên hệ với tôi.”

Mộ Lê Thần nhìn cái điện thoại cứ như cục gạch, yên lặng hết chỗ nói rồi, xem ra nhân loại thật sự càng ngày càng đi lùi, trước tận thế còn dùng smartphone siêu mỏng tính năng đa dạng, hiện tại chỉ có thể dùng cái đập đá.

Bất quá hẳn cũng biết, phương diện thông tin kỹ thuật của nhân loại hẳn sẽ càng tiến bộ, bằng không cũng sẽ không tại thời điểm mạt thế này còn có thể nghiên cứu chế tạo ra thiết bị liên lạc, tuy có hơi công kênh, không khác cục gạch chỗ nào.

An Dương cầm lấy cái điện thoại trên bàn trà, nghiên cứu hai lần, sau đó đem dãy số Lý Văn Dương đưa cho gọi.

Tay Lý Văn Dương vốn trống rỗng lại xuất hiện một chiếc điện thoại khác, lúc này điện thoại của hắn không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng chỉ có dị năng giả, mới có thể cảm giác được loại dao động đặc thù này.

Thấy An Dương lộ vẻ nghi hoặc, Lý Văn Dương chủ động giải thích: “Tôi là Không gian dị năng giả, thiết bị này cho dù đặt trong không gian tôi cũng có thể cảm nhận được dao động, biết có người liên hệ với mình. Hai người cũng biết, tang thi đối với thanh âm thập phần mẫn cảm, nếu trong thời điểm làm nhiệm vụ mà bị tiếng chuông di động làm hại cái mạng nhỏ thì oan uổng quá, cho nên mới đem thiết bị chế tạo thành như vậy. Loại dao động đặc thù này

chỉ có thể đến thật gần, mà còn phải là dị năng giả mới cảm nhận được, đám tang thì chắc chắn không nhận ra. Cho nên tính an toàn rất cao.”

Mộ Lê Thần sờ sờ rần biến dị cấp sáu đang bơi qua bơi lại trên cổ tay mình, sau đó rần biến dị phi thường có hiểu biết mà chủ động bò ra ngoài.

Thời điểm Lý Văn Dương nhìn thấy rần biến dị sừng sốt một chút, nhưng không phải là quá khiếp sợ.

Vốn dĩ hắn đã sớm biết cái người mặt áo choàng đen tên An Thần thần bí bí này là Thuần Thú sư cấp sáu.

Mộ Lê Thần nhìn rần biến dị đang xoay đến xoay đi trên bàn mà nhìn chăm chăm thiết bị trong tay Lý Văn Dương không ngừng xì xì thè lưỡi, thán nhiên nói: “Có vẻ biến dị thú cũng giống với dị năng giả có thể cảm nhận được.”

Kỳ thật tang thi cũng có thể cảm nhận được, chẳng qua chỉ có tang thi cấp cao mới có thể, không giống với những gì Lý Văn Dương nói, tang thi cũng có thể nhận ra.

Dù sao hắn cũng là tang thi hoàng, rất dễ dàng cảm nhận được cổ dao động kỳ dị kia.

Chẳng qua Mộ Lê Thần không thêm nói ra.

Lý Văn Dương tựa hồ đối với điều Mộ Lê Thần nói không quá sừng sốt, hắn chỉ cười cười: “Biến dị thú cũng có thể cảm nhận được dòng dao động này, nhưng lại không gọi ra ý muốn công kích của chúng nó, biến dị thực vật cũng không.”

Vấn đề mà Mộ Lê Thần nhắc tới, viên nghiên cứu tạo ra thiết bị này đương nhiên cũng suy xét đến.

Quả nhiên như Lý Văn Dương nói, rần biến dị tuy rằng đối với thiết bị trong tay hắn xì xì thè lưỡi, nhưng lại không có ý công kích, tựa hồ chỉ là có chút tò mò.

Mộ Lê Thần vẫy tay, gọi rần biến dị bò trở lại trong tay áo mình, quấn trên cổ tay.

Hắn nhìn thiết bị trong tay Lý Văn Dương, có chút cảm thấy hứng thú nói: “Thứ đó không biết có thể hay không đưa tôi thêm một cái nữa?”

Lý Văn Dương nghe giọng điệu Mộ Lê Thần, cười khò, lại từ trong không gian cầm ra một cái nữa, liền nhận được ánh mắt ‘Cậu thế nhưng lại chiếm dụng của công’ của An Dương, giải thích nói: “Đây là tôi mới xin cho tổ viên của tôi, vốn dĩ hai người chỉ có một cái.”

Hắn còn cố ý nhìn thoáng qua An Dương, ý tứ thực rõ ràng: Anh đừng có nhìn tôi, tôi đã đem một phần phúc lợi tổ viên của mình giao ra đây, thật sự không phải tôi chiếm dụng của công, là cấp trên nói thiết bị này kế tiếp là cho bọn tôi a.

“Thứ chế tạo được thiết bị này giá trị phi thường lớn, đều phải dùng kim loại đặc thù, toàn bộ căn cứ những người có thể có được thứ này không nhiều.” Cho nên đừng đem nó trở thành cái thảo như vậy, hiện tại cái thảo cũng rất trân quý đó nhưng vẫn không bằng a.

Mộ Lê Thần nhìn nhìn cái điện thoại, Lý Văn Dương trong lúc vô tình ánh mắt rơi xuống trên hai tay Mộ Lê Thần để lộ ra.

Đó là một đôi tay thập phần mỹ lệ, trắng nõn thon dài hữu lực, mười ngón như được điêu khắc từ ngọc.

Lý Văn Dương chỉ đảo mắt qua, liền lưu lại trong lòng hắn ấn tượng sâu sắc.

~ ~ ~ ~ ~

An Dương thấy đạt được mục đích, liền đứng dậy muốn đưa Lý Văn Dương ra ngoài.

Lý Văn Dương cũng không phải xem không hiểu ánh mắt người, tự nhiên hiểu rõ bản thân không thể nào khiến An Dương nhìn thuận mắt, cười cười với hắn rồi rời khỏi nơi này.

Dù sao mục đích đạt được không tồi, cũng nên trở về.

An Dương đem Lý Văn Dương đưa đến cửa: “Cậu đi ra ngoài cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy cậu đã tới nơi này.”

Lý Văn Dương tự nhiên cũng hiểu rõ ý tứ An Dương, nói: “Anh yên tâm, thời điểm tôi đến cũng rất cẩn thận, tuyệt đối không ai phát hiện tôi đã vào nơi này.”

Để phòng ngừa Tần gia phát hiện, dọc đường hắn đều dùng dị năng.

An Dương không biết Lý Văn Dương vì sao lại tự tin không có ai nhìn thấy như vậy, nhưng thấy thân thể Lý Văn Dương ở trước mặt hắn dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy, lúc này mới sáng tỏ, thì ra là dị năng ẩn thân.

Có thể trở thành tổ trưởng tổ một của tổ dị năng, quả nhiên không thể khinh thường.

Song hệ dị năng giả, không gian hệ dị năng cùng ẩn thân dị năng sao?

An Dương cũng nhìn không ra bóng dáng Lý Văn Dương, cho rằng hắn đã rời khỏi, liền đem cửa đóng lại.

Quay người lại, liền thấy Mộ Lê Thần đang đứng ngay phía sau mình.

Không đợi hắn mở miệng trước, Mộ Lê Thần đã nói: “Cái tên Lý Văn Dương kia vừa sử dụng không phải dị năng ẩn thân, mà là dị năng biến sắc.”

Hắn lúc trước sau khi giết chết Tần Chiêu, thôn phệ dị đan Tần Chiêu, cho nên hắn cũng có dị năng ẩn thân, tự nhiên liếc mắt nhìn liền nhìn ra dị năng của Lý Văn Dương không phải dị năng ẩn thân.

An Dương nhíu mày: “Dị năng biến sắc? Chẳng lẽ là giống tắc kè hoa có thể ngụy trang với môi trường xung quanh?”

Mộ Lê Thần gật đầu: “Không sai, loại dị năng này cùng dị năng ẩn thân khá tương đồng, cũng không thể nói rõ cái nào tốt cái nào xấu.”

Dị năng biến sắc không riêng gì có thể đem thân thể mình giống tắc kè hoa hòa cùng môi trường xung quanh nhưng lại có thể dung nhập vào trong môi trường.

Tỷ như một mặt cỏ, ẩn thân dị năng giả từ phía trên đi qua, sẽ lưu lại dấu chân, bởi vì hắn chỉ là ẩn thân mà không phải biến mất.

Mà dị năng biến sắc lại bởi vì hòa thành một thể với cỏ, căn bản sẽ không lưu lại dấu chân linh tinh gì đó.

Mộ Lê Thần cởi áo choàng, ngồi trên sô pha, nhìn thiết bị trong tay, nói: “Anh có cảm giác tên Lý Văn Dương này cùng với bộ dạng Lý Văn Ngang mà chúng ta lúc trước gặp được có chút tương tự không?”

An Dương nao nao, cũng nhớ lại Lý Văn Ngang là vị nào.

“Em không nói anh cũng không nghĩ đến, anh cũng nhìn ra, bề ngoài của hắn cùng Lý Văn Ngang rất giống, chỉ là so với Lý Văn Ngang trắng hơn rất nhiều, trong lúc nhất thời không nghĩ tới.”

Chung quy Lý Văn Ngang với hắn mà nói chỉ là một người xa lạ, An Dương nếu không phải nghe Mộ Lê Thần nhắc đến, cũng không nhớ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Lý Văn Ngang, trong lòng Mộ Lê Thần chẳng qua chỉ là một người qua đường không quan trọng mà thôi.

Nếu không phải Lý Văn Ngang đóng góp cho hắn một viên Lôi hệ dị đan, hắn căn bản lười đi nhớ tướng mạo cùng tên của một cái pháo hôi.

Nhưng cho dù là Mộ Lê Thần cố ý không thêm nhớ lại tướng mạo của Lý Văn Ngang, thì một khắc lúc hắn nhìn thấy Lý Văn Dương kia vẫn lập tức nhớ đến Lý Văn Ngang vốn đã gặp qua, đó là bởi vì trí nhớ của hắn vốn dĩ đã rất tốt rồi.

Bằng không hắn cũng sẽ không đồng ý để An Dương mở cửa cho Lý Văn Dương vào.

Lý Văn Dương..... Lý Văn Ngang..... Ngay cả tên cũng có điểm tương tự, lại nhớ đến thái độ giữ lễ của Trương Duệ Bá đối với quân hàm của Lý Văn Ngang trước, đáp án lúc đã quá rõ ràng rồi.

Lý Văn Dương cùng Lý Văn Ngang chắc chắn là anh em, đều là con của Lý gia, Lý gia là lực lượng trụ cột của quân đội, địa vị rất cao.

An Dương cũng nghĩ đến chuyện này, hắn có chút lo lắng: “Xem địa vị của Lý Văn Dương, Lý Văn Ngang là người nhà hắn, mà địa vị Lý gia hắn cũng không thấp.....”

Hắn còn chưa quên, Lý Văn Ngang đã chết dưới tay Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần cười: “Anh lo lắng nhiều rồi, Lý Văn Ngang là chết trong tay tang thi, cùng với một Thuần Thú sư tên An Thần này có quan hệ gì chứ?”

Bất quá chuyện An Dương nhắc tới, Mộ Lê Thần cũng nghĩ đến..... “Mộ Thanh Loan đâu?”

Hắn nhớ rõ trong trận đấu lúc trước, tựa hồ chỉ có ba người An Dương, An Như cùng Mộ Thanh Loan may mắn còn sống, những người khác đều trở thành cơm trong bụng của đàn em tang thi nhà hắn.

Nay An Như đã chết, An Dương sẽ không phản bội hắn, hắn liền lo lắng đến Mộ Thanh Loan..... Vạn nhất hiệp lộ tương phùng với Mộ Thanh Loan trong căn cứ, hoặc là bị cô ta nhìn ra tướng mạo mình, vậy thân phận tang thi của hắn chẳng phải là bại lộ rồi sao?

Chung quy, Mộ Thanh Loan cũng đã biết hẩn biến thành tang thi.

Nghe Mộ Lê Thần nhắc tới Mộ Thanh Loan, thần sắc An Dương liền trở nên có chút cổ quái.

Mộ Lê Thần kỳ quái hỏi: “Làm sao?”

Có thể khiến An Dương lộ ra loại thần sắc này, chẳng lẽ Mộ Thanh Loan đã làm ra cái gì đáng sợ sao?

An Dương nhìn về mặt hiếu kỳ của Mộ Lê Thần, cuối cùng cũng đem sự tình lúc trước cố gắng nói ra một cách êm tai.

Thì ra, Mộ Thanh Loan làm một tiểu tam thì thôi đi, còn càng làm càng có trình độ.

Cô ta thể mà lấy một thân phận nữ nhân thông thường câu được một dị năng giả cao phú soái. Còn tranh với vị hôn thê của gã cũng là một dị năng giả có thực lực cao, thân phận cao, địa vị cao, sống chết chen vào, quả thực có thể nói là một mẫu mực trong giới tiểu tam.

Nên nói, tại thời mạt thế đạo đức tiêu vong, nữ nhân bộ dạng xinh đẹp khẳng định sẽ đưa tới mối họa, cho dù người có trở thành vật phẩm mua bán, cũng sẽ được người vì người mà nói một hai câu công đạo.

Không phải không có nữ nhân xinh đẹp có thể câu được dị năng giả, chỉ là loại nữ nhân này hơn một nửa đều trở thành đồ chơi, chơi chán liền vứt bỏ.

Nhưng Mộ Thanh Loan lại khác, cô ta thông đồng với tên dị năng giả cao phú soái kia, dĩ nhiên sẽ khiến gã đem mình trở thành chân ái mà đối đãi.

Được rồi, Mộ Lê Thần cũng hiểu được tại mạt thế mà còn nói chuyện chân ái thì có chút vô nghĩa, nhưng đầu óc nam nhân kia khẳng định đã bị nước vào, bằng không sao lại đi vứt bỏ vị hôn thê là một dị năng giả có thân phận, có địa vị, có thực lực như vậy.

“Cái tên. Cái tên dị năng giả ngu ngốc kia là ai?”

Mộ Lê Thần rất hiếu kỳ là tên thần thánh phương nào ngu đến mức vứt bỏ một dị năng giả mà chạy đi với con mụ kia.

Khi An Dương nói ra tên kẻ kia, giọng điệu liền cổ quái: “Là người thừa kế của Hứa gia, Hứa Dịch Ngôn.”

Hứa Dịch Ngôn là ai, Mộ Lê Thần không biết, nhưng hẩn biết Hứa gia.

Căn cứ X thị ở phía Tây là của Hứa gia! Là một trong tam đại thế gia!

Địa vị của Hứa gia tại căn cứ X thị cùng với Tần gia tại căn cứ B thị không giống nhau, căn cứ X thị là do Hứa gia thành lập, bọn họ chính là vương giả nơi đó, là một sự hiện diện độc nhất.

Mộ Thanh Loan thể mà có thể thông đồng với người thừa kế của Hứa gia – Hứa Dịch Ngôn, cái này thật sự rất khó có thể tin tưởng.

Quả thực tựa như thương gia vốn đang gặp rủi ro, dùng một cái liền trở thành tiểu thư hoặc thái tử phi, thật sự là truyền kỳ.

Mộ Lê Thần cũng không khỏi chặc chặc vài tiếng: “Cô ta cũng thật tài năng, thể mà có thể quyến rũ được thái tử gia của Hứa gia.”

Khi biết mình không phải con ruột của Mộ Dung, Mộ Lê Thần cũng không quan tâm đến tình nhân của ông ta nữa, vốn dĩ hẩn đối với Mộ Thanh Loan biết thức thời rất có hảo cảm, hiện tại lại càng không có khúc mắc.

“Bất quá Hứa Dịch Ngôn hẩn ở X thị đi, Mộ Thanh Loan làm sao gặp được hẩn?”

An Dương đáp: “Hơn nửa tháng trước, Hứa Dịch Ngôn là một trong những người được trao đổi đến B thị, cụ thể là tới làm cái gì anh không biết, bất quá thời điểm trở về liền mang theo Mộ Thanh Loan cùng trở về.”

Hẩn lúc trước nóng vội muốn nâng cao thực lực để đi tìm Mộ Lê Thần, cho nên sau khi đem Mộ Thanh Loan cùng An Như vào B thị, giúp bọn họ an ổn tại một căn hộ ở khu c, sau đó không thèm quản nữa.

Hẩn không biết bọn sống ra sao, hẩn quản không được nhiều như vậy.

Chỉ là không nghĩ tới, không bao lâu, hẩn lại nghe được tin tức của bọn họ, An Như lưu lạc đến khu d cùng Mộ Thanh Loan quyến rũ được Hứa Dịch Ngôn.

So với Mộ Thanh Loan, năng lực sinh tồn của An Như thật sự là vô cùng thâm hậu, bằng không cô ta cũng sẽ không nghĩ đến chuyện tìm An Dương.

Sau khi biết được Mộ Thanh Loan đã không còn ở B thị, Mộ Lê Thần liền đem cô ta ném ra sau đầu.

Dù sao hiện tại trong toàn bộ căn cứ B thị, biết mình là tang thi cũng chỉ có An Dương, mà hiện tại Mộ Lê Thần đối với An Dương là tuyệt đối tín nhiệm.

Mộ Lê Thần cùng An Dương thảo luận một chút về mục đích chuyến này của Lý Văn Dương, cùng với tin tức thu hoạch được từ hẩn.

Sau đó bọn họ cũng không thèm đi đâu nữa, ở lì trong căn hộ chờ người của Tần gia đến, cùng với lời đáp của Lý Văn Dương.

Kết quả bọn họ không đợi được Lý Văn Dương, cũng không đợi được người của Tần gia, ngược lại đợi được đoàn viên của Tinh Thần dong binh đoàn, bọn họ nói muốn tới làm tiệc mừng Mộ Lê Thần gia nhập.

Các đoàn viên đối với Mộ Lê Thần coi trọng như thế, An Dương được nhiên cũng cao hứng, lửa giận trong lòng vốn dĩ nổi lên bởi vì những người này quấy rầy thế giới hai người của hắn cùng A Thần cũng bị dập tắt.

Chỉ là Mộ Lê Thần lại không thích loại náo nhiệt này, lúc hắn còn học đại học cũng không thích tham gia các loại tụ hội.

So với tụ hội của xã hội thượng lưu vừa im lặng vừa ưu nhã, loại tụ hội huyền náo âm ỉ này khiến hắn cảm thấy đau đầu.

Thân phận từ khi sinh ra so với thói quen là khác nhau.

Mộ Lê Thần từ nhỏ đến lớn luôn bị yêu cầu giữ một tổ chất ưu nhã, bởi vì Mộ gia gia biết hắn đã mồ côi cha mẹ ruột, không ít lần bị người cười nhạo, cho nên ông đối với Mộ Lê Thần đưa ra yêu cầu rất nghiêm khắc.

Mộ Lê Thần là một người trầm tĩnh, hắn tham gia các cuộc gặp gỡ trong xã hội thượng lưu, nơi đó có rất nhiều thực nữ quý phu nhân cùng các thân sĩ, nhân vật nổi tiếng tụ hội, thân phận bọn họ như vậy nên hắn đều phải chú ý đến ngôn hành cử chỉ của mình, nói chuyện bình thường đều chỉ nhẹ giọng thì thầm.

Mà Mộ Lê Thần tham gia các cuộc hẹn của bạn học, người tham gia đều là một đám học sinh bắn ra sức sống bốn phía, hết sức sôi nổi, có người thân phận khá giả, có người bình thường, nên các buổi hẹn đều xảy ra cãi nhau, đi ăn cơm thì lớn tiếng nói chuyện, khiến hắn chỉ ngồi nhìn một bàn thức ăn đều bị đám người này cãi nhau đến phun nước miếng khắp nơi, khẩu vị lập tức tiêu biến không còn cái gì.

Bởi vậy loại náo nhiệt này, Mộ Lê Thần nếu có thể không tham gia nhất định sẽ không tham gia, người không thể yêu cầu một đại thiếu gia khi dùng cơm mà nghe tiếng va chạm của bát đĩa cũng cảm thấy thực thất lễ lại đi cùng một đám người mang thói quen đối với đồ ăn phun nước miếng phèo phèo mà vẫn có khẩu vị.

Có một lần Mộ Lê Thần đáp ứng lời mời đi ăn lẩu với bạn học, hắn nhìn một đám người cứ như vậy đem dưa của mình khuấy trong nồi lẩu, chẳng khác gì muốn rửa luôn cái dưa trong đó khiến hắn muốn phát điên.

Cho nên khi Mộ Lê Thần nhìn một đám người Tinh Thần dong binh đoàn đến yêu cầu liên hoan vì mình mới gia nhập.

Chỉ có thể xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này.

An Dương cũng biết Mộ Lê Thần có chút kiêu phách, liền trấn an đám người Tinh Thần dong binh đoàn, muốn bọn họ rời đi.

Chỉ là các đoàn viên của Tinh Thần dong binh đoàn vẫn như trước do do dự dự không muốn rời đi.

An Dương nhảy bén nhận thấy có chuyện phát sinh, hắn trực tiếp hỏi Trương Đại Hữu: “Đại hữu, nói, xảy ra chuyện gì?”

Mấy ngày này hắn vẫn cùng A Thần ở bên trong không gian tu luyện, cũng chưa đi ra ngoài, chẳng lẽ xảy ra đại sự gì?

Trương Đại Hữu sắc mặt lộ vẻ buồn bực nói với An Dương: “Đội trưởng, Hạng gia hạ lệnh truy sát chúng ta, chỉ cần chúng ta ra khỏi căn cứ, liền có người đuổi giết, hơn nữa Hạng gia còn công bố nhiệm vụ, ai giết chết một dị năng giả cấp ba trong chúng ta là có thể có được một viên tinh hạch cấp bốn, giết chết dị năng giả cấp bốn thì có được một viên tinh hạch cấp năm. Cho nên các đoàn viên hiện tại không dám ra khỏi căn cứ làm nhiệm vụ.”

May mà trong căn cứ cấm chuyện chém giết, Hạng gia vẫn còn kiêng kị.

An Dương cùng Mộ Lê Thần trao đổi ánh mắt, bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện này, cơ hội thế mà đến sớm như vậy.

An Dương kiềm nén vui vẻ trong lòng, trấn an mọi người, nói: “Không có việc gì, mọi người trước tiên cứ tạm lánh, giảm danh tiếng một chút, Hạng gia rất nhanh sẽ được giải quyết.”

Bọn người Trương Đại Hữu yên lòng, bọn họ đối với An Dương vẫn là rất có tin tưởng.

Bọn họ sợ đi đến bây giờ không rời khỏi Tinh Thần dong binh đoàn chính là bởi vì thực lực An Dương đủ cao, thực lực hắn trong căn cứ đủ để tiến vào top ba.

Tỷ như lần này gặp phải nguy cơ bị Hạng gia đuổi giết, chỉ cần An Dương lộ ra chút tin tức ý muốn gia nhập vào quân đội hay là Tần gia, mà một cao thủ như vậy tuyệt đối không ai không tiếp nhận, Hạng gia ngược lại sẽ không được cái gì.

An Dương trấn an đoàn viên của mình một chút, sau đó tiễn bọn họ đi.

Hắn quay đầu lại cười nói với Mộ Lê Thần: “Nếu núi không đến với mình thì mình chạy đến nó.”

Mộ Lê Thần cũng tán đồng gật đầu.

Tuy rằng không biết Tần gia vì cái gì đến bây giờ vẫn chưa thấy phái người tìm bọn họ, nhưng Hạng gia đã hạ lệnh truy sát, lúc này vừa hay có thể cho bọn họ tìm được một lý do gia nhập vào Tần gia.

Chung quy trong mắt Tần gia, những người đó hẳn là không biết Hạng gia đã bị bọn họ thu mua, cho nên sẽ cảm thấy Hạng gia đuổi giết bọn họ chẳng khác nào bị quân đội đuổi giết, đó cũng là một sự kiện thực bình thường.

An Dương nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Chúng ta có cần liên hệ với Lý Văn Dương một chút không?”

Đi tìm Tần gia, như thế nào cũng phải nói với quân đội chỉ một tiếng, vạn nhất quân đội cho rằng bọn họ thật sự gia nhập Tần gia thì làm sao được!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Mộ Lê Thần đang chuẩn bị trả lời, liền cảm giác được một cổ dao động kỳ dị, hần nhìn về phía An Dương: “Hiện tại không cần”

Thật sự không cần.

An Dương cầm điện thoại ra, nhận cuộc gọi của Lý Văn Dương.

“Lý tiên sinh, hiện tại có thể cho chúng tôi một câu trả lời thuyết phục rồi sao?”

Bên tai truyền đến thanh âm của Lý Văn Dương: “Câu trả lời thuyết phục như thế nào, hai người hẳn là hiểu rõ mà, hợp tác vui vẻ.”

An Dương vừa lòng nhếch môi cười: “Hợp tác vui vẻ!”

Trong lòng hần cùng Mộ Lê Thần khi thấy Lý Văn Dương liên hệ trước đương nhiên hiểu rõ.

Nên nói, thân phận gian tế ở Hạng gia bại lộ, quân đội tuyệt đối không có khả năng ở đây mời chào bọn họ, cho phép Hạng gia kiêu ngạo như vậy, còn đưa ra nhiệm vụ truy sát.

Mà quân đội ngầm đồng ý hành vi của Hạng gia, liền chứng minh đám người lãnh đạo quân đội đã quyết định đáp ứng kế hoạch của Mộ Lê Thần với An Dương.

Sau khi An Dương cúp điện thoại, Mộ Lê Thần vừa lòng cười.

Tuy rằng bởi vì thiết bị liên lạc đặc thù, hần nghe không được nội dung cuộc đối thoại, nhưng khi An Dương nói câu ‘Hợp tác vui vẻ’ hần vẫn nghe thấy.

Mộ Lê Thần nói: “Chúng ta hiện tại đi luôn đi.”

An Dương đem sói biến dị cùng chim biến dị từ không gian phóng ra, lần này xuất phát bọn họ nhất định phải dùng thái độ kiêu ngạo một chút.

Không riêng gì bởi vì muốn để cho đám người cấp cao trong quân đội xem, còn muốn để cho Tần gia thấy.

Muốn người Tần gia cho rằng bọn họ là đang cố ý ra oai với Hạng gia, cho rằng bọn họ muốn mượn thế lực Tần gia dọa lui Hạng gia.

Tần gia tại căn cứ B thị chọn một nửa khu a làm nơi ở cho người của mình, cho nên Mộ Lê Thần cùng An Dương muốn vào Tần gia, thì phải tiến vào khu a.

Người ở khu a không nhất định đều là dị năng giả, nhưng nhất định đều là lãnh đạo cấp cao của căn cứ cùng với gia quyến của bọn họ.

Cho dù là dị năng giả lợi hại giống An Dương, chỉ cần không phải lãnh đạo cấp cao của căn cứ hoặc không có quan hệ họ hàng gì với những người đó, cũng chỉ có thể ở tại khu b.

Này chính là đặc quyền giai cấp nhân loại.

Mộ Lê Thần cùng sói biến dị phía sau, còn có chim biến dị đang đứng trên lưng con sói, hình thể cùng diện mạo hung hãn kia, có vẻ cực kỳ khiến cho người ta sợ hãi, đặc biệt có lực uy hiếp.

Dọc đường đi Mộ Lê Thần cùng An Dương không có bị vây xem, người đi đường né tránh còn không kịp.

Bất quá nhìn hướng bọn họ huênh hoang đi là khu a, cũng khiến không ít thế lực chú ý.

Chung quy An Dương ở trong căn cứ là cường giả nằm trong top ba, độ nổi tiếng đương nhiên không thấp, cho dù bình thường hắn chỉ ra ngoài căn cứ làm nhiệm vụ cũng chưa bao giờ tham dự các loại tụ hội dành cho dị năng giả cấp cao, nhưng tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ của hắn cũng đủ để căn cứ chú ý đến.

Nhất là hắn còn là một truyền thừa giả, hắn vừa mới tiêu diệt Lôi Hòa dong binh đoàn.

Nên nói, đội trưởng Hạng Vân của Lôi Hòa dong binh đoàn cùng phó đoàn trưởng Hạng Dương, đều là cường giả nằm trong top mười.

Mặt khác, thực lực đoàn viên Lôi Hòa dong binh đoàn cũng không yếu, tất cả mọi người cho rằng An Dương chỉ một thân một mình cũng có thể tiêu diệt được Lôi Hòa dong binh đoàn, hoàn toàn không biết nội tình, bởi vậy đối với An Dương có chút kiêng kỵ, thậm chí có người cảm thấy hắn là đệ nhất cường giả của căn cứ cũng không ngoa.

Vài thế lực nhỏ vẫn đang dò xét, An Dương cùng Mộ Lê Thần đều không thèm để ý, hành động giống trống khua chiêng của bọn họ như vậy, chính là làm cho người khác xem mà.

Chỉ cần quỹ đạo mọi chuyện còn dựa theo kế hoạch của bọn họ là được, những người khác bọn họ căn bản không để vào mắt.

~ ~ ~ ~ ~

Tại cổng lớn khu a, bọn họ bị ngăn lại.

An Dương nói với thủ vệ: “Tôi là An Dương, muốn được gặp gia chủ Tần gia, làm phiền thông báo với ngài một tiếng.”

Bọn họ hiện tại là tới cầu người, đương nhiên cũng phải làm ra tư thái cầu người chứ.

Thủ vệ chỉ có hai dị năng giả cấp năm, bọn họ hiển nhiên cũng từng nghe qua tên An Dương, bởi vậy hai người liếc nhau một cái, cũng không làm khó An Dương, một người trong đó bảo An Dương chờ một lát, rồi đi vào trong.

An Dương cũng thật sự an phận đợi ở bên ngoài.

Khu a tuy rằng nhìn qua chỉ có hai dị năng giả cấp năm phòng thủ, nhưng trên thực tế lực lượng phòng thủ nơi này so với lực lượng phòng thủ bên ngoài căn cứ còn cường đại hơn.

Chung quy khu a là nơi cư trú của những người thân phận không tầm thường, cho dù binh dân cư trú bên ngoài đều chết sạch, người nơi này cũng không thể có chuyện.

Đại khái đợi khoảng mười lăm phút, thủ vệ dị năng giả cấp năm kia mới mang theo một nam tử trẻ tuổi về mặt kiêu căng cùng một người trung niên đi tới.

Chỉ liếc mắt nhìn, Mộ Lê Thần liền xác định nam tử trẻ tuổi này nhất định là người của Tần gia.

Bởi vì bộ dạng hắn cùng Tần Chiêu cơ hồ có nét giống nhau như đúc, nếu không phải Mộ Lê Thần xác định Tần Chiêu đã chết trong tay mình, hơn nữa khí chất thần thái người này cùng Tần Chiêu chênh lệch rất lớn, nếu hắn chỉ nhìn khuôn mặt này cơ hồ sẽ đem hai người bọn họ lộn tới không phân biệt nổi.

Nam tử trẻ tuổi này hắn là anh em song sinh của Tần Chiêu đi.

Bất quá kiêu căng đến nỗi muốn dùng lỗ mũi nhìn người như vậy so với Tần Chiêu tuy rằng kiêu ngạo nhưng coi như cũng biết lý lẽ thì rõ ràng chỉ là một cái bao cò ngu ngốc, dị năng dao động trong thân thể cũng mỏng manh đến đáng thương.

Thủ vệ ở đây đều có thực lực đạt đến cấp năm, hơn một năm sau mặt thể bùng nổ mà nam tử trẻ tuổi này thể nhưng chỉ mới đạt đến trình độ cấp ba sơ kỳ, quả thực yếu đến vô cùng thê thảm.

Hắn cùng Tần Chiêu đều là thế hệ sau của Tần gia, có Tần gia làm hậu thuẫn, thực lực lại yếu thành như vậy, nói vậy vấn đề hắn là nằm ở chính bản thân hắn.

Mà cái nam tử trung niên đi theo phía sau tên trẻ tuổi nọ lại mang một bộ tư thế bảo hộ, còn là một cường giả, khiến Mộ Lê Thần không khỏi nhìn nhiều thêm một lần.

Bởi vì người trung niên này căn bản không phải dị năng giả, nhưng hắn lại khiến Mộ Lê Thần cảm nhận được một loại dao động rất cường đại trong cơ thể hắn.

Sức chiến đấu thực tế của hắn, Mộ Lê Thần phỏng chừng, hắn là không thua cấp sáu.

Chỉ tiếc khoảng cách khá xa, không thể tiếp xúc gần, trong lòng Mộ Lê Thần có chút tiếc nuối.

Nam tử trung niên này có thể cường đại như vậy, hẳn là do luyện cổ võ đi.

Tần gia là Cổ Võ gia tộc, nhưng có thể ở phương diện cổ võ có người đạt được thành tựu lớn cũng không nhiều, ít nhất là đến khi mặt thể, người Tần gia hơn một nửa vẫn dựa vào dị năng, có ít người có thể chỉ dựa vào Cổ Võ mà trở thành cường giả.

Nguyên bản bởi vì có tu chân truyền thừa, Mộ Lê Thần cũng không quá để ý cổ võ, hiện tại nhìn thấy người trung niên này chỉ dựa vào cổ võ liền có thể cường đại như vậy, trong lòng gọi lên tò mò đối với cổ võ.

Có thanh niên nào không nghĩ tới luyện thành tuyệt thế võ công, ở trên giang hồ khuấy đảo thiên địa đâu?

Ngay cả Mộ Lê Thần cũng phi thường yêu thích võ công.

Tuy rằng hiện tại hắn không hướng tới võ công nhiều, nhưng đối với cổ võ cảm thấy rất hiếu kỳ.

Mộ Lê Thần nhìn người của Tần gia hướng phía mình và An Dương đi tới, thầm nghĩ trong lòng.

Đợi đến khi có cơ hội, nghĩ biện pháp lấy trộm mấy bản bí tịch của Tần gia xem vậy.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần sắm vai một Thuần Thú sư ít lời, thiếu thốn ngôn ngữ, tính tình quái gở, cho nên cùng người khác trò chuyện đều để An Dương ra mặt.

Lần này cũng là bình thường, An Dương hướng người của Tần gia chào hỏi: “Xin chào, tôi là An Dương, đây là em trai tôi, An Thần.”

Ai ngờ cái tên thiếu gia Tần gia trẻ tuổi kia thể nhưng không thèm nhìn An Dương, mà trực tiếp chạy đến con sói biến dị bên cạnh Mộ Lê Thần: “Oa, khí phách ghê nha!”

Nói rồi liền muốn thò tay sờ con sói.

Mộ Lê Thần ngăn lại hắn, lạnh lùng nói: “Đừng tùy tiện tới gần nó, cắn bị thương tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Vị thiếu gia Tần gia không bằng lòng, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ lão cha hắn ra không có ai dám đối với hắn ngăn cản chuyện gì.

“Bỏn thiếu gia thích sủng vật của người, đây là vinh hạnh của người, còn không mau đưa cho bỏn thiếu gia? Thế mà còn dám đe dọa ta.....”

Mộ Lê Thần nhìn thân người trước mặt so với hắn thấp hơn một cái đầu, lại còn cố gắng dùng lỗ mũi nhìn hắn không ngừng blah blah blah ép buộc hắn, Mộ Lê Thần yên lặng hết chỗ nói rồi.

Bộ dạng giống Tần Chiêu như vậy, tính cách sao lại kém nhiều đến thế?

Hơn nữa..... chiều cao so với Tần Chiêu cũng thấp hơn nhiều.....

Loại vương tử bệnh hoạn này, Mộ Lê Thần đột nhiên cảm thấy cùng hắn so đo, thật là mất mặt.

Lúc này vị bảo tiêu trung niên đứng phía sau thực tự nhiên, thuận thực bước lại vì thiếu gia nhà hắn thu lại cục diện rối rắm.

Hắn đem tên trẻ tuổi kia kéo ra phía sau, bảo hộ sau người, sau đó nói với Mộ Lê Thần: “Thực xin lỗi, Tần Chủ thiếu gia tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, mong ngài đừng để ý.”

Mộ Lê Thần sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên không phải nghĩ người này đối với mình rất cung kính, mà là..... Những lời này khẳng định đã từng nói qua với rất nhiều người đi?!

Hắn thật sự nói rất có thứ tự, vừa nghe liền biết không có bao nhiêu thành ý, toàn là lời nói khách sáo.

Còn có..... Tần Chủ thiếu gia?..... Cầm Trư thật sự là một cái tên đẹp đi _[3] _[3]

Tuổi còn nhỏ cái gì, có thể giống bộ dạng Tần Chiêu như vậy, khẳng định là anh em sinh đôi, tuổi còn có thể nhỏ đến thế nào đây?

Bất quá xem vị Tần Chủ thiếu gia mang thân thể như vậy mà chỉ số thông minh thì..., khẳng định là lúc còn trong bụng mẹ bị Tần Chiêu đoạt hết dinh dưỡng, dẫn đến hắn phương diện nào cũng đều phát triển không nổi.

Mộ Lê Thần cùng An Dương tới nơi này là có kế hoạch, cũng không có ý định nào loạn Tần gia.

Vừa thấy Tần Chủ ngu ngốc này bên người có thể có bảo tiêu lợi hại như vậy, liền biết địa vị hắn trong Tần gia không thấp.

Cho nên mặc dù vị bảo tiêu trung niên giải thích như thế nào cũng không thấy có thành ý, Mộ Lê Thần cũng không tính trở mặt.

Hắn gật đầu, lạnh lùng mang theo biến dị thú đi đến sau An Dương đứng.

Vị bảo tiêu trung niên cũng không cảm thấy thái độ của Mộ Lê Thần kỳ quái, dù sao hắn giải thích đã là cho Mộ Lê Thần mặt mũi, cho dù không xin lỗi, cũng không ai dám đắc tội Tần gia.

Chỉ là vì danh dự Tần gia, cho nên hắn mới có thể đối với chuyện thiếu gia mạo phạm người ta mà nói lời xin lỗi.

Mộ Lê Thần không ngại Tần Chử mạo phạm mình, nhưng không có nghĩa An Dương vốn dĩ luôn đem Mộ Lê Thần đặt ở đầu quả tim không ngại.

Bất quá, An Dương vẫn là dưới trấn an âm thầm của Mộ Lê Thần mà bình tĩnh lại, hít sâu vài cái.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, dù sao Tần gia sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ, đến thời điểm đó xử lý tên Cầm Trư này như thế nào, còn không phải do hắn định đoạt sao.

Nhấn nhện nhất thời không sao cả, hắn tuyệt đối không thể phá hỏng đại sự của A Thần.

Cảm xúc An Dương lúc này đã bình tĩnh lại, hắn nói với vị nam tử trung niên: “Không biết có thể hay không mang An Dương tôi đi gặp Tần gia chủ một lần?”

Nam tử trung niên gật đầu, nói: “Đi theo tôi.”

Hắn vốn chính là gọi An Dương cùng Mộ Lê Thần đến gặp Tần gia chủ, mà Tần Chử đang lúc nhàm chán, nghe nói người đến đây là Thuần Thú sư, liền chạy theo hóng hớt nhiệt.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đuổi kịp cước bộ của nam tử trung niên, đi về phía khu a.

Mà tên Tần Chử thiếu gia được nam tử trung niên hộ ở sau người có chút không cam lòng nhìn nhìn sói biến dị uy phong lẫm lẫm phía sau Mộ Lê Thần, chỉ là tay phải đã bị giữ, không có cách nào lại gần.

Mộ Lê Thần ở phía sau chậm chậm mà đi, nhìn Tần Chử thỉnh thoảng quay đầu khát vọng nhìn về phía con sói biến dị, lâu lâu còn nhân tiện trừng mình vài cái, không làm để ý dòi đi lực chú ý

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Khi Mộ Lê Thần dời đi ánh mắt, không thêm chú ý nữa, Tần Chử càng thêm tức giận.

Tức giận đến mức không muốn di chuyển một bước: “Văn thúc, ta không muốn đi!”

Vị nam tử trung niên gọi là Văn thúc kia bất đắc dĩ phải dừng lại: “Tứ thiếu gia, lại làm sao?”

Tần Chử không trả lời, gắt gao trừng Mộ Lê Thần, mà Mộ Lê Thần phảng phất không có cảm giác bị người ta nhìn, cứ cầm rắn biến dị trong tay thất thành nơ con bướm, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Văn thúc nhìn theo ánh mắt Tần Chử, mình bạch vài phần, trong lòng âm thầm thở dài.

Kỳ thật Tần Chử cũng không có kêu ngạo ương ngạnh như vậy, chỉ là hắn với Tần Chiêu là sinh đôi, hắn lại là em, vừa sinh ra đã cực kỳ gầy yếu, được gia chủ Tần gia cùng phu nhân xem như hòn ngọc quý mà nuông chiều.

Vì quen được nuông chiều, một khi có ai trái ý hắn, không làm theo ý nguyện của hắn, hắn liền làm đủ trò, từ khóc lóc om sòm đến lăn lộn bạo lực, không chịu hợp tác.

Hiện tại Mộ Lê Thần lại gặp phải tình huống này.

Vốn dĩ Mộ Lê Thần đã định để sói biến dị cho hắn chơi, hắn chơi một hồi liền chán thôi.

Nhưng Mộ Lê Thần cố tình không muốn, không cho hắn, cho nên Tần Chử liền cùng Mộ Lê Thần gây sự.

Nhất là mỗi lần Tần Chử dùng ánh mắt khiêu khích trừng Mộ Lê Thần, người ta đều không thêm nhìn, trong lòng hắn lại càng khó chịu.

Đơn giản mà nói, Tần Chử chính là bị làm hư, trở thành một thằng nhóc mắc bệnh vương tử thiếu gia.

Văn thúc khuyên Tần Chử hơn nửa ngày, không có hiệu quả gì, bất đắc dĩ chỉ có thể đem ánh mắt ném về phía Mộ Lê Thần, dùng một loại giọng điệu thương lượng mà nói: “An Thần tiên sinh, không biết có thể hay không bán con sói biến dị này cho Tần gia?”

Mộ Lê Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, sau đó đi về phía Tần Chử: “Ngươi muốn con sói này?”

Tần Chử cao ngạo hất cằm, hừ một tiếng.

Lúc trước không muốn đưa cho bọn thiếu gia, bây giờ còn không phải là vì ba ba mà muốn tặng cho bọn thiếu gia sao?

Mộ Lê Thần nhìn người tuổi không nhỏ trước mặt nhưng lại ngây thơ đến mức ngu ngốc như một đứa nhỏ, cảm giác có chút phiền chán.

Hắn chán ghét nhất là mấy loại mắc bệnh công tử này, nhưng mà tang thi bệ hạ hắn hoàn toàn không nghĩ tới tâm tư muốn hủy diệt thế giới của mình cũng được coi là bệnh công tử a.

Tần Chử hoàn toàn không phát hiện sát thần trước mặt đã sớm không còn kiên nhẫn, vẫn cứ dương dương tự đắc.

Ai ngờ Mộ Lê Thần thế nhưng một phen nhấc hắn lên, giống như đang cầm một con gà, đem hắn xách đến trên người sói biến dị, sau đó sói biến dị liền phóng về phía trước, chạy nhanh như báo tấp.

Văn thúc không kịp ngăn cản mà đại kinh thất sắc, vội vàng đuổi theo.

An Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng cùng chạy đi.

Lúc sắp chạy đến đại trạch của Tần gia, Mộ Lê Thần mới để sói biến dị ngừng lại, hắn đem Tần Chử đã đầu vầng mắt hoa xách xuống, nhìn tóc tai bị thổi thành cái tổ chim của Tần Chử, hỏi: “Hiện tại còn muốn không?”

Tần Chử thử nghiệm một phen khổ sở như bão táp bị quét qua, sau một lúc lâu vẫn chưa thể hoàn hồn, đầu óc vẫn vằng vất rồi thành một mù, nghe Mộ Lê Thần hỏi, hắn theo bản năng nói: “Không... ta... ta từ bỏ.”

Bất quá đến khi phục hồi tinh thần, Tần Chử lại lập tức vung ra bộ dạng hung thần ác sát: “Ai nói ta từ bỏ? Bọn thiếu gia ta vẫn muốn con sói này!”

Chẳng qua khi hắn nói câu kia hai chân vẫn còn run rẩy, cũng không dám nhìn qua phía con sói, tâm tư cứ như vậy bại lộ.

Mộ Lê Thần cười lạnh nói: “Xem ra tốc độ vừa rồi vẫn còn quá chậm nhỉ? Muốn nhanh hơn nữa không?”

Vốn dĩ gương mặt Tần Chử đã trắng bệch này càng trở nên trắng hơn, hắn còn muốn chống lại Mộ Lê Thần vài tiếng, nhưng nghĩ đến vừa rồi bị thổi cho cả người giống như bị đao cắt nát, mỗi giạt giạt hai phát, vẫn là không dám phun ra một chữ.

Mộ Lê Thần vừa lòng cười, sau đó tay phải để trên lưng Tần Chử, một đạo bạch quang ôn hòa sáng lên.

Tần Chử chỉ cảm thấy trong cơ thể thật ấm áp, đau đớn bên ngoài da trở nên dễ chịu.

Ánh mắt hắn sáng ngời trong suốt nhìn về phía Mộ Lê Thần: “Ngươi.....”

Mộ Lê Thần vươn ra một ngón tay để trước môi, nhẹ nhàng ‘Suyt’ một tiếng.

Tần Chử nhất thời hiểu ý ngậm miệng lại, hắn lúc này cảm thấy Mộ Lê Thần thật gần gũi, cũng thấy được dung mạo tuấn mỹ có hơi tái nhợt của Mộ Lê Thần giấu bên dưới áo choàng đen, mặt không khỏi đỏ lên.

Mộ Lê Thần căn bản không để ý biểu tình Tần Chử như thế nào, hiện tại lòng hắn tràn đầy cảm giác khi vừa mới kích hoạt được dị năng hệ chữa lành.

Loại này giống như đắm chìm trong lòng mẹ, nơi ấm áp nhất, an toàn nhất..... Thật sự rất khiến người ta mê muội.

Dị năng hệ chữa lành này là lúc trước Mộ Lê Thần bảo Tiểu Hắc đi tập sát Lạc Vân dong binh đoàn, đem dị đan của Tiêu Vân thôn phệ, sau đó hắn liền có được dị năng hệ chữa lành.

Chẳng qua hắn phát hiện dị năng hệ chữa lành này dùng trên người tang thi chẳng những không có chữa khỏi được gì, ngược lại còn khiến nơi bị thương thêm nghiêm trọng.

Mà dùng trên người biến dị thú cùng biến dị thực vật thì không có vấn đề gì, hắn lại có thể hấp thu nguồn năng lượng khổng lồ từ chúng để sử dụng.

Về phần nhân loại, hắn đã thí nghiệm qua trên người Mục Nhiên, miệng vết thương khép lại rất nhanh chóng, lại có thể rút ra năng lượng trên người Mục Nhiên cho hắn bổ sung thể lực.

Lần này sử dụng dị năng hệ chữa lành với Tần Chử, một là vì muốn thử xem dị năng có thể làm giảm bớt một mối hại hay không, hai là muốn thông qua Tần Chử đem dị năng của mình tiết lộ cho Tần gia gia chủ, như vậy càng khiến hắn cùng An Dương có thêm lợi thế.

Bằng không hắn còn không dám chắc chắn đám người Tần gia có thể trọng dụng mình cùng An Dương được hay không.....

Khi Mộ Lê Thần hồi phục tinh thần, hắn phát hiện Tần Chử ở trước mặt hắn lúc này lại làm một bộ ngoan ngoãn, có vẻ như đang thẹn thùng? O.O

Hắn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tần Chử, yên lặng lui về phía sau vài bước.

Mặc kệ nói như thế nào, loại bệnh thiếu gia này vẫn nên cách xa một chút.

~ o ~ o ~ o ~

Văn thúc cùng An Dương không bao lâu cũng đuổi kịp đến.

Văn thúc thấy Tần Chử vẫn mạnh khỏe, nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại rất bất mãn đối với Mộ Lê Thần.

Hắn lạnh lùng nói với Mộ Lê Thần: “An Thần tiên sinh, tôi tôn trọng cậu mới gọi cậu một tiếng tiên sinh, nhưng hành động hôm nay của cậu là muốn đối nghịch với Tần gia chúng tôi sao?”

Mộ Lê Thần còn chưa kịp giải thích, Tần Chử nghe những lời này của Văn thúc liền không vui, vội vàng thay Mộ Lê Thần biện giải: “Aizz, Văn thúc, người sao lại mắng An Thần? Dù sao ta cảm thấy An Thần hôm nay không có làm sai cái gì đi, chúng ta mau đi vào thôi, ta muốn kêu ba ba lưu lại An Thần.”

Văn thúc vốn là vì Tần Chử mới nói như vậy, bây giờ ngược lại bị chính cậu ta trách tội, hắn nhất thời nhìn Tần Chử không biết nói gì.

Cũng không biết An Thần này cho thiếu gia nhà hắn uống thuốc gì, chỉ như vậy, trong chớp lát đã quay ngoắt thái độ với hắn.

Văn thúc liếc mắt nhìn Mộ Lê Thần, trong lòng mang theo mùi phản kháng.

Ngay cả Mộ Lê Thần cũng không nghĩ tới, vừa rồi Tần Chử còn đối với hắn chỉ hận không thể đem hắn chính đốn cho tới chết đột nhiên lại thay đổi quay đầu một trăm tám mươi độ như vậy?

Mộ Lê Thần cùng Văn thúc đều không rõ, nhưng An Dương đứng một bên xem lại hiểu rõ.

Hắn nhìn Tần Chử thỉnh thoảng nhìn trộm Mộ Lê Thần, đến lúc Mộ Lê Thần nhìn qua liền hoang mang bối rối dời mắt đi, cái loại tâm tư gì đó trong mắt thẳng nhóc kia hắn quen thuộc muốn chết rồi.

An Dương gắt gao siết chặt nắm tay, thở mạnh vài cái mới bình tĩnh trở lại.

Trong lòng hắn dấy lên một trận ảo não, lúc trước ma xui quỷ khiến thế nào lại đi đề nghị A Thần đến đây với mình chứ?

Mặc dù biết rõ ràng Tần Chử căn bản không phải tình địch thật sự, chung quy thẳng nhóc đó để lại ấn tượng không tốt cho Mộ Lê Thần, bằng không Mộ Lê Thần cũng sẽ không đi trêu chọc nó.

Thế nhưng nếu An Dương có thể kiềm chế đám đám chua trong lòng mình không ngừng sôi sùng sục, hắn liền không phải là An Dương yêu Mộ Lê Thần đến không tiếc sinh mệnh nữa.

A Thần của hắn quá tốt đẹp, cho dù được che kín cũng có người mê luyện, khiến hắn cảm giác rất bất an, rất nguy hiểm.

An Dương khắc sâu cảm giác này, chính hắn phải tu luyện thật tốt, chờ hắn có được thực lực cao cường, là có thể khiến A Thần mỗi ngày ngồi ở trong nhà, muốn làm chuyện gì, hắn sẽ làm giúp là được.

Ảo tưởng này thật sự rất tốt đẹp, thế nhưng An Dương nghĩ đến thực lực bản thân mình cùng Mộ Lê Thần vốn chênh lệch rất lớn, yên lặng thở dài trong lòng.

Hắn cho dù cố gắng thế nào, có lẽ so với A Thần vẫn sẽ chênh lệch lớn như vậy.

Hai người đều có thiên phú tu chân không khác nhau mấy, nhưng thân thể Mộ Lê Thần vốn đã được định rằng so với hắn tu luyện nhanh hơn.

Mà bất luận Mộ Lê Thần có hay không được trọng sinh một kiếp sau đó mở ra tinh thần lực, chỉ riêng chuyện hắn là tang thi hoàng, sau ba lần nhật thực cũng đủ để hấp thu nguồn lực lượng mà An Dương vốn là một nhân loại đúng nghĩa không thể đuổi theo được.

~ o ~ o ~ o ~

Thời điểm An Dương còn đang bận ăn đám chua bậy bạ, Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy phiền lòng.

Hắn cũng không biết Tần Chử đến cùng uống nhầm thuốc quý gì, mỗi khi quay đầu nhìn nó là ánh mắt đều không giống như trước kia mang theo phần nộ cùng không cam lòng, ánh mắt nhìn hắn đến nỗi hắn có cảm giác hai con mắt ấy dính chặt vào lưng mình luôn rồi, khiến hắn chỉ cảm thấy sờn tóc gáy, mang theo loại dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ Tần Chử ghi hận mình trêu đùa hắn, đang suy nghĩ làm thế nào để giết chết mình?

Mộ Lê Thần thâm thúy nhìn theo bóng dáng Tần Chử đi lên trước hấn, nghĩ xem có nên hay không tiên hạ thủ vi cường*?

(*Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước chiếm ưu thế)

Bất quá Tần Chử có vẻ ít khi ra khỏi khu a, không có cơ hội xuống tay a.

Mộ Lê Thần bước chậm hai bước, cùng An Dương sóng vai mà đi, âm thầm truyền âm cho An Dương: “A Dương, anh nói có nên nhân cơ hội ám sát Tần Chử hay không, sau đó đổ tội cho người khác?”

Tìm An Dương vốn đang bị axit của dấm chua ăn mòn nghe thấy lời này, lập tức liền tỉnh lại, ánh mắt hoan hỉ nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Chỉ tiếc hấn không phải Tinh thần hệ dị năng giả, không thể truyền âm, bằng không hấn nhất định sẽ vì A Thần bày mưu tính kế thẳng nhóc thối này.

Giết chết tình địch là một ý tưởng tuyệt vời cỡ nào, nhất là ý tưởng này còn do chính người trong lòng mình đề xuất.

An Dương chỉ cảm thấy đường đi tựa như được trải bông vậy, đi một lại một bước, cả người đều lâng lâng.

Mộ Lê Thần lúc này cũng nhớ đến chuyện An Dương không thể truyền âm, nói chuyện lại dễ dàng bị Văn thúc đang dẫn đường phía trước nghe, hấn dứt khoát không hỏi ý kiến An Dương nữa, liền đem An Dương trở thành thùng rác trút bỏ cảm xúc, không ngừng kêu khổ: “A Dương anh không biết đâu, cái tên kia không biết mắc bệnh thần kinh gì, cứ nhìn tôi bằng ánh mắt ướt át, mơ mơ hồ hồ, khiến tôi sồn tóc gáy mấy lần.....”

An Dương nghe Mộ Lê Thần rủa Tần Chử cảm giác đầu tiên mà nói chính là phi thường hả dạ cùng vui vẻ, nhưng ngay lập tức lại càng nghe càng kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

A Thần cảm thấy ánh mắt ngập nước mơ mơ hồ hồ kia của Tần Chử thực sồn tóc gáy. An Dương bình thường cũng dùng ánh mắt lộ liễu như vậy nhìn về phía A Thần, có phải hay không cũng khiến A Thần chán ghét? Chỉ tại A Thần xem tình cảm giữa bọn họ là anh em tốt nhiều năm nên mới không nói ra mà thôi?

An Dương càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, càng náo bỗ càng kích động. Vốn dĩ hấn còn muốn thổ lộ sớm, nhưng hiện tại xem ra, vẫn là chậm rãi nói sau đi.

Kỳ thật Mộ Lê Thần cảm thấy ánh mắt Tần Chử khiến hấn sồn tóc gáy là vì lúc trước Tần Chử vốn rất ghét hấn, vậy mà bây giờ lại đi nhìn như vậy.

Còn An Dương. Mộ Lê Thần tỏ vẻ, bị ánh mắt như vậy nhìn thật nhiều năm, sớm đã thành thói quen ㄟ ㄎ ㄎ ㄟ

Cũng không thể trách Mộ Lê Thần quá tri độn, chung quy quan hệ của hấn cùng An Dương thật sự quá tốt, quan hệ hết sức mật thiết, cho dù An Dương giúp hấn triệt lông xx hấn cũng sẽ có cảm giác là cảm tình giữa hai anh em ngày càng tốt.

Hơn nữa hấn cũng ít tiếp xúc với những người có tính hướng như An Dương, thậm chí trong đầu căn bản không có khái niệm nam nam cũng có thể yêu nhau, không ai khai thông cho hấn, phỏng chừng An Dương có thăm mền cả một đời cũng không được đáp lại đâu.

Mà hiện tại Mộ Lê Thần cứ truyền âm cho An Dương trút nỗi oán giận, An Dương một bên nghe một bên nghĩ Mộ Lê Thần có phải hay không cũng chán ghét mình. Bọn họ rốt cuộc cũng đến trước cửa nhà Tần gia.

Mộ Lê Thần không truyền âm nữa, nhìn khu biệt thự trước mặt này một hồi, trước cửa là hai bức tượng sư tử bằng đá uy vũ, đại môn là một màu đỏ thẫm, tòa nhà mang theo loại khí tức xưa cổ của những vị quan hồi trước.

Ánh mắt tùy ý nhìn diện tích tòa biệt thự một chốc, thật sự là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

Thời mạt thế này, những nơi an toàn chính là tắc đất tắc vàng, biệt thự của Tần gia thế nhưng chiếm diện tích lớn như vậy, thật đúng là không sợ sự phản nộ của dân chúng.

Bất quá ngẫm lại cũng là, người thường không có khả năng vào được nơi này, hơn nữa tại nơi thực lực đứng đầu này, một đám bình dân cũng không phản kháng nổi.

Nhân loại càng bị hai cực phân hoá, Mộ Lê Thần càng cao hứng.

Bởi vì như vậy càng khiến hắn có nhiều cơ hội chiêm ngời cho nhân loại hỗn loạn, hắn thì làm ngư ông đắc lợi a.

Tuy rằng hiện tại hắn không có hứng thú hủy diệt thế giới, nhưng thống trị tang thi cùng nhân loại hắn vẫn rất có hứng thú đó.

Đem từng kẻ đã từng biến hắn thành chuột bạch mà thử nghiệm đủ mọi loại thuốc làm phân bón cho thực vật, ngấm đến liên không kiểm được mà kích động.

~ ~ ~ ~ ~

Văn thúc tiến lên nói chuyện với hai dị năng giả canh giữ ở trước cửa.

Tần Chủ liền đi đến bên cạnh Mộ Lê Thần đứng, hắn nhìn Mộ Lê Thần cùng An Dương đều đang bận đánh giá biệt thự của Tần gia, có chút kiêu ngạo nói: “Đây là nơi mà Hòa Thạc vương gia triều Thanh ở, bất quá hiện tại chính là nơi ở của Tần gia.”

Mộ Lê Thần không nhìn hắn, An Dương chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó không thèm nhìn nữa.

Tần Chủ một mình đọc thoại cả nửa ngày, thấy không ai để ý tới mình, không khỏi sinh khí, đang muốn phát cáu, Văn thúc liền đi đến gọi bọn họ vào.

Vào biệt thự Tần gia, Văn thúc cũng không sót ruột dẫn bọn hắn đi gặp Tần gia gia chủ, ngược lại mang bọn họ chậm rãi tham quan, thường thức thật tốt cái nơi được gọi là phủ của Hòa Thạc vương gia.

Mộ Lê Thần nhìn đám hoa cỏ đã khô vàng kia. Còn có những hoa cỏ sắc xanh mơn mẫm khác đều đã là thực vật biến dị, thời điểm bọn họ đi ngang qua, không phải dây leo đột nhiên quấn tới, mà là thảm cỏ dưới lòng bàn chân mềm mềm đột nhiên vọt lên quấn lấy chân bọn họ.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đối mặt với nguy hiểm trình độ ấy, hoàn toàn không thèm động thủ.

Vẫn nhàn nhả đứng ở trên lưng sói biến dị, còn chim biến dị phạch phạch hai cánh bay lên, trực tiếp phóng ra hai đạo hòa diễm đem thảm biến dị thực vật thiêu thành tro bụi.

Bất quá điều khiến Mộ Lê Thần chú ý là, Văn thúc cùng Tần Chủ đều không bị biến dị thực vật công kích, cho dù bọn họ cũng đứng chung một chỗ với mình.

Tựa hồ nhận ra nghi hoặc của Mộ Lê Thần, Văn thúc cũng không muốn giấu diếm.

“Trên người tôi cũng từ thiếu gia được phun một loại dược, khiến biến dị thực vật nơi này cảm thấy chúng tôi cũng là đồng loại của chúng nó, cho nên sẽ không công kích chúng tôi.”

An Dương nhướn mày, Mộ Lê Thần cũng không nói gì.

Vốn đang chờ bọn hắn hỏi tiếp tục, Văn thúc có chút xấu hổ nói: “Chờ sau khi hai người cũng trở thành người của Tần gia, đương nhiên cũng sẽ được phun loại dược này. Bất quá loại dược này chỉ có thể tác dụng đến thảm thực vật trong nhà, đối biến dị thực vật bên ngoài không tác dụng quá lớn”

Vừa nghe đối với biến dị thực vật bên ngoài không có nhiều tác dụng, Mộ Lê Thần lập tức mất hứng thú.

Văn thúc nhìn Mộ Lê Thần không thèm quan tâm mà quay đầu đi nhìn về phía hòn non bộ, trong lòng càng thêm xấu hổ.

Người này thật sự không biết cách cư xử mà!

Nhưng gia chủ đã phân phó hắn vẫn không thể không làm.

Văn thúc nói: “Đối với biến dị thực vật bên ngoài sở dĩ không có tác dụng lớn là vì bên ngoài có rất nhiều biến dị thực vật so với biến dị thực vật trong nhà không giống nhau, nếu bên ngoài ở nơi có biến dị thực vật giống loại này, dược cũng có thể dùng được.”

An Dương hỏi: “Loại dược này chẳng lẽ được chế tạo từ thứ gì bên trong biến dị thực vật sao?”

Bằng không cũng sẽ không hiệu nghiệm với biến dị thực vật khác, dược này hẳn là chế tạo từ cơ thể của loại biến dị thực vật này, hơn nữa chỉ có thể hiệu nghiệm với một loại biến dị thực vật.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đã sớm từ trong lời nói của Văn thúc đoán được ưu điểm cùng khuyết điểm của nó.

Hắn khinh thường cười lạnh nói: “Nói vậy dược này hẳn là chỉ hữu hiệu với biến dị thực vật cấp thấp đi? Cho dù có giống với biến dị thực vật trong nhà, nhưng chỉ cần cấp bậc đủ cao, liền không còn tác dụng.”

Thời điểm đám biến dị thực vật kia công kích bọn họ, Mộ Lê Thần cũng đoán ra dụng ý của Văn thúc khi dẫn bọn hắn đi vào chỗ này.

Kiểm tra năng lực của bọn họ? Không có khả năng, bởi vì đám biến dị thực vật này cấp bậc quá thấp, lại ở bên trong biệt thự Tần gia.

Như vậy là có ý đồ khác.

Mộ Lê Thần nhìn đến biến dị thực vật đối với hai người Văn thúc cùng Tần Chử làm như không thấy, Văn thúc sau lại dụ dỗ bọn họ, chỉ cần gia nhập Tần gia liền có thể có được loại dược thần kỳ này, hẳn liền biết Tần gia đang có ý tứ gì.

Đơn giản là khi dễ bọn họ không có bao nhiêu kiến thức, nghĩ có thể dùng thứ dược như gân gà này lừa gạt bọn họ nguyện trung thành với mình.

Tuy rằng bọn họ là vì chuyện Hạng gia mới gia nhập, nhưng đến đây không phải để tìm kiếm người cứu mạng, cho nên Tần gia tất yếu phải cho phúc lợi tốt, bọn họ mới có khả năng gia nhập Tần gia.

Mà hiện tại, Tần gia hiển nhiên là khi dễ bọn họ kiến thức cạn hẹp, muốn dùng chút ít chỗ tốt này lừa bọn họ.

Đương nhiên, cái này chỉ là suy đoán của Mộ Lê Thần, cũng không phải không có khả năng khác.

Nói không chừng tại trong mắt người Tần gia, loại dược này thật đúng là vật báu vô giá.

Tần gia cho rằng loại ‘Vật báu vô giá’ này có thể dụ hoặc được bọn họ nguyện trung thành với mình, hẳn là nắm rất chắc sự tình.

Mặc kệ là suy đoán đầu tiên đúng hay là suy đoán thứ hai đúng, đều khiến Mộ Lê Thần đối với Tần gia gia chủ rất chướng mắt.

Người trước kia chỉ làm cho Mộ Lê Thần cảm thấy Tần gia gia chủ hơi keo kiệt không để ý đến đại cục, hẳn cũng không nghĩ nhiều, bây giờ lại dùng loại thủ đoạn lừa gạt này giảm bớt lợi ích của dị năng giả khi gia nhập, sẽ chỉ làm các dị năng giả ly tâm, quả thật là hạ tác thủ đoạn, có thể thấy được Tần gia gia chủ hoàn toàn không coi bọn họ là cái quái gì.

Mộ Lê Thần nghĩ đến kiếp trước chính mình thế nhưng lọt vào tay Tần gia, không khỏi có xúc động muốn nôn ra máu.

Đều do Mộ Dung, An Như cùng Mộ Lê Dật, Phó Nghiên mà ra, nếu không phải bọn họ âm toán hắn, hắn sẽ bị Tần gia bắt được sao?

Tang thi hoàng đệ hạ cũng có sĩ diện chứ, vì thế đâm ra giận chó đánh mèo.

~ o ~ o ~ o ~

Bị An Dương cùng Mộ Lê Thần trước sau chỉ ra khuyết điểm của dược, Văn thúc chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy xuống rùng rùng.

Hắn chuyển trong đầu nửa ngày, không thể nghĩ ra dược cái gì có thể phản bác, chỉ có thể cứng ngắc nói sang chuyện khác: “Về vấn đề đãi ngộ sau khi hai người gia nhập Tần gia, hai người còn phải tự mình gặp gia chủ bàn bạc.”

Văn thúc âm thầm lau mồ hôi lạnh, hắn vẫn làm tốt công việc bảo tiêu của mình là dược, loại việc khua môi múa mép này không phải chuyện hắn có thể hold được.

Nghĩ đến chính mình dược gia chủ nhờ vả, Văn thúc liền cảm thấy mình thật mất uy tín.

Hắn nói với Mộ Lê Thần và An Dương: “Hai vị, phía trước chính là Tùng Đào uyển (biệt viện), hôm nay tạm thời ở nơi này, ngày mai gia chủ sẽ tiếp kiến hai vị.”

Sau khi nói xong, hắn cũng không tự mình dẫn Mộ Lê Thần cùng An Dương qua, mang theo Tần Chử vợ vả rồi đi.

An Dương kỳ quái nói: “Sao hắn lại gấp gáp như vậy?”

Mộ Lê Thần cười nhạo nói: “Không chừng là có tật giật mình”

Hai người đi về phía trước, về phần Tùng Đào uyển ở đâu, Mộ Lê Thần sớm đã dùng tinh thần lực tra xét.

Kỳ thật Mộ Lê Thần không nghĩ sai, Văn thúc đi nhanh như vậy, đúng là có tật giật mình.

Vốn dĩ Tần gia gia chủ đối với chuyện Lôi Hỏa dong binh đoàn mà Tần gia phí không ít khí lực bồi dưỡng bị giết chết rất phẫn nộ, nếu không phải bởi vì Tần gia hiện tại nhu cầu cấp bách muốn có một dong binh đoàn cường đại, hắn đã đem hai người bọn họ đuổi cở ra ngoài rồi.

Cho nên Tần gia gia chủ đối với chuyện An Dương cùng Mộ Lê Thần chủ động gia nhập không có quá nhiều hảo cảm.

Bất quá, may mà Tần gia gia chủ cũng không phải người xử trí theo cảm tính, hắn biết rõ giá trị của An Dương cùng Mộ Lê Thần, quyết định phải đem hai người lưu lại.

Nhưng thái độ mấy người nhà họ Tần kia là gì?

Tần gia gia chủ lên kế hoạch, để Văn thúc đi thăm dò.

Hắn trước tiên không đi gặp An Dương cùng Mộ Lê Thần, để Văn thúc đi cùng bọn họ nói chuyện về vấn đề đãi ngộ sau này của bọn họ.

Tần gia gia chủ nói điều kiện đãi ngộ mà Văn thúc đề ra có chút thấp, căn bản không phải là điều kiện mà một cường giả cấp sáu được nhận.

Nếu hai người kia thật sự bị Văn thúc lừa, như vậy Tần gia gia chủ liền không coi trọng bọn họ nữa, chung quy, thực lực cường đại, mà lại không đủ thông minh, cũng chỉ là một mềnh phụ.

Nếu hai người kia không đáp ứng điều kiện của Văn thúc..... Như vậy hẳn nên đối đãi như thế nào với hai người này, còn phải xem Văn thúc báo cáo cụ thể đã.

Nhưng trong lòng Tần gia gia chủ có một tính toán nhỏ nhặt mà hẳn không nói cho Văn thúc biết, bởi vậy lúc này Văn thúc đối với Tần gia rất trung thành và tận tâm còn đang bận ảo não vì chính mình không thể hoàn thành trọng trách mà gia chủ giao.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Tùng Đào uyển, tên rất có ý nghĩa, đáng tiếc sau khi tiến vào đến một cái cây Tùng cũng không thấy, ngược lại thứ nhìn thấy là những hố đất không bằng phẳng.

Có lẽ những cái hố kia ban đầu là để trồng Tùng, nhưng bởi vì lo lắng thật thực lần thứ ba sẽ khiến bọn chúng biến dị, nên Tần gia mới dứt khoát đào chúng lên.

Mộ Lê Thần cùng An Dương tiến vào Tùng Đào uyển, bên trong có vài gian phòng.

An Dương cười nói: “A Thần, chúng ta ngủ cùng một gian đi.”

Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi nói: “Nơi này có rất nhiều phòng.”

Nhiều phòng như vậy, sao lại muốn chen chúc chung một gian?

An Dương vẫn không buông kỳ vọng được đồng giường cộng chăn với Mộ Lê Thần, nói: “Hai chúng ta ở một phòng có thể giúp đỡ lẫn nhau, vạn nhất xảy ra chuyện gì, em còn có thể bảo hộ anh nha ~”

Tuy rằng điều hắn muốn nói là vạn nhất xảy ra chuyện gì, hắn còn có thể bảo hộ A Thần, nhưng trong lòng sau khi âm thầm so sánh sức chiến đấu của hai người, hắn liền thành thành thật thật sửa miệng.

Nói như vậy mặc dù có chút tự nhận mình yếu đuối, nhưng chỉ cần có thể cùng A Thần đồng giường cộng chăn cũng không phải chuyện mất mặt gì.

Chỉ mới ở khu b vài ngày, hơn nữa mấy ngày nay buổi tối đều ở bên trong không gian, còn chưa được ngủ cùng A Thần lần nào đâu.

An Dương tiếc nuôi thờ dài.

An Dương cũng đích xác không hổ là anh em lớn lên cùng nhau với Mộ Lê Thần, đối với tâm tư Mộ Lê Thần hiểu rất rõ.

Hắn nói như vậy, Mộ Lê Thần quả nhiên liền do dự.

Nghĩ đến thực lực An Dương không quá cường đại, lại còn là nhân loại, vạn nhất bị Tần gia sử dụng biện pháp nham hiểm gì ám toán..... Càng nghĩ Mộ Lê Thần lại càng không yên lòng, vì thế liền đáp ứng.

Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại hai người bọn họ vẫn chưa chính thức gia nhập Tần gia, cẩn thận là trên hết.

Chung quy, khi vẫn chưa có được câu trả lời chính xác từ Tần gia gia chủ, không ai dám trăm phần trăm vỗ ngực cam đoan Tần gia gia chủ sẽ lựa chọn bọn họ mà buông tay quân cờ Hạng gia họ.

Như vậy, hẳn cùng An Dương ngủ một phòng cũng coi như có bảo đảm, vạn nhất Tần gia muốn dùng khói mê độc được lên người An Dương, hắn còn có thể phát giác.

An Dương là một người anh em đáng giá tin cậy, tất yếu phải bảo hộ cho tốt.

An Dương thấy Mộ Lê Thần gật đầu, hưng phấn kéo Mộ Lê Thần chạy vào một gian phòng xem xét.

“A Thần, chúng ta chọn phòng một phen, phòng nào tốt chúng ta liền ở a~”

Lúc này một thị nữ vừa bước vào Tàng Đào uyển nghe được An Dương nói như vậy, khước miệng giật giật.

Bất quá, thị nữ kia cũng thập phần tận trung làm hết phận sự đối với An Dương cùng Mộ Lê Thần hành lễ một cái: “Hai vị công tử này, nô tỳ đến hầu hạ các vị, có điều gì phân phó cứ việc nói.”

Cô nhẹ giọng nói chuyện, hơn nữa mi mắt rũ xuống, rõ ràng đã được trải qua những khóa đào tạo.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đứng nhìn, trong lòng chắc chắn lấy làm kỳ lạ, quả nhiên không hổ là đại thế gia truyền thừa thật nhiều năm, bồi dưỡng thị nữ người hầu quả nhiên rất nghiêm ngặt.

Tuy rằng hiện tại đã là mặt thế, nhưng dù sao đám người ở đây cũng là người có địa vị cao nhất trong xã hội, có thể tìm loại người trung tâm nguyện ý xưng ra một tiếng ‘Nô tỳ’ này thật đúng là khó khăn.

Mộ Lê Thần hiếu kì hỏi: “Cô tên gì, làm ở Tàn gia đã bao nhiêu năm?”

Thị nữ kia nhẹ giọng nói: “Nô tỳ tên là Cháp Tổ, từ khi sinh ra đã ở Tàn gia, nay hai mươi tuổi.”

Thoạt nghe thị nữ tên Cháp Tổ này đáp không đúng câu hỏi, nhưng kỳ thật cô đã trả lời vấn đề Mộ Lê Thần đưa ra.

Sinh ra ở Tàn gia, chứng tỏ các trưởng bối của gia đình cô đều là người hầu của Tàn gia, cô vừa sinh ra đã là nô tỳ của Tàn gia, bây giờ hai mươi tuổi, tức là làm ở Tàn gia đã hai mươi năm.

Trước tận thế cái loại nhân quyền tối thượng này thế mà còn có người nguyện ý tuân thủ theo một tờ giấy mà bán mình?

Bất quá, nhìn thị nữ kia một thân y phục rườm rà, Mộ Lê Thần cũng đoán được vài phần.

Phòng chừng lúc trước tận thế này Tàn gia ít khi tiếp xúc với người ngoài, trong gia tộc vẫn còn tuân quy củ của các gia thế ngày xưa, thậm chí rất nhiều thói quen thời cổ cũng chưa sửa.

Bất quá, cái này cùng Mộ Lê Thần không có quan hệ, hần chỉ hỏi một chút, rất nhanh đã ném ra sau đầu.

Hần nói với Cháp Tổ: “Cô dọn dẹp lại phòng ở cho chúng tôi một chút.”

Cháp Tổ nhẹ nhàng nhúng người một cái, sau đó chậm chậm đi, bộ dáng thậm chí có thể dùng từ thướt tha để hình dung.

Mộ Lê Thần mím môi nhìn bóng dáng Cháp Tổ, trong lòng cười nhạo, Tàn gia gia chủ vậy mà lại dùng loại này phương pháp này đi đối phó bọn họ?

Kêu một nữ nhân xinh đẹp tới thi triển mỹ nhân kế, là ông ta quá xem nhẹ bọn họ hay là bọn hần đã đánh giá cao ông ta đây?

Cháp Tổ tuy rằng thoạt nhìn yếu đuối, Mộ Lê Thần cho rằng cô ta là người mà Tàn gia tìm đến để dụ hoặc bọn họ, không thật sự là thị nữ.

Không ngờ động tác tay chân của Cháp Tổ xác thực rất nhanh nhẹn, dọn dẹp phòng ở gọn gàng ngăn nắp, động tác thuần thục kia chứng minh cô ta cũng không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này.

Chẳng lẽ cô ta thật đúng là người hầu của Tàn gia?

Mộ Lê Thần nhìn chằm chằm bóng dáng Cháp Tổ thật lâu khiến lòng An Dương ngứa tới phát run, hần còn không quên tính hướng Mộ Lê Thần là bình thường a.

An Dương tiến lên một bước, đem tầm mắt Mộ Lê Thần ngăn trở, có chút mất hứng nói: “Nữ nhân này có cái gì tốt để nhìn, thay vì nhìn cô ta còn không bằng.....”

..... Nhìn anh!

Mộ Lê Thần bị bộ dáng oán phụ bất mãn của An Dương chọc cười.

“Anh lại rồi rắm cái gì vậy? Tôi chỉ là đang suy nghĩ, vừa lúc nhìn về phía căn phòng kia thôi mà, cũng không phải đang nhìn cô ta. Hơn nữa thân phận tôi hiện tại là cái gì anh cũng không phải không biết, làm sao sẽ đi thích.....”

Câu nói kế tiếp Mộ Lê Thần còn chưa nói An Dương đã biết, chính là bởi vì đoán được, cho nên lại càng không cao hứng.

Ý của A Thần chính là không có khả năng thích nhân loại.

Hần cũng là nhân loại mà, chẳng lẽ phải đem chính mình biến thành tang thi thì mới có cơ hội ôm được mỹ nhân về sao?

An Dương buồn bực nhún chặt mày.

Hần biết nếu người biến thành tang thi không phải ai cũng có thể có được vận khí tốt giống A Thần khôi phục ký ức nhân loại, tỷ như Mộ gia gia là tang

thì cấp cao, hiện tại chỉ số thông minh tương đương với một đứa nhỏ, chuyện khôi phục ký ức nhìn không thấy hi vọng.

Nếu hẳn thực sự đem mình biến thành tang thi, lúc đó sẽ không nhớ rõ A Thần là ai ?

Nghĩ đến liền cảm thấy sợ hãi.

Thời điểm An Dương rời rầm, Cháp Tổ đã quét tước vệ sinh phòng ốc thật tốt.

Cô quay trở lại gọi bọn họ vào phòng: “Nhị vị công tử, nô tỳ đã đem phòng ở quét tước sạch sẽ, vật dụng đều là đồ mới. Nếu có cần gì, xin cứ việc phân phó, nô tỳ ở trong phòng bên cạnh có thể nghe được.”

Mộ Lê Thần nói: “Không cần cô ở chỗ này, cô cứ đi đi.”

Hắn một chút cũng không cho Cháp Tổ có cơ hội ở lại Tùng Đào uyển.

Cháp Tổ sùng sốt, sau đó thần sắc liền tự nhiên trở lại, nói: “Nô tỳ xin cáo lui.”

Nhìn bóng dáng Cháp Tổ rời đi, Mộ Lê Thần cười lạnh, nói: “Thật sự có cảm giác như mình là một quý công tử ngày xưa nha.”

An Dương thì mặc kệ chuyện đó, hắn chỉ cảm thấy cái nữ nhân kia thật chướng mắt, nhưng mà hắn đã có thể ôm A Thần của hắn ngủ một giấc rồi.

Hắn chờ mong nhìn về phía Mộ Lê Thần: “A Thần, không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ a!”

Mộ Lê Thần yên lặng nhìn thoáng qua mặt trời bên ngoài còn treo chính giữa bầu trời, những tia nắng mang theo độ nóng cao khiến cả người ứa ra mồ hôi.

An Dương hắc hắc cười nói: “Ngủ trưa! Là ngủ trưa!”

(Zombie: Bà anh An Dương =.,=, gặp cái gì không biết QAQ Từ từ mới làm nên chuyện chứ)

Mộ Lê Thần lười để ý tới chỉ số thông minh đột nhiên hạ xuống của An Dương, cất bước đi vào phòng, sau đó phóng xuất tinh thần lực, tỉ mỉ kiểm tra chung quanh một phen.

Quả nhiên dưới đáy giường có một thiết bị ghi âm.

Đại khái là vì tín hiệu hiện tại không tốt, máy nghe trộm không tiện sử dụng, cho nên sử dụng là thiết bị ghi âm này.

Nghĩ muốn đem cuộc nói chuyện giữa bọn họ ghi âm, sau đó để thời điểm Cháp Tổ dọn dẹp căn phòng lại lấy đi. Mà thiết bị ghi âm này hẳn cũng là khi Cháp Tổ quét tước phòng lấp vào đi.

Mộ Lê Thần mở cửa phòng khác, nhìn tro bụi phủ kín phòng, yên lặng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Quả nhiên, phòng khác đều không thể ở được.

Phòng chừng Tần gia cũng đề phòng bọn họ sẽ có ý lừa thị nữ, bảo thị nữ dọn dẹp một phòng, đem thiết bị ghi âm đặt trong phòng đó, còn bản thân bọn hắn lại chạy qua phòng khác ở.

Cho nên liền đơn giản đem số phòng ở đây phủ đầy tro bụi, buộc bọn hắn không thể không ở căn phòng mà thị nữ đã quét tước kia.

An Dương cũng nghĩ đến điểm này, bất quá điều khiến hắn kỳ quái là.....

“Nữ nhân kia làm sao trong thời gian ngắn như vậy có thể quét dọn sạch căn phòng bản thể này chứ!?”

Nhìn tro bụi phủ ngập những căn phòng khác, nói như vậy căn phòng này lúc trước cũng bản không kém, thế nhưng có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy dọn dẹp xong một căn phòng vừa bản vừa lớn, trình độ lanh lẹ của thị nữ này cũng quá cao siêu rồi.

Mộ Lê Thần khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn: “Anh chẳng lẽ không biết cái nữ nhân kia có thể sử dụng dị năng sao?”

Cái thị nữ kia là Thủy hệ dị năng giả, Thủy hệ dị năng giả quét tước phòng là phi thường dễ dàng.

Bất quá Tần gia cho rằng An Dương là Băng hệ và Không gian hệ dị năng giả, mà Mộ Lê Thần cũng chỉ là một Thuần Thú sư, bọn họ không có Thủy hệ dị năng, căn bản không thể tự mình quét dọn.

An Dương nghe Mộ Lê Thần giải thích, có chút ngạc nhiên.

Nói thật, bộ dáng thị nữ tên Cháp Tổ kia ngoan ngoãn cùng lễ nghi như vậy, còn có kia một thân y phục cổ rườm rà, đều khiến người ta thật sự nghĩ rằng cô ta là một thị nữ giúp việc cho một gia tộc lớn, cùng với dị năng là phi thường không thích hợp.

Quả thực không thể tưởng tượng được cảnh tượng một nữ tử cổ điển lại sử dụng dị năng. Loại cảm giác phản xuyên không này thực khiến người ta.orz

Mộ Lê Thần cảm thiết bị ghi âm trong tay đã bị hấn tắt đi, nhưng hấn vẫn chưa ném xuống.

Hấn cười nói: “Tần gia gia chủ đây là tặng lễ vật cho chúng ta đây.”

Thiết bị ghi âm này là một thứ tốt.

An Dương nhìn thiết bị ghi âm chỉ lớn bằng cái móng tay trong tay Mộ Lê Thần, trừng to mắt nhìn: “Chẳng lẽ em tính đem thứ này dùng trên người Tần gia gia chủ?”

Khỏe môi Mộ Lê Thần cong lên một mặt cười: “Gậy ông đập lưng ông không tốt sao? Hơn nữa đem thứ này giao cho Lý Văn Dương, cũng có thể gia tăng tín nhiệm của quân đội đối với chúng ta không phải sao?”

An Dương gật đầu nói: “Đây thật sự là một ý tưởng không tồi.”

Mộ Lê Thần nhìn nhìn mấy ghi âm trong tay, nói: “Tên Tần gia gia chủ kia cũng không nghĩ đến, tinh thần lực của tôi so với Tinh thần hệ dị năng giả thông thường mạnh hơn rất nhiều, thứ này tuy rằng có thể quấy nhiễu Tinh thần hệ dị năng giả tra xét, nhưng đối với tôi căn bản là vô dụng!”

An Dương sùng sốt nói: “Thiết bị có thể quấy nhiễu tinh thần lực?”

Mộ Lê Thần cầm mấy ghi âm trong tay đưa cho An Dương: “Anh dùng tinh thần lực đề lên nó thử xem”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

An Dương tuy rằng không phải Tinh thần hệ dị năng giả, không thể điều khiển tinh thần lực rời khỏi thân thể quá xa, nhưng có tác dụng dò xét ở cự ly gần như vậy vẫn không thành vấn đề.

Tinh thần lực hấn bao trùm lên thiết bị ghi âm, hấn quý dị phát hiện, thứ này tuy có thể dùng mắt thường nhìn thấy, nhưng khi hấn sử dụng tinh thần lực dò xét lại không thể thấy được.

Không phải loại cảm giác có thứ gì ngăn cách tinh thần lực của hấn, mà là tinh thần lực rất thuận lợi đảo qua thiết bị ghi âm, hoàn toàn không phát giác nơi này còn có một thứ.

Quả nhiên là thiết bị quấy nhiễu tinh thần lực.

Mộ Lê Thần từ lấy lại mấy ghi âm trong tay An Dương, sau đó đút vào túi quần, đợi đến khi bọn hấn gặp được Tần gia gia chủ, đem ra ghi âm cũng không muộn.

An Dương cùng Mộ Lê Thần vẫn không trở lại phòng nghỉ ngơi, chính là để ngừa Tần gia gia chủ vẫn còn thủ đoạn nào đó có thể nghe lén được bọn họ đối thoại, Mộ Lê Thần gọi An Dương cùng mình tiến vào một gian phòng vẫn chưa được quét tước qua.

Mộ Lê Thần quét mắt nhìn tro bụi trong phòng, nói với An Dương: “Vào không gian đi.”

Bất quá nơi này dù sao cũng là Tần gia, Mộ Lê Thần không thể không phòng bị, trước khi vào không gian, hấn bố trí trận thuật mà Ân Phùng cho hấn trong phòng.

Bộ trận thuật này kết hợp với phù văn trên là bùa của Mục Nhiên, có thể chặn được thanh âm vọng ra ngoài, nhưng thanh âm bên ngoài lại không hề trở ngại truyền vào trong.

Càng quan trọng hơn là, trận thuật này có thể ngăn cản hết thảy tinh thần lực dò xét.

Chỉ cần có người dùng tinh thần lực dò xét căn phòng này, liền sẽ gặp phải trở ngại, hơn nữa cũng sẽ đánh động đến Mộ Lê Thần và An Dương, bọn hấn cũng có đủ thời gian từ trong không gian đi ra.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần bố trí tốt trận thuật, lập tức mang hấn tiến vào không gian.

Bên ngoài này bản hề hề xám xịt, hấn thật không muốn để A Thần đứng ở nơi như vậy nhiều thêm dù chỉ một giây.

An Dương đã trở thành chủ nhân của không gian này khá lâu, khả năng điều khiển đối với không gian cũng rất cao, hẳn hoàn toàn có thể khống chế không gian tiếp nhận được thanh âm từ bên ngoài.

Chỉ tiếc thực lực hắn vẫn chưa đủ cao, bằng không cảnh tượng bên ngoài như thế nào cũng có thể nhìn thấy được.

~ ~ ~ ~ ~

Mãi cho đến buổi ăn cơm tối, Mộ Lê Thần cùng An Dương cũng nghe thấy tiếng cảnh báo của trận thuật bên ngoài.

Có người đang dùng tinh thần lực dò xét gian phòng này.

An Dương vội vàng mang theo Mộ Lê Thần ra ngoài.

Nhìn thấy Mộ Lê Thần cùng An Dương cả người sạch sẽ từ một gian phòng phủ đầy tro bụi đi ra, cái vị bên ngoài đang dùng tinh thần lực tra xét khiến trận thuật cảnh báo kia rất sừng sốt.

Bất quá hẳn cũng không hỏi Mộ Lê Thần cùng An Dương sao lại không phải đi từ phòng chính của bọn họ ra, mà lại từ chỗ này ra.

Hắn nói với bọn họ: “Tại hạ tên Tần Minh, gia phụ bảo tại hạ thỉnh nhị vị đến dùng bữa tối.”

Chân mày Mộ Lê Thần hơi nhíu lại, cái tên Tần Minh này hắn đã từng nghe qua, chính là người thừa kế tiếp theo của Tần gia, Tần đại thiếu gia, ba mươi tuổi, là anh cả của Tần Chiêu cùng Tần Chử.

Loại việc ngoại giao này đều do An Dương đảm nhiệm, hẳn hướng Tần Minh cười gật đầu nói: “Tần đại thiếu, rất vui lòng!”

Tần Minh đối với dụng ý của cha mình khi gọi mình đến thỉnh hai người này rất rõ ràng, là hi vọng hắn có thể thu phục được hai dị năng giả cường đại này, cho dù tạm thời không thể thu phục, có thể thu hoạch nhiều bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Bởi vậy Tần Minh tận lực không làm mất mặt Mộ Lê Thần cùng An Dương trước mặt Tần gia đại thiếu hẳn đây, rất ôn hòa thân thiết hỏi bọn họ ở trong này có tốt không, đã quen chưa.

Một chút cũng nhìn không ra cái người đã thất lễ vừa rồi dùng tinh thần lực tra xét Tùng Đào uyển chính là hắn.

An Dương cũng tựa hồ định cho qua hành động của Tần Minh phía, cười khách sáo với hắn, trong lúc nhất thời nhìn qua, bầu không khí giữa ba người tựa hồ thực ôn hòa ấm áp.

Khoảng cách giữa Tùng Đào uyển với nơi Tần gia gia chủ chiêu đãi khách nhân cũng không xa, Tần Minh cùng An Dương trò chuyện được vài câu thì đã đến.

Tần Minh dẫn đầu đi vào, nhìn qua một nam tử trung niên diện mạo giống như chỉ mới hơn ba mươi tuổi, cung kính nói: “Cha, người đã mời tới.”

Mộ Lê Thần đi theo bên người An Dương tiến vào sau, ánh mắt đánh giá Tần gia gia chủ.

Người đàn ông này có bốn đứa con, đứa lớn nhất đã ba mươi tuổi, vậy mà nhìn qua ông ta một chút cũng không già nua, cùng Tần Minh đứng chung một chỗ, thật giống như hai anh em vậy.

Ngồi bên cạnh Tần gia gia chủ còn có Tần Chử, về phần hai đứa con còn lại của Tần gia gia chủ, đứa thứ hai vào thời điểm mặt thế tiến đến đã biến thành tang thi, còn người thứ ba Tần Chiêu ra ngoài làm nhiệm vụ đến nay không rõ tin tức, vô cùng có khả năng đã gặp chuyện không may.

Vốn dĩ có bốn người con, trong đó có ba người đều có khí chất trở thành Tần gia gia chủ, thế nhưng nay chỉ còn lại có hai, còn lại một người Tần Chử tư chất kém cỏi coi như phế đi.

Bởi vậy Tần gia gia chủ phi thường coi trọng đối với Tần Minh hiện tại là người duy nhất có khí chất.

Tần gia gia chủ nhìn Tần Minh, biểu tình nghiêm túc cũng nhu hòa đi rất nhiều, nhẹ nhàng gật đầu với Tần Minh.

Ánh mắt uy nghiêm của ông ta nhìn về phía An Dương cùng Mộ Lê Thần, một câu cũng không nói, tựa hồ muốn dùng loại phương pháp này khiến bọn họ áp lực.

Đáng tiếc Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, hoàn toàn không đem ông ta để vào mắt.

An Dương từng vì tìm kiếm Mộ Lê Thần mà trải qua nhiều thứ, điên cuồng tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn không ngừng nâng cao thực lực, giết chóc vô số lần, làm gì còn đi sợ một trò nhỏ bé mà Tần gia gia chủ bày ra.

Tần gia gia chủ thấy hai người này đối với uy nghiêm của mình đều thờ ơ, tâm chậm rãi chìm xuống.

Muốn khống chế hai người này thật không dễ dàng, Tần gia có thể thu nhận bọn họ hay không.....

Bất quá Tần gia gia chủ nhớ đến tình cảnh Tần gia hiện tại, vẫn không đành lòng buông bỏ chuyện mượn sức đám người An Dương.

Quân đội đã nghiên cứu chế tạo ra vũ khí nóng năng lượng mới, nếu ở phương diện nghiên cứu của Tần gia không theo kịp quân đội, vậy ở phương diện dị năng giả so với quân đội nhất định phải cường đại hơn.

Đối với thực lực vị đội trưởng An Dương của Tinh Thần dong binh đoàn này, Tần gia gia chủ so với ai khác đều rất rõ ràng.

Bởi vì Lôi Hóa dong binh đoàn là thế lực ngầm của Tần gia, ông biết rõ Hạng Dương là truyền thừa giả, bằng không lúc trước ông cũng sẽ không phái Hạng Dương cùng Tần Chiêu đi bảo hộ mình.

Bất quá, điều đáng giận là, Hạng Dương cuối cùng thế mà một mình một người trở lại, còn sống chết của Tần Chiêu con ông ta lại không biết.

Tin tức Tần Chiêu không rõ, kỳ thật cũng là do Tần gia gia chủ quyết định buông tay Hạng gia.

Thật ra Tần Chiêu mới là người thừa kế mà Tần gia gia chủ hướng vào, Tần Chiêu tuổi trẻ có chút bốc đồng, nhưng lại không lỗ mãng, thực lực tốt, cũng có dị năng, còn có thiên phú cao ở phương diện cổ võ.

So với Tần Chiêu, con trai lớn của hắn cùng đứa thứ hai đều hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn khuyết điểm, đứa thứ tư càng không cần phải nói.

Bởi vậy khi sống chết Tần Chiêu không rõ, Tần gia gia chủ càng thêm khổ sở, trong lòng ông hiểu rõ, nếu lâu như vậy, một chút tin tức cũng không có, Tần Chiêu khẳng định đã chết, lại còn chết đến mức ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Tần gia gia chủ không thể không để Tần Minh tiếp nhận vị trí người thừa kế, thậm chí ngay cả thí luyện mà người thừa kế cần trải qua cũng chưa tham gia.

Chuyện người thừa kế phải tham gia thí luyện là truyền thống của Tần gia, mỗi một người thừa kế đều phải hoàn thành nhiệm vụ mà trưởng lão giao cho, chỉ có hoàn thành, mới có thể danh chính ngôn thuận kế thừa.

Nếu thất bại, sẽ không có cơ hội làm lại.

Lúc trước Tần gia gia chủ hướng Tần Chiêu vào vị trí người thừa kế, quyết định để hắn bắt đầu thí luyện, chỉ cần Tần Chiêu thành công, hắn lập tức có thể trở thành gia chủ kế tiếp của Tần gia.

Đáng tiếc là, Tần Chiêu gặp phải Mộ Lê Thần, hắn không những thất bại, mà cả mạng sống cũng phải ném đi.

Tần gia gia chủ hiện tại còn lại hai người con, đứa nhỏ nhất Tần Chử không cần suy xét đến, không cần thiết.

Còn đứa lớn tuy rằng cách nhìn đại cục không được tốt lắm, nhưng nếu bồi dưỡng tốt chắc cũng không tồi.

Vì không để người thừa kế cuối cùng hồ đồ phạm phải sai lầm mà ném đi cái mạng nhỏ, Tần gia gia chủ chính là trưởng lão phải chịu nhiều áp lực, hủy bỏ chuyện thí luyện, để Tần Minh trực tiếp trở thành người thừa kế.

Chẳng qua, loại phương pháp này, tuy rằng Tần Minh không trải qua nguy cơ sinh tử, cũng khiến hắn khó có thể trị tốt người trong Tần gia. Nhưng vì để tạo uy tín cho Tần Minh, Tần gia gia chủ cố ý vô tình tại thời điểm làm việc đều mang theo Tần Minh.

Lần này tiếp kiến Mộ Lê Thần và An Dương cũng là bình thường, mà đám trưởng lão khác một người cũng chưa đến, hắn cố tình để Tần Minh đến.

Về phần Tần Chử, Tần Chử hoàn toàn là vì muốn gặp Mộ Lê Thần, mặt dày mày dạn khóc lóc om sòm lẫn lộn muốn đến cùng.

~ o ~ o ~ o ~

Thực lực Hạng Dương rất mạnh, này cũng là khi Tần gia gia chủ tại biết được nguyên nhân Hạng Dương không bảo vệ tốt Tần Chiêu sau đó mới không thêm động thủ với Hạng Dương.

Tần gia bức thiết khát vọng thực lực cường đại của dị năng giả.

An Dương có thể đơn phương độc mã giết sạch người của Lôi Hóa dong binh đoàn, hắn không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, cũng không phải dùng thủ đoạn nham hiểm gì.

Cái Tần gia gia chủ nhìn là kết quả, chuyện An Dương giết sạch người của Lôi Hóa dong binh đoàn là không cần bàn cãi.

Phòng chừng lấy thực lực An Dương, căn cứ tại B thị này có thể là đệ nhất.

Đối với An Dương, Tần gia gia chủ là tất yếu mời chào, nhất là khi quân đội tựa hồ đã bắt đầu hoài nghi Hạng gia bị Tần gia thu mua

Nghĩ đến điểm này, Tần gia gia chủ đột nhiên thu liễm khí thế trên người, khuôn mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Ông hướng An Dương gật đầu: “Là An Dương đúng không, đến, ngồi đi.”

Bất quá ông ta cũng không bỏ qua Mộ Lê Thần đi theo bên người An Dương: “Vị này là em trai cậu sao, An Dương?”

An Dương cười gật đầu nói: “Đúng vậy, An Thần là em trai tôi. An Thần em ấy không thích xuất đầu lộ diện, cho nên. Xin Tàn lão tiên sinh không lấy làm phiền lòng.”

Hắn không xưng hô Tàn gia gia chủ là ‘Gia chủ’, mà xưng hô là ‘Tàn lão tiên sinh’, cũng đủ để chứng minh thái độ của hắn lúc này.

Tàn Minh có chút mất hứng, trên mặt cũng lộ ra vài phần.

Tàn gia gia chủ cảnh cáo nhìn hắn một cái, sau đó giọng điệu ôn hòa đối với An Dương cùng Mộ Lê Thần nói: “Cá tính độc đáo không sao, hiện tại đã là mặt thế, rất nhiều người đều có tính cách quái gở, cái này không tính là gì. An Thần cậu cũng ngồi đi.”

Mộ Lê Thần hướng Tàn gia gia chủ gật đầu, sau đó ngồi vào bên cạnh An Dương.

Tàn Chủ nhìn Mộ Lê Thần ngồi xuống, hắn vội vàng chạy đến chỗ đối diện với Mộ Lê Thần ngồi: “An Thần, ta chờ ngươi đã lâu, sao ngươi không chịu nhìn ta?”

Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi nhìn người trước mặt mang một bộ dạng giống Tàn Chiêu như đúc nhưng lại cực kỳ ngu xuẩn, rất thuận lợi giả vờ giả vờ như không nghe không thấy hắn đang nói cái gì.

Không đợi Tàn Chủ tiếp tục dây dưa, Tàn Minh đã quát lớn: “Tàn Chủ! Cha cùng với An tiên sinh nói chuyện, em không được quấy rối!”

Hắn quát lớn như vậy với Tàn Chủ thật giống như đang mắng mỏ một đứa nhỏ cứng đầu không hiểu chuyện, hoàn toàn không phải kiểu thái độ nên cư xử với em trai thân sinh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Tàn Minh răn dạy Tàn Chủ một phen, khiến Tàn gia gia chủ khẽ nhủ mày, có chút bất mãn.

Có một điểm ở Tàn Minh luôn khiến Tàn gia gia chủ đặc biệt chú ý, đó chính là tự cao tự đại, lòng dạ đối với em trai của mình cũng không tốt, khiến người khác rất khó chấp nhận.

Còn Tàn Chiêu đối với ông ta là đứa con ưu tú nhất, lòng dạ với em trai mình cũng không mang theo âm mưu dương mưu gì, thậm chí có lúc Tàn gia gia chủ hoài nghi liệu cái chết của Tàn Chiêu có phải hay không còn có sự của những tay Tàn Minh.

Hiện tại, Nhị thiếu gia chết, Tam thiếu gia Tàn Chiêu sinh tử không rõ, vị trí người thừa kế Tàn gia đã không có bất cứ sự ngoài ý muốn nào mà đáp trên đầu Tàn Minh.

Nhưng thái độ Tàn Minh vẫn đối với Tàn Chủ vốn không hề có bất kỳ sự uy hiếp cũng không tốt hơn, mắng người thật lâu, một chút cũng không quan tâm đây là chính em trai mình.

Cho dù Tàn Chủ thật sự có chuyện làm không đúng, nhưng Tàn Minh là huynh trưởng, mắng một phen cũng không sao, nhưng cũng không thể nào ở trước mặt người ngoài vớt hết mặt mũi em mình như vậy.

Mà hiện tại, hai người An Dương đã xem như người của Tàn gia, cũng không nên ở trước mặt bọn họ trách mắng Tàn Chủ.

Tốt khoe xấu che, cho dù nội bộ Tàn gia có tranh chấp tài sản, cũng không thể trắng trợn như vậy để lộ ra mối quan hệ anh em bất hòa.

Tàn gia gia chủ đối với hành vi của Tàn Minh thật bất mãn, nhưng ông cũng sẽ không vì chuyện này mà làm mất mặt người thừa kế trước mặt Mộ Lê Thần cùng An Dương, bằng không ông ta cũng nhất định làm chuyện tương tự, trách mắng hắn, so với hành vi của hắn đối với Tàn Chủ cũng không khác nhau chỗ nào.

Tàn gia gia chủ nghiêm khắc nhìn thoáng qua Tàn Minh, sau đó nói với Tàn Chủ: “Ngoan ngoan ngồi yên, không thể thất lễ như vậy!”

Tàn Chủ tuy rằng bị làm hư, có chút tùy hứng, nhưng hắn đối với người cha nghiêm khắc của mình vẫn luôn kính sợ, nhất thời không dám tranh cãi với anh hai, ngoan ngoãn ngồi yên không dám làm bậy.

Tàn gia gia chủ hướng An Dương cùng Mộ Lê Thần mỉm cười xin lỗi một chút: “Khiến hai vị chê cười rồi.”

An Dương cười nói: “Không có không có.” Sau đó không hề đề cập tới sự tình vừa phát sinh.

Tần Minh vừa bị Tần gia gia chủ nhìn thoáng qua cảnh cáo, cũng giật mình hồi phục tinh thần, trong lòng biết hành động vừa rồi của mình khẳng định là chọc giận cha.

Vì thế hắn liền nghĩ làm sao để bù lại hình tượng của mình trong lòng ông ấy.

Tuy rằng chuyện hắn là người thừa kế đã chắc như đinh đóng cọc, nhưng cũng phải chú ý để gia tăng độ hảo cảm độ của cha a.

Ánh mắt Tần Minh rơi xuống trên người An Dương và Mộ Lê Thần, hơi hơi lóe sáng.

Hắn đối với An Dương cười nói: “Tại hạ đã nhiều lần nghe nói qua đại danh của An tiên sinh, một mình một người giải quyết toàn bộ Lôi Hỏa dong binh đoàn, quả nhiên là vạn phu chi dũng*.”

(* Ý nói rất mạnh, rất can đảm)

An Dương tươi cười không có một chút biến hóa: “Tần đại thiếu gia nói quá rồi, tôi bất quá chỉ là danh tiểu tốt mà thôi!”

Hắn không dấu vết đem chuyện Lôi Hỏa dong binh đoàn đổi sang đề tài khác, giới thiệu Mộ Lê Thần một chút với Tần gia gia chủ: “Đây là em trai tôi – An Thần, trước đó vài ngày mới đoàn tụ được với nhau, em ấy là Thuần Thủ sư cấp sáu, và..... và là.... đệ năng giả hệ Chữa lành cấp năm.”

Sáu chữ ‘đệ năng giả hệ chữa lành’ vừa nói ra, không chỉ có Tần Minh, ngay cả Tần gia gia chủ tâm tình vốn rất ôn trọng cũng không khỏi ngồi thẳng dậy, mâu quang sáng thêm vài phần.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Mộ Lê Thần.

Tần gia gia chủ hỏi: “Cậu thật sự là đệ năng giả hệ chữa lành?”

Mộ Lê Thần mắt tự nhiên gật đầu một cái, sau đó nói: “Kỳ thật Tần Chử thiếu gia hắn là cũng đã biết, lúc trước tôi từng dùng đệ năng chữa lành trên người Tần Chử thiếu gia.”

Tần gia gia chủ nhìn về phía Tần Chử.

Tần Chử có chút mờ mịt mở to mắt nhìn, nghiêm túc nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ: “Nga, thì ra cái loại cảm giác âm áp mà nguoi truyền vào người ta chính là đệ năng hệ chữa lành a, khó trách ta đột nhiên cảm thấy trên người một chút khó chịu cũng không có.”

Lời này của Tần Chử không thể nghi ngờ chính là khẳng định Mộ Lê Thần quả thực có đệ năng hệ chữa lành.

Tần gia gia chủ hiện tại xem Mộ Lê Thần so với An Dương còn muốn nhiệt tình hơn, gương mặt vốn luôn nghiêm túc rốt cuộc cười đến nở hoa.

Sau khi hàn huyên một phen, Tần Chử sờ bụng tỏ vẻ kháng nghị: “Ta muốn ăn cơm, ta đói bụng!”

Tần gia gia chủ ảo não nói: “Xem ta này, trò chuyện với hai người đến quên cả thời gian, thôi, ăn cơm ăn cơm.”

Nói, ông ta hướng ánh mắt về phía Tần Minh, Tần Minh gật đầu, đi ra ngoài.

Bởi vì ông muốn ở trong này cùng An Dương, Mộ Lê Thần trò chuyện, nên để phòng ngừa tiết lộ bí mật nào đó, ngoại trừ ba người của Tần gia, cũng chỉ có hai người An Dương và Mộ Lê Thần, cả người hầu cũng không có, thậm chí cái vị Văn thúc lúc trước dẫn bọn hắn đến cũng không thấy.

Bởi vậy, để truyền lệnh loại sự tình này, cũng chỉ có Tần Minh làm được. Bởi vì Tần gia gia chủ yếu chiêu đãi An Dương cùng Mộ Lê Thần, không thể rời đi, còn Tần Chử mà nói, trong đầu hắn cũng chỉ tự hỏi đến ngày mai còn được ăn sáng ăn chiều với bọn họ không thôi.

Chỉ có thể do Tần Minh tính tình tương đối ôn trọng đi làm những sự tình vụn vặt này.

~ o ~ o ~ o ~

Đồ ăn rất phong phú, có đủ các loại thịt, trước tận thể có thể nói là một bữa ăn thịnh soạn, huống chi là hiện tại.

Bất quá An Dương cùng Mộ Lê Thần đều luôn có thể ăn các loại rau được tưới bằng nước trong không gian vừa tươi xanh vừa ngon lành, thịt càng không có độc tố.

Đối với đám rau dưa không được tốt lắm này, cùng thịt biến dị thú có độc tố, thật đúng là không có hứng thú.

Nhưng một bữa cơm này cũng im lặng ăn.

Quy củ Tần gia rất nghiêm, ăn không nói ngủ không nói là điều cơ bản nhất, ngay cả Tần Chử quen lối làm âm ỉ cũng duy trì thói quen này.

Người duy nhất có chút nuốt không trôi chính là Mộ Lê Thần, hắn ăn thực phẩm nấu chín cảm thấy rất không thoải mái.

Bất quá miễn cưỡng ăn vào cũng sẽ không có vấn đề gì.

Ăn xong cơm chiều, lần này liền đi vào vấn đề chính.

Tần gia gia chủ cũng không có pha trò như trong bữa cơm nói vài lời khách sáo, tựa hồ tại thời điểm ăn cơm, ông ta cũng đã nghĩ tốt bước kế tiếp nên đi như thế nào.

Khi người hầu đem chén đĩa xuống, Tần gia gia chủ liền đi thẳng vào vấn đề.

“Ta nghe nói Hạng gia đối với hai người phát động lệnh truy sát?”

Ông ta tuy nói là ‘nghe nói’, nhưng đương nhiên sẽ không thật sự là ‘nghe nói’ đi, thậm chí chuyện Hạng gia phát động lệnh truy sát này, là do Tần gia gia chủ ở sau lưng phản phò, để Tinh Thần dong binh đoàn bức bách An Dương, đem hấn thu phục vào trận doanh của Tần gia.

An Dương một chút cũng không biểu hiện sự gấp gáp, tựa hồ lệnh truy sát kia không phải nhằm vào hấn.

“Đúng là có chuyện như vậy, Tần gia chủ có điều gì chỉ giáo vãn bối?”

Tần gia gia chủ cười cười, bữa cơm này thật đúng là có giá trị.

An Dương lúc trước còn kêu ông một tiếng ‘Tần lão tiên sinh’, hiện tại sửa miệng thành ‘Tần gia chủ’, còn tự xưng mình là ‘vãn bối’…… Thái độ này đủ để khẳng định, ông không cần phải nom nớp hồi hộp.

Tần gia gia chủ trịnh trọng nói với An Dương cùng Mộ Lê Thần: “Chỉ là một Hạng gia, Tần gia ta còn không đặt ở trong mắt, nếu hai người không ngại, ta nguyện ý giúp giải quyết chuyện này.”

An Dương thực hợp lệ tiếp nhận cảnh oliu Tần gia gia chủ ném cho: “Tất cả mọi người trong Tinh Thần dong binh đoàn sẽ không quên đại ân đại đức của gia chủ, về sau có điều cần phân phó, xin cứ phân phó.”

Xưng hô của An Dương đối với Tần gia gia chủ lại từ ‘Tần gia chủ’ biến thành ‘Gia chủ’, thậm chí một câu cuối cùng đã trắng trợn nguyện ý trung thành với Tần gia.

Tần gia gia chủ cùng An Dương đạt được giao ước, hai người đều rất cao hứng, ngay cả tươi cười khách sáo trên mặt cũng chân thành không ít.

Tần gia gia chủ giữ An Dương cùng Mộ Lê Thần lại: “Bây giờ không còn sớm, hai người không ngại ở lại Tần trạch mấy ngày chứ, cũng tiện hơn……”

Tiện cái gì còn cần phải nói sao?

An Dương thừa biết, thời điểm hiện tại không còn sớm, ở Tần trạch nhiều thêm một đêm cũng không sao, nhưng ở mấy ngày thì không cần thiết.

Vì thế hấn từ chối nói: “Tôi cùng A Thần ngày mai còn có chuyện quan trọng, không thể không rời đi, gia chủ nếu có chuyện gì, có thể phái người đến khu b nói tôi một tiếng, tôi sẽ làm.”

Về phần là phái người đi nơi nào trong khu b, An Dương không nói địa chỉ chi tiết, cũng không cần phải nói, Tần gia tự nhiên sẽ tra được địa chỉ cụ thể.

Tần gia gia chủ nghe những lời này của An Dương cũng không ngoài ý muốn, ông cũng không nhất định phải giữ An Dương cùng Mộ Lê Thần ở lại Tần trạch.

Liền cười nói: “Vậy, buổi sáng ngày mai trước khi rời đi, hai người nói với Tần Minh một tiếng, để thằng con ta đưa hai người ra.”

Tuy rằng lúc này An Dương suất lĩnh Tinh Thần dong binh đoàn đầu nhập vào Tần gia, nhưng chung quy chỉ vừa mới bắt đầu, Tần gia gia chủ cũng không đưa ra mệnh lệnh gì cho hấn, để tránh khiến hấn bất mãn, nên dành cho An Dương rất nhiều đãi ngộ.

An Dương khách sáo vài câu, liền mang theo Mộ Lê Thần rời khỏi nơi này.

Tần gia gia chủ cho Tần Minh một ánh mắt, Tần Minh nhất thời đi theo, tươi cười thân hòa nói với An Dương: “Vừa lúc tôi cũng muốn trở về phòng nghỉ ngơi, cùng nhau đi đi.”

An Dương cũng biết Tần Minh là người thừa kế của Tần gia, có ý mượn sức bọn hấn, mà hấn cùng Mộ Lê Thần vừa lúc cũng có ý muốn sử dụng tên Tần Minh này, cho nên hai bên đều rất ăn nhịp với nhau, hòa hòa khí khí cùng nhau đi.

Kế hoạch còn rất nhiều, không thiếu cái lừa gạt một tên lòng dạ hẹp hòi tâm nhãn nông cạn, so với lão hồ ly Tần gia gia chủ kia, Tần Minh càng dễ giải quyết.

Dựa trên lý luận ngôn ngữ mà thiết trí cạm bẫy kích động nhân tâm, Mộ Lê Thần cùng An Dương từ khi sinh ra đã là Thương gia, so với Tần Minh lợi hại hơn rất nhiều.

Không bao lâu Tần Minh liền đem bọn họ hai trở thành tri tâm.

Chung quy, Tần gia trước mặt thế chỉ là một cỗ võ thế gia, nhiều nhất chính là tranh quyền đoạt lợi bên trong gia tộc, làm gì có kinh nghiệm trong cái nơi ngư long hỗn tạp thường xuyên hỗn loạn của hào môn thế gia, thậm chí không cẩn thận liền sẽ bị cạm bẫy của người khác mà tổn thất lớn.

Bởi vậy, Mộ Lê Thần cùng An Dương đều theo thói quen nói chuyện thâm ý, thiết trí cạm bẫy ngôn ngữ một phen thật tốt.

Tần Minh tuy rằng đầu đá gay gắt với anh em của mình, nhưng so ra vẫn kém hơn Mộ Lê Thần cùng An Dương vẫn luôn lẫn lộn nơi thương trường hỗn loạn.

Không bao lâu liền bị hai người dẫn dắt, còn đem hai người trở thành tri kỷ.

Mộ Lê Thần, An Dương cùng Tần Minh tách ra tại một lối rẽ.

Tần Minh nói: “Hai người sáng mai trước khi rời đi, tôi nhất định phải đưa tiễn.”

Nếu là lúc trước, hắn nói tiễn bọn họ chỉ là xem xét yêu cầu của Tần gia gia chủ là chính, hiện tại hắn nói muốn tiễn bọn họ, lại là thực lòng.

An Dương cũng cười nói: “Bọn tôi nhất định sẽ không lãng lễ trốn đi đâu.”

Mộ Lê Thần đi theo bên người An Dương, thu nhỏ sự tồn tại của mình, không nói một lời.

Sau khi Tần Minh rời đi, tinh thần lực Mộ Lê Thần phóng ra, xác định không ai có giám sát cũng không có máy móc giám thị, hắn mới mở miệng nói: “Không nghĩ tới sự tình thế mà tiến triển thuận lợi như vậy.”

An Dương cũng hiểu được có chút khó tin: “Vốn tưởng rằng sẽ có không ít biến cố, vậy là uống phí tâm tư chuẩn bị rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Mộ Lê Thần cùng An Dương vì để ngừa biến cố xuất hiện mà trở tay không kịp, liền trước tiên đem các loại vấn đề có khả năng xuất hiện liệt kê một lần, nghĩ biện pháp giải quyết tốt cùng đường lui mới bắt tay thực hiện kế hoạch.

Không nghĩ tới đường lui cùng với phương án giải quyết khác đều không cần dùng tới cũng rất thuận lợi hoàn thành mục tiêu, thuận lợi đến mức khiến người ta có chút cảm giác không chân thật.

An Dương sờ cằm, trầm ngâm trong chốc lát, thần sắc nghiêm túc nói: “Có thể là chỉ số thông minh của bọn họ quá thấp đi.”

Mộ Lê Thần nhin không được bật cười, vỗ lên vai An Dương một cái: “Anh đang đùa đấy à?”

Kỳ thật này nguyên nhân khiến bọn họ đơn giản thuận lợi vượt qua chính là bản chất tham lam của con người.

Những kế hoạch mà Mộ Lê Thần liệt kê, có thể nói đều có ý đánh vào bản tính khó thay đổi này của nhân loại.

Hắn dụ dỗ quân đội cùng Tần gia, đều là chuyện bọn họ không thể cự tuyệt, cho dù trong lòng bọn họ có nghĩ tới đây là một âm mưu, nhưng vì lợi ích bản thân cùng lòng dạ tham lam làm cho bọn họ không thể không đánh cược một phen.

Vì thế người thắng lớn nhất, chính là Mộ Lê Thần hắn.

Cho dù kế hoạch này thất bại, hắn cũng có đường lui.

Cùng lắm thì, hắn chỉ cần đem những hoạt tử nhân cùng tang thi động thực vật mà mình sở hữu chung quanh căn cứ B thị triệu tập lại, cùng một lúc tấn công vào căn cứ.

Tuy rằng khả năng tổn thất sẽ rất lớn, nhưng căn cứ nhất định sẽ bị công phá, Tần gia cùng sở nghiên cứu ngầm cũng sẽ xong đời.

Chỉ là loại phương pháp giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm này, Mộ Lê Thần không thích lắm.

Tang thi chung quy không giống nhân loại có thể sinh sản, chết một cái liền thiếu một cái, cho dù lây nhiễm cho nhân loại để bọn họ biến thành tang thi, cũng không thể so sánh với những tang thi đã trải qua nhập thực mà tiến hóa.

Mặt khác, một số căn cứ lớn còn như hồ rình mồi, nhưng hấn không muốn đem lực lượng mình sở hữu hao phí ở B thị.

Có thể giảm thiểu ‘chi phí’ nhưng vẫn đạt được mục đích, Mộ Lê Thần hấn sẽ không ngại phiền toái.

Cho nên hấn mới hao hết tâm tư tính kế chằm ngoi ly gián nhân loại như vậy.

Trở lại Tùng Đào uyển, Mộ Lê Thần cùng An Dương lần này vẫn như trước tiến vào trong không gian.

Sau khi vào, Mộ Lê Thần lấy máy ghi âm trong túi quần ra, ấn nút, sau đó cuộc đối thoại giữa bọn họ cùng Tần gia liền vang lên.

Thiết bị ghi âm này chất lượng rất tốt, thanh âm vừa nghe liền có thể nhận ra giọng của ai, âm sắc cơ bản không có bao nhiêu thay đổi.

Mộ Lê Thần nói: “Đến thời điểm đem thứ này giao cho Lý Văn Dương, tuy rằng hấn nói tin tưởng chúng ta, nhưng chúng ta cũng phải làm ra dáng một chút mới có thể khiến quân đội thực sự tin tưởng.”

An Dương cũng đồng ý nói: “Chính xác, nếu quân đội đối với chúng ta có hoài nghi, không tin nhiệm chúng ta, kế hoạch cũng sẽ gặp khó khăn.”

Muốn khai mào quân đội cùng Tần gia đấu đá để tiêu hao lực lượng của Tần gia, nhất định phải được hai phía quân đội cùng Tần gia tin nhiệm.

Chỉ cần một trong hai phía nổi lên hoài nghi, kế hoạch nhất định sẽ gặp trở ngại.

Bất quá Mộ Lê Thần cũng có băn khoăn: “Thứ này nếu giao cho quân đội tất nhiên sẽ dễ dàng có được tin nhiệm của quân đội, nhưng tôi lo.....”

An Dương hỏi: “Lo cái gì?”

Mộ Lê Thần lắc lắc đầu, nói: “Có thể là tôi nghĩ nhiều rồi.”

Hấn sao lại cảm thấy mình dự cảm được tương lai a?

Hấn cũng không phải là tiên tri.

Nghĩ như vậy, Mộ Lê Thần đem ý nghĩ chợt lóe ném ra sau đầu, cùng An Dương thảo luận kế hoạch tiếp theo.

~ o ~ o ~ o ~

Ngày hôm sau, Mộ Lê Thần cùng An Dương vừa đi ra ngoài đã gặp được Tần Minh cũng đồng dạng đến tìm bọn họ.

Bọn họ không nghĩ tới Tần Minh nói muốn tiến lại thật sự đến tiền.

Tuy rằng chỉ là vừa gặp mặt không lâu, nhưng bản tính Tần Minh đối với hai người mà nói cũng đã hiểu.

Tần Minh có chút quá mức kiêu ngạo, tuy rằng hấn đích xác có kiểu kiêu ngạo của lũ tư bản, nhưng chủ yếu là do gia cảnh không tầm thường của mình.

Tâm nhân nông cạn, đối với anh em thân thích cũng không thêm khách khí, huống chi là đối với người ngoài. Thậm chí rất tự lợi.

Con cháu thế gia tất yếu đều lấy lợi ích của gia tộc làm đầu, mặc kệ nội đấu như thế nào, ở trước mặt người ngoài, cũng phải giả bộ hoà hợp êm đềm.

Mà Tần Minh không như vậy, hấn muốn làm Tần gia gia chủ hoàn toàn là vì bản thân mình. So với lợi ích Tần gia, hấn càng coi trọng lợi ích chính mình hơn.

Nếu nói hấn đem này vị trí người thừa kế Tần gia giao cho người khác Tần gia liền có thể cường thịnh gấp trăm ngàn lần, thì Tần Minh thà rằng khiến Tần gia xuống dốc còn hơn là nhường quyền thừa kế cho người khác.

So sánh ra thì, hiện tại Tần gia gia chủ lại càng coi trọng lợi ích Tần gia.

Nếu nói ông chỉ cần từ bỏ địa vị là có thể khiến Tần gia hưng thịnh gấp đôi, phỏng chừng ông ta sẽ không nói hai lời liền thoái vị.

Cho nên hiện tại Tần gia gia chủ không thể nào không để ý đến lòng dạ hẹp hòi của Tần Minh, cách nhìn đại cục không tốt, càng không biết vì gia tộc hi sinh.

Thế gia có thể hưng thịnh dài lâu trăm ngàn năm, chính là bởi vì tộc nhân đều lấy lợi ích gia tộc làm đầu, cần người vì gia tộc hi sinh, không có bất luận kẻ nào do dự.

Chỉ có gia tộc như vậy, mới có thể chân chính kéo dài không suy.

Nếu mỗi người đều lấy tư lợi làm trọng, đào bới lợi ích của gia tộc để lấp đầy tư dục của mình, gia tộc này cơ bản không còn hi vọng.

Tương tự như vậy, nếu như có một gia chủ lấy tư lợi làm trọng, gia tộc này không ngoài ý muốn khẳng định sẽ ngày càng xuống dốc.

Tần gia gia chủ cùng Mộ Lê Thần, An Dương đều có thể nhìn ra điểm này. Bất quá, Tần gia gia chủ là muốn đem Tần Minh kéo về, còn Mộ Lê Thần cùng An Dương lại hi vọng Tần Minh vẫn chạy như điên trên con đường này không thêm quay đầu lại.

Chỉ có như vậy, bọn họ mới có cơ hội làm tan rã con quái vật Tần gia này.

Bằng không, nếu như một thế gia có thể lực đoàn kết với nhau, trừ phi bọn họ đem người mang huyết mạch Tần gia giết sạch, thì chỉ cần để sót một tên chính là để sót một mối họa lớn.

Tần Minh để bày tỏ sự quan tâm, hẳn đem Mộ Lê Thần cùng An Dương tiễn đến bên ngoài khu a mới trở về.

Một màn này bị không ít tai mắt của các thế lực phát hiện, vì thế phần đông thủ lĩnh các nhóm thế lực lớn nhỏ trong căn cứ B thị đều biết quan hệ của An Dương cùng Tần gia không đơn giản.

Về phần An Dương đến tột cùng có thật sự mang Tinh Thần dong binh đoàn gia nhập Tần gia hay không, bọn họ vẫn đang chờ xem.

Nói không chừng là vì Tần gia mê hoặc bọn họ thả đạn khói thì sao.

Nhưng mà không qua bao lâu, lệnh truy sát của Hạng gia liền biến mất, nguyên nhân là Tần gia muốn tạo áp lực cho Hạng gia.

Hạng gia tuy rằng là thế lực của quân đội, nhưng chuyện đưa ra lệnh truy sát chỉ do một mình Hạng gia quyết định, cũng không phải toàn bộ quân đội đều đồng ý.

Bởi vậy, sau khi Tần gia tạo áp lực cho Hạng gia, Hạng gia tìm kiếm những người khác trong quân đội để trợ giúp nhưng không có kết quả, không thể không ghen ghét mà hủy lệnh truy sát.

Đương nhiên, này hết thảy đều chỉ là nhìn qua như vậy mà thôi, đến tột cùng sự thật như thế nào, cũng chỉ có Tần gia, Hạng gia cùng quân đội nắm rõ.

Ngay cả đương sự An Dương cũng miễn cưỡng coi như có vài phần suy đoán, tình huống cụ thể vẫn không rõ ràng.

Nhưng Tần gia đã nhúng tay vào, không thể nghi ngờ lời đồn đãi An Dương cùng Tinh Thần dong binh đoàn đã đầu nhập vào Tần gia.

Sau đó người của Tinh Thần dong binh đoàn lại không hề có kỳ tuyên dương, phần đông các thế lực ở căn cứ B thị đều xem như sự thật, An Dương đích xác đã bị Tần gia lấy cớ để mượn sức.

Bất quá An Dương đã từ chối lời mời chuyển đến khu a của Tần gia gia chủ, vẫn ở lại khu b.

Sau khi tiến vào khu a, liên hệ với quân đội đương nhiên sẽ không dễ dàng. Vẫn là khu b ngư long hỗn tạp thích hợp làm việc hơn.

Buổi sáng hôm nay, Mộ Lê Thần cùng An Dương vừa từ trong không gian đi ra, liền nhận được điện thoại của Lý Văn Dương.

“Đến nhà hàng Lam Hải khu b lầu hai, phòng riêng tên Giáp, gặp mặt.”

Mộ Lê Thần nói: “Vẫn là để tôi đi, tướng mạo của anh rất nhiều người quen thuộc, không thích hợp đến gặp mặt Lý Văn Dương.”

An Dương sờ sờ mặt mình, lẩm bẩm nói: “Nói cũng phải, đẹp trai quá cũng không tốt a~”

(———)

Trên đời này, kẻ khiến khiến người cực kỳ chú ý có hai loại, một loại là đặc biệt đẹp trai, một loại là đặc biệt xí troai.

An Dương thì thuộc về loại người thứ nhất đi.

Mộ Lê Thần đối mặt với tình trạng An Dương bất thành lĩnh tự kỷ, nhìn không được giật giật khóe miệng.

Hắn phát hiện An Dương gần đây tựa hồ rất hay vênh vao về nhan sắc như vậy. (———)

Con không tước An Dương lại xòe đuôi ai oán nhìn Mộ Lê Thần đang thờ ơ, thờ dãi: “A Thần, bộ dạng em cũng rất đẹp trai, đi ra ngoài cũng thực dễ khiến người ta chú ý đó.”

Mộ Lê Thần cười cười với An Dương, sau đó lại đột nhiên tiêu thất ngay trước mặt An Dương.

An Dương trợn mắt há mồm, hẳn rất chắc chắn này không phải thuật di, cũng không phải tiến vào không gian, là Ân thân dị năng đi.

Mộ Lê Thần lại hiện ra từ phía sau An Dương.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai An Dương: “Anh yên tâm đi, tôi có dị năng Ân thân.”

Không có lý do gì để Mộ Lê Thần không đi, An Dương chỉ có thể ai oán nhìn Mộ Lê Thần đi ra ngoài, chính mình thật giống như khuê nữ chờ chồng ngồi ở trong phòng.

~ o ~ o ~ o ~

Trước khi ra khỏi cửa, Mộ Lê Thần phát qua cho Lý Văn Dương một lời nhắn: “Mười phút sau, đem cửa phòng anh đặt trước mở ra, động tác tự nhiên đừng khiến người khác chú ý.”

Nhận được lời nhắn này Lý Văn Dương có chút không hiểu lắm, bất quá hắn vẫn làm theo lời Mộ Lê Thần, mười phút sau, lấy lý do ngồi trong phòng lâu quá muốn được thông gió một chút, bảo phục vụ đến đưa com không cần đóng cửa.

Mà lúc này, Mộ Lê Thần đã dùng trạng thái ẩn thân tiến vào nhà hàng Lam Hải.

Nhà hàng Lam Hải này, Mộ Lê Thần đến căn cứ B thị nhiều ngày như vậy hắn cũng nghe nói qua.

Nơi này thuộc về nhân viên cấp cao của địa phương, bên trong thứ gì cũng có, mặt thế rất khó làm ra thuốc lá cùng rượu, nhưng nơi này lại có rất nhiều, chủng loại đa dạng, còn có nam tiếp viên phục vụ tận tình.

Người của Tinh Thần dong binh đoàn cũng thường hay đến Lam Hải thả lỏng giảm bớt áp lực.

Mộ Lê Thần sau khi tiến vào, thấy có vài thành viên trong Tinh Thần dong binh đoàn.

Bất quá hắn lúc này là đang ẩn thân, cũng không để ý tới bọn họ, lập tức đi lên lầu hai.

Phòng riêng tên Giáp. Xem qua một dãy phòng riêng, hắn chỉ nhìn đến cửa của một căn phòng mở ra, ngẩng đầu vừa thấy, phía trên lối vào phòng treo một tấm biển đề tên ‘GIÁP’.

Mộ Lê Thần cẩn thận né phục vụ viên đang đẩy toa ăn đi qua, lặng yên không một tiếng động tiến vào phòng.

Ngay cả máy ghi hình trên hành lang cũng không quay được bất luận thứ gì.

Sau khi vào phòng, Mộ Lê Thần cẩn thận dùng tinh thần lực xem xét chung quanh một chút, phát hiện trong phòng không có bất cứ thiết bị theo dõi nào, mới giải trừ trạng thái ẩn thân.

Lý Văn Dương lúc này đang ngồi trên sofa thành thoi uống rượu nhìn trước mặt đột nhiên hiện ra một người sống, rượu trong miệng phụt ra ngoài.

Hắn tròn mắt há mồm trừng Mộ Lê Thần: “Cậu. Cậu vào lúc nào?”

Hắn ngồi đối diện cửa, cái gì cũng không thấy, vậy mà trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một người sống a!

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Mộ Lê Thần toàn thân từ trên xuống dưới đều được áo choàng đen bao phủ chỉ khinh bi liếc mắt nhìn hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Chưa nghe qua dị năng ẩn thân sao? Ngạc nhiên như vậy?”

Lý Văn Dương không nói gì nhìn Mộ Lê Thần, hắn chỉ nghe nói qua song hệ dị năng giả, nhưng không có nghe nói qua có người là Thuần Thú sư lại mang dị năng hệ chữa lành đồng thời còn có dị năng ẩn thân.

Thực sự là nghịch thiên đến mức nào a!

Hắn đột nhiên có chút hối hận vì đáp ứng đề nghị như đi vào Vô Gian đạo của bọn An Dương, một dị năng giả nghịch thiên như vậy, trực tiếp kéo hắn vào tổ dị năng đồng nghĩa với việc phải hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ cấp s chứ?! Đi làm Vô Gian đạo cũng không tới mức như vậy.

Bất quá Lý Văn Dương vẫn biết nặng nhẹ, loại suy nghĩ này tự mình nghiền ngẫm thôi.

Mộ Lê Thần gật đầu với Lý Văn Dương: “Anh đi đóng cửa lại đi.”

Bọn họ ở trong này nói chuyện, cũng không cần phải mở cửa tan hoác cho người khác xem.

Lý Văn Dương đứng dậy đi đóng cửa.

Sau khi trở về chỗ ngồi sau hán đi thẳng vào vấn đề chính: “Lệnh truy sát của Hạng gia là do Tàn gia thúc đẩy.”

Vốn Hạng gia chỉ muốn châm ngòi cho quân đội đối phó với Tinh Thần dong binh đoàn, nhưng Tàn gia không chịu nổi thời gian dài như vậy, muốn lập tức đem An Dương thu vào dưới trướng, cho nên mới cùng Hạng gia liên thủ diễn một cảnh này.

Mộ Lê Thần có chút sững sờ: “Hạng gia vậy mà nguyện ý?”

Tàn gia làm như vậy, Hạng gia chẳng khác nào tự mình hy sinh, sao lại có thể thành thành thật thật làm theo lời Tàn gia phân phó?

Lý Văn Dương cười nhạo nói: “Thật thiên cận, Tàn gia chỉ mới đưa ra một điểm lợi nho nhỏ, bọn họ đã triệt để cắt đứt đường lui của mình.”

Nếu không phải Hạng gia quá tham lam lại ngu xuẩn, cũng sẽ không phản bội quân đội mà gia nhập Tàn gia.

Quân đội trước mắt thoạt nhìn dĩ năng giả có vẻ không nhiều bằng Tàn gia, nhưng trên thực tế phương diện nghiên cứu vũ khí nóng năng lượng mới của quân đội đã vượt xa Tàn gia.

Mà Tàn gia..... Cũng có một sở nghiên cứu ngầm thần bí khiến bọn họ kiêng kị.

Tay Lý Văn Dương vốn trống rỗng bỗng xuất hiện một tờ giấy, hán nhìn qua tờ giấy rồi thập phần thật cẩn thận đem tờ giấy để lên bàn, nói: “Đây là nội tuyến của chúng ta tồn không ít công sức tra xét được vị trí đại khái sở nghiên cứu ngầm của Tàn gia, cậu xem xem, về sau hai người các cậu khi vào tới Tàn gia thì nhớ chú ý tin tức của sở nghiên cứu này nhiều một chút.”

Nghe được bốn chữ ‘sở nghiên cứu ngầm’, mắt Mộ Lê Thần lóe sáng, hán vội vàng cầm tờ giấy Lý Văn Dương đưa ra mà xem nó như bảo bối cầm trong tay, sau đó nhìn mặt trên tờ giấy là một đồng chữ viết ngoáy xấu như gà bới, lại trông giống như một cái bản đồ, thật sự trừu tượng đến mức hết chỗ nói luôn.

Hán đem bản đồ đặt lại lên bàn trà, thất vọng nói: “Thứ này, làm sao tôi xem hiểu?”

Lý Văn Dương cười nói: “Xem không hiểu là được rồi, đây là bản đồ đã được mã hóa. Vì để phòng ngừa bản đồ bị lộ ra ngoài, cho nên mới cố ý vẽ thành cái dạng này.”

Sau đó hán liền bắt đầu giảng cho Mộ Lê Thần bản đồ này nên xem như thế nào.

Mộ Lê Thần nghe là bản đồ mã hóa, còn tưởng rằng phải dùng thứ được thần kỳ nào đó lau lên mới có thể xem được.

Kết quả nghe Lý Văn Dương nói một hồi, thì ra cái loại chữ như gà bới giun này là một loại ký hiệu, chẳng hạn như đường cong chỗ này đại diện cho những vật kiến trúc hoặc lộ tuyến, một chút cũng không thần bí như trong tưởng tượng của hán.

Bất quá Mộ Lê Thần vẫn ghi nhớ thật kỹ cách xem bản đồ mà Lý Văn Dương chỉ cho.

Lý Văn Dương giải thích xong liền nói: “Về sau nếu bản đồ này có thay đổi, tôi sẽ kêu người đem đến một lần nữa, chẳng qua nếu bản đồ mà bại lộ thì cậu phải tự mình đến lấy.”

Mộ Lê Thần tỏ vẻ không thành vấn đề, dù sao hán cũng đã nhớ kỹ phương pháp.

Sau đó Lý Văn Dương lại cùng Mộ Lê Thần nói qua tên vài người, những người đều này là do quân đội sắp xếp vào nội tuyến Tàn gia, thời điểm cần thiết, Mộ Lê Thần cùng An Dương có thể để bọn họ giúp đỡ.

Mộ Lê Thần cũng biết nội tuyến quân đội sắp xếp không chỉ có vài người như vậy, nhưng hán cùng An Dương chung quy chỉ vừa mới gia nhập, vẫn chưa thể có được tín nhiệm toàn tâm toàn ý của bọn họ.

Mộ Lê Thần đem cuộc nói chuyện của hán cùng An Dương tại Tàn gia với Tàn gia gia chủ, còn có đối thoại cùng Tàn Minh trong máy ghi âm giao cho Lý Văn Dương.

Hán không nói nội dung trong máy ghi âm là cái gì, Lý Văn Dương cũng không hỏi, đem nó thu vào không gian.

Mộ Lê Thần thấy sự tình đều xong xuôi, liền đứng dậy, nói: “Mọi việc đã xong, tôi về trước. Anh cứ ở trong này thêm chút lát đi.”

Lý Văn Dương gật đầu, nói: “Tôi còn muốn ở chỗ này chờ bạn của tôi a.”

Nói xong, hán nhìn Mộ Lê Thần biến mất trước mắt mình, liền đứng dậy đi mở cửa, trong miệng còn nói thầm: “Ngôi trong này nghẹn chết mất.....” Nhìn thấy một phục vụ viên đi ngang qua, liền ngoắc lại: “Bạn của tôi không đến sao?”

Phục vụ viên bị hán hỏi như vậy, rất có lễ phép đáp: “Quý khách. Điều này phải hỏi ở quầy lễ tân.”

Lý Văn Dương thấy thế liền phát tay để hán rời đi, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: “Tên tiểu tử kia, dám để tôi leo cây.....”

Sau đó hắn cứ như vậy đi vào trong phòng, đến cửa cũng không đóng, phục vụ viên đứng ở hành lang, nhìn lướt toàn cảnh tượng bên trong phòng.

Hắn nhìn Lý Văn Dương chỉ ngồi trên sô pha hút thuốc, đứng yên trong chốc lát, liền đẩy toa ăn rồi đi.

Hắn vẫn đẩy toa ăn, nhìn qua tựa hồ muốn đi đưa cơm cho khách, nhưng trên thực tế, hắn chỉ đem toa ăn này đẩy từ chỗ này đến chỗ khác, sau đó lại chậm rãi đẩy về.

Cứ như vậy đến đến đi đi trong hành lang, nhìn thật giống như đang bận rộn.....

Mà lúc này, Mộ Lê Thần vốn đang ẩn thân đứng trong hành lang, nhìn đến cực kỳ rõ ràng nhất cử nhất động của phục vụ viên.

Lúc hắn đi trên hành lang tìm phòng của Lý Văn Dương, đã gặp qua phục vụ viên này một lần.

Hiện tại hắn nhìn hành động của người này, liền biết chính là người của các thế lực khác phái tới giám thị Lý Văn Dương.

Việc này Mộ Lê Thần không quản, cũng không nói cho Lý Văn Dương biết.

Vừa rồi, khi Lý Văn Dương mở cửa kêu phục vụ viên, Mộ Lê Thần liền biết Lý Văn Dương đã biết phục vụ viên này có vấn đề, hắn cần gì phải nhiều chuyện xen vào.

Mộ Lê Thần xuống khỏi lầu hai. Trên đường gặp phải chút phiền toái nhỏ, lúc này người bên trong nhà hàng thật sự nhiều, không chú ý một chút liền có khả năng bị người ta đụng trúng.

Mộ Lê Thần chỉ có thể lên vào các góc âm u để đi ra ngoài.

Nhưng ánh mắt hắn đột nhiên rơi xuống trên thân một nam nhân trốn ở góc phòng uống rượu.

Nam nhân này một người một mình ngồi trên sô pha, không có bất luận kẻ nào chú ý tới nơi đây còn có người ngồi.

Hắn cảm một cái ly, từng ngậm từng ngậm nhấp rượu vang, cả khuôn mặt đều bị bóng tối che khuất, không thể nhìn rõ.

Nhưng Mộ Lê Thần lại nhìn thấy rõ ràng trên mặt nam nhân nọ mang một vết hoa văn đáng sợ cùng bộ dáng hưởng thụ của gã.

Vốn dĩ khuôn mặt gã cực kì tuấn lãng, nhưng vết hoa văn nọ lại bò đầy khắp mặt giống như rắn rết, người chỉ cần nhìn thoáng qua liền cảm thấy khó mà ăn ngon được.

Đây là ma văn, chỉ có tu chân giả nhập ma mới có thể có vết hoa văn này xuất hiện trên người.

Tuy Mộ Lê Thần cũng là một tu chân giả Ma Tu, đều là một loại hệ thống tu luyện, nhưng hắn không phải nhập ma.

Mặc kệ là tu tiên hay tu ma, đều sẽ có một kiếp ma tâm, một khi bị kiếp ma tâm áp chế, hoặc là hồn phách bị xé vụn mà chết, hoặc là lưu lạc trở thành quỷ bị ma tâm khống chế.

Mà loại người bị nhập ma, dấu hiệu rõ rệt nhất chính là trên người xuất hiện ma văn, giống như ma văn trên mặt nam nhân này, điều đó thật sự rất hiếm thấy.

Tu sĩ nhập ma tâm tính sẽ trở nên tàn bạo lãnh khốc, không có nhân tính không nói, còn đặc biệt thích giết chóc cùng máu tươi.

Mộ Lê Thần sợ đi bị gã hấp dẫn sự chú ý, chính là bởi vì hắn ngửi thấy mùi vị huyết tính ngay chỗ gã.

Nhìn bộ dáng hưởng thụ đó của gã, cái ly kia hắn không phải rượu vang gì đó, mà chắc chắn là máu tươi.

Tuy rằng không biết tu sĩ nhập ma làm sao có thể đem mùi máu tươi che dấu được dưới con mắt của nhiều dị năng giả như vậy, nhưng Mộ Lê Thần làm một tang thi hoàng, đối với mùi máu vẫn rất mẫn cảm.

Mà trong ly máu nọ khẳng định chứa rất nhiều năng lượng.

Mộ Lê Thần không rõ chuyện gì xảy ra trên người gã, hắn không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ lặng yên không một tiếng động tiếp tục sai bước đi ra ngoài, muốn rời khỏi.

“Này, cậu trai, cậu nhìn lâu như vậy, sao cứ muốn đi là có thể đi chứ? Không bằng lại đây uống một chén đi.”

Trong đầu Mộ Lê Thần bỗng nhiên vang lên thanh âm này, cước bộ nhất thời ngừng một chút, nhưng rất nhanh sau đó vẫn tiếp tục đi ra ngoài.

Hắn theo đạo thần thức truyền âm ngược trở lại: “Chỉ là người không quan trọng, cũng không cần phải để ý tới.”

Sau đó..... Không có sau đó.

Lời Mộ Lê Thần vừa nói tuy rất không khách khí, nhưng vẫn biểu lộ thái độ của hắn rằng: Chính mình sẽ không nhân rồi đến mức chạy đi gây loạn.

Cái vị tu sĩ nhập ma đại khái cũng nhận thấy được Mộ Lê Thần không phải dễ chọc, cũng không biết có giữ được hắn ở lại hay không, chỉ có thể mặc cho hắn rời đi.

Ra khỏi nhà hàng Lam Hải, Mộ Lê Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời trong veo xanh biếc, trong lòng thả lỏng một chút.

Căn cứ B thị xem ra không chỉ có một mình hắn để tâm đến. Tuy rằng không biết vị tu sĩ nhập ma kia muốn làm cái gì, nhưng Mộ Lê Thần cũng biết, căn cứ B thị nhất định sẽ nghênh đón một hồi huyết vũ tinh phong*.

(* Gió tanh mưa máu)

Mà điều này, cũng là ý định của hắn.

Mộ Lê Thần đi một hồi đến khu chung cư, mở cửa liền nhìn thấy An Dương chẳng khác nào con chó to xác bị chủ nhân vứt bỏ mà ngồi trên sô pha, mặt đầy ai oán nhìn ra cửa.

Mộ Lê Thần: “.....”

Nhìn thấy An Dương cái dạng này, tâm tình hắn vốn đang vô cùng nghiêm túc lại càng ngưng trọng hơn.

An Dương ngược lại không cảm nhận được tâm tình Mộ Lê Thần, vui vẻ chạy tới: “A Thần, em rút cuộc cũng trở lại ~”

Âm cuối còn đặc biệt ai oán kéo thật dài.

Mộ Lê Thần bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn, sau đó ngồi xuống sô pha, đem nội dung cuộc trò chuyện của mình cùng Lý Văn Dương nói cho hắn nghe.

Lúc nói bản đồ, Mộ Lê Thần kêu An Dương: “Lấy giấy bút ra đây.”

An Dương vội vàng cầm một cuốn Notebook từ trong không gian ra cùng một cây bút.

Mộ Lê Thần cầm bút, nửa ngày không có nhúc nhích.

An Dương kỳ quái hỏi: “A Thần, em làm sao vậy?” Thoạt nhìn vẫn tốt mà.....

Mộ Lê Thần thờ dãi trong lòng, nói: “Chỉ là cảm thấy cánh còn người mất mà thôi, tôi thật lâu rồi không cầm bút”

Đời trước cộng thêm đời này, hắn thật sự đã rất nhiều năm không có cầm qua cây bút.

Mộ Lê Thần đột nhiên nhớ tới thời điểm mình vừa trùng sinh trở về, tại bệnh viện N thị, muốn thay y phục bệnh nhân ra cũng phải mất sức chín trâu hai hổ mới thay được một thân quần áo sạch sẽ.

Hắn đợi trong sở nghiên cứu mười năm, mỗi ngày bị cắt da lấy thịt nghiên cứu là những chuỗi ngày thống khổ không chịu được, làm gì còn có loại phúc lợi được mặc quần áo chứ?

Mà khi hắn sống lại, thiếu chút nữa đến cả mặc quần áo như thế nào cũng quên mất.

Hiện tại, hắn phát hiện bản thân không biết nên cầm bút viết làm sao.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

An Dương không nhìn nổi bộ dáng Mộ Lê Thần thương cảm như vậy, vội vàng khuyên giải an ủi nói: “Lúc này mới qua vài năm thôi, em không cần thương cảm như vậy. Chờ khi chúng ta tu luyện thành công, bế quan một lần liền trôi qua vài thập niên, cũng có thể là vài thế kỷ, đến lúc đó em lại thương cảm cũng không muộn mà.”

Mộ Lê Thần bị những lời này của An Dương làm cho bi ai trong lòng đều tiêu tán hết, ngược lại có chút dở khóc dở cười.

Hắn trước kia sao lại không phát hiện, một An Dương nghiêm túc ổn trọng bản chất thật ra rất ngu ngốc chứ?

Mộ Lê Thần đem hồi ức không vui ném ra sau đầu, cầm bút thử viết vài chữ trên giấy cho quen tay, rồi mới lật qua trang khác, bắt đầu vẽ bản đồ.

Mộ Lê Thần chỉ cần nhìn qua là không quên được, Lý Văn Dương cho hắn xem bản đồ hắn đã ghi tạc trong đầu, hơn nữa ngay cả phương pháp đọc bản đồ cũng nhớ kỹ.

Hắn trực tiếp đem phương pháp đọc vẽ thành một bản đồ chân chính.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần vẽ, cẩn thận lưu vào trí nhớ, hắn phát hiện sở nghiên cứu ngầm vậy mà lại nằm ngay bên dưới biệt thự Tần gia.

An Dương giật mình nói: “Khó trách Tần gia cho dù xảy ra chuyện gì cũng không chịu chuyển nhà.”

Khu biệt thự của Tần gia chiếm diện tích rất lớn, thực vật cùng động vật nhỏ rất nhiều, biến dị động thực vật và tang thi động thực vật cũng không ít.

Nhưng Tần gia thả rằng tiêu phí lượng lớn tinh lực đi thanh lý, cũng không muốn chuyển nhà, dĩ nhiên là vì che giấu sở nghiên cứu bên dưới khu biệt thự.

Mộ Lê Thần chỉ vào bản đồ nói: “Anh xem nơi này, gian phòng phía đông Tùng Đào uyển nói không chừng chính là lối vào, chỉ là không biết gian phòng này dùng làm gì.”

Bọn họ mặc dù ở Tần gia một ngày, nhưng ngoại trừ Tùng Đào uyển cùng đại sảnh, những nơi khác đều không đi, đương nhiên cũng không rõ căn phòng phía đông Tùng Đào uyển dùng làm gì.

An Dương sờ cằm trầm ngâm nói: “Chúng ta có nên nghĩ biện pháp ở lại Tần gia vài ngày không?”

Mộ Lê Thần tán đồng, ngẩng đầu lên nói: “Có thể thông qua Tần Minh vào.....” Vừa lúc nhìn thấy An Dương đang sờ cằm.

Mộ Lê Thần nhìn cằm An Dương mọc đầy râu xanh lún phún, vươn tay sờ sờ, thần sắc tự nhiên nói: “Anh nên cạo râu.”

Về mặt hắn vô cùng tự nhiên, nhưng người chịu khổ vẫn là An Dương thảm mến hắn.

Bị người trong lòng sờ cằm, cái loại mẫn cảm này, tim An Dương không khỏi đập bùm bùm trong ngực, tựa hồ toàn bộ thế giới cũng chỉ có tiếng tim hắn đập.

Lần này An Dương không nói sang chuyện khác để dời lực chú ý của Mộ Lê Thần, mà xui quý khiến thế nào lại mở miệng nói: “Không bằng em giúp anh cạo một chút?”

Mộ Lê Thần cũng không cảm giác yêu cầu này của An Dương có chỗ nào không tốt, anh em giúp nhau cạo râu mà thôi, không phải rất bình thường sao?

Vì thế hắn gật đầu nói: “Anh có dao cạo râu không?”

An Dương chỉ nhìn thấy đôi môi nhợt nhạt của Mộ Lê Thần di động, nhưng lại không nghe thấy hắn đang nói cái gì, theo bản năng lắc đầu.

Không có dao cạo? Mộ Lê Thần trừng mắt nhìn, nghĩ nghĩ, liền ngưng tụ một thanh băng đao nhỏ trong tay, sau đó vươn về phía An Dương.

Nhìn con dao băng lam ánh lên quang mang sắc bén dần dần tới gần mặt mình, An Dương theo bản năng nuốt nước miếng, sau đó thân mình cứng ngắc ngồi tại chỗ không dám nhúc nhích.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương bởi vì động tác nuốt nước miếng mà hầu kết trượt lên trượt xuống, băng đao dán tại hầu kết của hắn, cười nhạo một tiếng: “Như thế nào? Sợ tôi dùng thứ nhỏ bé này cắt cổ anh sao?”

An Dương cảm nhận được một cỗ xúc cảm lạnh lẽo nằm trên cổ mình, nhưng lại đặc biệt không có bất kỳ cảm giác bị uy hiếp nào, rõ ràng thứ sắc bén này đang dán ở vị trí yếu hại nhất trên người hắn.....

Ngược lại hắn cảm thấy thật hưng phấn, thật kích động, làn da tiếp xúc cùng con dao băng chợt nổi lên một ít da gà, một cỗ nhiệt lưu tràn xuống thân dưới của hắn.....

An Dương trong lòng âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ hắn là M u o.0? Sao lại ngay lúc này có thể động tình chứ?

An Dương xấu hổ, thân mình cứng ngắc, âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hắn bây giờ cùng A Thần còn cách một cái bàn, A Thần không thấy được tình trạng đáng khinh bỉ của hắn lúc này.

Hắn không dấu vết nâng chân lên bắt chéo, ý đồ che giấu dị trạng dưới thân mình.

Mộ Lê Thần cũng không chú ý đến động tác của An Dương, hắn cũng không nghĩ đến có chuyện như vậy, mình chỉ dùng dao khoa tay múa chân trên cổ hắn hai phát, người này liền hưng phấn..... Hắn căn bản còn tưởng rằng An Dương là đang khản trương, sợ hãi.

Mộ Lê Thần đem con dao ra xa: “Yên tâm đi, kỹ thuật của tôi tuyệt đối rất tốt.....”

An Dương tuy rằng biết Mộ Lê Thần nói là kỹ thuật cạo râu của em ấy rất tốt, nhưng hắn nhìn không được nghĩ lệch đi chỗ khác.....

Mộ Lê Thần hạ một dao xuống. An Dương không dám nhúc nhích, chỉ cảm thấy trên cằm có cảm giác lạnh lạnh, một hồi sau liền nghe thanh âm Mộ Lê Thần cất lên: “Được rồi đó.”

An Dương nâng tay sờ sờ cằm, quả nhiên một mảnh bóng loáng.

Mộ Lê Thần cầm dao băng trong tay còn dính râu trực tiếp một phen thiêu hủy, đơn giản xong việc.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần chỉ xem chuyện mình cạo râu cho An Dương là một nốt nhạc đệm nhỏ xíu, hoàn toàn không cảm thấy thẳng anh họ quý hóa của mình trong khoảng thời gian ngắn này lại có phản ứng đáng khinh như thế.

Hắn nói với An Dương: “Hôm nay lúc tôi từ nhà hàng Lam Hải đi ra, có gặp một người.”

An Dương nhìn thần sắc Mộ Lê Thần bất giác nghiêm trọng, trong lòng liền biết sự tình hẳn nói ra hiện tại khẳng định có chuyện bất thường, vội vàng hỏi: “Người nào?”

Mộ Lê Thần nói: “Một tu sĩ nhập ma, gã có thể nhìn thấu ẩn thân của tôi, hẳn là tu sĩ đã đạt đến kỳ Trúc Cơ.”

“Tu sĩ nhập ma?” An Dương nhíu mày.

Trong ký ức truyền thừa của hắn, nhập ma có nghĩa là không thể vượt qua kiếp tâm ma, trong lòng lại tham sống sợ chết, trở thành một con rối bị tâm ma khống chế, nhưng vấn đề này có nhiều thứ An Dương vẫn không rõ ràng.

“Không nghĩ tới thế mà còn có người có thể nhanh như vậy đã đạt tới kỳ Trúc Cơ, chẳng lẽ vị tu sĩ nhập ma này trước tận thế cũng là tu chân giả?”

Không phải nói tu chân giả bởi vì linh khí thiếu thốn sớm đã tiêu thất sao?

Mộ Lê Thần nói: “Không phải. Hắn căn bản chắc hẳn chỉ đến kỳ Dẫn Khí, nhưng mà sau khi bị tâm ma khống chế, thực lực liền tăng lên rất nhanh. Hắn chỉ cần giết chóc nhiều, hoặc là uống máu ăn thịt sống, đều có thể tăng cường tu vi. Hơn nữa bởi vì nhập ma, hắn căn bản không có giới hạn, cho nên hiện tại đạt đến kỳ Trúc Cơ cũng rất bình thường.”

An Dương nghe chuyện vị tu sĩ nhập ma này ăn thịt uống máu thì thập phần khiếp sợ: “Cái này so với tang thi có khác gì nhau?”

Mộ Lê Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nguy hiểm nheo mắt lại: “Như thế nào? Anh có ý kiến gì với tang thi sao?”

An Dương đột nhiên nghĩ đến, ngay trước mặt mình chính là một tang thi chân chính, vội vàng cười lạnh lạnh nói: “Không có ý kiến, không có ý kiến, anh chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, gã tu sĩ kia làm sao sẽ.....”

Nửa câu sau hắn không nói ra, hắn lo lắng lời này sẽ khiến Mộ Lê Thần không thích, nên không nói ra miệng.

Ký ức truyền thừa của Mộ Lê Thần so với An Dương đầy đủ hơn một ít, cho nên hắn cũng biết nhiều hơn một ít, hắn giải thích: “Loại nhập ma này không giống hình thức Ma Tu của tôi, thay vì gọi hắn ta là tu sĩ, chỉ bằng xưng hắn là ma nhân thì thích hợp hơn. Loại ma nhân này thích nhất là giết chóc cùng máu tươi, ăn thịt uống máu là một loại phương pháp bổ sung năng lượng gia tăng tu vi, nhân tính sớm đã không còn. Chỉ khác tang thi ở chỗ, hắn có được trí tuệ cao cấp của nhân loại, không giống tang thi khi vừa mới biến dị chỉ biết làm theo bản năng. Lại nói tiếp, so với tang thi cấp cao không khác lắm, chẳng qua ma nhân so với tang thi còn có ham muốn cùng dục vọng. Hắn nay xuất hiện ở căn cứ B thị, chỉ sợ nơi này không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra một trận huyết vũ tính phong.”

An Dương đối với chuyện căn cứ B thị tương lai sẽ phát sinh cái gì một chút cũng không cảm thấy hứng thú, dù sao hắn ở cùng A Thần là được.

Tuy rằng hắn vẫn chưa thổ lộ với A Thần, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến lòng trung tâm của hắn.

An Dương về mặt si tình nhìn Mộ Lê Thần: “A Thần, em yên tâm, vạn sự đều có anh. Em muốn anh làm gì anh cũng làm hết.”

Mộ Lê Thần phảng phất như nhìn thấy một con cầu tên An Dương đang vẫy đuôi cầu hắn âu yếm, khóe miệng giật giật, sau đó yên lặng quay đầu đi.

Chẳng lẽ phương thức nuôi dưỡng của hắn sai rồi? Vì cái gì hắn cảm giác sau một đoạn thời gian An Dương đi theo bên cạnh hắn liền trở nên như vậy, thật khiến hắn không đành lòng nhìn thẳng.

Hay là..... Người này bị Tiểu Hắc đồng hóa? O-O

~ o ~ o ~ o ~

Hạng gia hủy lệnh truy sát, người của Tinh Thần dong binh đoàn lại bắt đầu ra vào căn cứ làm nhiệm vụ.

Bởi vì không có tổ chức đoàn đội hoạt động, cho nên An Dương vẫn ở cùng Mộ Lê Thần trong khu nhà, không đi ra ngoài.

Mộ Lê Thần làm ổ trong nhà, công việc hằng ngày nếu không phải tu luyện thì cũng là tu luyện.

Còn An Dương thì vẫy đuôi vẫy quanh bên người Mộ Lê Thần xoát hảo cảm, xoát tới điên cuồng.

Kết quả rốt cuộc Mộ Lê Thần buồn bực xách cái bộ dáng nịnh nọt của hắn đá ra ngoài.

An Dương ở ngoài cửa bồi hồi một lúc lâu, xác định Mộ Lê Thần khẳng khái một mực hôm nay không cho hắn vào cửa, hắn chỉ có thể dựa theo phân phó của Mộ Lê Thần ra ngoài đi dạo, tốt nhất là đi tìm Tần Minh tạo mối quan hệ, tranh thủ sớm ngày chuyển vào biệt thự Tần gia.

Không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn luôn cảm thấy A Thần nhất định là đang muốn hắn dùng sắc dụ Tần Minh, sau đó tiến vào biệt thự Tần gia. Nhất định là hắn gần đây rất dục cầu bất mãn, cho nên trong đầu mới có một ít tư tưởng không lành mạnh.

An Dương cũng hiểu được bản thân nên ra ngoài, suốt ngày cứ quần quít bên cạnh người mình yêu, thân mật gần gũi lúc gần lúc xa, lỡ như chịu không nổi mà phá vỡ mối quan hệ thì biết làm sao chứ!?

Vận khí hắn ngược lại không tồi, ngay khi hắn chuẩn bị đi xem gần đây có nhiệm vụ nào thích hợp không, liền thấy được bóng dáng Tần Minh tại một ngã tư đường không người.

An Dương có lẽ không có loại năng lực đã gặp qua là không quên như Mộ Lê Thần, nhưng đối với chuyện phân biệt bóng dáng người khác vẫn rất tốt.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra người kia chính là Tần Minh.

Bất quá. cái người khoác áo đen bên cạnh Tần Minh là ai?

An Dương thân nhiên liếc mắt nhìn qua, làm bộ như cái gì cũng chưa thấy mà tránh ra xa.

Gã khoác áo đen khiến hắn cảm thấy một loại cảm giác phi thường nguy hiểm, không cần mạo hiểm gây chuyện với gã.

Tần Minh nhìn người đột nhiên chặn trước mặt hắn, người nọ mang mặt nạ quỷ khoác áo đen, hắn không vui nhú mày: “Người là ai?”

Người âm thầm bảo hộ Tần Minh cũng hiện thân đứng ở phía sau Tần Minh, cảnh giác nhìn người nọ.

Nhưng mà người nọ căn bản không đếm xỉa cái liếc mắt của tên bảo tiêu, hắn nhìn chằm chằm Tần Minh, phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe: “Tần đại thiếu gia, không biết cậu có từng nghĩ đến sau này có thể trở thành chủ nhân của căn cứ? Nói một thì không có hai, không có người nào dám làm trái lệnh chủ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96

An Dương tới đại sảnh chính, bắt đầu xem nhiệm vụ, những nhiệm vụ cấp c trở xuống hắn đều không nhìn đến, chỉ nhìn những nhiệm vụ trên cấp c.

Dù sao chỉ tiêu của dong binh đoàn không có giới hạn đẳng cấp, cho dù là một dong binh đoàn mới thành lập, chỉ cần không sợ chết, muốn nhận nhiệm vụ cấp s cũng không ai ngăn cản.

Nhiệm vụ xếp từ trên xuống dưới là từ khó đến dễ.

Trước hết đập vào mắt hắn là một nhiệm vụ cấp s – mức đôi: “Thanh lý tang thi cùng biến dị động thực vật ở khu Nam Thành của B thị.”

An Dương tiếp tục nhìn xuống, một nhiệm vụ cấp s: “Thăm dò căn cứ phía Tây Nam trên núi Vưu Bạc.”

An Dương dừng lại, núi Vưu Bạc không phải chính là nơi Mộ Lê Thần thành lập căn cứ lâm thời sao?

Hắn cẩn thận xem giới thiệu phía sau nhiệm vụ núi Vưu Bạc: “Chung quanh núi Vưu Bạc tụ tập một lượng lớn tang thi cùng biến dị thú, trên núi còn mọc đầy tang thi thực vật, không có biến dị thực vật. Tựa hồ có cái gì hấp dẫn tang thi cùng biến dị thú tụ tập ở nơi này. Yêu cầu thăm dò nguyên nhân tang thi cùng biến dị thú tụ tập một chỗ.”

Không nghĩ tới đám tang thi cùng biến dị thú dùng để phòng thủ cứ điểm lâm thời lại khiến căn cứ chú ý.

Thấy nhiệm vụ này, An Dương cũng không còn tâm tư đi nhận nhiệm vụ nữa, vội vàng nhìn lướt qua danh sách nhiệm vụ phía sau, sau đó trở về tìm Mộ Lê Thần.

Thời điểm An Dương trở lại khu nhà, phát hiện bên trong không chỉ có Mộ Lê Thần.

Hắn nhìn Tần Minh không biết đến từ khi nào, cười gật đầu: “Đại thiếu gia sao hôm nay lại có thời gian đến thăm chúng tôi a.”

Nhìn thấy An Dương trở về, Tần Minh cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn ngồi đây cùng tên An Thần thần bí bí nửa ngày không nói một chữ hơn nửa giờ, sắp sửa khiến hắn buồn bực tới chết rồi.

Mặc kệ hắn cùng Mộ Lê Thần nói cái gì, Mộ Lê Thần có thể không trả lời liền không trả lời, khi hắn buộc Mộ Lê Thần nói chuyện, Mộ Lê Thần liền nói thẳng: “Hết thấy chờ anh trai tôi trở về rồi nói.”

Quả thực không thể giao tiếp mà!

Tần Minh cũng biết trong hai người này là do An Dương làm chủ, hắn dứt khoát gọn gàng nói với An Dương: “Tần gia chúng tôi cũng có đội dị năng, vừa mới nhận một nhiệm vụ cấp s, muốn mời hai người cùng tham gia.”

Hắn nói là mời hai người An Dương cùng Mộ Lê Thần tham gia, chứ không phải mời toàn bộ Tinh Thần dong binh đoàn tham gia, có thể thấy được người mà Tần Minh chân chính để mắt tới chỉ có hai người bọn họ.

Mà An Dương nghe thấy Tần Minh nhắc tới nhiệm vụ cấp s, nhất thời mí mắt nhảy một cái, cảm giác không ổn.

Hắn nhớ rõ mình chỉ vừa nhìn lướt qua danh sách nhiệm vụ, có vẻ khi hắn xem cái nhiệm vụ cấp s kia, phía dưới nó là nhiệm vụ cấp a.

Nói cách khác, chỉ có một nhiệm vụ cấp s, như vậy nhiệm vụ mà Tần Minh nói hắn chính là nhiệm vụ thăm dò núi Vu Bạ.

Quả nhiên, Tần Minh tiếp lời: “Nhiệm vụ này chủ yếu là thăm dò căn cứ bên cạnh núi Vu Bạ, có chút nguy hiểm, hai người có muốn tham gia không, là tự nguyện.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Tần Minh vẫn rất hi vọng An Dương cùng Mộ Lê Thần tham gia.

Chung quy, có một truyền thừa giả cùng một Thuần Thú sư mang dị năng hệ chữa lành, thương vong đội ngũ cũng có thể giảm xuống đáng kể.

An Dương vốn còn đang suy xét, hiện tại đương nhiên là tán đồng.

Nếu bọn họ không đi, vạn nhất bị đám người Tần gia phát hiện, thì sẽ không kịp giết người diệt khẩu mất.

Thấy An Dương gật đầu đồng ý, Tần Minh cũng đạt được mục đích của mình, cười cạo từ: “Như vậy sáng mai tám giờ, tại cổng căn cứ tập hợp. Tôi đi trước, ngày mai gặp lại.”

An Dương cười tiễn bước hắn.

~ o ~ o ~ o ~

An Dương nhìn Mộ Lê Thần an nhiên ngồi trên sofa xem DVD, thở dài một hơi: “A Thần, sao em một chút cũng không sốt ruột thế?”

Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi đưa tay bốc một viên thú đan thả vào trong miệng, nhai nhai vài cái lại nuốt xuống: “Có gì phải lo lắng? Tôi đã thiết trí lực lượng phòng ngự ở đó, chỉ cần Tần gia không đem toàn bộ dị năng giả của căn cứ B thị kéo qua, cũng đừng dùng đạn tạc banh chỗ đó, thì tuyệt đối không có khả năng bị công hãm.”

An Dương ngồi xuống bên người hắn: “Nhưng chỉ là không bị công hãm, không có nghĩa là sẽ không bị phát hiện.”

Vạn nhất có người phát hiện biệt thự cùng đám người Mục Nhiên, Ân Phùng thì làm sao được?

Mộ Lê Thần bình tĩnh ăn xong viên thú đan cuối cùng, tiếc nuối nhìn nhìn túi da rắn đã trống rỗng, nói: “Chúng ta hiện tại không phải còn có thời gian sao? Vừa lúc ra khỏi căn cứ cũng tiện thể cho tôi bổ sung một chút đồ ăn vặt.”

An Dương nhìn gói đồ ăn vặt to to trong tay Mộ Lê Thần: “.....”

Hai người ra khỏi căn cứ không quá mức che che lấp lấp, bọn họ thoải mái thuê một chiếc xe rắn chắc gầm xe cao đã qua cải tạo, để Mộ Lê Thần trốn vào không gian, lại đem thể thân lúc trước ra, sau đó lái xe ra khỏi căn cứ.

An Dương có ý chạy thật nhanh để đám người kia không đuổi kịp, sau đó đến chỗ không người đổi chỗ Mộ Lê Thần cùng thể thân nọ, sau lại quăng xe vào không gian, cùng Mộ Lê Thần đi vào trong bầy tang thi, này tuyệt đối không ai có thể tìm được bọn họ.

Bọn họ vừa đi vừa tránh người, về tới núi Vu Bạ.

Đến trước cửa biệt thự, Mộ Lê Thần cảm giác được Ân Phùng lúc này đang ở trong phòng Mục Nhiên, liền cho rằng bọn họ đang cùng nhau nghiên cứu trận thuật kết hợp với bùa chú, mới không gọi bọn họ ra đón.

Tiểu Hắc cùng Hà Kỳ Tranh không ở trong biệt thự, cũng không ở trên núi Vu Bạ, đại khái là đi ra ngoài săn thú hoặc là thu đàn em đi.

An Dương còn ở dưới lầu, Mộ Lê Thần trước hết lên lầu tìm Mục Nhiên với Ân Phùng, gần đây hắn đã phân phó bọn họ phải thành thành thật thật chờ ở trong biệt thự, không được đi ra ngoài.

Đối với thủ hạ của mình, Mộ Lê Thần càng ngày càng không khách khí, không thèm gõ cửa, dù sao cửa cũng là khép hờ, hắn trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Sau đó, Mộ Lê Thần không nhúc nhích đứng ở cửa, trừng mắt nhìn hai người đang ở trong phòng ôm nhau quấn quýt, quần áo trên người đều đã thoát hết một nửa.

Ánh mắt Mộ Lê Thần mang theo hiểu kì đầy mặt bình tĩnh nhìn Ân Phùng đang ra sức chuyển động trên người Mục Nhiên, môi Mục Nhiên còn sưng đỏ, sau đó hỏi: “Các người đang làm cái gì vậy?”

Mục Nhiên giật mình, ý thức được hành vi đen tối vụng trộm của mình cùng đồng sự đã bị boss bắt gặp, một tay đem nam nhân còn đang ôm mình gạt qua một bên, lắp bắp giải thích với Mộ Lê Thần: “Tôi..... Bọn tôi... không..... Không có quan hệ gì hết!”

Mục Nhiên muốn phui bỏ quan hệ, nhưng Ân Phùng lại không muốn, hắn giữ chặt tay Mục Nhiên, lôi kéo hắn, hai người đi đến trước mặt Mộ Lê Thần, hắn nghiêm túc nói với Mộ Lê Thần: “Chủ nhân, tôi thích Mục Nhiên, muốn cùng một chỗ với cậu ấy, hi vọng chủ nhân cho phép.”

Mộ Lê Thần nghe xong cũng hiểu đôi chút, thì ra bọn họ là đồng tính luyến a.

Hắn do dự nhìn nhìn hai người, chần chờ một chút: “Hai nam nhân thật sự có thể cùng một chỗ sao?”

Ân Phùng kinh ngạc nhìn Mộ Lê Thần: “Chủ nhân cùng An Dương thiếu gia không phải loại quan hệ này sao?”

Hắn nhìn thái độ của An Dương đối với Mộ Lê Thần, người nọ rất không bằng lòng để Hà Kỳ Tranh cùng Tiểu Hắc đụng đụng chạm chạm vào Mộ Lê Thần, nên hắn vốn dĩ cho rằng bọn họ là một đôi.

Mộ Lê Thần theo bản năng phản bác: “Làm sao có thể.....”

Chuyện đó, làm sao có khả năng chứ!?

Mộ Lê Thần nhớ tới quan tâm chăm sóc mà ngày thường An Dương dành cho mình, còn có hành động lấy lòng mình, ánh mắt thâm tình nhìn về phía mình, cả những hành vi thân mật vượt qua mức tình cảm anh em..... Hắn lúc này mới chợt nhận ra, An Dương... là thích hắn sao.....

Thích hắn sao.....

Mộ Lê Thần trầm tư trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu lên, hắn nhìn Ân Phùng cùng Mục Nhiên gật đầu, nói: “Chỉ cần không gây trở ngại chuyện của ta, những chuyện khác tùy các người.”

Cho nên, muốn nói chuyện yêu đương? Cũng được thôi, chỉ cần đừng làm ảnh hưởng đến chuyện của hắn là được.

Sau khi nói xong, Mộ Lê Thần liền xoay người xuống lầu.

Mục Nhiên nhìn theo bóng dáng Mộ Lê Thần, có chút không hiểu lắm: “Chủ nhân làm sao vậy?”

Ân Phùng nhìn bộ dáng mơ hồ của Mục Nhiên, đưa tay xoa xoa tóc hắn: “Còn không nhìn ra sao? An Dương thích chủ nhân, nhưng chủ nhân hiển nhiên là vừa mới nhận ra tâm tư của người ta.”

Hơn nữa, xem phản ứng của chủ nhân, thực rõ ràng, ngài ấy lúc trước hắn là không biết thì ra hai nam nhân còn có thể nói chuyện yêu đương.

Bọn họ lần này bị chủ nhân quấy rầy khoảnh khắc thân thiết, ngược lại giúp chủ nhân mở mang tầm mắt.

Nếu An Dương thực sự trở thành chủ mẫu của bọn họ, trở thành tình nhân của chủ nhân, nói không chừng bọn họ chính là đã lập công lớn a.

Nghĩ đến điểm này, tâm tình Ân Phùng vô cùng tốt, cười tủm tỉm lại xoa xoa tóc Mục Nhiên thêm vài lần.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần đi xuống lầu, nhìn An Dương vì hắn mà bận rộn, trong lúc nhất thời ngũ vị tạp trần, không biết suy nghĩ cái gì, hoặc là cái gì cũng nghĩ không nổi.

An Dương thấy Mộ Lê Thần đi xuống, liền vội vàng chạy đến: “A Thần, anh đã đem vật dụng sắp xếp ổn thỏa rồi, đêm nay ở lại nơi này sao?”

Mộ Lê Thần không để ý tới câu hỏi của hắn, chỉ gất gao nhìn An Dương chăm chú.

Từ trong đôi con ngươi trong suốt, Mộ Lê Thần chỉ thấy nơi đó phản chiếu một bóng hình duy nhất – là mình, giống như trong lòng An Dương chỉ mang một chấp niệm, chỉ chứa một người, chính là Mộ Lê Thần hắn.

Loại cảm giác được người khác trân trọng, đặt ở đầu quả tim thật khiến hắn không khỏi si mê.

Mộ Lê Thần đột nhiên cất tiếng: “Anh thích tôi sao?”

Hắn hỏi là câu nghi vấn, nhưng giọng điệu lại phi thường khẳng định.

Hắn khẳng định An Dương chính là thích hắn, bằng không sẽ không thể nguyện ý chỉ vì anh em mình mà làm đủ mọi sự, từ chuyện vụn vặt nhất.

An Dương vẫn luôn không thể làm người trong lòng hiểu rõ, lại không dám thú nhận, vốn định mang theo đoạn tình cảm thâm mến này cho đến chết, lại bị một câu hỏi bất thành linh của Mộ Lê Thần dọa hết hồn.

Sau đó hắn hoang mang rồi loạn đời tâm mắt, không dám nhìn thẳng vào Mộ Lê Thần.

Sao lại..... Sao lại đột nhiên bị phát hiện chứ?

Thật khản trương, thật khản trương mà..... An Dương chỉ cảm thấy tim mình đập đến mức muốn từ trong cổ họng nhảy ra.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu cười ra tiếng, trong tiếng cười còn tràn đầy niềm sung sướng khó nói.

An Dương nghe thấy tiếng cười, khản trương trong lòng hạ xuống một chút, A Thần cười đến vui vẻ như vậy, có phải là.....

Cái suy nghĩ mà hắn vẫn luôn không dám nghĩ đến nay nhìn không được bùng nổ mạnh mẽ.

Mộ Lê Thần đột nhiên nói: “Nếu như vậy, chúng ta cứ ở cùng một chỗ với nhau đi.”

Lần này An Dương đã không còn cảm giác được nhịp tim của mình nữa, mọi thứ cơ hồ đều đình chỉ.

Hắn ngừng thở, ánh mắt thật cẩn thận nhìn về phía Mộ Lê Thần: “A Thần, em..... vừa nói cái gì? Sao chứ..... không..... ý anh là, lời em vừa nói là thật?”

Không phải do hắn không cẩn thận nên nghe lầm có đúng không?

Người yêu trước là kẻ thua cuộc, lúc đó, bản thân sẽ trở nên hèn mọn.

Trong tình yêu, vẫn luôn không có công bằng.

Nhìn An Dương ánh mắt thật cẩn thận, Mộ Lê Thần chợt cảm thấy trong lòng dao động.

Sau đó hắn chậm rãi nhoen miệng cười: “Đương nhiên là thật.”

Hắn cũng không xác định tình cảm mà mình dành cho An Dương có phải loại cảm giác mà An Dương vẫn dành cho hắn hay không, nhưng chuyện đó không liên quan.

Hắn chỉ cần biết, An Dương trong lòng mình, là người trọng yếu nhất, là sự tồn tại không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Đối với An Dương, cảm xúc của Mộ Lê Thần rất phức tạp, tuyệt đối không giống An Dương đối với hắn.

Trước tận thế, hắn vẫn xem An Dương là người anh em của mình. Chung quy, lúc ấy hắn còn tưởng mình là con ruột của An Như, bởi vậy quan hệ cùng người anh họ An Dương rất khá.

Kiếp trước, thời điểm mặt thế bùng nổ, khi hắn biết An Dương tự tay giết chết gia gia, cảm tình trong lòng đối với An Dương liền thay đổi.

Có lẽ vì quá mức coi trọng, cho nên càng thêm thất vọng.

Hắn không yêu cầu An Dương phải dùng người sống nuôi dưỡng gia gia, nhưng kỳ vọng thấp nhất đối với An Dương cũng là hi vọng An Dương có thể bỏ qua cho gia gia.

Cho dù khiến gia gia trở thành một tang thi du đãng, có lẽ sẽ bị người khác giết chết, nhưng cũng tốt hơn bị An Dương tự tay giết.

An Dương nói cho hắn biết, giết chết gia gia, là vì gia gia đã hoàn toàn biến dị thành tang thi.

Bởi vì là tang thi, cho nên đáng chết. Phải không?

Vậy hắn thì sao? Hắn cũng là tang thi, có phải rồi một ngày hắn cũng sẽ chết trong tay người anh em tốt nhất của mình?

Vì thế, từ khi Mộ Lê Thần biết được cái chết của gia gia là do An Dương hạ thủ, quan hệ giữa hai người trở nên lạnh nhạt, thậm chí ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Sau đó, khi Mộ Lê Thần bị phản bội, thời điểm hắn ở trong sở nghiên cứu tràn đầy thống khổ cùng oán hận, vậy mà có người không để ý đến tính mạng mà chạy đi cứu hắn.

Cho dù người này từng khiến hắn oán hận.....

Vào thời khắc tuyệt vọng đó, Mộ Lê Thần không quan tâm An Dương có hay không từng làm chuyện khó tha thứ.

Hắn chỉ biết, người có thể tới cứu hắn vào lúc này, thậm chí vì hắn mà bất chấp cái chết, nhất định chính là người đáng giá để hắn đặt tin nhiệm vào, thậm chí, hắn còn có thể tìm một cái cớ hợp tình hợp lệ cho hành động của An Dương lúc trước – An Dương nhất định có nỗi khổ mới không thể không xuống tay với gia gia.

Thời điểm Mộ Lê Thần cả người tràn đầy máu tươi nằm trên bàn giải phẫu giấy dựa, khi hắn nhìn thấy An Dương cả người không chỗ nào toàn vẹn chạy đến cứu hắn, không ai biết trong lòng hắn đã có cảm giác gì.

Phảng phất như hắn đang ở nơi địa ngục hắc ám vô tận, thấy được một tia sáng le lói duy nhất, mà tia sáng nọ, cố gắng kéo hắn ra khỏi hắc ám..... Cho dù tia sáng ấy có thất bại, còn bị chôn vùi trong địa ngục sâu thẳm cùng hắn, cũng khiến trái tim hắn nảy lên lòng cảm kích mãnh liệt.

Một khắc nọ, đã sớm khắc cốt ghi tâm.

Đến bây giờ, Mộ Lê Thần còn nhớ rõ lúc ấy ánh mắt An Dương nhìn hắn mang theo một loại tình cảm mãnh liệt, có quyền luyến, cũng có không cam tâm.....

Mà An Dương bây giờ, khi mặt thể vừa mới bắt đầu, bản chất vẫn còn mềm lòng non nớt, khiến Mộ Lê Thần có chút thất vọng.

Nhưng sau hai năm được mặt thể tối luyện, An Dương phảng phất như cùng cái người của kiếp trước bắt đầu chồng lên nhau.

Mộ Lê Thần xác định tình cảm của mình đối với An Dương không phải loại rung động của thời niên thiếu gặp mới tình đầu, cũng không còn là loại tâm tư đơn thuần giữa anh em trước khi tận thế đến..... Nhưng khi sinh mệnh An Dương gặp nguy hiểm, hắn có thể không chút do dự mà xông lên.

An Dương có thể không phải người yêu của hắn, không phải thân nhân của hắn, nhưng nhất định là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

~ o ~ o ~ o ~

Sau khi An Dương nhận được câu trả lời xác định của Mộ Lê Thần, cao hứng đến mức hận không thể đốt pháo hoa ăn mừng, sau đó thông báo khắp thiên hạ.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương cười như một thằng ngốc, trong mắt cũng không khỏi nổi lên niềm vui chân thật phát ra từ đáy lòng.

An Dương nghe rằng, vẫn là có chút không dám tin: “A Thần, em đánh anh một cái, anh có cảm giác mình giống như đang nằm mơ.”

Mộ Lê Thần một chút cũng không lưu tình hung hăng đánh hắn một cái.

“Ui ui ui –” An Dương bị đánh đau đến oa oa kêu to, tâm tình ngược lại càng thêm vui vẻ “Không phải nằm mơ!”

Mộ Lê Thần ngồi trên sofa, bình tĩnh nhìn An Dương phát tiết hoan hỉ trong lòng, chờ hắn rốt cuộc có thể ngồi xuống, mới mở miệng nói: “Anh vui đến vậy sao?”

An Dương cười: “Vui chứ, đương nhiên vui rồi, anh đã thích em rất nhiều năm, hôm nay rốt cuộc cũng được thỏa niềm mong muốn, có thể không vui sao?”

Hắn nói, đột nhiên nhớ tới điểm này Mộ Lê Thần vốn rất tri độn, tò mò hỏi: “A Thần, anh ám chỉ em nhiều lần như vậy, em cũng không hiểu, sao lần này em lại nhận ra?”

Mộ Lê Thần nhớ tới sự tình phát sinh trên lầu lúc trước, có chút xấu hổ ho khan một tiếng: “Khụ, à... ừm tôi vừa lên lầu, liền nghe Ân Phùng nói với tôi, hắn muốn cùng một chỗ với Mục Nhiên.....” Mộ Lê Thần lặng lẽ đem vài chi tiết cùng hình ảnh lược bỏ bớt.

An Dương bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Mộ Lê Thần có thể nhận ra, thì ra là có người mở đường chỉ đạo.

Hắn cảm thấy sau này, khi mình trở thành... à... ừm... tang thi hoàng hậu, là chủ mẫu của bọn họ, nhất định phải trọng thưởng a~

An Dương ngồi xuống bên người Mộ Lê Thần, nghiêng người nhích tới gần hắn, thò tay giữ chặt tay hắn.

Trước kia, loại động tác thân mật này An Dương cũng thường xuyên làm, nhưng Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy là anh em thân cận, không quá để ý.

Hiện tại quan hệ tình lữ của hai người đã làm rõ, hắn ngược lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Bất quá Mộ Lê Thần dù sao cũng là đại nam nhân, cũng không học như mấy cô tiểu thư đài các nhăn nhăn nhỏ nhỏ, trong lòng chỉ không được tự nhiên xấu hổ một chút, nhưng rất nhanh liền cho qua, mặc cho An Dương dựa vào kéo kéo tay hắn.

An Dương sau khi làm rõ quan hệ như mong muốn, về điểm này tâm tư nhất gan không dám thổ lộ gì đó lập tức liền ném cho chó gặm, mặt dày mày dạn lại nhích tới gần Mộ Lê Thần hơn, không ngừng nói chính mình có bao nhiêu thương hắn, thích hắn rất nhiều.

Mộ Lê Thần lần đầu tiên nghe rất cảm động, lần thứ hai vẫn còn cảm động, lần thứ ba liền có chút hết chỗ nói rồi..... đến lần thứ N hắn liền không còn kiên nhẫn.

Loại tình thoại này, thật giống như tiếng ruồi vo ve bên tai vậy, không thấy phiền cũng khó.

Mộ Lê Thần nói thẳng: “Yêu cũng không phải nói ra nhiều như vậy, anh trước kia không dám nói, hiện tại còn nói cái gì chứ?”

An Dương nghe Mộ Lê Thần nói vậy, hai mắt sáng lên, sau đó bỏ nhào vào, dán trên người hắn: “A Thần, em nói đúng, yêu không cần phải nói ra quá nhiều, mà phải hành động nhiều, có đúng không?”

Mộ Lê Thần: “.....”

Hắn trực tiếp một cước đạp An Dương đang bu trên người mình xuống: “Lăn đi giùm cái!”

Thật sự là dương quang sáng lạn quá nhiều, nước trong bể tình tràn lan, mọi chuyện đều bị nhuộm thành màu hường phấn rồi.

Sớm biết như vậy hắn đã không nói rõ, mỗi ngày nhìn người này rồi rấm lầy lòng mình như lúc trước cảm giác cũng rất tốt mà.

Bất quá, tuy nói hắn đã xác định quan hệ cùng An Dương, nhưng Mộ Lê Thần vẫn cảm thấy chính mình nên nói chuyện rõ ràng với An Dương.

Bằng không mỗi ngày nhìn bộ dáng tên này phục vụ tận tình chu đáo đến tận xương, trong lòng hắn cũng có điểm áy náy.

“A Dương, chúng ta nói chuyện một chút.”

Khó được nhìn thấy bộ dáng Mộ Lê Thần chăm chú nghiêm túc như thế, An Dương cũng ngồi dậy: “Ừm, em nói đi.”

Mộ Lê Thần nói: “Kỳ thật tôi cũng không biết tôi có thích anh hay không, có thể tôi chỉ xem anh là một người anh em tốt..... nhưng mà, tôi biết một điều, trong lòng tôi, anh là người quan trọng nhất.”

Thời điểm An Dương nghe được nửa câu đầu, hưng phấn trong mắt rõ ràng ảm đạm đi, nhưng khi nghe Mộ Lê Thần nói xong nửa câu sau, hắn mới giống như được sống lại.

“Kỳ thật, chỉ cần trong lòng em có vị trí dành cho anh, anh cũng rất vui, anh vốn tưởng rằng đoạn cảm tình này sẽ không có kết quả. Trước kia, khi nhìn em cùng Phó Nghiên ở chung, anh rất khó chịu, lại bởi vì không muốn khiến em khó xử, nên anh vẫn luôn không nói ra, nhìn em kết hôn sinh con, chờ em có được đứa nhỏ của mình, anh làm cha nuôi của thằng nhóc đó cũng được.”

Mộ Lê Thần hoàn toàn không biết An Dương đã từng nghĩ như vậy, lời An Dương hôm nay nói ra khiến hắn vô cùng xúc động.

“Vậy..... Vậy sau khi Phó Nghiên chết, vì sao không nói cho tôi biết?”

An Dương cười khổ nói: “Bởi vì anh không dám..... Anh không dám để lộ tâm tư mình, anh biết tính hướng của em bình thường, anh sợ nếu anh nói ra, chúng ta đến cả anh em cũng không thể làm được nữa.”

Đôi mắt hắn sâu thẳm, nhìn thẳng vào Mộ Lê Thần: “Kỳ thật, anh cảm thấy rất may mắn khi em biến thành tang thi. Bởi vì khi em trở thành như vậy, ngoại trừ anh, không ai nguyện ý tới gần, anh có thể canh giữ ở bên cạnh em, không có bất luận kẻ nào chen vào giữa chúng ta. Cho dù em không biết tâm tư của anh cũng không sao, anh vẫn có thể ở cùng em, cho đến chết.”

Khi An Dương nói những lời này, trên mặt lộ ra thần tình hoan hỉ, tâm trạng hắn thật sự rất chờ mong, hạnh phúc với những ảo tưởng đó trong tương lai.

Hắn cho rằng loại tương lai này là tốt đẹp, khiến hắn cảm thấy thực ảm áp.

Nhưng Mộ Lê Thần chỉ cảm thấy xót xa.

Mộ Lê Thần cúi đầu thờ dài một tiếng: “Anh như vậy..... Chẳng phải là muốn khiến tôi cảm thấy áy náy sao?”

So với trả giá cùng tình cảm mà An Dương dành cho hắn, trả giá của hắn thật sự quá ít, quá ít.

Tình cảm nồng đậm như thế, hắn lại vô pháp hồi đáp An Dương một tình cảm tương tự.

Mộ Lê Thần không hiểu được loại cảm xúc mãnh liệt đến từ bi thương của An Dương, nhưng không có nghĩa là hắn không cảm thụ được.

Hắn thậm chí nghĩ đến kiếp trước, cuộc sống của An Dương sau khi hắn rời đi mang bao nhiêu bi thống khổ sở!?

Kiếp trước khi An Dương đến sở nghiên cứu cứu hắn, là mang theo tâm tình bất chấp ra sao!?

Hắn vốn tưởng rằng chính mình đã vì An Dương trả giá đủ, nhưng nay hắn phát hiện, so với những gì An Dương làm, hắn còn thua xa, vẫn còn chưa đủ.

An Dương cười cười với Mộ Lê Thần, tới gần hắn, nhẹ nhàng áp má mình vào má hắn.

Mộ Lê Thần chỉ nghe thấy thanh âm truyền đến bên tai mình, thần nhiên: “Em không cần cảm thấy nợ anh bất cứ cái gì. Anh yêu em, yêu một người như vậy cho nên mọi thứ anh trả giá hết thảy đều là tự nguyện, anh vui vẻ chấp nhận. Cho dù em không tiếp nhận được tình cảm của anh, nhưng chỉ cần là em, hai chúng ta ai cũng không nợ ai.”

Chẳng qua, khi rơi vào loại tình cảm phức tạp này, kẻ thua cuộc trong tình yêu vẫn luôn rất khiêm tốn.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần trầm mặc hồi lâu, An Dương vẫn duy trì động tác mặt áp mặt, phảng phất như loại động tác thân mật này có thể khiến hắn hạnh phúc.

Mộ Lê Thần hơi cử động, hắn nghiêng mặt đi, nhìn ngũ quan quen thuộc của An Dương, sau đó chậm rãi tới gần, nhẹ nhàng dán lên cánh môi mỏng của hắn.

Đôi môi đơn thuần chạm nhẹ, cọ xát lên môi An Dương.

Cơ thể Mộ Lê Thần không có nhiệt độ, môi hắn nhợt nhạt không có sắc hồng, còn mang theo hơi lạnh.

Nhưng khi chạm đến môi An Dương, hắn lại có thể cảm nhận được độ ẩm dễ chịu.

An Dương hơi mở miệng, tựa hồ muốn gia tăng nụ hôn này, lại bị Mộ Lê Thần đẩy ra.

Chỉ có hai cánh môi chạm vào một chút, cọ cọ một chút, An Dương sao có thể thỏa mãn loại trình độ này, hắn hiện tại cảm thấy không khí thực thích hợp, phi thường thích hợp làm mấy động tác từ cổ trở xuống.

Mộ Lê Thần ngay cả chút xâm nhập sâu cũng không muốn.

An Dương ai oán nhìn Mộ Lê Thần, đầy mặt dục cầu bất mãn.

Mộ Lê Thần tựa như an ủi Tiểu Hắc vỗ vỗ đầu hắn, nói: “Anh tưởng biến thành tang thi là không có ý thức sao? Còn dám đòi hôn sâu?”

Có thể hôn môi như vừa nãy đã xem như mạo hiểm rồi.

Zombie: Tui nói anh nha anh Dương, người ta là tang thi, anh là nhân loại, từ đầu đến chân của anh đều giống như nữ vị trong miệng người ta, cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ có sức hấp dẫn khiến người ta ăn anh đó nha!!! Thành kiểm chế, chẳng phải anh đã kiểm chế suốt mấy năm rồi sao? Nhịn thêm thì chết thẳng Tây nào??

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Mộ Lê Thần tựa như an ủi Tiểu Hắc vỗ vỗ đầu hắn, nói: “Anh tưởng biến thành tang thi là không có ý thức sao? Còn dám đòi hôn sâu?”

Nghe hắn nói như vậy, An Dương trầm mặc, một lúc lâu sau mới gian nan mở miệng: “Anh quên.” Hắn nâng mắt nhìn về phía Mộ Lê Thần “Chẳng lẽ chúng ta về sau cũng chỉ có thể yêu trên tinh thần thôi sao?”

Anh còn muốn làm một chút vận động mà, không muốn đã đến thời điểm này còn phải làm Thầy Tu đâu a QAO

Mộ Lê Thần bình tĩnh nói: “Dù sao chúng ta đều là nam nhân, vốn chính là yêu trên tinh thần.”

Tha thứ cho sự thuần khiết của bệ hạ đi, hấn cho rằng chỉ có nam nữ mới có thể làm vận động gì gì đó, nam nam nhiều nhất chính là thân thân đôi môi nhỏ, sờ sờ đôi tay nhỏ, ôm ôm một chút.....

An Dương bị sự thuần khiết của Mộ Lê Thần làm cho ghen hòng, hấn còn có thể nói cái gì đây? Chẳng lẽ muốn hấn nói ‘Kỳ thật anh có thể bạo cức em, hoặc là em bạo cức anh’? $\neg(\exists \Delta \neg \neg)$

Người yêu quá thuần khiết thực khiến hấn không thể không biết xấu hổ mà xuống tay \leftarrow này thật sự chính là bị kịch. $\neg(\neg \neg \neg)$

Mộ Lê Thần trấn an sờ sờ má An Dương, sau đó lại hạ xuống má hấn một nụ hôn, vẻ mặt nghiêm túc lại trang trọng, khiến tim An Dương đập bùm bùm.

An Dương nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Lê Thần gần trong gang tấc, lại nhìn hàng lông mi vừa dài vừa đen che khuất nửa đôi mắt, thật sự khiến tâm hấn ngứa ngáy muốn chết.

Đến lúc môi Mộ Lê Thần rời đi, An Dương không biết lụm được lá gan từ nơi nào, bắt lấy cánh tay Mộ Lê Thần, đem người đè trên sô pha.

An Dương từ phía trên nhìn xuống Mộ Lê Thần, sau đó ngây ngẩn cả người.

Kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Từ phía trên nhìn xuống vừa lúc thấy được phong cảnh trong cổ áo, khiến hấn nhìn không được cúi người xuống, vươn tay cởi cúc áo sơ mi của Mộ Lê Thần.

Bởi vì cúc áo đầu tiên nếu cài vào thì rất chặt, mặc không thoải mái, cho nên Mộ Lê Thần không bao giờ cài cúc thứ nhất.

An Dương sau khi cởi bỏ cúc áo thứ hai, nhìn hình dáng xương quai xanh tinh xảo lộ ra, mắt An Dương thực si mê mà vuốt ve, chỉ là vừa sờ lên, còn chưa kịp cảm thụ xúc cảm tốt đẹp dưới tay, đã bị người mình đặt dưới thân đột nhiên đảo vị trí.

An Dương mở to mắt, vô tội nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần đối với An Dương vẫn rất dung túng, nên cho dù bị An Dương áp trên sô pha, tuy rằng không quá thích loại cảm giác bị người khác quản chế này, nhưng vẫn dung túng cho An Dương, hấn muốn nhìn xem An Dương đến tột cùng là định làm cái gì.

Đến khi cúc áo sơ mi bị cởi ra, móng vuốt tên nọ sờ sờ lên xương quai xanh của mình, hấn mới phản ứng lại.

Mộ Lê Thần không rõ tâm tình hấn hiện tại ra sao.

Có chút không vui khi An Dương xem hấn như nữ nhân, lại có chút rung động..... Loại cảm giác này thật phức tạp, mà hấn cũng lười suy nghĩ.

Trực giác nói với hấn, không thể cứ dung túng cho An Dương tiếp tục làm tới, bằng không hậu quả nhất định là hấn không muốn nhìn thấy.

Cho nên hấn liền dựa vào thực lực cường đại của mình ngăn An Dương lại, sau đó đảo ngược vị trí.

Lúc này hấn ở trên, An Dương ở dưới, hấn đại khái hiểu ra cảm giác vừa rồi của An Dương là cái gì.

Khi bản thân nhìn thấy người mình yêu thương, người mình quyết định ở cùng cả đời cứ như vậy không hề phòng bị nằm dưới thân mình..... Mộ Lê Thần cảm thấy, loại tư vị này cũng không tồi.

Hấn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng xoa trán An Dương, sau đó xoa đến má, cằm, cổ, hầu kết, xương quai xanh..... Nhìn đến đám quần áo vương vãi, Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi nhẹ nhàng dùng lực.....

Hấn so với An Dương vừa rồi cởi cúc áo càng khí phách hơn nhiều, trực tiếp đem áo An Dương xé ra, lộ ra cơ thể quyến rũ bên dưới.

Ánh mắt Mộ Lê Thần tối lại, tựa hồ dấy lên một đoàn hỏa diễm, đến khi hấn chuẩn bị cúi người xuống, An Dương đột nhiên hô lên: “Từ từ!”

Mộ Lê Thần ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn.

An Dương ngượng ngùng cười: “A Thần, em..... Biết làm như thế nào sao?”

Hấn không quan tâm chuyện ai ở trên, dù sao lần này bị đè, lần tiếp theo đè trở lại là được, không phải sao!

Mấu chốt là, nhìn phản ứng của A Thần, A Thần giống như hoàn toàn không biết nam nhân cùng nam nhân nên làm như thế nào a, nếu không cẩn thận, cúc hoa không phải sẽ tan nát sao $\neg(\neg \neg \neg)$?

Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi nhìn hấn, chuyện này nha, ai mà không biết chứ? Không phải đều sẽ bắn máy bay* sao?

(* Chính là giúp nhau xử lý bằng tay ấy mà $(\cdot \nabla \cdot) \rightarrow \infty \cup \cup$)

An Dương cảm thấy kỹ năng đọc ngôn ngữ mặt than của mình đã đạt tới cảnh giới rồi, hắn phát hiện tựa hồ mình nhìn ra ý tứ của Mộ Lê Thần dưới biểu tình không chút thay đổi đó.

Vì thế hắn nhìn không được hỏi ra một vấn đề mà hắn đã suy nghĩ thật lâu: “A Thần, em trở thành tang thi, còn có thể... cương sao?”

Mộ Lê Thần ngây người.

Đôi mắt tối đen nhìn chăm chăm cái thứ đã sớm lên tinh thần mà đứng thẳng giữa hai chân An Dương, sau đó.....

Điên cuồng xé nát quần áo trên người hắn, đem hắn tàn phá dưới thân, để cái người này có thể tự trải nghiệm một chút xem mình đến tột cùng có cương được hay không!

↑ À, câu trên đương nhiên chỉ là một câu của tác giả đáng khinh yy mà thôi, đừng quá để ý.

Mộ Lê Thần dứt khoát lưu loát chuyển thân từ trên người An Dương xuống, sau đó xoay người đi lên lầu, không thèm để ý An Dương vẫn đang ngu ngốc nằm trên sô pha.

Nếu không phải lo lắng virus tang thi sẽ khiến An Dương bị lây nhiễm, hắn thật muốn khiến người này cảm thụ một phen thật chân thật xem đến tột cùng hắn cương được hay không!

Nhưng mà chuyện này trong mắt An Dương, chính là Mộ Lê Thần giận dữ cùng cam chịu rồi đi.....

An Dương nằm ở trên sô pha thờ dài, aizz, A Thần cương không được cũng không sao, mình có thể thỏa mãn em ấy mà.

Vừa nghĩ như vậy, hắn lập tức hoạt bát trở lại, đứng lên, từ trong không gian lôi ra một cái áo sơ mi mới mặc vào, sau đó chạy lên lầu, đi tìm bảo bối nhà hắn.

A Thần nhất định rất khổ sở, mình phải an ủi em ấy.

A Thần, em đừng khổ sở mà, em cương không được thì còn có anh, tính phúc tương lai của em tuyệt đối vẫn có bảo đảm a.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần trở lại phòng mình trên lầu ba, sau đó vào phòng tắm.

Cởi hết quần áo ngồi trong bồn tắm, thả nước vào bồn.

Dùng thủy hệ dị năng ngưng tụ ra nên nước đặc biệt sạch sẽ, trong veo, trên mặt nước có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, nhất là nước mà Mộ Lê Thần ngưng tụ ra trong bồn tắm lớn còn là nước lạnh.

Dưới mặt nước là một khối thân thể nam nhân có thể nói là hoàn mỹ, nhưng khi mặc quần áo liền có cảm giác hơi gầy, làn da thập phần tái nhợt, không hề có chút huyết sắc.

Mộ Lê Thần ngửa đầu tựa vào thành bồn tắm, cảm giác được ham muốn tình dục mãnh mẽ trong thân thể dần rút đi, sau đó hắn mới lau mặt rồi bò ra khỏi bồn nước lạnh.

Kỳ thật hắn không nói một câu đã bỏ đi, cũng không phải bởi vì câu hỏi của An Dương, mà là vì dục hỏa tuy mãnh mẽ nhưng lại rất rõ ràng trong cơ thể.

Sau khi trở thành tang thi, hắn tuy rằng nhìn qua không khác nhân loại bao nhiêu, nhưng trên thực tế, dục vọng của hắn so với nhân loại vẫn ít hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói là không có.

Bởi vì hắn chưa bao giờ bị kích thích như hôm nay..... Có một khác, hắn thật sự tự hỏi giống như An Dương, rốt cuộc hắn có thể hưng phấn hay không.

Nhưng vừa rồi, hắn phát hiện mình chỉ mới nhìn cơ thể An Dương một chút liền nổi lên dục hỏa.

Bản thân lại có thể phát tình với An Dương, điều này thật sự giống như suy nghĩ lúc trước, hắn đối với An Dương có phải là tình yêu không?

Hắn cảm thấy mình nên tỉnh táo lại mà suy nghĩ cho kỹ.

Nói thật, nếu như lúc trước chưa từng nghe An Dương nói với hắn tâm tư kia, hắn sẽ không nghĩ như vậy, hắn chỉ biết dù sao An Dương là người quan trọng nhất trong lòng hắn, cùng nhau sống chung một đời, như vậy bản thân có thật sự yêu hay không, cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng hiện tại, Mộ Lê Thần lại cảm thấy, bản thân cần phải suy xét rõ ràng tình cảm của mình đối với An Dương.

Nếu hắn thật sự không có tình yêu với An Dương, vậy thì..... Nhưng mà, hắn hi vọng chính mình có thể dùng một tình cảm tương tự hồi đáp An

Dương.

Tình yêu không phải giống như An Dương nói, chỉ có một người.

Trong lòng hắn có An Dương, cho nên hắn không muốn trốn tránh của tình cảm bản thân.

Chính lý rõ ràng tình cảm của mình dành cho An Dương, con đường về sau của hai người, sẽ càng thêm bằng phẳng, không có khúc chiết.

Mộ Lê Thần mặc xong quần áo, từ trong phòng tắm về tới trên giường.

Hắn nằm trên giường lẳng lặng nhìn trần nhà, trong đầu không ngừng hồi tưởng mỗi một khoảng khắc ở cùng An Dương.

Càng hồi tưởng, hắn càng phát hiện, tình cảm An Dương đối với hắn rất mãnh liệt, nóng cháy.

Mộ Lê Thần cứ như vậy chậm rãi thiếp đi trong hồi ức.

Mà lúc này An Dương đuổi theo chạy lên lầu, đẩy cửa phòng đang hờ khép đi vào, đập vào mắt là bộ dáng yên tĩnh của Mộ Lê Thần khi ngủ.

An Dương vốn nghĩ lên đây sẽ cùng Mộ Lê Thần nói chuyện, nhưng thấy cảnh này tâm bỗng nhiên yên tĩnh xuống.

Hắn ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn Mộ Lê Thần ngủ.

Không lâu trước đây, mỗi sáng sớm hắn cũng tỉnh lại, sau đó trước khi gọi A Thần rời giường thì lặng lẽ ngắm nhìn.

Từ sau mất thế, hắn vẫn chưa thấy bộ dáng khi ngủ của A Thần.

Khoảng thời gian tách ra tạm thời không đề cập tới, dù sao trong mấy ngày hắn gặp A Thần, hắn chưa bao giờ thấy A Thần ngủ một giấc.

Ngày ngày đêm đêm chỉ cần rảnh rỗi liền luyện công.

Gần như là điên cuồng tu luyện, khiến An Dương một khắc cũng không dám thả lỏng nghỉ ngơi.

Yên lặng ngủ như hôm nay, A Thần vẫn chưa bao giờ làm.

An Dương nhìn hàng mi Mộ Lê Thần, ánh mắt chuyên chú không muốn rời đi một giây.

Mất thế làm thay đổi quá nhiều điều, thậm chí khiến A Thần cùng hắn phải chống lại toàn nhân loại.

Bất quá, vẫn còn may mắn, bởi vì A Thần của hắn vẫn còn ở bên cạnh hắn, thậm chí quan hệ hai người đã gần hơn một bước lớn.

Đây là người duy nhất và cũng là quan trọng nhất, nay cùng toàn nhân loại đối địch thì sao?!

Kỳ thật An Dương đã từng giằng dụa giữa hai chuyện.

Hắn lựa chọn giúp Mộ Lê Thần đối phó nhân loại, hay là lựa chọn vì nhân loại chống lại Mộ Lê Thần.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn giúp A Thần của hắn.

Cho dù chính bản thân hắn cũng là nhân loại, nhưng hắn rất ích kỷ.

Hắn không cao thượng như vậy, hắn không thể vì toàn nhân loại mà quân pháp bất vị thân, hắn không làm cứu thế chủ được.

Hắn thậm chí nghĩ, có thể ở cùng A Thần, đi đến cuối đời là được.

Những chuyện khác hắn quản không được, cũng không muốn quản.

Có lẽ giúp A Thần đối phó nhân loại, có khả năng sẽ bởi vì lựa chọn nhất thời của hắn mà nhân loại bị diệt vong.

Hắn có thể sẽ bởi vì vậy mà áy náy khổ sở, nhưng vĩnh viễn sẽ không hối hận.

So với những người xa lạ đó, A Thần của hắn đối với hắn là toàn bộ thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Ngoại trừ hai loại lựa chọn này, có lẽ còn có loại lựa chọn thứ ba: Tỷ như khuyên bảo Mộ Lê Thần buông bỏ chuyện trả thù nhân loại.

An Dương cũng từng nghĩ qua, nhưng hẳn biết, sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Nếu A Thần không gia tăng thực lực của mình, đợi đến khi đám nhân loại kia phát hiện sự tồn tại của hắn, kia nhất định là ngày chết của A Thần.

Tuy rằng A Thần không nói, nhưng An Dương vẫn đoán được, A Thần vốn không phải tang thi bình thường.

Mặc kệ A Thần là cái dạng gì, chỉ cần hắn có được trí tuệ, có thể khống chế những tang thi khác, cũng đã là đối tượng cần diệt trừ của nhân loại.

An Dương còn nhớ rõ lúc trước mình từng nhận một nhiệm vụ, nhiệm vụ kia yêu cầu giết chết một tang thi cấp năm hệ tinh thần.

Mà tang thi cấp năm hệ tinh thần so với những tang thi cấp năm khác thông minh hơn, nó có thể khống chế tang thi thấp hơn mình, còn có thể tổ chức tang thi phục kích đánh lên nhân loại.

Như vậy, một Mộ Lê Thần có trí tuệ đã đủ khiến căn cứ B thị gặp nguy cơ, huống chi Mộ Lê Thần còn có thể điều khiển vô số tang thi?

Nếu căn cứ biết A Thần là tang thi hoàng, trí tuệ so với nhân loại bình thường còn cao hơn, chỉ sợ thứ chờ đợi A Thần ở phía trước là nguy hiểm vô vàn.

An Dương không thể đặt hi vọng lên chuyện nhân loại phát hiện thân phận chân thật của Mộ Lê Thần mà còn có thể khoan dung.

Hắn đánh cược không nổi, cũng không muốn đem tính mạng A Thần ra cược.

Cho nên, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn Mộ Lê Thần.

Đây là thống khổ nhưng sẽ không phải hối hận.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần đã sớm tỉnh lại, lúc ấy hắn phát hiện An Dương đang ngồi ở bên giường nhìn mình.

Hắn không biết vì cái gì mình lại tiếp tục giả bộ ngủ, không mở mắt.

Hắn chính là tang thi, không có hô hấp, không có nhịp tim, bởi vậy An Dương cũng không phát hiện hắn đã tỉnh.

Mộ Lê Thần vốn tưởng rằng trong lúc ngủ, có thể giống như trong TV phóng tinh thần lực gì đó, nghe được suy nghĩ của An Dương.

Nhưng đáng tiếc phim truyền hình không phải hiện thực, An Dương vì không muốn quấy rầy hắn nghỉ ngơi, ngay cả hô hấp cũng cố ý thờ chậm lại, càng miễn bàn đến mở miệng nói chuyện.

Rốt cuộc Mộ Lê Thần chịu không nổi ánh mắt sáng quắc nóng cháy như sắp ăn luôn hắn của An Dương mà mở mắt.

Mộ Lê Thần từ trên giường ngồi dậy, nhìn An Dương: “Anh cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy làm gì?”

An Dương cười: “Vậy em làm gì cứ nhìn chăm chăm anh như vậy?”

Mộ Lê Thần nói: “Tôi lúc nào thì nhìn chăm chăm anh?” Hắn rõ ràng vẫn luôn nhắm mắt mà!

An Dương nói: “Em không nhìn chăm chăm anh thì làm sao biết anh nhìn chăm chăm em chứ?”

Mộ Lê Thần đánh một cái vào người An Dương: “Là tôi cảm thấy rất rõ ràng, nếu ngay cả ánh mắt lộ liễu của anh còn không nhận ra được thì cũng thật đáng thương cho tôi quá!”

Mộ Lê Thần không muốn lại nghe An Dương nói mấy câu tình cảm, hắn hiện tại vẫn chưa nghĩ xong tình cảm của mình đối với An Dương.

Cho nên hắn trực tiếp đi ra khỏi cửa rồi nói: “Tôi đi tìm Mục Nhiên và Ân Phùng phân phó một số chuyện cho ngày mai, sau đó chúng ta trở lại căn cứ.”

Hôm nay tới nơi này là vì chuẩn bị ứng phó đám dị năng giả của Tần gia ngày mai đến tra xét, kết quả lại biến thành nói chuyện yêu đương.

Chỉ lo rối rắm tình cảm mà quên mất chính sự.

Mộ Lê Thần lần này đi tìm phòng Mục Nhiên cùng Ân Phùng cũng rất thức thời, trước tiên gõ cửa.

Cửa mở, Mộ Lê Thần nhìn Ân Phùng nghiêm trang cùng Mục Nhiên quần áo hỗn độn phía sau hắn, trong lòng biết bọn họ khẳng định đã làm cái gì trong này.

Bất quá hần tự nhận là một ông boss tốt, thuộc hạ nói yêu đương gì đó hần vẫn không cảm đoán, chỉ cần loại tình yêu văn phòng này không ảnh hưởng đến chính sự.

Mộ Lê Thần vốn dĩ cũng vừa mới làm loại chuyện tương tự hai người này, vậy mà lại quên mất, không chút chột dạ thầm nghĩ như vậy.

Ân Phùng nói: “Chủ nhân, ngài có phiền nào cần bọn tôi giải quyết sao?”

Sẽ không phải muốn tìm bọn họ mượn một quyển Long Dương Thập Bát thức bảy mươi hai chiêu của đồng tính luyện đi?

Bất quá bọn họ cũng chỉ có một quyển bằng da thôi, các tư thế trên đó còn chưa thử xong, nếu chủ nhân nhất định muốn lấy thì..... Ày, thực sự có chút luyện tiếc.

Thế nhưng mệnh lệnh chủ nhân là không thể cãi, Ân Phùng đã làm tốt chuẩn bị cho con đầu thịt vì phải đem bí tịch dâng ra.

Mộ Lê Thần lại mang sự tinh dị năng giả của Tần gia cùng Tần Minh đến thăm dò núi Vu Bạ nói cho Ân Phùng, còn dặn dò: “Người tận lực che dấu biệt thự, sau đó cũng tận lực bảo tồn lực lượng, dưới tình huống cấp bách có thể diệt khẩu bọn họ.”

Thù hạ ở núi Vu Bạ đều là những kẻ lợi hại mà Mộ Lê Thần đưa tới, hần không cho phép có bất kỳ sự hy sinh nào, trong khi không thể khiến bọn dị năng giả mà Tần gia phải tới chết sạch.

Cho nên, chuyện này hần quyết định giao cho Ân Phùng tính cách ôn trọng làm.

So với Mục Nhiên trẻ tuổi vẫn chưa lăn lộn trong xã hội, Ân Phùng càng thành thực hơn nhiều, cho dù Ân Phùng lúc trước chỉ một lòng nghiên cứu trận thuật.

Ân Phùng nghe Mộ Lê Thần đến để phân phó nhiệm vụ, chứ không phải đến để lấy bí tịch, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, đáp lại: “Chủ nhân yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để nhóm người đó tới gần biệt thự một bước.”

Hần đã nghiên cứu ra mê cung ảo trận, vừa lúc có thể làm thí nghiệm trên nhóm người này.

Mộ Lê Thần phân phó xong, cước bộ vẫn đứng yên tại chỗ.

Ân Phùng nhìn hần, chủ nhân ngài còn có chuyện gì sao?

Mộ Lê Thần cảm thấy có chút không tự nhiên để mở miệng, bởi vì lần này hần muốn hỏi một chuyện riêng tư.

“Cái kia..... Người cùng Mục Nhiên là..... ách, là sao.....”

Ân Phùng thờ dài trong lòng, quả nhiên vẫn là muốn bí tịch, hần cũng không muốn đợi chủ nhân chính miệng nói ra, vạn nhất chủ nhân da mặt mỏng sau khi nói ra thẹn quá hóa giận, giận chó đánh mèo hần thì nhất định rất bi thảm!

Hần trực tiếp xoay người từ dưới gối đầu lấy ra một cuốn sách bìa dùng giấy trắng bao bọc, sau đó đưa cho Mộ Lê Thần: “Chủ nhân, thứ ngài muốn đây.”

Mộ Lê Thần có chút không hiểu lắm, nhưng vẫn cầm lấy.

Lời hần còn chưa nói ra, chẳng lẽ Ân Phùng biết suy nghĩ của hần?

Hần muốn hỏi tình cảm Ân Phùng dành cho Mục Nhiên phát triển như thế nào, Ân Phùng đối với Mục Nhiên mang loại cảm giác gì, hần phải nghiệm chứng một chút tâm tư của mình đối với An Dương có phải giống vậy hay không.

Kết quả hần còn chưa mở miệng hỏi, Ân Phùng liền cho hần một quyển sách.

Chẳng lẽ quyển sách này là một loại bách khoa toàn thư đồng tính luyện sao?

Mộ Lê Thần từng biết thứ tương tự, là bởi vì Phó Nghiên từng nói hần không hiểu phong tình, muốn hần xem nhiều nhiều mấy loại sách này một chút, chỉ tiếc hần lúc ấy bận rộn công việc, lại cảm thấy không quan trọng, vì thế hoàn toàn đem lời Phó Nghiên quăng ra sau đầu.

Hiện tại hần có chút hối hận, nếu lúc ấy xem, bây giờ nói không chừng đã sớm hiểu rõ chuyện này.

Mộ Lê Thần cầm sách trong tay, vừa đi vừa hiểu kì mở ra.....

Mộ Lê Thần:

Hần gấp sách lại cái bộp, bước chân cũng không tự chủ mà dừng lại.

Thứ này..... Thứ này toàn là hình ảnh hai nam nhân trần trụi a!!!!!!!

Nếu không phải bởi vì hắn đã biến thành tang thi, chỉ sợ mặt hắn hiện tại đỏ như trái cà chua.

Từ nhỏ đến lớn chỉ vội vàng học tập, vội vàng công tác cùng vị hôn thê thân thân sờ sờ, ngay cả cái gọi là BL cũng không biết, thật sự ngây thơ đến thương không nổi mà QAQ

Mộ Lê Thần âm thầm phi nhỏ: Tên Ân Phùng này, quả thực rất %¥##¥%*&\$*#@¥.....

Bất quá Mộ Lê Thần cuối cùng vẫn là nhịn không được lại mở sách ra, cẩn thận nhìn nhìn.

À, thì ra hai nam nhân không phải chỉ có yêu trên tinh thần hoặc là giới hạn ở mức thân thân sờ sờ cho nhau giúp nhau giải tỏa, mà còn có thể làm như vậy như vậy nha.....

Tang thi hoàng bệ hạ cảm thấy một thế giới mới đã hoàn toàn mở ra trước mặt mình, hắn học tập thật nghiêm túc, còn học rất nhanh.

Sau khi Mộ Lê Thần đem hình ảnh, lời văn, chú thích gì đó ghi tạc trong đầu, liền phóng ra một ngọn lửa thiêu trụi cuốn sách đòi bại nợ.

Hắn biết thứ này tuyệt đối không thể xuất hiện trước mặt An Dương, bằng không mặt mũi hắn ném cho chó gặm luôn đi!

Mộ Lê Thần ổn định lại tâm tình, xác định mình sẽ không lộ ra khác thường trước mặt An Dương, mới tiếp tục đi tìm An Dương.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần trở lại phòng mình, An Dương vẫn còn ở trong này.

An Dương đang nằm thành hình chữ ‘Đại’ ở trên giường, nơi Mộ Lê Thần vừa mới ngủ qua, nghiêng đầu, đem mặt chôn trong gối đầu mà Mộ Lê Thần vừa mới kê đầu ngủ, bộ dáng say mê.

Thấy một màn như vậy, trong đầu Mộ Lê Thần liền không tự chủ nghĩ đến một hình ảnh mình vừa xem..... An Dương lúc này vừa lúc thích hợp cho cái kia tư thế kia.....

Mộ Lê Thần yên lặng quay đầu nhìn về phía vách tường màu trắng, hắn hiện tại cảm thấy mình nên ngẫm lại làm sao giải quyết đám virus tang thi trong cơ thể... Hoặc là kiểm soát virus tang thi của mình, hoặc là giúp cơ thể An Dương sinh ra kháng thể.

Khả năng thứ hai xác suất quá thấp, nguy hiểm rất cao, chung quy virus tang thi của hắn là bậc tang thi hoàng, cho dù An Dương có thể không ngại virus mà tang thi thông thường lây nhiễm, cũng không nhất định có thể kháng được virus tang thi hoàng của hắn.

Cho nên vẫn là phương pháp chính hắn không chế tốt là ổn.

Nghĩ đến việc không chế virus tang thi, Mộ Lê Thần liền nghĩ đến hai tay mình.

Hắn cúi đầu nhìn hai tay, sau đó móng tay vốn dĩ ngắn ngủi nhanh chóng dài ra, lại sắc bén.

Màu sắc móng tay tối đen, sắc như đao, ý niệm Mộ Lê Thần vừa động, sau đó màu đen rút đi, lập tức biến thành bạch sắc.

Hắn có thể cảm giác được, bản thân không chế virus tang thi trong móng tay chảy vào lục phủ ngũ tạng khô héo của mình, mà móng tay vốn chỉ cần cào người khác nhẹ một cái liền có thể đem người lây nhiễm thành tang thi cũng không có đủ năng lực lây nhiễm nữa, chẳng qua móng tay màu trắng so với màu đen lại càng sắc bén hơn.

Mộ Lê Thần thu hồi móng tay, trên mặt hắn lộ ra tiểu ý.

Hắn nghĩ hắn đã tìm ra phương pháp không chế virus tang thi.

Mộ Lê Thần từ trong túi da rần lấy ra khóa châu tử màu trắng sữa từng giúp hắn vượt qua tâm ma kiếp.

Tuy rằng hắn biết khóa châu tử này có khả năng cùng công năng cường đại hơn, nhưng hiện tại, đối với hắn có lẽ chỉ có thể giúp hắn tự không chế virus tang thi mà thôi.

Mộ Lê Thần nhìn về phía An Dương ngồi ở trên giường không nói một lời mà chăm chăm dòm mình, cười: “Vào không gian đi, tôi cho anh một kính hi.”

An Dương cũng không biết kính hi này là cái gì, nhưng hắn cảm thấy, chỉ cần Mộ Lê Thần muốn cho hắn xem bí mật nào đó, hắn sẽ rất cao hứng.

An Dương mang theo chờ mong cùng tâm tình hưng phấn, đem Mộ Lê Thần vào trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 100

Mộ Lê Thần cùng An Dương vào trong không gian, Mộ Lê Thần cầm khóa châu tử màu trắng sữa, kéo An Dương đến bên con suối sắp khô cạn.

Hắn đem khóa châu tử một lần nữa đặt trở lại trong con suối.

Sau đó con suối vốn dĩ chỉ có một dòng nước nhỏ chảy ra tức liền phun trào một dòng nước lớn trong veo sạch sẽ.

An Dương lẳng lặng đứng một bên nhìn động tác Mộ Lê Thần, khi hắn nhìn thấy con suối khôi phục, lại cảm nhận được linh khí từ trong dòng nước tuôn ra ào ạt, trong lòng thập phần sùng sốt.

Khóa châu tử mà A Thần bỏ vào là cái gì?

Không đợi An Dương hỏi, Mộ Lê Thần đã chủ động nói: “Khóa châu tử này ngay từ đầu đã có trong không gian, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta tiến vào không? Lúc đó tôi lấy được khóa châu tử này từ trong con suối.”

Mộ Lê Thần nói đến đây, hắn thấy thật chột dạ, rất giống như mình là một tên trộm. Rõ ràng không gian này vốn là của mình, chỉ là lấy một viên châu tử trong không gian mà thôi, vì sao bản thân lại thấy tội lỗi như vậy chứ?

An Dương ngược lại cảm thấy chuyện Mộ Lê Thần lấy đi khóa châu tuy không tầm thường này nhưng cũng không có cái gì không đúng, nhưng hắn phát hiện Mộ Lê Thần đang xấu hổ, vì thế lập tức dõng dè tài: “Thứ này có công hiệu gì sao?”

Mộ Lê Thần nói: “Cụ thể có công hiệu gì tôi cũng không rõ, chỉ biết có thể khắc chế tâm ma, còn có thể tinh lọc virus tang thi.”

Nói là tinh lọc virus tang thi thì có chút không đúng lắm. Chung quy, khi móng vuốt Mộ Lê Thần bị khóa châu tử này tinh lọc, virus tang thi không biến mất, chỉ là giúp hắn dễ dàng điều khiển mà thôi.

An Dương ngược lại hưng phấn: “Nếu viên châu tử này có thể tinh lọc virus tang thi, vậy A Thần em có phải sẽ trở về thành nhân loại không?”

Mộ Lê Thần trong lòng run rẩy. trở về thành nhân loại. Ý nghĩ này, hắn của kiếp trước vẫn luôn khát vọng, nhưng kiếp này hắn lại không muốn.

Trở về thành nhân loại hắn còn báo thù làm gì? Chỉ có trở thành tang thi hoàng, khống chế vô số tang thi, hắn mới có tư cách cùng tốc độ nhanh nhất giết chết kẻ thù.

Tâm tình Mộ Lê Thần không tốt lắm, biểu tình cũng lạnh nhạt đi: “Thứ này không thể biến tôi trở thành nhân loại.” Nhìn An Dương có chút thất vọng, hắn dừng một chút “Nhưng lại có thể giúp tôi dễ dàng khống chế virus tang thi, chỉ cần bỏ vào trong suối, sau đó tắm rửa.”

Tuy rằng không phải tinh lọc virus tang thi, nhưng có thể giúp Mộ Lê Thần dễ dàng khống chế virus tang thi, này cũng là một công hiệu tốt, nếu có thể đem Mộ Lê Thần trở về thành nhân loại cũng càng tốt.

An Dương nhẹ nhàng thở ra.

“Nếu không có nguy hiểm, vậy em cứ thử đi.”

Mộ Lê Thần nhìn dòng suối khôi phục như khi lần đầu tiên vào không gian mà hắn nhìn thấy, liền cởi hết quần áo đi vào trong nước.

Thân thể Mộ Lê Thần được dòng nước mang theo màu trắng sữa của viên châu tử thần bí tinh lọc, từng chút từng chút vật chất đen ngòm từ trong cơ thể Mộ Lê Thần chảy ra, sau đó dần dần biến mất trong dòng nước.

Biểu tình Mộ Lê Thần cực kỳ thống khổ, thân thể thậm chí nhịn không được run rẩy.

Đau! Đau quá! Đau đến kịch liệt khắp toàn thân tràn vào thần kinh đại não.

Loại cảm giác đau đến kịch liệt này, Mộ Lê Thần đã thật lâu không cảm nhận được.

Tang thi thông thường trừ phi bị chém rớt đầu, bằng không trên người dù có bị thương nghiêm trọng cũng sẽ đuổi theo nhân loại cắn xé, bởi vì chúng nó cần bản không cảm nhận được đau đớn.

Nhưng sau khi tiến hóa thành tang thi cao cấp, không riêng gì tiến hóa về trí tuệ, mà còn bắt đầu phát sinh cảm giác, biết đau.

Tang thi từng bước trở nên giống với nhân loại, mang theo trí tuệ.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, hắn đương nhiên có thể cảm nhận được cơn đau, nhưng chung quy hắn vẫn chỉ là một tang thi, cảm giác đau đớn không cường liệt bằng nhân loại.

Chỉ là, hiện tại thân thể hắn bị nước suối cọ rửa, cảm giác đau đớn kịch liệt thậm chí so với nhân loại khi bị giải phẫu sống còn thống khổ hơn.

Nếu không phải hắn đã sớm là một hoạt tử nhân, hắn nhất định đã bị đau chết rồi.

Vốn dĩ bởi vì Mộ Lê Thần ở trước mặt An Dương cởi sạch quần áo khiến hai mắt hắn phát ra ánh sáng lập lòe, nhưng khi nhìn thấy biểu tình thống khổ vạn vạ kia của Mộ Lê Thần, An Dương liền hoảng hốt, vội vàng nhảy vào trong nước kéo Mộ Lê Thần lên.

An Dương vừa tiến vào trong nước, liền cảm giác một trận thoải mái khi được tinh lọc, cọ rửa thân thể.

Hắn hơi chốc ngáy người, sau đó lập tức đem Mộ Lê Thần mang ra khỏi nước.

Đội sau khi An Dương lau sạch sẽ đám nước trên người Mộ Lê Thần, biểu tình Mộ Lê Thần mới buông lỏng đôi chút, mi tâm không còn nhàu chặt.

Sau khi An Dương giúp hắn mặc quần áo vào, hắn liền thanh tỉnh lại.

Mộ Lê Thần từ trên cỏ ngồi dậy, hai mắt vẫn nhắm, tay di di mi tâm.

Một lúc lâu mới buông ra, mở mắt liền thấy An Dương, hắn vội cảm thụ một chút cách vận chuyển virus tang thi trong cơ thể, liền mang theo đầy mặt vui vẻ nhìn An Dương cười: “Thành công rồi!”

An Dương rất vui, hắn đã lo lắng sau khi tinh lọc trong nước suối có thể không xảy ra chuyện gì mà còn bị phản tác dụng, hại Mộ Lê Thần thì làm sao!

Hơn nữa hắn cũng lo chỉ tẩy rửa một lần sẽ không có hiệu quả, hắn không nỡ để A Thần lại tiến vào trong nước mà chịu khổ sở.

Có thể khiến A Thần thống khổ cơ hồ muốn hôn mê, chứng tỏ thứ này đối với A Thần có bao nhiêu kịch liệt.

An Dương nói: “Lúc anh tiến vào trong nước kéo em ra ngoài, không cảm thấy đau hay khó chịu gì cả, ngược lại còn rất thoải mái, thậm chí có thể cảm giác được mình sắp đột phá đến kỳ Dẫn Khí tầng thứ chín.”

Mộ Lê Thần trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Đại khái là vì cơ thể chúng ta bất đồng đi.”

An Dương là nhân loại, mà hắn là tang thi, thậm chí có thể vì An Dương là tu tiên giả, mà hắn là tu ma giả.

Khóa châu tử màu trắng sữa thần bí này tựa hồ đối với các loại tu sĩ đều rất có ích, nhưng rõ ràng là tu tiên giả càng dễ dàng nhận được nhiều lợi ích hơn.

Có lẽ bởi vì trong cơ thể tang thi là virus, hoặc trong cơ thể tu ma giả là sát khí. Cho nên mới dẫn đến cảm giác phi thường thống khổ khi được nước suối tẩy rửa.

Bất quá, cho dù như thế nào, có thể thành công thì tốt rồi.

An Dương hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, hắn không rồi rắm quá lâu ở vấn đề này.

Khi xác định Mộ Lê Thần hiện tại đã có thể ung dung khống chế virus trong cơ thể, hai mắt An Dương sáng ngời lấp lánh nhìn Mộ Lê Thần, cả người tràn ngập cầu vòng — đến làm một phát đi!

Mộ Lê Thần vốn muốn thử hôn lười kịch liệt một phen xem sao, xem có thật sự hữu hiệu hay không, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng đập đồ tiết tháo của An Dương, cảm xúc gì đó đều tuột dốc hết rồi. =.,=

Hắn yên lặng đứng dậy, đối diện với An Dương đang làm bộ dáng như mời người tới ăn, nói: “Nếu anh cảm thấy mình sắp đột phá, vậy ở trong suối tu luyện cho tốt đi.”

Cầu hoan bị cự tuyệt, An Dương cũng không thất vọng, hắn sớm biết người yêu của mình da mặt mỏng, nên đã có chuẩn bị tâm lý thất bại.

Hắn nghe Mộ Lê Thần nói như vậy, động tác cực kỳ nhanh chóng đem quần áo lột ra, sau đó nhảy vào dòng nước trong veo thấy đáy, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Mộ Lê Thần: “A Thần, em phải bảo vệ anh đó, vạn nhất anh tẩu hỏa nhập ma thì làm sao được? Em nhất định mỗi thời mỗi khắc đều phải nhìn chăm chăm anh giám sát anh nha!”

Về mặt của hắn rất nghiêm trọng, phảng phất như đang thật sự nhờ Mộ Lê Thần giám sát mình, nhưng nếu không phải lục quang trong mắt hắn quá chói như vậy, hoặc là thứ kia kia dưới thân hắn không quá đứng thẳng như vậy, thì có khả năng Mộ Lê Thần còn tin hắn nói nghiêm túc.

Mộ Lê Thần đã đối với cái tên đánh rơi tiết tháo trong nước kia không thêm ôm bất cứ hi vọng nào nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Tôi thấy anh hiện tại đã tẩu hỏa nhập ma rồi!”

An Dương vội vàng gạt đầu, bò tới sát bờ, mặt hí hửng nhìn Mộ Lê Thần: “A Thần em phải tin tưởng anh, anh chỉ có thể vì em mà tẩu hỏa nhập ma.”

Bị An Dương lải nhải mấy lời thâm tình khiến Mộ Lê Thần cực kỳ cảm nín mà yên lặng xoay mặt đi, hắn thật muốn nói với bản thân rằng mình không quen người này.

Người anh họ đáng yêu thuần khiết hay xấu hổ đến mức ngay cả thổ lộ cũng không dám của hắn đâu rồi?

—Được rồi, gã anh họ này thật ra cũng từ thuần khiết mà phát triển thành cái dạng này đây.

~ o ~ o ~ o ~

Trong không gian giăng co nửa ngày, hai người rút cuộc đi ra.

Lúc này sắc trời không còn sớm, thật sự nếu không trở về căn cứ, rất có khả năng sẽ không vào được, căn cứ có quy định mà.

Mộ Lê Thần chỉ cho Mục Nhiên cùng Ân Phùng không ít tuyệt chiêu cùng đòn sát thủ, chỉ chờ ngày mai tiểu đội dị năng của Tần gia đi đến ngọn núi này làm thức ăn là xong.

Hắn cùng An Dương chạy về căn cứ.

Trở lại chung cư, đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ để dưỡng tinh thần cho một hồi bát nháo sáng mai, Lý Văn Dương lại mang theo thông tin gọi điện đến.

Lần này, Lý Văn Dương không phải mang thông tin cho An Dương, mà là cho Mộ Lê Thần.

Có lẽ lần trước tại nhà hàng Lam Hải, Mộ Lê Thần đã để lại cho hắn một ấn tượng quá sâu, hắn cảm thấy trong hai người này, thực lực Mộ Lê Thần còn cường đại hơn, càng có thể là người chỉ đạo trong chuyện này.

Mộ Lê Thần tiếp nhận điện thoại: “Chuyện gì?” Ngữ khí trước sau như một ngắn gọn.

Lý Văn Dương ở bên kia nói: “Tôi thu được tin tức, ngày mai hai người đáp ứng đi cùng tiểu đội dị năng của Tần gia đi núi Vụ Bạc, đúng không?”

Mộ Lê Thần: “Ừ.”

Lý Văn Dương cũng không để ý thái độ lạnh nhạt của hắn, tiếp tục nói: “Lần này Tần gia đi núi Vụ Bạc là vì tìm kiếm một loại linh dược, gọi là Thủy tinh chi luyện, nghe nói một gốc linh dược có thể giúp một người đột phá một cấp mà không gặp nguy hiểm nào. Hai người nhất định không thể để bọn họ đắc thủ.”

Biến dị thực vật không chỉ có những loại ghê sợ, mà cũng có các loại có công dụng hữu hiệu.

Biến dị thực vật tuy rằng mang lực công kích cường đại, sẵn giết nhân loại làm thức ăn.

Nhưng cũng có loại biến dị theo một hướng thần kỳ, tỷ như Thủy tinh chi luyện.

Thủy tinh chi luyện là một loại cỏ nhỏ lông lánh trong suốt, giống như dùng thủy tinh khắc ra, hiệu quả chính là có thể giúp dị năng giả cùng biến dị thú đột phá một cấp mà không gặp nguy hiểm.

Đột phá là một việc có độ mạo hiểm rất lớn, bởi vậy hiệu quả của Thủy tinh chi luyện dùng ngón chân cũng nghĩ được nó mê người như thế nào.

Nhất là dị năng giả cấp cao đột phá càng khó, tác dụng nghịch thiên của Thủy tinh chi luyện chính là, mặc kệ ngươi cấp mấy đều có thể đột phá lên một cấp kế tiếp, còn có thể cam đoan ngươi thuận lợi đột phá. Từ cấp một lên cấp hai, từ cấp chín lên cấp mười, đều có thể dùng Thủy tinh chi luyện mà đạt được thành công.

Đáng tiếc, Thủy tinh chi luyện chỉ hữu dụng với dị năng giả cùng biến dị thú, đối với tang thi cùng biến dị thực vật là vô dụng.

Bất quá, điều khiến Mộ Lê Thần kỳ quái là, chuyện núi Vụ Bạc có Thủy tinh chi luyện là ai truyền ra?

Từ khi hắn đem núi Vụ Bạc làm cứ điểm lâm thời, đương nhiên đã đem cả tòa núi kiểm tra, xem xét kỹ càng hết thảy, hắn cũng biết đến loại cỏ Thủy tinh chi luyện này.

Hắn gọi không ít tang thi động vật canh giữ ở đó, là vì đợi nó trưởng thành một ít rồi cho Tiểu Hắc dùng.

Tần gia nay muốn đi địa bàn của hắn, lấy bảo bối của hắn, hắn làm sao có thể cho phép?

Bởi vậy đối với yêu cầu của Lý Văn Dương, Mộ Lê Thần không chút do dự đáp: “Đó là tất nhiên!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Sáng sớm hôm sau, Mộ Lê Thần cùng An Dương đi đến cổng căn cứ.

Khi bọn họ đến, đã có mấy chục người chờ ở đó, trong đó có Tần Minh.

Tần Minh cười gật đầu chào hỏi với An Dương cùng Mộ Lê Thần: “Ăn sáng chưa?”

An Dương cũng biết Mộ Lê Thần ăn thức ăn của nhân loại sẽ không thoải mái, cũng không muốn ép hắn ăn.

Bởi vậy tuy rằng hôm nay An Dương còn chưa ăn sáng, nhưng vì không muốn để Mộ Lê Thần khó chịu, liền gật đầu nói: “Đa tạ đại thiếu quan tâm, chúng tôi ăn rồi.”

Tần Minh cười cười, không nói gì.

Mộ Lê Thần với An Dương tìm chỗ đứng, cùng các dị năng giả của Tần gia chờ những người đến sau.

Trong lúc chờ, An Dương cùng vài dị năng giả trong tiểu đội của Tần gia bắt chuyện, cũng bắt đầu quen nhau một chút.

Không biết có phải vì Tần Minh không hiểu đạo lý đối nhân xử thế hay không, hay là hắn vẫn không thèm để bọn họ vào mắt, cũng không giới thiệu dị năng giả của Tần gia với bọn họ.

An Dương chỉ có thể tự mình chủ động kết nối quan hệ.

Các dị năng giả của Tần gia cũng có nghe qua thanh danh của An Dương, nay thấy An Dương được Tần gia đại thiếu gia mời tới tham gia nhiệm vụ đoàn thể, liền biết An Dương nhất định được coi trọng. Đối mặt với cảnh oliu mà An Dương ném qua, bọn họ đương nhiên tiếp nhận.

Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, giữ thể diện lẫn nhau vẫn không có trở ngại.

An Dương cũng hiểu tình huống của những người này, song phương đều rất vui vẻ.

Thẳng đến khi có một người đem đề tài chuyển đến trên người Mộ Lê Thần: “An Dương, đây là em trai anh? Sao cậu ấy không nói chuyện vậy? Còn che kín mít, tới mức không nhìn thấy nổi mặt mũi nữa?”

Lời này có vẻ như chỉ mang ý tò mò, song giọng điệu lại giấu không được tâm tư muốn tìm tòi nghiên cứu, hoàn toàn không phải tốt lành.

Ánh mắt An Dương sắc bén nhìn về phía người nọ, hắn là một thành viên trong tiểu đội có thực lực tương đối cao, là Băng hệ dị năng giả cấp năm.

Hắn này giờ đối với An Dương không có thiện ý, hiện tại lại càng vì muốn An Dương khó chịu nên chuyển đề tài đến trên người Mộ Lê Thần, đại khái bởi vì hắn cùng An Dương đều là Băng hệ dị năng giả, nhưng đãi ngộ lại khác nhau.

Chung quy, thái độ coi trọng của Tần Minh đối với An Dương cùng Mộ Lê Thần là để nhấn mạnh bọn họ được mời đến, còn có thêm thù lao. Mà những người này, đều là dị năng giả của Tần gia, thuộc quân hạt của Tần gia, lần nhiệm vụ này chính là bổn phận, bắt buộc phải tham gia, nếu không có An Dương, bọn họ vẫn được coi trọng như vậy.

An Dương và Mộ Lê Thần được Tần gia coi trọng, liền có người chạy đến ninh bọ kết giao, tự nhiên cũng có tiểu nhân đồ mắt muốn tìm ngược.

Đối với loại người thích tìm ngược này, Mộ Lê Thần luôn áp dụng phương thức đơn giản và thô bạo nhất — uy hiếp!

Mộ Lê Thần phóng ra uy áp tinh thần lực cấp sáu bao phủ tên Băng hệ dị năng giả cấp năm kia, trong đó còn mang theo khí huyết sát uy hiếp.

Tên Băng hệ dị năng giả cấp năm nọ chỉ cảm thấy bản thân nhất thời như chìm vào Tu La Địa Ngục, ngay cả không khí khi hô hấp cũng thấp thoáng mang theo huyết khí nồng nặc, như thể khắp nơi là tàn chi thịt nát, sắc mặt hắn trắng bệch, hai chân run rẩy.

Mộ Lê Thần thu hồi uy áp tinh thần lực, tên Băng hệ dị năng giả cấp năm lập tức xui lơ dưới đất, trên mặt lộ vẻ sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn về phía Mộ Lê Thần nữa.

Uy hiếp này của Mộ Lê Thần nhìn có vẻ rất hao tổn thời gian, nhưng kỳ thật chỉ có cần vài giây là xong.

Mà trong mắt người khác, Mộ Lê Thần chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua tên kia, hắn liền sợ tới mức xui lơ dưới đất, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Chẳng qua ở đây đều là dị năng giả cấp bậc không thấp, làm sao tin Mộ Lê Thần chỉ dùng một ánh mắt liền có thể đem một dị năng giả cấp năm dọa thành như vậy.

Nhưng sau khi bọn họ suy đoán một lượt, thật sự khiến bọn họ kinh sợ, Mộ Lê Thần dùng tinh thần lực uy hiếp một dị năng giả cấp năm, bọn họ lại hoàn toàn không nhận ra.

Vài người vốn dĩ nhất thời có chút tâm tư bất chính liền vội vàng thu lại, mà đám người vốn chỉ đứng xem thì lại vội vàng chạy đi kiếm người nói chuyện phiếm.

An Dương cũng làm bộ phăng phất như chưa từng xảy ra cái gì, tiếp tục cùng những dị năng giả khác trò chuyện vui vẻ.

Mộ Lê Thần uy hiếp mọi người, An Dương ôn hòa trấn an mọi người, hai người cứ như vậy, một đóng tà phái, một đóng chính phái.

Hai người không bao lâu liền lập được uy tín của mình trong một nhóm người.

Hết thấy chuyện này Tần Minh đều thu vào mắt, hẳn đối với năng lực của An Dương và Mộ Lê Thần hiểu vài phần, cũng càng thêm vui vẻ.

Nếu không có vấn đề gì, cha hẳn sẽ để hai dị năng giả thực lực cường đại này làm hai cánh tay của hắn, bọn họ có năng lực, đối với hắn càng thêm có lợi.

~ o ~ o ~ o ~

Một đám người đợi từ tám giờ sáng đến hơn mười giờ, Tần Minh lại không hạ lệnh xuất phát.

An Dương cùng Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau vài lần, đều cảm thấy rất kỳ quái.

Loại người mất mọc trên đỉnh đầu như Tần Minh làm sao lại có kiên nhẫn chờ đợi người khác như vậy? Thậm chí còn đem thời gian làm nhiệm vụ dời về sau.

Rốt cuộc có người nhin không được đi hỏi Tần Minh lúc nào xuất phát.

Tần Minh biết nhóm người này sớm đã không còn kiên nhẫn, ôn hòa nói: “Chờ một chút đi, vị tiên sinh kia thực lực cực cao, có anh ta, thương vong sẽ giảm rất nhiều.”

Nếu Tần Minh đã nói như vậy, những người khác cũng không dám làm ầm ĩ, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Đến khi gần mười một giờ, vị ‘Tiên sinh’ lợi hại trong miệng Tần Minh rốt cuộc cũng tới.

Khi nhìn đến vị ‘Tiên sinh’ mặc áo choàng màu đen, mang theo mặt nạ bạc, đồng tử An Dương co lại.

Này không phải là cái người mặc đồ đen mang mặt nạ bạc mà ngày đó hắn nhìn thấy sao?

Mộ Lê Thần cũng cảm thấy từ người này tỏa ra một cỗ khí quen thuộc, liền âm thầm đề phòng.

Hắn truyền âm cho An Dương nói: “Cẩn thận một chút, gã này phòng chừng chính là ma nhân mà tôi gặp phải trong nhà hàng Lam Hải.”

An Dương vẫn chưa đến Trúc Cơ, nếu bị ma nhân này theo dõi, mọi chuyện sẽ không còn dễ dàng.

Nghe Mộ Lê Thần nhắc nhở, An Dương dùng ánh mắt ý bảo hắn yên tâm.

Hắn nhìn Tần Minh ở xa xa trò chuyện với gã mặt nạ bạc, trong lòng suy đoán không ngừng, ma nhân này sao lại đi cùng Tần Minh? A Thần nói em ấy từng gặp qua gã. Như vậy, nếu Tần Minh biết A Thần đến nhà hàng Lam Hải.

Nghĩ đến chuyện này, An Dương lại nghĩ tới lúc trước Mộ Lê Thần từng nói, ma nhân kia chỉ phát hiện hành tung của em ấy, còn bộ dáng cùng khí tức em ấy lại không thấy được, liền yên tâm một ít.

An Dương nghiêng đầu nhìn nhìn cả người Mộ Lê Thần đang bao phủ trong áo choàng đen, lại nhìn nhìn qua vị ‘Tiên sinh’ nọ cũng bao phủ trong áo choàng đen, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Bộ dáng vị ‘Tiên sinh’ này chắc là rất xấu đi, cho nên mới mang mặt nạ, còn A Thần của hắn đáng yêu dễ nhìn như vậy, có phải cũng nên đeo một cái hay không đây?

Bất quá, ý nghĩ này của hắn cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, nếu A Thần cũng đeo mặt nạ, chẳng phải sẽ thành couple mặc đồ đôi với cái tên ma nhân xấu xí kia sao? Hắn tất nhiên không muốn làm như vậy.

Tần Minh xa xa tựa hồ đã cùng ma nhân mang mặt nạ đàm phán ổn thỏa, hướng bọn hắn bên này đi đến.

Tần Minh nói với mọi người: “Người đã đến đông đủ, xuất phát!”

Sau đó mọi người bắt đầu leo lên xe, chuẩn bị xuất phát.

An Dương không lấy chiếc xe mà Tần Minh phân cho hắn, lại lấy từ không gian ra một chiếc xe khác đầy dầu. Thấy thế, Tần Minh cũng không nói gì nữa, dù sao chuyện An Dương là không gian dị năng giả hắn cũng biết.

Đội một lát ra khỏi căn cứ còn phải đi qua mấy dò xét đặt ở cổng. Mộ Lê Thần tuyệt đối không thể xuất hiện ở bên ngoài. Mà Tần Minh phân xe như vậy, còn có những người khác, Mộ Lê Thần không thể tiến vào không gian.

Bởi vậy An Dương liền lấy ra một chiếc xe, chỉ có chỗ cho hai người ngồi, như vậy Mộ Lê Thần trốn vào không gian sẽ tiện hơn.

Một chiếc xe cứ vậy đột nhiên xuất hiện, động tĩnh này đương nhiên không thể nhỏ, khiến không ít người chú ý, nhất là gã ma nhân.

Ánh mắt gã âm lãnh đảo qua Băng Hỏa thần cung An Dương đeo trên lưng, sau đó liền cùng Tần Minh ngồi vào một chiếc xe khác.

~ o ~ o ~ o ~

Sau khi ra khỏi căn cứ, An Dương cùng Mộ Lê Thần lái xe đi cuối cùng có ý ngừng trong chốc lát, để An Dương đem sói biến dị cùng chim biến dị từ trong không gian phóng ra, giả vờ như chúng nó vốn dĩ vẫn luôn ở bên ngoài căn cứ.

Ngày hôm qua chuyện Mộ Lê Thần cùng An Dương ra khỏi căn cứ không thể qua mắt được Tần gia, cho nên bọn họ tất yếu phải tìm một cái cớ hợp lý.

Nuôi sủng vật biến dị không phải là một cái cớ tốt sao?

Mọi người lái xe hướng đến núi Vu Bạ, gặp phải ba đợt tang thi nhỏ liền trực tiếp nghiền áp qua, gặp phải ba đợt tang thi lớn thì trước hết dùng dị năng giết chết đại bộ phận, còn lại lại nghiền áp qua.

Dọc theo đường đi phi thường thuận lợi, thuận lợi đến mức một biến dị thú cũng không gặp phải.

Nhưng khi tiến vào núi Vu Bạ trong phạm vi một km, phiền toái lớn liền đến.

Đầu tiên là ba đợt tang thi lớn vọt tới, may mà đám tang thi đó đều là tang thi cấp thấp, không phí bao nhiêu công sức đã giết sạch.

Sau đó chính là hàng loạt tang thi cấp cao, khiến toàn bộ mọi người không thể không xuống xe lập trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Những tang thi cao cấp rất có trật tự chạy về phía bọn họ, Tần Minh kết luận: “Nơi này nhất định có một tang thi Tinh thần hệ khổng lồ chế đàn tang thi cấp cao này, trước phải tìm ra nó rồi giết chết!”

Mộ Lê Thần đi theo bên cạnh Tần Minh lạnh lùng nhếch môi cười.

Đàn tang thi này quả thật có một tang thi cấp cao khác mang Tinh thần hệ dị năng khổng lồ, nhưng kẻ khổng lồ không đứng trong bóng tối, cũng không lẫn trong đàn tang thi nọ, mà là ở phía sau người.

Tần Minh mang các dị năng giả cấp thấp nhất đều là cấp bốn, hơn bốn mươi dị năng giả cấp bốn có ở đây, cái này được cho là một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ. Nhưng khi đối mặt với đàn tang thi cấp cao, bọn họ vẫn không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì đàn tang thi này, cấp thấp nhất cũng là cấp năm, thậm chí còn có vài con cấp sáu. May mà đàn tang thi có hơn hai mươi con.

Chỉ là sau khi cảm thấy may mắn vì số lượng tang thi không nhiều, rất nhanh bọn họ đều muốn khóc, bởi vì chung quanh đều là những đôi mắt đỏ như máu, dày đặc nhìn chằm chằm, thật khiến người ta run rẩy.

Một dị năng giả hệ Tinh thần dò xét, sợ tới mức chân nhún ra như bún: “Cái kia. Nhiều quá. Tang thi chuột. Chúng ta bị tang thi chuột bao vây rồi.”

Phía trước có tang thi cấp cao, chung quanh còn có tang thi chuột bao vây, chỉ có mọc cánh mới có thể thoát được.

Bất quá, cho dù đám người này thật sự có thể mọc cánh bay, Mộ Lê Thần cũng có thể gọi tang thi chim đến mổ rớt hết.

Tần Minh không nghĩ tới chỉ nhận một nhiệm vụ cấp s, vậy mà lại gặp phải khó khăn cấp sss, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi: “Dị năng giả hệ phòng ngự tọa trấn bên ngoài, dị năng giả hệ công kích ở bên trong, dị năng giả hệ phụ trợ lui vào trung tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Tất cả mọi người dựa theo phân phó của Tần Minh mà làm, bất quá, có điều khiến mọi người cảm thấy xấu hổ thay cho Tần Minh, hắn vốn là một Hỏa hệ dị năng giả thuộc hệ công kích thế mà lại đứng cùng dị năng giả hệ phụ trợ ở trung tâm để được bảo hộ.

Vốn thân phận Tần Minh không phải bình thường, mọi người ở đây bảo hộ hắn cũng là chuyện nên làm, nhưng hắn sai ở chỗ sau khi hạ mệnh lệnh lại chui chui trốn trốn vào trong vòng bảo hộ.

Tuy rằng mọi người hiểu tại sao, nhưng chuyện đó cũng không khiến bọn họ thôi khinh bỉ hắn tham sống sợ chết.

Mà như thế cũng gây bất lợi cho sự hợp tác của đội viên, tạo thành loại hậu quả gì Tần Minh cũng không phải không biết, nhưng so với cái gọi là mặt mũi, hắn lại càng quý trọng cái mạng nhỏ của mình hơn.

Tần Minh đối với ánh mắt khác thường của mọi người làm như không thấy, kiên định đứng ở nơi được bảo hộ chặt chẽ nhất.

Mộ Lê Thần không dấu vết liếc mắt nhìn Tần Minh một chút rồi dời đi, sau đó nhìn thoáng qua biểu tình của hàng đệ năng giả phòng ngự bên ngoài cùng đệ năng giả công kích bên trong, gương mặt ẩn dưới áo choàng lộ ra một tia cười.

Thái độ của đội viên đã không còn kiên định, như vậy thật không còn gì tốt hơn.

Chỉ là, khi mắt hắn chạm đến gã ma nhân mang mặt nạ bạc, hắn liền nhanh chóng dời đi.

Không thể so sánh tu vi của gã ma nhân đó với Mộ Lê Thần thấp hơn bao nhiêu, nhưng năm giác quan gã hết sức nhạy bén. Quả nhiên, sau khi Mộ Lê Thần dời tầm mắt, gã liền nghi hoặc nhìn qua hướng bên này.

Mọi người vây thành một vòng tròn, toàn lực phòng thủ tang thi cùng tang thi chuột, thời điểm này biện pháp tốt nhất chỉ có vậy.

Tuy nói tiến công là phòng thủ tốt nhất, nhưng còn phải xem tình huống. Lúc này số lượng tang thi chuột tập kích bọn họ thật sự nhiều lắm, nhiều đến mức phảng phất như giết hoài không hết, bọn họ chỉ có thể một bên phòng thủ tiết kiệm sức lực, một bên tự hỏi làm sao thoát khỏi nơi này mà thương vong ít nhất.

Mộ Lê Thần làm một Thuần Thú sư cùng đệ năng giả hệ chữa lành, hắn chỉ cần khống chế được biến dị thú ở bên ngoài hỗ trợ phòng thủ đánh tang thi chuột, bản thân vẫn thân nhiên được bảo hộ kín đáo ở trung tâm, thỉnh thoảng giúp những đệ năng giả thụ thương trị liệu.

Hắn trị liệu rất nhanh chóng, cũng giúp đám người chống đỡ được một đoạn thời gian khá dài.

Dưới khống chế của Mộ Lê Thần, đàn tang thi chuột cấp thấp cứ như không muốn mạng xông lên phía trước, mà vài tang thi cấp cao số lượng ít phía sau ngược lại trốn sau lưng tang thi chuột ném đá giấu tay.

An Dương cùng Mộ Lê Thần là nhất hỏa nhị (?), hắn đương nhiên sẽ không hạ thủ ngoan độc đối với thủ hạ mà Mộ Lê Thần khống chế.

Thế nhưng, An Dương vẫn biểu hiện một chút năng lực của mình, nhân tiện muốn xoát độ hảo cảm với đám người này. Nhưng mà, hắn nên làm sao mới có thể tận lực giết ít tang thi một chút mà vẫn thể hiện thực lực đây?

Ừa, nếu không thể giết tang thi, vậy thì cứu người đi.

An Dương đứng phía sau hàng đệ năng giả hệ phòng ngự, từng mũi tên băng từ Băng Hỏa thần cung của hắn bắn ra, mỗi một mũi tên đều cứu được một đệ năng giả suýt bị thương, hoặc là trên mũi tên mang theo thuộc tính đóng băng trị hoãn tốc độ đàn tang thi chuột nhào lên.

Bởi vậy An Dương tuy rằng giết tang thi ít, nhưng không một ai cảm thấy hắn nhàn hạ. Những người được An Dương cứu càng đối với hắn cảm kích hơn.

Đệ năng giả bị tang thi hoặc tang thi động vật cấp bậc thấp hơn so với mình cắn trúng sẽ không bị lây nhiễm, ở đây tuy rằng tang thi chuột xông lên cắn xé trước mặt bọn họ cấp bậc không cao, nhưng phía sau chúng nó lại là tang thi cấp cao có thể khiến bọn họ bị lây nhiễm. Bởi vậy, các đệ năng giả khi bị cắn cũng sẽ không biến thành tang thi.

Nhưng điều này không có nghĩa bị tang thi chuột cắn trúng bộ phận chí mạng bọn họ cũng có thể an nhiên sống tiếp, cho dù phía sau bọn họ có Mộ Lê Thần là đệ năng giả hệ chữa lành cũng không có cách nào cứu một đệ năng giả sau khi bị trọng thương còn bị tang thi chuột phân thân đâu.

Khi Tần Minh mang các đệ năng giả còn chưa tới gần núi Vu Bạc đã bị tổn thất thảm trọng.

May mà Mộ Lê Thần không có ý định muốn bọn họ diệt đoàn, bằng không một người cũng đừng hòng sống sót.

~ ~ ~ ~ ~

Thời điểm đoàn người chết gần hết, chỉ còn lại hơn hai mươi người, Tần Minh rút cuộc nhịn không được nữa, mặt hắn lộ vẻ dữ tợn quát lên với gã ma nhân: “Không phải ngươi nói ngươi có năng lực sao? Sao còn không mau nhanh tay hỗ trợ hả?”

Tần Minh nhìn ra, ma nhân kia so với đệ năng giả cấp sáu chẳng khác bao nhiêu, gã căn bản chính là che dấu thực lực, hoàn toàn không có ý định ra tay hỗ trợ.

Con mắt duy nhất lộ ở bên ngoài của ma nhân chợt lóe lên một tia không vui, nhưng đối với yêu cầu của Tần Minh, hắn vẫn không cự tuyệt.

(Zombie: Anh trai ma nhân này vốn đeo mặt nạ nửa mặt nha!)

Đám dị năng giả này trong mắt gã đều là pháo hôi, chết nhiều lắm, nguy hiểm phía sau ai sẽ chịu lấy thân ra đi thăm dò?

Thanh âm khàn khàn của ma nhân vang lên: “Bảo người của người thu đội hình lại.”

Sau đó hắn vươn hai tay vẫn luôn che trong áo choàng ra, đôi tay của hắn rất xinh đẹp nếu như làn da dưới tay không nổi lên những đường máu đen dày đặc, nhìn qua thực dễ khiến người khác run rẩy một cái.

Hai tay hắn hơi khép lại, mạch máu màu đen dưới da phảng phất như sông ngòi lưu động, chậm rãi di chuyển, sau đó trong hai tay hắn ngưng tụ ra một quả cầu màu đen. Quả cầu vừa xuất hiện, ánh mắt Mộ Lê Thần gắt gao nhìn chăm chăm như đóng đinh.

Loại cảm giác này. Mộ Lê Thần quả thực không thể tin được, năng lượng của thứ màu đen nọ khiến hắn có cảm giác giống như ngày đó trong siêu thị gặp phải con quái vật được sinh ra từ người phụ nữ mang thai.

Tại sao lại?

..... Mộ Lê Thần nhìn chăm chăm tựa hồ như muốn phóng đại chiêu lên người gã ma nhân, vốn dĩ suy nghĩ của hắn vẫn luôn kiên định nay lặng lẽ thay đổi, đây chính là tên ma nhân mà hắn gặp tại nhà hàng Lam Hải sao?

Vì muốn thử nghiệm lực sát thương của quả cầu đen trên tay ma nhân, Mộ Lê Thần liền ra lệnh cho vài con tang thi cấp cao cùng tang thi chuột chạy trốn, những tang thi chuột cấp thấp còn lại làm tấm mộc.

Tang thi cấp cao cùng tang thi động vật hắn không muốn bị tổn thất, nhưng cấp thấp thì Hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Khi tang thi cấp cao cùng tang thi chuột bỏ trốn nên lực công kích của bọn chúng lên các dị năng giả thoáng chậm lại, nhưng bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Chung quy, tang thi cấp cao trí tuệ sẽ tiến hóa đến mức có thể hiểu biết được sự tình, như vậy chúng nó có thể cảm nhận được lực uy hiếp của quả cầu đen trong tay ma nhân nên muốn chạy trốn cũng rất bình thường. Đừng nói tang thi, ngay cả bọn họ cũng đột nhiên muốn bỏ chạy, quả cầu đen kia vừa nhìn đã biết là thứ bất thường, không tốt lành gì.

Tang thi cấp cao cùng tang thi chuột rời khỏi, nhưng tang thi chuột cấp thấp vẫn dày đặc vây xung quanh, thậm chí còn công kích hung hãn thêm, hoàn toàn là tư thái lấy mạng đổi mạng, muốn tha từng tên dị năng giả ra ngoài, không để bọn họ thu đội hình lại.

Cái này đương nhiên cũng là mệnh lệnh của Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần rất tò mò quả cầu đen kia, rất muốn nghiên cứu năng lực của nó.

Hắn không chỉ muốn biết nó đối với tang thi cùng tang thi động vật có thương tổn gì, còn muốn biết nó đối với dị năng giả cùng biến dị thú có ảnh hưởng hay không. Vì thế, hắn cố ý để tang thi chuột ở lại, thậm chí còn để sói biến dị cấp năm ở lại.

Vốn muốn để chim biến dị cấp bốn ở lại làm tấm mộc, nhưng nhớ đến tính linh hoạt của chim biến dị, muốn thoát khỏi đàn tang thi chuột rất dễ dàng mà lại không chịu thoát, như vậy dễ khiến người khác nhìn ra sơ hở, cho nên chỉ có thể đem sói biến dị cấp cao hơn hi sinh.

Sói biến dị trên cơ bản đã có trí tuệ, nó đương nhiên không muốn giống như đàn tang thi chuột chỉ biết nghe theo mệnh lệnh làm tấm mộc, rất muốn bỏ chạy.

Nhưng Mộ Lê Thần làm sao có thể để nó dễ dàng đào thoát? Hắn trực tiếp dùng tinh thần lực cường đại trấn áp nó, khiến nó không thể nhúc nhích, lúc này, sát chiêu của ma nhân cũng phóng ra.

Quả cầu đen rơi vào trong đàn tang thi chuột, không có bất cứ động tĩnh kinh thiên động địa, có chỉ quá trình cắn nuốt yên lặng đến rợn người.

Lấy phạm vi từ trung tâm nơi quả cầu đen rơi xuống, hắc ám khuếch tán ra xung quanh, phạm những thứ có sinh mệnh đều bị cắn nuốt.

Thân thể sói biến dị bị hắc ám ăn mất một nửa, nó ngửa mặt lên trời đau đến tê tâm liệt phế tru dài một tiếng, sau đó triệt để bị cắn nuốt sạch sẽ.

Mộ Lê Thần thấy một màn như vậy, hai tròng mắt tối đen ẩn bên dưới áo choàng không có một chút cảm tình dao động, hệt như mặt giếng cổ không gợn sóng.

Sói biến dị kia đối với hắn mà nói chỉ là một công cụ thôi, đừng nói nó, ngay cả Tiểu Hắc, hắn vẫn xem nó trở thành công cụ có giá trị lợi dụng mà đối đãi.

Ngoại trừ An Dương cùng Mộ gia gia, những người khác bao gồm Mục Nhiên, Ân Phùng, Tiểu Hắc, Hà Kỳ Tranh. Chẳng qua đều chỉ là phương tiện cho hắn báo thù.

Những thứ công cụ hay phương tiện gì đó cũng chia ra hai loại quan trọng và không quan trọng. Hiển nhiên, Tiểu Hắc thuộc loại đầu tiên, sói biến dị thuộc loại thứ hai. Cho nên khi Mộ Lê Thần nếu có thời điểm phải đem Tiểu Hắc ra làm lá chắn sẽ do dự một chút xem có đáng giá hay không, mà đối

với sói biến dị thì lại không chút do dự.

Mộ Lê Thần ngay cả bản thân hắn cũng có thể từ bỏ, hy sinh, huống chi chỉ là một con sói biến dị, không ai có thể ngăn cản sự báo thù của hắn.

Sói biến dị chết, trong lòng Mộ Lê Thần không có một tia thương cảm, hắn rất nhanh liền ném ra sau đầu, bắt đầu đánh giá lợi hại của tuyệt chiêu này.

Chiêu này thoát nhìn so với dị năng thôn phệ của hắn có chút tương đồng.

Mộ Lê Thần vẫn luôn sử dụng dị năng thôn phệ của mình mà cắn nuốt dị đan chứa dị năng của dị năng giả, rồi biến nó thành của mình, rất ít khi sử dụng thực lực vốn có, bởi vì không cần thiết.

Dị năng thôn phệ của hắn phi thường cường đại, bất cứ thứ gì cũng có thể thôn phệ, sau đó còn có thể đem năng lượng mà mình thôn phệ được hóa thành của mình, cái này có thể nói là một loại hình dị năng nghịch thiên.

Mà một chiêu kia của ma nhân cũng thuộc về loại hình thôn phệ, hắc ám tràn ngập chỗ nọ, bất cứ thứ gì mang sinh mệnh đều bị cắn nuốt.

Nhưng nhìn ma nhân khi xuất chiêu còn phải cần thời gian lâu cùng nhiều sức lực như vậy, so ra căn bản kém hơn dị năng thôn phệ của Mộ Lê Thần.

Dị năng thôn phệ của Mộ Lê Thần không cần thời gian tinh lọc hay chuẩn bị gì gì đó, hơn nữa tốc độ thôn phệ còn cực nhanh, chỉ cần không gặp phải nguồn năng lượng quá nhiều, cao trên mức năng lực hắn có thể tiếp nhận, thì sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nào.

Không giống thứ thôn phệ hắc ám của ma nhân này, cần chuẩn bị lâu như vậy, tốc độ thôn phệ còn rất thông thả, quả thực chỉ giống như một trái bom lép. Nhưng điều khiến Mộ Lê Thần phải kiêng kị là, chiêu này ẩn chứa một hơi khí tức tương tự của con quái vật mà hắn gặp được, không, có thể nói khí tức là hoàn toàn giống nhau.

Gã ma nhân này cùng chủng quái vật kia đến tột cùng có liên hệ gì?

Từ khi gặp phải con quái vật nọ, trong đầu Mộ Lê Thần vẫn luôn xuất hiện một nghi vấn rằng: Chủng quái vật đó làm sao sinh ra được?

Không có khả năng sau mặt thế, người phụ nữ kia sinh ra đứa trẻ đều là loại quái vật này, bởi vì Mộ Lê Thần ở căn cứ B thị cũng từng gặp qua một số người mang thai, thai nhi trong cơ thể bọn họ thập phần khỏe mạnh.

Thậm chí, Mộ Lê Thần còn từng cùng An Dương đi chợ đen ở căn cứ B thị, khi đó gặp được vài người bán thịt thai nhi, mà đó rõ ràng vẫn là một thai nhi đường hoàng, mới sinh ra không được bao lâu, thoát nhìn so với trước tận thể không có gì khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Không biết gã ma nhân này có liên hệ với con quái vật mà Mộ Lê Thần gặp lúc trước, tuy hắn vẫn chưa biết rõ, nhưng cũng đủ để hắn nổi tâm phòng bị.

Một chiêu của gã diệt chết gần hết tang thi chuột, các dị năng giả vốn không để ý tới gã nay lại nhìn về phía gã bằng ánh mắt kính sợ.

Chung quy, dị năng này cho đến giờ vẫn chưa xuất hiện qua, lại còn quý dị như vậy, thực dễ khiến lòng người lo sợ. Những thứ không biết mới vĩnh viễn là thứ đáng sợ nhất.

Ma nhân đối với tầm mắt sợ hãi của người khác không quan tâm, thậm chí còn có chút hưởng thụ.

Thấy ma nhân có thực lực cường đại lại quý dị như thế, Tần Minh cũng có hơi sợ hãi, nhưng nhiều hơn vẫn là cao hứng.

Hắn có một người thực lực cường đại trợ giúp, lần này đi núi Vụ Bạc này nhất định sẽ có thu hoạch, lấy được Thủy tinh chi luyện, như vậy hắn có thể trùng kích cấp kế tiếp rất nhanh.

Đoàn người dưới dẫn dắt của Tần Minh, tiếp tục hướng núi Vụ Bạc đi.

Núi Vụ Bạc không lớn lắm, ít nhất so với những ngọn danh sơn mà nói không đáng nhắc tới. Nhưng bây giờ nhìn lại, thực vật trên núi Vụ Bạc lại cực kỳ xum xuê, vài cái thậm chí còn có vẻ như một cây đại thụ lâu năm.

Mọi người dừng chân, nhìn đoàn thực vật như những cây cổ thụ màu đen, trong lòng lo sợ, nhiều tang thi thực vật như vậy, bọn họ làm sao đối phó được?

Biến dị thực vật vốn đã rất khó đối phó rồi, huống chi đám tang thi thực vật này còn có thể lây nhiễm virus.

Dị năng giả tuy có thể không bị lây nhiễm nếu vết thương ấy là do tang thi cấp bậc thấp hơn so với mình tạo ra, nhưng tang thi thực vật không phải vậy, chúng nó dùng dây leo của mình chui vào trong cơ thể người, hút năng lượng của họ, sau đó virus mới xâm nhập.

Cho nên trên cơ bản, một dị năng giả khi bị tang thi thực vật tùm được, trong chốc lát đều sẽ biến thành một khối thây khô hoặc biến dị thành tang thi.

Mà hiện tại, tang thi thực vật nguy hiểm khó trị lại mọc khắp núi.

Trong lòng ai cũng đều có chút ý muốn bỏ chạy.

Tần Minh khề cần mồi, vẫn quyết định đi tiếp. Đến cũng đã đến, tổn thất lớn như vậy, nếu không cảm được Thủy tinh chi luyện về, không nói đến hấn không thể tiến cấp, cũng sẽ vì đội dị năng tổn thất to lớn mà bị các trưởng lão răn đe.

Hắn vốn bởi vì được Tần gia gia chủ lược bỏ giai đoạn khảo nghiệm người thừa kế, uy vọng đương nhiên không đủ, nếu không làm được chuyện còn chạy về, cho dù tương lai hấn làm Tần gia gia chủ, cũng chẳng khác nào một con rối.

Quyền lực cùng dục vọng khiến Tần Minh tạm thời chiến thắng bản tính tham sống sợ chết, hấn nghĩ bên người mình còn có vị ‘Tiên sinh’ lợi hại như vậy, nhất định có thể bảo hộ hấn an toàn trở về.

~ ~ ~ ~ ~

Sau khi tiến vào trong núi Vụ Bạc, tang thi thực vật đầy khắp nơi ngoài dự đoán không thêm tấn công bọn họ.

Mọi người tuy rằng không biết nguyên nhân là gì, đều cảm thấy thật may mắn, nhưng vẫn mang lòng phòng bị cẩn thận.

Mộ Lê Thần cùng An Dương sóng vai đi lên phía trước, nhưng lực chú ý vẫn luôn đặt trên người ma nhân kia.

Từ sau khi tiến vào núi Vụ Bạc, Mộ Lê Thần liền cảm giác ma nhân kia có chút không thích hợp, hấn tựa hồ hưng phấn nhìn khắp nơi, cũng không cảm thấy chuyện tang thi thực vật không công kích nhân loại là kỳ quái.

Mộ Lê Thần quyết tâm thử ma nhân này một chút, hấn âm thầm ra lệnh một tang thi thực vật gần đó tấn công Tần Minh.

Vô số nhánh cây phủ đầy chất nhầy màu đen lao về phía Tần Minh, nếu như để chúng làm bị thương, kết cục nhất định sẽ rất khó coi.

Loại phạm vi công kích này, dị năng giả cấp năm mà Tần Minh đem theo bên người cùng ma nhân kia lập tức ra tay.

Sống chết của Tần Minh Mộ Lê Thần không quan tâm, cái hấn quan tâm là gã ma nhân sẽ ứng đối làm sao với tập kích bất ngờ của một tang thi thực vật cấp năm.

Gã ta ngay trước khi Tần Minh bị các nhánh cây bao phủ đã giữ chặt tay hấn, nhanh chóng lùi về phía sau, về phần dị năng giả cấp năm bên cạnh Tần Minh gã không thèm quan.

Tốc độ gã cực nhanh, cho dù Mộ Lê Thần có vô tâm cố ý như thế nào, cho dù động tác tang thi thực vật rất linh hoạt, nhưng vẫn chậm hơn gã một bước, để gã mang được Tần Minh chạy ra khỏi phạm vi công kích.

Mà cái dị năng giả cấp năm đáng thương kia đã bị vô số nhánh cây màu đen dính nhớp cắm vào cơ thể, lúc này đã bị hấp thụ chỉ còn lại một khối thây khô héo quắt, dưới tầng da khô cằn là một khung xương, màu da bắt đầu biến đen, vừa thấy đã biết có vấn đề.

Xảy ra một màn như vậy, sắc mặt mọi người đều không tốt, tuy rằng bọn họ cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy đồng bạn bị tang thi thực vật giết chết, nhưng loại cảm giác này vẫn rất đáng sợ.

Mà Tần Minh được gã ma nhân cứu kịp, hấn tránh được một kiếp mà sợ đến mức tim đập trật một nhịp, suýt chút nữa hấn đã biến thành bộ dạng khủng khiếp vừa rồi.

Tần Minh đối với ma nhân càng thêm cảm kích, cũng càng thêm tin phục.

Tang thi thực vật vừa hút năng lượng của một dị năng giả xong, dưới không chế của Mộ Lê Thần, lại khôi phục bộ dáng không nhúc nhích ban đầu, trừ bỏ bề ngoài đen đúa bất thường, so với cây cối bình thường trước mặt thế chẳng có gì khác biệt.

Mà Mộ Lê Thần vẫn luôn chú ý ma nhân lại phát hiện một dấu hiệu kỳ quái – gã ta tựa hồ không muốn giao thủ với tang thi thực vật.

Thời điểm cái cây kia vừa vọt tới, ma nhân liền lấy tốc độ quý dị kéo Tần Minh ra, gã hoàn toàn có thể tránh đi sau đó vẫn có thể công kích nó. Nhưng Mộ Lê Thần nhận ra, cho dù ma nhân có năng lực giết chết cái cây nọ, gã ta cũng không động thủ, chỉ thờ ơ lạnh nhạt để cái cây hút khô dị năng giả kia.

Đến cùng là nguyên nhân gì khiến gã làm như vậy?

Mặc cho Mộ Lê Thần nghĩ muốn nổ đầu cũng nghĩ không ra, cho nên hấn dứt khoát thử tiếp, chỉ có như vậy mới có thể tìm ra đáp án.

Vì thế, lại dưới không chế của Mộ Lê Thần, núi Vụ Bạc vốn yên tĩnh lập tức trở nên náo nhiệt, có thể nói là quần ma loạn vũ.

Nhóm tang thi thực vật im lặng lúc trước, tựa hồ như được cái cây khi nảy mở chốt khóa, một khắc tiếp theo liền điên cuồng công kích đoàn người.

May mà Mộ Lê Thần không định để cho đoàn người Tần Minh chết sạch, không để nhóm tang thi thực vật cùng chơi hội đồng, dưới không chế của hắn, đội dị năng giả chỉ biết đồng thời đối phó với hai tang thi thực vật là nhiều nhất.

Nhưng mặc dù như vậy, thương vong của đoàn người cũng kịch liệt bay lên, nhất là bị tang thi thực vật hút thành thân khô, cho dù trong đội ngũ có một dị năng giả hệ chữa lành cấp năm cũng không vô dụng.

Đoàn người chống đỡ không nổi nữa, bắt đầu kêu gào báo Tần Minh rút lui, nếu bây giờ không rút sẽ thật sự bị diệt đoàn.

Tần Minh lại đem hi vọng ký thác lên người ma nhân kia: “Tiền sinh, ngài hãy trợ giúp tôi!”

Thanh âm ma nhân trầm thấp khàn khàn mang theo vô vàn dụ hoặc: “Tần đại thiếu cũng đừng quên giao dịch giữa chúng ta, nếu lần này cũng muốn ta ra tay.....”

Tần Minh nhìn thủ hạ của mình liên tiếp chết đi, chịu không nổi nữa, bất chấp nói: “Ta đáp ứng, sẽ làm như ngươi nói, mau ra tay đi, người chết sắp hết rồi.”

Nếu đội dị năng giả chết sạch, như vậy cho dù hắn có lấy được Thủy tinh chi luyện cũng không đẹp lòng gì.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần bên kia vẫn luôn chú ý động tĩnh của Tần Minh cùng ma nhân, đương nhiên nghe được đoạn đối thoại giữa bọn họ, hắn lặng lẽ nghiêng người, liếc mắt nhìn qua ma nhân bên kia.

Hắn rất ngạc nhiên, gã này dọc theo đường không hề động thủ giết một gốc tang thi thực vật nào, hiển nhiên là gã có mục đích gì đó, vậy thì lần này tại sao lại muốn ra tay giúp Tần Minh?

Sẽ giống lúc trước giúp Tần Minh giết sạch địch nhân? Hay mang mọi người chạy trốn?

Nói đến chạy trốn, Mộ Lê Thần đảo mắt nhìn qua một dị năng giả cấp năm khác vẫn theo sát sau Tần Minh. Nếu hắn không đoán sai, dị năng giả này hẳn chính là người mang không gian hệ đặc thù mà lúc trước Tần Minh cứu được từ tay thủ hạ của Hạng Dương.

Có tên này ở đây, khó trách Tần Minh gặp phải nguy hiểm lớn nhưng cũng chỉ kích động kinh hoàng mà không phải là tuyệt vọng, thì ra còn có con bài chưa lật lớn như vậy.

Lần này gã ma nhân kia không dùng quả cầu đen tiêu diệt tang thi thực vật, mà lấy từ một chiếc túi ra một viên ngọc đen.

Trong nháy mắt khi nhìn đến viên ngọc, Mộ Lê Thần nhin không được nhú mày, hai tròng mắt tối đen vẫn luôn không có cảm xúc chợt lóe lên một tia nghi hoặc cùng khát vọng.

Trực giác nói cho hắn biết, viên ngọc này đối với mình cực kỳ hữu dụng.

Mộ Lê Thần kích động đến mức thậm chí như có thể nghe được tiếng tim mình đập khần cập trong lồng ngực, loại khát vọng này hoàn toàn không thấp hơn khát vọng của hắn đối với Ngũ Hành chi tâm.

Viên ngọc đen này là thứ gì?

Hơn nữa, nhìn từ xa, hắn cảm thấy hình dạng cùng độ lớn nhỏ của viên ngọc có chút quen mắt.

Thị lực của Mộ Lê Thần là loại nào, tuy hắn không giống Mục Nhiên có kỹ năng đồng thị, nhưng thực lực hắn đã cao nên nhãn lực cũng vô cùng tốt.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhìn thấy hình dạng lớn nhỏ của viên ngọc ra sao.

Tìm trong trí nhớ một hồi, cơ hồ ngay lập tức có thể xác định, viên ngọc đen này thật giống với khóa châu màu trắng sữa trong không gian của An Dương, ngoại trừ màu sắc, những chỗ khác giống nhau như đúc, ngay cả nguồn năng lượng trong cơ thể hắn cũng bị ảnh hưởng cùng một loại cảm giác.

Sau khi xác định, nghi hoặc trong lòng Mộ Lê Thần ngược lại ngày càng nhiều hơn.

Gã ma nhân cầm viên ngọc trong tay, không biết làm cái gì với nó mà sau đó sương mù màu đen hắc ám nổi lên trên bề mặt, đám sương mù rất nhẹ và hư ảo, nếu không cẩn thận nhìn, khẳng định sẽ không nhìn ra.

Làn sương mù dần dần tràn ra ngoài, sau đó bao phủ đoàn người cùng tang thi thực vật bên trong.

Nhóm tang thi thực vật liền đình chỉ công kích.

Mộ Lê Thần vô cùng khiếp sợ, hấn căn bản không ra lệnh cho nhóm tang thi thực vật ngừng tấn công, thậm chí hấn còn có thể cảm giác những tang thi thực vật bị sương mù bao phủ bắt đầu có loại ý muốn thoát khỏi khống chế của hấn, dĩ thường này nhất định có can hệ đến viên ngọc đen kia.

Hấn gia tăng tinh thần lực lớn hơn nữa, tiếp tục dựa vào thân phận tang thi hoàng của mình mà lệnh cho tang thi thực vật tiếp tục công kích, nhưng lại không có hiệu quả.

Bất quá, may mà kia viên ngọc ấy không có khả năng khống chế nhóm tang thi thực vật. Bởi vì Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, không phải chỉ cần một viên châu tử liền có thể lay động.

Không khống chế được tang thi thực vật, ma nhân vừa thất vọng vừa nghi hoặc, lúc trước hấn đã thử qua trên tang thi thực vật, rõ ràng có thể khống chế, vậy tại sao hiện tại lại không thể? Chỉ là hấn hoàn toàn không nhận ra Mộ Lê Thần vẫn luôn cùng hấn đối kháng, cướp đoạt quyền khống chế tang thi thực vật.

Kiếp trước lại cộng thêm một kiếp này của Mộ Lê Thần, tinh thần lực thật sự quá mức cường đại, cho dù ma nhân cũng đến kỳ Trúc Cơ, nhưng lại không thể nhận ra tinh thần lực của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

An Dương cũng đặc biệt chú ý đến gã ma nhân.

An Dương không giống Mộ Lê Thần như tiếp xúc với nhiều khóa châu tử như vậy, hấn chỉ mới tiếp xúc qua một loại, vì thế hấn lập tức liền cảm thấy viên ngọc đen kia nhìn thật quen mắt, có điểm giống với cái màu trắng sữa Mộ Lê Thần từng lấy cho hấn xem.

Hai viên ngọc ngoại trừ màu sắc khác nhau, hình dạng kích cỡ cùng hoa văn sương mù bên trong đều giống nhau như đúc.

An Dương nhìn về phía Mộ Lê Thần, dùng ánh mắt ý bảo: Chúng ta bây giờ có cần cái đó không? Có muốn nghĩ biện pháp cướp nó không?

Mộ Lê Thần truyền âm nói: “Không có biện pháp, viên ngọc kia hiện tại đang nằm trong tay gã, trừ phi giết gã, bằng không không có khả năng cướp được dễ dàng đâu.”

Chỉ tiếc ma nhân kia đã đạt đến kỳ Trúc Cơ, tu vi không thấp hơn Mộ Lê Thần bao nhiêu, nhất là hấn hiện tại bởi vì viên ngọc của gã mà tạm thời không thể khống chế tang thi thực vật, không thể cam đoan trăm phần trăm có thể giết chết gã.

Còn nhiều thời gian, Mộ Lê Thần chỉ đành từ bỏ ý định cướp viên ngọc, dù sao hấn đã xác định nó là của mình, tuyệt đối trốn thể trốn thoát.

Tang thi thực vật bởi vì gã ma nhân dùng viên ngọc mà không thể công kích, đội dị năng giả lại có thể thuận lợi đánh vào bên trong núi Vụ Bạc, lúc này đội dị năng giả đã chết gần hết, chỉ còn lại hơn mười người.

Mộ Lê Thần đương nhiên sẽ không cho phép Tần Minh cùng gã ma nhân tiến vào biệt thự của mình, hấn dùng tinh thần lực bao trùm cả ngọn núi Vụ Bạc, ra lệnh cho thủ hạ của Tiểu Hắc và của mình đến cản trở tiến trình của đoàn người, thuận tiện thông tri cho Ân Phùng phát động phương án hai.

Hấn phát hiện, viên ngọc màu đen kia không thể khống chế biến dị thú cùng tang thi động vật, về phần biến dị thực vật có bị khống chế hay không hấn cũng không biết. Chung quy, biến dị thực vật trên núi Vụ Bạc đều bị diệt trừ sạch sẽ rồi.

Mộ Lê Thần phát hiện, càng đi vào bên trong, tang thi thực vật cấp bậc càng cao, gã ma nhân càng hưng phấn.

Hấn thậm chí còn nhìn thấy gã ta đưa đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm viên môi tím đen của mình, tựa như trên núi Vụ Bạc có cái gì đó khiến hấn thèm nhỏ dãi.

Mộ Lê Thần đối với núi Vụ Bạc cực kỳ hiểu rõ, hấn hơi nhíu mày, gã ma nhân này đến tột cùng muốn làm gì?

Từng biến dị thú cường đại từ bên trong rừng rậm đen kịt lao tới công kích đội dị năng giả, đội dị năng giả vốn chỉ có hơn mười người rất nhanh liền giảm xuống còn bảy tám người.

Tần Minh nhìn thủ hạ của mình bị một đám biến dị thú nuốt vào bụng, hấn hoảng sợ, vội vàng kéo ma nhân, nói: “Này, lúc này ngươi sử dụng cái quả cầu màu đen kia không phải rất lợi hại sao? Nhanh đem đám biến dị thú này giết chết đi!!”

Gã lạnh lùng nhìn Tần Minh, đối với lời hấn nói chỉ ngoảnh mặt làm ngơ.

Thứ ngu xuẩn này, những loại chiêu thức lợi hại làm sao có thể giống cái thảo tùy tiện dùng? Mà bây giờ cái thảo cũng rất quý đi? Hấn hiện tại phải tiết

kiếm sức lực để đi đến đích cuối cùng, về phần lũ phế vật này, chết thì chết đi.

Gã ma nhân chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn các dị năng giả chết dần, lại không có ý định ra tay giúp đỡ.

Tần Minh vốn tưởng rằng tìm đến một dị năng giả thực lực cao cường là có thể hỗ trợ mình vượt qua cửa ải khó khăn, lúc này chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn gã, trong lòng sinh ra oán hận cùng không cam tâm.

Nếu không giải quyết biến dị thú, đừng nói thù hạ của hắn, mà ngay cả chính hắn cũng không trốn nổi.

Tần Minh liếc mắt ra hiệu nhìn dị năng giả mang không gian hệ đặc thù vẫn thủ hộ bên mình, đề hấn đến gần mình.

Mặc kệ như thế nào, hắn đều đã chuẩn bị chu toàn, để lại cho mình một con đường sống.

Về phần đội dị năng giả, hắn mặc dù có chút đau lòng, nhưng cũng sẽ không vì đau lòng một đám quân cờ mà vứt bỏ cái mạng nhỏ quý giá của mình.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần cùng An Dương đang đóng vai chiến đấu, hai người bọn họ đối phó với một con báo biến dị hệ lôi cấp sáu, lực công kích rất mạnh.

Dưới không chế của Mộ Lê Thần, lôi báo cấp sáu có chỉ số thông minh không thấp cùng bọn họ diễn trò phi thường chân thật, người bên cạnh xem được một màn hai người một thú thể lực ngang nhau đánh đến bụi mù tung tóe.

Thấy các dị năng giả chung quanh đã sắp chống đỡ không nổi nữa, chết gần hết ngoại trừ Mộ Lê Thần, An Dương, Tần Minh cùng gã ma nhân, chỉ còn lại có năm sáu người.

Mộ Lê Thần truyền âm cho An Dương: “Xem ra gã ma nhân kia không định cứu người, vậy chúng ta làm cứu thế chứ* đi.”

(*Người cứu vớt thế giới)

Hắn thấy An Dương gật đầu, hơi nhoen miệng cười.

Mộ Lê Thần lui ra khỏi chiến trường, sau đó nhắm mắt lại, đứng yên không nhúc nhích, trên người đột nhiên tản mát ra một cỗ tinh thần lực dao động cường liệt.

Lôi báo cấp sáu bị An Dương ngăn cản mà thập phần gian nan chật vật. Mặt khác, các dị năng giả cũng nhận ra có thể Mộ Lê Thần muốn phóng đại chiêu, vốn đang tuyệt vọng trong lòng bỗng chốc lóe sáng một tia mong chờ.

Không có cần ai ra lệnh, bọn họ tự động vây quanh Mộ Lê Thần bảo hộ, tận lực để dị năng giả cùng biến dị thú đánh nhau không quấy rầy đến hắn.

Mộ Lê Thần đang làm cái gì, không ai biết được, nhưng bọn hắn nhận ra con lôi báo cấp sáu đang cùng An Dương đối chiến bắt đầu công kích chậm lại, tốc độ nhanh như thiên điện cũng chậm xuống.

Trong lòng bọn họ đều có suy đoán, chẳng lẽ An Thần định thu phục con lôi báo cấp sáu này?

Tuy rằng biết rõ không có khả năng, nhưng mọi người vẫn đem hi vọng đặt trên người Mộ Lê Thần, dùng hết toàn lực xây một tuyến thủ quanh Mộ Lê Thần, để hắn an tâm thu phục con biến dị thú cấp sáu.

Chỉ là số lượng biến dị thú so với dị năng giả nhiều hơn, thực lực song phương hoàn toàn chênh lệch, các dị năng giả chỉ có chí chứ không có lực, không có cách ngăn trở hết tất cả các biến dị thú.

Một biến dị thú cấp bốn chọc thủng được tầng phòng thủ của các dị năng giả, xông về phía Mộ Lê Thần đang nhắm mắt, An Dương đang bận dây dưa với lôi báo biến dị không kịp ngăn nó lại.

Lúc biến dị thú sắp bỏ nhào vào Mộ Lê Thần, hắn đột nhiên mở mắt, một đạo phong nhận đem biến dị thú cấp bốn cắt cho thương tích đầy mình mà bỏ chạy.

Các dị năng giả nhìn lôi báo cấp sáu vẫn như trước sinh long hoạt hổ chiến đấu gay gắt với An Dương, tuyệt vọng cố áp chế trong lòng lập tức cuộn cuộn lên, sức chống cự bây giờ so với lúc này còn không bằng.

Mộ Lê Thần cố ý để một phần tinh thần lực của mình dao động cho mọi người cảm ứng, hắn đem tinh thần lực bao phủ lên con lôi báo cấp sáu, sau đó lôi báo đang cùng An Dương chiến đấu tựa như trúng phải ma pháp, kinh ngạc nhìn Mộ Lê Thần, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Mộ Lê Thần phủ phục trên mặt đất.

Mộ Lê Thần phóng tinh thần lực dao động vài cái, sau đó lôi báo cấp sáu liền lớn tiếng rống vài tiếng, gọi một đám biến dị thú cấp thấp hơn mình chạy vào trong rừng rậm đen kịt, biến mất không thấy.

May mắn, may mắn còn tồn tại, ai nấy đều thờ hồn hèn, đặt mộng ngồi bệch xuống đất, cường độ chiến đấu vừa rồi thật sự quá lớn, làm bọn họ cảm thấy như sắp chết.

Sau khi an toàn, liền có người tò mò hỏi Mộ Lê Thần: “An Thần, sao cậu để con lòi báo kia chạy mất? Có nó, lúc về chúng ta sẽ tốt hơn.”

Chung quy, kia cũng là một biến dị thú cấp sáu, ngoại trừ ma nhân thực lực mạnh nhưng lại không xuất lực, toàn bộ đội ngũ đều tìm không ra người nào mạnh hơn nó, thực lực An Thần này thật đúng là không tồi, thế nhưng có thể vì có vận khí tốt mới thu phục được sủng vật lợi hại như vậy.

Mộ Lê Thần chỉ trào phúng cười: “Thực không may là, nửa đường thu phục lại bị một con biến dị thú cấp bốn phá hỏng, cho nên lòi báo kia tôi không thể thu phục được nó, chỉ có thể làm nó sinh ra tâm sợ hãi, để nó mang các biến dị thú cấp thấp khác rời đi mà thôi.”

Nghe Mộ Lê Thần nói hẳn không thu phục được lòi báo kia, mọi người có chút thất vọng, lại có chút cao hứng.

Thất vọng là không có sủng vật lợi hại như vậy hộ tống, về sau chẳng phải lại càng nguy hiểm hơn?

Cao hứng là hai anh em họ An vốn đã lợi hại, nếu lại nhiều thêm một sủng vật như vậy, địa vị bọn họ liền không đuổi theo kịp, hiện tại An Thần không có chiến sủng cường lực thật sự là quá tốt.

Mộ Lê Thần không đem lòi báo cấp sáu thu phục, nguyên nhân chính là hẳn không muốn đám người này tiếp tục đi vào núi Vụ Bạc.

Hắn nói với Tần Minh: “Đại thiếu, số lượng biến dị thú phòng chừng không chỉ nhiều như vậy, nếu lại đi về phía trước, nói không chừng sẽ bị diệt đoàn.”

Cái gì là ‘nói không chừng’, ‘chắc chắn’ sẽ bị diệt đoàn mới đúng.

Trong lòng các dị năng giả đều nghĩ như vậy, ánh mắt bọn họ tập trung trên người Tần Minh, bức thiết hi vọng hẳn có thể hạ lệnh quay về.

Chuyện này đã không còn là hoàn thành nhiệm vụ cấp s, mà là dùng cái mạng nhỏ bọn họ dâng cho nhiệm vụ cấp s.

Tần Minh cũng muốn rút lui, chỉ là hẳn vẫn rất do dự, chết nhiều dị năng giả như vậy, mà một chút thu hoạch cũng không có, hẳn thật sự không cam lòng.

Hắn nhìn về phía Mộ Lê Thần hỏi: “Nếu cậu lại gặp được biến dị thú, còn có thể khiến chúng nó rời đi giống vừa rồi không?”

Mộ Lê Thần đương nhiên là lắc đầu: “Không thể, cho dù chúng ta lại gặp được lòi báo cấp sáu vừa nãy, tôi cũng không thể lại khiến nó bỏ qua chúng ta.”

Ngữ khí hẳn phi thường bình tĩnh, khiến Tần Minh không thể không tin.

Tần Minh nhìn quét qua những người sống sót mang thương tích đầy mình, khê cần môi, nói: “Chúng ta trở về!”

Nhưng khi hẳn muốn về, ma nhân được hẳn mời đến lại không muốn: “Không được! Ta không có được thứ ta muốn, tuyệt đối không thể rời đi!”

Tần Minh tính tình ngạo khí, đối ma nhân khách khí cũng là hi vọng có thể mời chào một cao thủ đến giúp mình, nhưng ma nhân lại dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với hẳn như vậy, hẳn làm sao đồng ý được?

Tần Minh cười lạnh nói: “Bồn thiếu gia mặc kệ ngươi muốn làm gì, ta nói hiện tại rời khỏi thì nhất định phải rời khỏi, ngay lập tức, nếu ngươi không muốn, vậy tự mình đi đi.”

Nói xong, liền mang theo người muốn rời đi.

Gã ma nhân không nghĩ tới Tần Minh lại muốn xé rách da mặt như vậy, gã cười lạnh một tiếng, sau đó thu hồi viên ngọc đen trong tay: “Ta ngược lại muốn nhìn, các ngươi làm thế nào có thể trở về!”

Khi ma nhân đem viên ngọc thu hồi, sương mù u ám thân nhiên không thể nhận ra cũng biến mất, Mộ Lê Thần phát hiện quyền không chế tang thi thực vật cũng một lần nữa nằm trong tay mình.

Xem ra ma nhân này định lợi dụng tang thi thực vật giáo huấn Tần Minh một trận, cho Tần Minh biết, rời khỏi gã là tuyệt đối không thể an toàn rời khỏi núi Vụ Bạc.

Chỉ tiếc, đám tang thi thực vật này đều do Mộ Lê Thần ngầm khống chế, hẳn làm sao có thể để ma nhân toại nguyện?

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Dưới không chế của Mộ Lê Thần, tính toán của ma nhân không thành, ánh mắt gã lạnh toát nhìn đám tang thi thực vật không chút động tĩnh để đoàn người rời đi.

Vốn Mộ Lê Thần và An Dương âm thầm đề phòng gã giờ trò, nay gã lại đột nhiên xoay người mặc kệ đám người Tần Minh, tiếp tục đi vào trong núi Vụ Bạc.

Khi đám người Tần Minh đi ra ngoài núi Vụ Bạc, tang thi thực vật không hề công kích bọn họ, kỳ thật trong lòng Tần Minh cũng cảm thấy kỳ quái, không biết có nên tiếp tục hay không?

Bất quá, khi hắn thấy ma nhân lại tiếp tục đi vào trong núi liền bị tang thi thực vật điên cuồng công kích, nhất thời hắn liền vứt bỏ ý nghĩ đi tiếp.

Hắn cũng không có ngu, đương nhiên nhìn ra chuyện khác thường, khi gã ma nhân thu hồi viên ngọc đen thì tang thi thực vật sở dĩ không công kích bọn họ chính là vì bọn họ muốn rời khỏi khu vực núi Vụ Bạc. Chỉ cần hắn dám mang theo thủ hạ tiếp tục đi vào trong núi, khẳng định cũng nhận phải thảm cảnh như gã.

Tần Minh nhìn thoáng qua gã ma nhân đang bị tang thi thực vật công kích mãnh liệt đến mức trở tay không kịp, không thể sử dụng viên ngọc đen nên kết quả là bị tang thi thực vật tầng tầng vây quanh, sau đó không chút do dự mang theo thủ hạ xuống núi.

Có Mộ Lê Thần, dọc theo đường đi đều không phát sinh nguy hiểm gì khiến toàn quân bị diệt, bất quá một ít chướng ngại nhỏ vẫn phải có.

Chung quy, Mộ Lê Thần không thể để người khác cảnh giác, núi Vụ Bạc là nơi mà ai cũng có thể đến, cho dù là khi đi vào rất nguy hiểm nhưng khi rời khỏi lại tuyệt đối an toàn.

Như vậy rất dễ dàng sinh ra hoài nghi, cũng dễ khiến kẻ khác tiếp tục ý định thăm dò núi Vụ Bạc, bọn họ sẽ cảm thấy: Dù sao nếu có nguy hiểm quá mức thì sẽ không tiếp tục đi tới, trở về cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Mộ Lê Thần không thể để cho nhân loại sinh ra cảm giác này, hắn muốn đem căn cứ lâm thời mà mình tạo ra trong mắt nhân loại trở thành một nơi khi tiến vào liền không thể trở ra, tất cả đều phải chết!

Hắn quét mắt nhìn các dị năng giả trọng thương đang nghỉ ngơi xung quanh, ánh mắt lộ ra ý vị tiếc hận, đáng tiếc những người này đều là người của Tần gia, không thể giết chết toàn bộ, bằng không hắn nhất định phải đem đám người xâm nhập khu vực của hắn biến thành phân hóa học tẩm bổ cho tang thi thực vật trên núi mới được.

Mặt khác, Mộ Lê Thần vẫn thi triển dị năng hệ chữa lành cho những dị năng giả thụ thương, rồi trở về lều của mình, hắn còn phải điều khiển tang thi cùng biến dị thú đối phó cái tên ma nhân kia.

An Dương biết Mộ Lê Thần muốn làm gì, biết hắn không thể bị người khác quấy rầy, liền đóng vai môn thần giữ cửa cứ như vậy chắn trước lều Mộ Lê Thần, ai cũng không cho vào.

An Dương cùng Mộ Lê Thần ở chung với đội dị năng giả nhiều ngày như vậy, thái độ ân cần của hắn đối với Mộ Lê Thần cứ ái muội như có như không, trong lòng những người khác cũng đối với quan hệ hai người rõ ràng vài phần.

Dù sao, bây giờ là mặt thế, nữ nhân thân thể yếu đuối chết rất nhiều, nam nhân so với nữ nhân khỏe hơn mấy chục lần, hiện tại đương nhiên là dương thịnh âm suy, loại chuyện nam nam này cũng nhiều lên. Chung quy, thân thể dị năng giả khi biến cường, dục vọng cũng gia tăng.

Về phần An Dương nói Mộ Lê Thần là em trai hắn gì gì đó, ai còn để ý cái này, cho dù bọn họ có thực sự là anh em ruột thịt đi nữa thì cũng sẽ không có người kỳ thị hay phân đối.

Thế giới đã suy tàn, ai còn quan cái chuyện thân tình huyết thống kia nữa chứ. Trong tận thế, đến cả loại người đem thân nhân của mình xem như lương thực dự trữ còn có, đây chỉ là huynh đệ giả cơ mà thôi, có làm sao chứ!

Cho nên, khi mọi người đối mặt với bộ dáng hộ thực* của An Dương, đều lần lượt đi lên chúc mừng vài câu, nghĩ nếu vài câu này khiến An Dương cao hứng, nói không chừng khi gặp phải nguy hiểm, còn có thể được hắn cứu cho một mạng.

(*Bảo hộ thức ăn)

Bây giờ người duy nhất còn bình yên vô sự không có nửa điểm thụ thương cũng chỉ có Tần Minh cùng với Mộ Lê Thần và An Dương.

Hai người Mộ Lê Thần và An Dương vừa toàn lực bảo hộ dị năng giả, còn phải bảo hộ chính mình.

Bọn họ đâu có ngu mà chạy đi lấy lòng Tần Minh, tên Tần Minh đó vẫn luôn có khả năng kéo bọn họ ra làm lá chắn nếu gặp phải nguy hiểm, không bị đẩy ra làm kẻ chết thay đã là may rồi, cho nên tất cả mọi người không hèn mạt cùng lấy lòng An Dương.

~ ~ ~ ~ ~

Mặt khác, các dị năng giả vốn đến nhìn nọt An Dương, đem Tần Minh để qua một bên, Tần Minh hắn là phi thường không vui.

Chỉ là, hắn bây giờ không có tâm tư nghĩ đến chuyện này, hắn không biết vì sao lại phát hiện trên người mình bắt đầu xuất hiện dị biến.

Tần Minh một mình một người ở trong lều, hần nhìn đường gân lộ ra trên cánh tay, máu bên trong đã biến thành màu đen, giống một con côn trùng đen đen xám xám du động bên trong.

Loại dị biến này hần chưa bao giờ gặp qua, cũng không phải biến thành tang thi da thịt thối rữa, cái này đến tột cùng là chuyện gì?

Tần Minh cắn môi, ngoan tâm dùng một con dao sạch sẽ cắt vào đường gân kia, máu đen đậm sệt chậm rãi chảy ra, một cổ vị tanh tươi phát tán, so với mùi hôi thối của tang thi không khác nhau bao nhiêu.

May mà bọn họ vừa giết không ít tang thi, bên ngoài còn có rất nhiều tàn chi của tang thi, nên cổ mùi hôi thối này khi tỏa ra đều lẫn vào mùi hôi thối chung quanh do thi thể tang thi để lại, người khác hoàn toàn không phát hiện.

Tần Minh ngửi thấy mùi vị tanh tươi này, lại không cảm thấy ghê tởm, tâm hần hiện tại chỉ cảm thấy kinh hãi.

Từ lúc nào, từ lúc nào hần lại bị lây nhiễm virus tang thi?

Tần Minh liều mạng nhớ lại xem bản thân khi nào bị tang thi cắn trúng, thế nhưng hần phát hiện, trên cánh tay trái của mình căn bản không có lấy một vết thương ngoại trừ vết thương do chính hần vừa cắt ra.

Hơn nữa loại dị biến này, tựa hồ cũng không giống như khi bị virus tang thi lây nhiễm.

Sau khi bị virus tang thi lây nhiễm thì sẽ biến dị thành tang thi, da thịt trên người thối rữa bong ra, bốc lên mùi hôi thối, so với xác chết đang phân rữa không có gì khác.

Nhưng loại dị biến này, lại bắt đầu từ trong máu, mùi hôi thối trong máu quá quen thuộc rồi, chính là bốc ra trên người tang thi.

Tần Minh lại nhìn thấy dòng máu chảy ra trên cánh tay dần dần biến thành màu đỏ sậm, trong lòng có chút mừng thầm, vội vàng đem miệng vết thương mở lớn thêm một ít, lấy máu như vậy khiến hần bắt đầu chóng mặt hoa mắt, nhưng hần vẫn không dừng lại, thẳng đến khi màu máu biến thành màu đỏ như bình thường hần mới cảm lại.

Thời gian Tần Minh lấy máu có vẻ như rất lâu, nhưng máu chảy xuống đất cũng không nhiều, mà độ đậm sệt lại cao.

Trong lòng Tần Minh còn bồi vì máu trở về màu sắc ban đầu mà hoan hỉ không chú ý tới, máu hần chảy ra vẫn đậm sệt như trước.

Tần Minh đứng dậy, lão đảo hai phát mới đứng vững.

Hần không ra khỏi lều, cũng không mở cửa lều, chỉ cách tấm vải nói với dị năng giả mang không gian hệ đặc thù cùng một dị năng giả cấp năm khác đang canh giữ ở bên ngoài: “Nhanh đi gọi An Thần qua đây!”

Bên cạnh hần, người chân chính có thể tin nhiệm được cũng chỉ có hai người này, chỉ là người nọ là cha hần giao cho, nếu chuyện này để dị năng giả mạng không gian hệ đặc thù biết, chẳng khác nào để cha biết.

Không thể để cha biết! Nếu cha hần biết, ông ta khẳng định sẽ đổi một người thừa kế khác, tuy rằng tiểu tử Tần Chử kia không cố gắng, nhưng so với hần nay bị lây nhiễm vẫn tốt hơn.

Nếu có thể, Tần Minh cũng không muốn cho ai biết, bất cứ tâm phúc nào đều có khả năng phản bội hần, hần chỉ có thể tin được chính mình.

Nhưng hiện tại hần mất máu quá nhiều, nhất thời không có biện pháp khiến vết thương của mình biến mất, một khi đi ra, mùi máu tươi trên người liền sẽ bị người khác phát hiện.

Cho nên bất đắc dĩ, Tần Minh chỉ có thể để người đi tìm An Thần.

Hần tự tin với khả năng của mình, quản thúc một dị năng giả không có bối cảnh vẫn không thành vấn đề.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần xa xa khổng chế thủ hạ của mình cùng ma nhân kia đối chiến, mục đích lớn nhất chính là muốn đem viên ngọc đen trong tay gã đoạt về.

Chi tiếc, gã thật sự quý trọng viên ngọc kia, tình nguyện để bản thân bị thương cũng không để viên ngọc bị cướp mất, cuối cùng không biết gã ta sử dụng thủ đoạn gì mà thành công chạy trốn.

Chi kém một chút là đã bắt được.

Thất bại trong gang tấc!

Mộ Lê Thần cùng An Dương mặt đối mặt ngồi trong lều, tâm tình Mộ Lê Thần không tốt lắm, sắc mặt âm trầm, trong tay cầm chính là khóa châu màu trắng sữa tương tự viên ngọc đen của ma nhân.

Thời điểm hần trầm tư, đột nhiên thanh âm của dị năng giả mang không gian hệ đặc thù chạy đến bên ngoài lều vang lên: “An Thần tiên sinh, đại thiếu gia mời cậu đến.”

Mộ Lê Thần kinh ngạc nâng mắt, Tần Minh tìm hần? Chẳng lẽ có chuyện gì lớn?

Tuy rằng tâm tình không tốt lắm, không muốn nhúc nhích, nhưng Mộ Lê Thần lại không từ chối.

Trong kế hoạch, Tần Minh là nhân vật mấu chốt, không thể thả lỏng.

Mộ Lê Thần cùng tên dị năng giả mang không gian hệ đặc thù có Duệ Kim chỉ tâm lướt thoáng qua, sau đó đi đến lều của Tần Minh.

“Đại thiếu gia, An Thần đến.”

Bên trong truyền ra tiếng Tần Minh rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế lại có vài phần suy yếu: “Các người cách xa một chút, An Thần vào đi!”

Trong mắt người nọ lóe qua một tia nghi hoặc, hần không biết Tần Minh vì sao muốn ra cái mệnh lệnh kỳ quái này, nhưng hần là thân vệ trung thành và tận tâm đối với Tần gia, đương nhiên sẽ không phản bác lời nói của chủ tử, cho dù hần không rõ Tần Minh sao lại làm như thế, hần vẫn tuân theo mệnh lệnh.

Mộ Lê Thần liếc mắt nhìn dị năng giả mang không gian hệ đặc thù vẫn luôn chú ý bên này, sau đó xốc cửa lều lên, đi vào.

Trước khi tiến vào, Mộ Lê Thần đã có chuẩn bị tâm lý, bởi vì mũi hần đối với mùi máu tươi cực kỳ mẫn cảm, dòng máu mới mẻ trong lều lại có rất nhiều, cùng với..... mùi hôi thối của tang thi.

Nhưng đến khi hần thấy cảnh tượng bên trong không khỏi chấn kinh.

Dưới đất là một vũng lớn máu đen tản ra mùi hôi thối nồng nặc, đậm sệt, cùng với không khí bên trong lều tràn ngập virus tang thi..... Nay hết thảy đều rất quen thuộc.

Ánh mắt Mộ Lê Thần rơi xuống cánh tay trên người Tần Minh: “Đại thiếu.....”

Tần Minh nói với Mộ Lê Thần: “Cậu lại đây, giúp tôi trị liệu vết thương một chút.”

Mộ Lê Thần đối với yêu cầu của Tần Minh cũng không sừng sốt, nhưng hần lại đối với miệng vết thương trên tay Tần Minh rất kinh ngạc.

Tuy rằng miệng vết thương chảy máu đỏ, nhưng Mộ Lê Thần vẫn cảm giác màu máu có chút âm đạm, trọng yếu nhất là, độ sệt của máu so với vũng dưới đất kia không khác biệt lắm, mà cho dù máu Tần Minh có màu bình thường, cũng vẫn tản ra mùi vị của virus tang thi trong không khí.

Mà loại virus tang thi này, tuy rằng không cường đại như Mộ Lê Thần gặp lúc trước, nhưng hần có thể xác định, loại tình huống này so với khi hần gặp phải con quái vật bên trong siêu thị hoàn toàn tương tự!

Loại cảm giác này thật sự quá mức quen thuộc.

Mộ Lê Thần đem tâm sự đầy bụng tạm để qua một bên, trước tiên chữa vết thương cho Tần Minh cái đã.

Chỉ là, khi miệng vết thương trên tay Tần Minh vừa khép lại, hần liền chấn kinh

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Mộ Lê Thần rất khiếp sợ, bởi vì hần phát hiện sau khi miệng vết thương trên tay Tần Minh khép lại, làn da toàn bộ cánh tay đều trở nên giống với màu da của con quái vật mà hần gặp phải.

Đều mỏng dính, mạch máu lộ ra, dòng máu đen lưu động bên trong, thập phần ghê rợn.

Tần Minh cũng không dám tin nhìn cánh tay của mình, hần không thể tin lúc này chỉ có một mạch máu là màu đen, hiện tại toàn bộ cánh tay đều như vậy.

Có phải đợi thời gian lâu thêm tý nữa sẽ chậm rãi lan ra toàn thân?

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện toàn thân mình có khả năng sẽ đều biến thành bộ dáng quái vật đáng sợ như vậy, Tần Minh nhin không được run lên: “Không thể nào..... Chuyện này, không có khả năng.....”

Mộ Lê Thần nhìn Tần Minh, tâm tình cũng cực kỳ phức tạp, nhưng hắn phải cứu Tần Minh, Tần Minh bây giờ vẫn chưa thể chết được, bằng không kế hoạch của hắn sẽ xuất hiện nhiều trở ngại.

Nghĩ nghĩ, Mộ Lê Thần thăm dò cánh tay Tần Minh, muốn tìm ra nguyên nhân khiến Tần Minh biến dị.

Chẳng qua hắn không tìm ra nguyên nhân, nhưng lại tìm được biện pháp tạm thời ức chế.

Mộ Lê Thần âm thầm dẫn một tia năng lượng từ viên ngọc màu trắng sữa vào tay Tần Minh. Lập tức, máu đen trên tay Tần Minh dần biến mất, lộ ra làn da tái nhợt.

Chẳng qua, loại này phương pháp cũng chỉ là tạm thời mà không thể trừ tận gốc, Mộ Lê Thần không thể dùng năng lượng từ khóa châu màu trắng sữa thanh lọc hết năng lượng của viên ngọc đen, tay Tần Minh lại khôi phục bộ dáng lúc này khi chỉ có một sợi gân bị nhiễm đen.

Tần Minh vốn đã tuyệt vọng đến cơ hồ muốn điên, đột nhiên cảm nhận được Mộ Lê Thần đưa vào tay hắn một dòng chảy lạnh lạnh, sau đó hắn phát hiện đại bộ phận tay mình đều khôi phục.

Cho dù không khôi phục toàn bộ, chỉ tạm thời ức chế quá trình biến dị hắn cũng đã rất mừng rỡ.

Tần Minh kích động bắt lấy tay Mộ Lê Thần: “Cậu có biện pháp cứu tôi, đúng không?”

Mộ Lê Thần đương nhiên không có biện pháp cứu hắn, cho dù có cũng sẽ không cứu, có thể giúp hắn áp chế bớt đã không tồi rồi. Cho nên Mộ Lê Thần lắc đầu: “Tạm thời chỉ có thể ức chế, không có biện pháp trừ tận gốc.”

Tần Minh cũng không trách hắn, có chút kích động nói: “Có biện pháp ức chế là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Ức chế được, sẽ có thời gian tìm được biện pháp trừ tận gốc.

Hắn còn muốn trở thành người thừa kế của Tần gia, hắn làm sao có thể chết tại đây chỉ vì loại biến dị kỳ quái chứ!

Mộ Lê Thần nhìn Tần Minh lâm bầm, sớm đã rời khỏi căn lều tràn ngập mùi máu tươi. Dù sao hắn cũng là tang thi hoàng, khứu giác đối với mùi máu tươi vẫn rất nhạy cảm.

“Đại thiếu gia, nếu anh tạm thời không có việc gì, tôi đây về trước nghĩ biện pháp sau.”

Hắn lấy lý do như vậy thoái thác vừa lúc chọc trúng điểm ngứa của Tần Minh, Tần Minh không nói hai lời liền chấp thuận: “Ừ, cậu nhanh đi nghiên cứu biện pháp giải quyết triệt để đi.”

Mộ Lê Thần cúi đầu cười lạnh, nếu chủng loại virus tang thi biến dị này dễ dàng giải quyết như vậy, thì hiện tại cũng không cần phải tàn sát tang thi bừa bãi nhiều như thế.

Mộ Lê Thần trở lại lều của mình, An Dương còn chờ ở trong này.

An Dương thấy Mộ Lê Thần vừa tiến vào liền quan tâm hỏi: “Tần Minh gọi em đi làm gì vậy?”

Mộ Lê Thần đem tình huống của Tần Minh kể lại một lần, cuối cùng tổng kết nói: “Tôi cảm thấy loại biến dị của Tần Minh rất giống với khi gặp phải con quái vật nọ. Hơn nữa, gã ma nhân kia khẳng định cũng có can hệ. Đáng tiếc, thủ đoạn quỷ dị của gã ta không ít, cuối cùng còn để gã trốn thoát.”

Ngữ khí hắn khi nói câu cuối mang theo nồng đậm tiếc hận, chỉ một chút nữa thôi đã có thể bắt được gã, thất bại trong gang tấc thật sự khiến hắn rất phiền lòng.

An Dương an ủi Mộ Lê Thần một phen, sau đó hai người liền thương lượng về chuyện Tần Minh bị biến dị một đêm.

~ ~ ~ ~ ~

Chuyện Tần Minh biến dị ngoại trừ chính hắn cùng Mộ Lê Thần vào An Dương thì không có ai biết, chuyện này bị giấu kín.

Mộ Lê Thần cũng bởi vì làm vô cùng tốt công tác bảo mật mà thành công trở thành tâm phúc của Tần Minh, An Dương luôn đi theo Mộ Lê Thần cũng rất được Tần Minh tín nhiệm.

Tần gia gia chủ là lão hồ ly, muốn lấy được tín nhiệm của ông ta không dễ.

Cho nên Mộ Lê Thần quyết định toàn lực đánh vào Tần Minh sắp sửa ngồi lên chiếc ghế gia chủ, sau đó lại mượn tín nhiệm của Tần Minh mà nghĩ biện pháp tiến vào sở nghiên cứu ngầm.

Phòng ngự của sở nghiên cứu ngầm có thể nói là bậc nhất, có vũ khí nóng, trận pháp cùng bùa chú cũng có, cơ hồ đã đem toàn bộ của cải Tần gia vét sạch.

Đối với sở nghiên cứu đời trước đã khiến hấn một nhọc mười năm, Mộ Lê Thần chưa bao giờ dám khinh thường, cho nên vẫn chậm rãi len lỏi vào trong lam tan rã từ nội bộ là tốt nhất.

Hắn là một hunter đủ tư cách, lòng kiên nhẫn phi thường tốt, chỉ vài năm mà thôi, hấn đợi được.

Mà chuyện này, cũng phải chờ ba năm.

Ba năm sau hôm nay, Mộ Lê Thần cùng An Dương đã trở thành tâm phúc rất được Tần Minh tín nhiệm. Mà lúc này, cuộc tranh đoạt vị trí người thừa kế gia chủ cũng tiến vào hồi gay cấn.

Vốn chuyện người thừa kế đối với Tần Minh đã như ván đóng thuyền. Kết quả không thể lường được, nửa đường thế nhưng lại lòi ra thêm một chương ngại mới: Tần Chử.

Trước kia Tần Chử thiếu gia ngu ngốc bị người làm hư, thế nhưng không biết vì cái gì, lập tức liền biến thành một cao thủ cấp bảy, bên người cũng có rất nhiều tùy tùng trung thành và tận tâm, phảng phất như thiếu gia phế vật Tần Chử kiều căng lúc trước chỉ là một lớp nguy trang mà thôi.

Nhưng Tần Chử bây giờ so với tính tình ngạo kiều lúc trước hoàn toàn khác xa, trở nên u ám khó tả, khiến Mộ Lê Thần cực kỳ chú ý.

Tần Chử đột nhiên trở nên lợi hại, khẳng định không phải như lời Tần gia gia chủ nói là do kỳ ngộ, chắc hẳn là bị người khác thôi phát thực lực.

Loại thôi phát thực lực này dựa vào thọ mệnh hao tổn cùng tiềm lực có sẵn, người đứng sau lưng Tần Chử kia, đến tột cùng có phải là.....

Mộ Lê Thần vẫn đem chuyện không bắt được gã ma nhân nọ giấu trong lòng, tâm tình vẫn luôn không yên tâm, nay cuối cùng kế hoạch cũng được khởi động.

Hôm nay, Tần Minh lại bởi vì Tần Chử mà nổi điên, trở về phòng mình phát tiết: “Thằng nhóc Tần Chử này, dám giả phần trư ăn lão hổ nhiều năm như vậy, lão tử lại bị nó lừa được, không nghĩ tới nó thủ đoạn đến vậy.....”

Mộ Lê Thần người vẫn bị Tần Minh mang theo bắt đắc dĩ bóp trán, tên Tần Minh này ngu đến mức độ nào vậy? Há hòng mắng lớn tiếng như vậy là ngại người khác nghe không rõ phải không?

Nhưng ngu ngốc cũng có chỗ tốt của ngu ngốc, ít nhất so với lão hồ ly Tần gia gia chủ đỡ khiến hấn xoắn não.

Mộ Lê Thần tiến tới buông vài lời khuyên giải: “Đại thiếu gia, anh đừng nóng giận. Tôi quan sát tứ thiếu gia rất lâu, phát hiện một vấn đề, tựa hồ tứ thiếu gia không phải giả phần trư ăn lão hổ đâu, mà là có người sau lưng cậu ta.....”

Đoạn lời này thành công đập cho Tần Minh tỉnh ra một chút, hấn vội vàng truy vấn nói Mộ Lê Thần: “Là sau lưng có người thay nó bày mưu tính kế? Là đám trưởng lão gia hòa sao?”

Tần gia có quy củ, nhóm trưởng lão không thể định một người nào đó trở thành người thừa kế, cho nên Tần Minh vừa nghe nói có người âm thầm thúc đẩy Tần Chử, liền nghĩ ngay đến đám trưởng lão trong nhà.

Dù sao, Tần Chử có thể từ hai bàn tay trắng đi lên địa vị ngang bằng hấn, tuyệt đối không phải chuyện người bình thường có thể giúp được, hơn nữa đám trưởng lão tuy không thể lộ mặt chỉ định người thừa kế, nhưng ngầm thúc đẩy ai cũng có thể.

Mộ Lê Thần lắc đầu nói: “Không phải có ai chống lưng hay thúc đẩy cậu ta, mà là có người khống chế.”

Tần Minh đại kinh thất sắc: “Khống chế? Ai có lá gan này chứ?”

Chung quy, đây là cuộc tranh đoạt vị trí người thừa kế của Tần gia, lão cha hồ ly của hấn vẫn luôn âm thầm theo dõi, gắt gao kiểm soát, đó cũng là nguyên nhân hấn không dám làm quá phận.

Bởi vì một khi hấn bị phát hiện vi phạm gia quy, đừng nói trở thành người thừa kế, ngay cả mạng cũng có thể không còn.

Có thể thấy được thủ đoạn của Tần gia gia chủ có bao nhiêu ghê gớm, đối với bọn họ, vài tên nhóc chẳng là gì cả, nói không chừng còn sắp xếp thám tử vào bên cạnh hấn mà còn trở thành tâm phúc của hấn.

Hiện tại, Mộ Lê Thần nói như vậy, có người khống chế tứ thiếu gia Tần gia cùng hấn tranh đoạt vị trí người thừa kế, vậy mà đến cả lão cha hồ ly của hấn cái gì cũng không nhận ra..... Đây là chuyện cỡ nào không thể tin được.

Cũng xác định không thể tin, ai ở sau lưng Tần Chử làm ra nhiều chuyện như vậy, ngoại trừ gã ma nhân có nhiều thủ đoạn quỷ dị thì còn ai chứ!

Chẳng qua, Mộ Lê Thần không đánh giá cao gã, bởi vì gã ta quá kiêu ngạo, ngay cả Mộ Lê Thần cũng không dám tùy tiện khống chế Tần Minh, chỉ có thể chọn biện pháp âm thầm mai phục, vậy mà gã lại dám làm càn, phồng chửng bị phát hiện cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Mộ Lê Thần nói: “Đại thiếu gia, anh còn nhớ ba năm trước khi dắt đội đi năng giả đi vào núi Vu Bạ không?”

Nhắc tới chuyện đi vào núi Vu Bạ ba năm trước, khoe mất Tần Minh nhảy hai phát, nhện không được vươn tay sờ sờ cánh tay trái mình.

Hắn đương nhiên không quên, bản thân chính là bởi vì đi núi Vụ Bạc trở về mà xảy ra biến dị kỳ quái, tuy rằng biến dị này đã bị Mộ Lê Thần tạm thời ức chế, nhưng vẫn không thể trừ tận gốc.

Mộ Lê Thần tiếp tục nói: “Tôi hoài nghi cái gã mang mặt nạ bạc lúc trước cùng đại thiếu gia đi, đến bây giờ vẫn chưa trở về chính là người ở sau lưng tứ thiếu gia khổng chế. Tôi cũng từng nhìn thấy một người trẻ tuổi tương tự. Là một vị tiên sinh.”

Đối với Mộ Lê Thần mà nói, Tần Minh theo bản năng liền tin tưởng: “Tiên sinh?”

Mộ Lê Thần gật đầu, nói: “Vị tiên sinh kia hẳn là muốn lợi dụng Tần gia làm chuyện gì đó, lúc trước đầu tiên là tìm đến đại thiếu gia, sau này với anh mỗi người đi một ngã, bây giờ lại tìm tới tứ thiếu gia, chủ ý gây rối này rất rõ ràng.”

Hắn muốn trừ bỏ gã ma nhân này, hành động có khả năng sẽ nháo rất lớn, cho nên hắn trước tiên phải báo cáo cho Tần Minh cái đã, tiếp theo lại mượn sức Tần Minh đào gã ma nhân kia từ chỗ tối ra ngoài sáng.

Ba năm này, Mộ Lê Thần thật sự lấy được tín nhiệm hoàn toàn của Tần Minh, Tần Minh đối với Mộ Lê Thần mà nói không hề nảy sinh hoài nghi, hắn lập tức tin sái cổ mấy câu bậy bạ Mộ Lê Thần tuôn ra về chuyện của ma nhân cùng Tần Chủ đồng thời xuất hiện.

“Vị tiên sinh kia lúc trước không chịu lộ ra tên tuổi cùng cùng tướng mạo, chỉ nói có thể giúp tôi có được điều tôi muốn, tôi thấy thực lực gã lại rất cao cường, nên mới động tâm, thu vào dưới trướng, không nghĩ tới.....”

Mộ Lê Thần nhếch môi cười, nói: “Một khi đã như vậy, đại thiếu gia cũng biết một tí tin tức về vị tiên sinh nọ đúng không? Biết càng nhiều tin tức, nói không chừng chúng ta liền có manh mối, tìm ra gã, tứ thiếu gia liền không còn đáng lo lắng nữa.”

(Zombie: Kỳ thực, truyện này có rất nhiều lỗ hổng, chẳng hạn như trong chương này, tác giả quá qua loa, không nói gì về quá trình Mộ Lê Thần làm thế nào để đạt được cái tín nhiệm hoàn toàn từ phía Tần Minh, cũng không nói gì đến núi Vụ Bạc có bị tiểu đội nào khác chạy đến khám phá hay không. Bởi vì trong truyện tác giả cũng đã treo nhiệm vụ thám dò núi Vụ Bạc nên rất có khả năng sau nhóm của Tần Minh ko thành sẽ còn những nhóm khác chạy đến. Hơn nữa, cũng ko giải quyết chuyện nếu Tần Minh mang nguyên cái thân với cánh tay có máu đen chứa đầy virus chui vào căn cứ, khẳng định sẽ bị máy dò trong căn cứ phát hiện ra. Còn có chuyện Tần Minh đi thực hiện nhiệm vụ chết gần hết đội dị năng giả mà ko thu được loại cỏ kia, trở về ko phải là địa vị sắp được ngồi trên cái ngai gia chủ bị lung lay muốn đổ hay sao?

Nói chung là có nhiều vấn đề tác giả giải quyết thật ko thuyết phục

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Tần Minh không giấu diếm thứ gì, đem mọi chuyện liên quan về gã ma nhân nói cho Mộ Lê Thần, từ chi tiết khi gã ta tìm tới cửa đến khi hai người hợp tác.....

Mộ Lê Thần sau khi nghe xong có chút đăm chiêu, nói với Tần Minh: “Kỳ thật tứ thiếu gia không lợi hại như vậy, cấp bậc của cậu ta hẳn là bị cường chế đề cao, thực lực chân chính bất quá so với dị năng giả cấp sáu không khác nhau bao nhiêu.”

Hai mắt Tần Minh sáng lên: “Thật sao?”

Mộ Lê Thần cười cười không nói lời nào, Tần Minh vui vẻ ra mặt, chính hắn hiện tại cũng là dị năng giả cấp sáu, chỉ cần thực lực Tần Chủ không vượt qua hắn, hắn sẽ không cần phải kiêng kỵ Tần Chủ mạnh mẽ như vậy.

Chẳng qua, gã ma nhân lúc trước đứng về phía hắn, hiện tại lại khống chế Tần Chủ sau lưng hắn.....

Tần Minh nói: “Tôi cảm thấy đem chuyện này nói cho cha biết chắc là không sao, chung quy.....”

Chung quy, mức cường đại của thực lực người nọ hẳn không tương đương nổi, có thể đem một phế vật cải tạo thành cao thủ, vậy có phải thù hằn của gã cũng toàn cao thủ hay không?

Hơn nữa, sau khi cha biết Tần Chủ bị người khác khống chế, thân phận người thừa kế cũng chắc chắn là thuộc về hắn.

Có đường tắt không đi là đồ ngu, Tần Minh đương nhiên không muốn bỏ qua con đường tắt này.

Mộ Lê Thần cũng biết phương pháp của hắn không sai, để Tần gia gia chủ hỗ trợ xử lý gã ma nhân, hắn và An Dương cũng sẽ không bại lộ..... Chẳng qua, điều Mộ Lê Thần lo lắng là, trong tay ma nhân kia vẫn còn viên ngọc đen thần bí, nếu thứ thần kỳ này lại bị Tần gia phát hiện.....

Sau lần Mộ Lê Thần từ lều Tần Minh trở ra năm đó, hắn đã đem chuyện này nói cho An Dương biết, đồng thời cũng nói với An Dương chỗ mình rồi rằm.

An Dương cười: “Chuyện này có sao đâu, viên ngọc kia cho dù bị Tần gia lấy được, sau này chúng ta cũng sẽ tiêu diệt Tần gia, không phải cũng lấy lại được sao? Coi như tạm thời nhờ Tần gia trông giữ giúp.”

Mộ Lê Thần nghĩ đến Duệ Kim chi tâm mà mình tâm tâm niệm niệm, sau đó gật đầu, nếu như vậy, kế hoạch lại bị dời chậm một lần nữa.

Hắn đã không còn cảm giác được loại triệu hồi cường liệt từ Duệ Kim chi tâm nữa, như vậy có ba khả năng: Một là Duệ Kim chi tâm không ở căn cứ B thị, nhưng loại này Mộ Lê Thần cảm thấy xác suất quá nhỏ; Hai là Duệ Kim chi tâm đã tử vong, điều này làm cho hắn nhớ tới Duệ Kim chi tâm mà mình gặp qua ở kiếp trước đã không còn năng lượng. Mộ Lê Thần cảm thấy thật đau lòng; Ba là Duệ Kim chi tâm bị cách ly vào một nơi nào đó đặc thù nên mới ngăn cách cảm giác triệu hồi đối với hắn, loại này rất có thể xảy ra, nay là mặt thể, những thứ cô quái đều đã xuất hiện, bây giờ lại thêm một thứ kỳ lạ nữa xuất hiện cũng không quá ngạc nhiên đâu.

Mặc kệ là loại thứ hai hay loại thứ ba, đều cho thấy hắn tạm thời không lấy được Duệ Kim chi tâm. Như vậy, vì diệt trừ ma nhân mà kéo dài thời gian một chút cũng không phải là không thể.

Dù sao, hắn cũng đã chờ đợi ba năm, đợi nhiều thêm một đoạn thời gian nữa thì có sao?

Mộ Lê Thần nói: “Nếu đã như vậy, vậy phải thông báo kế hoạch tạm thời cho Lý Văn Dương bên kia mới được.”

~ ~ ~ ~ ~

Lần này Mộ Lê Thần dời lại kế hoạch, một lần dời liền dời đến hơn một năm.

Tần Minh đem tin tức có liên quan đến ma nhân cùng chứng cứ Mộ Lê Thần điều tra giao cho Tần gia gia chủ, Tần gia gia chủ trong một năm này liền triển khai kế hoạch bí mật theo dõi và điều tra Tần Chử, các loại mưu kế đều nhắm ngay đầu Tần Chử mà đổ xuống, nhằm kéo gã ma nhân trốn phía sau Tần Chử ra ngoài.

Tần gia gia chủ đối với việc Tần Chử đột nhiên trở nên cực kỳ thông minh ưu tú vẫn luôn mang tâm hoài nghi, nay khi nghe thấy Tần Minh đem chứng cứ bày ra, ông cơ hồ không hề nghi ngờ.

Mà thời điểm ông cho người theo dõi Tần Chử, cũng thật sự tìm ra dấu vết để lại không ít, nhiều phần cũng là do ma nhân kia quá mức kiêu ngạo.

Tần gia gia chủ cũng đủ nhẫn tâm, bắt không được ma nhân, liền trực tiếp đem Tần Chử, con mình bắt lại nghiêm hình bức cung, ông cuối cùng lại phát hiện chính con của mình sớm đã bị luyện chế thành khôi lỗi (con rối).

Khó trách thực lực Tần Chử lại bạo trưởng nhanh như vậy, cũng trở nên cực kỳ thông minh. Tần Chử sau khi biến thành khôi lỗi mà người không chế hắn hẳn chính là ma nhân.

Tần gia gia chủ kiến thức rộng rãi, khi phát hiện Tần Chử bị luyện thành khôi lỗi, lập tức biết kẻ đứng sau màn làm loạn là một ma nhân, sắp xếp một loạt các kế hoạch phòng bị ma nhân, hơn nữa còn truyền cho người trong Tần gia thực thi.

Con trai của mình bị người ta luyện thành khôi lỗi, chưa bị một người nhận ra, điều này quả thực rất đáng sợ, khiến Tần gia gia chủ thường xuyên mất ngủ.

Trừ bỏ ma nhân! Nhất định phải trừ bỏ ma nhân! Bằng không Tần gia sẽ lâm vào nguy hiểm.

Tần gia gia chủ một bên bắt cháp cái giá tổn thất như thế nào cũng muốn diệt trừ ma nhân, một bên hao tổn tâm trí, một bên nhìn chăm chăm vào hành tung gã ma nhân. Nếu không phải địch nhân mà ông đối đầu cứ xoay quanh dò xét ông thì ông đã có thể danh chính ngôn thuận đưa ra cầu viện với quân đội và những thế lực khác trong căn cứ..... Không đúng, là hợp tác. Đưa ra hợp tác.

Tần gia gia chủ kiên quyết truy lùng ma nhân, ma nhân bại lộ hành tung một hai lần, nhưng mỗi lần các dị năng giả mà Tần gia gia chủ phái đi tróc nã giết chết gã còn chưa tới gã đã chạy mất.

Mộ Lê Thần cùng An Dương lần này cũng tham gia, còn là đội viên chủ lực đuổi giết ma nhân.

Cùng gã ta âm thầm giao thủ nhiều lần, Mộ Lê Thần cũng có chút am hiểu về hành vi của gã.

Thực lực gã kỳ thật không quá cao, không phải đối thủ của Mộ Lê Thần, nhưng bởi vì tu vi ma nhân sau khi bị tâm ma khống chế tăng lên vài phần, chứ không giống Mộ Lê Thần từng bước một tu luyện.

Ma nhân kia mang một thân tu vi đứng ở kỳ Trúc Cơ lâu như vậy, khẳng định tu vi không ổn định, một chút cải thiện cũng không có. Bởi vậy những năm này Mộ Lê Thần đã tiến đến hậu kỳ Trúc Cơ, hoàn toàn có thể thoải mái đánh với gã.

Chẳng qua gã ta đánh nhau không được, liền giở trò chạy khắp nơi.

Mộ Lê Thần liên tiếp bắt được hành tung của gã, lại còn cùng An Dương âm thầm đuổi giết, nhưng mỗi lần đánh gã tới hấp hối, khi muốn hạ thủ giết chết,

thì lại không biết gã ta sử dụng bí thuật thần bí nào mà đều chạy thoát.

Cùng ma nhân chơi trò mèo bắt chuột nhiều năm như vậy, Mộ Lê Thần đã sớm không còn kiên nhẫn, mà lần này hắn cùng Tần gia gia chủ liên thủ thiết trí một cạm bẫy, muốn mượn thứ này dẫn dụ gã ma nhân. Đồng thời cũng có thể đạt được một mục đích khác của hắn.

Hôm nay, Mộ Lê Thần cùng An Dương vì để ma nhân có thể thuận lợi mắc câu, cố ý đi ít người, còn để đám tai mắt xung quanh tung ra tin bản thân hiện tại không có ở đại bản doanh, để ma nhân không cần cố kỵ.

Sau đó, bọn họ quả nhiên thu được tin tức: “Ma nhân đã xuất hiện ở phía đông khu ba.”

Mộ Lê Thần cùng An Dương vội vàng chạy qua.

Mộ Lê Thần nghe Tần gia gia chủ nói, lần này bao vây diệt trừ ma nhân ông ta dùng đến một vũ khí bí mật, tuyệt đối sẽ không thất thủ, cho nên hai đội viên chủ lực là Mộ Lê Thần cùng An Dương mới dám tùy tiện rời đi, dẫn răn ra khỏi hang.

Mộ Lê Thần đối với thứ vũ khí bí mật trong miệng Tần gia gia chủ cực kỳ tò mò, cho nên hắn chạy còn nhanh hơn An Dương phóng tới chiến trường.

Nhưng sau khi chạy đến, hắn liền nghĩ lại, thà không đến còn hơn.

Nhìn phế tích trên chiến trường, vô số tang thi đối chiến với một người mặc áo choàng đen đeo mặt nạ, Mộ Lê Thần liền cảm thấy tức muốn chết.

Đàn tang thi này không phải là đám tang thi nhân tạo mà Lý bác sĩ kiếp trước đem gien của hắn và gien của nhân loại kết hợp với nhau mà ra sao?

Kiếp này hắn không bị bắt vào sở nghiên cứu, Lý Hoành Triết làm sao có thể nghiên cứu ra tang thi nhân tạo?

May mà Mộ Lê Thần có thể thuận lợi không chế được đám tang thi nhân tạo này, vẫn giống như khi không chế tang thi thông thường, không có gì khó khăn.

Mộ Lê Thần lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đi đến cạnh Tần Minh đang đứng ở một bên xem cuộc chiến, hỏi: “Không ném mồi đi?”

Tần Minh lắc đầu, nói: “Yên tâm, làm có thể ném chứ? Nếu ném, lão gia hỏa Lý Hoành Triết kia còn không phải tìm tôi liều mạng sao?”

Không sai, kế hoạch lần này dẫn răn ra khỏi hang là do Mộ Lê Thần đề xuất, cho nên liền để Tần Minh đến chấp hành. Mà cái gọi là mồi, chính là Duệ Kim chi tâm mà Mộ Lê Thần tâm tâm niệm niệm.

Nguồn năng lượng trong Duệ Kim chi tâm cực kỳ khổng lồ, mặc kệ là đối với ai, đều có lực hấp dẫn rất lớn, mà đối với người bị tâm ma khống chế, bản năng theo đuổi cường đại càng bị thúc đẩy, giống như thuốc phiện với kẻ nghiện vậy.

Mộ Lê Thần không nói thẳng ra là muốn Duệ Kim chi tâm, hắn chỉ đưa ám chỉ cho Tần gia gia chủ, muốn có lượng giá trị khổng lồ đó, Tần gia gia chủ quả nhiên dựa theo dự đoán mà hắn nghĩ tới tìm đến Duệ Kim chi tâm.

Hắn cũng vừa vận thỏa mãn tâm nguyện của mình khi nhìn thấy Duệ Kim chi tâm.

Khi biết Duệ Kim chi tâm chỉ là bởi vì dị năng giả mạng không gian hệ đặc thù truyền tống mà rơi vào ngũ say, Mộ Lê Thần liền yên tâm hơn nhiều.

Liếc mắt nhìn cùng có thể thấy được Duệ Kim chi tâm không phải thứ tầm thường, cho nên khi Tần gia gia chủ nghiên cứu không ra, liền đem Duệ Kim chi tâm giao cho Lý Hoành Triết.

Lý Hoành Triết lấy Duệ Kim chi tâm cùng một tang thi cấp cao bị bắt giữ nghiên cứu ra một đám tang thi nhân tạo mà phần đông đều mang dị năng kim hệ.

Mộ Lê Thần nhìn gã ma nhân ngày càng bị đàn tang thi nhân tạo đẩy lui, hắn cũng không thể không nảy sinh một tia thán phục đối với Lý Hoành Triết.

Những con tang thi nhân tạo đều được Duệ Kim chi tâm cung cấp năng lượng, cho nên đám tang thi này đều là tang thi hệ kim công thủ vẹn toàn, cấp bậc thấp nhất cũng là cấp bốn, cao nhất là cấp bảy. Nhiều năm như vậy, kẻ không có một chút tiến bộ như ma nhân thật sự không phải người có thể chống lại một bầy tang thi cao cấp mang dị năng.

Lý Hoành Triết quả thật là một nghiên cứu viên xuất sắc, chỉ tiếc hắn ta quá mức ngông cuồng, cái gì cũng dám nghiên cứu.

Dùng người sống làm vật thí nghiệm, Mộ Lê Thần không để ý, cái hắn để ý là bản thân kiếp trước bị Lý Hoành Triết giải phẫu nghiên cứu. Hắn đương nhiên mang cừ hận, cho dù chỉ là cừ hận của kiếp trước, cũng đủ để Mộ Lê Thần hao hết tâm tư muốn giết chết hắn ta.

Mộ Lê Thần chính là như vậy, hắn là một người tàn nhẫn, sẽ không đồng tình với bất kỳ ai. Song, chút thủ đoạn tàn nhẫn này bị người khác dùng trên người mình, hắn sẽ ghi hận đời đời kiếp kiếp.

Đừng nói hắn đối trá, dù sao hắn cũng hiểu, người bị hắn giết, nếu ghi hận hắn, nếu bọn họ cũng có cơ hội sống lại tìm hắn báo thù, hắn cho dù chết trong

tay những người đó, cũng sẽ không cảm giác không cam tâm hay oán hận. Đây đều là nghiệp chướng (nhân quả báo ứng), hẳn xứng đáng.

Ánh mắt bình tĩnh của Mộ Lê Thần vô tình rơi xuống trên người một người mặc áo blouse trắng, trong tay cầm một thứ ánh lên quang mang kim sắc, vẻ mặt tràn đầy ngoạn ý (tâm tình thường thức) — Lý ! Hoành! Triết!

Trà trộn vào Tàn gia nhiều năm như vậy, hẳn sớm đã học xong cách che dấu tâm tình, cho dù hận không thể xé xác Lý Hoành Triết, oán hận vụn vụn trong lòng bùng lên như ngọn lửa, ánh mắt hẳn vẫn có thể duy trì bình thản, không có chút gợn sóng nào.

Mộ Lê Thần dời tầm nhìn, tiếp tục chú ý chiến trường.

Gã ma nhân lúc này đã bị vài chục con tang thi kim hệ công kích liên tiếp phải bại lui nhiều bước, nhưng gã tựa hồ không quá sốt ruột, hẳn là có chuẩn bị gì đó để phản công.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Gã ma nhân kia có thể liên tiếp chạy thoát từ trong tay Mộ Lê Thần, tất nhiên chủ yếu là nhờ thủ đoạn, hơn nữa còn cực kỳ quỷ dị.

Lần này, gã ta bị tầng tầng lớp lớp tang thi nhân tạo hệ kim vây quanh, bắt đầu thông dong thi triển một loại bí thuật, loại bí thuật này Mộ Lê Thần cũng có chút hiểu biết. Dù sao gã kia cũng là Ma Tu, có một số bí thuật quỷ dị được đề cập bên trong truyền thừa.

Loại bí thuật này là một loại độn thuật, nó thiêu đốt máu trong cơ thể để chạy trốn, tạm thời gọi là độn huyết. (Giống độn thổ đó mấy chế =,=)

Sau khi thi triển độn huyết cơ thể sẽ hóa thành một đạo huyết quang, lấy vận tốc âm thanh chạy trốn.

Mộ Lê Thần cùng ma nhân giao thủ nhiều lần, vừa thấy trên người ma nhân sáng lên quang mang hồng sắc liền biết gã muốn thi triển độn huyết bỏ chạy, Mộ Lê Thần âm thầm phóng tinh thần lực công kích, khiến động tác gã ta chậm lại trong nháy mắt.

Bình quý thần tốc, cao thủ giao chiến cho dù chỉ là một cái nháy mắt có vẻ như không lâu, nhưng cũng đủ để phân thắng bại, huống chi Mộ Lê Thần còn đánh lên.

Một đạo hư ảnh trường đao huyết sắc bỏ về phía ma nhân, gã ma nhân vừa thấy hư ảnh trường đao đỏ như máu, nhất thời kinh hãi, sau đó cũng không thêm quay đầu lại đã cấp tốc bỏ chạy.

Quang mang hồng sắc trên người gã vừa nãy còn mơ hồ bắt đầu biến thành màu đỏ vô cùng tiên diễm, đỏ như máu, gã lấy tốc độ kinh người đột nhiên bật nhảy lên đến một độ cao khó có thể tin được.

Hư ảnh trường đao huyết sắc rơi xuống địa phương mà chưa tới một giây trước gã ma nhân còn đứng, phụ cận hơn mười con tang thi nhân tạo bị ảnh hưởng đều hóa thành bột mịn.

Mộ Lê Thần thấy một kích của mình không thu được kết quả, liền thu hồi Huyết Ma đao, cũng không phải quá thất vọng.

Cùng ma nhân giao thủ nhiều lần như vậy, hẳn đối với ma nhân cũng coi như hiểu, lực công kích không cao, thực lực không được tốt lắm, song thủ đoạn quỷ dị cùng bí thuật chạy trốn lại càng khó lòng phòng bị.

Hơn nữa, một kích vừa rồi của hắn tuy rằng không giết được gã, nhưng cũng không hẳn là không có một chút hiệu quả nào, bởi vì thời khắc khi cuối cùng gã chạy trốn, huyết quang trên người gã càng thêm sắc sảo, khiến cho Mộ Lê Thần cảm thấy gã dường như không thể kiểm soát khí tức của mình.

Hiển nhiên, ma nhân thi triển thứ này để đào thoát, tốc độ chiêu thức có thể so với vận tốc âm thanh, muốn thi triển nó cái giá phải trả cũng rất lớn.

Mộ Lê Thần nhìn về phía An Dương, nói: “Sự tình nếu đã kết thúc, chúng ta đi thôi.”

Hai người đang muốn cùng nhau rời đi, lúc này Tàn Minh phụ trách chỉ huy lại tìm tới: “Chờ một chút, hai người đi theo tôi gặp bác sĩ Lý, hẳn ta rất muốn gặp hai người.”

Hai tay Mộ Lê Thần buông bên người khẽ nắm lại một chút, tựa hồ muốn nắm chặt thành quyền, nhưng cuối cùng vẫn buông tay.

Lý Hoành Triết. Hai mắt Mộ Lê Thần rơi xuống trên người Lý Hoành Triết, hắn đang đứng bên cạnh đàn tang thi nhân tạo cũng nhìn qua bên này.

Lý Hoành Triết bắt được tầm mắt của Mộ Lê Thần liền hòa ái cười với hắn, gật đầu chào hỏi.

Mộ Lê Thần lạnh mặt dờn tầm nhìn, thậm chí ngay cả một câu đáp có lẽ cũng không muốn nói.

An Dương nhất tâm chỉ chú ý Mộ Lê Thần liền nhận thấy hắn có chuyện không thích hợp, hơi nheo mắt, sau đó nói với Tần Minh: “Nhưng chúng tôi lại không muốn gặp cái vị bác sĩ Lý gì gì đó. Không đi.”

An Dương một câu từ chối khiến sắc mặt Tần Minh có chút khó coi.

Lý Hoành Triết là sở trường sở nghiên cứu ngầm, thân phận ở Tần gia phi thường cao, cho nên cho dù Tần Minh hiện tại đã là gia chủ Tần gia kế tiếp, hắn cũng không thể không khách khí với Lý Hoành Triết. Cho nên Tần Minh mới tự mình làm công tác truyền lời cho Lý Hoành Triết.

Nay An Dương dứt khoát từ chối lời mời của Lý Hoành Triết như vậy, chẳng khác nào cho Tần Minh một cái bạt tay.

Chỉ là Tần Minh không dám động đến Mộ Lê Thần và An Dương, không nói đến trong tay Mộ Lê Thần nắm giữ yếu điểm của hắn, mỗi ngày hắn đều cần Mộ Lê Thần giúp hắn ức chế dị biến trong cơ thể, chỉ riêng thực lực chênh lệch giữa hắn và Mộ Lê Thần cũng không phải là thứ mà hắn có thể tùy tiện đánh chửi.

Bởi vì tin tức Mộ Lê Thần cùng An Dương đều là truyền thừa giả sớm đã lộ ra trong phạm vi nhỏ.

Truyền thừa giả so với dị năng giả càng là sự tồn tại hiếm hoi, còn đặc biệt được trời ưu ái, Tần gia đối với truyền thừa giả dành ra một khoản đãi ngộ phi thường tốt, mỗi một truyền thừa giả đều là bảo bối của Tần gia, mà hai anh em An gia đều là truyền thừa giả, thực lực còn cường đại nhất trong nhóm truyền thừa giả, thật sự không thể tùy tiện đắc tội.

Tần Minh không muốn đắc tội với Mộ Lê Thần cùng An Dương, cũng không muốn đắc tội Lý Hoành Triết, cho nên hắn kiên nhẫn khuyên nhủ: “Bác sĩ Lý thân phận đặc biệt, cùng hắn có mối quan hệ tốt đối với hai người rất có lợi. Tỷ như phát cho hai người vài thứ được của sở nghiên cứu, còn là do bác sĩ Lý nghiên cứu ra ...”

Mộ Lê Thần thoáng nhướn mày, ngắt lời hắn: “Vậy được, gặp thì gặp.”

Tần Minh vì hoàn thành được ủy thác mà vui vẻ ra mặt, mang theo Mộ Lê Thần cùng An Dương đi về phía Lý Hoành Triết.

Mộ Lê Thần đi rất chậm, từng bước một, hắn cảm giác trái tim yên lặng nhiều năm phẳng phất như sóng lại. Hắn tựa hồ có thể nghe được thanh âm nhảy lên trong lồng ngực, tâm tạng vừa hưng phấn kích động vừa đau khổ.

Nhưng những cảm giác ấy chung quy cũng chỉ là ảo giác, hắn vẫn là một hoạt tử nhân, một tang thi hoàng.

Khi Mộ Lê Thần của bây giờ đối mặt với cừu hận tâm tối cùng cừu nhân đời trước, hắn đột nhiên cảm thấy, tựa hồ không quá khó khăn.

Một dị năng giả nhỏ yếu như vậy, với tinh thần lực của hắn, chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết.

Bản thân đem người ta trở thành cừu nhân lớn nhất, nhưng khi hắn thật sự đối mặt, hắn phát hiện người nọ yếu đến mức không chịu được một kích, khiến hắn có loại cảm giác như dẫm vào bị bông.

Mộ Lê Thần lại nhìn về phía Lý Hoành Triết, hắn ta vốn dĩ vẫn luôn bình tĩnh, dưới đáy mắt là sự bình tĩnh kì lạ. Chung quy này cũng chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, trở tay một cái liền có thể gạt bỏ, mục tiêu cuối cùng của hắn, vẫn là toàn bộ Tần gia.

So với chiếm cứ con quái vật Tần gia ở căn cứ B thì, Lý Hoành Triết nhiều nhất chỉ như một con chó, không đáng vì nó mà hủy mất toàn bộ kế hoạch.

Bởi vậy Mộ Lê Thần lúc này còn mang oán hận cùng thống khổ, tạm thời buông được tâm tình, thân nhiên đối mặt Lý Hoành Triết.

Mộ Lê Thần thân nhiên, Lý Hoành Triết lại kỳ quái.

Lý Hoành Triết đối với Mộ Lê Thần cùng An Dương rất cảnh giác, bởi vì hắn ta mãi cảm nhận thấy được người đối diện mình chứa đầy hận ý cùng địch ý.

Có lẽ người khác sẽ cho rằng mình bị ảo giác, nhưng Lý Hoành Triết tuyệt đối sẽ không cho là như vậy. Bởi vì dị năng của hắn ta không giống như hắn công bố ra ngoài, không phải chỉ đơn giản là Tinh thần hệ dị năng giả, mà là một song hệ dị năng giả.

Lý Hoành Triết còn có một con bài khác — chính là dị năng cảm giác!

Định nghĩa loại dị năng này rất mơ hồ, có thể xem như loại đặc thù của Tinh thần hệ, nhưng Lý Hoành Triết vẫn đem loại dị năng này cùng Tinh thần hệ dị năng tách riêng.

Dị năng cảm giác phi thường hữu dụng, từng giúp Lý Hoành Triết giải trừ được rất nhiều nguy cơ.

Cảm giác, hắn có thể cảm giác được ác ý cùng thiện ý của người khác đối với mình, thậm chí khi cấp bậc được nâng cao, hắn ta có thể mơ hồ cảm nhận được suy nghĩ trong lòng người khác, thứ này so với thuật đọc tâm không khác nhau bao nhiêu.

Loại dị năng hệ đặc thù này khiến Lý Hoành Triết vốn chỉ là một nhân viên suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu, không am hiểu kết giao này nọ, cũng không

biết gì về đàm phán nhất thời nháy mắt biến thân, trở thành cao thủ.

Khi Lý Hoành Triết không chế được tang thi nhân tạo công kích ma nhân, hắn liền cảm ứng được một trận ác ý cùng hận ý cách đó không xa truyền đến nhằm vào mình. Khi hắn ta nhìn qua, ở nơi đó lại nhìn thấy ba người Tàn Minh, Mộ Lê Thần và An Dương.

Tàn Minh từng vì mời chào hắn nên đã cùng hắn làm không ít giao dịch, hắn là không phải Tàn Minh.

Như vậy chỉ còn lại hai người, hoặc là Mộ Lê Thần, hoặc là An Dương, cho nên Lý Hoành Triết dứt khoát để Tàn Minh dẫn hai người khả nghi này lại đây để tra xét rõ ràng một phen.

Nhưng khi hai người qua đây, hắn lại phát hiện một chút cảm giác hận thù cũng không có.

Hai mắt Lý Hoành Triết âm trầm, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tươi cười, vươn tay đến trước mặt An Dương: “Xin chào, tôi là Lý Hoành Triết.”

Lý Hoành Triết bộ dạng không tính khó nhìn, khuôn mặt tuấn tú, tuổi cũng không lớn ngược lại càng có một cỗ phong phạm thành thực của nam nhân hơn bốn mươi tuổi, khiến ấn tượng đầu tiên trong mắt người khác thật sự rất tốt.

Dù lúc này có cách xa như thế, Mộ Lê Thần lại có thể nhìn ra bộ mặt phía sau vẻ đạo mạo, làm như bình tĩnh ấy, hắn lập tức nhớ tới kiếp trước bộ dáng Lý Hoành Triết khi làm nghiên cứu viên điên cuồng dữ tợn, thật sự không có bất cứ hảo cảm nào.

Bất quá, ấn tượng đầu tiên của An Dương đối với người này ngược lại không sai, hắn nhìn Lý Hoành Triết vươn tay ra, sau đó nắm lấy: “Chào, tôi là An Dương.”

An Dương: Tâm tình A Thần tựa hồ không tốt lắm. Thật lo lắng.

Lý Hoành Triết nắm một chút sau liền thu tay lại, nhưng hắn đã nhìn được cảm giác cùng tâm tình của An Dương lúc này.

Không sai, chủng loại dị năng này giống như thuật đọc tâm vậy, nhưng càng về sau sẽ không cần tiếp xúc thân thể, hiện tại cũng chỉ có thể mơ hồ cảm ứng một chút thiện ý cùng ác ý của đối phương mà thôi, hơn nữa còn phải tiếp xúc mới có thể được cảm nhận được cụ thể.

Lý Hoành Triết hiện tại trên cơ bản đã xác định cổ dịch ý lúc này không phải xuất phát từ An Dương, vậy thì chính là đến từ vị An Thần đứng bên cạnh An Dương mặc áo choàng đen bao kín cơ thể.

Lý Hoành Triết lại chia tay ra với Mộ Lê Thần, cười cười: “Chào.”

Tươi cười trên mặt hắn có chút mất tự nhiên, chung quy hắn thân là một nghiên cứu viên, đối với việc không chế cảm xúc cùng phương diện diễn trò thật sự không thể nào làm tốt được, hắn cũng không phải thương nhân.

Mộ Lê Thần vẫn luôn ở trạng thái cảnh giác nhìn ra Lý Hoành Triết không thích hợp, trong lòng lập tức kéo lên cảnh báo.

Tên gia hỏa họ Lý này đến tột cùng muốn làm cái gì?

Linh quang Mộ Lê Thần đột nhiên chột lóe, nhớ tới kiếp trước từng nghe nói về truyền thuyết có liên quan đến Lý Hoành Triết, hắn là song hệ dị năng giả, loại dị năng thứ hai còn là thuật đọc tâm?

Chẳng qua, tin tức này là khi hắn ở trong sở nghiên cứu nghe được hai nghiên cứu viên đi theo Lý Hoành Triết học hỏi nói chuyện phiếm, không biết có phải thật không.

Nhưng mặc kệ thật giả thế nào, một lòng cảnh giác vẫn là tốt nhất.

Mộ Lê Thần nhìn cánh tay Lý Hoành Triết vươn ra, cười lạnh nói: “Chào.” Nhưng hắn lại không thêm tiếp xúc thân thể với Lý Hoành Triết.

Nếu hắn không đoán sai, Lý Hoành Triết không để ý chuyện mình vẫn luôn khiết phích mà muốn cùng hắn và An Dương bắt tay nhất định có ý đồ.

Hầu hết nghiên cứu viên đều có tính khiết phích, này không phải vấn đề thói quen cá nhân, mà là đặc thù nghề nghiệp. Lý Hoành Triết là một kẻ cực kỳ si mê nghiên cứu, hắn mỗi ngày đều sẽ tiêu độc cho mình vài lần, thích nhất là đứng trong phòng cách ly vô khuẩn.

Người khiết phích nặng như Lý Hoành Triết lại không mang bao tay mà muốn bắt tay với người khác, khẳng định có liên quan đến thuật đọc tâm kia, nói không chừng chính là bởi vì nếu muốn sử dụng thuật đọc tâm thì phải tiếp xúc thân thể.

Lý Hoành Triết thấy Mộ Lê Thần hoàn toàn không cho hắn mặt mũi mà cự tuyệt cái bắt tay của hắn, hắn có chút tò mò hỏi: “Cậu sao lại không muốn bắt tay với tôi? Chẳng lẽ là khinh thường tôi?” Hoặc là phát hiện ra cái gì rồi?

Mộ Lê Thần lạnh lùng nói: “Không có gì, chỉ là tính khiết phích của tôi có chút nghiêm trọng mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Tính khiết phích có chút nghiêm trọng?

Lý Hoành Triết: “.....”

Ha ha.

Hiện tại cho dù hắn không thể dùng được dị năng cảm giác, cũng có thể nhìn ra tên tiểu tử gọi là An Thần này có địch ý rất lớn với hắn.

Biểu tình không vui chỉ xuất hiện thoáng qua trên mặt Lý Hoành Triết liền thu liễm, hắn thu tay lại, cứng đờ cười cười: “An Thần tiên sinh tựa hồ đối với tôi rất bất mãn nha.....”

Sắc mặt Mộ Lê Thần không biến, hừ lạnh nói: “Tôi cảm thấy tôi không cần phải khách khí với một kẻ chế tạo ra tang thi.”

Lý Hoành Triết lúc này mới hiểu rõ, vì cái gì một truyền thừa giả lại nhìn hắn không vừa mắt, thì ra là vì thấy được thời điểm mình không chế tang thi nhân tạo công kích ma nhân, nên..... đại khái cho rằng bắt nguồn của mặt thể là do hắn đi?

Lý Hoành Triết cảm thấy này thật là một sự hiểu lầm, nếu chỉ là hiểu lầm, như vậy chỉ cần giải trừ là xong. Hắn cũng không muốn đắc tội với hai truyền thừa giả, cho dù địa vị của hắn ở Tần gia rất cao, nhưng hắn cũng không phải họ Tần.

“Những tang thi này là kết quả do tôi dùng gien của tang thi trí tuệ cấp cao cùng gien người thường kết hợp, chúng nó tuy rằng nhìn qua không khác gì với các tang thi khác, nhưng kỳ thật chúng nó đều bị tôi khống chế. Nay tang thi càng ngày càng nhiều, nhân loại cho dù là liều mạng với chúng cũng là giúp chúng nó gia tăng quân lực, nhưng nếu dùng tang thi đối phó tang thi thì sao?”

Mộ Lê Thần cố ý lộ ra bộ dáng do dự: “Những tang thi này thật có thể bị khống chế? Làm sao khống chế?”

Lý Hoành Triết vươn tay, ý bảo Mộ Lê Thần nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay: “Tôi cấy một con chip trong não chúng, còn đây chính là thiết bị khống chế. Nếu tang thi mất khống chế hay gặp sự cố không còn nghe theo mệnh lệnh, có thể khiến con chip phát nổ, giết những tang thi đó.”

Tần Minh đứng ở một bên nghe Lý Hoành Triết giới thiệu, biểu tình cũng thả lỏng rất nhiều.

Những tang thi nhân tạo này dùng thiết bị khống chế là được, nếu chỉ có Lý Hoành Triết mới khống chế được, vậy chẳng phải cả nhân loại cũng sẽ bị Lý Hoành Triết thống trị sao?

Mộ Lê Thần cùng An Dương cố ý làm như cảm thấy hứng thú, sau đó cố ý vô tình ám chỉ bản thân muốn đến sở nghiên cứu tham quan.

Ngay cả Tần Minh đều bị ám chỉ trong lời nói của Mộ Lê Thần và An Dương đã động, cũng muốn đi sở nghiên cứu xem một chút.

Nếu chỉ là hai người Mộ Lê Thần cùng An Dương, Lý Hoành Triết còn có thể không chút do dự lấy lý do này là cơ mật tối cao của Tần gia để cự tuyệt, nhưng Tần Minh là gia chủ kế tiếp của Tần gia, hắn không cách nào trực tiếp cự tuyệt, chỉ có thể nói: “Chuyện này xin hỏi ý kiến gia chủ, tôi không thể tự tiện.”

Mộ Lê Thần cùng An Dương đều chờ mong nhìn về phía Tần Minh, bị hai đại tướng tâm phúc mình cực kỳ nể trọng kỳ vọng cao như thế, hắn lập tức vỗ ngực tỏ vẻ dịch vụ sẽ được hắn bao trọn gói.

Lý Hoành Triết yên lặng liếc mắt nhìn Tần Minh bị thủ hạ khiến cho trở nên ngu ngốc, Lý Hoành Triết cái gì cũng không muốn nói.

Cho dù Tần gia gia chủ đồng ý để hai người kia tiến vào sở nghiên cứu tham quan cũng không sao, những kỹ thuật cơ mật cùng hạch tâm hắn khẳng định sẽ không cho bọn họ xem, về phần vị trí sở nghiên cứu ngầm bị tiết lộ cũng không có gì, bởi vì hai người này có thể trở thành tâm phúc bên cạnh người thừa kế Tần gia hắn là đáng tin nhiệm.

Lý Hoành Triết cùng ba người Mộ Lê Thần, An Dương, Tần Minh hàn huyên trong chốc lát về những tang thi nhân tạo, sau đó Lý Hoành Triết liền mang theo người của mình cùng đám tang thi và Duệ Kim chi tâm ly khai.

Từ đầu đến cuối đều không có một người đề cập đến việc sở nghiên cứu nghiên cứu, cải tạo, biến một tang thi trở thành người thường.....

~o~o~o~

Mộ Lê Thần cùng An Dương về tới trụ sở khu a mà Tần gia chuẩn bị cho bọn họ, hai người đóng cửa lại liền vào không gian.

Mặc kệ nói như thế nào, vẫn là nói chuyện trong không gian tương đối an toàn yên tâm.

Mộ Lê Thần cùng An Dương sóng vai nằm trên bãi cỏ mềm mại, nhìn bầu trời xanh không có Thái Dương hay trăng sao, chỉ có mây trắng, trong lúc nhất thời không khí yên tĩnh thế này thật tốt đẹp khiến cho người ta không nỡ cất tiếng phá vỡ.

Mộ Lê Thần nhìn chăm chăm bầu trời trong vắt trong chốc lát, rồi nhắm hai mắt lại, yên lặng túm cái móng vuốt đang lặng lẽ mò lên eo mình ném xuống: “Đừng rộn!”

Kết quả người bên cạnh ngược lại được một tác lại muốn tiến một thước, cả người đều dán lại gần, gắt gao dính trên người hắn, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể cùng tiếng tim đập hữu lực đều mang đến cho Mộ Lê Thần cảm giác an bình, nhẹ nhàng đẩy đẩy vài cái cũng không rút khỏi người mình, liền dứt khoát mặc kệ con gấu tui này.

An Dương thấy Mộ Lê Thần không đẩy nữa, trên mặt lộ ra một tia cười xấu xa, hắn biết, chỉ cần mình kiên trì dính A Thần như vậy, sẽ khiến A Thần hình thành thói quen đối với sự tồn tại của mình, về sau muốn tiến thêm một bước cũng không phải việc khó.

Ánh mắt rơi xuống về tái nhợt trên mặt A Thần, cuối cùng dừng lại trên hàng lông mi thật đen thật dài.

Bởi vì Mộ Lê Thần còn chưa ngủ, hơn nữa ánh mắt của An Dương rõ ràng như vậy, khiến Mộ Lê Thần không nhận được lông mi khẽ rung rung vài cái. Nhận ra Mộ Lê Thần sắp mở mắt, An Dương thế nhưng không biết ma xui quỷ khiến kiểu gì liền hôn lên mắt hắn.

Thình lình bị hôn khiến Mộ Lê Thần lại nhắm mắt lại, cảm giác được xúc cảm mềm mại trên mí mắt, hắn tựa hồ cảm thấy như có một sợi lông vũ khiêu khích trái tim đã sớm mất đi sức sống của hắn nhảy lên, khiến trong lòng hắn nổi lên từng vòng gợn sóng.

Hai mắt đều bị liếm một lần, cảm giác nước miếng ướt nhẹp còn nằm trên mặt, vừa mới cùng Lý Hoành Triết nói rằng mình mắc tính kiết phích rất nghiêm trọng Mộ Lê Thần bây giờ lại không có bất kỳ cảm giác ghê tởm nào.

(Zombie: Tui nói.. kỳ thật An Dương họ Cầu đi (¬_¬))

Hắn mở to mắt, nhìn An Dương đang cúi người theo dõi mình, sau đó cố ý dùng giọng điệu ghét bỏ nói: “Thật là, sao lại liếm mắt tôi đầy nước miếng vậy hả.”

Nói rồi hắn vươn tay kéo vạt áo sơ mi của An Dương, đem áo sơ mi An Dương xem như khăn mặt mà chùi chùi hai mắt, tay còn lại bắt đầu học theo An Dương rất không thành thật mà nhấc áo An Dương lên sờ soạng.

Mộ Lê Thần thu hồi móng tay dài của mình, móng tay liền trở nên mượt lại ngắn nhỏ, không thể đã thương người, bởi vậy khi hắn dùng móng tay gầy nhẹ qua hai viên đậu nhỏ trước ngực An Dương hoàn toàn không khiến An Dương bị thương, mà lại làm An Dương cảm thấy thập phần kích thích.

Mộ Lê Thần hai mắt đầy ý cười nhìn bộ dáng An Dương trầm mê, động tác trên tay càng thêm mềm nhẹ.

An Dương cúi đầu thở dốc một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn cặp mắt đen xinh đẹp của Mộ Lê Thần, rốt cuộc chịu không nổi mà kéo Mộ Lê Thần vào trong ngực hung hăng hôn môi.

Lần này hôn môi cũng không giống lần đầu tiên của hai người chỉ có thể đơn thuần chạm chạm một phen, này hoàn toàn chính là vô cùng kịch liệt, nhiệt tình, cách thức tiêu chuẩn hôn tới nồng nhiệt.

Mộ Lê Thần bị An Dương đột nhiên tập kích đánh cho trở tay không kịp, sau khi phục hồi tinh thần, hắn lập tức đem người đặt ở trên cỏ, phản kích lại.

Hắn ý vào mình là tang thi không cần hô hấp, hung hăng khi dễ An Dương một phen, thẳng đến khi hôn An Dương thờ hồng học mới thôi.

Mộ Lê Thần có chút đắc ý nường mảy: “Anh nghĩ mình có thể so được với tôi à?”

Là một nam nhân sau khi chiến thắng một cuộc chiến đương nhiên sẽ cảm thấy rất đắc ý.

An Dương ngược lại một chút cũng không để ý chuyện Mộ Lê Thần ý vào thân phận đặc thù mà khi dễ mình, hắn càng hi vọng Mộ Lê Thần mỗi ngày đều khi dễ hắn như vậy, thậm chí. An Dương nghĩ đến cái chuyện kia, liền cảm thấy thật kích động.

Vì biểu đạt ra nội tâm khát vọng của bản thân, hắn cố ý nhích lại gần Mộ Lê Thần, cọ cọ: “A Thần.”

Mộ Lê Thần im lặng không nói gì, đem nam nhân đang gắt gao đu trên người mình đẩy ra, nghiêm túc nói: “A Dương, chúng ta phải thảo luận một chút kế hoạch tác chiến sau khi tiến vào sở nghiên cứu.”

An Dương: “.....” Dừng cho là anh không biết em lại nói lảng sang chuyện khác.

Bất quá, An Dương vẫn luôn không thể cự tuyệt Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần nếu không muốn cùng hắn tiếp tục chuyện vừa rồi, hắn cũng chỉ có thể ai oán nhìn người yêu một cái, có chút suy sụp nói: “Được rồi.”

Hắn thật sự một chút cũng không muốn thảo luận cái kế hoạch tác chiến đáng chết này!

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần cùng An Dương ở trong không gian bàn chuyện với nhau, trình độ ấn ý giữa hai người càng ngày càng tốt, một viên công một cận công, phối hợp hết sức tuyệt vời.

Bọn họ đều tự tin, nếu hai người liên thủ, sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào có thể lưu lại cho bọn họ, đối với sở nghiên cứu càng thêm có niềm tin.

Bất quá, nói chuyện này còn hơi sớm, tình huống cụ thể còn phải xem Tần Minh có thể được Tần gia gia chủ cho phép hay không, nếu Tần gia gia chủ không cho bọn họ tiến vào sở nghiên cứu, bọn họ không thể không thay đổi kế hoạch.

Tần Minh lần này đi liền đi hơn nửa tháng, Mộ Lê Thần liên tiếp đi tìm Tần Minh, đều nhận được thông báo cho biết đại thiếu gia trong thời gian này có chuyện, không thấy đâu cả.

Mộ Lê Thần trong lòng không khỏi suy đoán, có phải Tần gia gia chủ phát hiện chuyện gì hay không, muốn tách Tần Minh khỏi bọn họ ?

Bất quá Tần gia gia chủ cũng không phải hoài nghi hần cùng An Dương, nếu bọn họ bị hoài nghi, như vậy bọn họ khẳng định là sẽ bị theo dõi, nhưng Mộ Lê Thần không cảm giác được gì, chung quanh vẫn như thường ngày, không có người nào có ý đến theo dõi.

Rốt cuộc khi Mộ Lê Thần và An Dương rục rịch, tính toán bắt đầu thăm dò thì Tần Minh đã tìm tới cửa.

“Anh nói cái gì? Đại quân tang thi có kế hoạch công thành?”

Mộ Lê Thần và An Dương đều khiếp sợ nhìn Tần Minh mặt đầy buồn phiền ngồi đối diện, rất không thể tin được tin tức mà Tần Minh mang đến.

Nhất là Mộ Lê Thần, đại quân tang thi công thành? Hẳn là một tang thi hoàng thế mà lại không biết?

Hơn nữa tang thi chung quanh căn cứ B thị đều đã bị hần khống chế, làm sao có thể xuất hiện tình huống tang thi công thành mà hần lại không biết?

Tần Minh thở dài, nói: “Bây giờ vẫn chưa có, bất quá cũng sắp xảy ra rồi. Cha thu được tin tức, gã ma nhân mà chúng ta muốn bắt khống chế một đoàn tang thi nhỏ cùng tang thi thực vật xông đến căn cứ, số lượng cực kỳ nhiều, chẳng qua cụ thể bao nhiêu còn chưa rõ.”

Ma nhân?

Mộ Lê Thần cùng An Dương cau mày nhìn nhau, bọn họ đều cảm thấy chuyện này rất cổ quái.

Mộ Lê Thần hiện tại cũng chưa thu được tin tức, có thể là bởi vì tin tức không thông, mà hần gần đây lại không thường ra khỏi căn cứ.

Nhưng hần làm tang thi hoàng mới có khả năng khống chế nhiều tang thi như vậy, gã ma nhân kia đến tột cùng làm sao có thể khống chế được tang thi ?

Tang thi thực vật có thể nói là dựa vào viên ngọc đen thần bí kia, nhưng tang thi thông thường hẳn là không có khả năng bị khống chế, bằng không lúc trước ở núi Vu Bạc gã đã không chọn phương pháp giết tang thi mà không phải khống chế chúng nó.

Mộ Lê Thần chợt chú ý tới một mẩu chốt trong câu nói của Tần Minh

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

“.....Gã ma nhân khống chế một đoàn tang thi nhỏ cùng tang thi thực vật xông đến căn cứ.....”

Tang thi nhỏ..... Cái gì gọi là tang thi nhỏ?

Chỉ có những đứa nhỏ bị lây nhiễm thành tang thi mới gọi là tang thi nhỏ, gã ma nhân kia nếu có thể khống chế tang thi, vậy tại sao chỉ có thể khống chế tang thi nhỏ?

Mộ Lê Thần theo bản năng nghĩ đến nguồn năng lượng của con quái vật mà mình gặp ở siêu thị lúc trước và cỗ năng lượng trên người ma nhân có nhiều phần tương tự, còn có dị biến trên người Tần Minh..... Đây hết thảy đều khiến Mộ Lê Thần cảm giác như có một sợi dây liên kết.

Mộ Lê Thần nhìn về phía Tần Minh, giọng điệu nghiêm túc hỏi: “Anh nói tang thi nhỏ là sao?”

Tần Minh ngập ngừng: “Cái này? Ách..... Tôi cũng không rõ, tôi chỉ nghe người khác nói với cha như vậy. Dù sao cũng đều là tang thi, tang thi nhỏ đại khái là những đứa nhỏ biến dị thành tang thi đi.”

Mộ Lê Thần nghe Tần Minh vô tư đoán, không khỏi có chút cảm nín, sự tình lớn như vậy cũng không biết hỏi cho rõ ràng..... May là lúc trước hần

giết chết Tần Chiêu, bằng không phé vật này có thể trở thành Tần gia gia chủ kế tiếp hay không còn phải xem xét lại.

Đối với Tần Minh chỉ biết đâm đầu đối phó với anh em của mình tranh đoạt quyền kế thừa mà không biết nhìn đại cục, tính tình như vật thật khiến người ta tuyệt vọng. Mộ Lê Thần hiện tại hoàn toàn không ôm bất cứ kỳ vọng nào với hắn, Mộ Lê Thần nói thẳng: “Chuyện này đại thiếu gia nên cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì, uy tín ảnh hưởng của anh tại Tần gia sẽ tụt dốc, cứ giao cho gia chủ xử lý là được.”

Kỳ thật Mộ Lê Thần đối với cái gọi là tang thi nhỏ trong lòng đã có phỏng đoán. Loại tang thi này hoàn toàn không dễ đối phó, cẩn thận là trên hết.

Nhất là gã ma nhân bị Tần gia liên tiếp đuổi giết, khẳng định đã ghi hận trong lòng, lần này dám can đảm dẫn quân đánh vào căn cứ B thị, nhất định là có chuẩn bị kỹ. Tần gia lần này cũng nằm trong phạm vi công kích của ma nhân, khẳng định sẽ chịu nhiều tổn thất, Tần Minh không thể tham gia vào sự tình khó giải quyết này.

Đội sau khi Tần gia tổn thất, vì để ổn định nhân tâm, Tần gia gia chủ khẳng định sẽ thoái vị để Tần Minh lên chức gia chủ. Thời điểm này Mộ Lê Thần tự tin mình dù có làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào cũng dư sức hủy diệt một Tần gia dưới trướng một kẻ ngu ngốc.

Bởi thế nên lúc đuổi giết ma nhân Mộ Lê Thần mới không đuổi tận giết tuyệt, hiện tại mục đích của hắn cùng gã ta giống nhau, tạm thời hợp tác một phen cũng không phải là không thể.

Tần Minh đối lời Mộ Lê Thần nói có chút không hiểu lắm: “Điều này sẽ tổn thất lợi ích của tôi sao? Dù sao toàn bộ căn cứ cùng liên hợp đối kháng gã ma nhân và đàn tang thi, nếu tôi lãnh đạo đội đi năng giả của Tần gia nhất định có thể tăng uy tín mới đúng.”

Tần Minh tuy rằng đối với vị tâm phúc Mộ Lê Thần đa mưu túc trí rất coi trọng, nhưng rất nhiều thời điểm hắn tương đối tự phụ, lại rất khinh địch.

Mộ Lê Thần vừa nghe liền biết Tần Minh không thêm đề đàn tang thi và ma nhân vào mắt, xem ra, toàn bộ căn cứ B thị nhiều dị năng giả cùng truyền thừa giả như vậy, đối phó một ma nhân nhỏ nhỏ cùng đàn tang thi còn không phải dễ như trở bàn tay?

Thật không biết người vừa mới kích động chạy tới báo tin là ai.

An Dương thấy Mộ Lê Thần bị tính tình tự phụ lại khinh địch của Tần Minh làm cho sắp sinh khí, vội vàng khuyên bảo, mặc kệ nói như thế nào, vẫn nên thuyết phục Tần Minh, khiến hắn sớm tránh khỏi chuyện này mới tốt, cũng không thể khiến công sức bọn họ nhiều năm bố trí như vậy quăng cho chó ăn hết.

~ o ~ o ~ o ~

Mộ Lê Thần và An Dương sau khi tiễn Tần Minh đi, thở dài: “Cuối cùng cũng thuyết phục được tên kia, thật sự là cứng đầu.”

An Dương bật cười nói: “Hắn cứng đầu chỗ nào chứ, thuần túy là do vài năm nay mọi chuyện đều xuôi buồm thuận nước nên mới tự đại như vậy, còn không phải đều do em sao, cứ nhất định muốn giải quyết giúp mọi chuyện.” Nói xong, lời cuối cùng còn mang theo mùi chua (aka mùi dấm :3).

Mộ Lê Thần nhìn An Dương ăn dấm một cách vô tội vạ như vậy, nhin không được cười một tiếng: “Loại dấm chua như vậy mà anh cũng ăn được? Tôi nếu không thay hắn giải quyết mọi chuyện, bây giờ làm sao có thể trở thành tâm phúc của hắn, kế hoạch phía sau sẽ càng thêm khó khăn, anh biết rõ lão hồ ly kia giảo hoạt thế nào.”

An Dương nói: “Cũng không biết lão hồ ly đó làm sao lại sinh ra được một tên ngu xuẩn cỡ này, một chút đại cục cũng nhìn không được, mỗi ngày chỉ biết đối phó với anh em của mình. Rốt cuộc anh em ruột bây giờ đều chết sạch, liền quay qua đối phó với đám anh em họ, thật sự là bần nhão không trát nổi tường.”

Mộ Lê Thần cười nhạo nói: “Nếu hắn không phải bần nhão, tôi thật sự không dám lợi dụng hắn đâu, nói không chừng còn bị cắn ngược lại một cái, đại đột như vậy mới khiến tôi yên tâm. Đúng rồi, anh với Lý Văn Dương bên kia liên hệ ra sao rồi?”

An Dương nói: “Không tồi lắm, Lý Văn Dương bên kia đã xếp người vào, đang chờ chuyện này sau khi qua đi liền cùng chúng ta.....”

Câu nói kế tiếp hắn chưa nói xong, Mộ Lê Thần đã sáng tỏ gật gật đầu.

Bởi vì tin tức ma nhân mang theo đàn tang thi hướng B thị tấn công, làm cho cả căn cứ đều bắt đầu đi vào giới nghiêm, ngay cả lệnh giới nghiêm hai năm trước hủy bỏ cũng áp dụng lại.

Đội tuần tra cũng như đội hộ vệ ngày ngày đêm đêm không dám lơ là mà tuần tra xung quanh, chỉ lo lắng có mai phục nhảy vào.

Dù sao lần này so với lần trước tang thi công thành không giống nhau, tang thi bình thường còn có thể dựa vào máy dò xét phân biệt nhân loại cùng tang thi, trên tường thành đặt thêm vài cái máy dò xét là được.

Nhưng tang thi công thành lần này được một ma nhân khống chế, ma nhân tuy rằng bị tâm ma khống chế, dựa vào bản năng là chủ yếu, không hoàn toàn là nhân loại, nhưng dù sao gã vẫn có đặc thù của nhân loại, không phải tang thi.

Nhất là theo tin tức Tần gia lộ ra, ma nhân còn am hiểu việc chế tác người sống thành khô lồi (con rối), khô lồi cũng có đặc thù của nhân loại, căn bản là thứ không phải mà một cái máy có thể dò ra được.

Lúc này cũng chỉ có thể dựa vào nhân công mà phòng bị, nhất là dị năng giả hệ tinh thần dò xét càng xuất sắc càng tốt, thay ca cả ngày lẫn đêm.

Rốt cuộc mười ngày sau, ma nhân mang đàn tang thì tiến đến.

Lúc này đàn tang thì của ma nhân kỳ thật so với thông tin mà căn cứ tra xét lúc trước ít hơn một chút, bởi vì trong đoạn thời gian chờ đợi, không riêng gì ma nhân bận rộn không ngừng chế tạo khôi lỗi làm căn cứ thêm hỗn loạn, mà lãnh đạo cấp cao của căn cứ càng phải không ít đoàn đội dị năng giả đánh du kích nhằm tiêu hao bớt số lượng tang thì.

Lãnh đạo cấp cao của căn cứ vì điều này mà khiến cho các đoàn đội dị năng giả không phải đi nuôi tang thì ăn thì cũng là giúp tụi nó gia tăng thêm quân lực, thậm chí còn phải thêm vài truyền thừa giả bảo hộ.

Truyền thừa giả so với dị năng giả có ưu thế lớn nhất, bọn họ sẽ không bị virus tang thì lây nhiễm, cho dù Mộ Lê Thần có virus tang thì hoành cũng sẽ không bị lây nhiễm.

Mộ Lê Thần sống vai với An Dương đứng trên tường thành, cùng các truyền thừa giả và dị năng giả của Tần gia chuẩn bị nghênh chiến.

Khi nhìn thấy đám tang thì nhỏ trong miệng Tần Minh, Mộ Lê Thần mở to mắt, sau đó nhú chặt mày, quả nhiên là một đám quái vật lúc trước hắn nhìn thấy.

Chỉ là làm hắn rất kỳ quái, nhiều quái vật như vậy, ma nhân kia làm sao tìm được?

Phóng tầm mắt nhìn, bọn quái vật dùng tứ chi bò trên mặt đất ước chừng có hơn mười vạn con, rậm rạp dày đặc phi thường ghê tởm, thật sự là khiêu khích thị giác của con người, quả thực so với một đám tang thì gãy tay gãy chân còn ghê tởm hơn.

Loại thai nhi biến dị thành quái vật này hẳn đều được phụ nữ mang thai sinh ra, nay là mặt thể, nữ nhân đã ít, nữ nhân mang thai lại càng hiếm hoi hơn. Hơn nữa, cũng không phải mỗi một thai phụ đều có thể sinh ra loại quái vật này, những thai nhi sinh ra những đứa trẻ bình thường vẫn là phần lớn.

Mà nhiều quái vật như vậy, ma nhân làm thế nào tụ tập chúng lại được?

Mộ Lê Thần không rõ nơi loại quái vật này sinh ra, lại càng không rõ ma nhân làm sao để tập hợp nhiều quái vật như vậy, cũng không rõ gã dựa vào cái gì khống chế được bọn chúng Hắn mặc dù có kinh nghiệm của kiếp trước, nhưng kiếp trước hắn dù sao trải qua mặt thể hơn một năm đã bị bắt vào sở nghiên cứu, mọi chuyện còn lại trong mười năm sau đều không thấy cũng không biết, mỗi ngày bên trong sở nghiên cứu bị nghiên cứu giải phẫu đều không còn loại khái niệm gì nữa. Ma nhân là cái gì, quái vật là cái gì, kiếp trước hắn hoàn toàn không biết .

~ o ~ o ~ o ~

Gã ma nhân mặc áo choàng đen đeo mặt nạ bạc đứng lẫn trong đàn quái vật ghê tởm thập phần nổi bật, dù sao đám quái vật kia cũng chỉ là thai nhi, gã ta một thân nam nhân trưởng thành giống như hạc giữa bầy gà.

Nhất thời hỏa lực các dị năng giả trên tường thành đều tập trung vào trên người gã.

Gã ta dám can đảm tùy tiện hiện đứng ra như vậy, làm sao không có thủ đoạn tự bảo vệ mình?

Một mảng Diệp tử màu đen thật lớn dưới chân từ ma nhân vurun ra, đem cả người gã che chắn phía sau, vô số công kích của các dị năng giả rơi xuống mảng Diệp tử đen kia liền giống như nước mưa rơi vào biển, cứ như vậy tan rã không thấy.

Thấy một màn như thế, Mộ Lê Thần nheo mắt lại: “Thôn Thiên hà.....”

Mảng Diệp tử màu đen kia chính là một mảnh lá sen màu đen rất lớn, Thôn Thiên hà khi hóa thành tang thì, năng lực so với Thôn Thiên hà biến dị bình thường tương tự nhau.

Chỉ là không nghĩ tới, Thôn Thiên hà tang thì hóa này hẳn là cấp bảy vậy mà ngoan ngoãn để ma nhân khống chế, chẳng lẽ là do viên ngọc đen?

Mộ Lê Thần đối với viên ngọc đen thần bí của ma nhân càng thêm khát cầu.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó thả tinh thần lực ra xa, chỉ là khi tinh thần lực vừa rời khỏi tường thành, hắn đột nhiên mở mắt: “Không ổn! Cần thận dưới chân, có mai phục!”

Sau một tiếng cảnh báo của Mộ Lê Thần, tất cả mọi người đều đề phòng, mà lúc này, mai phục dưới chân cũng chính thức khai hỏa.

Từng con quái vật bò ra từ lòng đất, ‘vút’ một tiếng liền bám được vào một người, rất nhanh đã chui vào trong thân thể người đó hút sạch sẽ, chỉ để lại một cái thây khô quắt, sau đó chui ra khỏi thây khô tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp.

Tốc độ đám quái vật thật sự quá nhanh, dị năng giả tốc độ cấp bốn đều kém chúng nó, chỉ trừ một vài dị năng giả cấp năm có thể sử dụng dị năng phụ trợ phòng ngự cùng một vài dị năng giả hệ tinh thần và tốc độ phản ứng tương đối tốt, những kẻ khác cơ hồ đều bị diệt.

Ngay cả đám dị năng giả cấp năm cũng có vài kẻ bởi vì không nghe theo lời Mộ Lê Thần mà bị quái vật hút thành thây khô, những người năng lực bậc trung thường thường càng khỏi nói, cơ hồ không có một chút năng lực chống cự, ngược lại nhóm truyền thừa giả lại chưa tổn thất một ai.

Chương 111

Chỉ như vậy trong lúc nhất thời, tổn thất liền cực kỳ nghiêm trọng, có Mộ Lê Thần cảnh báo trước mà đã như vậy.

Thật khó có thể tưởng tượng nếu dưới tình huống hoàn toàn không hề phòng bị, số dị năng giả cùng truyền thừa giả có bao nhiêu năng lực có thể sống sót chứ? Cho dù ma nhân điều khiển đám quái vật có thực lực công kích cao, bọn họ chỉ có dưới tình huống không có cách nào mới lui.

Nhưng mà lúc này chỉ mới vừa bắt đầu.

Nhóm quái vật đầu tiên từ lòng đất chui ra đều bị dị năng giả cùng truyền thừa giả liên thủ giảo sát, sau lại xuất hiện một màn đánh lén, nhìn qua phảng phất như có vô cùng vô tận quái vật mai phục tại nơi này, khiến người khác không có nổi một tia hi vọng.

Các dị năng giả đều bị đám quái vật đánh lén cản trở, mà đám quái vật dưới tường thành ngoài căn cứ thì không có bất cứ ngăn cản nào, cứ như vậy đến gần tường thành. Mà ngay lúc này, khi lãnh đạo cấp cao của căn cứ đang chuẩn bị hô hào các vị cường giả tiến lên phòng thủ tường thành, từ mặt đất lại không có con quái vật nào chui ra, thay vào đó lại là rất nhiều tang thi thực vật.

Tang thi thực vật ở dưới lòng đất tấn công dị năng giả, còn đáng sợ hơn so với đàn quái vật nọ.

Không bao lâu, mọi người liền bắt đầu không còn hy vọng có thể bảo vệ nổi căn cứ B thị nữa, thậm chí có người bắt đầu suy xét làm sao để chạy thoát, nhân tâm đạo động dữ dội.

Ngay lúc này chính là lúc cần trấn an nhất, nhóm truyền thừa giả đều đồng loạt nhận được mệnh lệnh từ phía lãnh đạo căn cứ — bày ra trạng thái chiến đấu cường đại nhất của mình.

Bọn họ đại khái nghĩ rằng để nhóm truyền thừa giả bày ra một chút thực lực, dân chúng liền tin tưởng, trấn an liền ổn thỏa. Chẳng qua, đừng nói người dân, ngay cả nhóm truyền thừa giả được căn cứ và các thế lực lớn mời chào tâm tư đều loạn hết cả lên, mà nhóm truyền thừa giả không có lực lượng chống lưng càng không có gì để nói.

Chẳng qua lãnh đạo căn cứ thống nhất ý kiến như vậy vẫn là không ai dám phản đối, một đám đều đứng ra đảm đương nhiệm vụ trấn an quần chúng nhân dân.

Thủ đoạn của các nhóm truyền thừa giả không giống nhau, lần này Mộ Lê Thần cùng An Dương coi như được một lần đại khai nhãn giới.

Trong đó người khiến bọn hắn ấn tượng khắc sâu nhất có hai người, một nữ tử tuổi còn trẻ khổng lồ một thanh phi kiếm lao xuống tường thành chém bay đầu vô số quái vật, còn có một nam nhân để râu quai nón dĩ nhiên là dùng âm công, thổi một khúc sáo cực kỳ êm tai, có điều đi chung với bề ngoài của anh ta lại hoàn toàn không phù hợp, khúc sáo cất lên liền lệnh cho đám quái vật tạm thời mất đi phương hướng, nhốn nháo mất trật tự khắp nơi, ngay cả ma nhân cũng không khổng lồ được.

Rốt cuộc đến phiên An Dương lên sân khấu, Mộ Lê Thần hơi gật đầu với hắn, ý bảo hắn không cần nhệ tay, tận lực hạ thủ để vun đắp danh tiếng mới tốt.

An Dương cười với Mộ Lê Thần liền đi đến bờ tường thành, tay cầm Băng Hỏa thần cung khổng lồ, cứ như vậy kéo dây cung, cơ bắp trên cánh tay bởi vì kéo cung mà săn lại, trên dây cung không có một mũi tên nào, nhưng khi dây cung bị kéo đến thời điểm căng cứng, một mũi tên mang theo quang mang lam sắc của băng cùng một mũi tên mang theo quang mang hồng sắc của lửa xuất hiện trên thân cung.

Thời điểm An Dương buông tay, hai mũi tên ‘Vút’ một tiếng liền bay ra ngoài, có điều nhìn qua còn nghĩ hai mũi tên thuộc tính tương khắc nhau vẫn dựa theo đường đi thông thường cứ như vậy thẳng tắp bay, không ngờ đến nửa đường liền thay đổi góc độ, hai mũi tên đụng vào nhau.

Thuộc tính hai mũi tên tương khắc va chạm như vậy, ‘Oành’ một tiếng liền bạo tạc, uy lực vụ bạo tạc không khác gì một vụ nổ lớn, trực tiếp đem mấy vạn con quái vật xung quanh nổ banh xác.

Một kích này khiến người khác khiếp sợ đến mức cảm đều rơi xuống đất.

Một vài người vẫn luôn chú ý bên này đều nhìn thấy An Dương tung một chiêu uy lực cường đại, chợt cảm thấy hi vọng sống sót duy nhất vẫn còn, cũng bắt chấp nguy hiểm bên người, lần lượt hoan hô.

Trong lúc nhất thời, An Dương liền nổi bật, nhóm truyền thừa giả xếp hàng phía sau hắn vốn đang chờ cơ hội bày ra thực lực của mình bây giờ không có đất dụng võ. Bởi vì bọn họ biết chiêu thức của mình so với uy lực của An Dương không là gì, trong tiếng hoan hô của mọi người đối với An Dương, kết quả thật sự làm cho nhóm truyền thừa giả tâm cao khí ngạo chịu không nổi.

An Dương trong sự chờ đợi của mọi người, lại bắn ra hai mũi tên nữa, ước chừng tiêu diệt gần một nửa đàn quái vật của ma nhân, thậm chí nếu không phải ma nhân được tang thi thực vật bảo hộ, lượt tên thứ hai của An Dương cũng đủ giết chết ma nhân.

Liên tục bắn ra ba lần loại song tên băng hỏa, sắc mặt An Dương liền trắng bệch, nếu không phải Mộ Lê Thần đi theo phía sau hấn đỡ lấy, chỉ sợ hấn đã ngã xuống đất.

Có lẽ tổn thất hôm nay rất nghiêm trọng, lại có lẽ ma nhân hôm nay tuy rằng không bị An Dương giết chết nhưng cũng vì An Dương mà trọng thương, có lẽ gã ta vẫn còn những âm mưu quỷ kế khác..... Đến tối, ma nhân rút binh.

Loại hành vi rút binh này thật khiến người ta không hiểu làm sao, bởi vì tang thi thực vật cùng quái vật đều không phải nhân loại, không cần nghỉ ngơi, nếu ma nhân cứ như vậy tấn công nhân loại, nhân loại mỗi một không chịu nổi sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào vòng luân hồi.

Nhưng nay chỉ mới buổi tối thứ nhất ma nhân liền rút lui, điều này làm cho một hồi chuông báo động reo lên trong đầu mọi người.

Khẳng định sẽ xảy ra chuyện gì đó!

Nói không chừng ma nhân kia âm thầm trù tính kế hoạch khác, tỷ như hủy diệt căn cứ, giết sạch nhân loại, hủy diệt thế giới gì gì đó.

Ừay, có điều nếu gã ta biết người lãnh đạo của nhân loại phỏng đoán gã như vậy chỉ sợ gã sẽ kêu một tiếng oan uổng.

Gã cũng không phải nhân vật phản diện boss cuối, loại chuyện nhân quá không có chuyện gì làm liên chạy đi hủy diệt thế giới này, ngoại trừ nhân vật chính ra còn ai dám làm chứ hả?

Lúc này ma nhân thật đúng là không giống như những gì đám người kia tưởng tượng phức tạp, gã thật sự bị một chiêu cường đại kia của An Dương dọa sợ, gã cảm thấy khả năng lần này có thể hủy diệt căn cứ và Tàn gia rất thấp, vì thế gã thừa dịp rút binh, sau đó buổi tối không chế đàn quái vật cùng tang thi thực vật âm toán tạo hỗn loạn, mà gã thì lên vào Tàn gia lấy thứ mình muốn.

Hỏi gã muốn lấy cái gì? Đương nhiên là Duệ Kim chi tâm lần đó bị đem ra làm mồi nhử.

Ma nhân tuy rằng không biết Duệ Kim chi tâm là thứ gì, nhưng nguồn năng lượng cực đại bên trong gã cảm ứng rất rõ, nếu có thể có được nguồn năng lượng của Duệ Kim chi tâm, đột phá đến kỳ Kim Đan liền không thành vấn đề, cho nên gã mới muốn có được Duệ Kim chi tâm đến thế.

~ o ~ o ~ o ~

Ban đêm yên tĩnh đến dọa người, Mộ Lê Thần cùng An Dương ở trong một gian lều trại, nhưng lúc này hai người vẫn chưa ngủ.

Nửa đêm là thời điểm tinh thần mọi người tệ nhất, khi ma nhân khởi động kế hoạch tấn công, nhân loại sớm có chuẩn bị nhất định sẽ ứng đối được, mà Mộ Lê Thần và An Dương chính là nhân lực quan trọng.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đã sớm dự đoán được gã ta rất có khả năng buổi tối sẽ vì Duệ Kim chi tâm mà đến, bởi vì Mộ Lê Thần rất rõ ràng Duệ Kim chi tâm đối với việc gã ta không chế tâm ma mà nói có bao nhiêu trọng yếu, thế công của ma nhân lần này là quy mô lớn, tuyệt đối không có khả năng chỉ bởi vì ghi hận Tàn gia muốn trả thù, nguyên nhân chủ yếu là muốn công phá căn cứ chiếm lấy Duệ Kim chi tâm.

Đương nhiên, có lẽ hủy diệt một Tàn gia đuổi giết mình nhiều ngày cũng coi như tiện tay.

Trên người Mộ Lê Thần và An Dương đều dán bùa liễm tức và bùa ngăn cách, đem khí tức của mình che dấu kỹ càng, ma nhân cùng quái vật chỉ cần không tận mắt nhìn thấy bóng dáng bọn họ, tuyệt đối không phát hiện ra nổi.

Hai người mai phục ở trước con đường đi đến sở nghiên cứu, con đường này dù là đến từ phương hướng nào cũng phải đi qua.

Quả nhiên, vào đúng nửa đêm, liền thấy được bóng dáng ma nhân.

Vài năm nay An Dương đã học xong làm sao để dùng tinh thần lực truyền âm đang gặt gao dán trên người Mộ Lê Thần, mỗi hấn để bên tai Mộ Lê Thần nhẹ nhàng thổi khí, thanh âm lại thông qua tinh thần lực truyền âm cho Mộ Lê Thần: “A Thần, em nhìn xem gã ta có được người khác giúp đỡ hay không.”

Cảm nhận vành tai truyền đến cảm giác ngứa ngáy, Mộ Lê Thần hung hăng trừng mắt nhìn An Dương lại tác quái, may mắn bùa ngăn cách có thể ngăn cách hết thấy động tĩnh, bằng không động tĩnh thổi khí này của hấn cũng đủ kinh động đến ma nhân.

An Dương thấy Mộ Lê Thần chỉ tùy tiện trừng mắt nhìn hấn một cái, không đau cũng không ngứa, hấn hoàn toàn không cam lòng, tiếp tục đi trên chọc Mộ Lê Thần. Hấn biết A Thần nhà mình đối với hấn nhiều nhất chỉ có trừng mắt nói hai câu, mấy sự tình bạo lực gia đình gì đó hoàn toàn làm không được, A Thần đối với hấn cực kỳ dễ mềm lòng, cũng quen bị hấn ngày càng được một tác lại muốn tiến một thước, An Dương bây giờ thật không giống lúc trước đến cả một câu thối lộ cũng nói không được.

Mộ Lê Thần tuy rằng rất phiền lòng vì hành động gây rối của An Dương, nhưng cũng chỉ có thể mặc kệ hấn, bản thân vẫn chuyên tâm nhìn chằm chằm ma nhân.

Lúc này bên người ma nhân ngoại trừ một gốc Thôn Thiên hà tang thi, liền không có cái gì khác trợ giúp.

Mộ Lê Thần đem tin tức mình phát hiện truyền âm nói cho An Dương, An Dương nghe được, cũng nghiêm túc lại: “Như vậy, nếu chúng ta động thủ sẽ tạo ra động tĩnh rất lớn.”

Mộ Lê Thần cười cười: “Gã ta nếu không mang Thôn Thiên hà tang thi coi như gã gặp may mắn, nhưng nếu có mang theo, giờ chết của gã cũng đến rồi.”

Thôn Thiên hà khó chơi thì sao? Chỉ cần nó là tang thi thực vật, cũng chỉ có thể thân phục dưới chân tang thi hoàng đệ hạ, mặc cho sai sử, cho dù chủ nhân có bắt nó phản phệ chính mình nó cũng phải làm.

Nếu ma nhân không mang theo Thôn Thiên hà tang thi, Mộ Lê Thần còn có thể tổn nhiều thủ đoạn một phen mới chế phục gã được, nhưng nay có Thôn Thiên hà tang thi – một nội ứng tốt nhất..... Hắc hắc.

Mộ Lê Thần cùng An Dương vẫn lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau ma nhân, tường thành xa xa tựa hồ truyền đến ánh sáng mà nhật cùng náo động ồn ào mơ hồ, hình như lại có chiến đấu, chắc là thủ hạ ma nhân an bài đến công thành, Mộ Lê Thần cùng An Dương cũng lười để ý tới, chỉ đi theo ma nhân.

Ma nhân rất xác định đường đi, gã tựa hồ rất rõ ràng con đường này nên đi như thế nào, điều này làm cho Mộ Lê Thần và An Dương đã từng xem qua bản đồ đi đến sở nghiên cứu rất ngạc nhiên.

Nên nói, Tần Chử tuy rằng bởi vì bị ma nhân khống chế một đoạn thời gian, được Tần gia gia chủ coi trọng vài phần, nhưng loại thông tin tuyệt mật như lộ tuyến đi đến sở nghiên cứu này ngay cả Tần Minh cũng không biết, huống chi Tần Chử.

Gã ma nhân này rốt cuộc làm sao biết được lộ tuyến?

Bất quá vấn đề này so với chuyện Duệ Kim chi tâm sắp tới tay mà nói, thật sự bé nhỏ không đáng kể.

Mộ Lê Thần tuy rằng không cảm giác được loại triệu hồi cường liệt của Ngũ Hành chi tâm, nhưng hẳn xác định Duệ Kim chi tâm lúc này ở ngay trong sở nghiên cứu, ngay cả ma nhân cũng bình tĩnh như vậy.

So với Mộ Lê Thần, ma nhân nhìn qua giống như càng biết rõ vị trí cụ thể của Duệ Kim chi tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Mộ Lê Thần cùng An Dương đi theo phía sau ma nhân, cho đến khi tới từ đường (đền thờ) của Tần gia.

Đối với loại gia tộc như Tần gia, từ đường có thể coi là truyền thừa của gia tộc, mà ma nhân lại đến chỗ này, Mộ Lê Thần loáng thoáng có suy đoán, từ đường này rất có khả năng là một trong những lối vào sở nghiên cứu.

Vì sao gọi là ‘một trong những lối vào’? Bởi vì tho không có nhiều hang, hướng chỉ gia tộc Tần gia là loại gia tộc được truyền thừa không biết bao nhiêu năm, thời điểm thành lập sở nghiên cứu ngầm khẳng định không chỉ có một lối vào, hơn nữa ngoại trừ Tần gia gia chủ không người nào biết vị trí các lối vào.

Lý Văn Dương sau khi đưa cho Mộ Lê Thần bản đồ lộ tuyến chi tiết của sở nghiên cứu ngầm, quân đội rốt cuộc cũng có một nắm vùng trà trộn thành công vào sở nghiên cứu.

Những thứ có trên bản đồ lộ tuyến căn bản không phải nơi này, mà nằm bên ngoài căn cứ.

Từ đường này hẳn là lối vào mà người Tần gia đi đến sở nghiên cứu.

Mộ Lê Thần mang theo An Dương thi triển dị năng ẩn thân, đi phía sau ma nhân, thuận lợi lên vào.

Ma nhân sau khi tiến vào từ đường, trước mắt chính là một thông đạo đèn đuốc sáng trưng, gã không hành động thiếu suy nghĩ mà đứng ở cửa thông đạo, thả ra một con muỗi nhỏ.

Con muỗi kia bay đi mà không phát ra bất cứ âm thanh nào, hẳn là bị ma nhân dùng chuyên môn xử lý qua, rồi chế thành khôỉ lổỉ.

Ma nhân chỉ để khôỉ lổỉ muỗi tra xét con đường, chẳng qua gã cũng đã bị tâm ma khống chế, bản năng lớn hơn lý trí, gã thăm ngĩ qua tình huống gặp phải dị năng giả cùng truyền thừa giả, lại không hề ngĩ tới bị một đám thiết bị công nghệ cao cản đường.

Ở cuối thông đạo là cánh cửa được khóa kỹ bằng máy quét vòng mạc, ma nhân căn bản không vào được.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đi theo phía sau gã vẫn án binh bất động, khi bọn họ cho rằng ma nhân sẽ rời khỏi rồi từ từ nghĩ biện pháp thì gã đột nhiên điên cuồng bắt đầu công kích cánh cửa, nhìn qua cảm xúc gã tựa hồ cực kỳ kích động, còn rất vội vàng.

Ma nhân hẳn là dùng phương pháp đặc thù mới cảm ứng được sự tồn tại của Duệ Kim chi tâm, cho nên bản năng kiểm soát lý trí, bức thiết muốn có được Duệ Kim chi tâm, cho nên liều mạng.

Khi gã ma nhân vừa công kích cánh cửa, tiếng cảnh báo chói tai liền vang lên, Mộ Lê Thần cùng An Dương đi sau gã đều thay đổi sắc mặt.

Không tốt! Cái gã này thật sự làm không được việc mà còn phá hỏng chính sự!

Cơ hồ là ngay lập tức, Mộ Lê Thần liền cùng An Dương tiến vào bên trong không gian.

Thời gian đã trôi qua vài năm, An Dương dưới sự trợ giúp của Mộ Lê Thần đã am hiểu rõ ràng về không gian, bọn họ an nhiên ngồi trong đó, An Dương không hề không gian hiện ra cảnh tượng bên ngoài, tựa như đang xem phim 3D ngoài rạp.

Ma nhân bên ngoài còn bám riết cánh cửa không tha, mà cánh cửa tuy rằng dùng kim loại đặc thù chế tạo, lại không giống thứ kim loại đời trước đã vây khốn Mộ Lê Thần, đương nhiên không thể chắc chắn bằng, cánh cửa sau một hồi công kích của ma nhân liền bị phá hủy, lộ ra bóng dáng hàng trăm con tang thì nhân tạo phía sau.

Mộ Lê Thần và An Dương xem đến một màn này không khỏi nhủ mảy, bởi vì lũ tang thì này không chỉ có tang thì kim hệ, mà còn nhiều hệ khác, thậm chí còn có loại tang thì nửa người nửa thú, bất quá vẫn là tang thì kim hệ chiếm đa số.

Loại tang thì nửa người nửa thú, chính là nửa người trên là thú nửa người dưới là người; mà cũng có những con ngược lại, nửa người trên là người nửa người dưới là thú; cũng có những kẻ hình người nhưng lại mang theo đặc thù của dã thú, không có một chỗ hư thối như lũ tang thì thông thường.

Mà điều khiến Mộ Lê Thần và An Dương cùng nhủ mảy là, lũ tang thì nửa người nửa thú đó, ngoại trừ những người mang theo đặc thù của dã thú, số còn lại giống như bắt đầu liên kết.

Tỷ như, con tang thì nửa người nửa thú kia thân trâu tay người, đem thân trâu biến dị của mình cùng tang thì khác có đầu người bắt đầu hợp lại cùng một chỗ, phi thường cường ngạnh, vạm vỡ, khiến cho người xem không khỏi run lên.

Mộ Lê Thần cùng An Dương tuy rằng cảm thấy lũ tang thì nửa người nửa thú rất ghê tởm, nhưng không thể phủ nhận là, sức chiến đấu chúng nó phi thường cường hãn, so với những tang thì nhân tạo bình thường khác mạnh hơn rất nhiều.

Ma nhân cho dù có tang thì Thôn Thiên hà trợ giúp, nhưng khi bị hơn mười con tang thì nửa người nửa thú công kích cũng thụ thương.

Tang thì động vật ưu điểm ở chỗ so với hoạt tử nhân tiến hóa tốt hơn, thực lực cũng mạnh hơn, nhưng khuyết điểm chính là dễ dàng rơi vào trạng thái cuồng bạo mất khống chế, trừ phi Mộ Lê Thần là tang thì hoàng khống chế, bằng không cho dù có là thủ lĩnh tang thì động vật cấp bậc cực cao cũng khống chế không nổi.

Lý Hoành Triết đem tang thì động vật cùng hoạt tử nhân kết hợp lại, đại khái chính là muốn khắc phục khuyết điểm của tang thì động vật, bất quá biện pháp của hắn cũng rất hữu hiệu, loại tang thì nửa người nửa thú quý dị này thực lực đúng là cường đại hơn tang thì nhân tạo nhiều.

Chẳng qua..... Mộ Lê Thần cong môi, gọi lên một mặt tươi cười đắc ý.

An Dương tựa vào bên người hắn, thấy hắn cười đến vui vẻ như vậy, tò mò hỏi: “Có chuyện gì khiến em cười vui vẻ thế?”

Mộ Lê Thần nghiêng mắt nhìn hắn, nói: “Tôi chỉ là nghĩ đến cảnh tượng về sau Lý Hoành Triết sẽ chết trong tay lũ quái vật do hắn tạo ra nên cảm thấy rất thú vị.”

An Dương ném ánh mắt về phía gã ma nhân cũng mang một bộ đắc ý đứng phía sau đàn tang thì cùng tang thì Thôn Thiên hà khống chế chúng nó công kích Lý Hoành Triết: “Em nói tang thì nhân tạo hắn chế tạo ra sẽ bị mất kiểm soát?”

Mộ Lê Thần vô tội mở mắt nhìn An Dương: “Đúng vậy, tôi chưa nói cho anh biết tôi có thể khống chế đám tang thì nhân tạo này sao?”

An Dương trầm mặc trong chốc lát, bất đắc dĩ nói: “Chưa nói.....”

Mộ Lê Thần cười tủm tỉm: “Ai nha, tôi quên bég mắt, thật ngại ghê. Bất quá anh bây giờ cũng đã biết rồi.”

An Dương càng thêm bất đắc dĩ, thật sự là một chút thành ý giải thích cũng không có.

Trận chiến bên ngoài đã đến hồi gay cấn, ma nhân tuy rằng bị thương, nhưng không bị thương nặng, hơn nữa gã tử chiến không lùi nguyên nhân là vì Lý Hoành Triết tùy tiện cầm trên tay chiếc hộp chứa Duệ Kim chi tâm, điều này phải nói là cực kỳ kích thích gã.

Ma nhân bị tâm ma khống chế mặc dù vạn năm trước, ở thời đại tu chân cũng thuộc về đại sát khí, bởi vì chúng nó cực kỳ tà ác điên cuồng, còn yêu thích giết chóc, hơn nữa thích những bảo vật có nguồn năng lượng sung túc, gã cơ bản là dựa vào bản năng thúc giục, không có kinh hoàng hay sợ hãi

nào, lại còn sót một ít lý trí, những cạm bẫy đều không lừa được.

Mà ma nhân tuy rằng chỉ là một tiểu nhân vật đạt đến kỳ Trúc Cơ, nhưng tại nơi mật thể tu chân xuống dốc vô cùng, quả thực không khác một tên khùng bố hay sát nhân giết người hàng loạt, ngoại trừ tu sĩ cũng đạt đến kỳ Trúc Cơ ngăn cản, bằng không ai cũng đừng hòng ngăn cản gã giết chóc.

Lý Hoành Triết kêu ra một đám lại một đám tang thi nhân tạo, ma nhân cứ thế giết một đám lại một đám.

Những tang thi nhân tạo nửa người nửa thú tuy rằng cường hãn, có thể công kích tang thi Thôn Thiên hà đang bảo hộ ma nhân, khiến Thôn Thiên hà bắt đầu xuất hiện một ít thương tổn. Hơn nữa, số lượng tang thi nhân tạo nửa người nửa thú quá ít, bị ma nhân giết gần hết.

An Dương nhìn động tác ma nhân, nói: “Mới không gặp vài ngày mà thực lực gã đã nâng cao không ít nhỉ.”

An Dương cũng đã thành công lên đến Trúc Cơ, cho nên hẳn đối với mức tăng trưởng của thực lực ma nhân cũng nhìn ra. Ma nhân trước đó vài ngày còn bị Lý Hoành Triết khống chế một đám tang thi kim hệ đánh cho bỏ chạy, nay đã có thể đại khai sát giới với lũ tang thi nhân tạo, khẳng định không chỉ vì nhiều thêm một tang thi Thôn Thiên hà bảo hộ, chủ yếu là nhờ vào bản thân gã đã đề cao thực lực rất nhiều.

Mộ Lê Thần thấy nhưng không thể trách, chỉ nói: “Ở cùng đám quái vật nho nhỏ ngoài kia lâu như vậy, thực lực gia tăng cũng không kì lạ.”

Ma nhân muốn tăng trưởng thực lực, nhất định cần phải hấp thu cái loại lực lượng tà ác này, tỷ như tà khí, giống như khi Mộ Lê Thần tu luyện cần đến khí huyết sát.

Mà trên người lũ quái vật kia có tà khí ma nhân cần, hơn mười vạn con quái vật, tà khí sẽ nồng đậm bao nhiêu?

Hơn nữa nhiều quái vật như vậy, chỉ sợ là chui từ hang ổ ra, mà nơi có thể sinh ra loại quái vật đó, tà khí có bao nhiêu đây?

Bất quá, cũng chỉ là suy luận của Mộ Lê Thần, vẫn không chuẩn xác. Chung quy, ở phụ cận căn cứ B thị không có nơi nào có tà khí, bằng không sớm đã bị hắn phát hiện.

Bởi vì ma nhân đứng chân ngay đại môn, rất có tư thế môn thân giữ cửa, ưu thế về số lượng của đàn tang thi không quá rõ rệt, hơn nữa thực lực ma nhân đại trưởng, lại có tang thi Thôn Thiên hà bảo hộ, cho nên tang thi của Lý Hoành Triết bị giết rất nhiều.

Lý Hoành Triết điều khiển tang thi đang dừng nhanh lao tới ma nhân dần dần chậm lại, này cho thấy số lượng tang thi nhân tạo không nhiều, chờ khi tang thi nhân tạo của Lý Hoành Triết bị giết xong, nói không chừng ma nhân đúng thật là có thể đã thông đường vào bên trong sở nghiên cứu.

Về phần Mộ Lê Thần vì sao cho rằng ma nhân chỉ có thể đã thông đường, mà không phải đoạt được Duệ Kim chỉ tâm trên tay Lý Hoành Triết?

Ha ha, không thấy Lý Hoành Triết đã bắt đầu chuẩn bị rút lui sao?

Lý Hoành Triết chỉ cần lui đến nơi khác, ở đây khắp nơi đều là cơ quan phòng thủ nghiêm mật, lộ tuyến lại phức tạp, khẳng định sẽ không có người bắt được hắn.

Mộ Lê Thần nhìn đàn tang thi đã thừa thốt cùng Lý Hoành Triết chuẩn bị rút lui, liền nói với An Dương: “Chúng ta ra ngoài đi, đừng để cho tên kia chạy mất, bằng không lần sau muốn có được Duệ Kim chỉ tâm còn phiền toái hơn.”

An Dương mang theo Mộ Lê Thần ra khỏi không gian.

Mộ Lê Thần cùng An Dương dừng dị năng ẩn thân tránh thoát các bãi máu thịt khắp nơi của tang thi, vụng trộm đi qua cửa, đi về phía Lý Hoành Triết.

Tang thi nhân tạo trên đường phạm là che trước mặt bọn họ đều bị Mộ Lê Thần lệnh cho tránh ra, vì không để Lý Hoành Triết sinh ra hoài nghi, Mộ Lê Thần chỉ lệnh cho bọn chúng chuyển phương hướng công kích ma nhân, không có khiến chúng nó làm ra động tác né tránh quá mức.

Lý Hoành Triết trong tay cầm thiết bị khống chế cùng một hộp gỗ đang đầy mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm chiến trường, bên người hắn không hề thiếu dị năng giả bảo hộ, nhưng không có ai phát hiện có hai người đang từ chiến trường bên kia chạy ra sau lưng bọn họ.

Mai phục thật thuận lợi, không uống phí cho Mộ Lê Thần hao hết tâm tư đề cao cấp bậc của dị năng ẩn thân, nhưng hắn cũng không bắt cần.

Bởi vì hắn phát hiện bên người Lý Hoành Triết không chỉ có một đám dị năng giả bảo hộ, còn có một truyền thừa giả.

Truyền thừa giả này nhìn qua rất bình thường, thuộc về kiểu người dù có ném vào trong một đám người cũng không nhận ra, nhưng tinh thần lực của Mộ Lê Thần lại phát hiện, trên mặt người nọ có cái gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Mặt nạ da người?

Mộ Lê Thần không nghĩ tới bản thân có thể ở đây nhìn thấy thứ này.

Mặt nạ da người thật lâu lúc trước là đạo cụ tốt nhất dùng để dịch dung, chỉ là bây giờ kỹ thuật hoá trang càng ngày càng cao siêu, các phương pháp chế tác mặt nạ da người cũng dần dần thất truyền, dù sao mặt nạ da người cũng là dùng da người tạo ra.

Mà tên truyền thừa giả này tại sao lại sử dụng mặt nạ da người để che giấu?

Chẳng lẽ hắn là nằm vùng mà quân đội phải tới?

Không, nếu là người mà quân đội sau này phải đến trà trộn vào Tần gia tuyệt đối không có khả năng tiến vào sở nghiên cứu, cho dù người này có được trọng dụng đi nữa. Tỷ như Mộ Lê Thần cùng An Dương, bọn họ vốn dĩ không được phép tiến vào nơi này.

Nếu là thể thân mà quân đội cài vào từ nhỏ lớn lên ở Tần gia, như vậy chỉ cần cẩn thận một chút không để lộ ra sơ hở, nhận được tín nhiệm rồi tiến vào sở nghiên cứu cũng rất dễ dàng, dù sao Tần gia cũng sẽ không hoài nghi một người từ nhỏ đến lớn đều sinh hoạt ở Tần gia, thân thể chỉ là một đũa nhỏ trong sạch.

Mộ Lê Thần đem điều mình suy đoán truyền âm cho An Dương, An Dương ra hiệu bảo hắn vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao hết thảy cũng chỉ là suy đoán, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh người này là nằm vùng của quân đội, hơn nữa nếu thật là người trong quân đội, quân đội sao lại không hề nói cho bọn họ biết.

Bất quá cũng không có gì kỳ quái, quân đội đối với bọn họ cũng không phải hoàn toàn tín nhiệm, không nói cho bọn họ tin tức tuyệt mật cũng là bình thường, có thể cài một nằm vùng vào cái nơi hỗn tạp bên người Lý Hoành Triết thực không dễ dàng.

Nhưng suy đoán này cũng không ảnh hưởng đến Mộ Lê Thần và An Dương, bọn họ dù sao cũng đã quyết định giết chết Lý Hoành Triết, đoạt Duệ Kim chi tâm từ trong tay hắn. Kẻ dám ngăn cản bọn họ đừng nói người của Tần gia, ngay cả người của quân đội bọn họ cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Tần gia hay quân đội đối với Mộ Lê Thần mà nói đều là những con cờ giống nhau.

Mộ Lê Thần truyền âm cho An Dương: “Anh đợi một lát, lúc tôi phóng phong nhận giết chết Lý Hoành Triết, lập tức kéo tôi vào không gian.”

An Dương gật đầu, sau đó nắm chặt tay hắn.

Mộ Lê Thần ngấm chuẩn sau lưng Lý Hoành Triết, phóng ra một đạo phong nhận, đạo phong nhận này không giống bình thường, nó không có một chút động tĩnh hay tiếng vang nào, trong suốt, cơ hồ nhìn không ra, cứ như vậy bắn về phía Lý Hoành Triết.

Lý Hoành Triết là Tinh thần hệ dị năng giả, cảm giác của hắn rất mẫn cảm đối với nguy cơ, nhất thời ôm hộp gỗ trong tay lăn một vòng sang chỗ khác, phong nhận chỉ chém đứt của hắn một cánh tay phải, không giết được.

Cánh tay phải Lý Hoành Triết bị chém đứt, hắn đau đớn thống khổ, tay còn lại run lên, hộp gỗ trong tay rơi xuống, mà lúc này khi một đám dị năng giả liên hợp lại công kích về phía Mộ Lê Thần, An Dương vội vàng kéo Mộ Lê Thần vào trong không gian tránh thoát công kích sau đó lại lôi Mộ Lê Thần ra khỏi không gian.

Mộ Lê Thần vừa ra khỏi không gian liền nhào về phía hộp gỗ.

Cùng lúc đó tên truyền thừa giả đeo mặt nạ da người cũng đánh về phía hộp gỗ.

Tốc độ tên truyền thừa giả này tuy rằng không bằng Mộ Lê Thần, nhưng khoảng cách giữa hắn với hộp gỗ so với Mộ Lê Thần cực kỳ gần nhau.

Mất thấy tên truyền thừa giả nọ nhanh hơn một bước cướp được hộp gỗ, hai mắt Mộ Lê Thần lóe lên một đạo quang mang lãnh lệ, lại thả ra một đạo phong nhận, truyền thừa giả vẫn luôn phòng bị bị phong nhận đánh bật làm cho lui về phía sau một bước, tuy rằng không thụ thương, nhưng lại mất đi thời cơ tốt nhất cướp hộp gỗ.

Mộ Lê Thần cầm hộp gỗ trên tay chẳng khác nào tự làm bại lộ vị trí của mình.

Dù sao một hộp gỗ đột nhiên trôi lơ lửng giữa không trung, thẳng ngu cũng biết là dị năng giả ẩn thân cầm nó. Mà khi hộp gỗ vừa mới cầm trên tay, tạm thời không thể đem ẩn thân dị năng tác dụng lên.

Không gian có một điểm không tốt, chính là sau khi tiến vào không gian chỉ có thể dừng lại một chỗ, không thể di động, mà bây giờ An Dương còn bên trong không gian, nếu Mộ Lê Thần muốn tiến vào không gian của An Dương, thì hoặc là An Dương chạy tới tiếp hắn, hoặc là hắn chạy đến chỗ lúc này An Dương vừa vào không gian để An Dương kéo hắn vào.

Nhưng An Dương không có dị năng ẩn thân, Mộ Lê Thần không ở bên cạnh hắn, không thể giúp hắn ẩn thân, vì không để An Dương bại lộ, Mộ Lê

Thần chỉ có thể lựa chọn cách sau.

Mộ Lê Thần mang theo hộp gỗ mạnh mẽ lao khỏi vòng công kích của dị năng giả, chạy đến chỗ An Dương khi nãy vừa mới vào không gian.

An Dương ở bên trong không gian nhìn thấy Mộ Lê Thần chạy tới, liền nhanh chóng kéo hấn vào, hộp gỗ vốn đang trôi lơ lửng đột nhiên tiêu thất, mọi người cũng mất đi mục tiêu công kích.

Mộ Lê Thần sau khi tiến vào không gian như bất chấp mọi thứ, khẩn cấp mở hộp gỗ ra, thời điểm hấn nhìn thấy khóa tim mang sắc kim vàng óng trong hộp gỗ liền lộ ra tươi cười, cực độ cao hứng.

Hấn nhìn An Dương cười nói: “Duệ Kim chi tâm, đã tới tay!”

Nguồn năng lượng kim loại sôi sục bắt đầu phát ra, An Dương nhìn Duệ Kim chi tâm trong hộp gỗ, cũng cười chúc mừng Mộ Lê Thần: “Em rốt cuộc cũng được như mong muốn.”

Mộ Lê Thần vui vẻ, mặt đầy tươi cười rạng ngời, nói: “Còn có Viêm Hỏa chi tâm cùng Hậu Thổ chi tâm, nếu có đủ thì vừa vận hợp thành Ngũ Hành chi tâm.”

An Dương hiểu kì hỏi: “Thu thập được Ngũ Hành chi tâm thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ thật có thể triệu hồi một con Thần Long ban điều ước?”

Mộ Lê Thần nghiêm túc: “Ngũ Hành chính là gốc rễ của thế giới, nghe nói thu thập đủ Ngũ Hành chi tâm là có thể sáng tạo một thế giới mới.”

An Dương ngạc nhiên nói: “Thật sự?”

Mộ Lê Thần nhún nhún vai nói: “Ai biết được? Chỉ là nghe nói mà thôi. Bất quá cho dù không khoa trương như trong truyền thuyết, thu thập đủ Ngũ Hành chi tâm cũng rất lợi hại, có thể giúp tôi không chế được Ngũ Hành. Tỷ như bây giờ tôi có thể dùng Duệ Kim chi tâm kích hoạt Kim hệ dị năng.”

Mộ Lê Thần đang nói đột nhiên dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hộp gỗ trong tay im lặng.

An Dương nhìn theo: “Làm sao?” Duệ Kim chi tâm rõ ràng đặt trong hộp gỗ.

Mộ Lê Thần cau mày nói: “Khóa Duệ Kim chi tâm này ... chết rồi.”

An Dương kỳ quái hỏi: “Chết ?” Chẳng lẽ thứ này còn có sự sống? Đây cũng không phải sinh vật đi.

Mộ Lê Thần cũng nhìn ra nghi hoặc của An Dương, hấn chỉ trầm mặc lấy Huyền Thủy chi tâm được kết hợp từ mộc thủy chi tâm mà mình vẫn luôn bỏ trong túi da rắn mang theo bên người.

Khi An Dương nhìn thấy khóa mộc thủy chi tâm, hấn mới phát hiện Duệ Kim chi tâm khác thứ này.

Từ khi trầm trầm, không sai, chính là không có sự sống.

Duệ Kim chi tâm khiến người khác cảm nhận được có một cỗ từ khí vờn quanh.

Nó đứng một mình còn nhìn không ra, nhưng nếu đứng chung với khối mộc thủy chi tâm còn đập bùm bùm như một quả tim đập phần có sức sống thì hoàn toàn đối lập, Duệ Kim chi tâm tựa như người già dần dần hướng đến tử vong, tràn đầy từ khí.

Ở phương diện năng lượng cũng có thể cảm giác được.

Mộc thủy chi tâm phóng thích năng lượng cường đại, đồng thời hấp thụ linh khí thiên địa xung quanh bổ sung năng lượng, mà Duệ Kim chi tâm lại chỉ phóng thích năng lượng chứ không có hấp thu. Hiện tại Duệ Kim chi tâm nhìn như năng lượng còn rất nhiều, nhưng đợi sau khi nguồn năng lượng kim loại trong đó phóng thích xong, nó bất quá cũng chỉ là một cục đá bình thường.

An Dương cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt âm trầm của Mộ Lê Thần, thấp giọng khuyên giải, an ủi nói: “Sẽ có biện pháp mà, nếu thật sự không được thì thôi, đừng quá để ý.”

Hấn cũng không thích nhìn thấy bộ dáng Mộ Lê Thần mất hứng, nhưng hấn lại không biết làm sao để khiến người trong lòng vui vẻ, dù sao hấn cũng không có biện pháp làm Duệ Kim chi tâm tỏa sáng trở lại, chỉ có thể máy móc khuyên giải vài câu.

Mộ Lê Thần thờ dài: “Thôi, chuyện này cũng không có biện pháp.” Hấn cũng biết An Dương quan tâm mình, chỉ là trong lòng hấn vẫn không thể buông bỏ khúc mắc.

Hấn vì Duệ Kim chi tâm mà tổn sức lập mưu nhiều như vậy, lãng phí nhiều thời gian đến thế, chuyện tiêu diệt Tần gia hay phá sập sở nghiên cứu chẳng qua cũng chỉ là thuận tiện, kết quả lại là như thế này, đương nhiên không thể cao hứng nổi.

Nếu hấn chưa từng có được Mộc thủy chi tâm, vậy lúc này khi đối mặt với Duệ Kim chi tâm từ khí trầm trầm, cũng sẽ không quá thất vọng. Chung quy, cho dù Duệ Kim chi tâm đã chết, nhưng năng lượng trong đó với hấn mà nói cũng có tác dụng rất lớn. Nhưng hấn vốn dĩ đã có thứ càng tốt hơn, cho nên

đối với Duệ Kim chi tâm ôm kỳ vọng càng lớn, hiện tại thất vọng càng nhiều.

Mộ Lê Thần lạnh mặt đem hộp gỗ đóng lại, hộp gỗ này cũng không biết dùng gỗ gì làm ra, có thể ngăn cách hết thầy năng lượng, vừa lúc ngăn được năng lượng trong Duệ Kim chi tâm bốc hơi, nói không chừng hẳn còn có thể khôi phục năng lượng Duệ Kim chi tâm tiêu hao.

“Chúng ta ra ngoài đi.”

Hiện tại bên ngoài đã không còn người nào, Lý Hoành Triết hẳn là được người bảo hộ tiến sâu vào sở nghiên cứu trị thương đi, mà ma nhân cũng đã đánh vào trong, hiện tại bên ngoài ngoại trừ tàn thi cụt tay đầy đất, cái gì cũng không có.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần mặt không chút thay đổi, trong lòng yên lặng thấp vài cây nhang cho Tần gia cùng Lý Hoành Triết, sau đó ngoan ngoãn làm theo phân phó của người trong lòng.

Mộ Lê Thần tâm tình không tốt, đương nhiên muốn bắt người trút giận, về phần nơi trút giận, ngoại trừ lũ người Tần gia còn có thể là ai?

Tang thi hoàng bệ hạ phần nộ nhìn qua không hề bình ổn như bên ngoài đâu.

Mộ Lê Thần ra khỏi sở nghiên cứu, ngay lập tức triệu tập tang thi thực vật mình sở hữu tiến vào căn cứ B thị, mệnh lệnh chúng nó không tiếc hết thầy đại giới tiến vào sở nghiên cứu đập phá.

Duệ Kim chi tâm đã nằm trong tay, hẳn không còn kiêng kị gì với nơi này nữa, hẳn sợ khi mình đi vào nhìn thấy đồng dụng cụ quen thuộc sẽ không chế không nổi mà bạo phát, vẫn là để tang thi thực vật và các tiêu đệ làm giúp đỡ.

Dù sao tang thi thực vật đều là do ma nhân mang đến, chết sạch hẳn cũng không đau lòng.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đứng ở bên ngoài, nhìn vô số tang thi thực vật tiến vào sở nghiên cứu, lạnh lùng nói: “Buổi tối hôm nay sở nghiên cứu này cho dù phá không được, cũng phải khiến nó tổn thất nghiêm trọng.”

Hắn cũng không tin nhân viên nghiên cứu bên trong không chết bảy tám phần.

Hơn nữa, qua ngày hôm nay, sở nghiên cứu mà không bại lộ cũng lạ.

Vốn Lý Hoành Triết lúc trước dùng tang thi nhân tạo đối phó với ma nhân cũng đã khiến các thể lực lớn chú ý, nay nhiều tang thi thực vật như vậy dừng mãnh tràn vào sở nghiên cứu, khẳng định sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt.

Mọi người sẽ không nghĩ đến sở nghiên cứu nằm trên mặt đất đi, chỉ biết có thứ gì đó bên trong hấp dẫn tang thi thực vật, sau đó sẽ không sợ chết mà cho người tiến vào tra xét, tra xét xong, sở nghiên cứu của Tần gia mà còn không bại lộ mới là lạ.

Tần gia quả thật rất lớn mạnh, nhưng không thể đối đầu với toàn bộ căn cứ.

Đêm nay Mộ Lê Thần làm lớn như vậy, nhất định sẽ phá banh Tần gia cùng vô số nhân lực và tài nguyên xây nên sở nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Nhóm dị năng giả, truyền thừa giả ở bên ngoài đang cùng đám quái vật và tang thi thực vật cận chiến không biết vì cái gì đột nhiên áp lực giảm bớt, tang thi thực vật như thể bị ai đó khống chế tập trung về một hướng.

Người khống chế được tang thi thực vật còn có thể là ai?

Tất cả mọi người tự động cho rằng gã ma nhân kia ra lệnh cho tang thi thực vật, hoàn toàn không có chút nghi ngờ.

Nhưng vì sao ma nhân lại khống chế tang thi thực vật chạy về một hướng? Chỗ đó có cái gì hấp dẫn tang thi thực vật sao? Hay là nói... hấp dẫn ma nhân? Nhất thời mọi người nảy ra đủ loại suy đoán, đa số đều cho rằng mục đích mà gã công kích căn cứ là vì nơi đó.

Vì thế, ngoại trừ các dị năng giả còn lưu lại giết quái vật, thủ lĩnh các thể lực lớn của căn cứ B thị đều mang theo thủ hạ chạy tới nơi tang thi thực vật tràn qua, ngay cả những người không muốn đi cũng phải đi.

Cao thủ đều bị thủ lĩnh những thể lực khác mang đi, cho dù tang thi thực vật đã rời khỏi, nhưng lũ quái vật còn lại cũng không thể khinh thường, vài dị năng giả còn lưu lại cũng không quá chật vật, người chịu khổ chính là thường dân.

Chẳng qua, đám thường dân đó chẳng ai thêm để ý cả.

Mộ Lê Thần cùng An Dương nhìn dân chúng bị quái vật tàn sát cùng vài dị năng giả chỉ lo tự bảo vệ mình, rốt cuộc An Dương nhìn không được nói: “A Thần, chúng ta có nên ra tay không?” Lại tiếp tục đợi, số người chết sẽ nhiều lắm.

An Dương tuy rằng có thể nhẫn tâm không chú ý đến sống chết kẻ khác, song chuyện đó cũng chỉ giới hạn ở mức bản thân không tận mắt chứng kiến.

Khi nghe nói có mấy vạn người tử vong, cảm xúc cũng sẽ không có bao nhiêu dao động, nhưng nếu mấy vạn người này chết ngay trước mặt mình, thì lại không thể nhìn thẳng.

Mộ Lê Thần cũng hiểu tâm lý của An Dương, hắn sẽ không bắt buộc An Dương cùng mình chứng kiến cái chết thảm chết của bọn họ. Hắn dù sao cũng là tang thi, sau khi biến dị thành tang thi, hắn đối với sống chết đã sớm lạnh tâm, nhất là loại cảnh tượng này ở kiếp trước hắn đã thấy quá nhiều rồi.

Hắn có thể làm được điều này, nhưng sẽ không bắt An Dương cũng phải làm giống hắn, An Dương vốn dĩ không giống như hắn. Hơn nữa, nếu An Dương thật sự có thể lạnh lùng thờ ơ trước tình cảnh này, vậy thì người nọ cũng không đáng giá để Mộ Lê Thần hắn đặt trong lòng.

Vì thế Mộ Lê Thần gật đầu cho phép đề nghị của An Dương. Lúc này, Tinh Thần dong binh đoàn chạy đi giúp thường dân, khẳng định bọn họ sau này sẽ được một đám bình dân tôn trọng, kính yêu và tín nhiệm. Chuyện này vốn cũng nằm trong kế hoạch ban đầu của bọn họ.

Chẳng qua, kế hoạch này là do An Dương đề xuất, Mộ Lê Thần kỳ thật biết rõ, cứu những người kia không có bao nhiêu ích lợi. Tại mặt thể này, là thời đại nhuệ nhược cường thực, người thường kỳ thật chỉ là mắt xích thấp nhất trong chuỗi thức ăn mà thôi, bằng không lãnh đạo các căn cứ sẽ không lựa chọn phương pháp đầu tiên và trước hết khi căn cứ gặp sự cố chính là mặc kệ người thường.

Nhưng Mộ Lê Thần đồng ý với lời đề nghị của An Dương, không riêng gì bởi vì người thường có thể cung cấp tin tức sơ hở nào đó cho hắn, mà còn vì, hắn căn bản không có ý định khiến nhân loại diệt vong.

Bau đầu sau khi sống lại, hắn vốn dĩ ôm ý nghĩ muốn điên cuồng trả thù rồi cùng toàn nhân loại đồng quy vu tận. Nhưng sau này, khi thân thể hắn sáng tỏ, lại cùng một chỗ với An Dương, Mộ Lê Thần đã không còn giống như lúc trước ôm ấp hận thù sâu đậm nữa, nhưng cũng không thể hoàn toàn buông tay.

Hắn chỉ đem mục tiêu trả thù toàn nhân loại đổi thành trả thù đám lãnh đạo của căn cứ.

Mộ Lê Thần cảm thấy, thế giới này hắn là nên được tẩy rửa một lần nữa.

Hắn là tang thi hoàng, vậy bạn lữ của hắn, nên là vua của nhân loại.

Bởi vậy, khi đối mặt với lời đề nghị cứu người thường của An Dương, Mộ Lê Thần không chút do dự đã đáp ứng.

~ ~ ~ ~ ~

Màn đêm dày đặc không có một ánh sao nào bị kéo ra, những tia sáng bình minh rơi xuống nhân gian, một ngày mới lại đến.

Trời sáng, đám quái vật bị giết rất nhiều cũng bắt đầu rút lui, hẳn là do ma nhân khống chế.

Gã vẫn chưa chết, khiến hai mắt Mộ Lê Thần sáng lên vài phần, lúc trước hắn còn lo nếu gã chết rồi vậy viên ngọc đen mà rơi vào tay người khác thì một. Bây giờ đã hoàn toàn yên tâm.

Đám quái vật rút lui, nhóm tang thi thực vật may mắn còn sót lại cũng theo ma nhân rời khỏi.

Lúc này, căn cứ B thị đã xem như bị chiếm đóng một nửa, tuy rằng lũ quái vật và tang thi thực vật đã bỏ chạy, nhưng thiệt hại của căn cứ cực kỳ nghiêm trọng, thương vong rất nhiều, hoàn toàn suy sụp.

Những người chạy theo tang thi thực vật tiến vào sở nghiên cứu và người của Tần gia cũng trở lại.

Bọn họ tổn thất cực kỳ thảm, nhưng nhóm thủ lĩnh có chút thế lực tựa hồ không quá mất hứng, thần sắc đều khó lường, giống như đã thành lập loại hiệp nghị nào đó với nhau, mang theo sự ăn ý kỳ lạ.

Mộ Lê Thần cùng An Dương nhìn thủ lĩnh cuối cùng đi ra từ sở nghiên cứu, chính là Tần gia gia chủ.

Sắc mặt Tần gia gia chủ cực kỳ khó coi, ông tựa hồ rất muốn che giấu cảm xúc của mình, chỉ tiếc phần nộ cường liệt kia ai nấy cũng đều thấy rõ.

Sắc mặt Tần gia gia chủ khó coi như vậy, nhưng thủ lĩnh các thế lực khác đều làm như không thấy, trên mặt mang theo ý cười cùng Tần gia gia chủ hàn huyên vài câu, còn nói cái gì mà “Đừng quên những gì ngài nói” vân vân.

Mộ Lê Thần và An Dương biết nội tình trong đó cũng hiểu rõ vài phần, đại khái là sở nghiên cứu của Tần gia bị phát hiện, tang thi nhân tạo mà Lý Hoành Triết nghiên cứu cũng bị phát hiện, cho nên Tần gia gia chủ bị bắt cảm một ít thành quả nghiên cứu giao cho các thế lực khác.

Đây là một loại cân bằng, Tần gia bây giờ không còn có thể đối kháng với toàn bộ căn cứ nữa. Nhưng ngày sau nói không chừng sẽ khác, cho nên các

thế lực còn lại lập tức liên hợp bức bách Tần gia phải chia sẽ thành quả nghiên cứu, bọn họ tuyệt đối không cho phép Tần gia chiếm hết lợi ích.

Tương lai huy hoàng cứ như vậy bị hủy mất, cũng khó trách Tần gia gia chủ sinh khí phần nộ như thế.

Bất quá Mộ Lê Thần đã sớm đoán được, cũng không để ý, có thể khiến hắn chú ý tới là chính là nam tử đứng bên người Tần gia gia chủ, hắn cảm giác người này có vài phần quen thuộc.

Bất quá, xem diện mạo người nọ cùng ba anh em Tần Minh, Tần Chiêu, Tần Chử có vài phần tương tự, nói như vậy cảm giác quen thuộc là đến từ điều này đi.

Lại ước chừng số tuổi một chút, cũng hiểu được, người này còn thân cận với Tần gia gia chủ như vậy, thân phận của hắn chắc hẳn cũng không kém — con cháu của Tần gia gia chủ.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Lê Thần cho rằng đây là con riêng của Tần gia gia chủ, nhưng sau đó lập tức đem suy đoán này phủ định.

Bởi vì đám con trai của Tần gia gia chủ không có một đứa do vợ cả sinh, đều do vợ bé sinh.

Không sai, chính là vợ bé. Tần gia là thế gia truyền thừa lâu đời, nên vẫn là chế độ đa thê, lấy vợ bé cũng là bình thường, con của vợ bé cũng có quyền kế thừa, chẳng qua nếu vợ cả sinh con trai, con của vợ bé dù có xuất sắc như thế nào cũng không có khả năng so với con của vợ cả. Đây là quy củ của thế gia lâu đời.

Khi Tần gia có thể cưới vợ bé, Tần gia gia chủ hẳn là không có con riêng, như vậy thanh niên đứng cạnh hắn là cháu đi.

Mộ Lê Thần suy đoán trong lòng, theo bản năng dùng tinh thần lực đảo qua, kết quả vừa quét qua thanh niên kia một cái, liền ngậy ngẩn cả người.

Loại cảm giác này.....

Mộ Lê Thần rốt cuộc hiểu rõ, bản thân vì cái gì lại cảm thấy người này thật quen mắt, không phải bởi vì bộ dạng tương tự Tần gia gia chủ, cũng không phải bởi vì tương tự ba anh em Tần gia, mà là bởi vì bản thân mình đã từng gặp qua hắn.

Chẳng qua, Mộ Lê Thần không nhận ra hắn vì lúc trước khi Mộ Lê Thần nhìn thấy, hắn đeo mặt nạ da người.

Không sai, thanh niên này chính là truyền thừa giả – kẻ mang mặt nạ da người mà khi Mộ Lê Thần nhìn thấy khi muốn giết Lý Hoành Triết.

Mộ Lê Thần cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao thanh niên này lại đeo mặt nạ da người.

Mà hiển nhiên hắn cũng không phải giống như Mộ Lê Thần suy đoán là nằm vùng mà quân đội phái tới, căn bản chính là do Tần gia gia chủ phái đến giám thị Lý Hoành Triết, khó trách có thể sử dụng tốt mặt nạ da người đến vậy.

Những thứ như mặt nạ da người cũng chỉ có Tần gia là thế gia mang lịch sử lâu dài tạo ra được.

Mộ Lê Thần chắc một tiếng, nhìn An Dương bên cạnh, truyền âm nói cho An Dương thân phận người kia.

Lực chú ý của An Dương cũng rơi xuống trên người thanh niên nọ, vừa lúc hắn nhìn qua người nọ kẻ vào tai Tần gia gia chủ thì thâm gì đó, khiến thần sắc Tần gia gia chủ vốn đang phần nộ buông lỏng không ít, Tần gia gia chủ nghiêm túc nhìn người nọ, về mặt lộ ra vài phần tán dương.

Xem ra thân phận người này thật sự không phải bình thường, bằng không Tần gia gia chủ tuyệt đối không có khả năng trước mặt nhiều thế lực như vậy cho thuộc hạ mặt mũi.

So với suy đoán của Mộ Lê Thần, thanh niên này là cháu của Tần gia gia chủ, An Dương càng có khuynh hướng cho rằng người này là con của ông ta.

Mộ Lê Thần đưa ra dị nghị: “Nếu hắn thật sự là con của ông ta, nhưng tôi chưa bao giờ nghe qua Tần gia gia chủ có con trai thứ năm. Hơn nữa con riêng của Tần gia là con hợp pháp, không có khả năng bởi vì là con riêng mà không thừa nhận.”

An Dương cười cười: “Tần gia gia chủ chỉ có bốn người con, không sai, nhưng anh chỉ gặp qua hai trong số đó, nghe nói bề ngoài tam thiếu gia Tần Chiêu và Tứ thiếu gia Tần Chử giống nhau như đúc, kia hẳn chính là Tần nhị thiếu gia.”

Mộ Lê Thần cau mày: “Tần Chiêu đã chết ở trên tay tôi, chuyện này tôi có thể khẳng định. Như vậy hẳn chính là Tần nhị thiếu gia biến dị thành tang thi trong lời đồn?”

Đồn đãi vốn dĩ không thể tin, nói là biến thành tang thi, lại không ai tận mắt nhìn thấy, ai có thể xác định Tần nhị thiếu gia thật sự biến thành tang thi sau đó bị giết chết, mà không phải là che dấu thân phận chứ?

An Dương nói: “Nếu không xác định, vậy trở về hỏi Tần Minh một câu là biết. Nói vậy Tần đại thiếu gia sao lại là bao cớ chứ, cũng có thể nhận ra em trai cũng mình nha.”

Mộ Lê Thần không truyền âm đáp lại, cũng chính là ngầm đồng ý với suy đoán của An Dương.

Nếu người này thật sự là Tần nhị thiếu gia, là con của Tần gia gia chủ, như vậy một loạt hành động của Tần gia gia chủ đều sáng tỏ.

Nếu hắn là cháu của Tần gia gia chủ, Tần gia gia chủ nhất định sẽ không vì cho cháu mình mất mũi mà loại bỏ con mình đâu. Dù sao, nếu ông ta ở trước mặt mọi người coi trọng thanh niên kia, vậy vị trí người thừa kế của Tần Minh không còn an ổn nữa.

Nhưng nếu người nọ là con của Tần gia gia chủ, mà hắn lại có ý buông tay cái vị trí châu báu kia của anh cả, như vậy hành vi hôm nay của hắn chính là nhắc nhở mọi người.

Xem ra vị trí dưới lòng Tần Minh đã không còn vững vàng, bọn họ cũng phải sớm đưa ra quyết định.

Mộ Lê Thần cũng không quá lo lắng, hiện tại người thừa kế Tần gia là ai, đối với hắn đã không còn quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Mộ Lê Thần và An Dương sau khi trở lại chỗ ở của mình, liền vào trong không gian bàn bạc kế hoạch sau này.

Mộ Lê Thần nói: “Duệ Kim chi tâm đã có trong tay, uy vọng của anh trong căn cứ cũng rất cao, có thể thực hiện một bước cuối cùng trong kế hoạch rồi.”

Bước cuối cùng này là để Mộ Lê Thần dẫn đại quân tang thi tấn công, giết chết những trở ngại còn sót lại, giúp An Dương khống chế cả căn cứ B thị, để An Dương trở thành người nắm trong tay quyền lực tối cao nhất trong căn cứ.

Nhưng An Dương lại có chút không cam nguyện: “A Thần, về sau có phải em muốn rời khỏi B thị không?”

Mộ Lê Thần cười, nói: “Đương nhiên, căn cứ S thị và X thị đều nằm trong tay chúng ta mới tốt.”

An Dương trầm mặc.

Hắn hiểu rất rõ dã tâm của Mộ Lê Thần, hắn cũng đã nói sẽ không cản trở, A Thần muốn hắn làm chuyện gì hắn đều sẽ cố hết sức hoàn thành. Chỉ là, làm người nắm quyền tối cao tại căn cứ B thị, so ra còn kém hơn chuyện có thể đi theo bên cạnh người trong lòng xuất nhập Thành Song.

An Dương mang theo chút khẩn cầu nhìn Mộ Lê Thần: “A Thần, chờ anh khống chế được B thị, em gọi Mục Nhiên hoặc Ân Phùng tới tiếp nhận có được không? Anh... muốn đi theo bên cạnh em.”

Mộ Lê Thần theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng An Dương bắt chợt cầm tay hắn: “Anh thật sự không thể chịu đựng được việc cách xa em dù chỉ một chút, huống chi là một thời gian dài.”

Sau đó, lý do cự tuyệt đã lên đến bên miệng Mộ Lê Thần lại không thể nói ra.

Nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của An Dương vẫn luôn in trong trí nhớ mình một cách đặc biệt, Mộ Lê Thần thở dài: “Được rồi.”

Mặc kệ nói như thế nào, chuyện An Dương khống chế B thị quan trọng hơn, hắn là người yêu của mình, chính mình cũng nên học cách tôn trọng ý kiến và mong muốn của người yêu.

Căn cứ B thị cho dù không có An Dương tọa trấn rồi bị người cướp đi cũng không quan trọng, cùng lắm thì trực tiếp dùng đại quân tang thi san bằng nó, nhưng An Dương lại chỉ có một. Cuối cùng, Mộ Lê Thần vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Mộ Lê Thần hành động rất nhanh, ngày hôm sau khi ma nhân thối lui, cơ sở hạ tầng của căn cứ bị phá hỏng còn chưa sửa kịp, hắn liền rời khỏi căn cứ, bắt đầu triệu tập đại quân tang thi của mình.

Hắn không thể cho căn cứ B thị có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, bằng không đại quân tang thi của hắn sẽ tổn thất nghiêm trọng, loại tổn thất này hắn tuy rằng có thể chịu được, nhưng hắn còn rất nhiều chuyện về sau cần làm, nếu làm tổn thất quá nhiều quân lực, vậy công sức bao nhiêu năm hắn trả trộn vào B thị thật uổng phí.

Tốc độ Mộ Lê Thần rất nhanh, cơ hồ không bao lâu sau liền từ phía xa xa căn cứ chạy tới núi Vụ Bạc.

Lúc này núi Vụ Bạc đã bị liệt vào một trong những cấm địa tử vong, nhiệm vụ thuộc cấp sss, rất ít đơn vị binh đoàn dám nhận làm nhiệm vụ này.

Thời gian phát triển lâu như vậy, núi Vụ Bạc biến hóa rất nhiều, đã không còn như trước kia, hiện tại rất cường đại, tang thi thực vật xum xuê cùng với các biến dị thú sinh hoạt cùng nhau, bình yên vô sự. Duy nhất không có biến hóa chính là căn biệt thự.

Mộ Lê Thần vừa tiến vào biệt thự, liền bị một con chó béo mập bỏ nhào vào lòng, hấn theo bản năng ôm lấy vật nhỏ trong lòng.

Là Tiểu Hắc, Tiểu Hắc tuy rằng bây giờ đã là biến dị thú cao cấp cấp tám, nhưng sau khi nó biến nhỏ vẫn như vậy, nhìn qua cực kỳ dễ thương.

Hà Kỳ Tranh vẫn đi theo bên người Tiểu Hắc làm bảo mẫu như trước.

Mộ Lê Thần nhìn về phía Hà Kỳ Tranh, hấn đã rất lâu không gặp tên biến dị thú dưới biển này, có vài lần đến núi Vu Bạ cũng bởi vì Hà Kỳ Tranh và Tiểu Hắc đều ra ngoài đi săn hoặc đi gặp đám biến dị thú Thủy tộc bồi dưỡng tình cảm, nói chuyện phiếm các loại, tính đến bây giờ đã hai năm chưa gặp.

Bất quá, dung mạo Hà Kỳ Tranh một chút cũng không thay đổi, khí chất vẫn tỏa ánh dương quang, mặt than vẫn không có biểu tình, lại còn hay lái nhái.

Hà Kỳ Tranh lái nhái là không ai chịu được, cho nên mọi người khi nghe hấn nói chuyện cơ bản đều đi đường vòng, sau này hấn phát hiện chỉ có Tiểu Hắc không ghét bỏ hấn lái nhái, từ đó về sau hấn liền thích đi theo bên người Tiểu Hắc làm bảo mẫu.

Kỳ thật, Tiểu Hắc có nỗi khổ riêng, nó ngoại trừ có thể cùng chủ nhân Mộ Lê Thần của mình trao đổi tinh thần lực, đối với những người khác chỉ có thể sử dụng ngôn ngữ thân thể, người khác không nhất định hiểu được.

Cho nên Hà Kỳ Tranh thân là biến dị thú Thủy tộc được nhiên không hiểu ngôn ngữ thân thể của Tiểu Hắc, bởi vì Tiểu Hắc là biến dị thú trên lục địa, mà Tiểu Hắc cũng sẽ mở mồm không nói tiếng người, Hà Kỳ Tranh liền tự động cho rằng Tiểu Hắc không ghét bỏ hấn, từ đây dính lấy Tiểu Hắc.

Mộ Lê Thần ngược lại bị Tiểu Hắc kẻ khổ rất nhiều lần. Chỉ là hấn thấy Tiểu Hắc chơi với Hà Kỳ Tranh rất tốt, Tiểu Hắc làm đủ trò trên người Hà Kỳ Tranh mà Hà Kỳ Tranh cũng không sinh khí, có cảm giác một người như vậy đi theo bên cạnh Tiểu Hắc rất tốt, Tiểu Hắc cũng có thể hỗ trợ giám thị Hà Kỳ Tranh một chút. Vì thế, Mộ Lê Thần làm lơ đồng lõa kẻ khổ của Tiểu Hắc.

Hà Kỳ Tranh nhìn Tiểu Hắc vốn dĩ đang nằm trong lòng mình đột nhiên bỏ nhào vào lòng Mộ Lê Thần, tâm giống như bị tạt axit, chỉ cảm thấy tiểu gia hỏa này thật sự không có lương tâm. Minh đối tốt với nó như vậy, thế mà chủ nhân nhiều năm không một lần gặp mặt vừa xuất hiện một cái, nó đã ném mình sang một bên

Mộ Lê Thần dòm Hà Kỳ Tranh một bộ oán phụ nhìn chăm chăm Tiểu Hắc đang lăn lộn bán manh làm nũng đủ trò trong lòng mình, bỗng bật cười, thuận tay đem Tiểu Hắc ném vào người Hà Kỳ Tranh: “Ta còn có chuyện muốn đi tìm Mục Nhiên với Ân Phùng, phiền người chăm Tiểu Hắc một chút.”

Hai mắt Hà Kỳ Tranh nhất thời sáng quắc, hai tay ôm lấy Tiểu Hắc, mùa dấm chua chua trên người cũng biến mất.

Mộ Lê Thần nhìn bọn họ bắt đầu loạn lên, trong lòng có chút nghi ngờ, tại sao lại cảm thấy hai tên này có hơi..... Ủay, không thể thấy bản thân mình cùng An Dương đồng tính luyến, Mục Nhiên cùng Ân Phùng cũng đồng tính luyến, liền cho rằng giống đực toàn thế giới đều đồng tính hết. Hai tên này cũng không phải người đâu, hơn nữa một đứa biến thành hình người, một đứa là thú, nhìn thế nào cũng không xứng.....

Vứt bỏ ý nghĩ kỳ quái trong đầu, liền lên lầu tìm Mục Nhiên với Ân Phùng.

Từ sau sự tình vô ý bắt gặp lần đó, mỗi lần Mộ Lê Thần tìm bọn họ đều sẽ không ung dung tiến thẳng vào phòng hai người, mà là thông qua bí thuật nô bộc gọi hai người bọn họ vào phòng của mình.

Sau khi Mục Nhiên và Ân Phùng bị Mộ Lê Thần biến thành nô bộc, trung tâm của hai người là cực cao, cho dù Mộ Lê Thần kêu bọn hấn tàn sát lẫn nhau, bọn hấn cũng có thể không chút do dự đồng quy vu tận.

Bởi vậy khi được Mộ Lê Thần gọi, hai người cơ hồ ngay lập tức bỏ dở chuyện đang làm mà chạy tới.

Rất ít khi Mộ Lê Thần muốn giao đại sự, bởi vì một ngày này, bọn họ đã chuẩn bị nhiều năm, hấn chẳng qua là muốn xác nhận lại xem có sơ hở nào không mà thôi.

Sau khi kiểm tra xong, Mục Nhiên cùng Ân Phùng vẫn như trước đứng trước mặt Mộ Lê Thần, không có mệnh lệnh của hấn, ai cũng không dám tự tiện rời đi.

Mộ Lê Thần cũng không muốn bọn họ lập tức lui ra, hấn nghĩ nghĩ, hỏi: “Căn cứ S thị và X thị bên kia tra xét được cái gì rồi?”

Mục Nhiên phụ trách chuyện này, liền tiến lên một bước nói: “Chủ nhân, S thị có biến dị thú Thủy tộc giúp, tiến hành rất thuận lợi, chẳng qua X thị lại không thuận lợi như vậy.”

Mộ Lê Thần nhú mày hỏi: “X thị làm sao?”

Mục Nhiên nói: “Căn cứ X thị ở trong sa mạc, không biết vì sao, bên trong sa mạc có một loại kiến biến dị định cư ở nơi đó, phàm là tang thi tiến vào sa mạc hay biến dị thú đều bị ăn hết. Nhưng kỳ quái là, căn cứ X thị thế nhưng ở cùng loại kiến biến dị này rất bình an vô sự.”

Mộ Lê Thần nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Xem ra kiến biến dị này đã trở thành một tuyến bảo hộ thiên nhiên của căn cứ X thị..... Trước không cần quan tâm bên đó, mục tiêu kế tiếp của chúng ta là căn cứ S thị. Bất quá, bây giờ trước hết còn phải đoạt được B thị cái đã.”

Những loại căn cứ cỡ trung bình nhỏ khác, Mộ Lê Thần khá chú ý, hấn rất coi trọng ba căn cứ lớn là B thị, S thị và X thị. Chỉ cần có thể khống

chế ba căn cứ này, những căn cứ còn lại của nhân loại chết hết cũng không sao.

Trong lòng Mộ Lê Thần có một kế hoạch cực kỳ khổng lồ, kế hoạch này nếu có thể thành công, hắn sẽ có thể thống trị thế giới, cho dù không thành công, kết quả cũng không khác gì.

~ o ~ o ~ o ~

Thời điểm chạng vạng, tất cả mọi người bắt đầu khủng hoảng.

Bởi vì, căn cứ chỉ vừa mới tiến bước lũ quái vật đáng sợ ghê tởm khiến số người sống sót chỉ còn lại rất ít, lại nghênh đón đại quân tang thi sắp tới.

Lần này, trong đại quân tang thi không có tang thi thực vật xuất hiện, mà là tang thi cùng tang thi động vật và số ít biến dị thú tạo thành.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa là trùng trùng điệp điệp tang thi, mấy chục vạn con tang thi, áp đảo đến mức khiến người ta không có dũng khí phản kháng. Lúc trước có hơn mười vạn con quái vật nhỏ lúc nhúc cùng tang thi thực vật đã khiến cho căn cứ tổn thất thảm trọng, nay số lượng lại lên đến mấy chục vạn tang thi cùng nhau tiến công.

Bất quá, trong đại quân tang thi tuy rằng tang thi cùng tang thi động vật là nhiều nhất, nhưng thứ khiến người ta chú ý lại là một đàn biến dị thú nọ.

Bởi vì, dẫn trước đàn biến dị thú là một con tang thi chó cực kỳ cực kỳ khổng lồ, mà bên người con tang thi đó còn có một nhân loại. (aka Hà Kỳ Tranh =)))

Bất quá, tất cả mọi người không nghĩ kẻ kia thật sự là nhân loại, bởi vì tang thi xung quanh đều không có phản ứng, tất cả mọi người chỉ có một suy đoán đó là tang thi cấp cao, đã tiến hóa đến mức so với nhân loại không có điểm khác biệt.

An Dương cũng thấy một màn như vậy, cũng bị đại quân tang thi trùng trùng điệp điệp làm cho rùng mình, hắn lướt mắt nhìn qua bóng người bên cạnh tiểu hắc, rồi quay đầu nhìn về phía Mộ Lê Thần mặc áo choàng đen bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Đó là Hà Kỳ Tranh?”

Mộ Lê Thần gật đầu.

An Dương có ấn tượng rất sâu sắc với Hà Kỳ Tranh, một tình địch có tiềm năng. Bất quá, nhiều năm như vậy không gặp mặt, A Thần hẳn là đổi với cái tên tiểu bạch kiểm kia không có hứng thú gì?

Hắn cảm thấy lúc Hà Kỳ Tranh đi, bộ dạng như tỏa ra hào quang, nhìn rất chói mắt, khiến hắn hận không thể đem tên này đá cho một phát, bởi vì tên đó chuyên môn lấy cái lý do [bởi vì Tiểu Hắc chạy vào lòng Mộ Lê Thần, cho nên tôi liền chạy lại đây] để sáp sáp vào người A Thần.

Mộ Lê Thần đột nhiên nhận thấy địch ý mơ hồ trên người An Dương, có chút không hiểu cho lắm.

Hà Kỳ Tranh đắc tội với An Dương lúc nào? Sao lại cảm thấy An Dương hình như không thích hắn.....

Nhân có xa gần thân sơ, so với Hà Kỳ Tranh chỉ có giá trị lợi dụng, Mộ Lê Thần đương nhiên sẽ lựa chọn An Dương, cho nên hắn cũng không vì Hà Kỳ Tranh mà đi tìm An Dương hỏi nguyên nhân, hắn cảm thấy loại hành vi này giống như đang vì một người không quan trọng đi chất vấn người quan trọng nhất của mình, thật sự không đáng.

Lực chú ý của Mộ Lê Thần đều đặt trên đại quân tang thi bên ngoài căn cứ, thời điểm bắt đầu công kích tới rồi.....

Zombie: Được rồi, chương này có ai nghĩ thấy mùi nhân thú ko? Cực kỳ nồng nặc luôn ấy (¬_¬) Tác giả thật giỏi bắn hint (¬_¬)

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Đại quân tang thi bên ngoài căn cứ bắt đầu tiến công, nhóm dị năng giả và truyền thừa giả trên tường thành cũng bắt đầu chuyển bị động thành chủ động, công kích đại quân tang thi.

Nhưng thứ có lực sát thương lớn nhất đối với đại quân tang thi lại không phải nhóm dị năng giả và truyền thừa giả, mà là từng viên đạn pháo.

Khi đàn tang thi đến gần, một viên đạn pháo bay xuống oanh tạc, chết hết một mảng lớn, một đám đạn pháo bay xuống liền thổi bay một khối đất, tuy rằng sau đó ngay lập tức liền bị tang thi như thủy triều lấp lại, nhưng tang thi bị vũ khí nóng oanh tạc tổn thất rất lớn lại là sự thật không thay đổi được.

Mộ Lê Thần lạnh lùng nhìn, nhưng đại não lại vận chuyển rất nhanh, hắn thẩm tính toán quỹ đạo và phạm vi công kích của đạn pháo, sau đó điều khiển đàn tang thi tránh đi.

Đàn tang thi này đều là Mộ Lê Thần hao tâm tổn sức tích lũy thật lâu mới được, đánh sập một căn cứ thật sự rất dễ dàng, nhưng muốn làm sao để hạ chỉ số thương vong xuống mức thấp nhất, đây mới là điều Mộ Lê Thần suy xét.

Trong đại quân tang thi, tang thi cấp cao nhất đều là tang thi dị năng sau khi tiến hóa, mỗi một chủng tang thi dị năng lại không hoàn toàn giống nhau, Mộ Lê Thần dựa theo loại hình dị năng công kích, dị năng phòng ngự, dị năng hệ đặc thù..... mà phân chia các nhiệm vụ khác nhau.

Cho dù là lúc trước, với đại quân tang thi này cũng có thể khiến căn cứ rơi vào diệt vong, huống chi căn cứ lúc này còn từng bị ma nhân oanh phá một trận mà lung lay sập đổ, hơn nữa đại quân tang thi còn có tang thi hoàng chi huy, tiến lùi có trật tự, giống như một đại đội binh trong quân đội được huấn luyện kỹ càng, thậm chí so với quân đội còn muốn ngay ngắn hơn.

Quân đội có lẽ còn có người tham sống sợ chết, không nghe theo mệnh lệnh hoặc làm sai những chuyện nhỏ nhặt, nhưng đại quân tang thi thì không xuất hiện loại chuyện này, đẳng cấp chúng nó quá rõ ràng, bản năng trung thành tuyệt đối không cho phép bọn chúng vi phạm mệnh lệnh của thượng cấp, càng không có ý nghĩ đại nghịch bất đạo, cả đại quân tang thi giống như một cỗ máy, vận hành một cách hoàn mỹ.

Cho dù căn cứ lúc này còn có không ít dị năng giả cùng truyền thừa giả, nhưng số phận căn cứ đã định trước chỉ có con đường diệt vong.

Điều này không riêng gì Mộ Lê Thần biết rõ, mà bất luận kẻ nào ở đây cũng đều biết rõ.

Cho nên, khi lãnh đạo cấp cao của căn cứ cùng thủ lĩnh các thế lực lớn bắt đầu tính toán làm sao để bảo toàn lực lượng thủ hạ của mình sau đó chạy thoát khỏi căn cứ sắp bị hủy diệt.

Mộ Lê Thần sớm đã nhìn chằm chằm đám lãnh đạo, phát hiện bóng dáng bọn họ từ tiền tuyến biến mất ở phía sau, liền âm thầm phái người đi lan truyền tin tức: “Căn cứ đã bị bỏ rơi, mọi người đều đã bị bỏ rơi.....”

Bị bỏ rơi?!

Những người vốn dĩ đang cố chống chọi với tang thi đều hiện lên ý nghĩ này, bọn họ không tự chủ được hướng mắt truy tìm những bóng dáng vẫn thường xuyên xuất hiện trên màn hình, nhưng đáng tiếc là, ai cũng không tìm được.

Sự thật đã quá rõ ràng, bọn họ đã bị lãnh đạo vứt bỏ.

Đám người lãnh đạo đem bọn họ để lại chỗ cắm chân tang thi, một mình chạy trốn, ngay cả âm thanh của lửa đạn đều trở nên nhạt nhòa, không còn dày đặc như lúc trước.

Nhất thời, sức chiến đấu cùng niềm tin vốn không còn bao nhiêu của mọi người trong khoảnh khắc nọ liền tan rã, tất cả mọi người không ai còn muốn chống cự nữa, ngược lại bắt đầu suy nghĩ làm sao để trốn thoát khỏi nơi mùi vị tử vong tràn ngập này. Không ai nguyện ý dùng sinh mệnh của mình dâng cho tang thi chỉ vì lũ người tham sống sợ đã chết vứt bỏ bọn họ một đường chạy trốn, cho nên bọn họ không muốn ở lại.

Mộ Lê Thần bắt lấy loại tâm lý này của mọi người, kích động bọn họ, phân tán sức chiến đấu của bọn họ.

Khi phòng tuyến hoàn toàn bị phá vỡ, khi những người còn lại rút cuộc cũng buông tay, phóng tầm mắt nhìn lại, cơ hồ tất cả đều chuẩn bị chạy trốn.

~ ~ ~ ~ ~

Mộ Lê Thần cùng An Dương lặng lẽ đứng trên tường thành, nhìn nhân loại hỗn loạn.

Đàn tang thi tiến vào căn cứ, chúng nó bắt đầu giết hại, mỗi một tang thi đi ngang qua hai người lại có cảm giác như không nhìn thấy bọn họ. Hệt như bọn họ là người vô hình vậy.

Sau khi tang thi tiến vào căn cứ, kết cục trên cơ bản đã định, ngoại trừ vài người không thể chạy thoát chỉ đành bất động nhắm mắt chờ chết, còn lại đều chạy ra khỏi căn cứ.

Chỉ là bên ngoài căn cứ ngược lại càng nguy hiểm hơn, bởi vì Mộ Lê Thần đã ra lệnh cho đàn tang thi bên ngoài căn cứ tận sức giết chóc, đặc biệt là giết sạch đám dị năng giả cấp cao, về phần những kẻ cấp thấp tạm thời bỏ qua.

Mùi máu tươi nồng nặc bắt đầu lan tràn trong ngoài căn cứ, trong mắt Mộ Lê Thần chợt lóe lên một tia đáng tiếc, nếu căn cứ này đều chết hết liền có thể sinh ra rất nhiều khí huyết sát, giống như căn cứ H tình lúc trước. Nhưng mà căn cứ B thì dù sao còn phải để An Dương trùng kiến lần nữa, nhân khí rất nhanh sẽ đem sát khí nơi này xua tan, khí huyết sát không có khả năng ngưng tụ được.

Mộ Lê Thần quay đầu cười nói với An Dương: “Cứu thế chủ đại nhân, hiện tại đến phiên ngài ra tay rồi đó.”

Vốn dĩ An Dương nhìn cảnh tượng giết hại này mà khổ sở trong lòng, nhưng nghe thấy xưng hô này của Mộ Lê Thần, hắn cũng nhịn không được tự giễu hừ một cái, sau đó nhếch môi cười với Mộ Lê Thần: “Tuân lệnh! Diệt thế chủ đại nhân.”

Hắn đột nhiên cảm thấy, diệt thế chủ và cứu thế chủ thật đúng là trời sinh một đôi mà.

Mộ Lê Thần vẫn không đem danh xưng ‘diệt thế chủ’ An Dương đặt cho mình để trong lòng, nếu hắn đã quyết định không giết hết nhân loại, thì làm sao

gọi là ‘Diệt thế chủ’ được? Tuy rằng hắn vẫn không có hảo cảm đối với nhân loại.

Nghĩ đến đây, Mộ Lê Thần đột nhiên hỏi: “A Dương, nếu tôi làm ra tội ác tày trời gì, anh có ghét bỏ tôi không?”

An Dương đang chuẩn bị đi xuống triệu tập nhân thủ cứu người, hắn không hỏi Mộ Lê Thần sẽ làm ra loại chuyện ác nào, chỉ thần nhiên cười: “Cho dù như thế nào anh cũng tuyệt đối sẽ không tức giận với em hay ghét bỏ em, hơn nữa, ngay cả khi em muốn hủy diệt thế giới anh cũng giúp, vậy em còn lo lắng cái gì?”

Nói xong, hắn đặt lên trán Mộ Lê Thần một nụ hôn, sau đó không quay đầu lại mà đi mất.

Mộ Lê Thần đứng tại chỗ, xúc cảm ôn nhu trên trán tựa như còn đọng lại, hắn mơ hồ nghe được tiếng An Dương từ trong gió cất lên: “Anh sẽ làm những gì mà em muốn anh làm, đứa ngọc của anh.”

Bỗng dưng, Mộ Lê Thần vốn dĩ vẫn luôn chìm trong đủ loại cảm xúc tiêu cực của kiếp trước phục hồi lại. Trong tâm dâng lên một cỗ ảm áp, hắn cảm thấy thật dễ chịu.

Kỳ thật, cừu hận ngày trước đã không còn đáng giá để hắn mang trong lòng, bởi vì trên đời này đã có một người yêu thương hắn nhất.

Người được yêu chính là người hạnh phúc nhất, những cừu hận thống khổ cực đoan từng khiến hắn trở nên xấu xí đã không còn tồn tại, chúng nó vốn đã theo kẻ thù của hắn mà tan thành mây khói rồi.

Mộ Lê Thần đứng trên tường thành, gió thổi làm vạt áo choáng đen tuyền tung bay, tầm nhìn của hắn vẫn luôn dấy dựa trên bóng dáng đặc biệt duy nhất đang dần dần biến mất, hắn hoảng hốt nhớ lại thời tuổi trẻ khi gia gia dạy bảo.

Sự thù ghét khiến con người ta một môi thống khổ, mà người bị hận ngược lại sống rất nhẹ nhàng vui vẻ, thà rằng làm một người bị kẻ khác hận, cũng không muốn làm một người mang theo nỗi hận trong tim.

Có thù thì báo, báo thù xong cũng không nên lại canh cánh trong lòng sự tình trong quá khứ, cuộc sống vẫn nên hướng về phía trước

~ o ~ o ~ o ~

An Dương thu nạp không ít nhân thủ, ngoại trừ Tinh Thần đông binh đoàn lúc trước hắn thu, còn có rất nhiều dị năng giả không thể chạy thoát cũng gia nhập dưới trướng hắn, về phần truyền thừa giả thì trước mắt vẫn chưa có.

Sau khi thu nạp nhân thủ, An Dương liền mang bọn họ đi giết tang thi.

Mộ Lê Thần nếu quyết định muốn giúp An Dương đoạt được căn cứ B thị, đương nhiên sẽ không keo kiệt hi sinh một chút, có không ít tang thi đẳng cấp tương đối thấp cống hiến cho An Dương lập uy, diễn trò vừa thực tế vừa chân thật.

Bất quá, khi thái dương bắt đầu hạ xuống, sắc trời đã rất tối, Mộ Lê Thần âm thầm điều khiển đại quân tang thi lui về không ít, chỉ để lại một bộ phận.

An Dương dẫn người sống sót suốt đêm chiến đấu ở tuyến đầu, liên tục giết tang thi, thẳng đến khi thái dương của ngày hôm sau lại mọc lên, bọn họ mới chính thức thấy được ánh rạng đông.

Bởi vì tang thi đều đã rút lui.

Số người sống sót nhìn bóng dáng đàn tang thi rời đi, thở dài một hơi, liên tục chiến đấu một ngày một đêm bọn họ đã mệt đến mức cả người đầy máu tươi thịt vụn mà ngồi bệt dưới đất, ánh mắt nhìn lẫn nhau đều lộ ra vui sướng tươi cười khi sống sót sau tai nạn.

Sau khi nghỉ ngơi tốt, An Dương liền bắt tay vào việc trùng kiến lại căn cứ B thị.

Bởi vì bản thân cùng tang thi hoàng là người một nhà, cho nên An Dương một chút gấp gáp cũng không có, trùng kiến căn cứ liên quan đến năng lực của mình, tiến triển tuy rằng rất chậm, nhưng có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không có tang thi đột nhiên công kích, chậm một chút cũng không sao.

Mà lúc này, An Dương miễn cưỡng rút ra một ít thời gian rảnh rỗi muốn tìm Mộ Lê Thần ôm ấp cho vui nổi tương tư, lại phát hiện tung tích người trong lòng ở B thị đã biến mất.

An Dương nhất thời bị dọa đến tay chân phát lạnh, chẳng lẽ A Thần một mình một người rời đi? Không cần hắn nữa?

Hắn lâm vào khủng hoảng khi bị người yêu vứt bỏ, bất chấp mọi thứ muốn lao ra khỏi căn cứ tìm Mộ Lê Thần.

May mà hắn còn chưa tới mức thần trí không rõ, lý trí miễn cưỡng mà tìm kiếm xung quanh, muốn tìm xem Mộ Lê Thần có lưu lại manh mối gì hay không, kết quả liền tìm thấy trên chiếc bàn kê bên cửa sổ trong phòng Mộ Lê Thần có lưu lại một tờ giấy nhỏ.

An Dương sau khi nhìn tờ giấy nhỏ mới yên lòng, thì ra Mộ Lê Thần không phải bỏ hắn một mình một người đi căn cứ khác, mà là Mộ Lê Thần mang đàn tang thi cần quét dọn dị năng giả và truyền thừa giả chạy trốn bên ngoài, còn gặp phải ma nhân, đánh một hồi với gã rồi đuổi theo.

Về phần tờ giấy nhỏ này, là sau khi Mộ Lê Thần viết xong liền phai một tang thi chim đưa đến.

An Dương sau khi tìm được tờ giấy nhỏ đã không còn lo lắng, liền nhất tâm đặt lên việc trùng kiến lại căn cứ, thái độ tham công tiếc việc của hắn quả thực dễ khiến người ta hoài nghi có phải hắn định đem công tác hoàn thành trong vài năm liền làm xong trong vài ngày hay không.

Kỳ thật An Dương đã có loại ý nghĩ này, hắn cảm thấy nếu mình thừa dịp A Thần vẫn chưa trở về làm xong hết, vậy đợi khi A Thần về đến hắn liền có thời gian cả ngày cùng A Thần chìm trong thế giới của hai người.

Mà mỗi ngày hắn đều chống đỡ hoàn thành nhiệm vụ vượt mức là nhờ nguồn động lực tràn ngập màu hồng về thế giới của hai người. Vì thế An Dương còn cố ý đem công tác mang vào không gian làm, như vậy thời gian liền nhiều ra gấp mười, cũng có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi.

Vì thế hiệu suất công tác của An Dương siêu cao, cao đến mức khiến đám thủ hạ của hắn bị hắn áp bức đến đáng thương, cả bọn trợn mắt há hốc mồm, tên nào chỉ cần có một giây nhàn hạ đều phải cảm thấy xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Mộ Lê Thần mang theo phần lớn tang thi ra ngoài căn cứ B thị bắt đầu quét sạch đám lãnh đạo của căn cứ. Chỉ tiếc hắn không tìm thấy người của Tần gia trong đó.

Bất quá, Mộ Lê Thần đoán được, cho dù Tần gia mời chào một dị năng giả mang không gian đặc thù, mở truyền tống trận trốn thoát trong nháy mắt là không thành vấn đề.

Không có con cá lớn Tần gia này, Mộ Lê Thần cũng không có tâm tình đi quản mấy tên nhỏ nhặt khác, thời điểm chuẩn bị trở lại căn cứ tìm An Dương đột nhiên phát hiện tung tích gã ma nhân.

Ma nhân sao lại xuất hiện ở nơi này? Chuông cảnh báo trong lòng Mộ Lê Thần kéo lên.

Ma nhân vốn đã phát hiện tin tức căn cứ bị đại quân tang thi tấn công rồi trốn ở phía sau đội sao?

Bất quá mặc kệ thế nào, gã chết chắc rồi. Vốn Mộ Lê Thần còn vì ma nhân biến mất mà tỏ vẻ thật đáng tiếc, bây giờ người này lại tự đem mình đưa tới cửa cho hắn.

Mộ Lê Thần ra lệnh cho tang thi trên mặt đất vây quanh gã, sau đó điều khiển từng đàn tang thi chìm xoay quanh trên không trung đề phòng ma nhân chạy thoát.

Thuận tay viết một tờ giấy nhỏ rồi để một tang thi chìm mang tờ giấy nhỏ truyền tin cho mình, Mộ Lê Thần đi về phía ma nhân đang bị vây nhốt.

Gã ta lần này vẫn như trước sử dụng tang thi Thôn Thiên hà phòng ngự, Mộ Lê Thần không muốn để lộ con át chủ bài, ý định tốc chiến tốc thắng liền triệu hồi ra Huyết Ma đao, trực tiếp bổ về phía tang thi Thôn Thiên hà đang bảo vệ ma nhân.

Gã tránh không được, phía sau phía trước đều có hổ rình mồi, tang thi cùng tang thi động vật, gã vốn rất tự tin lực phòng ngự của tang thi Thôn Thiên hà là tuyệt hảo, mặc dù có bị Huyết Ma đao của Mộ Lê Thần công phá, bản thân cũng sẽ không bị thương nặng.

Chỉ tiếc, gã đã định phải chết hôm nay.

Mộ Lê Thần ra lệnh một tiếng, tang thi Thôn Thiên hà vốn dĩ vẫn luôn trung thành tận tâm bảo hộ ma nhân đột nhiên co lại những tầng lá khổng lồ, gã ma nhân không hề phòng bị hoàn toàn bại lộ dưới Huyết Ma đao sắc bén của Mộ Lê Thần.

Một đao chém xuống, thân thể chia lìa, máu trong cơ thể gã ma nhân đều bị Huyết Ma đao nháy mắt hấp thu sạch sẽ, hóa thành một khối thủy khô, trên khuôn mặt khô quắt lộ ra thần sắc vừa kinh sợ vừa ngạc nhiên, khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Từ trong thi thể tản mát ra những luồng hắc khí, hắc khí này hẳn chính là ma khí, Mộ Lê Thần vốn định hấp thu, nhưng mà gã ta là Ma Tu, kết quả bị Huyết Ma đao trong tay mình giành trước, từng luồng hắc khí nhanh chóng chảy vào thân đao đỏ như máu, thoáng chốc đã hấp thu xong.

Sau khi giải quyết ma nhân, Mộ Lê Thần nhẹ nhàng thở ra, chung quy thực lực gã không thấp, thủ đoạn lại quỷ dị, là một phiên toái lớn, giải quyết sớm cũng tốt.

Sau đó hắn bắt đầu lục soát thi thể, Mộ Lê Thần lục soát thi thể không ít lần, trình độ nghiệp vụ cực kỳ thuần熟, không bao lâu sau đã lấy hết mấy thứ tốt có trên người ma nhân ra.

Một ít tài liệu linh tinh dùng để luyện chế mấy thứ nham hiểm này nọ, còn có một lá cờ nhỏ màu đen, thứ quan trọng nhất chính là viên ngọc màu đen thần

bí mà Mộ Lê Thần tâm tâm niệm niệm

Hắn cầm viên ngọc, định đem khóa châu màu trắng sữa ra so sánh một chút, đột nhiên nhớ tới khóa châu màu trắng sữa hắn đã đặt vào con suối trong không gian, nên tạm thời bỏ qua.

Mộ Lê Thần đem đồng tài liệu kia nhặt lên, cầm lấy cả lá cờ màu đen nhỏ, bắt đầu nghiên cứu lá cờ.

Dùng tinh thần lực cảm ứng một chút, Mộ Lê Thần nhận ra năng lượng trên mặt lá cờ này cùng nguồn năng lượng khi hắn hấp thu lúc nhật thực có vài phần giống nhau, hắn dùng cách tế luyện pháp khí thử trên lá cờ, xem như pháp khí tế luyện một phen.

Quả nhiên, lá cờ này chính là pháp khí, công hiệu sau khi nhận chủ đều xuất hiện trong đầu hắn.

Mộ Lê Thần rốt cuộc cũng biết ma nhân vì sao có thể khống chế nhiều quái vật như vậy.

Phương pháp sinh ra mấy con quái vật nhỏ có tính ngẫu nhiên, điều tất yếu là thai phụ khi mang bầu phải trải qua nhật thực, hấp thu năng lượng nhật thực thai nhi trong cơ thể mới có thể biến dị thành quái vật.

Ma nhân dưới tình huống ngẫu nhiên phát hiện ưu thế cường đại của quái vật, vì thế gã dốc lòng nghiên cứu, mới phát hiện ra điều kiện sinh ra quái vật, gã liền luyện chế ra lá cờ này.

Ma nhân trước khi nhập ma kỳ thật ra là một truyền thừa giả ở phương diện luyện khí truyền thừa, bởi vì kết quả nghiên cứu phương pháp tạo ra quái vật mà nhập ma, gã giết hại thai phụ cực kỳ tàn nhẫn, tà khí càng nặng, càng thêm không thể thoát khỏi tâm ma, triệt để bị khống chế.

Lá cờ màu đen này, cấp bậc không cao lắm, không có tác dụng công kích hay phòng ngự, chỉ có một công năng, đó là hấp thu năng lượng. Hơn nữa công năng này cũng rất cùi bắp, nó chỉ có thể hấp thu một loại năng lượng thuần túy.

Bất quá, công năng tuy rằng ít đến đáng thương, còn hạn chế rất nhiều mặt, hoàn toàn không dùng được trong chiến đấu, nhưng trong nghiên cứu bọn quái vật lại có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Bởi vì năng lượng nhật thực là năng lượng thuần túy, hơn nữa pháp khí hấp thu năng lượng vượt xa đám tu sĩ, cho nên ma nhân sử dụng lá cờ này mới có thể hấp thu nhiều năng lượng nhật thực.

Gã bắt tới rất nhiều nam nữ, buộc bọn họ giao phối, vì để có nhiều thêm vài thai phụ, gã không từ thủ đoạn nào.

Vì sống sót, bọn họ chỉ có thể dựa theo điều gã nói mà làm, thai phụ cũng ngày một gia tăng. Từng người đều bị gã dùng năng lượng nhật thực trong lá cờ nuôi dưỡng, kết quả liền tạo ra loại quái vật mà Mộ Lê Thần từng gặp tại siêu thị.

Mà hơn mười vạn con quái vật chứng tỏ cho ít nhất hơn mười vạn người tử vong, đại bộ phận đều là nữ, phỏng chừng đám nữ nhân đó là do ma nhân bắt về từ các căn cứ nhỏ xung quanh.

Căn cứ nhỏ quá nhiều, cơ hồ mỗi ngày đều có một căn cứ dựng lên, cũng cơ hồ mỗi ngày có căn cứ bị diệt, cho nên gã hủy diệt một vài căn cứ nhỏ căn bản không khiến người ta chú ý.

Tích tiểu thành đại, quãng thời gian ma nhân tích lũy hơn mười vạn con quái vật cũng dài, khó trách khi Mộ Lê Thần tiến vào B thị cảm thấy hình như nữ nhân trong căn cứ rất ít.

Ma nhân từng phạm phải sát nghiệt, Mộ Lê Thần mặc dù có chút suy đoán, nhưng hắn không quan tâm, bởi vì chính hắn cũng bị sát nghiệt quán thân, thứ hắn quan tâm là năng lượng nhật thực còn thừa trong lá cờ.

Mộ Lê Thần sờ sờ lá cờ trong tay, cảm giác được thứ năng lượng dư thừa bên, vừa lòng cười một cái.

Vốn tưởng rằng sau khi lần nhật thực thứ ba qua đi, hắn không còn khả năng dựa vào hấp thu năng lượng nhật thực để nhanh chóng thăng cấp, không nghĩ tới gã ma nhân chết đi lại đem đến cho hắn một kinh hi lớn như vậy.

Bởi vì kinh hi này mà tâm tình Mộ Lê Thần rất tốt, lòng từ bi nổi lên liền bảo tang thi của mình đem thi thể ma nhân hỏa thiêu, sau đó đào hố chôn tro cốt, chứ không phải quăng đó làm com trong bụng của đàn tang thi nhà mình.

Mộ Lê Thần đem lá cờ cùng viên ngọc đen cất đi, sau đó lệnh cho từng nhóm tang thi tuần tra vài vòng các khu vực phụ cận, xem xem xung quanh có phải còn có quái vật hay.

Ma nhân xuất hiện ở nơi này, nói không chừng đám quái vật may mắn còn tồn tại cũng ở gần đây. Cũng không biết ma nhân khống chế lũ quái vật đó như thế nào, Mộ Lê Thần không biết phương pháp khống chế, lại ghét bỏ bộ dạng bọn chúng quá mức xấu xí, vì thế hoàn toàn không có ý định thu làm đàn em, trực tiếp hạ lệnh giết chết không tha.

Thứ mình muốn đều đã lấy đến tay, ngoại trừ Duệ Kim chi tâm từ khí trầm trầm khiến Mộ Lê Thần không vừa lòng, những thứ khác đều không tồi, nhất là lá cờ này.

Nhưng mà người đầu khó lòng thỏa mãn, Mộ Lê Thần cũng giống vậy, chưa tính đến chuyện hắn chỉ có thể xem như từng làm người.

Mộ Lê Thần có chút hối hận sao lúc trước mình lại hạ thủ nhanh như vậy, một phát trực tiếp giết chết ma nhân, nếu lưu lại Suru Hồn tù binh mà nói, tìm mấy cái truyền thừa luyện khí và phương pháp khổng chế quái vật, kia chẳng phải càng tốt hơn sao?

Được tiện lại nghỉ còn khoe mẽ.....

Mộ Lê Thần nghĩ như vậy, vì thế lúc trở lại căn cứ, khi tiến vào không gian cùng An Dương trao đổi sự tình đã nói như thế.

An Dương vài ngày không gặp người trong lòng đang chuẩn bị ôm Mộ Lê Thần hôn nồng nhiệt, đột nhiên bị một đồng giả định và hối tiếc của Mộ Lê Thần đánh cho tỉnh mộng, hiện tại muốn tiếp tục ý định vừa rồi cũng không có không khí thích hợp.

An Dương có chút ừ ừ, bất quá hấn vẫn an ủi Mộ Lê Thần: “Em không cần phải thấy hối hận, chỉ bằng ngấm lại nếu không phải ngay từ đầu hạ thủ ngoan độc thì làm sao ma nhân chạy mất được.”

Mộ Lê Thần cũng oán giận một chút, bây giờ được An Dương an ủi, ngấm lại cũng hiểu ra, sau đó liền nhịn không được cười.

Kỳ thật cũng đúng, sống là không thể hối hận, không phải mỗi người đều có thể giống hấn có cơ hội trùng sinh, cũng không phải cơ hội trùng sinh nào cũng đều trở lại quá khứ, nếu đã làm cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì đi tiếp, nhân sinh vốn dĩ không có đường lui.

Thay vì ngồi hối hận, chỉ bằng ngấm lại mình nên làm như thế nào mới không phải sai lầm lớn, mà người ngồi bên cạnh vẫn đang trấn an mình.

Mộ Lê Thần cười bỏ qua đề tài không quan trọng này, hỏi An Dương: “Gần đây căn cứ thế nào?”

An Dương vẫn đậm phong khinh nói: “Đang trong quá trình xây lại, còn không phải như vậy sao, bất quá có nhóm người kia cảm giác cũng khá tốt. Có nhân khí”

Nhóm người kia là nhóm người nào, trong lòng hai người đều biết rõ.

Mộ Lê Thần cười nói: “Không khí bên trong không gian rất tốt.....”

Mộ Lê Thần lại hỏi đến đám người Tần gia: “Người Tần gia đều đã chết, như vậy đại trạch Tần gia anh khổng chế được không? Còn có sở nghiên cứu ngấm”

An Dương nói: “Anh đương nhiên đã khổng chế được, chẳng qua ngoại trừ một số thứ bên trong đại trạch Tần gia không có nhiều tác dụng lắm, sở nghiên cứu ngấm thì không có bất cứ tư liệu có giá trị nào.”

Nghe An Dương nói, Mộ Lê Thần nhũn mảy, xem ra Tần gia sớm đã tính toán rồi đi khỏi B thị, cho nên mới thu thập sạch sẽ như vậy, bằng không sẽ không thu gom kịp thời.

“Sở nghiên cứu tư liệu gì cũng không có thật sao? Vậy còn dụng cụ? Vài bộ dụng cụ tiên tiến nhất đâu?”

An Dương lại mang đến tin tức không tốt lắm: “Đều được lãnh đạo cấp cao mang đi, chỉ còn lại có một ít dụng cụ cơ bản thông thường, hơn còn bị hủy mất.”

Sắc mặt Mộ Lê Thần không chút thay đổi, Tần gia làm được cỡ này thật đúng là triệt để, mang đi sạch sẽ như vậy, một cái giò heo cũng không để lại.

Nghĩ đến số tư liệu nghiên cứu, Mộ Lê Thần thật không cam lòng, lúc này hấn đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức lật túi da rắn lên lôi xấp tài liệu của ma nhân ra.

Hấn tìm một lúc, động tác nhất thời dừng lại, hai mắt sáng rực: “Tìm thấy rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Ngoại Truyện: An Dương - Kiếp Trước

Tôi thích A Thần, thật lâu trước kia đã thích, sau này không biết từ lúc nào loại thích này dần dần biến thành yêu.

A Thần cùng Phó đại tiểu thư đính hôn, tương lai bọn họ sẽ kết hôn rồi sinh con, bạch đầu giai lão.

Cho nên mỗi lần tôi nhìn thấy Phó Nghiên, đều hận không thể khiến cô ta vĩnh viễn biến mất.

Đúng vậy, tôi ghen tị, tôi lại ghen tị với một nữ nhân.

Tôi ghen tị vì cô ta có thể được A Thần trân trọng, không giống loại trân trọng giữa anh em mà A Thần giành cho tôi, mà là loại trân trọng và quan tâm mà một nam nhân đối một nữ nhân nên phát sinh tình cảm.

Tôi từng tưởng tượng nếu có một ngày, A Thần cũng thích tôi, nguyện ý cùng tôi trải qua một đời. Chỉ tiếc, tưởng tượng vĩnh viễn là tưởng tượng.

Mộ gia gia nói, ông định đợi sau khi A Thần chính thức tiếp quản Mộ thị, liền cử hành hôn lễ cho A Thần và Phó Nghiên.

Chuyện này với tôi mà nói, quả thực chính là một tin dữ.

Tôi không thể lại lừa mình dối người.

Tôi nghĩ, thỏ lộ với A Thần, nếu A Thần đồng ý cùng mình một chỗ, vậy hai người chúng ta sẽ sống riêng, nếu em ấy không đồng ý, tôi sẽ rời khỏi N thị.

Đáng tiếc, tôi là một tên nhát gan, tôi không thể buông tay A Thần mà dọn đến một thành phố khác, tôi rất sợ về sau sẽ không thể thấy được A Thần nữa, tôi sợ sau khi nói ra tâm ý của mình, ngay cả anh em cũng không thể làm nữa.

Vì thế, tôi cứ như vậy đem tâm tư kia giấu đi, yên lặng canh giữ bên cạnh A Thần.

Vị trí người anh em tốt này, chính là nhìn em ấy hạnh phúc.

Chỉ là, trong khi tôi vô tri vô giác sống, ông trời lại mở ra một trò chơi.

Mạt thế đến, A Thần biến thành tang thi.

May mà A Thần không giống Mộ gia gia chỉ biết ăn người, em ấy có ý thức, em ấy vẫn. nhớ rõ tôi.

Khi A Thần biết tôi tự tay giết chết Mộ gia gia, quan hệ giữa em ấy và tôi liền bất hòa.

Trong lòng tôi rất khổ sở, tôi lúc ấy đã tận lực bảo vệ gia gia, chỉ là người cần tôi bảo hộ rất nhiều, dưới tình huống bất đắc dĩ chỉ có thể buông tay một người đã biến thành tang thi không thể khống chế.

Kỳ thật tôi biết, tôi tuy rằng nói đã tận lực, nhưng lại không đem hết toàn lực ra.

Bởi vì nếu không phải Mộ gia gia, đổi lại là A Thần mà nói, tôi nhất định sẽ liều mạng bảo hộ em ấy.

Chỉ không phải vì một đám không biết nên gọi là gì mà mất mạng.

Trong lòng tôi, An Như, Mộ Dung không phải là người thân, mà chỉ là cha mẹ của A Thần, cho nên tôi cũng muốn bảo vệ tốt bọn họ trước khi A Thần trở lại.

A Thần biến thành tang thi, em ấy không chế được tang thi khác, nhất hô bá ứng, bộ dáng kia, khí khái kia thật sự làm tôi si mê không thể rời mắt.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy A Thần sau khi biến thành tang thi lại khác với lúc trước.

Cho dù ôm lấy cơ thể em ấy đã không còn ấm áp, cho dù không thể nghe được tiếng tim đập trong ngực em ấy, cho dù cảm giác khi em ấy nói chuyện bên tai đã không còn ngửa ngáy của hô hấp phả vào da. Nhưng em ấy vẫn luôn là A Thần mà tôi yêu.

Chỉ là A Thần của tôi, tựa hồ đã chán ghét việc tôi ở bên cạnh, em hi vọng tôi rời đi.

Trước khi rời đi, tôi rốt cuộc nhìn không được muốn đi tìm em nói chuyện.

Tôi muốn nói, kỳ thật anh rất yêu em, em có biết không? Cho dù em đã biến thành tang thi đi chăng nữa.

Tôi muốn nói, anh sớm đã biết em không ăn người mà chỉ ăn tinh hạch, đừng vì đám người không biết gọi là gì kia mà chịu đựng.

Tôi muốn nói, kỳ thật anh tình nguyện để em biến thành một tang thi thông thường, như vậy anh mới có thể không để ý đến suy nghĩ của em, đem em trói chặt chẽ bên người mình, ngay cả khi em muốn ăn người, anh cũng sẽ nuôi em.

Chỉ là A Thần không cho tôi cơ hội đem những lời này nói ra.

Bởi vì, em ấy không đợi tôi mà chủ động rời đi trước, bỏ tôi lại.

Tôi rõ ràng biết em ở phía trước, nhưng lại không hề đuổi theo, bởi vì tôi hiểu rõ, A Thần em không muốn nhìn thấy anh.

A Thần em đã chán ghét anh rồi, xa lánh anh, em đã không muốn gặp lại anh nữa.

Kỳ thật anh biết, bởi vì khi anh giết chết gia gia tôn kính của em, ngay lúc ấy đã hình thành giữa chúng ta một khe vực mà anh không thể nào vượt qua.

Chúng ta rốt cuộc đã không thể vẫn hồi.

Những bức ảnh chụp trắng đen và hồi ức cũ giống như một cuộn phim tua đi tua lại một cách rõ ràng trong đầu.

Thật giống như em vẫn còn ở bên cạnh anh, nhưng anh biết, hết thấy đều không phải.

A Thần. Em đi rồi.....

~ 0 ~ 0 ~ 0 ~

Tôi liều mạng nâng cao thực lực, giết chết tang thi thậm chí giết cả nhân loại..... Diện mạo hoàn chỉnh của một mặt thể hắc ám rốt cuộc cũng hiện ra trước mắt tôi.

Tôi từng bởi vì lòng trắc ẩn nhất thời mà cứu một nữ nhân ôm đứa trẻ trong tay ăn xin mà bị đoạt vật tư, chỉ kém một chút nữa ngay cả mạng cũng không còn.

Vì thế tôi học được thể nào là lãnh huyết, thấy chết mà không cứu chính là kỹ năng cần nhất tại mặt thể.

Sau khi A Thần rời đi, ý nghĩa sinh tồn của tôi phảng phất như biến mất.

Thời điểm mặt thể vừa đến, tôi đã từng nghĩ đi tìm A Thần, muốn cùng A Thần thành lập một căn cứ nhỏ, chậm rãi đem căn cứ khuếch trương, sống sót thật tốt trong mặt thể.

Sau khi phát hiện A Thần biến thành tang thi, tôi từng nghĩ muốn tìm một nơi không có ai, cùng A Thần ẩn cư đến khi cả thế giới này diệt vong hoặc là chúng ta chết đi.

Mỗi lúc ảo tưởng đoạn tương lai này, tôi thậm chí có chút mừng thầm vì A Thần biến thành tang thi.

Tôi thật sự quá mức đề tiện, ích kỷ rồi!

Nhưng tôi vẫn rất cao hứng, A Thần biến thành tang thi, nữ nhân tên Phó Nghiên này tuyệt đối sẽ không thể cùng A Thần một chỗ.

Tuy rằng tôi cảm thấy A Thần của tôi luôn luôn là tốt nhất, Phó Nghiên không có tư cách ghét bỏ.

Hiện tại tôi lại rất hi vọng Phó Nghiên có thể bởi vì ghét bỏ mà rời khỏi A Thần, như vậy A Thần sẽ là của tôi.

Toàn thế giới, chỉ có tôi sẽ không bởi vì A Thần biến thành tang thi mà ghét bỏ hay sợ hãi em ấy, như vậy, người có thể làm bạn bên cạnh A Thần, đương nhiên chỉ có thể là tôi.

Nghĩ thông suốt điều này, tôi không hề bởi vì thái độ bất hòa của A Thần mà thương tâm hay ảm đạm nữa.

Tôi nghĩ tôi hẳn là nên đuổi theo, tôi hẳn phải mặt dày mặt dạn giữ lấy A Thần bên người.

Thời gian dài, A Thần sẽ biết tâm ý của tôi đối với em ấy.

Cho dù không biết cũng không sao, em ấy đã biến thành tang thi, tất cả mọi người đều cách xa em ấy, chỉ có tôi, chỉ có tôi sẽ luôn bất ly bất khí, vĩnh viễn ở bên cạnh em.

Cho dù A Thần không biết tình cảm của tôi, tôi cũng có thể ở bên em, đến khi đầu bạc..... Uy, A Thần biến thành tang thi hình như không bị bạc tóc.

Cái này không liên quan, chúng tôi có thể cùng nhau sống đến khi chết đi.

Đó là một tương lai tốt đẹp cỡ nào, chỉ cần ngắm lại, tôi liền cảm thấy hạnh phúc muốn khóc.

Đây là khát cầu mà tôi không có được, là thứ duy nhất khi mà tôi còn sinh mệnh dốc lòng theo đuổi.

Chẳng qua ảo tưởng thì rất tốt đẹp, hiện thực lại có rất nhiều vấn đề cần giải quyết.

Tỷ như thân phận A Thần làm sao giấu diếm những căn cứ lớn khi bọn người xung quanh A Thần đều biết?

Không bằng giết sạch bọn họ đi..... Nhìn bọn họ hạnh phúc được A Thần bảo hộ, được A Thần đặt trong lòng, tôi thật có xúc động muốn muốn giết chết bọn họ.

Cho dù thế nào, đều cần có thực lực, cho nên tôi phải cố gắng gia tăng thực lực, mới có thể bảo vệ tốt A Thần luôn bị nhân loại mơ ước.

Tôi biết rất rõ, một tang thi giống A Thần có được ký ức còn có thể không chế tang thi và những tang thi bậc cao khác, nhất định sẽ khiến lãnh đạo nhiều căn cứ chú ý, nếu không có đủ thực lực bảo hộ A Thần, A Thần của tôi sẽ bị cướp đi mất, A Thần nhất định sẽ trở thành chuột bạch nghiên cứu.

...

Đội đến khi thực lực tôi đã cường đại, đi tới căn cứ B thị.

Đây là căn cứ của những người sống sót lớn nhất phía Bắc, tôi nhớ rõ mục đích cuối cùng của đám người An Như chính là nơi này.

Đã qua lâu như vậy, không chừng A Thần đã mang theo bọn họ tới nơi này.

Sau khi tiến vào, tôi mất một ít thời gian mới tìm được chỗ ở của đám người An Như.

Nhìn phòng ở dơ bẩn cũ nát, tôi cơ hồ không dám tin.

Có A Thần giúp, bọn họ có vật tư dùng không hết, làm sao lại ở nơi này, tối thiểu bọn họ cũng có thể ở khu C mới đúng, sao lại lưu lạc đến khu D?

Vào phòng, một cỗ mùi khó ngửi xông vào mũi, cực kỳ nồng đậm, liền rõ ràng nơi này thường phát sinh cái gì.

Khi tôi nhìn thấy nhân hình An Như cùng Mộ Dung gầy trơ cả xương thì khiếp sợ.

Tôi trầm mặc, nhìn bọn người đã từng là cô cậu của mình đánh mất tôn nghiêm mà khẩn cầu tôi bỏ thí thức ăn.

Tôi hỏi bọn họ tin tức của A Thần, bọn họ đều cảm miệng không chịu đáp lại, không muốn nói cho tôi biết.

Lòng tôi liền hoảng hốt, khẳng định A Thần đã xảy ra chuyện, thời điểm nhìn thấy gian phòng này đã đoán được.

Nhưng tôi vẫn cố chấp tiếp tục hỏi, tôi nói bọn họ, muốn thức ăn? Được thôi, vậy phải nói cho tôi biết A Thần ở đâu.

Sau đó bọn họ nói, tôi cảm thấy tim gan của mình như bị một bàn tay hung hăng bắt lấy nghiền nát, đau đến tận tâm can.

Ánh mắt tôi khi nhìn trở lại bọn người kia, tôi không nhìn thấy nhưng tôi biết, nhất định tràn ngập nỗi hận không thể phan thây bọn họ thành vụn đoạn.

Tôi nhìn cảnh hai người An Như cùng Mộ Dung chỉ trích lẫn nhau, sau đó lại khóc rống khẩn cầu tôi, nói rằng là vì bất đắc dĩ và vô cùng hối hận.

Nhưng mà, các người bất đắc dĩ hay các người hối hận thì có liên quan gì đến tôi sao?

A Thần của tôi, bị các người hại..... Các người sao lại có thể sống chứ?

Tôi đã nói cho bọn họ thức ăn. Tôi sẽ cho, chỉ là ở trước mặt thật nhiều kẻ đói khát bên ngoài mà ném thức ăn cho bọn họ. Về phần bọn họ có thể giữ được hay còn mất luôn cái mạng, chắc không cần tôi phải suy nghĩ nhiều.

Tôi xoay người đi, nghe thấy tiếng chân dồn dập của rất nhiều người xông vào phòng, nhưng tôi không quay đầu lại, cứ như vậy từng bước một đạp lên mặt đất ô uế đầy nước thải mà ly khai.

Tôi nghĩ, hẳn là nên đi xem cuộc sống của hai kẻ khác hại A Thần.

Nếu bọn họ mà sống tốt, tôi không ngại phiền mà đạp đổ bọn họ đâu.

Nếu bọn họ sống không tốt, vậy tôi cũng không phiền mà bỏ đá xuống giếng đâu.

Vô luận bọn họ có bao nhiêu thống khổ, thống khổ này vĩnh viễn cũng kém hơn thống khổ mà A Thần của tôi phải chịu ở trong sở nghiên cứu bị cắt xé đủ trò, so ra còn kém hơn nỗi đau tê tâm liệt phế khi người tôi yêu nhất phải chịu thống khổ giày vò.

Sau khi tìm hiểu tin tức của Mộ Lê Dật cùng Phó Nghiên, tôi cười lạnh rồi đi, không ra tay với bọn họ.

Tôi biết, rời khỏi vòng bảo hộ của A Thần, những người này đều tự chết.

Mộ Lê Dật bán Phó Nghiên, đem bí mật của tùy thân không gian trên sợi dây chuyền của cô ta nói cho người khác, vì thế Phó Nghiên cũng chỉ có con đường chết, bởi vì không gian kia chỉ khi chủ nhân của nó chết mới có thể nhận chủ mới.

Chương 118:

An Dương rướn cổ qua nhìn: “Em tìm thấy cái gì?”

Mộ Lê Thần lấy từ túi da rấn ra một vật gì đó rất nhỏ, rồi nói với An Dương: “Mau lấy máy tính lại đây!”

An Dương lúc này mới nhìn thấy trong tay Mộ Lê Thần là một cái USB.

Mà cái USB này An Dương từng thấy qua trong sở nghiên cứu, bây giờ lại nhìn thấy trong tay Mộ Lê Thần, hẳn cũng không khỏi ôm vài phần hi vọng,

không tìm thấy thứ gì trong sở nghiên cứu, như vậy tư liệu kia có phải là.....

Cho dù cái USB này chỉ có một phần nội dung, cũng rất có giá trị.

An Dương là chủ nhân của không gian, hẳn chỉ cần niệm một cái trong đầu liền mang tới một cái máy tính, bên trong không gian có máy phát điện, hẳn cũng mang tới.

Mộ Lê Thần cùng An Dương lắp ráp nguồn điện cho máy tính một hồi, sau đó cắm USB vào, xem xét dữ liệu bên trong.

Hai người chỉ ôm vài phần hi vọng, hi vọng có thể tìm thấy trong USB một ít thứ hữu dụng, mà những dữ liệu nghiên cứu hữu dụng sẽ trở thành mồi câu các nghiên cứu viên trọng yếu. Chẳng qua USB này có khả năng đã bị người xem qua, bởi vì Tần gia cho rằng đem dữ liệu để trong máy tính hoặc USB không an toàn.

Sau khi cắm USB vào máy tính, phát hiện bên trong có lưu dữ liệu, Mộ Lê Thần và An Dương liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy đối phương khản trương.

Hai người mở thư mục trong đó ra, thoáng nhìn vào nội dung trong đó, nhất thời chấn kinh, sau đó mới thay đổi thái độ xem xét sơ sài lúc trước, cẩn thận nhìn.

Mộ Lê Thần nở nụ cười: “Này quả nhiên là ông trời giúp chúng ta!”

An Dương tắt máy tính, cũng cười theo: “Không nghĩ tới Lý Hoành Triết lại nghiên cứu thứ này, tuy rằng không thành công hoàn toàn, nhưng giá trị cũng là vô giá.”

Thì ra USB kia vốn dĩ là tư liệu mà Lý Hoành Triết nghiên cứu làm sao để khiến tang thi khôi phục thành nhân loại.

Chẳng qua Lý Hoành Triết khác với những người khác, hẳn truy đuổi sức mạnh cường đại, cho nên hẳn không có ý nghĩ khiến tang thi mất đi sức mạnh mà trở về nhân loại bình thường, vì thế hẳn mới nghiên cứu phương diện tiến hóa của tang thi.

Hắn cho rằng trận đại biến động này không phải thiên tai hủy diệt nhân loại, cũng không phải tận thế, mà là cơ hội tiến hóa của toàn bộ sinh vật trên thế giới.

Vô luận là dị năng giả hay là tang thi, đều thuộc về một loại tiến hóa.

Trong sự tiến hóa này, tang thi cùng dị năng giả đều là một loại phương hướng mà nhân loại tiến hóa, tang thi không phải là tiến hóa thất bại, tang thi chỉ tạm thời tính là tiến hóa thất bại, nhưng sau này thực lực những con tang thi đó sẽ tiến hóa càng ngày càng hoàn mỹ, cuối cùng so với nhân loại không có gì khác nhau, từ vài biểu hiện mà tang thi cấp cao khi tiếp cận với nhân loại có thể nhìn ra được.

Đám người thường không phải tang thi cũng không phải dị năng mới chân chính gọi là tiến hóa thất bại.

Lý Hoành Triết cho rằng, nhật thực là nơi phát ra hết thầy năng lượng để tiến hóa, tất cả mọi người hấp thu năng lượng từ nhật thực, hấp thu vào thì sẽ có biến hóa, mặc kệ là biến dị thành dị năng giả hay là tang thi, đều thuộc về hướng biến dị cường đại, mà những người thường không có biến dị, thì chính là tiến hóa thất bại.

Bởi vậy Lý Hoành Triết nghĩ, người thường không thể tiến hóa đều là phế phẩm sắp bị đào thải, hẳn không hề có chướng ngại tâm lý khi lấy đám phế phẩm đó làm thí nghiệm, tiến hành nghiên cứu tiến hóa.

Lý Hoành Triết thật ra không khác gì gã ma nhân lắm thứ cô quái.

Lý Hoành Triết cảm thấy, tang thi tiến hóa đến những cấp bậc cao, chính là từng bước tiếp cận với hình thái nhân loại bình thường, hẳn cảm thấy dị năng giả mới là trạng thái tiến hóa hoàn mỹ nhất. Hẳn dùng không ít dị năng giả tiến hành nghiên cứu, cuối cùng cho ra một kết luận: Tang thi tiến hóa đến thời điểm hoàn mỹ nhất là có thể trở thành nhân loại.

Chẳng qua khi trở về nhân loại, sẽ không giữ được ký ức khi còn là tang thi cũng như ký ức của nhân loại lúc trước, này cũng tương đương với một loại tân sinh.

Tư liệu Lý Hoành Triết nghiên cứu chỉ có một phần, không biết hẳn không hoàn thành nghiên cứu này, hay là nghiên cứu hoàn thành nhưng dữ liệu rơi vào tay Mộ Lê Thần và An Dương chỉ có một phần.

Bất quá Mộ Lê Thần càng nghiêng về khả năng thứ hai.

Bởi vì kiếp trước Lý Hoành Triết hao hết tâm tư bắt giữ hẳn hẳn chính là vì cái nghiên cứu này.

Hắn đây là một tang thi hoàng, cũng chính là tang thi đã tiếp cận đến hình thái nhân loại một cách hoàn hảo nhất.

Mộ Lê Thần đem USB giao cho An Dương, nói: “Cái nghiên cứu này không cần phải tiếp tục, chỉ cần lấy kết quả hiện có là được rồi.”

Tư liệu sử dụng để nghiên cứu mới là mục đích chân chính của Mộ Lê Thần và An Dương, bọn họ không muốn phải bắt chước người khác tiếp tục phần

thí nghiệm đang dở của Lý Hoành Triết.

Bởi vì dạng nghiên cứu này nếu muốn tiếp tục, khẳng định không thể không lấy tang thi giải phẫu làm thí nghiệm, đối với Mộ Lê Thần vẫn còn mang bóng ma tâm lý là tuyệt đối không có khả năng đồng ý.

An Dương nhìn USB trong tay, hỏi: “Nếu tiếp tục nghiên cứu này thì khẳng định có thể nhanh chóng tìm ra phương pháp khiến tang thi tiến hóa, vì sao em.”

Mộ Lê Thần ngắt lời hần, thanh âm lạnh xuống: “Anh đừng nhiều lời, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện lấy tang thi đi giải phẫu làm thí nghiệm, mặc kệ cái thí nghiệm này đối với tôi có lợi ích lớn lao gì!”

Chỉ cần vừa nghĩ đến dùng tang thi làm thí nghiệm, Mộ Lê Thần liền nhớ đến mười năm thống khổ kiếp trước, khiến tâm hần dâng lên một luồng cảm xúc thô bạo.

Mộ Lê Thần áp chế khó chịu trong lòng, có chút cứng ngắt nói sang chuyện khác: “Chuyện ở căn cứ xử lý quen tay rồi chứ? Nếu có cần gì cứ việc nói.”

An Dương như có chút dăm chiêu nhìn bộ dáng thập phần chán ghét của Mộ Lê Thần khi nói đến chuyện giải phẫu, nghĩ một chút liền dè dặt theo ý Mộ Lê Thần: “Cũng tương đối quen rồi, chẳng qua có mấy tên không phục anh.”

Mộ Lê Thần nói: “Vậy anh phái bọn họ đi ra ngoài làm mấy nhiệm vụ tương đối an toàn, rồi cho tôi biết thời gian địa điểm bọn họ làm nhiệm vụ.”

Ý tứ hần rất đơn giản, đó chính là thừa dịp lúc mấy tên đó đi ra ngoài làm nhiệm vụ, trực tiếp cho bọn họ chết trong miệng tang thi. Cứ như vậy, căn cứ liên hoàn toàn nằm trong tay An Dương, hơn nữa cũng sẽ không có người cảm thấy An Dương quá mức tàn bạo, chung quy mấy tên kia là do ‘Vận khí không tốt’ vô tình gặp phải đàn tang thi vậy công.

An Dương cũng biết phương pháp này không tồi, bắt quả hần cũng không định đem hết những tên đó ra, giữ lại hai tên tương đối thức thời là được, càng có thể tạo điều kiện cho hần một tay lập uy với căn cứ.

An Dương cùng Mộ Lê Thần thảo luận một chút chính sách quản lý căn cứ, sau đó Mộ Lê Thần đem mọi sự ném cho An Dương lo liệu, đại khái là thời gian hần làm tang thi hoàng lâu lắm, bị thói quen đẳng cấp áp chế, thật sự đối với việc thống trị căn cứ gì đó không có kiên nhẫn.

So với đám nhân loại còn trong căn cứ mang đủ kiểu tâm tư, hần quả nhiên chỉ thích đàn em tang thi nghe lời lại nhu thuận còn rất khả ái của mình.

~ ● ~ ● ~

Mộ Lê Thần đi đến bên cạnh con suối, từ trong đó vớt ra khóa châu màu trắng sữa, sau đó lại lấy hạt châu màu đen trong túi da rắn mà hần nhặt được từ trên người ma nhân.

Hai viên châu tử đặt cùng nhau nhìn rất đối lập, quả nhiên ngoại trừ màu sắc thì hoa văn bên trong đều giống nhau như đúc.

Mộ Lê Thần không cẩn thận khiến hai viên ngọc đụng phải nhau, nhất thời hai viên ngọc vốn dĩ đang bình thường đột nhiên nóng muốn bỏng tay, Mộ Lê Thần theo bản năng buông tay ra, hai viên ngọc rơi xuống.

Thế nhưng hai viên ngọc lại không rơi xuống đất, ngược lại còn trôi lơ lửng giữa không trung, phát ra ánh sáng trắng đen chói mắt, đem toàn bộ không gian chiếu rọi ra một phía là ban ngày một phía là đêm tối.

Rất kỳ quái là, phía ban ngày ánh sáng chói mắt còn chưa tính, nhưng tia sáng đêm đen cũng phi thường chói mắt.

Mộ Lê Thần vươn tay che trước mặt, luồng sáng này thật sự quá mức chói mắt.

An Dương đột nhiên xuất hiện ở bên người hần: “Đây là có chuyện gì?” Hiển nhiên hần cũng bị ánh sáng chiếu rọi cơ hồ toàn bộ không gian hấp dẫn.

May mà luồng sáng trắng đen này ngoại trừ phi thường chói mắt, cũng không có nguy hại gì, Mộ Lê Thần và An Dương coi như yên tâm.

Đại khái qua hơn nửa giờ, luồng sáng ngày đêm chiếu rọi toàn bộ không gian rốt cuộc dần dần tiêu thất.

Mộ Lê Thần và An Dương cùng buông tay, mở to mắt nhìn thứ trước mặt trôi lơ lửng cách đó không xa còn tản ra hai luồng sáng tối mờ mờ Một viên ngọc.

Không sai, hai viên ngọc kia cũng giống Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm hợp làm một, biến thành một viên ngọc Thái Cực.

Ngọc Thái Cực này chậm rãi xoay tròn giữa không trung, ánh sáng tỏa ra dần dần thu lại, ngọc Thái Cực cũng chậm rãi hạ xuống.

Mộ Lê Thần muốn đi qua cầm ngọc xem coi đến tột cùng là cái gì.

Kết quả viên ngọc nọ lại như có nhân tính mà tránh khỏi tay hần, tốc độ cũng nhanh lên, thật nhanh chóng rơi vào trong con suối.

Vốn dĩ con suối vẫn luôn chảy bây giờ đột nhiên bùng nổ, phun trào như thác lũ, diện tích con suối cũng lặng yên mở rộng.

Dòng nước trong veo chậm rãi chảy xuôi, con suối nhỏ dần biến thành con sông nhỏ, rồi lại biến thành sông lớn. Toàn bộ không gian cũng phát sinh thay đổi.

Vốn dĩ chỗ xa xa có sương mù trắng ngăn cản bọn họ tiến vào bắt đầu tiêu thất, không gian mở rộng không chỉ gấp đôi, còn có nhiều thêm vài ngọn núi và ao hồ, động thực vật bên trong không gian cũng càng nhiều.

Loại cảnh tượng sinh thái này, ở bên ngoài tuyệt đối không có chỗ thấy được.

An Dương cũng khiếp sợ nhìn biến hóa của không gian, hẳn là chủ nhân của không gian, đối với thay đổi của không gian so với Mộ Lê Thần càng rõ ràng hơn.

Mộ Lê Thần nhìn về phía hắn, An Dương giải thích: “Ngọc Thái Cực vốn là hạch tâm của không gian, chỉ là không biết vì sao lại phân thành hai viên Âm Dương, bên trong không gian chỉ có một viên, cho nên vẫn luôn bị phong ấn, nay phong ấn không gian đã được giải.”

Mộ Lê Thần hỏi: “Không biết vì sao sao?”

An Dương lắc đầu nói: “Tin tức không gian cho anh biết cũng chỉ có nhiều đây, về phần hạch tâm không gian làm sao lại phân làm hai anh không biết.” Hắn nhìn ra ngọn núi xa xa mới xuất hiện, ngọn núi này là nơi cao nhất trong không gian, cơ hồ muốn chọc thủng thiên không nơi này.

“A Thần, để anh đưa em đến chỗ này!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

An Dương kéo tay Mộ Lê Thần, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, bọn họ đã từ bên cạnh con suối đứng giữa sơn lâm.

Mộ Lê Thần phóng tinh thần lực mới phát hiện nơi này là một ngọn núi, chính là ngọn núi lớn nhất sau khi không gian thăng cấp xuất hiện.

Khung cảnh ở đây thật giống thời điểm an bình lúc trước, khiến Mộ Lê Thần vốn quen nhìn những mảng tang thi thực vật cùng biến dị thực vật trải rộng mà có chút cảm thán.

Mộ Lê Thần hỏi: “Tới chỗ này làm gì?”

An Dương chỉ thần bí cười, cũng không trả lời Mộ Lê Thần, mà kéo hắn đi sâu vào sơn lâm, chỉ với vài bước này, bọn họ liền giống như tiến vào một nơi khác, cảnh tượng trước mắt nhất thời đại biến. Sơn lâm không thấy, trước mặt bọn họ lại là một tòa cung điện nhỏ, cổ xưa lại thâm sâu trầm lặng, khiến từ đáy lòng mỗi người sinh ra một loại cảm giác kính sợ.

Mộ Lê Thần khiếp sợ nhìn cung điện trước mắt: “Đây là.”

An Dương ngửa đầu nhìn cổng ra vào cung điện, nói: “Đây là cung điện truyền thừa.”

“Cung điện truyền thừa?” Mộ Lê Thần sững sốt, âm điệu cuối còn tăng lên cao “Chẳng lẽ viên ngọc trên vòng cổ không chỉ là một không gian linh bảo, mà còn là linh bảo truyền thừa?”

Quá mức sững sốt, tâm tình Mộ Lê Thần ngược lại cực kỳ hoan hỉ, còn có nhiều hơn một phần lo lắng về bất ngờ này.

An Dương cười nói: “Tên không gian này là Càn Khôn giới, là một thế giới nhỏ biệt lập mà đan đế vì các chủng thảo dược cố ý sáng lập nên, bởi vậy mọi thứ anh gieo trồng ở đây đều rất dễ dàng sống sót, sinh trưởng cũng rất nhanh. Con suối kia chính là nơi phát ra linh khí của không gian, nếu không phải em hợp hai hạch tâm làm một, linh khí bên trong Càn Khôn giới sớm muộn gì cũng có một ngày tiêu hao sạch, sẽ không khác gì không gian trừ vật bình thường.”

Càn Khôn giới cùng không gian trừ vật bình thường khác nhau ở chỗ, nó có rất nhiều linh khí, có thể thu nhận vật sống, có thể gieo trồng, mà không gian trừ vật bình thường chỉ có thể thu nhận vật chết, người cũng không thể tiến vào.

Bởi vậy giá trị giữ hai thứ đó chênh lệch rất lớn.

Mộ Lê Thần nghe cũng không để ý, hắn chỉ chú ý tới hai chữ ‘Đan đế’: “Bên trong truyền thừa này chẳng lẽ là truyền thừa của đan đế?”

An Dương gật đầu, nói: “Không sai, là truyền thừa của đan đế.”

An Dương dẫn Mộ Lê Thần cùng tiến vào cung điện.

Tòa cung điện này rất nhỏ, bên trong cũng rất trống trải, liếc mắt nhìn liền có thể thu hết bài trí ở đây vào đáy mắt.

Trừ một ít ngọn đèn không bao giờ tắt, cũng chỉ có một bếp lò lớn đặt ở trung tâm cung điện, bếp lò này thậm chí so với bọn hắn còn muốn cao gấp đôi.

Toàn bộ cung điện cũng chỉ có bếp lò này dễ khiến người ta chú ý, hai người đương nhiên đi đến bên cạnh bếp lò cẩn thận nhìn, lại không phát hiện nó có chỗ nào đặc biệt, cũng không tìm được phương pháp nhận truyền thừa.

Theo lý thuyết, muốn nhận truyền thừa trong linh bảo truyền thừa, hẳn là chỉ cần làm chủ linh bảo truyền thừa là có thể, nhưng không gian trong viên ngọc trên vòng cổ Mộ Lê Thần sớm đã cho nó nhận chủ, hạch tâm không gian cũng đã hợp lại. Nói cách khác, truyền thừa này khẳng định là có, chỉ là bọn hắn không biết dùng biện pháp gì nhận truyền thừa.

Mộ Lê Thần thở dài nói: “Nếu chúng ta hiểu một chút thủ đoạn của luyện đan sư thì tốt rồi.”

Luyện đan sư cực kỳ tôn quý, vào thời đại tu chân mấy vạn năm trước, một luyện đan đại sư đi đến chỗ nào cũng đều có vô số cao thủ tôn kính, thậm chí không thiếu lão tổ ở Kỳ Độ Kiếp đều vì có thể cầu được một quả Độ Kiếp đan trong tay luyện đan đại sư mà không tiếc đi làm bảo tiêu cho người ta.

Chẳng qua tư chất luyện đan không phải ai cũng có, bởi vậy luyện đan sư phi thường hiếm có, trong truyền thừa Huyết Ma tôn giả của Mộ Lê Thần, mặc dù có nhắc qua cách đối phó khi gặp phải luyện đan sư, nhưng cũng chỉ là một câu nói: ‘Có thể không đụng vào thì đừng đụng vào, nếu đụng vào sẽ lập tức sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, không bằng lập tức chạy trốn, mai danh ẩn tích.’

Bởi vậy, có thể thấy được luyện đan sư giống như một tổ ong vô vè, dám đụng chạm đến hẳn liền có thể tìm vô số cao thủ đuổi giết người. Huyết Ma tôn giả chưa bao giờ cùng luyện đan sư giao thủ, cho nên luyện đan sư có loại thủ đoạn gì, trong truyền thừa của Mộ Lê Thần không nói qua. Mộ Lê Thần cùng An Dương đối với chức nghiệp của luyện đan sư xem như hoàn toàn không biết gì cả.

Hai người ở trong cung điện đi tới đi lui, những nơi có thể lật đầu lật lên hết mà cũng không phát hiện cơ quan huyền ảo gì, cuối cùng hai người chỉ có thể vây quanh bếp lò ở trung tâm cung điện mà nghiên cứu.

Cả người An Dương ghé sát vào bên trên bếp lò nhìn vào trong, cẩn thận nghiên cứu hoa văn bên trong, mà cũng không có phát hiện gì, thất vọng nào nề đang muốn rời khỏi, kết quả không cẩn thận sảy chân rớt vào.

Mộ Lê Thần nhìn An Dương té vào trong bếp lò, không khỏi bật cười, sao An Dương lại không cẩn thận như vậy chứ?

Kết quả Mộ Lê Thần đợi một lúc lâu sau cũng không thấy An Dương bò ra, sắc mặt chợt biến, cái gì cũng không kịp nghĩ đã nhảy vào bếp lò theo An Dương.

Lúc Mộ Lê Thần nhảy vào, mới biết được An Dương vì sao rơi vào cũng không thấy bò lên.

Bởi vì thứ bên trong bếp lò có một loại lực hấp dẫn phi thường lớn, kéo hắn không ngừng rơi xuống, căn bản là không thể đi lên, thậm chí càng rơi càng sâu, Mộ Lê Thần rơi một hồi lâu vẫn chưa chạm đất, mà xung quanh đều là sương trắng mờ lung, không thể nhìn rõ xung quanh có gì.

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng Mộ Lê Thần có cảm giác bếp lò lớn như vậy, vрон tay khẳng định vẫn có thể chạm vào thành lò, sau đó sẽ có điểm tựa mượn lực. Chỉ là hắn vрон tay ra xa cỡ nào cũng không chạm tới, hoàn toàn rỗng tuếch.

Mộ Lê Thần phát hiện, hẳn đây không giống như rơi vào cái lò chỉ cao bằng hai người, hơn mười người cũng có thể té xuống chỗ này mà chưa lập đầy, hơn nữa còn giống như đang ở trong không trung rơi hoài rơi hoài cũng không chạm tới mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn lên trên lại chỉ nhìn thấy sương trắng dày đặc, những thứ khác đều không nhìn thấy, bốn phía cùng dưới chân cũng thế, nhưng cảm giác không trọng lượng khi rơi xuống vẫn cực kỳ rõ ràng.

Mất thấy treo ra ngoài là không có gì hi vọng, Mộ Lê Thần khẽ cắn môi, dứt khoát sử dụng lực, gia tốc rơi xuống.

Vẫn rơi xuống không biết bao lâu, Mộ Lê Thần mới phát giác sương mù dày đặc xung quanh dần dần mỏng đi, hắn rất nhanh cũng rơi trên mặt đất, nhưng sau khi rơi xuống trên mặt đất, đánh giá bốn phía một phen, hắn lại phát hiện, cảnh tượng bốn phía phá lệ quen mắt.

Này không phải là..... khối đất mà An Dương trồng rau sao?

Mộ Lê Thần nhìn về phía ngọn núi cao nhất trong không gian, ngọn núi vẫn đang ở đó, hắn cũng không phải đang nằm mơ.

Chỉ là vì sao hắn nhảy vào trong bếp lò một thời gian lâu, lại rơi xuống địa phương trồng rau cách xa ngọn núi như vậy?

Dùng tinh thần lực tra xét bốn phía, cảnh sắc đều nhét vào trong đầu, quả thật là khối đất mà An Dương trồng rau, rất rõ ràng, hơn nữa cũng không có cảm giác tiến vào ảo cảnh.

Đến tột cùng là sao thế này? Chẳng lẽ cái bếp lò kia là một truyền tống trận?

Mộ Lê Thần rồi rầm không quá lâu, bởi vì bên người hắn rất nhanh liền xuất hiện một người khác, chính là An Dương rơi vào trong bếp sớm hơn mà lại đi

ra lâu hơn.

Mộ Lê Thần lo lắng hỏi: “A Dương, anh không sao chứ?”

An Dương tươi cười hiện đầy trên mặt, hiển nhiên không những không có việc gì mà ngược lại còn rất vui vẻ: “Anh đã nhận được truyền thừa của đan đế, đáng tiếc tư chất không đủ, chỉ có thể nhận một phần.”

Mộ Lê Thần hiện tại nào còn quản An Dương có nhận được truyền thừa của đan đế hay không, người còn sống là nhẹ nhõm rồi.

“Cái bếp kia cũng không biết là sao, tôi nhảy vào sau anh, thật lâu sau mới ra ngoài được, lại còn rơi xuống khu đất trồng rau bên cạnh.”

An Dương ngượng ngùng sờ sờ mũi, nói: “Là anh đưa em tới đây.....”

Thì ra An Dương cũng không phải trượt chân té vào, mà là bị lực hấp dẫn đột nhiên xuất hiện bên trong dẫn vào.

Mà bếp lò đó cũng không phải bếp lò bình thường, mà là lò luyện đan của đan đế lưu cho truyền thừa giả, có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ.

Dựa theo sắp đặt của đan đế, nếu truyền thừa giả có điều kiện phù hợp có thể được linh bảo truyền thừa nhận chủ, vừa tiến vào Càn Khôn giới liền sẽ bị truyền tống vào lò luyện đan nhận truyền thừa. Ai biết ý trời trêu người là, không biết vì nguyên nhân gì, hạch tâm không gian Càn Khôn giới thể mà lại phân thành hai, thất lạc một nửa, sau đó mới bị An Dương dùng tâm đầu huyết nhận chủ.

Vốn An Dương lúc ấy là Băng hệ dị năng giả cho dù dùng tâm đầu huyết khiến Càn Khôn giới mất một nửa hạch tâm không gian nhận chủ, cũng không thể chân chính khống chế nó, nhiều nhất chỉ có thể sử dụng một ít quyền hạn. Chờ khi hạch tâm không gian của Càn Khôn giới khôi phục hoàn chỉnh, nó sẽ tự động rời đi tìm kiếm truyền thừa giả thích hợp.

Kết quả lần đầu tiên Mộ Lê Thần cùng An Dương tiến vào Càn Khôn giới, Mộ Lê Thần liền đem hạch tâm không gian còn sót lại cầm đi mất, Càn Khôn giới mất đi hạch tâm không gian, chỉ đợi sau khi linh khí vốn có tiêu tán hết sẽ liền biến thành không gian trừ vật bình thường.

Mà lúc này, An Dương lại dùng tâm đầu huyết tế luyện mới xem như chân chính luyện hóa được không gian Càn Khôn giới.

Ai biết được, Càn Khôn giới vốn dần dần sắp tan biến lúc này lại được Mộ Lê Thần đem một nửa hạch tâm không gian đặt trở về, khôi phục một ít sinh cơ, thậm chí khi Mộ Lê Thần đem toàn bộ hạch tâm không gian về đủ, mới khôi phục một Càn Khôn giới hoàn chỉnh.

Nhưng lúc này Càn Khôn giới đã bị An Dương nhận chủ, muốn đổi chủ nhân cũng đổi không được, cho nên cung điện truyền thừa mới có thể xuất hiện.

Nhưng cung điện truyền thừa cho dù xuất hiện, không có tư chất của luyện đan sư, An Dương cũng không có biện pháp tiến vào cung điện truyền thừa mà nhận truyền thừa. Chẳng qua đó là khi An Dương chưa có được Băng Hỏa thần cung, mà hắn còn là Băng hệ dị năng giả. Luyện đan sư bình thường đều là Hỏa hệ và Mộc hệ, nào có Băng hệ có thể trở thành luyện đan sư?

Nhưng hắn lại cướp được Liệt Diễm thần cung trong tay Hạng Dương, dung hợp Băng Sương thần cung của mình, biến thành Băng Hỏa thần cung, vô duyên vô cớ nhiều thêm một cái Hỏa hệ dị năng.

Tuy rằng là Băng hệ cùng Hỏa hệ, nhưng An Dương đã là chủ nhân Càn Khôn giới, phần truyền thừa này cũng tuyệt đối không lạc đến tay người khác nữa, cho nên An Dương xem như miễn cưỡng phù hợp một phần của điều kiện, cũng chỉ có thể nhận được một phần truyền thừa của đan đế.

Phần truyền thừa An Dương nhận được đều thích hợp cho tu sĩ Hỏa hệ, miễn cưỡng có thể luyện chế một ít đan dược cấp thấp. Nhưng đan dược cấp cao lại cần tu sĩ Mộc hệ cùng Hỏa hệ tài năng luyện chế.

Nghiêm khắc mà nói, An Dương chỉ có thể xem như một tu sĩ có thể luyện chế đan dược, không thể xem là luyện đan sư.

Bạn đang đọc truyện *Sự Bảo Thủ Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

Mộ Lê Thần thấy An Dương không có việc gì cũng đã rất may mắn, còn có thể có được đến một phần truyền thừa của đan đế chính là kinh hi ngoài ý muốn.

Cho nên hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc khi không có được phần truyền thừa hoàn chỉnh, còn an ủi An Dương: “Có thể có được một phần truyền thừa đã rất tốt rồi, đừng quá đề ý.”

An Dương được người trong lòng nhẹ giọng an ủi, buồn bực liền tan thành mây khói, tâm tình bắt đầu vui vẻ.

Hắn sợ dĩ có hơi tiếc nuối, bởi vì hắn nghĩ nếu mình không có được toàn bộ truyền thừa thì sẽ không thể chăm sóc thật tốt cho Mộ Lê Thần, nhưng mà nếu Mộ Lê Thần không để ý, hắn sao còn có thể chấp nhất chuyện này.

An Dương thấy thái độ đối đãi của Mộ Lê Thần với mình ngày càng ôn hòa quan tâm, hắn cũng càng một tác lại muốn tiến một bước.

Hắn cố ý giả bộ ủy ủy khuất khuất, tựa đầu vào hõm vai Mộ Lê Thần, nhẹ nhàng cọ cọ: “A Thần, xin lỗi, đều tại anh vô dụng mới không thể có được truyền thừa hoàn chỉnh, em không giận đã là tốt rồi ~”

Mộ Lê Thần cảm giác được tóc An Dương mềm mềm nhẹ nhẹ cọ vào cổ, có chút nhột, muốn cười, người này chẳng lẽ là đang làm nũng với hắn?

An Dương hiểu rất rõ Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần cũng hiểu rất rõ An Dương.

Nếu An Dương thật sự nghĩ hắn như vậy, An Dương nhất định sẽ không nói ra, lại càng không dùng loại giọng điệu ủy khuất này. Nếu hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với Mộ Lê Thần, kỳ thật chính là đang làm nũng.....

Chỉ là, một An Dương nghiêm cẩn lại lộ ra biểu cảm khả ái như vậy, tâm tình Mộ Lê Thần tốt lên không ít, liền phối hợp với hắn diễn trò.

Mộ Lê Thần đưa tay sờ sờ cái đầu mềm mại xù xù đặt trên cổ mình, trấn an nói: “Ngoan nào, tôi đâu có tức giận.”

An Dương bị một tiếng ‘ngoan nào’ của Mộ Lê Thần làm cho tim muốn nhũn ra thành nước, đột nhiên có loại cảm giác bị A Thần vốn đang an ủi mình xỏ mũi dắt đi như dắt lừa..... Hắn vội vàng ôm lấy eo Mộ Lê Thần, liếm liếm hai cánh môi đậm sắc đã khiến hắn thêm nhỏ dãi mấy ngày nay.

Vẫn là cách thức hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn này đỡ ảnh hưởng đến hình tượng anh minh thần võ của hắn hơn là bộ dáng làm nũng lúc này.

Tuy nói bây giờ có chút giống đánh dã chiến, có trời làm màn đất làm giường, nhưng dù sao cũng là bên trong không gian chỉ có hai người bọn họ, vậy còn cần gì mà phải ngưng ngưng ?

Hai đại nam nhân cảm dục lâu như vậy, khó tránh khỏi sẽ có chút xúc động, hôn một hồi cả người liền khô nóng, ngọn lửa mang tên dục vọng bốc cháy rạo rực, hai người thể là ôm nhau cứ như vậy lăn qua lăn lại trên mặt đất.....

xxxxxxxx

Mộ Lê Thần cùng An Dương ở trong không gian náo loạn vài ngày, nhưng khi đi ra lại chỉ bằng thời gian một ngày.

An Dương ngồi trước bàn làm việc xem văn kiện, Mộ Lê Thần thì ngồi trên sô pha bình tĩnh lật xem một quyển sách nhìn qua rất cổ có cách đóng gáy khá kỳ lạ.

Lúc này, trợ thủ của An Dương đến gõ cửa, hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Mộ Lê Thần ngồi trên sô pha, trong lòng buồn bực, trong văn phòng lão đại lúc nào thì có một người dễ nhìn như vậy?

Bất quá hắn cũng biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, tiến hành báo cáo công việc hôm nay cho An Dương, cuối cùng hỏi một câu: “Mấy thứ Tần gia nhốt trong địa lao nên xử trí như thế nào?”

An Dương nhìn về phía Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Giết.”

An Dương lại nhìn về phía trợ thủ của mình: “Dựa theo lời A Thần nói mà xử lý.”

Trợ thủ của An Dương chính là thành viên của Tinh Thần dong binh đoàn, cho nên đối với A Thần trong miệng An Dương là ai rất rõ ràng, bởi vậy hắn lại lần nữa hiếu kỳ nhìn Mộ Lê Thần vài lần, không nghĩ tới bộ dạng em trai lão đại dễ nhìn như vậy, khó trách lúc trước vẫn luôn che đậy.

Hắn nhìn nhiều thêm vài lần khiến cho Mộ Lê Thần chú ý, Mộ Lê Thần đối với tầm mắt người ngoài rất miễn cảm, hắn ngẩng đầu, hai con ngươi vốn đã trở nên giống với nhân loại bình thường lóe lên một đạo quang mang tối tăm, ánh mắt thập phần lạnh lẽo.

Trợ thủ của An Dương bị dọa đến mức vội vàng thu hồi tầm mắt, cứ như chạy trốn mà rời khỏi văn phòng.

An Dương nhìn về phía Mộ Lê Thần, chỉ thấy đôi mắt Mộ Lê Thần so với nhân loại bình thường không khác nhau lắm, con ngươi màu đen dần dần bắt đầu mở rộng, lan ra, thôn phệ toàn bộ trông trắng mắt, tối om, nhìn qua đặc biệt run người.

Mà An Dương lại thập phần bình tĩnh nói: “A Thần, em đem mắt em biến trở về đi.”

Mộ Lê Thần trừng mắt nhìn, sau đó đôi mắt lạnh lẽo tối đen lại trở về giống như người bình thường: “Cảm xúc nhất thời dao động, không cần thận làm vỡ nguy trang.....”

An Dương giọng điệu có mùi chua: “Tiểu tử kia bộ dạng bình thường, em chỉ nhìn hắn một cái cảm xúc liền dao động? Vậy sao không thấy em đối với anh cảm xúc dao động nhỉ?”

Mộ Lê Thần đối với An Dương đang mất hứng không chút phật lòng, thần nhiên nói: “Mới mấy ngày trước cảm xúc chúng ta không phải đặc biệt dao động sao?”

Ý tứ trong đó muốn ám chỉ cái gì, khiến An Dương nhìn không được đồ tai, phá lệ ngạc nhiên nhìn Mộ Lê Thần. Này chẳng lẽ không phải là thẹn thùng ư?

Bất quá An Dương cũng chỉ là không được tự nhiên trong chốc lát, rất nhanh liền bình tĩnh, hắn có chút hối hận nhiều lần ba hoa đùa giỡn A Thần, hiện tại A Thần học được cách áp dụng lên người mình rồi, đã vậy còn khiến mình chống đỡ không nổi.

Sau khi An Dương xử lý xong chuyện trong căn cứ, vẫn chờ bên cạnh Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần mở miệng nói: “Để tôi tìm cho anh người có năng lực giúp anh tạm thời quản lý căn cứ, hai tháng sau chúng ta đi S thị.”

An Dương kinh ngạc: “Nhanh như vậy? Lúc trước không phải nói nửa năm sau mới đi sao?”

Mộ Lê Thần đóng sách lại: “Này, không phải là võ công bí tịch anh lấy trong đại trạch Tần gia sao? Tôi xem xong phát hiện đối với tôi có vài điểm hữu ích, chỉ tiếc võ công bí tịch thật sự khá tầm thường, nhưng tác dụng của kiếm pháp lại đối với tôi không quá lớn.”

Người Tần gia rời đi vội vàng, thậm chí có không ít đệ tử Tần gia chưa kịp rút lui, một số võ công bí tịch không quá quan trọng thì không mang đi, cho nên mới bị An Dương lấy được đưa cho Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần tiếp tục nói: “Tôi dùng là Huyết Ma đao, pháp thuật truyền thừa không thiếu, nhưng đao pháp lại bình thường, về sau đối phó với đám cổ võ hay truyền thừa giả thực lực cao cường làm sao có thể chiếm tiện nghi được? Cho nên tôi muốn đi căn cứ S thị xem thử, chỗ đó dù sao cũng là địa bàn của Lâm gia.”

Mà Lâm gia, chính là một trong tam đại cổ võ, am hiểu nhất chính là đao pháp.

Mộ Lê Thần đối đao pháp bí tịch của Lâm gia bắt đầu thêm thường.

An Dương cũng hiểu rõ đối với một người truy đuổi năng lực cường đại như Mộ Lê Thần có cổ chấp rất đáng sợ, cho nên hắn cũng không khuyên bảo Mộ Lê Thần, trầm ngâm trong chốc lát, liền gật đầu nói: “Vậy em gọi Ân Phùng qua đây, có hấn canh chừng chúng ta cũng yên tâm.”

Ân Phùng chung quy đã bị Mộ Lê Thần thu làm nô bộc, mức độ trung tâm có thể cam đoan. Hắn tìm người tạm thời quản lý căn cứ lại phải có năng lực, không nhất định phải có trung tâm, nhưng hắn không muốn đi một chuyến trở về liền phát hiện căn cứ mình cùng A Thần vất vả đoạt được đã đổi chủ.

“Được, không thành vấn đề.” Mộ Lê Thần không chút do dự liền đáp ứng, với hắn mà nói, Ân Phùng lúc này đang rảnh rỗi, lưu lại B thị canh chừng cũng tốt.

Về phần hấn có chia rẽ đôi cậu nam nam Ân Phùng cùng Mục Nhiên hay không thì Ha ha.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Mộ Lê Thần hành động rất nhanh, Ân Phùng dưới sự triệu hồi của hấn không bao lâu liền vào căn cứ, cùng An Dương bàn giao công tác.

An Dương phát hiện Ân Phùng rất có kinh nghiệm làm đầu não quản lý căn cứ, liền cảm thấy đem căn cứ giao cho Ân Phùng quản lý rất đáng tin cậy, cũng không muốn tìm thêm người khác.

Vì phòng ngừa uy vọng của Ân Phùng trong căn cứ không đủ, An Dương cố ý trong hai tháng này mang hấn tiếp xúc với mọi người, cùng xử lý sự vụ trong căn cứ, khiến đám người ở đây dần dần quen mặt Ân Phùng, cuối cùng Mộ Lê Thần lưu lại cho Ân Phùng rất nhiều biến dị thú có trị số vũ lực cao làm hậu thuẫn, tin tưởng tại B thị sẽ không có người nào dám không phục Ân Phùng.

Thời gian hai tháng nhanh chóng trôi qua, An Dương đem căn cứ giao cho Ân Phùng đã rất thuận thực, sau đó liền cùng Mộ Lê Thần lặng lẽ suốt đêm rời khỏi B thị.

Mộ Lê Thần gọi Tiểu Hắc và Hà Kỳ Tranh qua, hấn cùng An Dương ngồi trên người Tiểu Hắc, định cưỡi Tiểu Hắc thay vì đi bộ đến căn cứ S thị.

Nhưng Hà Kỳ Tranh lại không chịu, hấn sống chết không muốn ngồi trên người Tiểu Hắc không nói, còn ngăn cản Mộ Lê Thần với An Dương ngồi.

Mộ Lê Thần mất hứng muốn chết, nhưng vì muốn lập tức đến S thị, chỗ đó lại gần biên, là địa bàn của Hà Kỳ Tranh, mới tạm thời nhẫn nhịn.

“Hà Kỳ Tranh, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

Hà Kỳ Tranh không sợ chết nhìn chằm chằm Mộ Lê Thần: “Không thể ngồi trên người Tiểu Hắc!”

Mộ Lê Thần nổi nóng nói: “Không thể ngồi trên người Tiểu Hắc chẳng lẽ ngươi muốn đi bộ?”

Hà Kỳ Tranh hiển nhiên có chút do dự, hấn có phương tiện đi lại của mình, nhưng hấn nếu không biến về thú hình thì sao làm được?

Nghĩ nghĩ, hai mắt Hà Kỳ Tranh sáng lên, sau đó đưa đám người Mộ Lê Thần đến một con sông nhỏ bên cạnh, hấn cúi đầu rống vài tiếng vào con sông

tối như mực, sau đó vài con cá biển dị cực lớn nổi lên trên mặt nước.

Hà Kỳ Tranh chỉ vào mấy con cá biển dị nói: “Chúng ta ngồi nó.”

Mộ Lê Thần nhìn nhìn Tiểu Hắc đứng một bên, sau đó lại nhìn nhìn đám cá biển dị của Hà Kỳ Tranh, trong lòng có chút thấu hiểu, thì ra người này là đang đau lòng vì Tiểu Hắc đi?

Tiểu Hắc cùng Hà Kỳ Tranh sống chung vài năm rất tốt, sớm đã trở thành bạn bè chí cốt, trong lòng Hà Kỳ Tranh, Tiểu Hắc là bạn tốt, còn biển dị thú là đàn em.

Mộ Lê Thần nghĩ đến căn cứ S thị là khu duyên hải, dùng cá biển dị đi đường thủy cũng không tồi, như vậy còn có thể tránh được tai mắt của Lâm gia, thần không biết quỷ không mà tới.

Về phần đàn tang thi, Mộ Lê Thần cũng không định giống tướng quân thời cổ đại mang theo mấy chục vạn nơi nơi chinh chiến, dù sao khắp nơi là tang thi, chờ hấn đến phương Nam, tùy tiện tìm vài cái thành thị liền có một số lượng đại quân tang thi lớn.

Mộ Lê Thần thấy Hà Kỳ Tranh không muốn bọn họ ngồi trên lưng Tiểu Hắc, lại gọi đám cá ra cho bọn họ, hấn đơn giản liền đáp ứng, cũng không ghét bỏ cá biển dị xấu xí lại trơn nhớt.

Mộ Lê Thần ôm Tiểu Hắc phiên bản nhỏ ngồi trên người một con so với những con khác cấp cao hơn, cơ thể hấn được bao bọc bởi một tầng thủy hệ dị năng, tận lực không để bản thân tiếp xúc với lớp da cá trơn trơn nhớt nhớt kia.

An Dương thấy Mộ Lê Thần ngồi lên, cũng nhảy lên trên người một con khác ngồi.

Hà Kỳ Tranh thấy bọn họ đều làm theo lời mình, cao hứng nhếch miệng cười với Tiểu Hắc đang nằm trong lòng Mộ Lê Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Tiểu Hắc nhìn Hà Kỳ Tranh cười đến ngu ngốc, ghét bỏ đi xa xa ra một chút, bắt quá một chốc lại nhích tới gần.

Mộ Lê Thần nhìn nụ cười tràn ngập ánh nắng của Hà Kỳ Tranh, đột nhiên cảm thấy có chút chướng mắt.

Hấn nhớ tới một câu: “Bộ dáng như ánh mặt trời, nhìn chói muốn mù mắt.”

Hấn hiện tại cảm thấy Hà Kỳ Tranh cười lộ lên cực kỳ chướng mắt.

Mộ Lê Thần lạnh mặt, nói: “Chuẩn bị xuất phát đi.”

Bởi vì Hà Kỳ Tranh vốn chính là biển dị thú Thủy tộc, ở môi trường nước rất có ưu thế, cho nên Mộ Lê Thần liền đem Mục Nhiên giao cho hấn, dù sao cũng cần bớt lực chú ý của hấn với Tiểu Hắc trong lòng mình, đỡ phải nhìn cái bản mặt thêm nhỏ dãi kia.

Tuy rằng ngay từ đầu Mộ Lê Thần chỉ xem Tiểu Hắc như thú cười, chiến sủng, nhưng dù sao chó cũng là động vật trung thành và tận tâm nhất, đối với chủ nhân rất trung tâm, nhiều năm như vậy, hấn cũng nảy sinh cảm tình với Tiểu Hắc, tuy rằng so ra đương nhiên là kém hơn An Dương và Mộ gia gia, nhưng tốt xấu gì cũng chiếm cứ một chỗ nhỏ trong lòng hấn.

Nay thấy Hà Kỳ Tranh phô ra tư thế người sở hữu Tiểu Hắc, Mộ Lê Thần đương nhiên không vui, bởi vậy cũng không thể nào có chút cảm tình gì với Hà Kỳ Tranh nữa.

Theo con sông này đi một đường đến căn cứ S thị. Dọc đường đi, Mộ Lê Thần sai sử Hà Kỳ Tranh hỗ trợ đuổi biển dị thú Thủy tộc đi không ít.

Không phải tất cả các biển dị thú Thủy tộc đều nghe theo lệnh Hà Kỳ Tranh, vẫn có không ít con bị các biển dị thú Thủy tộc khác thu làm thù hạ, bọn chúng không nằm dưới trướng Hà Kỳ Tranh, liền không sợ chết tui lên, lúc này Mộ Lê Thần sẽ bảo Hà Kỳ Tranh đi giải quyết.

Đi đường thủy so với đi đường bộ tiện hơn rất nhiều, mặc dù có thời điểm gặp phải một ít người, nhưng bọn họ đều ở khá xa, cho dù thấy bọn họ cũng nhìn không rõ lắm.

Con sông bây giờ không còn giống với ngày trước náo nhiệt nữa, hiện tại hai bên bờ sông không có người, trên đất bằng cũng chỉ có biển dị thú mới dám đến nơi này.

Bởi vì nước sông ô nhiễm, uống không được, lại có khả năng sẽ bị biển dị thú Thủy tộc và tang thi động vật đánh lên.

Loại biến dị này đều thuộc về tiến hóa, cho nên đại bộ phận biến dị thú Thủy tộc và tang thi động vật đều tiến hóa thành động vật lưỡng cư, có thể rời khỏi nguồn nước lên bờ thời gian dài, cũng bởi vậy mà khiến nhân loại gặp rất nhiều khó khăn.

Đối với chuyện này, Mộ Lê Thần rất kính nể Lâm gia vẫn thủ vững tại căn cứ duyên hải, dưới vô số công kích liên tiếp của biến dị thú Thủy tộc và tang thi động vật lại có thể kiên trì không lui giữ vững được nội địa.

Bất quá, Mộ Lê Thần cũng rất ngạc nhiên, đến tột cùng là cái gì khiến bọn họ thủ ở căn cứ S thị không chịu chuyển chỗ? Nên nói, tin tức của căn cứ Hà Kỳ Tranh mang về, S thị thường xuyên bị biến dị thú trong biển tấn công, tổn thất thảm trọng.

Đừng nói là vì toàn nhân loại mà thủ vững trận địa..... Mộ Lê Thần tuyệt đối không tin, hẳn cho rằng nhất định là vì trong căn cứ S thị có một bí mật trọng đại khiến bọn họ không thể rời đi.

Đối với nội tình ở nơi đó, Mộ Lê Thần cực kỳ tò mò.

Mộ Lê Thần cũng thảo luận với An Dương về vấn đề này, An Dương ngược lại không tò mò như hắn, chỉ nói đợi đến chỗ đó sẽ biết được chân tướng.

xxxxxxxxxxxx

Căn cứ B thị ở phương Bắc, S thị ở phương Nam, một phía Bắc một phía Nam, khoảng cách rất xa. Chẳng qua bởi vì có cá biến dị, hai người một tang thi hai biến dị thú chỉ tốn hơn nửa tháng đã đến được thành phố gần S thị nhất.

Vì không làm cho lãnh đạo căn cứ S thị hoài nghi, Mộ Lê Thần cùng An Dương không lập tức tiến vào căn cứ, mà trước tiên dừng chân ở một thành phố gần đó.

S thị là một thành phố có phần đông nhân khẩu đạt kinh tế cao, tang thi rất nhiều, tang thi cấp cao cũng không ít, Mộ Lê Thần không bao lâu liền triệu tập được một đại quân tang thi hơn mười vạn con, hơn nữa không cần huấn luyện cũng có thể giống như quân đội mà tuân theo mệnh lệnh.

Mộ Lê Thần và An Dương lúc này đang ở một khách sạn nằm trong trung tâm thành phố được vô số tang thi vây quanh, phi thường thoải mái, thoải mái đến mức bọn họ đều không muốn rời khỏi đây chạy vào trong cái căn cứ điều kiện kém cỏi kia.

Căn cứ mới xây, nhưng trong điều kiện mặt thể vội vàng bận rộn mà thành lập, cơ sở bên trong đương nhiên sẽ không tốt, ngay cả điều kiện sống của người lãnh đạo căn cứ cũng không quá thoải mái, làm sao so được với khách sạn bọn họ ở, thức ăn mới mẻ, còn được đám tang thi cấp cao hầu hạ tới thư thái chứ?

Không phải ai cũng có thể khiến tang thi cấp sáu cấp bảy đến quét tước vệ sinh làm người giúp việc hầu hạ đâu nha~~

An Dương nhìn Mộ Lê Thần cùng Mục Nhiên cực kỳ thân nhiên để đám tang thi cấp cao hầu hạ, còn bản thân hắn thì cảm giác cả người nhũn ra, có loại xúc động muốn đem con tang thi cấp bảy đang gọt táo trước mặt mình đá ra ngoài.

Tang thi tiến hóa đến một cấp nhất định, tướng mạo cùng cơ thể sẽ có độ mềm mại so với dị năng giả không khác biệt bao nhiêu, làm được rất nhiều thứ mà con người có thể làm, chỉ cần Mộ Lê Thần hạ lệnh, chúng nó liền làm được.

Thế nhưng loại cảm giác bị uy hiếp từ tang thi cấp cao vẫn không biến mất, An Dương chỉ cảm thấy tóc gáy cả người dựng ngược, hoàn toàn không giống Mộ Lê Thần và Mục Nhiên sớm đã quen với chuyện này mà bình thản.

Mộ Lê Thần thấy An Dương ngồi không yên, loay hoay đủ kiểu như dưới móng có đinh, liền đứng lên đi qua ngồi bên cạnh hắn, sau đó phát tay đuôi con tang thi đang hầu hạ mình ra ngoài, lại nhận trái táo và dao mà một tang thi khác gọt đang dở, sau đó cũng đuổi nó ra ngoài.

Mục Nhiên thấy vậy cực kỳ thức thời kéo con tang thi cấp sáu bên cạnh cuốn gói ra ngoài nốt.

Mộ Lê Thần thấy xung quanh chỉ còn lại mình và An Dương, cười tủm tỉm cầm táo và dao nhét vào tay An Dương, nói: “Nếu anh không quen được phục vụ, vậy đổi lại anh phục vụ tôi đi!”

An Dương yêu cực cái bộ dáng ngạo mạn hất cao cằm ra lệnh kia của Mộ Lê Thần, thấy thế còn cực kỳ mãn nguyện làm theo, động tác gọt táo rất nhanh chóng, dùng dao nhỏ cắt ra một miếng đưa tới bên miệng Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần nhìn chằm chằm miếng táo một lúc lâu, một chút thêm ăn cũng không có, hắn liếc nhìn An Dương đang dùng con mắt trông mong nhìn mình, tâm mềm đi..... Vì thế Mộ Lê Thần há miệng cắn miếng táo, sau đó vươn tay đè gáy An Dương kéo lại hôn lên, đẩy miếng táo trong miệng qua miệng An Dương.

Có người tự nguyện dâng một nụ hôn, không hung hăng hôn cho đủ thì sao được?

Vì thế An Dương liền hung hăng phản công hôn trở lại. Chỉ là, hắn không nghĩ tới miếng táo kia... bị quá [3J<]

“Khụ khụ khụ khụ.....”

Mộ Lê Thần dờ khóc dờ cười vỗ vỗ lưng An Dương: “Ai kêu anh nóng vội như vậy..... Ngọt thờ rồi sao? Xứng đáng!”

Nếu Mộ Lê Thần dứt cho hấn không phải là táo, mà là một ngụm nước hoặc là rượu hay cái gì đó, kế tiếp không phải là sắc nước lên mũi sao!? Nhưng hấn dứt cho là một miếng táo, miếng táo lúc này An Dương cắt xuống lại khá lớn.

An Dương lúc ấy được Mộ Lê Thần đẩy táo vào miệng còn cố ý muốn hôn sâu, nhưng khi hôn môi miệng lưỡi giao triền, không thể nhai táo, An Dương lại không muốn bỏ dở nửa chừng tách ra ăn táo xong hoặc là phun táo ra mới tiếp tục hôn, như vậy chẳng phải là phá hư không khí sao?

Vì thế An Dương liền cứ như vậy nuốt trọng, dù sao dị năng giả không sợ vì một miếng táo mà tiêu hóa không nổi.

Kết quả..... Bị mắc nghẹn, tuy rằng táo cuối cùng cũng nuốt xuống, nhưng vẫn là bị nghẹn không nhẹ.

Này thật sự là một sự tình bi thương → _ →

An Dương sau khi hòa hoãn không ít, ánh mắt ướt sũng nhìn Mộ Lê Thần, nhãn thần có bao nhiêu đáng thương chọc thẳng vào tâm Mộ Lê Thần.

Bất quá ý chí Mộ Lê Thần tuyệt đối kiên định, sẽ không bị loại thủ đoạn này lừa bịp, cho nên Mộ Lê Thần bữu môi, nói: “Đừng nghĩ tiếp tục, chính sự còn chưa làm đâu!”

Sau khi nói xong hấn liền bỏ chạy trời chết, ánh mắt nai Bambi của An Dương lực sát thương thật sự quá lớn, cho dù hấn rõ ràng biết hơi nước trong mắt là do bị nghẹn mà ra.....

xxxxxxxxxxxxxx

Khi Mộ Lê Thần dừng ở S thị thu nạp đại quân tang thi, cũng bảo Hà Kỳ Tranh đi liên hệ với đàn biến dị thú Thủy tộc của mình.

Căn cứ S thị tuy rằng không xây trong thành phố, nhưng có thể lấy danh S thị, thì khoảng cách của nó nhất định rất gần S thị.

Cho nên thời điểm Mộ Lê Thần thu nạp tang thi mặc kệ động tác cẩn thận cỡ nào, rốt cuộc vẫn khiến căn cứ chú ý.

Mộ Lê Thần gần đây phải vài tang thi thăm dò tin tức phát hiện có vài dị năng giả cấp cao đã bắt đầu tiến hành tra xét xung quanh, đàn tang thi vừa thu nạp chết không ít dưới tay bọn họ.

Mộ Lê Thần nói một tiếng với An Dương, bảo hấn ngoan ngoãn ở trong khách sạn đừng đi ra ngoài, bản thân thì nguy trang thành một tang thi cấp bảy thông thường xen lẫn trong đàn tang thi cấp cao đi ra ngoài.

Bây giờ đã là nhiều năm sau mặt thế, tốc độ tiến hóa của tang thi cực nhanh, nhất là tang thi ở vùng duyên hải, cấp bảy cấp tám tụ lại thành đồng, còn có một con cấp chín.

Cho nên nguy trang thành tang thi cấp bảy xen lẫn trong đàn tang thi cũng không quá thu hút.

Mộ Lê Thần cảm thấy rất kỳ quái, tang thi quanh vùng duyên hải rất nhiều, có thể tiến hóa nhanh đến mức này, thế nhưng cũng chỉ có duy nhất một con cấp chín.

Hấn hiện tại tuy rằng đã sắp tiến đến cấp mười một, nhưng tang thi cấp chín đến nay hấn cũng chỉ gặp được một con.

Lần này căn cứ S thị phải dị năng giả đến tra xét tình huống, hấn sẽ phái những người có thực lực tương đối mạnh, Mộ Lê Thần cũng định gặp bọn họ một cái, thăm dò rõ ràng người của căn cứ S thị.

Dù sao, căn cứ S thị là do một nhà Lâm gia chiếm ưu thế tuyệt đối, thủ đoạn lúc trước cướp căn cứ B thị không thể lại áp dụng, chỉ có thể từng bước cẩn thận.

Mộ Lê Thần xen lẫn trong đàn tang thi, dưới mệnh lệnh của hấn, đàn tang thi cẩn thận đến gần tiểu đội dị năng giả kia.

Tiểu đội dị năng giả này đại khái có mười người, không nhiều, nhưng thực lực lại rất cao, một dị năng giả cấp tám, những người còn lại đều là cấp bảy.

Mộ Lê Thần vì thế mà càng thêm cẩn trọng với Lâm gia, Lâm gia này so với Tần gia càng trâu bò hơn nhiều, lúc trước Tần gia phái ra ba bốn dị năng giả cấp bảy đã rất khó, mà Lâm gia này vừa đến đã gặp một người cấp tám, chín người cấp bảy.....

Chẳng qua số dị năng giả này lại gọi ra nghi ngờ cho Mộ Lê Thần — trong mười người này, có bảy Thổ hệ dị năng giả, còn lại là hai Thủy hệ dị năng giả, và một Băng hệ dị năng giả.

Tại khu duyên hải, biến dị thú Thủy tộc rất nhiều, chẳng phải nên là Thủy hệ dị năng giả và Băng hệ dị năng giả đến tận dụng lợi thế sao? Bởi vì thú đàn Thủy hệ và Băng hệ là nhiều nhất.

Thế nhưng vì sao lại nhiều thổ hệ dị năng giả như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

Ở khu duyên hải, biển dị thú thủy hệ là nhiều nhất, Thủy hệ dị năng giả cũng nhiều nhất, thế nhưng tại sao trong đám dị năng giả cấp cao, Thổ hệ dị năng giả lại nhiều hơn Thủy hệ.

Không có chuyện cổ quái Mộ Lê Thần mới không tin đâu.

Mộ Lê Thần nhìn chăm chăm vào mười dị năng giả, trong đầu bắt đầu nghĩ mình nên lấy thân phận nào đó để lẫn vào giữa bọn họ nghe trộm tin tức hay là trực tiếp bắt vài tên ép hỏi?

Lần này Mộ Lê Thần không định lại dùng mấy thủ đoạn sơ sài, bởi vì bây giờ đã là nhiều năm sau mặt thế, dị năng giả có thể sống sót đều là nhân tinh, không phải chỉ cần nói vài câu là có thể dễ dàng thả lỏng cảnh giác.

Cho nên Mộ Lê Thần không có ý định lượn lờ qua lại trước mắt họ, trực tiếp hạ lệnh cho đàn tang thi, giết!

Mười người chỉ cần giữ lại hai ba tên là đủ rồi, xem ra đội trưởng của mười người này là tên Thổ hệ dị năng giả cấp tám kia, nhưng hạt nhân của cả đội lại là Băng hệ dị năng giả cấp bảy. Một băng sơn mỹ nữ nha, nghe những người còn lại xưng hô với cô ta hẳn là đội phó đi.

Bắt quá theo quan sát của Mộ Lê Thần, mỹ nữ này cùng cái tên dị năng giả cấp tám kia tựa hồ có chút bất thường.

Hắn định giữ lại hai người đó, lại giữ thêm một Thổ hệ dị năng giả cấp bảy đỉnh phong, còn lại đều giết hết.

Đàn tang thi được Mộ Lê Thần ra lệnh, đương nhiên chỉ biết nghiêm khắc làm theo những gì hắn phân phó.

Những kẻ Mộ Lê Thần yêu cầu không thể giết, đàn tang thi ra tay có chút luống cuống, mà ba người này lại không có tí khó khăn nào, thực lực bọn họ đã cao, lực sát thương đối với đàn tang thi khó tránh khỏi sẽ tạo thành thương vong lớn.

Mộ Lê Thần đã có ý định khiến đội dị năng giả này diệt đoàn, cũng không quan trọng chuyện có bại lộ thân phận hay không, hắn trực tiếp ra tay bắt giữ ba tên đã nhắm đến, tạm thời phong tỏa dị năng của bọn họ.

Bảy người còn lại liền bị tang thi vây công tứ phía, Mộ Lê Thần đảo dị đan trong đầu bọn họ ra, sau đó ném thi thể bọn họ cho tang thi xử.

Một màn này đều tiến hành một cách quang minh chính trực trước mặt ba người bị bắt, khiến bọn họ đều kinh hồn táng đảm, sắc mặt tái nhợt.

Mộ Lê Thần cầm lấy một viên dị đan thủy hệ màu xanh lam, đặt dưới ánh mặt trời thưởng thức, loại tia sáng này thật đúng là mỹ lệ mà.

“Các ngươi có cảm thấy, thứ này rất đẹp không?” Mộ Lê Thần nhìn chăm chú dị đan trong tay, miệng lại hỏi ba người kia.

Nhưng mà một câu này của hắn cơ hồ dọa ba người sợ tím gan.

Con tang thi này... thế nhưng lại nói chuyện!

Mộ Lê Thần ngụy trang thành tang thi cấp bảy, thoạt nhìn so với tang thi bình thường không khác nhau, cho nên ba người nọ căn bản không hoài nghi thân phận của hắn.

Nhưng Mộ Lê Thần vừa mở miệng nói chuyện, liền dọa bọn họ chết đứng.

Tang thi có cấp bậc cao bọn họ không phải chưa từng gặp qua, cho nên đối mặt với bộ dáng giống nhân loại của Mộ Lê Thần cũng không thấy kỳ quái, nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nghe nói chuyện tang thi có thể nói chuyện.

Ngữ pháp câu cú đúng chưa nói tới, nhưng ngay cả phát âm cũng cực kỳ tiêu chuẩn như vậy là sao? ! !

Con tang thi này đã không phải là thông minh bình thường nữa rồi, bây giờ bọn tang thi thật sự muốn lật đổ Nhân loại trở thành chủ nhân thống trị thế giới sao?

Thân phận ba người này trong căn cứ S thị đều không tầm thường, bọn họ có trực giác nhạy bén, từ một con tang thi có thể nói chuyện giống nhân loại như vậy, bọn họ rất dễ dàng nghĩ đến chuyện này có ý nghĩa gì đối với nhân loại.

Tang thi đã tiến hóa đến mức này, hơn nữa nhân loại còn thiếu hiểu biết về chúng. Về phần bọn họ vừa mới biết chuyện này..... Vô cùng có khả năng sẽ không có hi vọng đem tin tức này về cho căn cứ.

xxxxxxxxxxxxxx

Mộ Lê Thần thưởng thức biểu tình tuyệt vọng của bọn họ đủ rồi, tâm tình phi thường tốt đem từng viên từng viên dị đan mới đào ra rửa sạch rồi ném vào trong miệng nhai nhai, âm thanh giòn rụm vang vào trong tai ba người, làm bọn họ càng thêm vô lực.

Vị nữ tử Băng hệ dị năng giả hít sâu vài cái, sau đó lấy chút can đảm, làm một bộ muốn cùng Mộ Lê Thần đàm phán, nói: “Ngươi bắt bọn ta lại chứ không giết bọn ta, nói đi, ngươi muốn làm gì?”

Nếu con tang thi trí tuệ này có yêu cầu gì với bọn họ, như vậy có phải hay không chứng minh bọn họ còn có một con đường sống?

Mộ Lê Thần nuốt dị đan trong miệng, sau đó cười nói với cô ta: “Ngươi thực thông minh, ta chỉ là muốn hỏi các ngươi một vấn đề, nếu các ngươi trả lời vừa lòng ta.....”

Tên Thổ hệ dị năng giả cấp tám nghe tới đây đã ngắt lời hắn, vội vàng nói: “Sẽ thả bọn ta rồi đi?”

Mộ Lê Thần bị đánh gãy lời mất hứng mà trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó tên nọ liền ôm đầu lăn lộn trên mặt đất kêu rên thống khổ.

Qua một lúc, Mộ Lê Thần thu hồi công kích tinh thần lực, thần nhiên nói: “Đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ, lần sau khi ta nói chuyện thì đừng có nhảy vào họng ta.....”

Tên thổ hệ dị năng giả cấp tám cả người tuôn đầy mồ hôi lạnh, gian nan gật đầu, nhưng thân mình hắn đã xụi lơ trên mặt đất, muốn động một ngón tay cũng không có khí lực.

“Vậy mới ngoan chứ ~” Mộ Lê Thần cười tủm tỉm nhìn thoáng qua mặt hai người còn lại sắc mặt trắng bệch, sợ tới mức run lẩy bẩy: “Chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không trừng phạt.”

Mộ Lê Thần tiếp tục nói: “Ta hỏi ba người các ngươi vài vấn đề, ta sẽ tách ra hỏi, nếu câu trả lời của các ngươi khiến ta không hài lòng... thì ta sẽ cho các ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Ba người nhìn hắn cười đến vô cùng thân thiết, tim đều sắp phọt ra khỏi cổ họng, nhưng ngoại trừ gật đầu ra thì cái gì cũng không làm được.

Bọn họ đã là cá trên thớt, chỉ có thể đau khổ giãy dụa cầu sinh dưới lưỡi dao.

Tên dị năng giả cấp tám cùng Thổ hệ dị năng giả cấp bảy đều nhanh chóng gật đầu, song vị nữ tử Băng hệ dị năng giả lại do dự trong chốc lát mới gật đầu, đương nhiên mọi thứ đều bị Mộ Lê Thần im lặng không lên tiếng thu vào trong mắt.

Người Mộ Lê Thần gọi đầu tiên là tên Thổ hệ dị năng giả cấp bảy, Mộ Lê Thần dùng thổ hệ dị năng dựng lên một bức tường ngăn cách bọn họ với hai người kia, sau đó lại dùng tinh thần lực vây quanh bốn phía, cam đoan thanh âm không thể nào thoát ra ngoài.

Mộ Lê Thần nhìn tên nọ sợ hãi tràn đầy trong mắt, ngữ điệu tận lực chậm lại, hỏi: “Dị năng giả có số lượng nhiều nhất trong căn cứ của các ngươi là cái gì?”

Tên kia nghĩ nghĩ, cảm thấy loại vấn đề nho nhỏ này không thể uy hiếp đến an toàn của căn cứ, vì thế hắn không có bất cứ kháng cự gì mà trả lời: “Là Thủy hệ dị năng giả.”

Mộ Lê Thần trầm nghĩ, quả nhiên là thế.

“Vậy loại dị năng giả nào có cấp bậc cao nhất trong căn cứ?”

Tên kia không chút do dự đáp: “Là Thổ hệ dị năng giả.” Khi nói tựa hồ còn mang theo điểm kiêu ngạo, thật giống như đang tự hào mình đây là một thổ hệ dị năng giả cấp cao.

Mộ Lê Thần hơi nhíu mày, sau đó lại buông lỏng, hỏi: “Vậy ngươi có thể biết Thổ hệ dị năng giả vì sao tiến cấp nhanh như vậy không?”

Hỏi đến câu này ánh mắt tên kia hoảng hốt một chút: “Là vì những thổ hệ dị năng giả chúng tôi đều được Lâm gia xem là trọng điểm mà bồi dưỡng, tất cả đều sẽ đi.....”

Thanh âm Mộ Lê Thần nhu hòa, hỏi: “Đi nơi nào?”

“Đi.....”

Trong mắt người nọ chột lóe lên một tia giãy dụa, tựa hồ rất không muốn trả lời vấn đề này, Mộ Lê Thần không thể không tăng lớn tinh thần lực phát ra, tiếp tục hướng dẫn hắn nói ra đáp án cuối cùng.

Người nọ đấu tranh trong chốc lát, sau đó dưới tinh thần lực cường ngạnh của Mộ Lê Thần mà nói ra hai chữ “Thiên khanh*” xong liền rơi vào hôn mê.

(*Một cái hố khổng lồ)

xxxxxxxxxxxxxx

Tường đất vừa tạo lên không bao lâu liền bị triệt bỏ, hai người còn lại mang theo bất an nhìn qua, nhưng cái bọn hắn thấy là màn một tang thi chỉ số thông minh siêu cao nhắc một Thổ hệ dị năng giả cấp bảy lên, thẳng tay ném vào trong bảy tang thi, cuối cùng bị tang thi xé xác mà ăn.

Mộ Lê Thần nhìn đám tang thi đem tên gốc từ kia ăn mất, sau đó quay đầu nhìn hai người còn lại đang khiếp đảm nói: “Hiện tại các ngươi đã biết nếu không ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta thì kết cục sẽ ra sao rồi chứ?”

Mộ Lê Thần cười tủm tỉm đe dọa bọn họ: “Vận khí hắn rất tốt, bị ăn trong lúc hôn mê. Nhưng ta cam đoan, nếu các ngươi lại bị ta ném đi cho tang thi ăn mà nói, một trăm phần trăm tuyệt đối sẽ bảo trì thanh tỉnh, cảm giác được rõ ràng thân thể mình bị tang thi xé vụn rồi nuốt xuống là như thế nào.”

Lời nói vừa nói ra, hai người vốn dĩ đã sợ đến nôn mửa lại càng run rẩy lợi hại, sắc mặt trắng bệch, môi run run, bọn họ gục đầu xuống, không muốn nhìn đến cảnh tượng kia.

Mộ Lê Thần biết, phòng tuyến tâm lý bọn họ đã bị phá vỡ.

Lúc trước bọn họ đối với hắn tuy rằng kinh hoàng, nhưng vẫn còn suy nghĩ làm sao để chạy trốn, hiện tại hắn dùng kết cục của tên Thổ hệ dị năng giả cấp bảy kia nói cho bọn họ biết — này chính là trừng phạt khi không nghe lời.

Những người này tuy rằng đã quen nhìn cảnh tượng đồng bạn bị tang thi ăn, nhưng lại chưa bao giờ tiếp cận gần như vậy, hơn nữa Mộ Lê Thần dùng ám chi tinh thần lực, làm cho bọn họ không tự chủ được càng phóng đại nỗi sợ hãi lên gấp mấy lần, rồi tự tưởng tượng cảnh đó xảy ra trên người mình. Bọn họ sợ hãi càng thêm sợ hãi, phòng tuyến tâm lý có vững chắc cỡ nào cũng sẽ bị phá vỡ.

Người tiếp theo Mộ Lê Thần muốn hỏi là cái vị nữ tử Băng sơn kia.

Cuối cùng chỉ được một đáp án mơ hồ, bởi vì cô ta là Băng hệ dị năng giả, cho nên cô ta chỉ biết Lâm gia hình như có thủ đoạn đặc thù khiến Thổ hệ dị năng giả nhanh chóng tiến cấp, nhưng lại không cần tính hạch, còn lại những chuyện khác đều không biết.

Những tin tức này cơ bản chỉ có những người nguyên trung thành với Lâm gia mới biết được, chỉ là tin tức cụ thể hơn nữa thì ngoại trừ những Thổ hệ dị năng giả mà Lâm gia thần bí giúp đỡ để tiến cấp ra thì không ai biết.

Mộ Lê Thần không quá vừa lòng, sắc mặt hắn âm trầm đi hỏi tên còn lại.

Tên thổ hệ dị năng giả cấp tám này hắn là đã được Lâm gia giúp tiến cấp, hắn khẳng định biết không ít thứ.

Chẳng qua, điều đáng tiếc là, hắn nói với Mộ Lê Thần, khi hắn tiến cấp thì bị bịt mắt rồi được đưa đến một nơi không biết tên, nơi này không có bất kỳ dấu hiệu gì mà hắn có thể phỏng đoán địa điểm, chỉ có một cái hồ không lồ.

Cái hồ này rất lớn cũng rất sâu, muốn Thổ hệ dị năng giả tiến cấp chỉ cần ngồi bên cạnh cái hồ mà tiến cấp tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm, hơn nữa còn có thể hấp thu rất nhiều nguyên tố hệ thổ cực kỳ tinh thuần. Nhưng lấy thị lực của hắn, đứng ở cạnh hồ, căn bản không thể thấy rõ dưới đáy hồ có gì, chỉ thấy một mảnh đen tuyền làm cho người ta sợ hãi.

Nghe tên dị năng giả miêu tả lại, Mộ Lê Thần lâm vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Thời điểm Mộ Lê Thần trở lại khách sạn, trên người rất sạch sẽ, nhưng mùi máu tươi vẫn còn.

An Dương không hỏi hắn đã làm gì, chỉ đưa cho hắn một bộ quần áo bảo: “Đi tắm một cái rồi thay đồ đi.”

Mộ Lê Thần cầm quần áo vào phòng tắm, cũng không giải thích mình đã đi nơi nào, tại sao toàn thân lại ngập mùi máu tươi.

Nhưng chuyện này không có nghĩa giữa hai người có ngăn cách, ngược lại còn chứng minh tín nhiệm giữa bọn họ đã không cần phải dò hỏi nhau nữa.

Mộ Lê Thần tắm rửa xong đổi một thân quần áo sạch sẽ, mùi máu tươi trên người cũng nhạt đi, hắn ngồi bên cạnh An Dương, thuật lại sự tình lúc trước, giọng nói êm tai cứ thế từ từ kể: “Mười dị năng giả kia là do Lâm gia ở căn cứ S thị phái tới, trong đó còn có hai đệ tử của Lâm gia sử dụng đao pháp. Còn có cuộc thẩm vấn ba dị năng giả trong đó, về cơ bản tôi có thể xác định lý do Lâm gia không muốn rời khỏi căn cứ S thị là vì cái hồ có thể giúp Thổ hệ dị năng giả nhanh chóng đề cao thực lực.”

An Dương trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “A Thần, em có biết cái hồ kia vì sao lại có thể giúp Thổ hệ dị năng giả thuận lợi tiến cấp không?”

Mộ Lê Thần nói: “Thứ có thể giúp Thổ hệ dị năng giả tiến cấp chỉ sợ không phải cái hồ đó, mà là thứ bên trong nó.” Hấn vừa nói vừa cầm khóa mộc thủy chi tâm cùng với Duệ Kim chi tâm từ khí trầm trầm ra “Nếu tôi đoán không sai, thứ bên trong cái hồ hẳn chính là Hậu Thổ chi tâm.”

Cũng chỉ có bảo bối thần kỳ Ngũ Hành chi tâm mới có thể giúp nhiều dị năng giả thuận lợi tiến cấp như vậy.

Chẳng qua, kiếp trước không phát hiện được công năng của Ngũ Hành chi tâm phỏng chừng là vì Mộc Hoa chi tâm cùng Huyền Thủy chi tâm không có ai có khả năng thu thập được, mà Duệ Kim chi tâm thì mất đi sinh cơ, hơn nữa còn bị Lý Hoành Triết đặt trong sở nghiên cứu ngầm, mới không xuất hiện tình huống một lượng lớn dị năng giả nhanh chóng tiến cấp như bây giờ.

Lần này Hậu Thổ chi tâm không biết sao lại bị người khác phát hiện, còn bị Lâm gia lợi dụng giúp Thổ hệ dị năng giả tiến cấp.

Đạo pháp của Lâm gia phong phú, hơn phân nửa đệ tử của Lâm gia thức tỉnh dị năng đều là hệ Thổ, bởi vậy Lâm gia mới không rời khỏi vùng đất chứa Hậu Thổ chi tâm.

Mộ Lê Thần cũng công khai ở trước mặt An Dương lộ ra biểu tình thèm thuồng Hậu Thổ chi tâm.

An Dương nghiêm túc nói: “Đây có phải là Hậu Thổ chi tâm hay không chỉ mới là giả thuyết, bắt quá bảo bối này nằm ở đây lâu như vậy mà Lâm gia cũng chưa thể lấy được, chúng ta đi lấy càng phải ngàn lần cẩn thận.”

Mộ Lê Thần vốn muốn nói chỉ cần một người hấn đi là được, nhưng nghe An Dương nói ‘Chúng ta’ cùng đi, trong lòng vẫn rất cao hứng. Thời điểm mạo hiểm mà bên cạnh vẫn luôn có một người bắt ly bất khí, loại cảm giác này thật sự rất khiến người mê muội.

Bất quá Mộ Lê Thần vẫn nói: “Một mình tôi đi là được rồi. Dù sao trên người tôi cũng có ba viên trong Ngũ Hành chi tâm hộ thể, nói không chừng sẽ thành công. Cho dù không thành công, cũng có thể bình yên vô sự trở về.”

So với An Dương mới đạt đến cấp chín, Mộ Lê Thần đã là cấp mười một thực lực cao hơn vài tầng không nói, dị năng của hấn còn thập phần biến thái, lại có lực công kích cường hấn của Huyết Ma đao, một mình hấn đi mới là thượng sách.

Trong lòng An Dương biết Mộ Lê Thần đi một mình mới là biện pháp tốt, cho dù thất bại còn có thể dùng dị năng thuần di thoát ra, nếu mình cùng đi, nói không chừng còn cản chân người ta, hấn không phải cái loại phi thực tế, suốt ngày thích cùng chung hoạn nạn mà đâm đầu vào chỗ chết, nhưng nếu muốn hấn ở lại chỗ này hấn thực không yên lòng.

An Dương nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp: “Hay là, anh đi cùng em, nhưng không tiến vào cái hồ kia, chỉ ở bên ngoài dùng viễn công* hỗ trợ em?”

(*Công kích từ xa)

Không đặt Mộ Lê Thần dưới mi mắt, hấn không cách nào yên lòng.

Mộ Lê Thần biết tính tình An Dương rất dính người, một khắc cũng không muốn rời khỏi mình, trong lòng biết hấn như vậy đã là thoái nhượng, liền gật đầu đồng ý.

xxxxxxxxxxxx

Mộ Lê Thần trừ An Dương ai cũng không mang theo, chỉ buộc cái tên dị năng giả cấp tám kia dẫn đường đi tìm bản đồ để đến cái hồ.

Theo như tên kia nói, hồ rất lớn, xung quanh đều bằng phẳng, nhưng rừng cây vẫn phải có, cảnh quan không thể nói rõ được gì, bản đồ cũng không quá chi tiết. Nhưng đàn em của Mộ Lê Thần nhiều vô số, chuyện tìm kiếm nơi như vậy vẫn khá dễ dàng, hấn sớm đã kết hợp bản đồ trên tay cùng với vị trí mà đám tang thi tìm ra, phỏng đoán được cái hồ nọ nằm ở đâu.

Tuy rằng hồ đã bị Lâm gia che giấu ngăn các dị năng giả khác tìm đến, ngay cả tang thi còn không thể vào được, nhưng Mộ Lê Thần còn có thể không chế tang thi chim cơ mà.

Bọn họ phòng được trên đất bằng nhưng còn có thể phòng được chim trên trời sao?

Mộ Lê Thần đã điều tra xong, Lâm gia sẽ chỉ vào lúc nửa đêm mới cho dị năng giả đến bên cạnh hồ tu luyện, ban ngày thì không có người tu luyện.

Hấn đoán Lâm gia làm như vậy nguyên nhân phỏng chừng là vì lo lắng có người ban ngày ban mặt sẽ phát hiện được địa điểm của cái hồ, càng có thể là do Hậu Thổ chi tâm vào ban đêm mới cung ứng năng lượng.

Dựa theo nghiên cứu mà Mộ Lê Thần nghiên cứu được từ Ngũ Hành chi tâm, thuộc tính mỗi một viên trong Ngũ Hành chi tâm đều bất đồng, thời gian và địa điểm phóng thích năng lượng cũng bất đồng.

Tỷ như Mộc Hoa chi tâm vào ban ngày có ánh nắng mới phóng thích năng lượng nhiều nhất, Huyền Thủy chi tâm muốn phóng thích năng lượng nhiều nhất phải ở trong môi trường và thời tiết có độ ẩm cao, Duệ Kim chi tâm thì bởi vì mất đi sinh cơ, thời thời khắc khắc đều giải phóng năng lượng.

Về phần Hậu Thổ chi tâm, hấn còn chưa cầm được trên tay, làm sao biết.

Mộ Lê Thần và An Dương cùng đến chỗ cái hố, Mộ Lê Thần tự nhiên đem hấn trở thành là một trợ lý đắc lực, manh mối tin tức gì có thể nghĩ ra đều nói cho hấn, hai người cùng nhau suy nghĩ tốt hơn là một người đơn phương động não.

An Dương cũng cố gắng nghe ngóng manh mối có hữu dụng cho Mộ Lê Thần.

Mộ Lê Thần và An Dương không đi bộ, mà tìm hai biển dị thú cưỡi đi, tốc độ biển dị thú chạy so với bọn họ đương nhiên nhanh hơn nhiều, nhưng vẫn mất hai ngày mới đến nơi.

Bởi vì vị trí giống với nơi mà tên dị năng giả cấp tám kia miêu tả không hề ít, hai nơi bọn họ tìm qua lúc này đều không phải, lần thứ ba mới tìm đúng.

Về phân vị trí chính xác làm sao đoán ra được? Đương nhiên là phải xem khu vực phụ cận có người hay không.

Cho dù Lâm gia có muốn hay không muốn bị người khác chú ý, nhưng bởi vì cái hố này thật sự rất quan trọng, Lâm gia vẫn âm thầm an bài không ít đệ tử thủ hộ.

Mộ Lê Thần và An Dương vừa thấy bộ dáng nghiêm cẩn của thủ vệ, liền biết đã tìm được nơi cần tìm.

Mộ Lê Thần dán lên người mình và An Dương không ít bùa ẩn thân và bùa che giấu khí tức cao cấp, sau đó sử dụng dị năng ẩn thân, hai người lên vào trong.

Đám thủ vệ của Lâm gia rất nghiêm cẩn, nhưng Mộ Lê Thần và An Dương vẫn dựa vào dị năng ẩn thân mà đi vào, nếu nửa đường gặp phải đội tuần tra thì bọn họ liền đứng tại chỗ như tượng, sau đó tiến vào Càn Khôn giới, chờ khi thủ vệ tuần tra rời đi mới lặng lẽ tiếp tục lên vào.

Có hai đồn sát thủ là dị năng ẩn thân cùng Càn Khôn giới này, bất cứ phòng ngự nào đối với hai người bọn họ mà nói cơ bản đều là thùng rỗng kêu to.

xxxxxxxxxxxxxx

Mãi đến khi nhìn thấy được cái hố, Mộ Lê Thần mới biết được kích cỡ cái hố trong miệng tên Thổ hệ dị năng giả cấp tám kia có bao nhiêu khổng lồ.

Mộ Lê Thần cùng An Dương đứng bên cạnh hố, chỉ thấy trước mặt chính là một mảnh thâm uyên, nhìn không thấy nổi phía bên kia cũng nhìn không thấy nổi đáy hố, ánh nắng chói mắt chiếu vào những phiến đá màu vàng nâu phản xạ lại đâm vào mắt sinh đau.

Mộ Lê Thần ngược lại không phải e ngại tia sáng chói mắt, đôi mắt như vực sâu đen thẳm của hấn phảng phất như có thể hấp thu hết thấy quang mang nọ, không chịu một chút ảnh hưởng.

Thị lực hấn rất tốt, tuy rằng so ra kém hơn kính viễn vọng và thấu thị của Mục Nhiên, nhưng nhìn vào đáy hố sâu vẫn phát hiện có một mảng sáng màu vàng mờ mờ hồ hồ.

Nhưng hiện tại là ban ngày, mảng sáng kia là màu vàng, hấn thoát nhìn liền có chút không xác định được có phải do mình sinh ra ảo giác hay không.

Đáng tiếc không thể dẫn Mục Nhiên đến đây, Mộ Lê Thần thật có chút tiếc nuối thầm nghĩ.

Hấn quay đầu nói với An Dương: “Dưới đáy hố có phải Hậu Thổ chi tâm hay không tôi cũng không rõ, tôi không có một chút cảm giác lực hấp dẫn.”

Nói như vậy bởi vì mỗi một viên trong Ngũ Hành chi tâm đều sinh ra lực hấp dẫn cường liệt đối với hấn, tỷ như cảm giác của hấn khi gặp được Mộc Hoa chi tâm và Huyền Thủy chi tâm, hay cho dù là Duệ Kim chi tâm đã mất đi sinh cơ được Lý Hoành Triết đặt trong hộp gỗ cách ly.

Lần này lại không xuất hiện cảm giác đó nữa.....

Cho nên Mộ Lê Thần quyết định, hấn sẽ đi xuống xem xem.

An Dương biết Mộ Lê Thần đã ra quyết định thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, hơn nữa hấn cũng biết tầm quan trọng của Hậu Thổ chi tâm đối với Mộ Lê Thần.

Vì thế khi Mộ Lê Thần nói hấn muốn đi xuống, An Dương chỉ kiên trì nói: “Anh với em cùng xuống.”

Mộ Lê Thần mất hứng: “Đừng quên trước khi tới đây anh nói với tôi cái gì.”

An Dương vô tội nhìn hấn, nói: “Anh trước khi đến đây nói muốn giúp em, chỉ là hiện tại anh phát hiện, bên ngoài đều là thủ vệ, anh một khi dùng cung tên giúp em, chẳng phải sẽ bại lộ sao? Cho nên anh chỉ còn một sự lựa chọn là xuống cùng với em.”

Mộ Lê Thần thờ ơ nhìn hấn nói xạo: “Anh ở chỗ này chờ tôi, tôi rất nhanh sẽ trở lên.”

An Dương rất cố chấp vấn đề an nguy của Mộ Lê Thần, làm sao hấn chịu nghe lời Mộ Lê Thần, duy độc đề cập đến vấn đề an toàn của người trong lòng hấn liền không nguyên ý.

“Không được! Vạn nhất có cái gì nguy hiểm, em không thể tiến vào Càn Khôn giới thì làm sao?”

“Tôi còn có thuận di!”

“Không được! Thuận di phải mất thời gian khôi phục mới có thể sử dụng tiếp, không kịp thì làm sao?”

“Thực lực của tôi rất cao, thoát khỏi chỗ này không thành vấn đề.”

“Không được! Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất bên trong có thứ quý quái gì, em trúng chiêu thì làm sao?”

(Zombie: Má, An Dương, anh cũng phải nhìn coi A Thần của anh là cái thứ quý quái gì, người ta là tang thi hoàng a tang thi hoàng, là cái dạng ma nhìn ma sợ, quý thấy quý bỏ chạy đấy!! $\sphericalangle(\sphericalangle\Delta\sphericalangle\sphericalangle)$)

“An! Dương!” Mộ Lê Thần nghiêng răng nghiêng lợi, hần phát hiện An Dương đã sớm lên kế hoạch cho chuyện này, có lẽ An Dương căn bản đã không có ý định nghe lời hần ngoan ngoãn ở trên mặt đất.

An Dương cười tủm tỉm đáp: “Ừ? A Thần, em kêu anh?”

Dù sao hần hiện tại mềm cứng không ăn, vì để đi theo bên người che chở cho A Thần, hiện tại cái gì cũng không thèm để ý, cho dù là chọc A Thần nổi nóng cũng không sao.

An Dương tự biết thực lực mình không bằng Mộ Lê Thần, nhưng hần lại có bảo bối hộ thân mà Mộ Lê Thần không có, Càn Khôn giới, hoàn toàn là Thần Khí bảo mệnh nghịch thiên, nếu không phải bởi vì hần đã được nó nhận chủ không thể đổi trả thì hần đã đem nó giao lại cho Mộ Lê Thần rồi.

Nếu không có biện pháp đem Càn Khôn giới giao cho A Thần, như vậy hần quyết định, về sau phạm là nơi nguy hiểm nào mà A Thần muốn đi, hần đều phải đi cùng, tùy thời chuẩn bị kéo A Thần tiến vào Càn Khôn giới.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Mộ Lê Thần cùng An Dương tranh chấp một hồi lâu, chợt gặp phải một đội dị năng giả tuần tra.

Đội tuần tra rời đi, Mộ Lê Thần bắt đầu nhìn An Dương vẫn luôn kiên trì, chỉ đành phải gật đầu đồng ý.

Tuy rằng lo lắng An Dương sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nhớ đến có Càn Khôn giới, Mộ Lê Thần cũng yên tâm hơn. Hơn nữa được người yêu quan tâm như vậy, trong lòng hần cũng rất vui.

Mộ Lê Thần dùng Phong hệ dị năng mang theo An Dương, hai người lặng yên không một tiếng động bay xuống hồ.

Cũng không biết cái hồ này hình thành như thế nào, cực kì sâu, bọn họ bay khá lâu, còn phải thời thời khắc khắc phòng bị có đội tuần tra nào từ phía trên đi qua hay không.

Thời điểm tiếp cận đáy hồ, Mộ Lê Thần đã sớm thấy rõ khối đất phát ra mảng sáng màu vàng dưới đáy, tâm hần bắt đầu nảy lên cảm giác hấp dẫn quen thuộc, tuy rằng lực hấp dẫn này rất mỏng manh, hần lại cảm giác cực kỳ rõ ràng.

Quả thật là Hậu Thổ chi tâm!

Vui mừng đều lộ rõ trên mặt Mộ Lê Thần, thậm chí không suy nghĩ vì sao lực hấp dẫn lại mỏng manh như vậy, hần trực tiếp cầm khối đất kia niết trong tay. Mộ Lê Thần phát hiện tầng bên ngoài khối đất không phải do quang mang tạo thành, mà là do một thứ giống như thạch trái cây màu vàng bao bọc, mềm mềm lạnh lạnh, niết một chút còn có thể biến hình, ánh nắng chiếu vào thứ thạch này liền phản xạ lại những tia sáng vàng nâu của đất.

Thứ bị thạch trái cây bao bọc chính là Hậu Thổ chi tâm đang đập từng nhịp đầy sức sống, chỉ là năng lượng hệ thổ nó phát ra đều bị lớp thạch bên ngoài hấp thu, chỉ còn lại một lượng nhỏ không đáng kể, khó trách lúc này lại không có một Thổ hệ dị năng giả nào ngồi bên hồ tu luyện.

Bất quá điều Mộ Lê Thần cảm thấy kỳ quái là, Lâm gia an bài thời gian tu luyện của Thổ hệ dị năng giả là buổi tối, chẳng lẽ buổi tối thứ thạch này sẽ không hấp thu năng lượng của Hậu Thổ chi tâm?

Đáp án này chỉ có thể đợi đến tối mới biết được, bây giờ trước hết là đem Hậu Thổ chi tâm đi.

Mộ Lê Thần và An Dương lại theo đường cũ, tránh đội tuần tra, rời khỏi nơi này.

Chờ bọn hần đi ra thật xa, mới mơ hồ nghe thấy những thanh âm rối loạn truyền đến phía sau, hần là thủ hộ Lâm gia phái tới phát hiện Hậu Thổ chi tâm đã biến mất.

Cho dù Lâm gia lúc này gà bay chó sủa, Mộ Lê Thần và An Dương vẫn vô cùng cao hứng dặt tay nhau chui vào trong không gian, mặc cho Lâm gia có đem cả mảnh đất này quật lên ba thước cũng không tìm ra bọn họ.

Sao khi vào không gian, Mộ Lê Thần liền lấy Hậu Thổ chi tâm ra đặt vào trong hộp gỗ chứa Duệ Kim chi tâm.

“Hộp gỗ này rốt cuộc là làm từ thứ lợi hại gì lại có thể ngăn Duệ Kim chi tâm giải phóng năng lượng. Còn có loại thạch này, tôi phải áp gần nó mới cảm ứng được một chút năng lượng hệ thổ được phóng ra.”

An Dương cũng nắm sấp cùng Mộ Lê Thần nghiên cứu, đáng tiếc hai người nghiên cứu nửa ngày cũng không tìm ra nguyên nhân.

Mộ Lê Thần lúc này đột nhiên nhớ đến tác dụng của nhân tài, đứng nhìn một đồng tang thi cấp cao của hán vậy thôi chứ đều đã có chỉ số thông minh, so với đứa nhỏ mười tuổi không khác nhau là mấy, nơi nào có tam đại cổ võ thế gia thì nhân tài nhiều.

Có lẽ Mộ Lê Thần có thể dựa vào đại quân tang thi để giành chính quyền, nhưng tuyệt đối không có biện pháp dựa vào đại quân tang thi để thống trị thiên hạ.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Nghĩ đến nhân tài khan hiếm, người có thể hiểu rõ hộp gỗ này không có.

Những người như vậy chỉ có thể để An Dương đi tìm, hán là Tang thi hoàng, đừng nên dây vào rắc rối thì tốt hơn.

An Dương cũng hiểu nhân tài bây giờ khan hiếm là một vấn đề nghiêm trọng, gật đầu nói: “Căn cứ B thị có rất nhiều người đều đã chết, số ít khác lại chạy thoát, nhân tài về kỹ thuật cũng không nhiều, mấy người chạy thoát được đều bị những thế lực khác mang đi, chúng ta cần mang những người này trở về.”

Cái loại nhân tài công nghệ cao đều là bảo bối của các thế lực lớn, thời điểm đám thủ lĩnh chạy trốn, cũng đem bọn họ theo.

So với nhân tài điều linh trong căn cứ B thị lúc bấy giờ, nhân tài của căn cứ S thị còn nhiều hơn, cho nên Mộ Lê Thần liền đánh chủ ý lên đầu Lâm gia.

Người có năng lực quản lý căn cứ quá ít, hơn nữa dựa vào vũ lực trấn áp mà nói, căn bản không thể tùy ý sai khiến đại quân tang thi, Mộ Lê Thần không thể không bỏ qua mục tiêu vĩ đại lúc trước.

Lúc trước, hán muốn nắm căn cứ S thị và X thị trong tay, hiện tại xem ra, chỉ sợ cho dù hán có bản lĩnh cũng không có biện pháp quản lý, khẳng định sẽ loạn đến sứt đầu mẻ trán.

Bất quá, Mộ Lê Thần thay đổi chủ ý rất nhanh, không có một chút do dự. Hán định trực tiếp dẫn tang thi đánh vào hai căn cứ, sau đó bắt hết đám nhân tài kỹ thuật đi, về phần những dị năng giả khác, biến thành tang thi thu lại làm thủ hạ cũng không tệ.

Mộ Lê Thần đã hạ quyết tâm muốn đồ sát, liếc mắt nhìn An Dương đang nghiên cứu hoa văn trên hộp gỗ, không nói gì với hán.

Mộ Lê Thần biết rõ, địa vị của hán trong lòng An Dương là quan trọng nhất, cho nên cho dù hán muốn An Dương giúp mình hủy diệt nhân loại, An Dương cũng sẽ đáp ứng.

Thế nhưng, An Dương vì mình trả giá nhiều như vậy, bản thân cũng không thể không vì hán suy nghĩ, càng không thể không bận tâm đến suy nghĩ của hán. Cho dù ra sao, An Dương vẫn là nhân loại, nhìn đồng bào bị người mình yêu giết hại, trong lòng khẳng định là không dễ chịu, bản thân vẫn nên làm loại chuyện như vậy trong âm thầm thì hơn.

Mộ Lê Thần đến bên cạnh An Dương, cười hỏi: “Như thế nào, An đại thiếu gia của tôi nghiên cứu ra cái gì rồi sao?”

An Dương nâng mắt nhìn hán, cười nói: “Gi chứ! Cũng không xem xem bản thiếu gia là ai!”

Vốn chỉ là trêu đùa vài câu, hai mắt Mộ Lê Thần lại sáng lên, có chút giật mình, hán không nghĩ tới sẽ có phát hiện “Anh phát hiện ra cái gì?”

Mỗi khi An Dương nói đến chính sự, biểu tình liền nghiêm túc, hán chỉ vào hoa văn thoát nhìn trông thật bình thường trên hộp gỗ, nói: “Chiếc hộp này làm từ gỗ gì anh không biết, nhưng hoa văn khắc trên đây khẳng định không tầm thường. Lần đó anh quan sát Ân Phùng bày trận, phát hiện hình vẽ trận thuật có phần giống với hoa văn này, hai thứ này có lẽ liên quan với nhau.”

Mộ Lê Thần hơi thất vọng: “Đáng tiếc lại không mang Ân Phùng đến.”

An Dương cười nói: “Ân Phùng không có ở đây, không phải còn có Mục Nhiên sao?”

Mộ Lê Thần cũng cười: “Đúng rồi, Mục Nhiên và Ân Phùng ở chung lâu như vậy, nói về phương diện này hán là biết một ít đi. Chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi thêm một hồi rồi trở về tìm Mục Nhiên.”

Hán đối với loại gỗ có thể ngăn cách năng lượng rất có hứng thú, định làm một cái khác đựng Ngũ Hành chi tâm.

Tạm thời đem hộp gỗ để qua một bên, hai người bắt đầu nghiên cứu tới tầng thạch bao bọc Hậu Thổ chi tâm.

Hai người tranh luận một lúc, vẫn không thể đưa ra giả thuyết gì có lý, chỉ đành thờ dài.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Sáng sớm hôm sau, Mộ Lê Thần cùng An Dương khởi hành trở về khách sạn lúc trước ở, tốc độ rất nhanh, còn nhanh hơn so với khi đi.

Lúc trở lại khách sạn, trước tiên Mộ Lê Thần liền đi tìm Mục Nhiên đến xem hộp gỗ, thế nhưng lại nhận được tin tức, hàng loạt dị năng giả cấp cao đang tiến vào phạm vi cảnh giới.

Mộ Lê Thần vội vội vàng vàng, liền đem chuyện đi tìm Mục Nhiên quảng ra sau đầu, động não nghĩ làm sao để làm cò hết đám dị năng giả này.

Hắn cơ hồ có thể khẳng định đám dị năng giả này là do Lâm gia phái tới, hẳn là vì mười dị năng giả lúc trước bật âm vô tín, hơn nữa Hậu Thổ chi tâm biến mất, khiến Lâm gia gia chủ bắt đầu xuất binh, không dám khinh thường.

Cho nên lần này dứt khoát phái ra mấy trăm dị năng giả cấp cao đến đây tra xét.

Tuy rằng trong mấy trăm dị năng giả này có không ít người chỉ mới cấp năm cấp sáu, nhưng dị năng giả cấp bảy cũng không hề ít, cấp tám thì có ba.

Mộ Lê Thần hiện tại không phải nghĩ xem đoàn dị năng giả này có bao nhiêu dị đan có thể giúp tang thi của hắn thăng cấp, mà là nghĩ phải dùng loại phương pháp nào để dụ Lâm gia gia chủ tiếp tục phái thêm dị năng giả cấp cao ra đây?

So với trực tiếp mang tang thi tấn công căn cứ S thị, vẫn là dụ ra một số dị năng giả cấp cao đến trận địa của tang thi để bị mìn thịt, sau đó mới tấn công S thị sẽ thoải mái hơn.

Mộ Lê Thần nghĩ một hồi liền quyết định làm như vậy.

Hắn hạ lệnh cho tang thi từ cấp năm trở lên tập hợp lại, lần này hắn nhất định phải đem đám dị năng giả chôn xác ở đây.

Mộ Lê Thần vừa hạ lệnh xong, nghĩ nghĩ, lại nhìn về phía An Dương ngồi cạnh: “A Dương, tôi muốn dụ Lâm gia gia chủ đưa nhiều dị năng giả đến đây chịu chết, anh nói xem tôi nên giết sạch bọn họ hay là lưu lại vài tên để trở về báo tin?”

Những vấn đề hắn hỏi, An Dương luôn sẽ nghiêm túc suy nghĩ một phen mới trả lời, chưa bao giờ qua loa cho xong.

An Dương tự hỏi trong chốc lát, nói: “Hai phương pháp đều có thể, phải xem xem Lâm gia gia chủ là người như thế nào. Nếu ông ta là một người tò mò, phương pháp thứ nhất cũng được, còn nếu ông ta là một kẻ cẩn thận vậy thì dùng phương pháp thứ hai.”

Mộ Lê Thần nghĩ lại, vẫn là phương pháp thứ hai tốt hơn.

Bất quá vì để ngừa vạn nhất, hắn vẫn là ít để tang thi cấp tám ra trận. Bởi vì như vậy, khi những tên được thả chạy về báo tin, nguyên nhân các dị năng giả tử vong là vì không địch lại số lượng của đại quân tang thi.

Tang thi dựa vào số lượng mà chiếm phần thắng, không có tang thi cấp tám, khẳng định sẽ khiến Lâm gia gia chủ lựa chọn biện pháp tiếp tục tra xét, hơn nữa còn có thể phái ra thêm vài tên dị năng giả cấp tám.

Tuy rằng loại cấp bậc thuộc về cường giả này trong mắt Mộ Lê Thần là không đáng nhắc tới, nhưng ở thời điểm tang thi của hắn ra quân, rất có khả năng sẽ bị tổn thất lớn.

Cho nên Mộ Lê Thần quyết định, bây giờ có thể giết chết một tên thì giết một tên, giảm bớt quân lực của đối phương, tăng cường quân lực bên mình.

Mộ Lê Thần đem kế hoạch bản thân nghĩ ra nói cho An Dương nghe, nói xong liền đứng dậy muốn đi.

An Dương ngồi yên bất động, nhưng tay lại giữ chặt tay hắn: “Cẩn thận một chút, đừng để bản thân bị bại lộ.”

Mộ Lê Thần gật đầu, cảm giác được bàn tay đang gắt gao kéo mình bắt đầu buông lỏng, hắn liền rút tay ra, cúi người hôn lên mặt An Dương một cái: “Tôi vẫn luôn đứng phía sau ngấm không chế mà, đám tang thi mới là kẻ phải liều mạng đó.”

An Dương lúc này mới yên tâm cười, vỗ vỗ tay hắn: “Đi sớm về sớm!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Mộ Lê Thần triệu tập các tang thi cấp sáu cấp bảy, cùng với một số tang thi cấp thấp khác.

Ước chừng gom đủ hai ngàn con, bao nhiêu đây đem đi đối phó với mấy trăm tên dị năng giả, quả thực không có bất cứ áp lực nào.

Mộ Lê Thần đứng phía sau đàn tang thi, tận lực che dấu sự hiện diện của mình, lạnh mặt nhìn một đám dị năng giả chết ở trong miệng tang thi, tuy rằng ba tên dị năng giả cấp tám làm đàn tang thi tổn hại không nhỏ, nhưng dưới không chế của hắn, số lượng tang thi cấp bảy chết trong tay bọn họ khá ít.

Đợi khi thời cơ tốt đến, Mộ Lê Thần có ý điều khiển đàn tang thi để lộ một ít sơ hở, thả vài tên dị năng giả cấp bảy cấp sáu chạy, sau khi nhìn bọn họ đã chạy xa, Mộ Lê Thần mới hạ lệnh cho đàn tang thi toàn lực giao sát số dị năng giả còn lại.

Kế hoạch rất thành công, những tên chạy thoát được không quá vài ngày lại mang đến thêm một đám dị năng giả cấp cao khác chui đầu vào rọ, Mộ Lê Thần lần này vẫn làm như lần trước.

Chẳng qua lần thứ hai tựa hồ không hiệu quả như lần đầu.

Mộ Lê Thần phái tang thi chim đi tra xét tình huống một chút, mới phát hiện thì ra căn cứ S thị không để ý đến hắn là vì biến dị thú trong biển đã lên bờ, một đợt thú triều bắt đầu, bọn họ đã ứng phó không nổi nữa, căn bản không có thời gian quản bên này.

Đợt thú triều chẳng lẽ là do Hà Kỳ Tranh phát động ?

Mộ Lê Thần nhớ tới Hà Kỳ Tranh trước đó vài ngày đã đi ra biển, sau đó Mộ Lê Thần mới bắt đầu triệu tập tang thi.

Mặc kệ có phải do Hà Kỳ Tranh phát động hay không, chuyện này đối với hắn mà nói chính là cơ hội trời cho.

Căn cứ S thị lúc này đang bận rộn giữ vững phòng tuyến ở khu duyên hải chống đỡ sự tiến công của biến dị thú Hải tộc. Mặt khác, lực phòng ngự bên trong nội địa lại yếu ớt, hắn nên nhân lúc này dẫn tang thi vào.

Mộ Lê Thần giải thích một chút, bảo An Dương và Tiểu Hắc ở lại chỗ này, còn mình thì mang Mục Nhiên đi cùng, ngồi trên lưng một con hổ biển dị.

Ở nơi chiến trường mà tang thi cùng nhân loại giao chiến, dẫn An Dương vốn đã là thù lĩnh của căn cứ B thị theo thì không tốt lắm. Hắn vốn không định mang Mục Nhiên theo, nhưng nghĩ đến Mục Nhiên chưa từng lộ mặt ở B thị, đám người lần trước chạy thoát qua S thị hẳn là không ai nhận ra, mà Mục Nhiên có năng lực thấu thị chẳng khác gì kính viễn vọng, rất tiện, cho nên Mộ Lê Thần mới mang hắn theo.

Căn cứ S thị không giống B thị phòng ngự đều dựa vào tường thành, bởi vì đối tượng hai nơi cần phòng bị khác nhau.

Ở B thị chỉ cần đề phòng công kích trên không và đất bằng, mà thứ S thị phải phòng ngự chính là biến dị thú Hải tộc lên bờ.

Biến dị thú Hải tộc lúc trước tuy rằng là sinh vật trong nước không thể lên bờ. Nhưng sau khi biến dị, trên cơ bản đều có thể rời khỏi nước, hơn nữa còn có thể ở trên cạn một thời gian dài, này đối với nhân loại mà nói quả thực là một con ác mộng.

Bất quá, may mà thời điểm biến dị thú Hải tộc lên bờ tấn công, sẽ không phân biệt nhân loại hay tang thi, biến dị thú, chỉ cần là sinh vật trên đất bằng chúng nó đều giết.

Cũng bởi vậy, người của căn cứ S thị phát hiện, khi thú triều của Hải tộc xuất hiện, đám tang thi cơ bản sẽ không tới gần chỗ này, bọn họ cứ như vậy thả lỏng chuyện đề phòng tang thi tập kích, chuyên tâm đối phó với lũ Hải tộc.

Nhưng ai mà nghĩ đến, vốn dĩ đám tang thi vẫn luôn tránh né thú triều thế nhưng lại được một tang thi hoàng dẫn dắt, công kích căn cứ.

xxxxxxxxxxxx

Cách căn cứ S thị mấy ngàn mét là một tường thành đang được xây dựng, bên ngoài tường thành là bãi đất trống với đủ loại cây cỏ, chính là loại cỏ dại trước tận thế có thể tùy ý thấy được, sức sống cực kỳ cường hãn, những thứ này đều dùng để đối phó với thú triều Hải tộc.

Đối phó Hải tộc cũng không tính là quá khó khăn, Hỏa hệ dị năng giả và vũ khí nóng có lực sát thương rất lớn đối với biến dị thú Hải tộc.

Bởi vì Hải tộc dù sao cũng là sinh vật sống trong nước, chúng nó muốn sinh tồn phải cần đến nước. Sau khi biến dị sở dĩ có thể lên bờ là vì chúng nó có thể khóa hơi nước trong cơ thể mình, thời gian chống đỡ rất lâu đều không cần nước.

Nhưng dưới công kích của Hỏa hệ dị năng giả và vũ khí nóng, cho dù không đánh vào trên người biến dị thú Hải tộc mà chỉ rơi xuống trên mặt đất, cũng sẽ khiến mặt cỏ bốc cháy, sau đó đốt tới người biến dị thú Hải tộc.

Tuy rằng Hải tộc hơn phân nửa đều mang dị năng Thủy hệ hoặc Băng hệ, dễ dàng dập tắt lửa, nhưng trước khi chúng nó dập tắt được, hơi nước trong cơ thể cũng bị bốc hơi rất nhanh, đồng thời cũng giảm bớt thời gian chúng nó ở trên bờ.

Khi hơi nước tiêu hao cạn kiệt chúng nó phải trở lại nước, bằng không sẽ khô quắt mà chết.

Dùng loại phương pháp này có hiệu quả rất cao, cực lực giảm bớt thời gian thủ triều tàn sát bừa bãi, hơn nữa mỗi khi chúng nó muốn rút lui thì sẽ tìm cách ngăn cản, có thể không tổn chút sức mà cũng khiến rất nhiều biến dị thú Hải tộc héo rũ chết khô.

Nhưng cho dù có như vậy, số lượng biến dị thú Hải tộc cũng quá nhiều.

Trước tận thế, diện tích biển so với lục địa chênh lệch rất lớn, giống loài ở biển so với trên lục địa phong phú hơn, huống chi sau khi mặt thể bùng nổ, mặt nước biển dâng lên không ít.

Nay giống loài có ý thức chống lại biến dị thú Hải tộc cũng chỉ có nhân loại, đám biến dị thú, biến dị thực vật và tang thi không có khả năng giúp đỡ bọn họ, cho nên khi đối mặt với thủ triều phi thường gian nan.

Bức tường thành cách căn cứ xa xa đã vô số lần bị thủ triều phá sập, bất quá cũng bởi vì có nó mà S thị vẫn giữ vững trong thời gian dài như vậy.

Lần thủ triều này cùng nhiều lần trước không khác nhau lắm, người trong căn cứ S thị đều rất bình tĩnh, dựa theo kinh nghiệm tích trữ mà chống cự.

Vô số dị năng giả chiến đấu trên tường thành cách căn cứ mấy ngàn mét, còn có rất nhiều dị năng giả bên trong căn cứ đọit mệnh, chỉ chờ khi phòng tuyến thứ nhất bị phá vỡ bọn họ sẽ ra trận.

Không có đạo phòng tuyến nào có thể đứng vững không đổ dưới công kích như vũ bão, mục đích bức tường thành kia được thành lập chẳng qua là vì cố gắng tiêu hao hết mức có thể hơi nước trong cơ thể tiêu hao càng nhiều, phần thắng của bọn họ lại càng lớn.

Lần này phòng tuyến phía trước chống đỡ được hai ngày vẫn chưa bị phá vỡ, khiến rất nhiều người ngạc nhiên, làm sao mà lực công kích của lần thủ triều này lại yếu bớt?

Lãnh đạo căn cứ S thị hội họp thật lâu cũng không cho ra được nguyên nhân hợp lý. Bất quá, bọn họ đều cho rằng đây là chuyện tốt, thời gian biến dị thú Hải tộc công kích càng dài, hơi nước trong cơ thể tiêu hao càng nhiều, phần thắng của bọn họ lại càng lớn.

Chẳng qua ai cũng không nghĩ đến, điều khác thường như vậy mới là đáng sợ nhất.

Bọn họ rất nhanh thu được tin tức, tang thi quanh S thị bắt đầu bạo động, hợp lại thành đàn đồ về phía căn cứ.

Tường thành phía trước chỉ có thể phòng ngự biến dị thú Hải tộc, nhưng đối với đợt tấn công từ đất liền lại không thể phòng hộ, nếu tang thi chạy vào, chẳng khác nào cắt căn cứ và các dị năng giả trên tường thành thành hai khối.

Các dị năng giả bởi vì bị giáp công hai mặt phòng chừng rất nhanh sẽ có thể bị diệt quân, mà mất đi các dị năng giả đó, số dị năng giả còn sót lại trong căn cứ, căn bản không chống đỡ được công kích của biến dị thú Hải tộc và tang thi.

xxxxxxxxxxxxxx

Vấn đề nghiêm trọng này ai nấy cũng đều thấy được, lãnh đạo căn cứ S thị đều hoảng hốt.

Làm sao bây giờ?

Rốt cuộc vẫn là thủ lĩnh tối cao của căn cứ – Lâm gia gia chủ lên tiếng: “Lập tức rút lui, bảo các dị năng giả ở phòng tuyến phía trước trở về!”

Về phần biến dị thú Hải tộc đã không có biện pháp quản nữa rồi, thời điểm các dị năng giả trở về sẽ bị biến dị thú Hải tộc theo sát đuổi giết như thể nào cũng không có biện pháp quản, có thể trở về một người thì được một người, dù sao cũng đỡ hơn trường hợp toàn quân bị diệt.

Trong đầu Lâm gia gia chủ thậm chí nảy sinh một suy đoán đáng sợ — biến dị thú Hải tộc và tang thi liên hợp với nhau.

Suy đoán đáng sợ này ông căn bản không dám nói ra, nếu nói ra, nhân tâm toàn bộ căn cứ sẽ tan rã.

Lâm gia gia chủ nhớ tới những dị năng giả mấy ngày trước được phái đi S thị nhiều như vậy mà kết quả đều bị giết chỉ còn vài người trở về, lại nghĩ tới bảo vật trong cái hồ nọ mất tích một cách ly kỳ..... Tâm trạng cực kỳ nặng nề.

Nếu suy đoán của ông ta là thật, như vậy chỉ có thể nói, trong đàn tang thi cùng biến dị thú Hải tộc, xuất hiện hai vương giả.

Bằng không hai chủng loại này làm sao có thể liên thủ với nhau tốt như vậy.

Dị năng giả ở tiền phương chiến đấu với biến dị thú Hải tộc nhận được mệnh lệnh, lập tức rút lui.

Thấy bọn họ muốn rút lui, các biến dị thú Hải tộc vốn dĩ vẫn luôn bảo lưu vài phần thực lực đột nhiên tung toàn lực công kích tường thành, không bao lâu tường thành liền sụp xuống, các dị năng giả vừa mới rút lui bị biến dị thú Hải tộc đuổi giết đến kêu cha gọi mẹ. Mà ở phía sau, đại quân tang thi cũng đã đến S thị bắt đầu nhập cuộc.

Các dị năng giả vốn mang vài phần hi vọng, hi vọng biến dị thú Hải tộc đang giết chóc nơi này có thể xuất ra một ít binh lực đi giết đàn tang thi, cho bọn họ thở một hơi rồi chạy trốn.

Nhưng bọn họ nằm mơ cũng nghĩ không đến, đại quân tang thi kia vừa đến liền chia làm hai đường, một đường đi đánh vào căn cứ, một đường hỗ trợ Hải tộc đuổi giết bọn họ.

Đáng sợ nhất là, biến dị thú Hải tộc thế nhưng không thèm giết lấy một con tang thi, chúng nó dường như đã trở thành một giống loài.

Không bao lâu sau, dưới thế công hai phía, số dị năng giả có thể lui về căn cứ ngoại trừ vài dị năng giả tốc độ, còn lại đều chết sạch, đến thi thể cũng không tìm thấy.

Mộ Lê Thần có Mục Nhiên giống như có cái kính viễn vọng bên người, hắn rất nhanh tìm được bóng dáng Hà Kỳ Tranh, cùng Hà Kỳ Tranh chơi một màn giáp công hoa lệ.

Cả hai đều rất vừa lòng nhìn chiến quả huy hoàng của mình, sau đó bắt đầu liên hợp công kích căn cứ S thị.

Căn cứ S thị là do Lâm gia xây dựng, có thể đứng vững dưới vô số lần thú triều không đổ, cũng không phải đều bởi vì dùng lửa tiêu hao hơi nước của Hải tộc khiến chúng không thể tấn công lâu dài, mà nhiều phần là bởi vì tường thành của căn cứ rất chắc chắn.

Chắc chắn đến mức, hơn mười vạn tang thi của Mộ Lê Thần cộng thêm thủ hạ của Hà Kỳ Tranh, còn có chiến lực của bọn họ, tổng cộng cũng là một đại quân mấy chục vạn, liên tiếp công kích một ngày cũng chưa hoàn toàn công phá được tường thành.

Mộ Lê Thần đã âm thầm xuống tay hỗ trợ đàn tang thi vài lần, nhưng mỗi lần khi sắp công phá được tường thành, luôn sẽ có một đạo kim quang chọt lóe lên, tường thành vốn dĩ lung lay sắp đổ liền trở nên chắc chắn lại.

Mộ Lê Thần sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía chiến trường, không thèm nhúng tay vào, chỉ hạ lệnh cho tang thi công kích, không ngừng công kích.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126

Mộ Lê Thần đã âm thầm xuống tay hỗ trợ đàn tang thi vài lần, nhưng mỗi khi sắp công phá được tường thành, luôn sẽ có một đạo kim quang chọt lóe lên, tường thành vốn dĩ lung lay sắp đổ liền trở nên chắc chắn lại.

Mộ Lê Thần sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía chiến trường, không thèm nhúng tay vào, chỉ hạ lệnh cho tang thi công kích, không ngừng công kích.

Đạo kim quang có thể tu bổ tường thành kia Mộ Lê Thần rất quen thuộc, chính là năng lượng của Hậu Thổ chi tâm, tuy rằng không biết Lâm gia làm sao có thể lấy năng lượng trong Hậu Thổ chi tâm ra ứng dụng trong chuyện này. Nhưng năng lượng cũng phải có lúc phải dùng hết, tốc độ tu bổ vẫn chậm hơn tốc độ phá hoại, cứ như vậy căn cứ cũng sớm bị công phá.

Mộ Lê Thần không chút đau lòng điều thủ hạ của Hà Kỳ Tranh và đàn tang thi của mình tiến vào, bọn chúng đều không biết mệt mỏi, cũng không biết sợ hãi không biết lùi về sau, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của hai bậc vương giả trong lớp biến dị thú và tang thi, cuồn cuộn không ngừng đánh về phía tường thành.

Cho dù Lâm gia có loại mưu kế hay chiến thuật gì, đứng trước một đại quân cảm tử hết thảy đều là hổ giấy.

Thẳng đến khi bình minh lên, nơi đây chỉ còn là một mảnh hắc ám, căn cứ nội các nhân loại lại nghênh đón một tận thế chân chính — căn cứ bị công phá.

Không có tường thành thủ hộ, người thường trong căn cứ cùng với các dị năng giả còn sống sót chỉ có thể chiến đấu vì phần mình, trở thành con mồi của tang thi cùng biến dị thú Hải tộc, chật vật chạy trốn trong đuổi giết.

Mộ Lê Thần cho không ít tang thi động vật và tang thi thực vật mai phục xung quanh, để phòng ngừa có người chạy thoát.

Lúc trước sau khi lãnh đạo của căn cứ B thị chạy đi tìm nơi nương tựa ở X thị, cũng có một bộ phận nhỏ tìm đến S thị. Lần này, hắn sẽ không mặc kệ để cho đám người S thị có thể chạy đi như B thị nữa, vì mục tiêu tăng cường thực lực kế tiếp của mình.

Chiến thuật giao sát phi thường thuận lợi, thậm chí ngay cả các Phong hệ dị năng giả muốn mượn gió chạy trốn cũng bị tang thi chim chặn lại.

Cuộc chiến kết thúc, toàn bộ căn cứ S thị cũng chỉ còn lại một ít nhân viên nghiên cứu khoa học kỹ thuật còn sống, đây là do Mộ Lê Thần cố ý lưu lại.

Mộ Lê Thần cùng Hà Kỳ Tranh cáo biệt: “Lần này phải cảm ơn ngươi rồi.”

Hà Kỳ Tranh nghiêm túc nói: “Nếu ngài muốn cảm ơn tôi, vậy đừng khi dễ Tiểu Hắc.”

Mộ Lê Thần bật cười, hẳn lúc nào thì khi dễ Tiểu Hắc vậy? Có lẽ trong mắt Hà Kỳ Tranh, mỗi khi Tiểu Hắc gặp hắn là lại bắt Tiểu Hắc đi thu phục biến dị thú chính là Tiểu Hắc bị khi dễ đi.....

Hắn vẫn gật đầu với Hà Kỳ Tranh, nói: “Chúng ta chỉ ở chỗ đó chừng một tháng sẽ trở về.”

Hà Kỳ Tranh gật đầu nói: “Tôi sẽ mau chóng đi tìm đến mọi người.”

Mộ Lê Thần cười cười, hẳn nói câu kia là vì thử Hà Kỳ Tranh về sau đi hay ở lại, quả nhiên không khiến hắn thất vọng. Hà Kỳ Tranh là một sự trợ giúp không tồi, nếu có thể lợi dụng Tiểu Hắc giữ hắn ở lại, thế thì quá tốt rồi.

Mộ Lê Thần mang số tang thi còn sống rời khỏi, thuận tiện mang luôn đám nhân viên nghiên cứu khoa học kỹ thuật đi theo.

Hắn không xuất hiện trước mặt nhóm người này, cũng không tùy tiện đưa đến trước mặt An Dương, loại hành vi ngu xuẩn này không thể nghi ngờ chính là làm bại lộ thân phận.

Mộ Lê Thần trở lại khách sạn khi bọn họ đã ngủ, tìm An Dương, nói: “Tôi mang từ S thị về một nhân viên đám nghiên cứu, anh không phải đang cần người có năng lực sao?”

Hắn chưa nói đến chuyện mình đã làm gì S thị, An Dương cũng không hỏi, nhưng trong lòng đã biết rõ ràng.

An Dương nói: “Bọn họ đâu?”

Mộ Lê Thần nói: “Nhốt trong siêu thị phía trước, yên tâm, tôi không làm bại lộ thân phận, từ đầu tới cuối tôi cũng chưa lộ diện.”

An Dương lúc này mới yên lòng, cười nói: “Đi thôi, chúng ta đi cứu người!”

Không sai, chính là đi cứu người.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Mộ Lê Thần cùng An Dương và Mục Nhiên đi chung, thuận lợi chạy tới siêu thị, sau đó hai người kia liên thủ diễn một màn cứu thế chủ trước mắt những người này, còn Mộ Lê Thần phụ trách dẫn dắt tang thi, mở đường cho An Dương đi cứu người.

Sau khi An Dương đi vào, nhóm nghiên cứu viên còn sống sót đều vui mừng khi tai qua nạn khỏi, nào bộ bọn họ tuy rằng phát triển hơn so với rất nhiều người, tinh thần lực thức tỉnh dễ dàng, nhưng chức nghiệp của bọn họ đã quyết định chuyện bọn họ không thể am hiểu chiến đấu như dị năng giả.

Bọn họ hỏi rõ ràng thân phận An Dương, sau mới mang tâm tình vui sướng cùng hắn rời khỏi siêu thị.

Mộ Lê Thần mang theo tang thi đi một vòng, liền dựa theo khí tức của An Dương mà đuổi theo.

Nhìn thấy Mộ Lê Thần, nhóm nghiên cứu viên cũng rất nhiệt tình, dù sao hiện tại cách căn cứ B thị còn khá xa, bọn họ phải xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp với ba vị dị năng giả cấp cao trước mặt.

Nhất là khi An Dương giới thiệu Mộ Lê Thần là em trai hắn, bọn họ càng muốn làm thân với Mộ Lê Thần.

Em trai của người cầm quyền căn cứ, bọn họ có thể có được sinh hoạt an ổn ở căn cứ mới hay không còn phải tùy thuộc vào hai anh em này.

Thế nhưng Mộ Lê Thần lại không rất nguyện ý tiếp xúc với nhóm người này, cực kỳ phiền chán.

Thời điểm đám nghiên cứu viên cùng hắn nói chuyện phiếm, trò chuyện một hồi lại nói đến đề tài nghiên cứu của bọn họ, trên mặt liền xuất hiện cái loại biểu tình cuồng nhiệt đối với nghiên cứu. Mộ Lê Thần lại quá quen thuộc với những biểu tình này, kiếp trước hắn sớm chiều ở chung với một đồng người như thế hơn mười năm còn gì.

Cho nên Mộ Lê Thần cực kỳ chán ghét đám nghiên cứu viên, chẳng qua hắn luôn bảo trì một bộ mặt than trước mặt người ngoài, ngoại trừ An Dương vẫn luôn nhạy bén với của cảm xúc hắn, không ai phát hiện ra hắn đang khó chịu.

An Dương tìm cơ hội vào buổi tối, định cùng Mộ Lê Thần tâm sự, trở lại làm người anh họ tri tâm một lần.

“A Thần, tinh thần em gần đây có vẻ không thoải mái, hơn nữa còn chán ghét những người kia, có chuyện gì sao?”

Mộ Lê Thần chỉ nói cho có lệ: “Không có gì, tôi chỉ không thích bọn họ thôi.”

An Dương vẫn hi vọng Mộ Lê Thần có thể nói thật với hắn, bộ dáng của A Thần thật khiến hắn lo lắng không thôi.

Mộ Lê Thần thật sự không muốn khơi gợi lại hồi ức mười năm kiếp trước, nay lại bị An Dương hỏi đến nóng nảy, rất không kiên nhẫn, bực bội nói: “Đừng hỏi nữa có được hay không? Sao anh không lo chuyện của anh, đừng xen vào việc của người khác!”

An Dương trầm mặc, bầu không khí bất chợt rơi vào im lặng, một lúc lâu sau An Dương mới chậm rãi nói: “Được, anh không hỏi nữa, A Thần em đừng

nóng giận.”

Mộ Lê Thần nhìn bộ dáng cẩn thận của An Dương, trong tâm lại không đành lòng, hần thở dài một tiếng, nói: “Tôi... chỉ là phiền lòng một chút, không phải cố ý lớn tiếng với anh, anh... đừng để bụng.”

An Dương vẫn duy trì bộ dáng bị tổn thương.

Mộ Lê Thần đành tiến lên một bước ôm lấy hần, nhẹ nhàng nói: “A Dương, không phải tôi không muốn nói cho anh biết chân tướng, nhưng mà tôi thật sự không muốn nhớ lại đoạn thời gian tối tăm ngày trước, đừng ép tôi có được không?”

An Dương vươn tay ôm lại Mộ Lê Thần, ôm thật chặt: “Ừ”

Hần cọ cọ má vào cổ Mộ Lê Thần: “Nếu em thật sự không thoải mái khi thấy những người đó, vậy cứ giết tất cả đi, không sao hết, không cần bận tâm đến anh.”

Mộ Lê Thần khẽ cười một tiếng, nói: “Không nghiêm trọng như vậy, tôi không để ý tới bọn họ là được.”

Hần tuy rằng là tang thi hoàng, có đại quân tang thi bất khả chiến bại. Song sự vụ quản lý căn cứ và những chuyện vụn vặt khác như các loại nghiên cứu còn phải dựa vào nhân loại mới hoàn thành được. Dù sao, muốn tang thi tiến hóa đến mức có chỉ số thông minh hết như nhân loại còn cần rất nhiều thời gian. An Dương lúc này cần nhân tài hơn bao giờ hết. Hần không thể bởi vì vui buồn của bản thân liên giết sạch những người này.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Sau khi An Dương về tới B thị liền bận rộn, đến mức buổi tối chỉ có thể chui vào không gian mới có thời gian thân mật với Mộ Lê Thần, ban ngày thời gian gặp mặt cơ bản là không có.

Mộ Lê Thần cũng không phải cái loại tiểu thư cần người yêu mỗi ngày kề bên, hần cũng có chuyện cần làm.

Chẳng hạn như chuyện dựng tuyến phòng hộ bên ngoài căn cứ B thị, hay chuyện ở căn cứ tạm thời trên núi Vụ Bạc, còn có chuyện của căn cứ X thị. Hơn nữa bản bí tịch đạo pháp hần chộm được từ Lâm gia cũng chưa xem qua.

Mộ Lê Thần bận rộn cũng không kém gì An Dương, nhất là chuyện lập chiến lược chế định đối với căn cứ X thị.

Căn cứ X thị so với B và S thị tuy rằng nói là cực kỳ gian khổ, nhưng lại được trời ưu ái, bởi vì vị trí của nó là ở trong sa mạc, trong sa mạc hiếm có bóng người, căn bản không có bao nhiêu tang thi, hơn nữa bên ngoài sa mạc còn có kiến biến dị tụ lại thành bầy, này đối Mộ Lê Thần mà nói cực kỳ bất lợi.

Tiến vào trong sa mạc rồi triệu tập tang thi nơi đó tấn công căn cứ? Hần phỏng chừng nhiều nhất chỉ có thể triệu tập vài ngàn con mà thôi.

Còn triệu tập đại quân tang thi một đường hành quân đánh qua? Mục tiêu nhỏ thì còn may ra, chứ một đại quân tang thi nhất định sẽ dẫn kiến biến dị kéo bầy tới. Chờ khi hần mang theo đại quân của mình đi qua địa bàn của lũ kiến, hơn mười vạn tang thi một nửa mẫu thịt cũng không còn, vậy thì đánh kiểu gì?

Mộ Lê Thần lấy bản đồ sa mạc ra cẩn thận nghiên cứu, muốn tìm đường có thể thuận lợi dẫn tang thi qua, chỉ tiếc hoàn toàn không có biện pháp.

Cho dù là tang thi chim cũng không có biện pháp thuận buồm xuôi gió bay qua, vì rất dễ gặp phải bão cát.

Mộ Lê Thần nghĩ không ra phương pháp phá được căn cứ X thị, chỉ có thể lựa chọn phương pháp phá từ bên trong.

Bất quá lần này Mộ Lê Thần sẽ không giống như lần trước làm với B thị, bởi vì lần trước lãng phí quá nhiều thời gian vì Tàn gia, hơn nữa hần không biết Duệ Kim chi tâm ở nơi nào, cần phải âm thầm dò hỏi. Mà hiện tại đối phó với X thị, chỉ cần triệt để khiến nó tan rã, không cần phải tìm thứ gì, không có cố kỵ gì, hần đương nhiên sẽ có biện pháp nhanh hơn.

Tỷ như. Hần lẩn vào trong căn cứ, tặng cho mỗi một dị năng giả trong đó một vết cào?

Này thật sự là một biện pháp tốt, biến đám dị năng giả cấp cao trong đó thành tang thi hết, căn cứ này không bị công phá cũng không được.

Bất quá muốn lẩn vào căn cứ, còn phải dựa vào Càn Khôn giới của An Dương.

Mộ Lê Thần ngồi trong phòng viết viết vẽ vẽ, đem những điều cần chuẩn bị chuẩn bị cho tốt, về phần thương lượng chuyện này với An Dương, vẫn là đợi buổi tối An Dương trở về, hai người vào trong không gian rồi nói.

Buổi chiều, Mộ Lê Thần còn ngồi bên bàn viết vẽ gì đó, lúc này An Dương đã trở về.

Hần buông bút trong tay, nhìn về phía An Dương: “Làm sao? Nhìn anh nhíu mày nhăn mặt thế kia.”

An Dương xoa xoa mi tâm, ngồi xuống tựa vào lưng ghế, nhìn qua cực kỳ mệt mỏi: “Chuyện quản lý căn cứ quả thực so với quản lý công ty còn phiền toái hơn nhiều.”

Mộ Lê Thần cười: “Đương nhiên phiền toái hơn rồi, dù sao khi anh quản lý công ty thế giới vẫn còn có trị an xã hội, mà hiện tại.....” Hấn kéo chiếc ghế dựa An Dương đang ngồi đến bên người “Bất quá mặt thế cũng có chỗ tốt của mặt thế, bởi vì mặt thế giết người không có phạm pháp nha.”

An Dương đang đau đầu phiền não nghe thấy liền sáng mắt, sau đó cười nói: “A Thần em nói đúng, anh không cần phải giống như trước bận tâm quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127

Bởi vì An Dương trở về sớm, cho nên hai người cũng vào Càn Khôn giới tận hưởng thế giới hai người sớm hơn mấy ngày trước.

Hai người nằm ở trên bãi cỏ mềm mềm, nhìn mảnh trời xanh thẳm trong veo bên trong không gian, nhưng tâm tư cả hai đều không đặt trên phong cảnh mỹ lệ này, mà mặt trên nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi.

An Dương nhíu chặt mày: “Chúng ta không cần phải quan tâm tới căn cứ X thị, bọn họ ở trong sa mạc rộng lớn, tang thi và biến dị thú đều rất ít, hoàn cảnh lại ác liệt, dị năng giả trong căn cứ căn bản không có đầy đủ thú săn và tinh hạch để tiến cấp. Mà chúng ta chỉ cần ở bên ngoài an tâm phát triển, chờ khi thực lực nơi này vượt qua bọn họ, rồi để người đi truyền tin mời bọn họ ra.”

Mộ Lê Thần nghĩ nghĩ, An Dương đưa ra phương pháp này mặc dù tốn thời gian, nhưng lại là biện pháp tốt nhất để đối phó X thị.

Dị năng giả trong căn cứ X thị ở trong sa mạc, tuy rằng không có tang thi cùng biến dị thú uy hiếp, nhưng đồng thời bọn họ cũng không có nhiều cơ hội tiến cấp, cứ thế mãi khẳng định sẽ bị B thị bỏ lại sau lưng, đến thời điểm đó An Dương lấy thân phận thủ lĩnh của căn cứ mời bọn họ ra khỏi sa mạc, một lưới bắt hết không phải chỉ là giấc mộng nữa, mà là hiện thực.

Mộ Lê Thần cũng không cần quá vội vàng đáp ứng đề nghị của An Dương, trước tiên vẫn chuyên tâm phát triển B thị đã.

Sáng sớm hôm sau, An Dương đi xử lý sự vụ trong căn cứ, Mộ Lê Thần nghĩ biện pháp giúp căn cứ làm ra một ít vật tư, tỷ như máy móc công cụ gì đó, đều là những thứ căn cứ cần.

Không thể cứ để một vài người ăn không uống không vật tư của căn cứ, cho nên những công cụ đó trong nhà xưởng đều được lấy ra, tất nhiên sẽ có chỗ hư hao, nhưng sửa một chút vẫn có thể dùng.

Nếu các dị năng giả tiến hành vận chuyển máy móc công cụ từ thành thị vào căn cứ có khả năng sẽ có thương vong thảm trọng, nhưng chuyện này do Mộ Lê Thần phụ trách thì không như vậy, đàn tang thi trong thành thị đều là sức lao động của hấn, hấn phái tang thi chuyển máy móc công cụ đặt trong kho hàng ở ngoại ô, sau đó lại báo cho An Dương phái dị năng giả tới đem đi.

Các dị năng giả nghênh ngang đi tới cầm máy móc công cụ, hết kéo cái này lại khuân cái nọ vào căn cứ, những ai vốn dĩ không an tâm đối với căn cứ mới thành lập cũng bắt đầu tin tưởng, vật tư ở trung tâm thành thị bị vây bởi biển núi tang thi mà còn có thể mang ra, vậy thì còn sợ cái gì chứ?

Nhân tâm bắt đầu bền vững, sinh cơ của căn cứ cũng bắt đầu toả sáng.

Mộ Lê Thần giúp An Dương góp nhặt không ít vật tư, nhưng hấn vẫn luôn cẩn thận, không làm bại lộ thân phận của mình, lấy thân phận em trai của An Dương mà sinh hoạt trong căn cứ cũng rất an toàn, nhất là An Dương còn cố ý vì hấn mà hạ lệnh gỡ bỏ máy dò xét ở cổng căn cứ, hấn ra vào căn cứ càng thêm thuận tiện.

Loại máy dò xét này chỉ có thể dò xét tang thi, vô dụng với biến dị thú, có Mộ Lê Thần là tang thi hoàng trấn áp, tang thi tiến vào căn cứ cũng sẽ không dẫm thương người, cho nên dứt khoát gỡ bỏ.

Mộ Lê Thần là tang thi hoàng cùng An Dương là nhân loại thế nhưng lại dắt tay nhau tổ chức lại toàn bộ căn cứ B thị, so với căn cứ ban đầu còn muốn huy hoàng hơn.

Trong nháy mắt liền qua năm năm, năm năm này, uy vọng của Mộ Lê Thần trong lòng mọi người đã tăng cao, cơ hồ có thể ngang hàng với An Dương.

Nhưng bởi vì hồi ức bị thảm kiếp trước bị nhân loại bán cho sở nghiên cứu. Mộ Lê Thần lại vì biến thành tang thi hoàng cũng theo bản năng mà không quan tâm đến nhân loại, hấn đối với những người này không có một chút cảm giác yêu thích. Sở dĩ, hấn làm hết thảy cho căn cứ, đều là vì An Dương.

Có Mộ Lê Thần hỗ trợ, An Dương cũng nhàn rỗi lên, thậm chí còn có lúc không có việc gì làm. Bằng không uy vọng của hấn cũng sẽ không kém đến mức bị Mộ Lê Thần lấn áp.

Từng có người khuyên bảo An Dương đề phòng Mộ Lê Thần, coi chừng bị hấn soạn quyền, nhưng An Dương đều làm lơ.

An Dương hiểu rất rõ nguyên nhân vì sao Mộ Lê Thần đột nhiên tích cực giúp hắn xử lý sự vụ trong căn cứ như vậy, A Thần lo hắn sẽ bởi vì dồn quá nhiều tinh lực vào chuyện của căn cứ, nhận được sự sùng kính của mọi người, sẽ bắt đầu nảy sinh nhiều tình cảm gắn bó.

A Thần lo lắng hắn sẽ bởi vì như vậy mà ngày càng quyền uy nhân loại, sẽ sinh ra ngăn cách không thể bù lại giữa hai người. Dù sao, Mộ Lê Thần vẫn dung túng cho tang thi của mình đi săn dị năng giả để thăng cấp.

An Dương rất rõ trong lòng Mộ Lê Thần suy nghĩ cái gì, cho nên cũng theo như ý nguyện của hắn, không quá dồn tâm vào mọi sự của căn cứ.

Như vậy đối với hắn tốt, mà với A Thần cũng tốt.

Kỳ thật hắn sao lại không lo lắng vấn đề này?

Theo tinh lực ngày càng tăng lớn của căn cứ, nhìn trăm kẻ phế vật trong tay hắn từng chút đi lên, nó giống như nhìn con của mình trưởng thành, sao lại không nảy sinh cảm tình chứ?

Thế nhưng cảm tình này lại uy hiếp đến cuộc sống của hắn và A Thần, cho nên hắn tình nguyện cắt đứt loại cảm tình chỉ mới nảy sinh này.

Bởi vậy cũng tạo ra hình tượng một chủ nhân không tham quyền lợi trong mắt mọi người, có không ít dị năng giả đều lựa chọn đầu quân vào dưới trướng Mộ Lê Thần. Tại căn cứ B thị, uy vọng của Mộ Lê Thần cùng thế lực của hắn so với người lãnh đạo đã sắp cao hơn.

Nhưng trong lòng An Dương chỉ có vui sướng, bởi vì hắn biết rõ thân phận và tâm tính Mộ Lê Thần, căn bản không có khả năng ham muốn quyền thế căn cứ, An Dương biết hắn làm hết thấy điều này, đều là vì mình. A Thần vì mình mà làm nhiều như vậy, làm sao hắn không hạnh phúc cơ chứ?

xx

Một ngày, An Dương đi vào văn phòng của mình, Mộ Lê Thần đang ngồi xem văn kiện bên trong.

Thấy An Dương đi đến, Mộ Lê Thần hỏi: “Sao thế? Không phải nói muốn đi săn thú tuyệt nhưng làm áo choàng cho tôi sao?”

Ba năm trước, từ khi mặt trời bắt đầu tới nay thời tiết nóng bức đột nhiên trở nên rét lạnh, nhiệt độ chợt hạ thấp khiến căn cứ không kịp trở tay, bởi vì không ai biết thời tiết sẽ chuyển biến như vậy, cho nên căn bản không có trữ quần áo ấm.

Thời tiết quý dị khiến không ít người trong căn cứ chết vì lạnh, thậm chí có vài dị năng giả cũng bị, một hơi thở ra cơ hồ như muốn kết thành băng. Có thể nói đây là nạn đề lớn nhất từ trước tới nay mà Mộ Lê Thần và An Dương gặp phải.

May mà Mộ Lê Thần thường xuyên đi vào trung tâm thành thị thu thập vật tư, cho nên biết nơi nào có áo lông, mang theo một ít Hóa hệ dị năng giả và Băng hệ dị năng giả có thể chịu được khí lạnh đi đến vận chuyển. Sở dĩ không để tang thi đi làm là vì thời tiết lạnh đến mức đại bộ phận tang thi đều bị đông cứng, hành động cực kỳ không tiện.

May mà sau này nhiệt độ dần dần tăng trở lại một ít, không đến mức giống lần đầu tiên rét lạnh đến mức chỉ một đêm liền khiến không ít người chết vì lạnh, âm hơn hai mươi độ, coi như có thể nằm trong phạm vi chịu đựng được.

Lúc trước An Dương có gặp người săn thú tuyệt nhưng cấp năm, lấy da lông làm áo choàng, nhìn đẹp mắt mà giữ ấm cũng tốt, cho nên phát sinh suy nghĩ muốn ngoài căn cứ đi săn thú, làm cho Mộ Lê Thần một cái.

Cho nên Mộ Lê Thần vốn tưởng An Dương sớm đã đi ra ngoài săn thú rồi, mà bây giờ còn xuất hiện ở trước mặt mình mà cảm thấy kì lạ.

An Dương đặt mông ngồi xuống trước mặt Mộ Lê Thần, nói với hắn: “Chuyện săn thú tuyệt nhưng không vội, hiện tại anh cần nói với em một chuyện quan trọng.”

Mộ Lê Thần còn đang cúi đầu xem văn kiện, không ngẩng lên mà đáp: “Nói đi.”

Lực chú ý của người yêu không đặt trên người mình, An Dương mất hứng giật xấp văn kiện trên tay Mộ Lê Thần: “Lúc trước em nói anh cuồng công việc, anh thấy em còn cuồng công việc hơn cả anh đấy, đồng văn kiện này có xem bao nhiêu cũng không bao giờ xem xong, em trước hết nghe anh nói.”

Mộ Lê Thần bật cười, thật hiếm khi thấy An Dương có tình gây sự như vậy: “Được, tôi nghe anh nói đây.”

An Dương lúc này mới vừa lòng cười: “Anh nhớ rõ năm năm trước em không phải muốn xử lý căn cứ X thị sao?”

Mộ Lê Thần thán nhiên ‘Ừ’ một tiếng, bất quá hiện tại hắn đã không còn tâm tư đó nữa, nay bởi vì thời tiết quá mức rét lạnh, thường xuyên có người bị chết cứng, căn cứ không phát triển tốt như dự tính của bọn họ.

An Dương nhìn Mộ Lê Thần trưng ra bản mặt lười quan tâm, cười chớp mắt với hắn mấy cái nói: “Hiện tại cơ hội đã tới, hơn nữa anh có thể cam đoan em mà nghe xong sẽ càng muốn tấn công X thị.”

Mộ Lê Thần bị gọi lên lòng hiếu kỳ: “Sao anh lại chắc chắn như vậy?”

An Dương nói: “Anh vừa thu được tin tức, nghe nói buổi tối ba năm trước nhiệt độ bất chợt hạ xuống cực kỳ rét lạnh, X thị lại không như vậy, căn cứ bọn họ thể nhưng lại ấm áp như hè, không giống chúng ta.”

Mộ Lê Thần quả nhiên lập tức cảm thấy hứng thú, toàn thể giới đều lạnh như thế, mà X thị một chút cũng không chịu ảnh hưởng, bên trong khẳng định có ẩn tình. Nên nói, biến dị thú Hải tộc chính là xui xẻo nhất, nhiệt độ nước biển so với đất bằng càng thấp hơn, tất cả đều kết thành băng.

Vừa nghe nói căn cứ X thị ấm áp như hè, Mộ Lê Thần ngay lập tức liền nghĩ đến một viên cuối cùng trong Ngũ Hành chi tâm mà hắn vẫn chưa tìm thấy – Viêm Hỏa chi tâm.

Chỉ có Viêm Hỏa chi tâm mang năng lượng hỏa tinh thuần mới có thể làm được như vậy.

An Dương nói không sai, bây giờ hắn thật muốn tấn công X thị.

Sau khi thu thập đủ Ngũ Hành chi tâm sẽ có kết quả gì? Hắn không biết, nhưng hắn có thể chắc chắn đó sẽ là một kết quả cực kỳ tốt, tu vi của hắn có thể đột phá đến những cấp bậc cao hơn hoàn toàn không thành vấn đề.

An Dương thấy Mộ Lê Thần động tâm, cười nói: “Em định lúc nào hành động?”

Đợi khi kích động qua đi, Mộ Lê Thần lại khôi phục bình tĩnh, hắn nói: “Không vội, kế hoạch trước kia anh đưa ra cũng rất tốt, mau chóng liên hệ Hứa gia gia chủ. nói chúng ta muốn đem kỹ thuật cải tạo người thường thành dị năng giả đổi lấy kỹ thuật giữ ấm của bọn họ.”

An Dương nhếch môi: “Ý kiến hay!”

Căn cứ X thị là do Hứa gia gia kiểm soát, mà Tần gia gia chủ khi chạy trốn mang theo thủ hạ của mình cũng có thể ở đó, nói vậy Hứa gia gia chủ hẳn là biết Lý Hoàn Triết có thể cải tạo người thường thành tang thi, như vậy ông ta cũng sẽ tin bọn họ có kỹ thuật cải tạo người thường thành dị năng giả.

Loại kỹ thuật này đối với Hứa gia gia rất có lực hấp dẫn, bởi vì theo như Mộ Lê Thần biết, Hứa gia gia chủ chính là người thường!

Nếu không phải bởi vì Hứa gia gia chủ có đội ám vệ tuyệt đối tử trung với mình cùng thủ đoạn xuất thần nhập hóa, bằng không sớm đã không ngồi được ở vị trí gia chủ, cho nên Hứa gia gia chủ đối với loại kỹ thuật này chính là khát vọng nhất.

Về phần vấn đề Hứa gia có kỹ thuật giữ ấm hay không. Nói vậy Hứa gia sẽ không dễ bại lộ bí mật của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128

Mộ Lê Thần và An Dương đều biết rõ, cái gọi là kỹ thuật giữ ấm của căn cứ X thị vô cùng có khả năng nhờ vào năng lượng của Viêm Hỏa chi tâm, Hứa gia gia chủ lại hoàn toàn không biết bọn họ đã đoán ra chân tướng này.

Cho nên vì căn cứ B thị đem kỹ thuật biến người thường thành dị năng giả ra trao đổi, Hứa gia gia chủ nhất định sẽ đổi rằng mình có kỹ thuật giữ ấm, sau đó phái người đến tìm hiểu hoặc là dụ bọn họ đến X thị trao đổi.

Cho dù Hứa gia gia chủ có loại phản ứng nào, Mộ Lê Thần và An Dương đều đã có kế hoạch ứng đối.

Mạt thế đã bắt đầu hơn mười năm, số lượng nhân loại càng ngày càng ít, tang thi càng ngày càng nhiều. Vốn dĩ khi mạt thế vừa mới bắt đầu, các căn cứ nhỏ mọc lên như nấm sau mưa rồi lại bị hủy diệt, mặc dù căn cứ H tinh và S thị là loại căn cứ trung bình, những cũng bị Mộ Lê Thần hủy diệt.

Chỉ còn lại căn cứ B thị và X thị là hai căn cứ lớn nhất, nó trở thành hi vọng cuối cùng của nhân loại, bởi vậy hai căn cứ này sớm đã liên hệ, ký kết với nhau hiệp ước trông coi cộng đồng vì tương lai nhân loại.

Tuy rằng hiệp ước này rất vô nghĩa, giống như diễn trò cho người ta xem, thế nhưng hai căn cứ đã thành lập một tuyến thông tin liên hệ là sự thực không cần bàn cãi.

An Dương tự mình liên hệ với Hứa gia gia chủ, đưa ra ý muốn lấy kỹ thuật biến người thường thành dị năng giả để trao đổi với kỹ thuật giữ ấm của ông ta.

Hứa gia gia chủ nghe đề nghị của hắn thì vừa động tâm vừa khổ não.

Động tâm với loại kỹ thuật mà An Dương đưa ra hẳn là có thể giúp ông ta biến thành dị năng giả, ngồi ổn trên vị trí Hứa gia gia chủ.

Khổ não vì đến nay ông ta vẫn chưa tìm ra kỹ thuật giữ ấm ở chỗ mình, căn cứ X thị có thể ấm áp như hè, hoàn toàn là nhờ vào bảo vật kia, không thể

tiết lộ ra ngoài.

Con người có lòng tham không đáy.

Hứa gia gia chủ đồng ý với đề nghị của An Dương, quyết định trước tiên phái con của mình đến đó xem tình huống cụ thể. Trong lòng ông ra sớm đã tính toán tốt, nếu kỹ thuật này có tồn tại, ông ta sẽ để con trai mình nghĩ biện pháp trộm ra, nếu trộm không được cũng không sao, ông ta còn có thể dùng kỹ thuật giữ âm mà lãnh đạo căn cứ B thị muốn lấy từ tay ông làm lý do trao đổi, đến thời điểm đó còn không phải mắc cho hấn dẫn đo?

Vị trí địa lý của căn cứ X thị rất được trời ưu ái, ông ta căn bản không sợ bị người của căn cứ B thị trả thù, cho nên Hứa gia gia chủ đưa ra kế hoạch, ông ta chỉ dặn dò con mình một câu: “Cẩn thận đừng đá thảo kinh xà.”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

An Dương cất thiết bị truyền tin đi, rồi cười một cái thật tươi với người đã đưa ra kế hoạch này giờ ngồi một bên nghe cuộc đối thoại của bọn họ từ đầu tới cuối.

Mộ Lê Thần đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Người đến là ai?”

An Dương nói: “Hắn là người thừa kế Hứa gia Hứa Dịch Ngôn.” Cũng chính là con trai duy nhất của Hứa gia gia chủ.

Mộ Lê Thần nhủ mảy nói: “Tôi nhớ rõ Mộ Thanh Loan chính là bị Hứa Dịch Ngôn mang đi.”

Lúc trước khi Mộ Lê Thần và An Dương tách ra một đoạn thời gian rồi mới gặp lại, An Dương nói với hấn, khi Hứa Dịch Ngôn đến B thị thì Mộ Thanh Loan đeo bám hấn, sau đó được đưa đến X thị.

An Dương cũng nhủ mảy, nói: “Mộ Thanh Loan không phải dị năng giả, hấn là sẽ không theo Hứa Dịch Ngôn đến đây đâu.”

Mộ Lê Thần cười mĩa mai: “Nói không chừng cô ta đã trở thành tình yêu đích thực của Hứa đại thiếu gia mất rồi.”

Cái tình yêu đích thực này thực phiền toái, trước kia Mộ Dung ở trước mặt hấn nói Liễu Như là tình yêu gì đó của ông ta không ít lần, yêu cầu hấn nói một tiếng với Mộ gia gia, cho Liễu Như vào đại trạch Mộ gia ở, còn bảo hấn gọi Liễu Như là mẹ.

Vốn khi đó Mộ Lê Thần cho rằng mình là con của Mộ Dung nên cực kỳ chán ghét Liễu Như, nay biết Mộ Dung không phải cha ruột của mình, trong lòng hấn càng thêm chán ghét.

Hấn đường đường là đích tôn, thế nhưng lại bị bắt gọi một kẻ tiểu tam là mẹ? Còn có mặt mũi gặp người hay không? Hấn cảm giác sâu sắc Mộ Dung làm như vậy là vì ghê tởm người cha đã sớm qua đời của hấn.

Hiện tại vừa nghĩ đến tình yêu gì gì đó, liên liên tưởng đến cặp đôi tiện nhân tương ái tương sát Mộ Dung và Liễu Như.

An Dương lại không biết Mộ Lê Thần trong một lát mà đã nhớ tới nhiều chuyện như vậy, chỉ nói: “Chờ khi Hứa Dịch Ngôn đến liền biết Mộ Thanh Loan có đến hay không, nếu cô ta cũng đến đây, cũng chỉ có thể ỳ khuất em vào trong không gian.”

Mộ Lê Thần gật gật đầu, hấn biết mình không thích hợp xuất hiện trước mặt Mộ Thanh Loan. Dù sao Mộ Thanh Loan cũng biết hấn đã biến thành tang thi.

Hấn có nên thừa dịp nữ nhân này đến B thị mà giết người diệt khẩu hay không, về sau đỡ phải lo lắng cho thân phận của mình bị cô ta tiết lộ, cô ta chết cũng chỉ còn một người biết thân phận tang thi của hấn, là An Dương, như vậy an toàn rất nhiều.

Mộ Lê Thần yên lặng hạ quyết định trong lòng, giết Mộ Thanh Loan chuyện là tất yếu, hấn không có khả năng vì bản thân có một chút hảo cảm nhỏ mà bỏ qua cho cô ta.

Hấn đem quyết định của mình nói cho An Dương nghe, khi An Dương nghe thấy sự tồn tại của Mộ Thanh Loan có uy hiếp đối với Mộ Lê Thần, không nói hai lời liền gật đầu tán đồng: “Cô ta chết là tất yếu!”

An Dương nói với Mộ Lê Thần: “Nếu cô ta đến đây, anh sẽ giải quyết cô ta, em không nên động thủ, miễn cho bại lộ thân phận, ngược lại mất nhiều hơn được.”

Mộ Lê Thần không có dị nghị, dù sao chỉ cần giết Mộ Thanh Loan, ai động thủ cũng được.

Vì để nghênh đón đoàn người Hứa Dịch Ngôn, Mộ Lê Thần và An Dương cùng nhau bố trí một phen, nhất là phòng thí nghiệm sắp dẫn người của Hứa gia vào xem.

Kỹ thuật có thể biến người thường thành dị năng giả có tồn tại, cũng đã nghiên cứu thành công. Thế nhưng bất cứ nghiên cứu nào cũng đều có khuyết điểm, khuyết điểm của nghiên cứu này chính là chỉ có thể khiến những người thường ốm yếu biến dị, nếu là Hứa gia gia chủ cho dù không phải dị năng giả nhưng vẫn là một người thường khỏe mạnh, tiến hành cải tạo sẽ có khả năng biến dị thành tang thi.

Đương nhiên, khuyết điểm này Mộ Lê Thần và An Dương sẽ không nói cho Hứa gia biết, nếu Hứa Dịch Ngôn yêu cầu bọn họ thực nghiệm một chút,

bọn họ hoàn toàn có thể lựa chọn một đối tượng người thường gây yếu tiến hành thực nghiệm. Khẳng định ai cũng sẽ nghĩ nếu là người thường càng khỏe mạnh thì khi cải tạo thành dị năng giả sẽ càng cường đại!

Những thứ trong phòng thí nghiệm mà Hứa gia xem chính là đồng máy móc lúc trước đặt ở sở nghiên cứu ngầm của Tần gia.

Mộ Lê Thần và An Dương sớm đã đoán được, Hứa gia gia chủ sẽ bảo Hứa Dịch Ngôn xem thực nghiệm có thành công hay không, nếu thành công thì trộm lấy số liệu kỹ thuật, bọn họ đương nhiên muốn tạo cho Hứa gia một điều kiện có lợi không phải sao?

Người của Tần gia cơ bản đều chạy tới X thị, Hứa Dịch Ngôn hẳn là biết được một chút về sở nghiên cứu mà Tần gia sở hữu, đem phòng thí nghiệm đặt ở sở nghiên cứu ngầm của Tần gia, bọn họ sẽ không hoài nghi điều gì.

Dù sao khi Hứa gia xem xét, sở nghiên cứu của Tần gia có rất nhiều cơ quan phòng hộ, thiết bị nghiên cứu khoa học đầy đủ, thật là một nơi tốt dùng để nghiên cứu, phòng thí nghiệm nằm ở đây cũng rất bình thường. Bọn họ chỉ cảm thấy may mắn là mình biết tin tức về sở nghiên cứu của Tần gia, nhưng lại không biết vừa lúc rơi vào cái bẫy mà Mộ Lê Thần và An Dương cùng liên thủ thiết kế.

Hứa gia gia chủ bởi vì bản thân không phải là dị năng giả, cho nên đối với quyền lực rất xem nặng, cơ hồ dùng mọi biện pháp nắm giữ quyền lực trong tay, ngay cả con trai cũng không tín nhiệm. Nếu ông ta ngoài ý muốn biến thành tang thi, như vậy toàn bộ Hứa gia nhất định sẽ rơi vào hỗn loạn, bởi vì ông ta chỉ có Hứa Dịch Ngôn là con một, mà năng lực Hứa Dịch Ngôn không đủ để kẻ dưới phục tùng, ông ta lại chết đột ngột, thế lực trong tay cũng khẳng định chưa kịp giao cho Hứa Dịch Ngôn. Không có ai giúp đỡ, lại không có đủ thực lực để phục chúng, Hứa Dịch Ngôn nhìn thì có vẻ thuận lợi ngồi trên vị trí gia chủ, nhưng thực chất lại rất khó khăn.

Mà khi Hứa gia rơi vào hỗn loạn, Mộ Lê Thần và An Dương sẽ bắt đầu nhúng tay vào.

Bọn họ tùy tiện châm ngòi liền có thể khiến căn cứ X thị lung lay, nhất là trong đó còn có thế lực quá khứ từ B thị tìm nơi nương tựa, Mộ Lê Thần và An Dương không tin thế lực của bọn người họ chịu an ổn ẩn nấp ở đây.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Mộ Lê Thần và An Dương đã bày thiên la địa võng nhắm vào Hứa gia, nhắm ngay vào căn cứ X thị.

Một ngày, khi tuyết rơi dày, Hứa gia phái dị năng giả tới B thị.

Vì tò mò về trình độ và thành ý, cùng với ý muốn khiến bọn họ nói lòng cảnh giác, An Dương dẫn phần đông nhân viên quản lý cấp cao của căn cứ ra ngoài nghênh đón.

Đầu lĩnh đội ngũ dị năng giả quả nhiên là Hứa Dịch Ngôn, phía sau hắn có tổng cộng hơn hai mươi dị năng giả. Xem khí thế kia, bọn họ đều là cấp tám, tuy rằng không có cấp chín, nhưng nhiều đây cũng rất dọa người rồi.

Chẳng qua, kỳ quái là, đại thiếu gia Hứa Dịch Ngôn theo lý thuyết hẳn là phải cao nhất, thế nhưng hắn chỉ mới tới cấp bảy trung cấp.

An Dương rất ngạc nhiên, nhưng sớm đã đoán trước, An Dương lại không cảm thấy kỳ quái, bởi vì hắn phát hiện toàn bộ các dị năng giả cấp tám phía sau Hứa Dịch Ngôn đều là Hỏa hệ dị năng giả, mà Hứa Dịch Ngôn lại là Kim hệ dị năng giả.

Vốn dĩ tang thi hệ kim và biến dị thú hệ kim rất ít, mà xung quanh căn cứ X thị ở phía Tây lại càng ít hơn, Hứa Dịch Ngôn có thể lên tới cấp bảy trung cấp đã là nhờ cha hắn dốc toàn lực cung ứng tinh hạch và thú đan hệ kim cho hắn.

Còn những Hỏa hệ dị năng giả thăng cấp dễ dàng như vậy, rõ ràng là giống với căn cứ S thị, đều dựa vào năng lượng của Ngũ Hành chi tâm mà tiến cấp.

Hai mắt An Dương chuyển qua bên người Hứa Dịch Ngôn, không thấy Mộ Thanh Loan đến, chỉ âm thầm cau mày, sau đó lại giãn ra.

Hắn đi đến trước mặt Hứa Dịch Ngôn, vươn tay ra: “Hứa thiếu, xin chào, tôi là An Dương.”

Hứa Dịch Ngôn cười cầm tay hắn: “Chào, chúng ta lại gặp mặt.”

Tươi cười trên mặt An Dương không biến, nói: “Không nghĩ tới Hứa thiếu vẫn còn nhớ rõ tôi, lúc trước tôi bắt quá cũng chỉ là một tiểu tốt vô danh mà thôi.”

Hứa Dịch Ngôn nhìn An Dương lộ ra tươi cười thực chân thành: “An tiên sinh khách khí rồi, anh chẳng lẽ quên, vợ tôi Mộ Thanh Loan là em họ của anh sao.”

An Dương cười không nói, hắn không nghĩ tới Hứa Dịch Ngôn này quả thật xem Mộ Thanh Loan là tình yêu đích thực.

Kỳ thật Mộ Thanh Loan tuy rằng là con của Mộ Dung, mà Mộ Dung là vợ của An Dương, nhưng lại không có quan hệ huyết thống với An Dương, bởi vì cô ta là do tình nhân của Mộ Dung – Liễu Như sinh ra, mà không phải là An Như – cô của An Dương sinh.

Quan hệ hai người không xem là tốt, hơn nữa An Dương đã hạ quyết tâm muốn lấy mạng cô ta.

Hứa Dịch Ngôn lúc này lại moi quan hệ giữa Mộ Thanh Loan và An Dương ra, xem như là một nước cờ đã sắp đặt.

Chương 129

An Dương không biết Hứa Dịch Ngôn rốt cuộc có biết quan hệ không tốt giữa hắn với Mộ Thanh Loan hay không, nhưng ít nhất Hứa Dịch Ngôn vẫn tỏ ra có thiện ý đối với hắn.

Mà bất luận thiện ý này là cố ý biểu hiện ra ngoài lừa hắn hay là thật sự muốn cùng hắn hợp tác, An Dương đều không để ý, lập trường của hắn đối với Hứa gia sớm đã được quyết định.

Bất quá An Dương cũng sẽ không làm Hứa Dịch Ngôn mất mặt, hắn cười nói: “Thanh Loan dù sao cũng chỉ là một người bình thường, có thể được Hứa thiếu đối đãi chân tình như vậy tôi coi như cũng yên tâm.”

Hắn yên tâm mới là lạ, cho dù trong lòng hắn nghĩ làm sao để giết Mộ Thanh Loan, hắn vẫn luôn tươi cười không chỗ hở: “Thanh Loan có khỏe không? Sao lại không đi cùng Hứa thiếu?”

Tươi cười trên mặt Hứa Dịch Ngôn không có chút biến hóa: “Em ấy không có dị năng, không tiện đi xa như vậy.”

Kỳ thật hắn sớm đã nhìn sự thật đằng sau vẻ mặt tươi cười của An Dương mà thâm phi nhỏ trong lòng, An Dương này thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhưng bản lĩnh không nhỏ, năng lực không tồi, quan hệ với Mộ Thanh Loan rõ ràng không tốt, thế mà còn có thể giả vờ quan tâm như thật, xem ra không dễ đối phó như cha hắn đã nói.

Bất quá, người có thể lẫn lộn trong Tần gia lâu như vậy khẳng định cũng là một con hồ ly, còn thuận lợi gây dựng lại thế lực ở một căn cứ bị tang thi xâm chiếm, có thể thấy được hắn không phải đèn dầu cạn.

Hai người đều cười tủm tỉm, giọng điệu nói chuyện cũng thân thiết, nhìn qua thật giống như người một nhà, nhưng trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng.

An Dương không đề cập đến chuyện trao đổi kỹ thuật, mà giới thiệu cho Hứa Dịch Ngôn một chút về tình trạng và vị trí địa lý của căn cứ B thị, tóm lại là tận lực nói đến những chuyện không quan trọng. Nhìn qua hai người trò chuyện đến mức tâm đầu ý hợp, trên thực tế đều dùng lời nói sắc bén khiêu khích, gài bẫy nhau vô số lần. Bất quá cả hai đều không có thu hoạch gì.

Trong lòng hai người nghiêng răng nghiêng lợi khinh bỉ đối phương, một lòng chú ý tại sao hắn lại cẩn thận như vậy, nhưng trên mặt vẫn là vui vẻ hòa thuận, An Dương dẫn người một đường đưa đến chỗ ở cho khách đã được chuẩn bị tốt.

An Dương không phải loại thích xu nịnh, hắn sẽ không vì cái gọi là mặt mũi mà đem chỗ ở tốt nhất cho đám người X thị ở, hắn chỉ đơn giản cấp cho bọn họ một chỗ ở thông thường. Ngoại trừ Hứa Dịch Ngôn có thể ở phòng đơn, những người khác đều chia ra vài người ngủ một phòng. Nếu không phải lo lắng chiều dài không tốt dẫn đến xung đột, hắn thật muốn đem đám người này ném vào lều ở khu D.

Căn cứ B thị và X thị khác nhau, B thị tuy rằng không lo lắng chuyện ăn uống, nhưng bởi vì vị trí địa lý, diện tích không lớn bằng X thị, nhà ở vốn vụn chỉ có thể nói đủ để ở, nếu nói mở rộng thì không có khả năng, những năm gần đây người sống sót xung quanh đều tìm đến nương tựa rất nhiều.

Mà căn cứ X thị bởi vì nguyên nhân về địa lý, chiếm diện tích lớn, người đến nương tựa hơn phân nửa là người từ phía Tây, nhân số cũng không nhiều, bởi vậy chỗ ở rất rộng rãi, càng miễn bàn đến bọn dị năng giả cấp cao của Hứa Dịch Ngôn, còn không phải là một người ở một cái biệt thự sao?

Bởi vậy loại đãi ngộ này làm bọn họ phi thường bất mãn.

Theo suy nghĩ của bọn họ, bọn họ là dị năng giả cấp tám cao quý, làm sao có thể ở chung một phòng ngủ chung một giường hả? Cứ cho là không cần một người một cái biệt thự đi, nhưng ít nhất cũng mỗi người một phòng chứ!

Hứa Dịch Ngôn cũng rất bất mãn với căn phòng nhỏ hẹp của mình, nhưng hắn thân là thủ lĩnh lại không thể biểu hiện ra ngoài, bằng không sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai bên, nhưng hắn cũng chỉ hơi trấn an thủ hạ một chút.

Hiển nhiên, Hứa Dịch Ngôn cũng hiểu được An Dương đang thị uy với mình, hắn trấn an thủ hạ một chút, đến thời điểm bọn họ thật sự chịu không nổi mà náo loạn, hắn có thể chối không phải ý của mình, là do bọn họ không nghe lời, hắn chỉ cần thể hiện ý tứ sẽ trừng phạt bọn họ một chút là có thể xong chuyện.

Dù sao ngoại trừ hắn, thái độ của bọn họ không thể đại biểu cho thái độ của căn cứ X thị. Hắn trấn an thủ hạ cũng chứng minh mình rất có thành ý với căn cứ B thị. Hắn trấn an rồi mà thủ hạ vẫn còn náo loạn thì chỉ trách căn cứ B thị làm việc không tốt hoặc là thủ hạ của hắn không nghe lời. Cho dù như thế nào, Hứa Dịch Ngôn cũng đều có lý do hoàn mỹ của mình.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Tâm tư của Hứa Dịch Ngôn, An Dương và Mộ Lê Thần hiện tại không biết, hai người bọn họ đang đàm luận về biểu hiện của đám người Hứa Dịch Ngôn trong một gian phòng nhỏ cũ nát.

Hai người đều khẳng định, bọn họ chắc chắn sẽ nổi nóng, thậm chí còn có thể làm loạn.

Bất quá Mộ Lê Thần và An Dương chỉ sợ bọn họ không làm loạn, nếu bởi vì lý do này mà gây sự, vậy tuyệt đối là bên mình có lý, bằng không chẳng phải đã sớm xin lỗi bọn họ về việc tiếp đãi hay sao?

Một con côn trùng nhỏ từ cửa sổ bay vào, rơi xuống trên vai Mộ Lê Thần, hắn hơi nghiêng đầu nhìn con côn trùng nhỏ trên vai, tựa hồ như đang lắng nghe cái gì.

Con côn trùng này chính là một tang thi ong hiếm thấy.

Trong mặt thể, đại đa số động vật biến dị hoặc tang thi hóa đều rất dễ dàng, nhưng loại côn trùng nhỏ như vậy biến dị là rất ít, tang thi hóa lại càng ít, Mộ Lê Thần cũng là cái vận cứt chó mới có thể gặp được một con.

Loại côn trùng hình thể nhỏ, căn bản nhìn không ra dấu vết tang thi hóa, hơn nữa lúc bay cũng không có năng lượng dao động, sẽ không khiến dị năng giả chú ý, là một trinh sát tuyệt hảo.

Mộ Lê Thần lúc trước thả vài con ra ngoài thay phiên giám thị đám người Hứa Dịch Ngôn, sau đó thay phiên quay về bẩm báo tin tức.

Con tang thi ong này chính là trở về bẩm báo tin tức.

Mộ Lê Thần nghe xong, trên mặt lộ ra vài phần tiếu ý, hắn nói với An Dương: “Anh phải người mời Hứa Dịch Ngôn đến đây gặp chúng ta đi.”

An Dương sáng mắt lên, hỏi: “Bọn họ có phải bắt đầu gây sự rồi không?”

Mộ Lê Thần gật đầu nói: “Chúng ta sắp có trò hay để xem rồi.”

An Dương phái người mời Hứa Dịch Ngôn đến, An Dương còn cố ý dẫn dò: “Nhất định phải nhấn mạnh là mời hắn đến phòng tôi nói chuyện.”

Không bao lâu sau, Hứa Dịch Ngôn liền mang kính ngạc đẩy mặt theo người vào phòng.

Hứa Dịch Ngôn tự cho là không dấu vết đánh giá gian phòng một phen, hắn thật không nghĩ tới, An Dương đường đường là lãnh đạo căn cứ mà lại ở nơi này, hơn nữa nhìn bên trong, hiển nhiên ở đã lâu, so với trụ sở của cha hắn, chỗ của An Dương khó coi tới cực điểm.

Bất quá trong lòng hắn cũng không phải không có hoài nghi, hoài nghi An Dương cố ý diễn trò cho hắn xem.

Nhưng hắn cũng không thể nói ra hoài nghi này, còn muốn cảm thán với An Dương một phen, anh thật sự là một quân tử đại nhân đại nghĩa nguyện ý vì dân chúng đồng cam cộng khổ, dù sao lời nói cũng không mất tiền mua.

Trước khi Hứa Dịch Ngôn đến Mộ Lê Thần đã vào không gian, trong phòng chỉ có hai người An Dương và Hứa Dịch Ngôn ngồi tăng bốc nhau.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Hai người nói chuyện trời đất, đặc ý từ nổi miệng cười bắt đầu cứng đờ, lúc này rốt cuộc bên ngoài cũng có người tiến vào nói với An Dương — các dị năng giả của căn cứ X thị nào loạn.

Kỳ thật nói là nào loạn, nhưng bởi vì có trinh sát của Mộ Lê Thần, sớm đã có chuẩn bị, dị năng giả của căn cứ X thị tuy rằng bắt đầu gây sự, nhưng còn chưa tạo ra phiền toái gì cho căn cứ B thị.

Đám dị năng giả kia chỉ là chạy đến khu A, đứng trước biệt thự và chung cư của dị năng giả căn cứ người ta khiêu khích, nói cái gì mà năng lực ai cao hơn thì ở phòng tốt hơn, hết thấy đều lấy thực lực ra so cao thấp.

Bất quá bởi vì An Dương sớm đã nói trước với những người bị khiêu khích, cho nên bọn họ đều không để ý tới, mà quy định trong căn cứ không cho phép đánh nhau, bởi vậy giới hạn của song phương luôn ở mức tranh cãi.

An Dương làm về mặt mang theo ý tứ xin lỗi Hứa Dịch Ngôn đi đến nơi phát sinh chuyện.

An Dương thân là lãnh đạo của B thị, tuy rằng hắn bởi vì nguyên nhân nào đó mà tự nguyện ở căn phòng kia, nhưng vị trí của hắn vẫn ở khu A, cho nên hai người đi trong chốc lát đã đến nơi.

An Dương trước tỏ thái độ: Hết thấy đều xử lý công bằng, hắn tuyệt đối sẽ không thiên vị dị năng giả của căn cứ mình.

Hứa Dịch Ngôn thấy thái độ An Dương như vậy đương nhiên khó mà thiên vị thủ hạ của mình, chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Vì thế An Dương liền bắt đầu hỏi nguyên nhân hậu quả sự tình.

Thật sự quá rõ ràng, nguyên nhân chỉ là đám dị năng giả X thị quen hưởng thụ, bọn họ vốn bơi vì ngàn dặm xa xôi từ X thị băng qua biển tuyết chạy tới nơi này đã rất bất mãn, kết quả đến đây còn không có mỹ thực, không có nữ nữ còn chưa tính, thế nhưng ngay cả một gian phòng thoải mái cũng không có.

Vì thế khi bọn họ nhìn thấy dị năng giả ở khu A liền bạo phát, yêu cầu quyết đấu để phân chỗ ở.

Bị phần đông dị năng giả căn cứ X thị dùng ánh mắt khiển trách nhìn chăm chăm, An Dương mặt không đổi sắc, nói: “Bởi vì căn cứ chúng tôi diện tích không lớn, số người sống sót cũng rất nhiều, cho nên chỗ ở rất hạn hẹp. Mặc dù đây là biệt thự, nhưng một căn biệt thự lại có mấy chục người, so với nơi khác còn muốn chật chội hơn.”

Tóm lại hẳn giải bày một chút vấn đề khó khăn của căn cứ mình, rồi nêu ví dụ nói về gian phòng mình ở, trong lúc đó còn lời Hứa Dịch Ngôn ra làm nhân chứng, cuối cùng cũng khiến đám dị năng giả X thị á khẩu không trả lời được.

Vốn những người này cảm thấy bọn họ rất có lý, bọn họ là khách từ nơi xa tới, kết quả lại bị đối đãi như vậy, bọn họ đương nhiên sẽ sinh khí. Kết quả là, thì ra không phải đối đãi không tốt, mà là người ta đã đem thứ tốt nhất cho mình, chỉ là điều kiện của người ta tương đối gian khổ, cho dù là tốt nhất cũng có vẻ rất kém cỏi. Sau đó các dị năng giả đều cảm thấy, cuối cùng tình hình lại biến thành bọn họ cố tình gây sự, thực dọa người mà.

Vì chống đỡ cho chút mặt mũi còn sót lại, các nữ dị năng giả trong đó đứng ra tỏ vẻ, bọn họ thích ở trong biệt thự, không thích nhà trệt, cho nên vẫn so thực lực để quyết định ai sẽ ở trong biệt thự.

Này hoàn toàn là đang tìm lý do khoe khoang giá trị vũ lực, sau đó còn nhân tiện lấy cái lý do chó má đó ra để chiếm biệt thự của người khác – ai ya, tôi không phải oán giận phòng ở không tốt, mà là bởi vì tôi thích ở biệt thự, ừ thích nhà trệt, nên mới đối với bọn họ mà thôi.

Ai cũng biết bọn họ đây là hết lý lẽ rồi còn cố ngụy biện cho đỡ mất mặt, thế nhưng bọn họ lựa một nữ dị năng giả ra mặt nói lời này, dù sao nữ nhân so với nam nhân có quyền bốc đồng một chút, một đám đại nam nhân lại đi tranh luận so đo với nữ nhân thì coi sao được!?

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

An Dương đương nhiên không muốn so đo với một nữ nhân, cho dù nữ nhân này có là Hòa hệ dị năng giả cường đại đi chăng nữa, bằng không người xung quanh nhất định sẽ cảm thấy hấn và nguyên cái căn cứ B thị này không thể chấp nhận được.

Bất quá hẳn cũng không cần thiết phải chấp nhậ với cô ta, không phải đánh nhau sao? Để xem là ai sợ ai?!

An Dương không chút do dự gạt đầu: “Được! Vậy cô muốn tỷ thí thế nào?”

Cô ta nghĩ nghĩ, nói: “Song phương chọn ra ba dị năng giả, ba trận thắng hai là được.”

Là phương pháp đấu phổ thông, An Dương không có ý kiến, hẳn nói với mấy dị năng giả trong căn cứ mình còn đứng trước cửa biệt thự: “Cậu đi gọi mấy người còn ngủ bên trong ra đây vận động chút!”

Dị năng giả được kêu đi chẳng những không lo lắng, ngược lại hưng phấn, lớn tiếng đáp: “OK!”

Sau đó liền chạy vào nhà, người bên ngoài còn nghe thấy hấn lớn mồm kêu gào: “Mau rời giường, lại có mấy tên rảnh rỗi tự đưa mình lên cửa kia! chỉ cần ba người hoy nha ~”

Mọi người: “.....”

Bọn họ sao lại cảm thấy có cái gì đó không đúng?

Hứa Dịch Ngôn nhìn An Dương trên mặt tràn đầy tươi cười không có một chút sốt ruột, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, người này rất bình tĩnh.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía nam tử cao lớn bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Có thể nhìn ra cấp bậc của An Dương không?”

Nam tử cao lớn không dấu vết lắc đầu, nói: “Nhìn không ra, chỉ cảm thấy rất nguy hiểm.”

Hứa Dịch Ngôn vốn dĩ còn nắm chắc phần thắng bắt đầu do dự, nam tử cao lớn này là bảo tiêu mà cha hắn phái tới bảo hộ hắn, là một Hòa hệ dị năng giả cấp tám đỉnh phong, chỉ kém vồn vẹn một bước nhỏ là có thể đột phá cấp chín, thế nhưng lại nhìn không ra thực lực của An Dương?

Hắn quay đầu nhìn ba dị năng giả từ trong biệt thự đi ra, một thiếu niên ngây ngô, một bà di năm sáu mươi tuổi còn đang bận ho khan, cùng với một bé gái còn chưa cao đến eo hắn. Má, đây là sân chơi nhà nó sao?

Hắn lại hỏi nam tử cao lớn bên cạnh: “Nhìn ra cấp bậc của bọn họ không?”

Nam tử cao lớn gật đầu nói: “Thiếu niên kia là cấp tám, bà di cũng là cấp tám, ách... còn con nhóc kia.....” Hắn do dự một chút: “Hắn là gần bằng tôi. hoặc là bằng tôi.”

Hứa Dịch Ngôn hít sâu vài cái, trong lòng biết lần chỉ sợ bọn họ đã chui đầu vào ổ kiến lửa rồi, hắn nhìn chằm chằm con nhóc trông như một tiểu loli dễ thương kia, sau lại nói với gã cao lớn bên cạnh: “Anh đấu với con bé đó đi!”

Nam tử cao lớn gật đầu, hắn cũng biết, cấp bậc bọn họ đều xấp xỉ nhau, ngoại trừ hắn ra, không ai có thể đối phó được con nhóc đó.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Trận đối chiến đầu tiên bắt đầu, căn cứ X thị bên này chọn ra một Hỏa hệ dị năng giả để ria mép cấp tám, căn cứ B thị bên đây để thiếu niên ngây ngô xuất thủ.

Sau khi thiếu niên lên sàn, hình thể hai bên cực kỳ đối lập, gã ria mép thân to vạm vỡ, thiếu niên gầy như cây que, cảm giác gió thổi qua liền có thể ngã.

Nhưng người xem xung quanh lại không ai hoài nghi thực lực của thiếu niên nọ, bởi vì khí thế của cậu ta so với gã ria mép không những không bị áp chế mà còn chiếm thượng phong.

Gã ria mép là Hỏa hệ dị năng giả, thiếu niên là Mộc hệ dị năng giả, cậu vừa triệu hồi ra một nhánh dây leo, cả đám khán giả vây xem vòng ngoài vốn dĩ rất tin tưởng thực lực của cậu đều hết sức kinh ngạc. Đạo lý hòa khắc mộc đơn giản như vậy ai mà chẳng biết? Vậy mà còn dám cho Mộc hệ lên đấu?

Bất quá, mọi người không phải ai cũng ngu, đương nhiên sẽ không nghĩ đầu óc An Dương bị lừa đá hồng mà để một Mộc hệ dị năng giả lên đấu như vậy, khẳng định còn có nguyên nhân khác, nói không chừng thiếu niên này là một song hệ dị năng giả.

Chi tiếc, cậu ta thật sự chỉ là Mộc hệ dị năng giả, không phải song hệ.

Thực vật cậu triệu hồi ra cơ hồ liền tiếp hóa thành tro bụi dưới Hỏa hệ dị năng của gã kia mép, bị áp chế, không thêm phản kích. Chẳng lẽ căn cứ B thị thật sự không lấy ra nổi một dị năng giả cấp tám, đem thiếu niên ra chỉ để có đủ nhân số?

Không đúng, dị năng giả trong biệt thự đứng vây xem xung quanh có không thiếu dị năng giả cấp tám mà.

Khi mọi người cho rằng thiếu niên vẫn luôn bị áp chế nhất định sẽ thua, thời điểm gã ria mép đang muốn phóng đại chiêu miểu sát* cậu ta, đột nhiên bị một sợi dây leo cứng như thép trời lên từ mặt đất cuốn chặt cả người, ngay cả một hỏa cầu nho nhỏ cũng không phóng ra được .

(*Miểu sát: Giết nhanh gọn lẹ, có thể nói là giết trong vòng một nốt nhạc :3)

Gã ria mép không cam lòng mình cứ như vậy thất bại, gã sử dụng dị năng hộ thể, hỏa diễm bốc lên thiêu rụi vô số dây leo trên người. Thế nhưng ngay cả quần áo cũng đốt sạch, mà dây leo quấn trên người vẫn xanh biếc, không có một chút thương tổn.

“Hỏa viêm đẳng*! Hóa ra là hỏa viêm đẳng!”

(*Hỏa viêm đẳng: Một loại thực vật thuộc tính hỏa, có thể miễn dịch với nhiệt độ cao, nghe tên là biết =)))

“Khó trách lại để một Mộc hệ dị năng giả đối phó với Hỏa hệ dị năng giả, thì ra là vì có Hỏa viêm đẳng có thể khắc lửa.”

“Vậy ra lúc đầu cậu ta không phản kích phỏng chừng là đang âm thầm thôi phát Hỏa viêm đẳng.”

.....

Người vây xem đều nhìn ra loại dây leo khắc lửa này, một khắc kia khi nó quấn lên người gã ria mép cũng đã có thể phân định thắng bại.

Thiếu niên thu hồi Hỏa viêm đẳng rồi lui về, còn lại gã ria mép chật vật che chim nhỏ của mình bỏ chạy.

Trận đấu thua chặt vật như vậy, căn cứ X thị không còn cao hứng nữa.

Trận thứ hai, người của bọn họ chọn lên sàn trước, lần này là một nam nhân trung niên anh tuấn, ngoại trừ nam tử cao lớn bên người Hứa Dịch Ngôn thì hắn là dị năng giả lợi hại nhất, hắn cũng là Hỏa hệ dị năng giả.

Mà căn cứ B thị bên này để bà di già cả nhìn cứ như sắp chết vẫn đang ho khan lên sân khấu.

Bà di một bên ho khan một bên xoa xoa eo mình, thanh âm khàn khàn nói: “Ai u, cái eo già của ta, gió thổi lạnh quá, mấy con gió này phỏng chừng lại làm bệnh thấp khớp nặng hơn rồi.” Sau đó bà liền lải nhải với nam nhân trung niên: “Mấy người còn trẻ nên bảo vệ cho tốt khớp xương đi, bằng không chờ khi mấy người già khăng khủ đê, đến cái tuổi này của ta thì mới biết khổ, thời tiết lạnh thật sự là đau muốn đột quy blah blah blah.”

Nam nhân trung niên bị bà dì lái nhái giáo dục, khiến hắn rất hoài niệm đoạn thời gian hồi trước bị má mắng.

Nhưng hắn rất không kiên nhẫn liền ra tay trước, một viên hỏa cầu màu trắng cực nóng lấy tốc độ nhanh như xẹt điện bay thẳng đến mặt bà dì.

Vốn tưởng rằng bà dì còn đang bận ôm eo ho khan cũng phải mất nửa ngày mới hồi phục tinh thần được, ai biết khi nam nhân vừa phóng hỏa cầu, động tác bà ta liền lưu loát trôi chảy, dùng băng ngưng tụ ra một con... dao phay.

Tốc độ và kỹ thuật lưu loát kia quả thực ngay cả người trẻ tuổi so ra còn kém hơn.

Bà ta cứ như vậy cầm con dao phay bằng băng nhắm ngay hỏa cầu đang bay đến. Xoát một cái giống cắt cà chua mà cắt hỏa cầu thành một đồng vụn lửa cháy xèo xèo rồi đồng cứng thành khối băng bắn ra xung quanh.

Không có hỏa cầu nào đủ tư cách và năng lực bay tới gần người bà ta, mỗi viên hỏa cầu đều bị bà chém vụn rơi rải khắp nơi, trực tiếp bị hàn khí tỏa ra quanh thân bà đông lại thành khối.

Một màn phản kích này khiến người xem phải há mồm tròn mắt. Má, dao phay quá lợi hại rồi!

Nam tử trung niên kia cũng ngây ngẩn cả người, sau đó nhất thời cảm thấy mình bị người ta xỏ mũi dắt đi như lừa. Là một Băng hệ dị năng giả mà còn ở đó cần nhân nói sợ gió lạnh thì bệnh thấp khớp tái phát, đầu má, lừa đảo!!!

Hắn vừa nổi nóng, Hỏa hệ dị năng cũng không thêm dùng, dù sao Hỏa hệ dị năng đánh không lại Băng hệ dị năng, trực tiếp dùng thép bao hai tay lại, móng tay mang giáp liền biến thành dao thép sáng choang sắc bén, hiển nhiên người này là một Kim Hỏa song hệ dị năng giả.

Mà bà dì một chút cũng không hoảng sợ, trong khi nam nhân trung niên kia còn bận giương nanh múa vuốt thì bà xông lên. Bà vung tay mảy phát, dùng dao phay bằng băng “Xoạch xoạch xoạch” đem mười chiếc móng tay của hắn cắt trừ.

Nam nhân trung niên xuất sư bất lợi, trong lòng bắt đầu nôn nóng, khi nào thì dao phay băng có thể chém đứt kim loại?

Hắn ngây người, nhưng bà dì thì không ngây người, dùng tốc độ cực nhanh mà vung dao như thể con dao phay ấy là một cây đao. Chỉ thấy xung quanh hai tay hắn là tàn ảnh của từng đạo băng đao. Sau đó đột nhiên bà dì thối lui, hắn mới phát hiện, hai tay mình không có bị thương dù chỉ một vết xước, nhưng mà lớp kim loại trên tay đều bị bà mẹ vĩ đại kia dùng dao phay gọt sạch.

Ý chí chiến đấu của nam nhân trung niên triệt để tan rã, hắn chỉ nói một câu: “Đao tốt!” Sau đó liền vội vã lui ra.

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ba trận thắng hai, nay B thị đã thắng hai trận, trận cuối cũng không cần phải đấu nữa.

Thế nhưng căn cứ X thị bên này lại cảm thấy mình thua quá thảm, muốn vẫn hồi một chút mặt mũi, vì thế cường liệt yêu cầu tiếp tục đấu trận cuối.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết xấu hổ mà nói một cách chính nghĩa: “Chúng tôi chủ yếu vì hữu nghị là nhất, thi đấu chỉ là thứ hai, cho dù nói như thế nào, trận cuối vẫn đấu đi, như vậy hữu nghị giữa chúng ta sẽ càng thêm bền chặt!”

An Dương trầm nghĩ, nếu đấu trận cuối, chỉ sợ các người có muốn khóc cũng không có chỗ khóc, còn hữu nghị cái gì.

Bất quá nếu bọn họ đã chủ động tìm ngược, vậy hắn cũng không nên cự tuyệt, không phải sao?

Vì thế An Dương liền gật đầu đồng ý.

Hứa Dịch Ngôn tuy biết An Dương sẽ đồng ý, khẳng định là vì con nhóc ra sân cuối cùng tuyệt đối không đơn giản, nhưng hắn vẫn hy vọng có thể vẫn hồi một ít mặt mũi cho căn cứ X thị, liền đề nam tử cao lớn bên người xuất thủ.

Trận cuối, Hỏa hệ dị năng giả cấp tám đỉnh phong pk tiểu loli.

Nam tử cực kỳ cao lớn, thân cao phòng chừng hơn 1m9, khung xương rất rộng, đứng chung một chỗ với một bé gái nhỏ nhắn chỉ mới bảy tám tuổi, tựa như người khổng lồ cùng chú lùn vậy.

Nhưng khí thế hai người họ lại ngang nhau.

Tiểu loli chớp đôi mắt to, vô tội nhìn gã đàn ông cường tráng trước mặt, trong miệng còn ngậm một cây kẹo mút vị xoài.

Tuy rằng trong lòng gã nam tử cao lớn biết rất rõ trước mặt có khả năng là cao thủ còn mạnh hơn mình, thế nhưng bị một tiểu loli nhỏ nhỏ dễ thương vô tội nhìn chăm chăm, hắn rất có cảm giác mình đang khi dễ con nít nhà người ta, thật tội lỗi!

Biết rõ tiên hạ thủ vi cường*, trước tiên chiếm cơ hội mới là tốt nhất, thế nhưng hắn lại không hạ thủ được, hắn cứ như vậy mà xuống tay với một bé gái thì thật đúng là không bằng cầm thú đó.

(*Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước chiếm ưu thế.)

Tiểu loli cùng người khổng lồ mắt to trừng mắt nhỏ hơn nửa ngày, thế là tiểu loli mở miệng trước, thanh âm thanh thúy vang lên: “Em là Tiểu Mạnh Mạnh, anh là Thần Mã?”

Nam tử cao lớn theo bản năng trả lời: “Tôi là Cao.....” Không đúng!

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, trừng mắt nhìn tiểu loli trước mặt, trong lòng lập tức đề cao cảnh giác.

Thiếu chút nữa hắn đã trả lời, con nhóc đó chính là một Tinh thần hệ dị năng giả cấp tám.

Hắn vất vả thoát khỏi mê hoặc của con bé, liền không hề lưu tình nữa, cả người đẩy lên một ngọn hỏa diễm xông về phía con bé.

Con bé một ngụm cắn bẻ kẹo que ngâm trong miệng, phun cái ống nhựa ghim trong kẹo que ra, hàm hàm hồ hồ nói một câu: “Thật đáng ghét, sao không chịu chờ Tiểu Mạnh Mạnh ăn kẹo xong?”

Sau đó con bé đứng tại chỗ, thời điểm gã đàn ông cao lớn ấy xông tới trước mặt liền cầm chặt chân hắn, sau đó “Oành” một tiếng, một đòn vật qua vai quá mức hoa lệ!

Nam tử cao lớn thế nhưng lại bị một tiểu loli bảy tám tuổi ném ra phía sau.

Kết quả sau đó vô cùng thảm: “Oành” “Oành” “Oành” “Oành” “Oành” “Oành”

Trong miệng con bé còn ngâm kẹo que lúc này cắn bẻ chưa tan hết, hai má phồng lên, hai tay bắt lấy cổ chân gã đàn ông cao lớn, đem một người to hơn mình gấp nhiều lần quật qua trái, sau đó quật qua phải, rồi lại qua trái. Lúc này nam nhân còn gãy dựa một chút, đến bây giờ thì đã gãy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Tiểu loli đáng yêu ngâm kẹo hai má phồng lên, nhưng khi một cô bé phi thường dễ thương thế này lại nắm chân một nam nhân to con xem như cái khăn tay mà vẩy dến vẩy đi, chỉ sợ sẽ làm người ta kinh hãi.

Người ta chết đứng không nhất định là vì quá dễ thương mà cũng có khả năng là vì quá sợ hãi.

Dị năng giả của căn cứ X thị đều biết rõ nam tử cao lớn kia chính là bảo tiêu mà Hứa gia gia chủ phái đến bảo hộ Hứa Dịch Ngôn, là một dị năng giả mạnh cỡ nào.

Mà nay, người được xem là dị năng giả mạnh nhất trong bọn họ lại trở thành bao cát cho người ta, không hề có lực phòng thủ, như vậy còn không phải quá đáng sợ rồi sao?

Mặt mày Hứa Dịch Ngôn cực kỳ khó coi, hắn ra mặt nói: “Được rồi, chúng tôi nhận thua!”

Ba trận đều thua sạch, sớm biết đã không đòi đấu trận cuối, vốn tưởng có thể cứu vớt được chút mặt mũi, kết quả lại càng mất mặt hơn.

Bất quá mất mặt thì mất mặt, dù sao cũng phải cứu thủ hạ của hắn đã rồi nói tiếp.

An Dương không muốn làm chết người, hắn chỉ muốn cho đám dị năng giả không biết trời cao đất rộng dùng lỗ mũi nhìn người đó một bài học.

Cho nên hắn liền bảo tiêu loli dễ thương ném tên to con trên tay qua chỗ tập trung của các dị năng giả X thị.

Mà trong đám dị năng giả lại không có lấy vài người thương cảm, nhìn tên to con bay tới, bọn họ đều lần lượt lui về phía sau. Nhưng chung quanh đều là người đang vây xem, bọn họ đẩy đẩy một chốc cũng không ra được, lúc này tên to con đã bay đến đề bọn họ.

Cô nhóc kia không riêng gì là Tinh thần hệ dị năng giả cấp tám mà còn là Lực lượng dị năng giả cấp chín sơ cấp, sức mạnh cường đại cỡ nào cũng có thể hình dung, dưới cú ném toàn lực của nhóc, tên to con đề cho bốn năm Hỏa hệ dị năng giả suýt chết.

Tổ chất thân thể các dị năng giả tuy rằng so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, nhưng tương đối mà nói vẫn còn khá yếu, bị trọng lượng như vậy nện xuống người, vài thanh âm rầm rắc vang lên rõ ràng, có vẻ như có người bị gãy xương...

Hứa Dịch Ngôn nhìn thủ hạ của mình nằm trên đất kêu rên, tức giận đến môi cũng run run, nhưng hắn chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, nơi này dù sao cũng không phải địa bàn của hắn, trở mặt với An Dương nói không chừng sẽ khiến chuyện trao đổi thành quả nghiên cứu bị ngâm nước nóng.

Hơn nữa hấn cũng không thể không biết xấu hổ mà gây phiền toái cho An Dương, sự tình hôm nay là do người bên hấn khơi mào, chuyện đối chiến ba trận thắng hai cũng là do bên hấn đề xuất, trận đấu cuối cùng cũng là do bên hấn nhất định muốn tỷ thí..... Kết quả là bị đánh thảm, hấn không còn xa lạ gì đối với những khiêu khích này nữa.

Chẳng lẽ muốn hấn nói, thực lực mấy người quá mạnh nên tôi đem toàn bộ thủ hạ không sợ chết của mình ra đây yêu cầu một lời công bình, ai kêu mấy người lợi hại như vậy?

Lời này nói ra thật nhục nhã, mặt mũi hấn nhất định sẽ rơi rụng hết.

Hứa Dịch Ngôn trừng mắt nhìn đám thủ hạ, cảnh cáo vài tên dị năng giả còn muốn gây sự vài lần, quát lớn: “Còn chưa đủ nhục hả? Mau đem người đi trị thương!”

Sau đó dị năng giả căn cứ X thị đem người bị thương đi.

Mà người của căn cứ B thị tuyệt đối không thêm nề mặt bọn họ, cứ như vậy kiêu ngạo toàn thắng trận mà hoan hô rộn lên.

An Dương không đứng tung hô với bọn họ, hấn cười tủm tỉm đuổi theo Hứa Dịch Ngôn, tươi cười trên mặt mang theo vài phần xin lỗi: “Thật ngại quá, cô bé kia tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, xuống tay không biết nặng nhẹ. Có muốn tôi gọi bác sĩ đến hỗ trợ hay không?”

Hứa Dịch Ngôn nhìn bản mặt cười tủm tỉm của An Dương, thật hận không thể đánh một quyền lên đầu hấn, đây là cố tình chế giễu tăng cường hận đi!? Cái gì mà tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, Hứa Dịch Ngôn cố cảm giác người này đang xem hấn như thủ hạ mà nói chuyện.

Càng nghĩ càng tức, nhưng Hứa Dịch Ngôn vẫn đề nén nộ khí, chỉ cự tuyệt: “Không cần, bên chúng tôi có một dị năng giả hệ chữa lành đi theo.” Lần này đến căn cứ B thị, đường xá xa xôi nguy hiểm vạn phần, nếu không mang theo một dị năng giả hệ chữa lành chỉ sợ đến được B thị chỉ còn le que vài móng.

An Dương cũng không cưỡng ép, dù sao thuốc thang hiện tại rất quý, có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm bấy nhiêu, dù sao hấn cũng chỉ là khách sáo. Nếu lãng phí được phẩm cho địch nhân, chi bằng lưu trữ, đỡ khiến A Thần nhà hấn phải chạy đi thu thập được phẩm ở nơi xa giữa trời lạnh như vậy.

Hôm nay tâm tình Hứa Dịch Ngôn không tốt, cho nên hấn cũng không thêm đầu khẩu hay khách sáo với An Dương, cùng An Dương đi chung một đoạn đường liền vội vã tách ra.

An Dương thì khác hấn, tâm tình rất tốt, đi đường rất phiêu, còn kém chút nữa là hát lên rồi.

Căn cứ này là do hấn cùng A Thần một tay xây dựng lại, bao nhiêu tâm huyết của hấn và A Thần, thế nhưng bị đám ngu ngốc này khinh bỉ, hấn không chính chết cái đám đó mới là lạ.

Rất nhanh, dưới mưu kế An Dương bày ra, tình huống cụ thể đối chiến ngày hôm đó đều bị toàn bộ căn cứ biết, chi tiết, ngay cả căn cứ X thị xuất ra dị năng giả mạnh nhất hay cảnh tượng tên dị năng giả quần áo bị đốt trụ phải che chìm nhỏ của mình chạy đi cũng đều được kể lại sinh động như thật, ngay cả chuyện chìm nhỏ dài ngắn bao nhiêu cũng được thuật lại. (=v=)

Căn cứ X thị còn vài dị năng giả không có bị thương mấy ngày nay đều không dám đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền bị chỉ trích, xấu hổ muốn chết. Muốn động thủ nhưng lại sợ Hứa Dịch Ngôn sẽ trừng phạt, cũng kiêng kỵ đám cao thủ ẩn tàng trong căn cứ B thị, nếu lại một lần nữa gây chuyện rồi bị bọn họ đập ra bã thì làm sao được?

Bị thương là việc nhỏ, nhục nhã mới là chuyện lớn.

Cho nên bọn người X thị gần đây không còn vênh vào tự đắc nữa mà cực kỳ an phận.

Bọn họ an phận liên tục đến hơn một tháng sau, khi những người bị thương đều đã khỏi, An Dương cũng mời Hứa Dịch Ngôn đến sở nghiên cứu ngầm xem thử thành quả nghiên cứu.

Tư liệu nghiên cứu đương nhiên không có khả năng cho bọn họ xem, nhưng thành quả nghiên cứu lại có thể bày ra một chút.

Hứa Dịch Ngôn theo lời An Dương cố ý dẫn dò không mang quá nhiều người, chỉ mang theo nam tử cao lớn bảo hộ bên người hấn. Mà bên người An Dương cũng có một người khoác áo choàng đen thân bí hệ hệ, Mộ Lê Thần.

Vốn An Dương không định để Mộ Lê Thần lộ diện, tuy rằng Mộ Thanh Loan không đến đây, nhưng Hứa Dịch Ngôn tốt xấu gì cũng là nam nhân của cô ta, vạn nhất xảy ra biến cố, hấn có hối hận cũng không kịp.

Nhưng vấn đề Mộ Lê Thần đã quyết thì sẽ không thay đổi, cuối cùng hấn chỉ có thể lấy áo choàng bọc Mộ Lê Thần lại rồi mang theo.

Hứa Dịch Ngôn rất tò mò cái người thân bí nhìn không rõ mặt mũi đi theo sau An Dương: “Vị này là.....”

Tươi cười trên mặt An Dương lập tức thu liễm, lạnh nhạt lên: “Đây là bảo tiêu của tôi.”

Hứa Dịch Ngôn còn muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn biểu tình nghiêm túc của An Dương, trong lòng biết mình không nên hỏi nhiều, lại càng không nên tò mò, liền dời tâm mất, cười ha ha: “Chúng ta mau đi xem thành quả nghiên cứu vĩ đại của căn cứ anh một chút đi.”

An Dương lúc này mới lộ ra tươi cười: “Đi thôi.”

Bọn họ đi đến đại trạch Tần gia lúc trước mà hiện tại đã trở thành nơi xử lý công vụ trong căn cứ, An Dương tự mình đưa Hứa Dịch Ngôn đi vào một thông đạo.

Hứa Dịch Ngôn không dấu vết đánh giá xung quanh một phen, phát hiện thông đạo này không giống như sơ đồ thiết kế thông đạo hắn lấy được từ người của Tần gia.

Nếu người của Tần gia không lừa hắn, vậy thì nơi này hẳn là mới được xây nên.

Hứa Dịch Ngôn rất có khuynh hướng nghĩ đến khả năng đó, dù sao Tần gia đã không thể trở lại B thị, giữ lại sơ đồ thiết kế cũng vô dụng.

Bước vào trong thông đạo, còn có thể ngửi thấy mùi vị ẩm ướt của bùn đất, cùng với một loại hương vị kỳ quái, bất quá hương vị này rất nhạt, Hứa Dịch Ngôn cũng không quá để ý, lực chú ý của hắn vẫn đặt trên người khoắc áo choàng đen phía sau An Dương.

Hắn nhìn về phía nam tử cao lớn bên cạnh, dùng ánh mắt bảo chú ý người nọ một chút, có nhìn ra được gì không?

Nam tử cao lớn quét mắt nhìn qua, sau đó không dấu vết lắc đầu.

Thấy nam tử cao lớn không chần chờ đã lắc đầu, Hứa Dịch Ngôn thả lỏng một chút, xem ra thực lực người này cũng tầm tầm, không thể coi là uy hiếp lớn.

Hai người bọn họ cho rằng đi phía sau An Dương âm thầm trao đổi sẽ không bị phát hiện. Nhưng Hứa Dịch Ngôn không biết là, kỳ thật vài động tác nhỏ cùng thông tin bọn họ trao đổi đều bị tinh thần lực Mộ Lê Thần thời khắc phóng thích tra xét được rành mạch.

Mộ Lê Thần cố ý đem thực lực áp chế xuống thành cấp tám đỉnh phong, dưới vạt áo choàng hắn khẽ nhếch khóe môi, làm như cái gì cũng chưa phát hiện một mực đi theo bên người An Dương.

Một đường đi rất thuận lợi, không có bất cứ cơ quan nguy hiểm nào, bất quá nhờ giác quan thứ sáu của dị năng giả, Hứa Dịch Ngôn có thể cảm giác được có một loại mai phục nguy hiểm âm thầm theo dõi hắn, hắn biết, nếu không phải có An Dương dẫn vào, chỉ sợ vừa bước vào thông đạo đã bị công kích.

Một đường đi thuận lợi không có nghĩa con đường này rất an toàn.

Sau khi ra khỏi thông đạo, liền tiến vào một căn phòng kín cực kỳ rộng lớn, bên trong gian phòng là đủ loại dụng cụ đặt ở bên trái, mà bên phải là rất nhiều khoang chứa.

Hai mắt Hứa Dịch Ngôn xẹt qua một cái khoang chứa chất lỏng màu xanh lá cây bên phải, cuối cùng dừng lại ở ba nghiên cứu viên đang vây quanh một dụng cụ không biết tên mà tranh luận.

Ba nghiên cứu viên này mặc quần áo trắng, tóc có chút lộn xộn, mỗi một trên mặt rất rõ ràng, nhưng ánh mắt lại lộ ra hưng phấn cùng cuồng nhiệt, bọn họ nhìn chăm chăm cái dụng cụ, không hề phát giác nơi này còn có nhiều thêm vài người.

An Dương đã quá quen thuộc với nhóm nghiên cứu viên cuồng nhiệt không quan tâm người ngoài này rồi, hắn chủ động đi qua tạo cảm giác tồn tại, hô lớn.

Không giới thiệu gì về Hứa Dịch Ngôn, An Dương chỉ cho người đem một lọ dược màu lam nhạt lại đây, đưa đến trước mặt Hứa Dịch Ngôn nói: “Đây chính là dược mà căn cứ chúng tôi vừa nghiên cứu ra được, có thể biến người thường thành dị năng giả.”

Khi Hứa Dịch Ngôn nghe An Dương nói những lời này, tim nhất thời đập trề một nhịp, sau đó bắt đầu gia tốc, hai mắt nóng rực nhìn lọ dược trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132

Hứa Dịch Ngôn hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm lọ được màu lam nhạt, bên trong kia chính là mục đích mà hắn đến căn cứ B thị.

Cha hắn chỉ cần có thể biến thành dị năng giả, vị trí Hứa gia gia chủ sẽ không còn lung lay nữa, vị trí người thừa kế của hắn cũng sẽ vững như Thái Sơn.

Nên nói, cha hắn chỉ có hắn là con một, không có người cạnh tranh. Thế nhưng nếu vị trí của cha không ổn, vậy thì vị trí người thừa kế của hắn càng không ổn, nhất định sẽ bị đám người họ hàng xa như hồ rình mồi cướp mất. Cho nên hắn so với ai cũng càng nóng lòng hi vọng cha mình sẽ biến thành dị năng giả.

Hứa Dịch Ngôn theo bản năng muốn vươn tay cầm lấy, nhưng An Dương đột nhiên thu tay.

Hắn ngẩng đầu nhìn An Dương, chỉ thấy An Dương cười: “Hiện tại chúng ta nên thực nghiệm một chút.”

Tay An Dương đang trống rỗng bỗng xuất hiện một chiếc điều khiển từ xa loại nhỏ, hắn hướng vào phía bên phải ấn cái nút màu đỏ trên điều khiển. Sau đó mặt đất phía bên phải bắt đầu hạ xuống, khoang chứa đều hạ xuống một tầng. Sau khi xuống thêm một tầng nữa, phía bên phải đã biến thành một mảnh đất trống, trên bãi đất trống chỉ có một cái lồng sắt.

Lồng sắt được dùng kim loại bình thường chế tác thành, bởi vì trong lồng sắt chứa một vài người thường hoặc gầy gò, hoặc xanh xao vàng vọt.

Những người đó đều dùng ánh mắt âm ngoan nhìn chăm chăm đám người An Dương bên này.

Những người này đều là mấy người hay gây chuyện trong căn cứ, thường trộm đồ cướp bóc, cưỡng dâm phụ nữ, gây rối trị an căn cứ, ... đều là những gì mà An Dương ra lệnh cấm rõ ràng, bọn họ điếc ko sợ súng. Vì để có người làm gương, giết gà dọa khỉ, An Dương quăng bọn họ cho nhóm nghiên cứu viên làm thí nghiệm.

Những người này trước kia khi còn tự do được căn cứ nuôi béo tốt, rất khỏe mạnh cường tráng, nhưng bỏ đói vài ngày cũng cường tráng không nổi nữa, suy yếu nằm trong lồng sắt.

An Dương tự mình đi qua mở lồng sắt xách ra một gã gầy còm chỉ còn da bọc xương, hắn đem gã ném tới trước mặt Hứa Dịch Ngôn.

Hứa Dịch Ngôn nhìn về phía nam từ cao lớn bên người.

Nam từ cao lớn hạ thấp người đưa dị năng của mình vào tra xét trong cơ thể gã nam nhân suy yếu đến mức chỉ có thể nằm trên mặt đất, ngay cả ngồi cũng không ngồi nổi, quả nhiên không có một chút năng lượng của dị năng, là người thường.

Nam từ cao lớn gật đầu với Hứa Dịch Ngôn.

Hứa Dịch Ngôn nhìn về phía An Dương, An Dương cầm lọ được trong tay đưa cho hắn: “Hứa thiếu ngài tự mình thử đi, xem kỳ tích sắp phát sinh.”

Hứa Dịch Ngôn kích động đến mức tay run lên một cái, nhưng rất nhanh lại ổn định, hắn tiếp nhận lọ được An Dương đưa cho, sau đó bóp miệng gã nam nhân nằm trên mặt đất rồi đổ tất cả vào.

Gã nam nhân suy yếu không có cách phản kháng, đành phải phối hợp nuốt nước thuốc, hiện tại có cái gì chỉ cần có thể cho vài dạ dày gã cũng được, đừng nói là thuốc thí nghiệm, cho dù là độc dược gã cũng dám uống.

Sau khi đổ được vào, trên thân gã nam nhân suy yếu không có bất cứ phản ứng gì, tất cả mọi người đều đem ánh mắt dán dính trên người gã, lẳng lặng chờ đợi kỳ tích phát sinh.

Không bao lâu, cơ mặt gã đột nhiên trở nên co quắp, sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, cả người đều run lên, nhìn gã phi thường thống khổ.

Nhưng loại hiện tượng này chỉ giằng co ba phút, gã liền bình tĩnh lại.

Gã nằm trên mặt đất trong chốc lát, sau đó đột nhiên sinh long hoạt hổ mà đứng lên, mặt mày hồng hào, cả người không còn giống lúc trước suy yếu như sắp chết.

Gã nắm chặt hai tay mình, sau đó đột nhiên mở tay phải ra, trong lòng bàn tay toát ra một ngọn lửa đỏ cam nho nhỏ. Gã kích động đến nước mắt đều chảy ra: “Dị năng, Tao vậy mà có Hòa hệ dị năng, Ha ha tao có dị năng!”

Mặt khác, đám người sắp chết còn nằm trong lồng sắt vừa thấy một màn như vậy, bắt đầu giống như bạo phát tiềm lực cuối cùng của sinh mệnh mà vọt tới, cũng may lúc này đã khóa chặt lồng sắt. Bọn họ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trên tay gã nam nhân kia, thật hận vì người vừa bị bắt đi làm thực nghiệm không phải bọn họ, bọn họ nhìn về phía An Dương thầm muốn được uống loại dược này.

Thực nghiệm không thể nghi ngờ đã thành công, An Dương làm lơ đám người bị nhốt trong lồng sắt, chỉ nhìn Hứa Dịch Ngôn mặt đang đại ra đầy khiếp sợ, cười nói: “Hứa thiếu cảm thấy thế nào?”

Hứa Dịch Ngôn theo bản năng gật đầu: “Rất tốt!”

Đương nhiên rất tốt, chính hắn tận mắt nhìn thấy, một người bình thường có thể biến thành một Hòa hệ dị năng giả!

Hỏa hệ dị năng giả nếu ở địa phương khác thì chỉ là một dị năng giả bình thường, nhưng tại X thị lại khác, đó là dị năng rất được trời ưu ái, hẳn từng hi vọng cỡ nào mình cũng là Hỏa hệ dị năng giả, có thể giống những Hỏa hệ dị năng giả khác trong căn cứ lợi dụng nguồn năng lượng mà bảo vật kia phóng thích ra để tiến cấp.

Nếu thứ được này có thể khiến cha hẳn biến thành Hỏa hệ dị năng giả.....

Sau đó Hứa Dịch Ngôn liền nghe An Dương nói: “Nếu Hứa thiếu cảm thấy rất tốt, chúng ta có phải nên nói kỹ chuyện trao đổi kỹ thuật hay không?”

Trao đổi kỹ thuật?

Khi Hứa Dịch Ngôn nghe được bốn chữ này mới từ trong vui mừng mà tỉnh lại, trên mặt mang theo nụ cười cương ngạnh, nói với An Dương: “An tiên sinh, anh cũng biết, loại kỹ thuật này của căn cứ các anh nếu nghe thì có thể nói là khó tin, cho nên cha tôi mới không quá tin tưởng mà để tôi tới đây một chuyến xác thực, còn về chuyện kỹ thuật giữ âm thì cha lại không nói cho tôi.”

Ý tứ trong lời hẳn chính là: Cha tôi kỳ thật không tin anh, nghĩ anh cung cấp thông tin bậy bạ, chỉ vì coi trọng anh nên mới phái tôi đi một chuyến, hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ có thu hoạch, chỉ muốn kết giao mở rộng quan hệ. Hiện tại tôi phát hiện kỹ thuật này thế mà thật sự nghiên cứu thành công, nhưng lại không mang theo thứ tương ứng để trao đổi.

Kỳ thật, kỹ thuật giữ âm đó, chỉ cần là người có địa vị trong Hứa gia đều biết, hoàn toàn không có loại kỹ thuật này, bọn họ có thể làm căn cứ ám áp như hè tất cả đều nhờ vào bảo bối họ, hiển nhiên không có khả năng đưa bảo bối cho căn cứ B thị.

Sắc mặt An Dương không có biến hóa, nhìn qua tựa hồ đã nghĩ đến loại khả năng này, cũng không sùng sốt.

Hắn nói: “Tôi biết lệnh tôn rất có khả năng không tin, sẽ không để Hứa thiếu mang kỹ thuật trân quý đến đây. Bất quá, vậy cũng không sao, chúng tôi có thể mang thành quả nghiên cứu của mình đến X thị một chuyến làm trao đổi.”

Hứa Dịch Ngôn vui vẻ trong lòng, hẳn không nghĩ tới mình còn chưa mở miệng đối phương đã chủ động mắc câu.

(Zombie: Không biết là ai mắc câu đây :v)

“Thật sự quá tốt, cha nhất định sẽ rất cao hứng. Bất quá chúng ta có thể qua vài ngày rồi mới xuất phát không? Dù sao chúng tôi cũng vừa mới đến B thị, muốn ở lại một đoạn thời gian.”

Ở lại một đoạn thời gian. Nói không chừng còn có thể tìm được cơ hội tộm tư liệu đi, hoàn toàn không cần đợi đám người An Dương tiến vào X thị mới mạo hiểm ra tay.

Không sai, bọn họ ngay từ đầu đã không có ý định giao dịch công bằng.

Bởi vì đối phương có thứ bọn họ muốn, nhưng bọn họ lại không thể lấy ra thứ tương tự để trao đổi, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn. Bất quá loại thủ đoạn này bọn họ sớm đã quá quen thuộc, đừng nói hiện tại là mặt thế, nếu còn là xã hội lúc trước, bọn họ cũng dám làm như vậy, còn có thể không để ai bắt được chứng cứ.

Mộ Lê Thần đứng bên người An Dương, thánh lực của tang thi hoàng rất tốt, nghe được tiếng tim đập nhanh hơn rất nhiều của Hứa Dịch Ngôn, ngẩng đầu nhìn hai người Hứa Dịch Ngôn đang liếc mắt ra ám hiệu với nhau, lại cúi đầu.

An Dương sớm đã chờ Hứa Dịch Ngôn nói những lời này, cho nên hẳn không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên có thể. Các vị một đường vất vả, nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt, nghỉ ngơi tốt mới có thể tiếp tục lên đường.”

Hứa Dịch Ngôn miễn cảm nhận ra trong lời nói An Dương tựa hồ có chỗ không đúng. Nhưng khi hắn đem những lời này của An Dương ngẫm hết lượt này đến lượt khác muốn nát cả ra, cũng chỉ thấy đây là một câu khách sáo quan tâm bình thường, không có hàm nghĩa gì đặc biệt, hẳn cho rằng mình quá đa tâm rồi.

Mục đích đạt thành, nụ cười trên mặt đối với An Dương cũng chân thành hơn: “Vậy làm phiền An tiên sinh rồi.”

An Dương khách khí hai câu với hắn, sau đó đem lọ thủy tinh chứa được đã trống rỗng trong tay hắn trả lại cho một nghiên cứu viên đứng phía sau. Hiển nhiên, hắn không muốn để Hứa Dịch Ngôn có bất cứ khả năng nào có thể lấy được được, dù chỉ là nửa giọt.

Hứa Dịch Ngôn cũng hiểu rõ lòng phòng bị của An Dương, sắc mặt chỉ khó coi trong nháy mắt, liền khôi phục lại trạng thái tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133

An Dương và Mộ Lê Thần ở phía trước dẫn đường, theo đường cũ đưa hai người Hứa Dịch Ngôn trở ra, đóng kín cửa thông đạo trước mặt bọn họ.

Sau đó hai bên đứng khách sáo vài câu rồi mới rời đi.

Nhưng An Dương và Mộ Lê Thần không nhúc nhích, chỉ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hai người Hứa Dịch Ngôn rời đi.

Giọng Mộ Lê Thần từ trong áo choàng truyền ra, có chút rầu rĩ: “Sắp xếp tốt hết rồi sao?”

An Dương cười nói: “Đương nhiên, cam đoan sẽ khiến nhóm người kia đủ mệt.”

Mộ Lê Thần gật gật đầu, nghĩ đến sẽ không lâu sau sẽ đi X thị, nói: “Lần này đi X thị chỉ có hai chúng ta sao?”

An Dương nói: “Hai chúng ta là đủ rồi, quá nhiều người đi hao tổn nhân lực không nói, vạn nhất bại lộ thân phận của em làm sao được?”

Người của căn cứ X thị nếu biết thân phận Mộ Lê Thần còn có thể trực tiếp xử lý bọn họ, nếu người của B thị mà biết, tuy rằng cũng có thể xử lý, nhưng cái khó là sẽ tổn thất nhân lực. Cho nên không mang ai theo là tốt nhất.

Mộ Lê Thần cũng hiểu được thực lực của bản thân và An Dương đều đã cường đại. Hơn nữa, sau lưng hắn còn vô số tang thi, dù cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng có thể trốn vào Càn Khôn giới của An Dương, không cần phải mang một đám dị năng giả yếu ớt đi cùng.

Hai người đã tính toán tốt chuyện tương lai rồi trở lại bên trong căn phòng nhỏ nát, tiến vào Càn Khôn giới, thoải mái hưởng thụ thế giới của hai người.

Về phần nhóm người căn cứ X thị kia đang gặp đến độ bốc hỏa vì thứ được nợ hoàn toàn không liên quan đến bọn họ.

Sáng sớm hôm sau, An Dương cùng Mộ Lê Thần đi ra, phát hiện trong căn cứ không có động tĩnh đặc biệt gì, đám X thị thật đúng là biết nhẫn nhịn. Bất quá bọn họ cũng biết rõ, Hứa Dịch Ngôn không có khả năng vừa mới xem được xong liền động thủ, nếu như vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này sao?!

Hứa Dịch Ngôn nói với An Dương muốn ở B thị đại khái một tháng, mà thời gian một tháng này đủ cho bọn họ lập mưu và hành động.

Nửa tháng đầu tiên, các dị năng giả căn cứ X thị mỗi ngày đều ra ngoài đi dạo, thật giống như đến B thị du lịch, chỉ là đám người đó đi đi dạo dạo một hồi lại dạo đến khu vực lân cận sở nghiên cứu, nhất là cứ nhắm vào xung quanh nơi thông đạo của sở nghiên cứu mà lác lác đi tới đi lui.

An Dương và Mộ Lê Thần đều ra vẻ không biết, mặc kệ bọn họ, chỉ an bài thêm người ở lối vào chờ bọn họ lác lác đi tới, thủ vệ ở nơi đó sẽ đuổi bọn họ đi.

Nghiên cứu địa hình nửa tháng, đám người Hứa Dịch Ngôn rốt cuộc cũng bắt đầu hành động.

Mộ Lê Thần và An Dương thư thái nghỉ ngơi tu luyện trong Càn Khôn giới. Ngày hôm sau khi bọn họ ra ngoài, liền nhận được tin tức sở nghiên cứu bị tập kích. Bất quá may mắn không có bất cứ tổn thất nào, chỉ là hỏng mất mấy cái dụng cụ, tu sửa một chút còn có thể dùng.

An Dương và Mộ Lê Thần nhìn nhau, sau đó bọn họ liền đi tìm Hứa Dịch Ngôn ‘chia buồn’ một phen.

Đại khái là có tật giật mình, Hứa Dịch Ngôn vừa nghe nói An Dương đến đây, nhất thời ra ngoài nghênh đón, không dám chậm trễ.

An Dương sau khi vào cửa, cũng không đề cập đến chuyện của sở nghiên cứu tối hôm qua, chỉ tỏ vẻ quan tâm tới bọn họ: “Hứa thiếu ở trong này đã quen chưa? Điều kiện đơn sơ thật ngại quá.”

Hứa Dịch Ngôn đương nhiên không có khả năng nói hắn ở đây đơn sơ đến mức mỗi ngày đều không ngủ an ổn nổi, chỉ có thể cười: “Nói gì vậy!? Hiện tại là mặt thế, điều kiện gian khổ, sao có thể còn giống như trước tận thể chú trọng chuyện hưởng thụ chứ?”

Tươi cười trên mặt An Dương không biến, nhưng trong lòng cực kì khinh bỉ hắn, Nói dễ nghe nhỉ, kỳ thật ý nói là điều kiện rất gian khổ nên không hài lòng chứ gì.

Bất quá Hứa Dịch Ngôn dù sao cũng không nói thẳng, cho nên An Dương cũng dứt khoát làm bộ như không có nghe ra ý tứ của hắn, còn đối với giác ngộ của hắn mà tán thưởng, cuối cùng lại mịt mờ tỏ vẻ: Nếu mấy người cảm thấy không thể chú trọng chuyện hưởng thụ vậy tôi đây cứ để mấy người ở vậy luôn đi, cho quen ha.

Thiếu chút nữa đã làm Hứa Dịch Ngôn tức đến mức sắc mặt thay đổi liên tục.

Lần này An Dương tới đây, chẳng qua là để diễn trò.

Sở nghiên cứu ngầm bị đánh lén, hắn vốn phải hoài nghi đám người Hứa Dịch Ngôn nhất, cho nên hắn tới nơi này thử phản ứng của Hứa Dịch Ngôn, hắn không đến Hứa Dịch Ngôn mới cảm thấy kỳ quái.

Vì không để Hứa Dịch Ngôn phát hiện, cho nên An Dương tận lực biểu hiện phản ứng bình thường.

Dù sao cũng không có tổn thất, hấn cũng không có chứng cứ chứng minh đám người Hứa Dịch Ngôn ra tay, cho nên Hứa Dịch Ngôn căn bản sẽ không xé rách da mặt với hấn.

An Dương và Hứa Dịch Ngôn hàn huyên trong chốc lát, đem đề tài chuyển tới chuyện đánh lén ngày hôm qua.

Đối với việc này An Dương biểu hiện cảm phần đầy lòng, vỗ đùi tỏ vẻ nếu hấn bắt được đám người kia, nhất định sẽ cắt khúc ra rồi nấu lên, nói mà Hứa Dịch Ngôn cùng vài dị năng giả sau lưng hấn giật mình, theo bản năng kẹp chặt hai chân, trên lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

An Dương tựa tiểu phi tiểu* đảo mắt qua bọn họ, nói: “Mọi người đừng hiểu lầm, tôi không phải loại người tàn bạo như vậy, này chỉ là nhằm vào lũ đánh lén đáng chết mà thôi.....” An Dương nói xong liền thấy bọn họ lộ ra vài phần hoảng sợ cùng chột dạ, bây giờ hấn lại dời đề tài đi: “Đúng rồi, những người khác đâu? Sao chỉ còn có vài người vậy?”

(*Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười)

Sau đó hấn cố ý dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Hứa Dịch Ngôn.

Quả nhiên, Hứa Dịch Ngôn vì để thoát khỏi hiểm nghi của bọn họ, lập tức gọi các dị năng giả phía sau kêu những người còn lại đang nghỉ ngơi ra đây.

An Dương vừa lòng cười.

Kỳ thật hấn biết, đại bộ phận những người không ở đây tối hôm qua đều vụng trộm tiến vào sở nghiên cứu, kết quả bị cơ quan hấn an bài đá thương. Hấn chỉ là muốn hành đám người này một chút, vẫn chưa thật sự muốn xé rách da mặt với bọn họ, cho nên cơ quan hấn an bài là loại có thể gây thương tích đổ máu không ít, dị năng giả hệ chữa khôi cũng chỉ có thể khiến miệng vết thương khép lại kết vảy, nhưng cảm giác đau đớn vẫn tồn tại như trước.....

Hứa Dịch Ngôn sở dĩ dám đề cho những người đó ra đây, là bởi vì vết thương chỉ cần mặc quần áo thì sẽ không nhìn ra.

Mà An Dương lại không có chứng cứ xác thực, sẽ không thể mạnh mẽ yêu cầu kiểm tra bắt bọn họ cởi quần áo, cho nên Hứa Dịch Ngôn một chút cũng không lo lắng sẽ bị lộ sơ hở.

Khi những người còn lại đi ra, mặt mày bọn họ đều hồng hào nhìn không ra bộ dáng bị thương.

An Dương đi qua cố ý vỗ vai lại vỗ lưng bọn họ tỏ vẻ thân thiết, làm bọn họ đau đến nhe răng trợn mắt hít ngược khí lạnh, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Nhìn thấy bộ dáng này, An Dương tỏ vẻ hấn ghen cười ghen đến mức nội thương luôn rồi.

Mà bọn người Hứa Dịch Ngôn cảm thấy, An Dương luôn luôn biểu hiện phong độ nhiệt tình lại tao nhã lịch sự, đột nhiên làm ra loại hành động hào sảng thô lỗ vô vai bọn họ, khẳng định là đang hoài nghi bọn họ, đang thử bọn họ, vì thế một đám đều cẩn thận không dám biểu hiện ra cái gì.

An Dương lại vỗ vai một Hòa hệ dị năng giả cao cao gầy gầy, nhìn hấn giật giật khoe mắt, còn đặc biệt quan tâm hỏi: “A, cậu làm sao vậy? Có phải tối hôm qua ngủ không được không? Khỏe mắt sao lại giật liên tục thế kia?”

Vừa nghe đến cụm từ miễn cảm ‘Tối hôm qua ngủ không được’, Hòa hệ dị năng giả cũng bất chấp đau đớn trên vai, vội vàng tỏ vẻ mình quen ngủ giường Simmons* mềm mại, tối hôm qua ngủ giường cứng không quen, eo với chân hơi đau nhưng cũng không sao, khoe mắt có chút run rẩy là do ngủ nhiều quá mà thôi.

*Giường Simmons: Nhân hiệu giường nổi tiếng :v

Nghe hấn giải thích, An Dương thật hận không thể ôm bụng cười lăn ra.

Tiểu tử này nói dóc rất khô hài, nhất là đám người còn lại xung quanh Hứa Dịch Ngôn đều cảm thấy nói rất có đạo lý, còn nghiêm trang gật đầu theo.

Nếu An Dương không biết chân tướng, nói không chừng còn bị đám người này lừa bôn bốc phét.

Nhưng hấn lại biết chân tướng, hấn đến đây là để diễn trò như thể mình hoàn toàn không biết gì cả, nhìn bọn họ vì để thoát khỏi hiểm nghi mà lao lực che giấu, hấn cảm thấy như đang xem xiếc khí vậy, cực kỳ thú vị.

An Dương không khỏi có chút tiếc nuối Mộ Lê Thần không đi cùng hấn, bỏ lỡ mất chuyện hay.

Bất quá, không sao, dù sao hấn cũng nhớ kỹ, đợi khi trở về kể lại cho A Thần nghe, phải miêu tả sinh động như thật mới được, để A Thần cũng vui một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134

An Dương làm bộ thử Hứa Dịch Ngôn một phen, kết quả không thu được gì, sau đó mới cáo từ: “Nếu mọi người cảm thấy ở đây thoải mái, vậy tôi cũng xin cáo từ. Chỉ là không biết khi nào chúng ta mới đi căn cứ X thị?”

Tối hôm qua Hứa Dịch Ngôn phái người đi trộm tư liệu, trộm không được mà còn bị tổn thất, hẳn biết An Dương chỉ sợ đã sớm đem tư liệu giấu đi, cho dù lên vào sở nghiên cứu thêm vài lần cũng không có kết quả gì, chỉ có thể hi vọng vào cơ hội trên đường đi đến X thị.

Cho nên hẳn không chút do dự nói: “Để tránh đêm dài lắm mộng, hai ngày sau chúng ta xuất phát đi.”

Từng nói muốn ở lại một tháng là hẳn, bây giờ nói lo sợ đêm dài lắm mộng cũng là hẳn. Bất quá An Dương ngược lại không quan tâm lắm thời điểm xuất phát, tốt tính gặt đầu đáp ứng.

Hứa Dịch Ngôn tiễn An Dương ra cửa, sau đó đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng An Dương biến mất trong tầm mắt.

Đám dị năng giả đứng bên người hẳn, đều lần lượt nhẹ nhàng thở ra: “Rốt cuộc cũng đi, may là chúng ta không bị bại lộ.”

Nếu bại lộ, chỉ sợ căn cứ B thị chính là nơi táng thân của bọn họ.

Đừng nhìn bọn họ một đám đều là dị năng giả cấp tám cực kỳ trâu bò, nhưng căn cứ B thị không phải sân nhà bọn họ, cho dù đánh thắng cũng vô pháp toàn thân trở ra, đánh thua thì càng không cần nói nữa, viện quân cứu trợ thì ở quá xa không cách nào trợ giúp.

Càng không nói đến dị năng giả căn cứ B thị thực lực đủ để nghiền áp bọn họ

Hứa Dịch Ngôn liếc mắt nhìn bọn họ, thần nhiên nói: “Nhanh thu dọn đồ đạc một chút, chuẩn bị hai ngày sau xuất phát.”

Kỳ thật An Dương có phải thật sự không nhận ra điều gì hay không, Hứa Dịch Ngôn trong lòng vẫn biết, hẳn biết rõ, An Dương đã xác định tối hôm qua kẻ lên vào sở nghiên cứu chính là bọn họ, chỉ là không có chứng cứ mà thôi.

Chung quy, toàn bộ căn cứ B thị chỉ có bọn họ là người ngoài, An Dương vừa dẫn bọn hẳn đi xem thực nghiệm của thuốc, không bao lâu sau liền phát sinh loại chuyện này, vậy người bị tình nghi nhất chắc chắn là bọn họ.

Hứa Dịch Ngôn cũng biết làm như vậy là để lộ ý đồ, nhưng hẳn cũng biết rõ, chỉ cần không có chứng cứ rơi vào tay An Dương, cho dù tư liệu có bị trộm đi nữa, cứ cho là bị bọn họ trộm đi, nhưng căn cứ B thị cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Dù sao căn cứ X thị và B thị trên mảnh đất này là hai căn cứ lớn duy nhất còn đứng vững.

Còn những căn cứ loại trung hay nhỏ khác đương nhiên cũng sẽ thêm nhỏ dần loại được này, nhưng lại không thể trâu vào căn cứ B thị, chỉ có căn cứ lớn duy nhất còn lại dám làm loại sự tình này lại không sợ trả thù vì có vị trí địa lý đặc biệt, chính là căn cứ X thị.

Hứa Dịch Ngôn không đặt chuyện này trong lòng, An Dương tới đây bất quá là muốn thử một phen, mặc kệ hẳn có xác định được hay không, nhưng dù sao mình vẫn chưa lưu lại chứng cứ gì cho An Dương nắm thóp. Hẳn hiện tại nhất tâm nghĩ trên đường trở lại X thị, sẽ có cơ hội đắc thủ hay không.

Nhưng chuyện này sẽ không dễ dàng, dù sao khi đám người An Dương tiến vào X thị cũng sẽ không có khả năng thả lỏng cảnh giác.

Hơn nữa hẳn muốn tạo ấn tượng tốt trong lòng cha hẳn, chỉ cần hẳn mang tư liệu về mà không khiến cha phiền lòng, chờ khi cha biến thành dị năng giả, như vậy nói không chừng có thể một bước tu luyện thành tiên, vị trí Hứa gia gia chủ sẽ là của hẳn.

Bất quá Hứa Dịch Ngôn cũng chỉ là ngẫm lại mà thôi, lực lượng trong tay hẳn quá yếu, An Dương đi căn cứ X thị nhất định sẽ mang không ít cao thủ bảo hộ, muốn đắc thủ quá khó.

Nhưng mà hạnh phúc xảy đến chính là đột nhiên như vậy.

Khi Hứa Dịch Ngôn đang muốn buông tha suy nghĩ ra tay trên đường, vào buổi sáng ngày thứ ba sắp xuất phát, An Dương báo cho hẳn chỉ mang theo một hộ vệ cùng bọn họ rời đi.

Hứa Dịch Ngôn khiếp sợ nhìn người khoác áo choàng đen phía sau An Dương: “Anh chỉ mang một người xuất phát?”

An Dương cười tủm tỉm gặt đầu: “Không sai.” Nhưng mà một người này có thể đánh được với vô số người đó nha.

Con sâu trong lòng Hứa Dịch Ngôn bắt đầu ngo ngoáy, hẳn mừng như điên, nhưng vẫn cố kìm chế, ra vẻ sầu lo khuyên nhủ: “Từ B thị đến X thị thật sự rất xa, hơn nữa nguy hiểm tầng tầng, An tiên sinh vẫn nên mang thêm vài người, như vậy an toàn hơn.”

An Dương vẫn không dao động, cười nói: “Không phải có Hứa thiếu ở đây sao? Ngài và thủ hạ của mình đều là tinh anh trong tinh anh, chắc là sẽ không để chúng tôi bị thương chứ.”

Ý là, hai cái mạng nhỏ của tôi với hộ vệ theo tôi đều dựa vào các người, các người phải bảo vệ tui tôi đó.

Như vậy đúng lý hợp tình mà yêu cầu thủ hạ của hắn bảo hộ bọn họ. Nhưng câu nói chui vào trong tai Hứa Dịch Ngôn, nhất thời khiến hắn tức muốn nổ phổi.

Nhưng hắn ngẫm lại, như vậy cũng tốt, khi có cơ hội cũng tiện cho hắn cướp tư liệu, An Dương mang quá nhiều người sẽ không tốt.

Vì thế hắn áp chế lửa giận, xoay chuyển sắc mặt, mỉm cười nhìn bọn họ, thế nhưng gương mặt dễ nhìn của hắn nhất thời có vài phần vụn vặt.

“An tiên sinh nói như vậy, nếu anh coi trọng chúng tôi như thế, chúng tôi cũng sẽ toàn lực cố gắng.”

Hứa Dịch Ngôn không dám khuyên An Dương mang thêm hộ vệ, để ngừa đầu óc An Dương lại nghĩ thông suốt, mang theo một đám gia hỏa hung tàn, vậy thì tính toán của hắn tiêu tùng rồi.

“Cảm ơn.” An Dương cực kỳ rõ ràng suy nghĩ trong lòng Hứa Dịch Ngôn lúc này, nhưng hắn vẫn tươi cười ôn hòa, nhìn qua tựa hồ thật sự cảm kích Hứa Dịch Ngôn đáp ứng yêu cầu của hắn.

Hứa Dịch Ngôn sau khi đối mặt với hành vi cạo bảo tiêu của An Dương cũng không sinh khí, ngược lại thật sự cao hứng, vụn vặt trên mặt cũng biến thành tươi cười chân thành không ít.

Chỉ là lúc cao hứng, đồng thời hắn lại nhin không được mà hồ nghi.

An Dương có thể xây căn cứ B thị từ một nơi bỏ đi thành một căn cứ hưng thịnh như bây giờ, có thể thấy hắn không phải thành ngu. Hơn nữa hắn hẳn là biết rõ mình muốn có được tư liệu nghiên cứu của thứ được kia, vì cái gì hắn còn lớn gan như vậy, chỉ mang theo một người cùng đi?

Nếu hắn không phải có ý thử bọn họ, sớm đã sắp đặt mai phục, như vậy hắn đã có đầy đủ con bài chưa lật của mình.

Lúc trước tạm thời không nói đến, bây giờ khắp nơi đều ngập trong băng thiên tuyết địa thì mai phục cái gì, không thực tế.

Đến tốt cùng con bài chưa lật là gì mà có thể khiến hắn tin tưởng mười phần như vậy, chỉ mang theo một hộ vệ ở cùng một đám dị năng giả cấp tám? Không sợ bọn họ bắt hắn làm con tin hoặc giết người diệt khẩu sao? Hiện tại không phải là xã hội pháp trị, cho dù hắn là lãnh đạo tối cao của một căn cứ, chết cũng sẽ không có bao nhiêu người muốn vì hắn báo thù.

Hứa Dịch Ngôn suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra được An Dương còn chiều bài gì, hắn đánh giá An Dương một lúc rồi đem ánh mắt hoài nghi dời tới trên người Mộ Lê Thần.

Chẳng lẽ tên thủ vệ thần bí này mới là con bài chưa lật của An Dương?

Ngay cả khi Hứa Dịch Ngôn hắn có là một cường giả cấp chín đi chăng nữa cũng khó lòng áp chế được An Dương, huống chi chỉ là một dị năng giả cấp tám đỉnh phong.

Hứa Dịch Ngôn mắc bệnh đa nghi rất nặng, hắn không tìm thấy động cơ mà An Dương đột nhiên làm ra loại hành động nào tàn này, nên hắn càng thêm cẩn thận, không dám đánh động.

Mặt khác, dị năng giả căn cứ X thị ngược lại không giống Hứa Dịch Ngôn nghĩ nhiều như thế, bọn họ chỉ cảm thấy An Dương thật xấu tính, chỉ mang theo một hộ vệ, còn lại đều bắt bọn hắn bán mạng.

Thế nhưng bọn hắn cũng biết rõ trong tay An Dương có thứ mà Hứa gia bức thiết muốn có, hoàn toàn không được chậm trễ, chỉ đành đem oán hận nuốt xuống. Trong lòng bắt đầu nổi lên tâm tư không an phận, có nên tạo một trường hợp ngoài ý muốn nửa đường giết chết hắn hay không, vậy chẳng phải là lấy được thứ cần lấy rồi sao?

An Dương và Mộ Lê Thần cùng nhau ngồi trên ghế sau một chiếc xe, An Dương da mặt dày kéo tay Mộ Lê Thần, cười hỏi: “A Thần, em có vui không?”

Hắn dù sao cũng rất vui vẻ, nhìn Hứa Dịch Ngôn và đám thủ hạ diễn trò, hắn cũng thấy thích thú.

Mộ Lê Thần một phát đập rớt cái móng heo của An Dương ra, dựa vào ghế ngồi nghiêm chỉnh, bỗng nhiên ngẩng đầu âm u nhìn về dị năng giả ngồi ghế phó lái phía trước thì thoáng vùng trộm nhìn về phía này. Cả người Mộ Lê Thần đều được áo choàng che kín, dù cho ngẩng đầu cũng chỉ lộ ra chiếc cằm tái nhợt cùng cánh môi nhạt màu, rất có loại cảm giác âm trầm lạnh lẽo, tên dị năng giả kia sợ tới mức lá gan co rụt lại vội vàng quay đầu không nhìn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Tính năng xe rất tốt, nhưng đường đi lại không tốt, chưa rời khỏi căn cứ B thị bao xa, liền không thể không leo xuống đi bộ, bởi vì trên mặt đường là một tầng tuyết thật dày, bánh xe lún sâu vào trong không ra được.

Loại tình huống này mọi người đã sớm đoán được, cũng không ngạc nhiên, đều xuống xe đi bộ.

An Dương vung tay lên liền đem vật tư thuộc về bọn họ bên trong xe để vào không gian, cùng Mộ Lê Thần xuống xe.

Hứa Dịch Ngôn xuống xe đầu tiên, hắn đưa tới một dãy năng giả, chỉ chỉ mấy chiếc xe, dãy năng giả kia hắn là song hệ dãy năng giả – Hỏa hệ và Không gian hệ, cấp bậc không thấp, tay hắn chạm vào xe liền thu xe vào trong không gian, thu mấy chiếc xe vào mà hắn vẫn không có việc gì.

Mộ Lê Thần chỉ liếc mắt nhìn tên song hệ dãy năng giả kia, hắn đã sớm biết tên họ.

Mà An Dương cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn thấy đám người Hứa Dịch Ngôn mang đồ cũng không nhiều lắm, liền biết trong đội ngũ bọn họ khẳng định có Không gian hệ dãy năng.

Mà Hứa Dịch Ngôn đứng ở một bên nhìn đến hai tay An Dương và Mộ Lê Thần cũng trông tròn, mỉm cười đi tới nói: “An tiên sinh, hành lý để quên ở trong xe rồi sao?”

An Dương lắc đầu, cũng cười nói: “À, tôi thu hành lý vào không gian rồi.”

Đồng tử Hứa Dịch Ngôn nhất thời co rút, sau đó tươi cười trên mặt có chút cương ngạnh, hắn hoàn toàn không nghĩ tới An Dương thế nhưng cũng là một Không gian hệ dãy năng giả. Như vậy, muốn trộm tư liệu căn bản không có khả năng, thậm chí lợi thế hắn có thể giết chết An Dương bất cứ khi nào cũng vô dụng.

Đồ vật bên trong không gian của dãy năng giả phải do chính người đó lấy ra, nhưng chỉ cần giết chết dãy năng giả mang không gian đó, rồi lấy dị đan trong đầu hắn đưa cho một Không gian hệ dãy năng giả khác dùng, vậy thì không gian vừa được mở rộng cũng vừa sở hữu được những đồ vật tồn tại bên trong không gian.

Chỉ là loại phương pháp này có rất nhiều chỗ thiếu hụt, tỷ như khi một Không gian hệ dãy năng giả cấp cao bị giết, khi hắn chết có khả năng không gian sẽ tự hủy, hoặc nếu người đó là một song hệ dãy năng giả, vậy còn cần phải tìm một song hệ dãy năng giả đồng dạng mới có thể hấp thu được.

Mà theo hắn biết, An Dương là một Băng hệ Hỏa hệ dãy năng giả, thêm Không gian hệ, tổng cộng là Tam hệ dãy năng giả.

Tam hệ dãy năng giả hắn không phải chưa từng gặp, nhưng rất hiếm, cực hiếm, càng miễn bàn đến loại hình dãy năng của An Dương, nhất là Băng hệ cùng Hỏa hệ vốn là hai thể đối lập. Cũng không biết An Dương là cái loại vận số thể nào mà lại có thể có được hai loại hình dãy năng tương khắc, hơn nữa còn không bị phản phệ.

Xem ra lấy được tư liệu nghiên cứu, chỉ có thể làm cho An Dương cam tâm tình nguyện lấy tư liệu ra.

Nghĩ đến đây, tâm tình Hứa Dịch Ngôn lập tức như mây chuyển mưa dầm, hắn miễn cưỡng nói chuyện với An Dương vài câu, rồi tìm lý do rời đi.

Nhìn bóng dáng Hứa Dịch Ngôn rời đi, An Dương đến bên cạnh Mộ Lê Thần, cười nói: “A Thần, em nói Hứa Dịch Ngôn hiện tại có phải rất tuyệt vọng hay không?”

Khi Hứa Dịch Ngôn đi tới còn chưa mở miệng nói gì, An Dương liền đoán được ý đồ của hắn, nhìn biểu tình Hứa Dịch Ngôn như ăn phải đồ thiêu khi nghe hắn nói hắn có Không gian thật là buồn cười.

Mộ Lê Thần không để ý tới An Dương gần đây trở nên đặc biệt nói nhiều, chỉ thản nhiên đáp: “Xem ra lộ trình lần này sẽ rất an tĩnh.”

Thật sự an tĩnh rất nhiều.

Bởi vì khi Hứa Dịch Ngôn biết An Dương có Không gian, muốn lấy được phần tư liệu nghiên cứu, chỉ có thể làm cho An Dương chủ động lấy ra, hắn liền đánh mất ý niệm ra tay trên đường đi.

Hết thấy phải chờ tới khi đến được căn cứ X thị.

Giữa biển trời băng tuyết, nơi nơi trắng xóa một mảnh, rất nhiều địa phương đều hoang tàn vắng vẻ, càng không có khả năng có chuyên gia quét tuyết giống như trước tận thể, bởi vậy đường đi cực kỳ khó đi.

Nhưng dưới loại tình huống này, tang thi hay biến dị thú cũng ít đi rất nhiều, thời tiết rất lạnh, năng lực hoạt động của chúng nó cũng bị cản trở, nguy hiểm cũng nhỏ một chút. Chẳng qua có một ít tang thi cùng biến dị thú Băng hệ và Thủy hệ ở loại thời tiết này như cá gặp nước, khó đối phó hơn bình thường.

Đoàn người Hứa Dịch Ngôn gặp không ít tang thi Băng hệ hoặc là biến dị thú tập kích, tổn thất thảm trọng.

Hứa Dịch Ngôn nhìn thi thể đám thú hạ xung quanh làm tuyệt nhiệm một màu đỏ, còn có vài người đang được dị năng giả hệ chữa khỏi trị liệu, thở dài một hơi, nói với nam tử cao lớn bên cạnh: “Không nghĩ tới chúng ta lần này trở về gặp nguy hiểm nhiều như vậy, chỉ tiếc Hỏa hệ dị năng giả cấp bậc không đủ cao.”

Lần này gặp phải hai tang thi Băng hệ cấp chín, làm cho bọn họ tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Hỏa hệ dị năng giả tuy rằng có thể khắc chế tang thi Băng hệ cùng cấp bậc, nhưng bây giờ dưới tình huống băng tuyết trải dài, duy trì năng lực công kích liên tục so với tang thi Băng hệ có thể thời thời khắc khắc hấp thu năng lượng Băng hệ từ trời đất là rất khó khăn.

Hơn nữa Hỏa hệ dị năng giả có thể khắc chế tang thi Băng hệ, còn cần một tiền đề quan trọng – phải là dị năng giả cùng cấp bậc hoặc cao hơn.

Hỏa hệ dị năng giả có thể khắc chế tang thi Băng hệ, trái lại tang thi Băng hệ cũng có thể khắc chế Hỏa hệ dị năng giả, nếu dị năng giả cấp thấp hơn so với tang thi, vậy chỉ có thể nói là xui xẻo.

Cũng là vì hai con tang thi Băng hệ mà khiến cho đám người Hứa Dịch Ngôn chết hơn một nửa, bởi vì hai con tang thi này cao cấp hơn dị năng giả của hắn. Bọn chúng có thể khắc chế bọn họ, nếu không phải Mộ Lê Thần còn chưa định cho bọn họ diệt đoàn mà lệnh hai tang thi Băng hệ cấp chín rời đi, chỉ sợ một người trong bọn họ muốn sống cũng không được.

Hai người Mộ Lê Thần và An Dương đứng xa xa, trên đường đi vẫn luôn cố gắng tạo hảo cảm với bọn người đó. Hiện tại chỉ đang cố làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống.

Nhưng cho dù là vậy, vài dị năng giả vẫn nhớ tới hai người bọn họ, bụng đầy oán hận.

“Dựa vào cái gì mà chúng ta phải bảo hộ bọn họ? Bọn họ cũng không phải người của căn cứ chúng ta.”

“Đừng nói lời như vậy, thân phận An tiên sinh không phải bình thường.”

“Hừ! Thân phận hắn không phải bình thường!? Vậy sao hắn không mang nhiều người đi mà bảo hộ hắn, ngược lại muốn chúng ta bảo hộ?”

.....

Rất nhiều người cảm thấy hai người An Dương và Mộ Lê Thần là trời buộc, là cục nợ, Hứa Dịch Ngôn trong lúc nhất thời cũng không thể áp chế loại oán giận này.

Vốn Hứa Dịch Ngôn không phải Hỏa hệ dị năng giả, cấp bậc dị năng trong đây là người thấp nhất, ngoại trừ thân phận không có gì để bàn, đối với các dị năng giả hắn nhiều nhất chỉ có thể mang thái độ trấn an. Mà Thái độ này không thể thu bọn dị năng giả cao ngạo đó vào trường.

An Dương đối mấy lời nói phiền toái lắm, cứ vờ như mất điếc tai ngơ là xong, dù sao hắn cảm thấy những người này sớm hay muộn cũng phải chết, hắn cần gì phải cùng một đám người chết so đo?

Mộ Lê Thần vốn cũng là loại tính tình này, nhưng hắn lại đột nhiên mở miệng: “Thật nực cười, chúng ta còn cần một đám phế vật như vậy bảo hộ sao?”

Từ lúc bắt đầu tới khi chấm dứt, hai tang thi Băng hệ cấp chín dưới không chế của hắn không công kích hắn và An Dương, dị năng giả căn cứ X thị từ đầu tới cuối cũng không thêm liếc mắt nhìn bọn hắn một cái. Mà bây giờ những người này lại nói những lời như vậy, đơn giản là trong lòng bất bình, cảm thấy bên mình tổn thất quá thảm trọng, nhưng Mộ Lê Thần và An Dương lại lông tóc vô thương, muốn mượn cơ gây chuyện, đẩy trách nhiệm lên đầu hai người bọn họ.

Bị kẻ khác mắng là phế vật, có thể nhịn sao?

Ai cũng không thể nhịn cả! Huống chi là đám dị năng giả tâm cao khí ngạo này.

Tên Hỏa hệ dị năng giả cấp tám mở miệng gây chuyện đầu tiên căm tức nhìn Mộ Lê Thần: “Nói ai phế vật?”

Mộ Lê Thần khinh bỉ nhìn hắn, loại thủ đoạn nhỏ này cũng dám lấy ra hươu tay múa chân trước mặt hắn? Chẳng lẽ tên kia còn tưởng rằng hắn thật sự sẽ nói tiếp một câu: “Phế vật là nói ngươi đó?” Sau đó lại bị bọn họ cười nhạo?

Mộ Lê Thần chỉ tùy tiện xắn tay áo, giọng điệu đầy châm chọc nói: “Ta biết ngươi là phế vật, ngươi cũng không cần phải vội vã nhảy ra thừa nhận như vậy đâu mà.”

Vốn Hỏa hệ dị năng giả đều là một đám tính tình hung bạo, không riêng gì cái tên mới bị Mộ Lê Thần châm chọc, ngay cả đám người còn lại đang ngồi bàng quan cũng tức giận.

Vốn dĩ nhóm người này khi từ căn cứ X thị đi đến B thị luôn mang một loại cảm giác ưu việt hơn người.

Nhìn xem, mấy người bị gió lạnh thổi qua một cái liền run cầm cập, còn căn cứ tại tôi thì ấm áp như hè, hâm mộ không, ghen tỵ không?

Vì thế khi bọn họ gặp mặt người ở căn cứ B thị liền nhìn không được mà tỏ vẻ kiêu ngạo, tuy rằng sau này trong trận tỷ thí kia bị đánh tã tời không cao ngạo nổi nữa. Song, ý nghĩ cho rằng căn cứ B thị thấp kém hơn so với căn cứ X thị vẫn an ổn phát triển đã trở thành thâm căn cố đế.

Nhất là lần này hai người Mộ Lê Thần và An Dương đi cùng bọn họ đến X thị, bên người An Dương ngoại trừ một người Mộ Lê Thần ra thì cái gì cũng không có, bọn họ tự nhận là An Dương có thể bình an đi xa như vậy, tất cả đều nhờ vào bọn họ bảo hộ. Vô hình chung, loại cảm giác ưu việt càng thêm phóng đại.

Cho nên lần này khi có một tên cố tình gây chuyện, không ai đứng ra nói một lời công đạo, ngay cả Hứa Dịch Ngôn cũng chỉ nói hai câu không đến nơi đến chốn. Hơn nữa khi Mộ Lê Thần châm chích bọn họ, bọn họ cảm thấy mình bị vũ nhục.

Bọn họ đều là dị năng giả cường đại, ‘hai tên gia hỏa tại đây cần chúng tao bảo hộ còn nói chúng tao là phế vật, quả thực không thể nhịn mà!’

↑ chính là ý nghĩ của bọn họ lúc này.

Tính tình hung bạo của Hỏa hệ dị năng giả bắt đầu bùng nổ.

Đối mặt với hỏa cầu có thể hòa tan băng tuyết xung quanh, Mộ Lê Thần bình tĩnh dùng Băng hệ dị năng trực tiếp đông lạnh nó thành một băng cầu.

Ngon lửa bên trong hỏa cầu nhất thời cô đọng, được một lớp băng tinh bao lại bên trong trông rất mỹ lệ, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Loại thủ đoạn có thể làm đông Hỏa hệ dị năng, quả thực rất khó có thể tưởng tượng, đám dị năng giả kia đều sợ đến ngây người.

Mà tên phóng ra hỏa cầu không tin vào mắt mình, liền tiếp phóng ra những hỏa cầu khác nhỏ hơn.

Mộ Lê Thần lúc này ngay cả động cũng không thêm động một chút, một đoàn hỏa cầu nho nhỏ liền bị đông thành một chuỗi, giống như mút quả sắp bị ghim thành xâu.

Lần này Mộ Lê Thần không chỉ làm đông hỏa cầu, còn phát ra một cỗ hàn khí đánh up về phía cái tên vừa mới công kích hai lần, sau đó lập tức đóng băng hẳn thành tượng.

Những người đứng bên cạnh tên đó không kịp chạy đi cũng bị dính hàn khí, một bộ phận thân thể cũng bị đóng băng.

Mộ Lê Thần thương thức tượng băng người trong chớp lát, rồi chậm rãi nói: “Phế vật chính là phế vật, không có kẻ nào tự biết thân cả.”

Khiến đám dị năng giả còn lại tức giận đến mức sắc mặt trắng trắng xanh xanh, chuyển màu như tắc kè, nhưng nhìn lại cột băng hình người kia, chỉ có thể nghẹn khuất ngậm miệng, sợ một câu chưa nói đã khiến bản thân cũng bị biến thành tượng băng.

Chờ khi Mộ Lê Thần dạy dỗ đám người này hết đám kiêu ngạo, An Dương vẫn bàng quan bên cạnh mới ra mặt khuyên can Mộ Lê Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136

An Dương đưa tay khoát lên vai Mộ Lê Thần, khuyên: “Bọn họ chỉ nói vậy thôi, A Thần em không cần phải so đo với bọn họ.”

Hứa Dịch Ngôn đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong giọng nói An Dương, hắn cũng biết An Dương có ý để Mộ Lê Thần động thủ xong mới giảng hòa, nhưng hắn bất chấp, hắn chỉ cần An Dương khuyên bảo cái loại sát tính này là đủ rồi.

Lúc trước làm sao hắn lại không để cái tên thần bí vẫn đi theo sau An Dương đó vào mắt, cho rằng đó bất quá chỉ là dị năng giả cấp tám, không coi là gì, bây giờ hiện thực hung hăng đánh cho hắn một bạt tay.

Người này cũng là giả phần trăm ăn lão hổ, dị năng giả cấp tám? Có dị năng giả cấp tám nào có thể nhẹ nhàng đông lạnh một Hỏa hệ dị năng giả cấp cao thành tượng băng như vậy?

Trách không được An Dương dám mang theo chỉ một tên hộ vệ mà nghênh ngang ra khỏi B thị. Một dị năng giả cấp chín cường đại, so với một đồng dị năng giả cấp tám càng dễ dùng hơn.

Nếu An Dương nổi lên sát tâm, bảo tên hộ vệ đó động thủ với bọn họ, bọn họ không hẳn là có thể trốn thoát được.

Hứa Dịch Ngôn là một người rất thức thời, hẳn đoán được tình huống trước mắt bất lợi, liền lập tức hạ mình, giải thích với An Dương: “An tiên sinh, là thù hạ của tôi không hiểu chuyện, mạo phạm hai người.”

Đối mặt với bộ dạng Hứa Dịch Ngôn hạ mình giải thích, An Dương cười tỏ vẻ chỉ là hiểu lầm, không cần phải trịnh trọng như vậy.

Nhưng kỳ thật trong lòng hắn càng thêm cảnh giác, người cao ngạo như Hứa Dịch Ngôn, nói cúi đầu liền cúi đầu, thậm chí hắn nhìn không ra Hứa Dịch Ngôn có chút không cam lòng hay miễn cưỡng nào, điều này rất nguy hiểm.

Mộ Lê Thần nhìn Hứa Dịch Ngôn giải thích với An Dương, vừa lòng nói với hắn: “Dùng hỏa làm tan tảng băng là có thể cứu hắn, chẳng qua phải làm tan băng trước khi mặt trời lặn, bằng không ngay cả thần tiên cũng khó cứu.”

Hứa Dịch Ngôn sững sốt, sau mới kịp phản ứng, lập tức nói với những người không bị thương: “Mau, mấy người cùng làm tan băng đem hắn ra.”

Lần này rời khỏi căn cứ X thị, đi cùng hắn có rất nhiều các dị năng giả cấp tám, nhưng dị năng giả có thể trở về lại rất ít, có thể giảm thiểu tử vong liền cố gắng giảm thiểu, mặc dù ở căn cứ X thị Hỏa hệ dị năng giả tiến cấp rất nhanh, nhưng dị năng giả cấp tám cũng không phải dễ dàng tiến cấp thành công như vậy.

Hứa Dịch Ngôn ra lệnh, những người còn lại vốn tưởng mấy kẻ bị đóng băng là chết chắc rồi liền vội vàng sử dụng Hỏa hệ dị năng nung tan tảng băng, ngọn lửa màu trắng liếm láp tảng băng màu lam...

Nhiệt độ của ngọn lửa cực cao, nhưng Băng hệ dị năng của Mộ Lê Thần so với bọn họ còn cao hơn, tảng băng được nung tan rất chậm, mà lớp tuyết xung quanh đều bị độ nóng của lửa tỏa ra mà tan chảy gần hết, trong khi đó tảng băng mới hòa tan được một phần mỏng.

Hứa Dịch Ngôn nhìn tốc độ quá chậm, mà mặt trời đã sắp lặn. Bất đắc dĩ, gọi luôn đám người bị thương, chỉ cần không phải bị thương nặng đến mức một hỏa cầu cũng không phóng ra được thì phải gia nhập nung chảy tảng băng.

Rốt cuộc tại thời điểm mặt trời biến mất ở đường chân trời, trên người dị năng giả bị đóng băng cũng chỉ còn lại một ít mảnh băng mỏng.

Dị năng giả hệ chữa lành bắt đầu chữa trị, hắn nhanh chóng thanh tỉnh.

Mà lúc này, mấy người vừa được cứu sống thì lạnh đến mức tay chân cứng đờ, mà đám người này giờ dốc toàn lực cứu bọn họ thì đầu đầy mồ hôi, mặt đến thở phì phò.

Đám dị năng giả một muốn chết rồi trong lòng đương nhiên sẽ oán hận, mà oán khí bọn họ không dám phát ra với hai người Mộ Lê Thần thực lực cường đại, cũng không dám phát ra với Hứa Dịch Ngôn là chỉ huy của bọn họ, bọn họ chỉ có thể thầm oán mấy tên xui xẻo bị Mộ Lê Thần đóng băng.

Ai kêu bọn hắn có mắt cũng như không đi trêu chọc sát tinh? Trêu chọc rồi còn muốn bọn họ hỗ trợ cứu người.

Bởi vì Mộ Lê Thần lập uy một hồi, liền không còn ai dám nói năng lỗ mãng hoặc xia xói sau lưng nữa.

Người có thể sống đến bây giờ đều thông minh, một đám từng lẫn lộn trong biển núi tang thì sống sót trở ra, bọn họ đương nhiên biết cái gì mới là tốt nhất, biết cái gì gọi là có thể thân có thể khuất.

Cho dù vẫn có người mang quỷ trong lòng, cũng bị Mộ Lê Thần phát hiện sau đó để tang thì cấp cao đến không dấu vết giết chết, ai cũng sẽ không nghĩ rằng đều do hắn và An Dương âm mưu.

Một đường đi qua sa mạc rộng lớn bị băng tuyết bao phủ, một gần nửa năm cuối cùng cũng đến căn cứ X thị.

Căn cứ X thị quả thật rất được trời ưu ái, trước tận thế xung quanh người ở thưa thớt, sau tận thế cũng không có bao nhiêu tang thi, ngay cả biến dị thú cũng rất ít.

Nhìn băng tuyết xa xa bao trùm trên đường chân trời bắt đầu xuất hiện tường thành rộng lớn, kia chính là căn cứ X thị.

Căn cứ X thị tuy rằng thành lập ở nơi có vị trí rất tốt trong sa mạc, nhưng tường thành cao lớn chắc chắn không hề kém căn cứ B thị, nói vậy Hứa gia gia chủ hẳn là một người nhìn xa trông rộng, vẫn chưa bởi vì an ổn nhất thời mà không thêm tu bổ hàng phòng ngự căn cứ.

Hai mắt Mộ Lê Thần kích động nhìn căn cứ X thị cách đó không xa, hắn cảm giác được cường lực triệu hồi của Viêm Hỏa chi tâm, những viên Ngũ Hành chi tâm còn lại nằm trong túi da của hắn bắt đầu rối loạn bất an, may mắn hắn có dán lên túi da bùa của Mộc Nhiên mới về ra.

Trước khi tiến vào căn cứ X thị phía trước, An Dương đến cạnh Hứa Dịch Ngôn, làm như tò mò hỏi: “Căn cứ X thị dùng phương pháp gì kiểm tra virus tang thi?”

Từng căn cứ đều có một dụng cụ kiểm tra virus tang thi, để tránh có người mang virus vào căn cứ. Mà Mộ Lê Thần là tang thi hoàng, nếu bị thứ dụng cụ kia đào qua lập tức sẽ bại lộ thân phận.

Hứa Dịch Ngôn không nghĩ tới bên người mình có một con tang thi mai phục lâu như vậy, hơn nữa còn là tang thi hoàng, hắn tưởng rằng An Dương chỉ là hiểu kỳ mà hỏi một chút, cũng không giấu diếm, nói: “Ai muốn vào căn cứ đều phải đến phòng cách ly lấy máu xét nghiệm.”

An Dương khẽ nhủ mày nói: “Lấy máu? Chẳng phải là lãng phí thời gian sao? Sao không sử dụng máy dò xét tiện lợi hơn?”

Hiện tại rất nhiều căn cứ loại nhỏ đều dùng máy dò xét, tại sao X thị lại không có?

Hứa Dịch Ngôn cũng biết nghi hoặc của An Dương, liền giải thích: “Máy dò xét đôi khi không thể dò ra một virus tang thi ẩn tàng tương đối sâu, cho nên vẫn sử dụng phương pháp lấy máu xét nghiệm nguyên thủy nhất là được. Hơn nữa chúng tôi nghiên cứu ra một công cụ xét nghiệm máu, rất nhanh, sẽ không tốn bao nhiêu thời gian.”

An Dương thần sắc thần nhiên gật đầu, sau đó lại nói bóng nói gió cùng Hứa Dịch Ngôn hỏi thăm chút tin tức, cuối cùng mới trở lại bên người Mộ Lê Thần, lặng lẽ đem những gì vừa nghe được nói cho hắn.

Mộ Lê Thần sau khi nghe xong ngược lại yên tâm, nói: “Nếu là máy dò xét thì tôi còn lo lắng sẽ bại lộ thân phận, chứ nếu là lấy máu xét nghiệm thì không có vấn đề.”

An Dương không hiểu lắm, Mộ Lê Thần chỉ cười cười, hắn muốn lấy một ống máu từ thể thân của mình vẫn còn bị nhốt trong không gian.

Thể thân kia chính là người lúc trước khi Mộ Lê Thần muốn trà trộn vào căn cứ B thị, bị An Dương chop tới làm thể thân qua mặt máy dò xét, đến giờ vẫn còn bị An Dương nhốt trong không gian chưa thả.

An Dương nghe Mộ Lê Thần nói, dùng tinh thần lực khống chế công cụ, từ trên người tên thể thân đang hôn mê rút ra một ống máu, từ khi hắn nhận được truyền thừa của đan đế, liền có thể đứng bên ngoài không gian, dùng tinh thần lực khống chế không gian làm thứ mình muốn.

An Dương lấy máu xong, tâm vừa động, ống máu tươi kia liền xuất hiện trong tay.

Động tác Mộ Lê Thần cực nhanh đem ống nghiệm chứa máu đổ lên cổ tay trái mình, sau đó An Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn kỳ cảnh trước mặt.

Máu không rơi xuống đất, chỉ ngưng lại trên cổ tay tái nhợt, chậm rãi thấm vào làn da, từ từ biến mất.

“Đây là.....”

Mộ Lê Thần nhìn cổ tay trái mình càng giống với người thường mới giải thích cho An Dương: “Này chẳng qua là khống chế cơ thể một chút mà thôi, đợi đến khi lấy máu, tôi liền có thể khống chế số máu bên trong cơ thể bị rút ra.”

Dù sao ngoại trừ số máu lúc này, trong cơ thể hắn cũng không có máu, bác sĩ trong đó có muốn lấy cũng không được.

Mộ Lê Thần sau khi nói xong, lại nhủ mày: “Bắt quả còn có một vấn đề cần giải quyết.”

An Dương hỏi: “Vấn đề gì?”

Mộ Lê Thần nói: “Đa tôi rất... cứng, mũi kim làm sao đâm vào được?”

An Dương nghĩ nghĩ, có chút do dự hỏi: “Vậy..... Có cần nói em là Cường hóa dị năng giả hay không, da thịt đã trải qua cường hóa là đao thương bất nhập, không để người khác lấy máu em, tự em lấy.”

Mộ Lê Thần gật gù: “Xem ra cũng chỉ có thể như thế, nếu tôi làm lộ quá nhiều thực lực mà nói, có phải sẽ gây bất lợi cho kế hoạch hay không?”

An Dương lắc lắc đầu: “Kệ nó, đi một bước tính một bước. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”

Mộ Lê Thần cũng không nói gì nữa, bắt quả kết cục sớm đã định, hắn có nói gì cũng sẽ không khiến Viêm Hòa chi tâm tự động chạy tới bàn tay hắn.

Hơn nữa hắn có thể cảm giác được dưới lòng đất căn cứ X thị có nồng đậm năng lượng thuộc tính hỏa, trong nguồn năng lượng này còn bao hàm khí tức của sinh mệnh khổng lồ, này có nghĩa dưới đất có rất nhiều biến dị thú hoặc là tang thi thú thuộc tính hỏa cường đại.

Nếu thời điểm cuối cùng mà thất bại, hắn còn có thể dẫn đàn thú dưới đó phá hư X thị, mà hắn thì thoải mái làm ngư ông đắc lợi.

Về phần người trong căn cứ X thị sẽ như thế nào? Liên quan đến hắn sao?

Mộ Lê Thần và An Dương đi theo Hứa Dịch Ngôn tiến vào căn cứ X thị, vừa vào phạm vi căn cứ một bước, liền cảm giác được nhiệt độ rét lạnh trở nên cực kỳ âm áp, khiến người ta hận không thể lập tức cởi hết quần áo trên người ra, chỉ mặc quần cộc áo ngắn tay thôi.

Hai người được Hứa Dịch Ngôn dẫn vào một gian phòng cách ly gian, gian phòng cách ly này là cho khách quý sử dụng, cho nên bác sĩ bên trong rất nhàn nhã, còn mấy gian bên cạnh chật ních, khác biệt rõ ràng.

Hứa Dịch Ngôn đại khái muốn làm mẫu cho hai người An Dương, cho nên hắn đi lấy máu đầu tiên.

Bác sĩ rút một ống máu từ tay hắn ra, sau đó đổ máu vào chỗ lõm một dụng cụ kim loại giống với bồn rửa tay, rất nhanh dụng cụ đó liền truyền ra tiếng động ‘Tích tích—’ thật dài, sau đó máu bị một dòng nước cuốn trôi.

Xong, Hứa Dịch Ngôn đứng dậy nhìn về phía An Dương và Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần nhẹ nhàng gật đầu với An Dương, mình đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Mộ Lê Thần nhìn vị bác sĩ tay cầm kim tiêm nói: “Tôi là cường hóa dị năng giả, kim tiêm không thể lấy máu tôi được.”

Sau đó hắn vươn tay ra, ngưng tụ ra một con dao băng nhỏ, tự mình rạch trên cổ tay trái một đường, miếng vết thương chảy ra máu đỏ sẫm, sau đó dưới khổng chế của hắn, máu giống như dòng nước rót vào chỗ lõm của dụng cụ, dụng cụ đó vẫn phản ứng như trước, kêu một tiếng ‘tích—’ thật dài sau đó dòng nước cuốn đi máu bên trong chỗ lõm.

Xét nghiệm kết thúc, Mộ Lê Thần đi ra phía sau An Dương đứng, rất ra dáng một hộ vệ, nhưng ở đây không ai dám xem nhẹ hắn.

Không nói đến lúc trước đã thấy dị năng của hắn cường đại cỡ nào, chỉ riêng lúc này hắn vừa mới nói mình là Cường hóa dị năng giả, còn ngưng tụ ra dao băng, sau đó lại khổng chế máu chảy vào dụng cụ xét nghiệm, thẳng ngu cũng có thể nhìn ra hắn là tam hệ dị năng giả Cường hóa, Băng hệ, Thủy hệ.

Tam hệ dị năng giả, bọn họ đến nay chỉ mới thấy một, vậy mà...

Hai mắt An Dương thấp thoáng ý cười nhìn Mộ Lê Thần, trong lòng biết Mộ Lê Thần có chút bất mãn đối với căn cứ X thị, cho nên mới cố ý phô ra thực lực cường đại uy hiếp bọn họ một phen.

An Dương vốn không phải là tang thi, cho nên công đoạn hắn xét nghiệm máu đều rất bình thường.

Đội khi An Dương kiểm tra xong, tiếp đến là đám thủ hạ của Hứa Dịch Ngôn, vì đã vào căn cứ X thị, Hứa Dịch Ngôn cũng không cần ở chỗ này chờ bọn họ.

Cho nên Hứa Dịch Ngôn nói với An Dương: “Để tôi mang An tiên sinh đi gặp cha tôi một lần, về chuyện kia, còn phải để anh và cha cùng thương lượng.”

An Dương gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần vội vàng đuổi kịp bọn họ.

Người bên cạnh nhìn qua chỉ thấy An Dương liếc mắt Mộ Lê Thần là nhắc nhở hắn chú ý đuổi kịp, nhưng kỳ thật đó chính là ám hiệu chuẩn bị ra tay của hai người.

Mộ Lê Thần khi tiến vào căn cứ X thị liền cảm nhận được lực triệu hồi mạnh mẽ dưới lòng đất, thậm chí mấy khóa Ngũ Hành chi tâm hắn mang theo bên người cũng bắt đầu nóng lên, xao động không ngừng.

Này cũng là nguyên nhân hắn và An Dương nóng lòng muốn ra tay — Mộ Lê Thần một khi không áp chế được động tĩnh của Ngũ Hành chi tâm, không thể nghi ngờ sẽ xảy ra đại loạn.

Mộ Lê Thần không phải không nghĩ tới đưa Ngũ Hành chi tâm cho An Dương cất trong Càn Khôn giới, nhưng không biết vì sao, Ngũ Hành chi tâm lại có phản ứng kháng cự khi ở trong Càn Khôn lâu, nên không thể cất trong đó.

Mộ Lê Thần truyền âm đem sự tình bất thường này nói cho An Dương biết, An Dương liền quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Ai cũng không thể tưởng tượng được thời điểm năm viên Ngũ Hành chi tâm tề tụ sẽ phát sinh động tĩnh lớn như vậy.

Hứa Dịch Ngôn dẫn An Dương và Mộ Lê Thần đến trung tâm căn cứ, nơi đó là đại bản doanh của Hứa gia.

Khi đường đến đại trạch Hứa gia ngày càng rút ngắn, sắc mặt Mộ Lê Thần cũng ngày càng khó coi, hắn nắm chặt lấy túi da rắn bên hông đang không ngừng rung lên, mạnh mẽ ngăn chặn xao động bất an của Ngũ Hành chi tâm.

Xem ra Ngũ Hành chi tâm có thể cảm ứng lẫn nhau, hơn nữa còn rất mãnh liệt, nhất là thời điểm Ngũ Hành tề tụ. Thậm chí ngay cả Duệ Kim chi tâm từ khí trầm trầm chỉ có thể đặt trong hộp gỗ tận lực ngăn chặn năng lượng xói mòn cũng bắt đầu toả ra quang mang.

Đến trước cửa đại trạch Hứa gia, một nam nhân trung niên lưng hùm vai gấu đứng phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía An Dương, tựa hồ nghênh đón bọn họ.

Hứa Dịch Ngôn nhìn nam nhân trung niên kia: “Cha tôi sẽ tự mình đi ra tiếp đón hai người.”

An Dương khẽ nhủ mầy, sau đó về mặt nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Mộ Lê Thần tuy rằng muốn áp chế xao động bất an của Ngũ Hành chi tâm, nhưng hắn vẫn ngẩng đầu nhìn Hứa gia gia chủ.

Khi ánh mắt hắn tại rơi xuống nhóm người phía sau Hứa gia gia chủ, hắn lại nhanh chóng cúi đầu.

Không nghĩ tới người cùng Hứa gia gia chủ đón tiếp mình không riêng gì có Tàn gia mà còn có cả Mộ Thanh Loan.

(Zombie: Tề tụ đông đủ quá ==>)

Mộ Lê Thần theo bản năng kéo mũ trùm của áo choàng, hai mắt lóe lên một đạo sát khí, thời điểm cuối cùng không thể để Mộ Thanh Loan làm hỏng được.

Hứa gia gia chủ sao lại không để ý đến Mộ Lê Thần ăn mặc thần bí. Xem ra, cho dù dị năng giả có cường đại cỡ nào cũng kém hơn dị năng giả của căn cứ X thị có phương pháp nhanh chóng tiến cấp, ông ta càng coi trọng tư liệu nghiên cứu biến người thường thành dị năng giả trong tay An Dương.

Hứa gia gia chủ nhiệt tình tiếp đãi An Dương, cùng hắn hàn huyên, thậm chí vì không để An Dương cảm thấy xấu hổ, nên không giới thiệu Tàn gia và Mộ Thanh Loan với hắn.

Dù sao không phải ai cũng thích thấy nhìn chủ cũ hoặc là em họ không có quan hệ huyết thống.

Tàn gia gia chủ tuy rằng sắc mặt không quá dễ nhìn, nhưng Tàn gia lúc này là ăn nhờ ở đậu, cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống, trong lòng ông rất cuộc đang suy tính điều gì không ai biết.

Khi Hứa gia gia chủ dẫn An Dương và Mộ Lê Thần vào trong đại trạch Hứa gia chiêu đãi, ông ta trò chuyện với An Dương thật vui, vốn Hứa Dịch Ngôn vẫn đi theo bên người Hứa gia gia chủ đột nhiên bị một dị năng giả gọi đi, ly khai trên đường.

Mộ Lê Thần miễn nhận ra có điểm bất thường, liền mở rộng tinh thần lực theo Hứa Dịch Ngôn, thu hết nhất cử nhất động của hắn vào đầu.

Hứa Dịch Ngôn đến gặp một người, người kia chính là bác sĩ lấy mẫu ở gian phòng cách ly, bác sĩ nói với Hứa Dịch Ngôn một câu, khiến Mộ Lê Thần kinh hãi trong lòng.

“Hứa thiếu, kết quả xét nghiệm của dị năng giả tên An Thần kia là dị năng giả cấp bốn, cũng không phải tam hệ dị năng giả.”

Nói xong còn giao cho Hứa Dịch Ngôn bảng xét nghiệm, Mộ Lê Thần xem bản xét nghiệm mà không hiểu gì hết, nhìn đám ngôn ngữ chuyên môn rối rắm rối mù, nhưng hắn nhận ra Hứa Dịch Ngôn sau khi nhìn thấy bảng xét nghiệm liền phát ra sát khí.

Tính sai một bước rồi!

Hắn không nghĩ tới cái dụng cụ xét nghiệm kia không chỉ kiểm tra virus tang thi vậy mà còn có thể xét nghiệm luôn cả hình thể dị năng và cấp bậc.

Hắn dùng máu của một dị năng giả cấp bốn xét nghiệm, cho nên dụng cụ xét nghiệm đương nhiên cho ra kết quả của dị năng giả cấp bốn, vậy là Hứa Dịch Ngôn liền biết thực lực của hắn.

Mộ Lê Thần phát hiện Hứa Dịch Ngôn lặng lẽ liên hệ với các dị năng giả, trong lòng Hứa Dịch Ngôn đương nhiên tràn đầy hoài nghi.

Mộ Lê Thần nhìn thoáng qua Mộ Thanh Loan ngồi ở ghế cuối, nhủ mầy lại, sau đó truyền âm cho An Dương đang cùng Hứa gia gia chủ nói chuyện: “Hứa Dịch Ngôn đã nghi ngờ chúng ta, chuẩn bị động thủ.”

An Dương không hỏi chi tiết, bởi vì hắn biết hiện tại hỏi cái này chỉ tổ lãng phí thời gian.

Cho dù vừa nghe thấy Mộ Lê Thần truyền âm xong liền chấn động, An Dương vẫn như trước duy trì nụ cười thông dong cùng Hứa gia gia chủ nói chuyện phiếm.

Thân mình hắn hơi nghiêng về phía trước, tựa hồ như muốn nghe Hứa gia gia chủ nói. Đột nhiên, hắn ra tay như thiểm điện, tay trái ngưng tụ hàn khí Chop lấy Hứa gia gia chủ, tay phải ngưng tụ ra một thanh băng đao cắt vào cổ ông ta.....

Động tác Mộ Lê Thần cũng nhanh chóng xử lý hộ vệ xung quanh Hứa gia gia chủ, cường điệu ‘chiếu cố’ Mộ Thanh Loan biết thân phận hắn một chút.

Về phần Hứa gia gia chủ, Mộ Lê Thần rất tin tưởng giao cho An Dương.

Chẳng qua ai cũng không nghĩ đến, An Dương lại thất thủ!

An Dương vốn định dùng tay trái mang hàn khí đông lạnh Hứa gia gia chủ, khiến ông ta hành động bất tiện, sau đó bằng dao trên tay phải liền đặt trên yết hầu mà uy hiếp, bắt Hứa gia gia chủ, Hứa Dịch Ngôn liền không còn uy hiếp được bọn họ, bọn họ có thể lợi dụng Hứa gia gia chủ tìm được Viêm Hòa chi tâm.

Chỉ là không nghĩ tới, Hứa gia gia chủ tốc độ phản ứng cực nhanh, ông ta sớm đã đoán được An Dương sẽ động thủ nên có chuẩn bị, sớm một bước né được công kích của An Dương.

Hứa gia gia chủ thuận tay rút ra một cây trường thương mảnh dài từ dưới gầm bàn, trường thương trong tay ông giống như một con rắn dài linh hoạt, trong lúc nhất thời An Dương không làm gì được.

Mà lúc này, động tĩnh ở đây cũng truyền ra ngoài, Hứa Dịch Ngôn dẫn theo dị năng giả xông vào.

Mộ Lê Thần nhìn cục diện có khuynh hướng bất lợi cho bọn họ, liền hô lên với An Dương: “Càn Khôn!”

Sau đó An Dương lập tức tiến vào Càn Khôn giới, hần đột nhiên biến mất khiến người Hứa gia cảnh giác vạn phần, vì điều đầu tiên bọn họ lo lắng là An Dương thuận di đến chỗ nào.

Mà Mộ Lê Thần nhân cơ hội này thả ra một đại chiêu, dưới hàn khí âm mây trăm độ từ người hần phát ra, lan tràn khắp trong không khí, mặt đất bắt đầu nhanh chóng kết tảng băng thật dày.

Tất cả mọi người đều cố chạy ra khỏi phòng, nhưng tốc độ bọn hần bỏ chạy lại không bằng tốc độ của Mộ Lê Thần, vài dị năng giả chậm một nhịp đã bị đông thành tượng đá.

Mà những bức tượng này không giống như trước đó Mộ Lê Thần làm ít ra còn có thể cứu chữa, nhưng ở đây cơ hồ tầng băng chỉ vừa mới ngưng kết đến eo bọn họ bọn họ cũng xem như đã chết rồi, máu cả người cũng kết thành băng.

Mộ Lê Thần lạnh lùng nhìn đám dị năng giả có thể tẩu thoát, sau đó tay phải hươ ra, quang mang của đất chợt lóe lên, một dãy tường đất trời lên chắn ngay cửa, chặn hết bọn họ lại, thậm chí vách tường bốn phía đều bị hần dùng Thổ hệ dị năng cường hóa.

Trước có tường đất ngăn chặn, sau có hàn khí truy kích, cho dù phần đông là Hóa hệ dị năng giả liền thủ phát ra những bức tường lửa tri hoãn tốc độ hàn khí lan ra, nhưng cũng không ai cứu được bọn họ.

Bên ngoài cũng bắt đầu có viện quân xông vào trợ giúp muốn đánh sập tường đất bên ngoài. Chỉ tiếc Mộ Lê Thần dựng lên ước chừng có hơn mười tầng tường đất, những người này một tầng còn phá chưa xong.

Khi Mộ Lê Thần cho rằng những người này tuyệt không còn đường sống, Hứa gia gia chủ lại đưa trường thương trong tay cho Hứa Dịch Ngôn, sau đó biểu tình như thể sắp đập nồi đim thuyền nói với mọi người: “Muốn sống chỉ có thể liều một phen. Dùng biện pháp kia đi, ta hần là phải chết, mà các ngươi cũng chỉ có một con đường sống.”

Hứa Dịch Ngôn biến sắc, thất thanh nói: “Cha, chẳng lẽ ngài muốn dùng phương pháp kia cùng hần đồng quy vu tận?”

Mộ Lê Thần vì không chế toàn cục, tinh thần lực thời khắc đều phóng thích mọi góc trong phòng, hần đương nhiên nghe được đoạn đối thoại của cha con Hứa gia.

Hần cười lạnh một tiếng: “Vô dụng, các ngươi có dùng biện pháp gì cũng không giết được ta đâu.”

Kiếp trước thực lực hần còn chưa cường đại như bây giờ, Lý Hoành Triết dùng thuốc nổ tạc nát thân thể hần, Hồn tinh trong đầu hần cũng có thể tái sinh lại thân thể hần, hần vẫn sẽ bình yên vô sự.

Tuy rằng thời điểm tái sinh ra thân thể mới thập phần thống khổ, nhưng hần lại không chết được.

Trừ phi..... trừ phi có thể phá được Hồn tinh, moi Hồn tinh ra khỏi đầu hần...

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138

Hứa gia gia chủ tuy rằng không biết Mộ Lê Thần từ đâu đến mà lại có lòng tin như vậy, nhưng ông ta lại may mắn không hoảng hốt, bởi vì ông ta rất tin tưởng thủ đoạn cuối cùng của mình, không ai có thể sống sót.

Ông ta nhìn thoáng qua hàn băng đang chậm rãi tiếp cận, sau đó cảm trường thương trong tay hung hăng cắm vào mặt đất. Lúc này, toàn thân trường thương mảnh dài đều biến thành màu đỏ sậm, giống như khối sắt được nung nóng.

Mộ Lê Thần bỗng cảm nhận được một cổ nguy cơ, hần đột nhiên cảm giác được một cỗ năng lượng hệ Hỏa khổng lồ nóng rực cuồng cuộn tỏa ra từ trong thân thể Hứa gia gia chủ vốn không hề có dị năng, dòng năng lượng khổng lồ này tuyệt đối không phải thứ một Hỏa hệ dị năng giả nào có thể có được, kia chỉ có thể chứng minh dòng năng lượng này phát ra từ — Viêm Hỏa chi tâm.

Quả nhiên, khi trường thương cắm xuống mặt đất, một cỗ nham thạch nóng cháy màu trắng phun bạo từ chỗ Hứa gia gia chủ cắm xuống, làm hàn khí Mộ Lê Thần phóng thích cơ hồ trong nháy mắt bị trung hòa.

Chẳng qua dòng nham thạch này không phân được địch ta, không chỉ tấn công về phía Mộ Lê Thần, mà ngay cả người của căn cứ X thị cũng không thể thoát khỏi.

Ngay từ đầu, khi Hứa gia gia chủ bị nham thạch nóng cháy nuốt chửng, ông ta đã biết một khi thực hiện sát chiêu này thì toàn bộ căn cứ X thị cơ hồ cũng sẽ bị hủy diệt.

Gần như theo bản năng, Mộ Lê Thần liền tiếp phóng ra tường băng dày đặc, trong phút chốc hơn mấy trăm tường băng được dựng lên đều bị nham thạch nuốt sống, nhưng mục đích khi những tường băng được dựng lên đã thành công đạt được, vì Mộ Lê Thần đã có thể tranh thủ hai giây, mở túi da rắn bên hông ra.

Hắn biết, nếu mình không sử dụng đến Ngũ Hành chi tâm, một mình hần đấu với Viêm Hỏa chi tâm mà nói, khả năng trọng thương rất cao, thậm chí còn có thể chết.

Hắn không dám đánh cược Hồn tinh của mình có thể chống lại được công kích của Viêm Hỏa chi tâm hay không, cho nên hần phải dùng đến Ngũ Hành chi tâm.

Một viên lớn cùng hai viên nhỏ bay lên giữa không trung, kim sắc, lục lam sắc, quang mang màu vàng vì hần chặn lại nham thạch nóng cháy của Hứa gia gia chủ.

Duệ Kim chi tâm từ khí trầm trầm không còn sức sống dần dần khôi phục sinh khí, bắt đầu giống như những viên khác mạnh mẽ đập từng nhịp.

Viên phát ra quang mang lục lam do Mộc Hoa chi tâm và Huyền Thủy chi tâm dung hợp thành bắt đầu tản mát ra từng luồng sóng dao động vô hình, luồng sóng dao động này hấp dẫn những viên khác vây lại gần.

Duệ Kim chi tâm và Hậu Thổ chi tâm bay đến bên cạnh dần dần cùng nó dung hợp lại, quang mang càng phát ra chói mắt khiến người ta không thấy rõ tình huống cụ thể bên trong.

Khi quang mang chiếu rọi mọi chỗ, nham thạch bắt đầu cô đọng lại, nhiệt độ nóng cháy cũng dần biến mất. Mộ Lê Thần nheo mắt, muốn thấy rõ tình huống bên trong trung tâm của luồng sáng, đột nhiên cảm giác tay phải bị người kéo lấy, sau đó xung quanh liền xuất hiện thảm cỏ xanh.

An Dương ôm chặt lấy Mộ Lê Thần, trong giọng nói mang theo phập phồng khi sống sót sau tai nạn: “Thật may, thật may em không sao rồi.”

Mộ Lê Thần nghe tiếng tim đập liên hồi trong ngực An Dương, không giãy dụa, mặc cho hần ôm.

Hần đợi một chút cũng ôm lấy An Dương, vuốt lưng An Dương, trấn an nói: “A Dương, tôi không sao, không cần lo lắng.”

An Dương vội vàng phản bác: “Em bảo anh làm sao không lo lắng được? Vừa rồi khi nham thạch trào ra, anh suýt tý nữa đã xông ra kéo em vào đây, nhưng không gian không ổn định nên không ra được, chỉ có thể trở mặt nhìn em sắp bị nham thạch bao phủ, anh rất sợ em có biết không?”

Hần ôm Mộ Lê Thần, tay đến bây giờ vẫn còn run rẩy: “A Thần, chúng ta mặc kệ những chuyện khác đi có được không? Chúng ta ở trong Càn Khôn giới sống một đời đi có được không?”

Tang thi, nhân loại, biến dị thú, Ngũ Hành chi tâm. Hết thấy, hết thấy đều không quan trọng, hần chỉ cần A Thần của hần sống tốt, hần chỉ cần có thể cùng A Thần sống thật tốt.

Mộ Lê Thần vuốt vuốt lưng hần, không muốn khiến hần tiếp tục bất an, liền nói sang chuyện khác: “Anh cho tôi xem tình huống bên ngoài đi.”

An Dương ổn định lại tâm tình, để cảnh tượng bên ngoài hiện ra giữa không trung bên trong Càn Khôn giới.

Duệ Kim chi tâm, Mộc Hoa chi tâm, Huyền Thủy chi tâm, Hậu Thổ chi tâm còn đang dung hợp, quang mang bốn loại màu sắc chói mắt cơ hồ chiếu rọi đến từng góc.

Bên trong lòng đất có rung chuyển nhẹ nhẹ, rung chuyển dần trở nên kịch liệt, sau đó một đạo quang mang màu vàng đất bắn ra từ khối Ngũ Hành chi tâm đã dung hợp, mặt đất liền nứt ra một cái khe, một viên ngọc màu hồng đỏ còn đập mạnh mẽ nhanh chóng bay lên.

Không đợi An Dương kịp nhìn vào trong cái khe, Viêm Hỏa chi tâm đã bay lên trên mặt đất, khe nứt cũng khép lại, ai cũng không biết nơi Viêm Hỏa chi tâm vừa bay lên đến tột cùng là nơi như thế nào.

Đợi sau khi Viêm Hổ chỉ tâm dung nhập, quang mang liền biến thành ngũ sắc, kim mộc thủy hỏa thổ, Ngũ Hành chỉ tâm đã tề tụ.....

Ngũ Hành là cội nguồn của thế giới, Ngũ Hành chỉ tâm tề tụ chẳng khác nào.....

Quang mang ngũ sắc bắn ra, chiếu rọi mỗi một góc trên thế giới, chỉ cần là những thứ có sở hữu trí tuệ và sinh mệnh trong thế giới đều ngửa đầu nhìn quang mang ngũ sắc này, đắm chìm trong nó.

Mộ Lê Thần và An Dương đứng bên trong Càn Khôn giới đều khiếp sợ nhìn ngũ sắc chiếu đến cả mỗi một góc của Càn Khôn giới.

Cây cối hoa cỏ càng thêm xum xuê, núi cao càng thêm cao, nước càng thêm trong, dinh dưỡng trong đất càng thêm phong phú, nguyên tố hóa cũng tăng lên..... Thoạt nhìn bên trong Càn Khôn giới không có biến hóa gì, nhưng Mộ Lê Thần và An Dương vẫn cảm nhận được cái loại cảm giác kỳ diệu bí ẩn đó.....

Mộ Lê Thần lẩm bẩm: “Xem ra Ngũ Hành chỉ tâm vượt quá xa tưởng tượng của tôi, bảo vật Càn Khôn giới cũng không trốn khỏi quang mang ngũ sắc chiếu rọi.”

Bất quá quang mang ngũ sắc chiếu lên người lại phi thường thoải mái, khiến ngũ hệ dị năng của hắn điên cuồng tăng trưởng.

Mộ Lê Thần biết quang mang ngũ sắc nếu chiếu rọi lên người khẳng định sẽ có ưu việt, hắn vội vàng nói với An Dương: “Chúng ta đi ra ngoài!”

Mộ Lê Thần cảm giác được, An Dương tự nhiên cũng cảm giác được, cho nên hắn rất nhanh liền hiểu rõ ý tứ Mộ Lê Thần, kéo Mộ Lê Thần ra khỏi Càn Khôn giới.

Càn Khôn giới dù sao cũng không giống với thế giới chân thật bên ngoài, không cùng không gian, quang mang Ngũ Hành chỉ tâm có thể chiếu vào Càn Khôn giới cũng yếu bớt. Mà khi đi ra, bọn họ so với những người khác trên toàn thể giới gần Ngũ Hành chỉ tâm nhất.

Hai người vừa ra khỏi không gian, quang mang Ngũ Hành chỉ tâm liền bao bọc toàn thân bọn họ, cảm giác nhẹ nhàng thư thái giống như còn ở trong bụng mẹ, ấm áp, rất dễ say mê, làm cho bọn họ nhận không được mà trầm mê trong đó, không còn một cảm giác gì với những thứ xung quanh.....

Tác giả có lời muốn nói: Thưa sự rất rối rắm, kết cục viết thật lâu, sửa chữa làm sao cũng không hài lòng.

Bởi vì tôi muốn thứ năm tuần trước là đã có thể kết thúc truyện này, cho nên vẫn là viết ra như vậy, hi vọng mọi người có thể nhận được kết cục này.

Còn có một chương ngoại truyện, ngày mai đăng, bất quá chính văn không tôi lắm, trong ngoại truyện sẽ nói một chút về Ngũ Hành chỉ tâm mang đến thay đổi cho thế giới như thế nào, cùng với địa vị thống trị thế giới của Mộ Lê Thần và An Dương..... Vậy đó

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Một con chim nhỏ vui thích hót líu lo, bay qua một cành cây, một đạo lục sắc đột nhiên bắn ra, cuốn lấy con chim nhỏ kéo xuống, con chim nhỏ bị một đóa hồng nữ lệ nuốt vào.

Sao khi nuốt con chim nhỏ, những cánh hoa hồng nhạt liền khép lại thành một nụ hoa khả ái.

Lúc này đoàn người đi tới, thời điểm đi ngang qua nụ hoa, còn có vài cô gái thanh tú đưa thú đan cho nụ hoa, nụ hoa nhanh chóng mở ra nuốt vào.

Trong đó một cô gái nhận không được nhìn chăm chăm nụ hoa hồng nhạt: “Hoa thiên xi thật đẹp, muốn nó nở hoa nó liền nở, muốn nó kết trái nó liền kết, tớ cũng muốn trồng một đóa.”

Cô gái đáng người cao gầy bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Đừng si tâm vọng tưởng, hoa thiên xi mỗi ngày phải ăn ba viên thú đan cấp năm, cậu trồng được sao? Cũng chỉ có Băng Vương bề hạ mới trồng được giống hoa thiên xi này.”

Cô gái kia bị bạn mình lạnh lùng trào phúng cũng không giận, ngược lại còn đặc biệt vui vẻ: “Nghe nói Băng Vương bề hạ trồng hoa thiên xi là bởi vì tang thi hoàng bề hạ rất thích ngửi mùi hoa thiên xi..... Lăng mạn lắm đó ~”

Các cô gái đứng trước bụi hoa thiên xi líu ríu trò chuyện, một đám nam sinh phía sau bắt đầu nhìn bọn họ, cũng không dám thúc giục bọn họ. Dù sao mấy cô này đều dựa theo thực lực mà tuyển chọn ra, ai bảo mấy nữ sinh bọn họ thoát nhìn nhu nhược như vậy, nhưng so với bọn nam sinh còn hung hãn hơn nhiều.

Nhóm trước dừng lại khiến nhóm sau chú ý tới, một nam tử trung niên lớn tiếng hỏi: “Sao vậy sao vậy? Sao lại dừng lại?”

Nam tử trung niên này chính là Mục Nhiên, hần nay đã là viện trưởng học viện đế quốc, Tinh thần hệ dị năng giả cấp mười.

Hôm nay là ngày kỷ niệm mười năm thành lập học viện đế quốc, hai vị bệ hạ vì sự kiện này mà đích thân phát bằng tốt nghiệp cho mười học sinh ưu tú nhất ban, hơn nữa địa điểm phát còn là lễ đường vương cung.

Cho nên Mục Nhiên đối với chuyện này cực kỳ coi trọng, hần tự mình mang mười học sinh đó đi vào hậu trường của lễ đường.

Vương cung nay chính là căn cứ B thị năm đó được xây lại, có diện tích rất lớn, lễ đường đủ để chứa toàn bộ học sinh của học viện đế quốc.

Mặt khác, người tham gia đều từ cửa chính phía trước lễ đường đi vào, mà mười học sinh này lại từ phía sau tiến vào. Mục Nhiên dẫn bọn họ ra sau lễ đường, đi ngang qua lùm cây, không nghĩ tới còn thấy được hoa thiên xi.

Mục Nhiên nhìn hoa thiên xi, cũng hiểu vì sao cả nhóm đột nhiên dừng lại.

Loài hoa thiên xi này là biến dị thực vật, mùi hoa đối với tang thi có chỗ tốt rất lớn, An Dương vì muốn tìm cho Mộ Lê Thần một đóa thiên xi mà đã phảo tèo non lợi suốt không biết bao nhiêu nơi mới tìm được một đóa như vậy, hao phí vô số thú đan mới trồng lớn như vậy.

Hoa thiên xi cũng có thể nói là vật biểu tượng trong vương cung, rất được hai vị bệ hạ yêu thích.

Mục Nhiên muốn dùng Tinh thần lực cẩn thận bao phủ hoa thiên xi, muốn bao nó lại, sau đó đưa cho Mộ Lê Thần để tranh công. Kết quả tinh thần lực của hần còn chưa kịp dụng tới, hoa kia đã rụng lại cánh hoa hồng nhạt, vèo một cái mất tiêu.

Tốc độ di chuyển của hoa thiên xi cực nhanh, nó không giống thực vật bình thường đứng một chỗ hấp thu dinh dưỡng, mà là dựa vào việc thôn phệ những vật có nguồn năng lượng mà duy trì sự sống. Hơn nữa nó cực kỳ am hiểu ẩn nấp, tinh thần lực dạng gì cũng tra xét không ra.

Cho nên khi hoa thiên xi vừa biến mất, Mục Nhiên dù có là Tinh thần hệ dị năng giả cũng không có biện pháp.

Hần dẫn học sinh tiếp tục đi, đi không bao lâu, liền nhìn thấy một nam nhân mặt than thân mặc quân trang màu xanh, trong tay còn cầm theo một đóa hoa màu hồng nhạt, đóa hoa kia còn thường há mồm để lộ một vòng răng nhọn ở nhụy hoa muốn cắn nam nhân, kết quả ngoại trừ cắn nát quần áo, nam nhân một chút cũng không tổn hao gì.

Mục Nhiên thương hại nhìn thoáng hoa thiên xi đang đau răng, thật đáng thương, ai kêu người cầm nó là Mộ gia gia kính yêu của Mộ Lê Thần chứ.

Mộ gia gia tuy rằng không có ký ức lúc trước, nhưng ông dù sao cũng là gia gia của Mộ Lê Thần, Mộ Lê Thần vì để ông đề cao thực lực mà hao phí không ít tâm tư, thậm chí vì vậy mà còn tìm không ít thiên tài địa bảo* cho ông ăn. Thành công khiến Mộ gia gia tư chất không được tốt lắm thức tỉnh song hệ dị năng, trong đó có một hệ là hệ cường hóa, lực phòng ngự cực mạnh.

(*Thiên tài địa bảo: Kho tàng, báu vật)

Bởi vậy hoa thiên xi cắn đau răng muốn chết cũng không cắn rách miếng da nào của ông.

Mục Nhiên đi lại chào hỏi Mộ gia gia: “Lại đi bắt hoa thiên xi nữa à.”

Hần cũng không biết nên xưng hô làm sao với Mộ gia gia. Dù sao, Mộ gia gia không có ký ức lúc đầu, Mộ Lê Thần cũng không thừa nhận ông ấy là Mộ gia gia mà hần kính trọng, nhưng đương nhiên rất ưu đãi Mộ gia gia, chăm sóc tận tình.

Thái độ mơ hồ của Mộ Lê Thần khiến Mục Nhiên đã biết nội tình phải hao tổn rất nhiều tâm trí, cho nên Mục Nhiên dứt khoát lược bỏ xưng hô.

Mộ Lê Thần để Mộ gia gia làm người chuyên trách quản lý trông coi hoa thiên xi của mình, bởi vì việc này rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn không có nguy hiểm.

Hoa thiên xi thường xuyên thích chạy loạn khắp nơi, ông cũng không thể không chạy loạn theo nó đi tìm, may mà ông ngoại trừ cường hóa hệ dị năng, còn có một loại dị năng theo dõi, có thể định vị vị trí hoa thiên xi. Công việc chăm sóc hoa thiên xi mà nói, ông làm rất thuận buồm xuôi gió.

Mộ gia gia thấy Mục Nhiên chào hỏi, chỉ lạnh mặt liếc hần một cái, gật gật đầu, sau đó xoay người, ôm theo hoa thiên xi còn đang giấy dựa trong tay rồi đi.

Đối mặt với thái độ của khinh thường Mộ gia gia, Mục Nhiên bắt đầu cười khò một chút, sau đó làm như không có việc gì dẫn học sinh đi tiếp.

Kỳ thật loại cảnh tượng này rất bình thường, cũng không phải vì Mộ gia gia là gia gia của Mộ Lê Thần, mà bởi vì ông là do tang thi cấp cao tiến hóa mà thành tân nhân loại, vô luận là dị năng cấp mấy, tổ chất thân thể so với ông đều không cường đại hơn bao nhiêu.

Tân nhân loại đều không thấy vừa mắt nguyên nhân loại.

Mười mấy năm trước, khi Ngũ Hành chi tâm tề tụ, toàn bộ thế giới được cải tạo.

Động thực vật thông thường trước tận thế lại xuất hiện.

Biến dị thực vật cùng tang thi thực vật cũng tiến hóa, một vài con còn thân cận với nhân loại, cũng có vài con còn mang hận nhân loại, lại có con chỉ còn bản năng không có ý thức.

Động vật cũng tiến hóa thành linh thú, chỉ số thông minh khá cao, có vài con thực lực tiến hóa nhưng chỉ số thông minh lại thấp, chỉ biết ngày ngày đi giết ma thú. Linh thú cũng có thể trở thành đồng bạn cùng nhân loại chiến đấu, mà ma thú thì đứng ở mặt đối lập.

Tang thi và nhân loại có biến hóa lớn nhất. Rất nhiều tang thi tiến hóa không khác gì nhân loại, có nhịp tim, có nhiệt độ cơ thể, có những đặc trưng của người sống, nhưng so với nhân loại bình thường mạnh hơn nhiều. Mà số tang thi còn lại thì giống ma thú, thực lực tăng cường, chỉ số thông minh lại không có, chỉ biết cắn giết theo bản năng.

Khi tang thi tiến hóa đến một mức độ như nhân loại thì được xưng là tân nhân loại, còn những người chỉ biết là cắn nuốt thịt sống như trước vẫn gọi là tang thi.

Tân nhân loại tuy rằng tiến hóa nhìn qua không khác nhân loại, nhưng bản năng khống chế những tang thi cấp thấp của bọn họ cũng không mất đi, bởi vậy từng đại quân tang thi bắt đầu xuất hiện nhiều như kiến, tân nhân loại làm thủ lĩnh, dùng để đối phó với ma thú và biến dị thực vật.

Nếu so sánh với tân nhân loại, nhân loại ngày trước kém cỏi hơn rất nhiều.

Tuy rằng rất nhiều người không có dị năng khi ánh sáng của Ngũ Hành chiếu rọi xuống mà phát sinh dị năng, các dị năng giả lúc đầu am hiểu vận dụng dị năng để tăng cấp hơn, nhưng tất cả bọn họ so ra vẫn kém hơn tang thi tiến hóa trở thành tân nhân loại.

Bởi vậy, nhân loại tuy rằng được tang thi hoàng Mộ Lê Thần và Băng Vương An Dương chinh hợp thành một thể, nhưng vẫn phân ra ba cấp bậc: Tân nhân loại, nguyên nhân loại, và á nhân loại.

Tân nhân loại là do tang thi tiến hóa, thực lực cường đại; Nguyên nhân loại là các dị năng giả; Mà á nhân loại chính là những nhân loại bình thường không có dị năng.

Thế giới mới, tuy rằng hoàn cảnh sinh tồn không ác liệt giống lúc trước, nhưng cũng nguy cơ vẫn có khắp tứ phía, cho nên thế giới này vẫn như trước, cường giả vì tồn.

Tân nhân loại thực lực cường đại khống chế vô số đại quân tang thi, khiến nhân số không quá nhiều như bọn họ chiếm cứ địa vị cường thế tuyệt đối. Và một trong hai vị vương giả người có tiếng nói nhất chính là tang thi hoàng bộ hạ, là một tân nhân loại.

Nguyên nhân loại có Băng Vương bộ hạ bảo hộ, hơn nữa số lượng rất đông, cũng là vương giả có tiếng nói nhất.

Duy độc á nhân loại số lượng thưa thớt, thực lực nhỏ yếu, đã rơi xuống đáy xã hội mà gian nan tồn tại.

Nếu không phải hai vị bộ hạ ra lệnh rõ ràng, nghiêm cấm giết chóc lăng nhục á nhân loại, chỉ sợ á nhân loại nay đã chết sạch.

Mục Nhiên thân là nguyên nhân loại lại bị Mộ Lê Thần ủy cho trọng trách, khiến không ít tân nhân loại đi theo Mộ Lê Thần bất mãn, này cũng là nguyên nhân Mộ gia gia không có ký ức bất mãn với Mục Nhiên như thế.

Mục Nhiên làm nô bộc trung thành của Mộ Lê Thần, đương nhiên sẽ không bởi vì chuyện lông gà vỗ tới nay mà có ý nghĩ gì.

Hắn dẫn mười học sinh đi vào lễ đường vương cung.

Phát bằng tốt nghiệp xong, Mộ Lê Thần mặt lạnh cùng An Dương mang theo tươi cười ôn hòa cùng nhau đi ra khiến cả lễ đường vang lên tiếng hoan hô ngập trời.

Hai người đã tạo ra một đế quốc mới, địa vị trong lòng dân chúng cực cao, nhất là Mộ Lê Thần, hắn thân là tang thi hoàng, uy áp đối với tân nhân loại và tang thi vẫn còn dùng được, không có một tân nhân loại nào dám cãi lời hắn.

Còn về An Dương đứng đầu nguyên nhân loại? Thì An Dương vẫn lấy Mộ Lê Thần làm chủ, sai đâu đánh đó, huống chi thực lực của hắn đã không thể so sánh với nguyên nhân loại bình thường nữa.

Tang thi cùng nhân loại chung sống, nhưng vẫn như trước tồn tại một ngoại địch cường đại — ma thú và thực vật biến dị.

Có lẽ tương lai một ngày nào đó, thế giới này sẽ chân chính hòa bình. Song, thời điểm này, nhân loại sẽ bắt đầu phát sinh nội đấu.....

Bất quá, chuyện tương lai, ai biết được?

Mộ Lê Thần trong tiếng hoan hô nhìn sùn mặt nghiêng nghiêng của An Dương đang cười ôn hòa, khóe môi hơi gợi lên, trong mắt lóe lên một tia nhu tình.

Mặc kệ tương lai thế nào, con đường có khó khăn ra sao, hấn cũng sẽ nắm tay người mà hấn yêu nhất đi qua.

Tác giả có lời muốn nói: [↓↓↓ xem nơi này, xem nơi này ↓↓↓]

Nhân loại mới, nhân loại cũ, phân cấp nhân loại, nhân loại ngay từ đầu đã nảy sinh mâu thuẫn giai cấp, tương lai đám người này cũng sẽ ổn định, không có nguy cơ trong sinh tồn, mâu thuẫn xã hội bắt đầu nảy sinh, xuất hiện nội đấu.

Nhưng mà chuyện này là chuyện của đời sau, cùng với đám nhân vật chính trong truyện này không có tí quan hệ.

Có lẽ còn phải suy xét có nên viết bộ hai hay không, bất quá nếu tính viết, cũng sẽ không viết bây giờ, mà là đợi đến sang năm Nhưng nói không chừng sẽ không viết bộ hai đâu, bởi vì nội dung câu chuyện còn chưa có a _[~]∠_

Đến đây cuối cùng đã kết thúc, truyện này mở màn cho nguyên đán năm nay, lễ mẹ đến bây giờ qua hơn nửa năm, cuối cùng cũng viết xong.

Cảm tạ đã theo tôi tới tận bây giờ, yêu muốn chết

Bạn đang đọc truyện *Sự Báo Thù Của Tang Thi Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.